

Cậu Chó

1. Nghiệp chướng - Làm quan ác độc

Trong kinh Địa Tạng phẩm đệ tử nói về Diêm Phủ chúng sanh nghiệp cảm Đức Phật có bảo với Ngài Địa Tạng Bồ Tát rằng: “Nhất thiết chúng sanh, vị giải thoát giả, tánh thức vô định, ác tập kết nghiệp thiện tập kết quả” nghĩa là “Những chúng sanh mà chưa giải thoát tánh thức của nó không định, hễ quen làm dữ thời kết thành nghiệp báo dữ còn quen lành lành kết thành quả báo lành”.

Trong kiếp nhân sanh, một gia đình tưởng mình phú quý tốt bậc đó là do phúc đức cha mẹ, Ông bà để lại mà quên việc làm lành cố làm theo dữ để được sung sướng trong kiếp tạm thời ở thế gian nên có nhiều khi Trời Phật quả báo nhơn tiền, cho trông thấy cái nghiệp chướng ác đức hiện ra ngay trong kiếp người hầu mong những người làm ác nghĩ lại mà hối quá.

Ngày xưa cũng như ngày nay có nhiều gia đình, tự nhiên sanh con bán thân bắt toại hoặc sinh nhiều chúng tật nguyên kỳ lạ khác hẳn thiên hạ. Đó là nghiệp chướng báo oán. Họ lấy khoa học hoặc dựa vào Duy vật Biện Chứng pháp của Cộng sản để chứng minh hầu chối chạy tội lỗi họ đã gây ra.

Chúng tôi sẽ lần lượt thuật lại hầu bạn đọc những câu chuyện nghiệp chướng, kỳ lạ, kinh dị mà khoa học cũng đành bó tay không làm sao giải thích nổi.

1

NGHIỆP CHƯỚNG LÀM QUAN ÁC ĐỘC

Từ trước đến nay trong họ nào cũng thế mà có vài đời làm Quan thì họ đó thế nào cũng nảy sinh ra một người con hoặc cháu tật nguyên, điên khùng hoặc dở dang mặt người tánh thú vật hay có đáng điều như thú vật.

Đó là nghiệp chướng ác đức bị báo oán nhơn tiền.

Cách đây không lâu những ai đã từng ở Huế đều biết tiếng hoặc đã từng nghe thiên hạ kể chuyện Cậu Chó của giòng giời họ Hồ Nhứt Phẩm triều đình, thân làm Quan Quốc Trượng (Cha vợ Vua). Giòng họ thuộc vào hàng danh gia lệnh tộc, một năm trong họ đứng đầu Triều Nguyễn.

Trong họ Hồ này người thường cũng lắm thứ Đới Lệ, còn có những người làm Quan đến chức Thượng Thư Bộ Lại hay Luật Sư, Bác sĩ danh tiếng. Con gái thì người được tuyển vào Cung hầu Đức Vua, người có chồng làm Quan Tứ Trụ Triều đình hay ít nhứt cũng là Tham Tá Phủ Khâm Sứ v.v.. Có thể nói là ở giòng họ Hồ không thiếu gì Quan Lớn, Quan bé, giai nhân tuyệt sắc đứng vào bậc nhứt nhì trong nước.

Thế mà không hiểu vì sao, Cụ Hồ Đại Thần sanh được hàng chục người con người nào cũng làm lớn. Kẻ Tri Huyện, người Tri Phủ, kẻ Bác sĩ, người Tham Tá. Thế mà không hiểu có phải vì Cụ Ông chơi bời mà sanh ra hay là vì nghiệp chướng mấy đời làm Quan ác đức, kẻ oan bị ghép tội nặng vì không có tiền hối lộ, kẻ có tội vì nhiều tiền cho Quan nên được ung dung ngoài vòng pháp luật, tha hồ bóc lột dân nghèo áp bức người cô thế, nên Trời giáng họa cho Cụ lớn thấy rõ những điều nghiệp chướng mà Cụ và gia đình đã gây ra.

Năm ấy, Cụ Bà có mang người con thứ 7. Đứa nhỏ vừa sanh ra mặt mũi khác hẳn mấy người con trước. Mặt của cậu con trai thứ 7 này hơi dài lại gầy. Vừa sanh mà người Cậu Bầy đã mọc đầy lông tơ trông thật kỳ lạ.

Thấy đứa con kỳ lạ Cụ Ông và Cụ Bà đã thấy hơi lo, nhưng có điều lạ là cậu nhỏ ít khóc, nhưng hễ khóc

là tiếng khóc như tiếng chó tru. Con cái người ta bình thường thì ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng cò rò mà đi. Đàng này cậu Bảy ba tháng ăn thật khỏe, nhng không biết lẫy, cậu Bảy lại không ngồi được.

Quan Ông cũng như Quan Bà lo lắng vì người cậu Bảy cứ dài ra và lông l á lại mọc nhiều, tiếng khóc càng lớn càng giống tiếng chó sói tru ngoài rừng rậm. Quan Ông, Quan Bà phải đưa cậu Bảy đến Bệnh viện Huế nhờ vị Bác sĩ Pháp thăm bệnh cho cậu Bảy, coi cậu Bảy có bệnh gì không mà cậu Bảy ăn rất khỏe. người cứ dài ra không làm sao ngồi và đứng được?

Cụ Hồ Nhứt Phẩm Triều Đình, lại có người con đồ Bác sĩ chữa bệnh danh tiếng khắp nước cũng vừa được đổi về bệnh viện Huế đã cùng với viên Bác sĩ Giám đốc Bệnh viện Huế khám bệnh cho cậu Bảy. Cả hai vị Bác sĩ một Việt, một Pháp đều nhận rằng Cậu Bảy không xương sống nên cậu Bảy chỉ nằm và khi lớn cậu có thể bò được chứ không ngồi và đứng được. Lưỡi của cậu Bảy dài hơn lưỡi của thiên hạ hạ và nhọn hoắt nên cậu Bảy không nói được nhưng tiếng la, tiếng hét của cậu Bảy rất dài và lớn.

Khi cậu Bảy lên 2 tuổi thì trông cậu giống con chó Berger Đức, người cậu dài ra, lông lá mọc gần khi khắp người, cậu bò rất nhanh bằng hai đầu gối và hai khuỷu tay. Mỗi lần cậu Bảy muốn gì, hay đòi gì, cậu tru lên như tiếng chó tru. Có điều khác hơn chó là cậu Bảy họ Hồ có thể khóc được. Và khi cậu Bảy giận khóc là cậu tru lên những tiếng nghe thật ghê rợn.

Để tránh tiếng tằm đồn ra ngoài về cậu Bảy, nhứt là tiếng xấu Cụ Hồ sanh ra chó nên Cụ Ông và Cụ Bà đã làm riêng cho cậu Bảy một căn phòng để cậu Bảy ăn ở trong đó.

Hàng ngày Quan lớn cho một đứa đầy tớ gái đem cơm nước vào cho cậu Bảy ăn. Người con gái này rất xinh đẹp Tên nàng là Xinh, con gái một người Phó Lý thuộc Huyện Hương Trà. Bác Phó Lý Cảnh mang ơn Cụ Lớn Hồ rất nhiều, nhứt là khi người con trai cả của Cụ Lớn Hồ làm Tri Huyện Hương Trà đã chạy cho Phó Lý Cảnh chức Lý Trưởng, cho Lý Cảnh làm ruộng rẽ và đứng thu thóc tô hai mùa cho Cụ lớn và Quan Huyện.

Vì muốn có người chăm lo cho cậu Bảy khi cậu Bảy đã 5 tuổi rồi, Quan Huyện được lệnh của Cụ Lớn thân phụ dạy là phải tìm cho được một đứa con gái nhanh nhẹn xinh đẹp để hàng ngày hầu cậu Bảy. Quan Huyện Hương Trà hỏi Lý Cảnh và nhờ Lý Cảnh tìm cho một cô gái hầu cậu Bảy.

Nghe Quan Huyện Hương Trà dạy, Lý Cảnh mừng rỡ cho rằng, hồng phúc nhà nào có con gái vào hầu được trong nhà Cụ Lớn Nhứt Phẩm Triều Đình tha hồ mà nhờ cậy, nên Lý Cảnh nghĩ ngay đến đứa con gái lớn của ông ta, cô Duyên năm nay đã 18 tuổi, răng đen hạt huyền, mắt tròn đen, lông mi dài thậm thụt, đôi má bầu lúc nào cũng hây hây hồng lại núng đồng tiền, thật là duyên dáng xinh đẹp.

Lý Cảnh suy nghĩ mãi, cân nhắc thiệt hại bèn gọi cô Duyên đến bảo:

- Chú bảo con điều này1 con phải nghe lời Chú.

Duyên nhìn Chú bằng cặp mắt ngạc nhiên:

- Chú cần dạy con điều chi con có bao giờ con dám cãi chú đâu!

- Ủ, Chú biết con ngoan lắm nhưng điều này là vì tương lai của con và quyền lợi của gia đình mình nữa nên Chú không muốn là Chú cưỡng ép con phải làm. Chắc con biết nhà ta và ngay cả Chú, cái chức Lý Trưởng này là nhờ Quan Huyện cả nên việc chi thì việc Chú là người có trước có sau, Chú phải trả cái hàm ơn này cho Quan Huyện.

Sáng nay Quan Huyện có mời Chú lên, cho Chú biể la ở nhà Cụ Lớn ngoài dinh có cần một người con gái để hầu hạ cậu Bảy, con Quan Huyện nên nhờ Chú tìm hộ người. Chú nghĩ tội gì tìm những đứa khác, nó lọt được vào nhà đó có khác nào chuột sa chĩnh gạo nếp, không nên, Chú nghĩ ngay đến con. Chú

muốn con lên hầu cậu Bảy.

Duyên cau mặt hỏi:

- Dạ thưa Chú cậu Bảy là người thế nào? Bao nhiêu tuổi?

Lý Cảnh cười đáp:

- Chính Chú cũng không biết cậu Bảy ra sao nữa. Chú chỉ biết cậu Bảy là em ruột Quan Huyện, năm nay mới 6 hay 7 tuổi chi đó. Cậu ta bị tàn tật từ khi mới sanh nên suốt ngày ở trong buồng không ra đến ngoài. Con lên hầu hạ cậu Bảy là để cho cậu ăn cơm... uống nước chi đó...

Duyên nghĩ với đứa nhỏ 6 hay 7 tuổi lại bị tàn tật thì nàng cò hầu hạ chẳng sao. Nàng cỏi như đứa em nàng vậy nên Duyên bằng lòng ngay.

- Dạ như thế thì được rồi, có điều gì mà Chú phải ngần ngại...

Lý Cảnh cười nói:

- Con nói thế Chú mới mừng. Như thế ngày mai con sửa soạn áo quần rồi lên Huyện với Chú đề Chú đưa con trình lại với Quan Huyện, ngài sẽ cho người đưa về Kinh ở trong nhà Cự Lớn.

À mà Chú cũng phải dặn con con nhớ điều này, con nên nhớ kỹ nghe Duyên. Nhà Cự Lớn trên Kinh là Nhà vi Tứ Trụ triều đình có quyền tiền trăm hậu tấu con đừng làm điều chi mất lòng hoặc đừng làm điều chi cho trong nhà phật ý thì khỏ đó. Con làm cách nào cho các Cự thương thì chẳng những con được nhờ mà ngay cả Chú cũng được nhờ và nhiều vì ngày nay Cự Lớn muốn cho Chú làm chi mà không được.

Cô Duyên đứng im không nói năng gì! Cô đành suy nghĩ không biết ngày mai đây mà lên nhà Quan ở, đời cô sẽ ra sao?

Sáng hôm sau Thầy Lý Cảnh cấp ô dẫn con gái lên đường ra Huyện. Cái tin cô Duyên con thầy Lý Cảnh ra Kinh hầu hạ Cự Thượng đã làm cho biết bao trai tráng trong làng ngẩn ngơ, thảm tiếc. Duyên là hoa khôi làng Mỹ Hóa. Đã có biết bao chàng trai dòm ngó định nhờ người mai mối thì Duyên đã về Kinh hầu hạ trong gia đình Cự Thượng Hồ.

Tiếng trống hầu vừa điểm, Quan Huyện vẫn chưa ra công đường, mà cha con Thầy Lý. Duyên đã khép nép đứng ngoài. Chú lính lệ hỏi:

- Thầy Lý đi đâu đây lại có cô nào nữa mà trông đẹp thế?

Lý Cảnh cười đáp:

- Đây là con cháu của tui. Quan Lớn muốn nhờ nó ra ngoài nhà Cự Lớn để làm việc trong nhà đó.

Nghe Thầy Lý nói, đó là cô gái sắp ra hầu ngoài nhà Cự Lớn, chú lính lệ đâm ngán, đánh trống lảng đi mất.

Lát sau Quan Huyện ra công đường, thấy Lý Cảnh thập thò bên ngoài bèn gọi:

- Thầy Lý Mỹ Hóa có chuyện chi đó?

Lý Cảnh sung sướng khi thấy Quan Huyện đặc biệt chú ý đến Thầy trong khi thiên hạ đứng bên ngoài rất đông mà chẳng ai được Quan Huyện gọi đến. Thầy Lý hãnh diện đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn, con đưa cháu lên hầu Quan Lớn về việc hôm qua Quan Lớn có dạy...

Quan Huyện nhớ ra việc Ông nhờ Thầy Lý làng Mỹ Hóa bèn gật đầu nói:

- Có rồi à Thầy Lý! May quá Cụ tôi đang giục. Mời Thầy Lý vô đây. Lệ đâu lấy ghế mời Thầy Lý ngồi.

Người lính lệ khệ lệ bưng chiếc ghế đầu mời Thầy Lý Cảnh ngồi. Duyên khép nép đứng góc tường. Quan Huyện ngược nhìn Duyên, Ông không ngờ cô gái quê này lại xinh đẹp như thế. Trông Duyên, Quan Huyện cũng thấy động lòng dâm rồi. Ông bèn hỏi Thầy Lý Cảnh:

- Cô đó lên hầu trên Cụ tôi à?

Lý Cảnh lễ phép thưa:

- Dạ bẩm Quan Lớn, đó là con gái của tôi. Tên cháu là Duyên.

Quan Huyện ngạc nhiên vì ông không ngờ Lý Cảnh lại hy sinh đến mức đưa con gái lên hầu cậu Bầy em trai của Ông một gã thiếu nhi không còn giống người nữa mà hình thù cũng như tiếng tru tới 90% là loài chó. Quan Huyện khen Thầy Lý Mỹ Hóa:

- Cô Duyên đây là con gái Thầy Lý à! Thật Thầy Lý đối với gia đình tui tốt quá mà...

Lúc này, Thầy Lý Cảnh mới khoe sự trung thành của Thầy đối với gia đình Cụ Lớn:

- Dạ bẩm Quan Lớn, con đã suy nghĩ nhiều rồi. Người thì không thiếu gì nhất là lên hầu trên Cụ Lớn nhưng con sợ bọn chúng bá nháp, chẳng những không làm Cụ Lớn bằng long mà còn có khi họ còn có tánh gian tham ăn cắp vật thì khổ lây cả cho con. Chi bằng cháu nó lên hầu trên Cụ Lớn cho chắc chắn và về sau nó còn có thể nương nhờ vào Cụ Lớn được nữa.

Quan Huyện biết Ông Lý Cảnh không biết cậu Bầy tức là Cậu Chó trong nhà Cụ Thượng Hồ nên Thầy Lý nói hy vọng là con gái Thầy hầu hạ trong dinh Cụ Thượng sẽ được nương nhờ về sau. Quan Huyện thấy Cô Duyên vừa xinh đẹp lại rất duyên dáng, nên ông Huyện không muốn Cô Duyên thất vọng. Quan Huyện bảo với Thầy Lý và để gián tiếp cho Cô Duyên hay về Cậu Chó:

- Tui nói thật đe Thầy Lý biết hiện nay trên nhà Cụ tôi có một cậu em tôi mới sanh ra đã cở tật nguyên nên trong gia đình tôi ai cũng thương chú đó. Chú muốn gì cũng chiều chú hết vì thật ra lộc của Thầy tôi để lại anh chị em chung tôi hưởng hết, chỉ có Chú Bầy là thật tội nghiệp chẳng những không được hưởng gì mà còn phải chịu biết bao sự khổ sở.

Nay Chú Bầy đã lên 8 tuổi, trông Chú thật lớn mà bệnh tật vẫn còn, quan Đốc tờ D. em ruột tôi hiện là Giám Đốc Bệnh viện Huế hàng ngày vẫn về chữa trị cho cậu Bầy. Nhưng khổ quá cở lẽ em tôi phải gánh tất cả những gì mà đáng lẽ chung tôi phải chia sẻ nên chữa bao nhiêu nó vẫn không khỏi.

Bây giờ cô Duyên (con gái Thầy Lý) lên trên Cụ tôi là hầu hạ cậu Bầy. chiều chuộng cậu Bầy. Vậy tôi nói thực để cô Duyên biết là hầu hạ Chú Bầy nhà tôi thì khổ lắm cô phải cố gắng thì mới được, nhứt là phải giữ kín miệng đừng cho bên ngoài biết chuyện cậu Bầy vì Thầy Lý và cô Duyên chắc cũng không lạ gì, tiếng lành đồn xa, tiếng dữ cũng đồn xa... Nếu tiếng đồn ra ngoài chuyện Chú Bầy thì Cụ tôi phiền lắm đấy...

Thầy Lý thấy Quan Huyện dặn dò cẩn thận như thế Thầy Lý Cảnh có ý không bằng lòng, Thầy Lý Cảnh tin rằng Cô Duyên con gái Thầy rất ngoan và rất có hiếu. Thầy bảo làm gì, ở đâu cô cũng phải vâng lệnh và Thầy bảo với cô Duyên rằng gia đình và bản thân của Thầy Lý là nhờ ở sự thương xót của Quan Huyện, sự cất nhắc của Quan Huyện đã đưa Thầy Lý từ chức Phó Chức nghèo khổ lên đến chức Lý Trưởng tha hồ mà kiếm ăn trong làng trong xã.

Thầy Lý Cảnh thưa với Quan Huyện họ Hồ rằng: = - - Bẩm Quan Lớn ơn của Quan Lớn đối với cha con tôi có khác nào ơn tái tạo. Quan Lớn bắt cha con chúng tôi nhảy vào lửa chúng tôi cũng xin nhảy ngay chớ đừng nói chuyện hầu hạ cậu Bầy. Cháu Duyên đây là đứa con có hiếu chẳng bao giờ nó dám cãi lời tôi. Khi được Quan lớn cho biết Cụ Cố trên Kinh đô cần một đứa tớ gái để hầu hạ cậu Bầy, con về bảo với cháu rằng, nhà ta đang mang ơn Quan Lớn chỉ cỡ phút này có thể trả được thì con cố gắng lên trên Kinh đô, hầu hạ trong nhà Cụ Cố, nếu được Cụ Cố và các Quan lớn thương thì chẳng những phận con còn nhờ, mà đường danh lợi của con cũng có cơ phát đạt.

Cháu Duyên sốt sắng nghe theo lời dạy của con nên hôm nay con mới dám đưa cháu lên trình diện Quan Lớn.

Quan Huyện cười bảo:

- Nếu được như thế thì còn gì bằng nữa. Thầy Lý đối với tôi như thế thật tận tình. Thôi hãy giờ cô Duyên vào trong nhà để quần áo trong buồng rồi dọn dẹp trong nhà đi, đợi nhà tôi lên trên cụ Cố tôi về rồi cô sẽ theo nhà tôi lên nhà Cụ tôi.

Nói rồi Quan Huyện sang bảo Thầy Lý Cảnh:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thật, tánh tôi lúc nào cũng muốn cưa đứt đục suốt. Vậy Thầy Lý lấy 20đ về tiêu dùng và Thầy làm giấy cho cô Duyên ở với Cụ tôi đến khi nào cô Duyên lấy chồng thì thôi.

20đ khi ấy to bằng 1000.00đ bây giờ nên Thầy Lý Cảnh ngần ngại nửa tiếc tiền nửa lo ngại thì Quan Huyện đã dục:

- Nếu Thầy không nhận tiền thì cô Duyên thu xếp quần áo về nhà, tôi không dám nhờ cô lên giúp đỡ trên Cụ tui nữa.

Thầy Lý Cảnh hốt hoảng thưa nhanh:

- Dạ bẩm Quan Lớn, chúng tôi xin nhận số tiền này và xin ký giấy cho cháu Duyên ở hầu hạ Cụ Lớn bao lâu cũng được.

Quan Huyện gọi Thầy Bè vào bảo thảo tờ cam kết cho cô Duyên ở trên Cụ Cố cho đến khi cô Duyên lấy chồng.

Trong khi Thầy Đề bảo tờ cam đoan, Quan Huyện gọi lính lệ hầu trà đưa cô Duyên vào nhà trong.

Nhận tiền làm giấy xong, Thầy Lý Cảnh vô thăm con rồi ra về. Cô Duyên nhìn cha ứa lệ nhưng cô sợ cha buồn đành phải gạt lệ làm ngơ tiền cha ra cổng Huyện.

Hôm đó, Bà Huyện ra ngoài Kinh có công chuyện cần vì từ Hương Trà ra Huế chẳng mấy xa nên thường thường Bà Huyện vẫn sáng đi tối về. Hôm nay không hiểu ngoài nhà Cụ Cổ có chuyện chi hay vì ham đậu chén Tứ Sắc mà Bà Huyện quên không về huyện với Quan Huyện. Duyên dọn dẹp trong nhà, nấu cơm đợi Quan Huyện từ công đường vào là bung lên hầu Quan Lớn.

Quan Huyện nhìn Duyên không chớp mắt, ông không ngờ ở thôn dã lại có đứa con gái nhu mì, xinh đẹp đến như thế này, ông nghĩ đến Chú Bảy lúc Cậu Chó sắp được người đàn bà trẻ đẹp này hầu hạ có lẽ nó sung sướng lắm nhưng rồi ông lại thương hại cho Duyên.

Cai thằng Bảy ấy là cái thằng Trời đầy vào cửa họ Hồ, cho nó làm khổ nhà họ Hồ, nên nó có nhiều cái triệu chứng bẩm thiêu và bất thường lắm. Nam nay nó mới 8 tuổi, trông người hắc lông lá rất dài. Hắc bỏ cả bốn chân nghĩa là hai cùi tay và da tay thành chai hết đi rồi, đôi đầu gối cũng bị thành chai trông thật khác thường. Cậu Chó chạy rất nhanh.

Cậu không bận quần áo bao giờ cả, nên trông cậu càng giống vật bốn chân. Có điều rất lạ là bộ phận sinh dục của Cậu Chó khác hẳn người. Tuy mới 8 tuổi không ai nhờ bộ phận sinh dục của cậu to như của người đã 25 tuổi. Cậu ăn cơm cũng có người và, bằng không có người và cơm cho cậu Chó ăn, cậu Chó lăn ra khóc và rống lên tru kỳ cho đến khi người con gái trẻ đẹp vào dỗ dành cậu, cậu Chó mới chịu nín và đòi ăn.

Khi ăn cậu Chó chỉ thích nằm, nhưng cậu lại bắt người con gái đẹp kia bồng cậu mammals trong lòng và khi ấy tay cậu Chó đưa lên sờ soạng mân mê làm cho người con gái dâm cuồng lên. Có nhiều khi cô đập vào tay cậu Chó hoặc hất tay cậu ra thì lúc đầu cậu cười, lóe cười rất kỳ lạ chẳng khác chó cắn từng tiếng. Nên lúc ấy người con gái vẫn cương quyết hất tay cậu Chó ra là cậu Chó đập chân la hét rồi tru khóc.

Nghe tiếng cậu Chó tru là Cụ Bà xuống hỏi, nếu vì người con gái không chịu theo tánh kỳ lạ, ma bùa của cậu Chó thì người con gái đó chết. Cụ đánh roi mây hành chục, hàng trăm roi, đau quặn người. Bà Cụ rít lên từng tiếng chửi:

- Tao nuôi mày là để mày chiều chuộng con tao chứ không phải nuôi mày đánh con tao, làm cho con tao khổ sở, khóc lóc. Mày nhớ rằng, dù Cậu ấy có tật nguyên cho nên tao mới phải nuôi mày hầu hạ. Bằng không thì đời kiếp nào mày vào được nhà này, con khốn nạn kia.

Một lần nữa nếu Bà Lớn nghe tiếng cậu Chó tru lên thì người đẹp tan xương nát thịt.

Cậu Chó lại có tánh rất chó má, là tuy không nói được, cữn không đứng được, chỉ bò và nằm nhưng để cho cậu Chó ăn là phải bồng cậu Chó đặt trong lòng người đẹp để người đẹp đút cơm đưa vào miệng cậu Chó. Miệng ăn mà tay cậu Chó thì lần mò, sờ soạng đủ nơi. Có nhiều cô thấy cậu Chó sờ vào những nơi không phải chỗ sờ vì nơi cá m địa ấy, người con gái chỉ dành riêng cho một người mà cô yêu thôi. Thế mà cậu Chó cũng sờ soạng như thường. Người con gái lẽ dĩ nhiên trông thấy cậu Chó gớm ghiếc như thế làm sao mà chịu, hất tay cậu ra một lần cậu còn cười để rồi cậu thích thú sờ soạng lại. Để lần thứ ba hay lần thứ tư mà hất tay cậu ra nữa cậu biết con bé này không chịu cho cậu sờ bậy là cậu rầy lên đánh đập cậu đánh, cậu khóc tru lên như chó sói tru để báo cho từ mẫu của cậu biết là cậu đang bị người đẹp hành hạ, không cho cậu thỏa mãn tánh tò mò, tánh 35 của ông cha cậu để lại dù cậu mặt thú nhưng lòng người cầm thú.

Nhiều cô gái không chịu được tánh tò mò kỳ lạ, ghê tởm của cậu Chó đã phải trốn bỏ đi. Nhưng dưới thời Vua Quan phong kiến, đi ở cho nhà Quan có phải chốc chốc bỏ trốn không chịu làm việc như ngày nay đâu...

Cụ thượng Bà nghĩ rằng, những nghiệp chướng, những ai oán trong mấy đời làm quan của nha chồng nay đã dồn vô cậu Chó, một quái thai, sanh ra trong gia đình Cụ Thượng để gánh hết mọi tội lỗi dồn dập của Cụ Thượng nên Cụ Thượng Bà rất thương cậu Chó. Tuy nhốt riêng cậu Chó một căn phòng, Cụ Bà cho người hầu hạ cậu Chó rất chu đáo.

Kẻ hầu hạ Cậu Chó đều là đàn bà, con gái. Hồi nhỏ, cậu Chó được một người vú sữa nuôi. Khi lớn lên, từ tám tuổi, cậu Chó được những cô gái xinh đẹp chăm sóc, cho ăn, cho uống, dỗ dành khi cậu Chó rối khi... Nhiều cô gái vô ở trong nhà Cụ Thượng được vài ngày, không chịu được cái lối nũng nịu, sờ soạng của cậu Chó đã phải lên bỏ đi... Mỗi lần, có cô gái hầu cậu Chó bỏ đi, Cụ Bà thường nổi tam bành, chửi rửa âm ỉ. Cha mẹ cô gái đó phải lên tận trại lạy lục, van xin trả lại tiền mượn để xin Cụ Thượng tha tội cho họ.

Mỗi lần như rứa, Cụ Thượng Bà thường dẫn mặt cha mẹ cô gái ở nuôi cậu Chó:

- Tụi mi có mốt thì cấp, có nấp thì đập đó hỉ! Tao mà nghe tieÁng tằm lộn xộn về cậu Bầy thì tụi mi chết. Tao bỏ tù cả họ tụi bầy hỉ!

Vì có lời hăm dọa của Cụ thượng Bà nên vụ Cụ Thượng Bà sanh quái thai, nhốt riêng trong một căn phòng, không bị lộ ra ngoài cho thiên hạ biết chê cười.

Cậu Chó mỗi ngày một lớn, tánh tình cũng thay đổi. Cái chuyện Trời sanh ra, cứ đến tuổi trưởng thành súc vật còn biết, huống con người như cậu Chó. Bởi vậy từ năm mười lăm tuổi, cậu Chó đã làm cho nhiều cô gái thất kinh. Hoảng hốt bỏ chạy... Mỗi lần như rứa, cậu Chó tru lên như chó sủa tru trong rừng hoang...

Nghe tiếng cậu Chó tru, Cụ Bà biết, lại có chuyện trái ý cậu rồi. Cụ Bà mắng chửi mấy người hầu cậu Chó. Dù bị chửi oan, các cô gái hầu cậu Chó đành im lặng chịu đựng, không dám nói ra chuyện quỷ quái của cậu Chó. Mãi về sau Cụ Bà mới biết, sự trưởng thành của cậu Chó. cụ Bà Suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó! Cụ Bà bàn với Cụ Ông:

- Cỏ lê phải hỏi vợ và cưới cho thằng Bầy, chừ nhưrì không được mà! Chả đũa mô dám ở hầu thằng Bầy...

Cụ Thượng ông cau mặt đáp:

- Lấy răng được, đũa mô dám lấy thằng Bầy!

Cụ Bà gay gắt:

Răng không lấy được! Đũa mô lớn lên chả có vợ huống chi thằng Bầy lại là con Quan. Được rồi, ông để đó, tui lo chuyện nì cho ông coi...

Cụ Thượng Bà nghĩ đến con gái của Cửu Tôm, gã lính lệ hậu trong dinh của Cụ Thượng. Cụ Bà nghĩ, Cửu Tôm bằng lòng gả con cho cậu Chó thì cho hắn đi Bộ Lệ. Là Thượng Thư Bộ Lại, một chức vị đứng đầu triều đình ngày xưa, coi như là Thủ Tướng Chánh Phủ ngày nay, mộtt chức đội lệ của Cửu Tôm đối với Cụ dễ như trở bàn tay muốn đi lúc nào được lúc đó. Cửu Tôm cố lấy lòng Cụ Bà và Cụ Ông vốn nòi sợ vợ, một tiếng của Cụ Bà nói vô bằng ngàn lời nói của kẻ khác. Cụ Ông phải chấp hành nghiêm chỉnh lệnh của Cụ Bà.

Cửu Tôm biết Cụ Bà rất quý rất thương cậu Chó. Cụ Bà chiều chuộng cậu Chó, cậu Chó muốn gì Cụ Bà cũng chiều, Cụ Bà đòi Cụ Lớn mua gái đẹp về bầu hạ cậu Chó cho câu hả hê, sung sướng Cụ Bà nói Cụ Lớn:

- Trong mười mấy đứa con, có thượng Bầy là khổ nhất. Nó bị tật nguyên vì nó gánh tất cả những gì khổ

sở cho nhà ni, lẽ nào lại hắt hủi nó. Bây giờ còn tui, tui nhứt định chiều nó. Nó muốn gì cũng được. Ông phải nghe tôi mới được. Con mô chả là con...

Cứ nói chuyện đến cậu Chó là Cụ Bà than vắn, thở dài thóc lóc oán trách thành ra Cụ Lớn muốn khỏi phải nghe giọng nói chua chát của Cụ Bà, Cụ Lớn phải chiều theo Cụ Bà.

Cửu Tôm biết Cụ Bà thương cậu Chó lắm, nên Cửu Tôm cũng làm bộ thiết tha kính trọng cậu Chó. Hấn ức vì hấn không phải là đàn bà để hấn chiều cậu Chó mà lấy lòng Cụ Bà. Hấn vào chỗ cậu Chó ở để nịnh bợ cậu Chó. Nào ngờ cậu Chó lại chỉ ưa đàn bà chớ chúa ghét đàn ông. Hễ gặp đàn ông mà không phải là cha cậu hoặc anh cậu là cậu tru lên, rầy rụa và vớ được bất cứ cái gì cũng ném đuổi.

Cửu Tôm không thể hâu hạ cậu Chó để lấy lòng Cụ Lớn, Cửu Tôm biết hâu hạ được cậu Chó là chiếm được cảm tình của Cụ Lớn, thì chẳng bao lâu nữa hấn sẽ được đi làm Đội Lệ tha hồ mà kiếm ăn, tậu ruộng, tậu nhà. Biết bao bạn đồng ngũ Khố Vàng Thanh Hóa hay Nghệ An chỉ trong vài năm là có bạc ngàn ngay.

Cửu Tôm đâm ức với cậu Chó. Hấn không hiểu vì sao gã ranh con tàn tật nói không được, chỉ biết bò, mình đầy lông lá lại chỉ thích đàn bà, không ưa đàn ông? Cửu Tôm nghĩ, may cho cậu Chó sanh vào Nhà Cụ Lớn Thượng Thơ được nuông chiều như thế, chớ lọt vào nhà thường dân thì có mà chọn đàn bà, không thích đàn ông! Và lại không ai dám đụng vào cậu Chó vì hễ cậu Chó tru lên là Cụ Bà la ròi bằng không chỉ hét cho một trận là mất cái tính ma bùn đó.

Cửu Tôm không biết cách nào để lấy lòng Cụ Ông Cụ Bà cho mau thành Đội Lệ. Hấn suy nghĩ mãi mà cha ra về. Hấn về nhà lấy rượu ra uống. Lúc ấy con gái lớn của Cửu Tôm năm ấy đã 17 mắt một mí, nước da trắng, cười rất lẳng lơ.

Trai trong xóm, không mấy đứa là không biết cô Lụa, con gái Thầy Cửu Tôm bán đậu hũ. Đám học sinh bèn trường Thiện Hóa trọ nhà Mẹ Chi cãi nhát rồi sanh đánh nhau vì cô Lụa bán đậu hũ. Có sáu đứa tuổi gần 20 ở trọ chung một nhà, trưa nào cũng gọi gánh đậu hũ của cô Lụa để ăn. Thật ra chúng ăn đậu hũ thì ít mà nghịch ngợm hay nói chuyện tình tứ với cô Lụa thì nhiều.

Thằng Tùng đẹp trai nhứt được cô Lụa thương yêu nhưng rồi thằng San cũng khoe rằng mình đã đi chơi với cô Lụa con gái Thầy Cửu Tôm bán đậu hũ, thằng Cừ nói trắng rằng hấn đã được ngủ với cô Lụa ngay gác trọ này hôm cả mấy đứa bạn của nó phải đi học, còn nó vờ đau ở lại nhà trọ đón cô Lụa lên lầu làm chuyện trong bọc, trên đầu.

Mấy đứa ghen với nhau cãi nhau rồi đánh lộn chỉ vì cô Lụa. Chuyện cô Lụa bán đậu hũ lẳng lơ có hàng chục nhân tình thì cả khu Cầu Lò Rèn biết. Cửu Tôm cũng biết chuyện con gái lẳng nhăng lão không nói gì hết. Lão còn phải suy nghĩ về bước công danh của Lão. Lão mà đi được Bội Lệ ở một Huyện hay Phủ nào vùng Thanh Hóa thì tha hồ con gái Lão lấy chồng có chút chức tước quyền thế. Con gái Thầy Đội đầu có phải thường trong một Phủ một Huyện.

Hôm nay về nhà nhậu lai rai để nghĩ kế. Cửu Tôm thấy con gái đi bán hàng về bèn bảo:

- Mày xuống bếp coi Má mày đã chiên xong con rô nào thì đưa lên cho Chú nhậu con!

Lụa “Dợ” một tiếng rồi gánh đậu hũ xuống bếp. Thím Cửu Tôm đang ngồi chiên cá rô cho chồng nhậu. Thím gấp một con ra đĩa, rồi chút nước mắm Phan thiết, vắt chút chanh cho chút ớt xé cá chấm ăn thử trước khi đem lên cho chồng. Lụa hỏi Mẹ:

- Được con rô nào cha mẹ? Chú biểu con đưa lên cho Chú nhậu đó.

- Ủa mày đưa mấy con rô này cho Chú mày nhậu, cá rô bên Cầu Rạch Hồ ngon quá béo ngậy mà...

Lụa mang đĩa cá lên cho Cha nhậu. Lụa đặt đĩa cá trong chiếc mâm đồng nhỏ với bát nước mắm Phan thiết đã chêm chút ớt chút chanh rồi, Cửu Tôm nhìn con gái, đôi má hồng nước da trắng, dáng điệu cũng xinh xinh bông lả nẩy ra ý kiến. Lão vỗ đùi đen đét một tiếng rồi lẩm bầm một mình.

- Cha trời quên hẳn đi. Chuyện ni mà mình quên thì thật là ngớ ngẩn Bụt, trong nhà đi cầu Thích Ca ngoài đường...

Nói rồi lão lên tiếng đồng dặc gọi con gái:

- Lụa ơi? ra Chú biếu nè con... Mau lên Chú có chuyện này hay lắm...

Tuy nghe tiếng Cha gọi Lụa vẫn đứng im không lên vội, Cửu Tôm lại gọi Lụa. Má của Lụa thấy con gái không trả lời bèn quay lại nhắc:

- Lụa mi có nghe Chú mi gọi không hề?

Lụa gay gắt:

- Có, chắc Chú lại sai chi đó...

- Thì mi lên tiếng cho Chú mi biết.

Lụa đồng đành đi lên hỏi:

- Chú gọi chi con?

Cửu Tôm cười nhẹ nhàng hỏi:

- Ủ! Chú gọi con đó! Chú có việc này muốn bàn với con. Chú chắc thế nào con cũng bằng lòng vì con làm được chuyện ni thì chẳng những Chú nhảm khá, mà gia đình cũng có tiền, con cũng có tương lai.

Thấy Chú dài giòng, Lụa cau mặt hỏi:

- Chuyện chi đó Chú. Sao Chú không nói rõ cho con nghe...

- Ủ thì để Chú nói. Chắc con biết gia đình ta nghèo túng Chú đi mần việc Quan với số lương cũng chẳng được bao nhiêu. Gia đình mình nghèo quá, chắc con biết đó, chứ nên con mới phải gánh đậu hũ đi bán. Chú thương con quá nhưng Chú không còn có cách nào hơn nữa. Bây giờ Chú muốn cho con được sung sướng và Chú cũng có phận nhờ con phải nghe lời Chú. Ý con nghĩ sao?

Lụa biết bố đã có chút men rồi, nói chuyện cà kê, dê ngỗng bèn cười nói:

- Nào Chú đã cho biết Chú định bảo con làm chi mà Chú đã hỏi con có bằng lòng hay không? Chú nói cho con biết con sẽ phải làm những gì mới được chứ?

Cửu Tôm gật đầu:

- Ủ phải Chú chưa nói cho con biết mà Chú đã bảo con bằng lòng hay không. Chú hơi say ...

Bây giờ Chú nói rõ cho con biết nghe. Trong nhà Cụ Thượng mà chú đang hầu hạ coh biết đó chứ. Người ta làm lớn. Cụ Thượng là Quan Nhất Phẩm Triều Đình. Cụ muốn giúp ai cũng được nhưng phải làm sao cho Cụ thương. Chú cố gắng hầu hạ nhưng lâu lắm mới gây được tin nhiệm. Bây giờ Chú đã tính được một việc mà chỉ có con chịu khó là làm được ngay.

Và khi ấy Chú có thể xin Cụ Lớn cho Chú đi Đồi Lệ được. Lúc ấy tha hồ mà kiếm tiền. Con biết đi Đồi Lệ lương Chú được trên 20đ00 lại còn được bổng ngoại vài trăm một tháng thì chẳng mấy lúc Chú tậu nhà, tậu ruộng, con cũng có vàng đeo.

Lụa nói:

- Con làm được việc chi để giúp Chú con không bao giờ dám từ chối hết!

Cửu Tôm nịnh con gái:

- Ừ Chú biết mà con gái Chú ngoan lắm. Đây này con biết trong nhà Cụ Thượng có một chú con trai năm nay độ 13 hay 14 tuổi chi đó. Cậu đó là cậu Bầy bị mang tật từ hồi còn nhỏ nên hai Cụ thương mến cậu Bầy lắm. Cậu ở riêng một căn nhà phải có người hầu cậu nhưng đưa nào hầu cũng chỉ được vài ngày hay một tháng là bỏ...

Lụa ngắt lời cha hỏi:

- Cậu Bầy khó lắm à Chú?

- Không, cậu Bầy không khó chỉ vì mấy đứa lười quá mà không biết chiều Cậu Bầy nữa. Do đó. Cụ Bà không ưng, Cụ Bà nói, đưa mô hầu được cậu Bầy thì muốn chi tao cũng cho hết!

Chú nghĩ chỉ có con gái của Chú là làm được cái công việc đó. Vì con vừa ngoan lại vừa khéo nữa. Hễ con hầu hạ cậu Bầy bằng lòng thì là Chú đi Bội Lệ dễ dàng. Thế là chính con đã giúp cho Chú nên danh phận, giúp gia đình làm ăn khâm khá. Chắc con nhớ ngày xưa, nàng Kiều còn bán mình chuộc tội cho cha, chớ đừng này Chủ có bắt con làm như nàng Kiều đâu?

Lụa cười nói:

- Thì con có cãi Chú đâu! Con xin bằng lòng làm theo lời Chú dạy.

Cửu Tôm mừng rỡ:

- Đó Chú biết ngay con ngoan lắm mà. Chú biết con của Chú nghe theo lời Chú dạy lắm. Thiên hạ mới bảo Cha sanh con đâu nữ sanh lòng nhưng với Chú thì Chú hiểu rõ lòng của con hiểu đạo lắm.

Lát nữa Chú sẽ bàn với Mẹ con và ngày mai Chú sẽ đưa con vào dinh Cụ Thượng để trình với Cụ Bà thì thế nào Chú cũng thành công. Ừ thôi bây giờ con cho Chú thêm mấy con rô chiên nữa, cho Chú nhậu đã vì hôm nay Chú vui lắm...

Lụa xuống nói với Mẹ chuyện Cha dự định đưa nàng vào hầu trong dinh Cụ Thượng. Mẹ của Lụa sung sướng cười nói:

- Ừ con vô trong dinh hầu Cụ Lớn thì còn gì hay bằng nữa tao không ngờ Chú mi lại biết lo cho con cái như rứa.

Lụa nói:

- Chú con hôm nay có vẻ vui lắm! Chú muốn Mẹ chiên thêm vài con cá rô nữa cho Chú con nhậu thêm...

Mụ Cửu Tôm gật đầu; tay Mụ đưa đôi đũa vào chảo mở lật từng con cá rô vàng cạnh. Mùi mỡ lẫn với mùi thơm của cá bốc lên làm Lụa thấy đói bụng.

- Mẹ ơi, con ăn cơm luôn ngen!

- Ủa, cơm Mạ ủ trong chần lấy ra mà ăn. Mấy hôm nay Trời mưa rét quá! Cứ vào tháng rét này trời mưa quá bần thiêu chịu không nổi.

Hôm ấy gia đình Cừ Tớn vui lắm. Mấy thằng nhỏ em của Lụa đi học về tha hồ phá. Chú Cừ đã say rượu rồi thì Chú lại hay chiều con. Chú chín chắn thêm không bao giờ Chú nói nhảm hay say be bét.

Ngày hôm sau, chú Cừ lại vô dinh hầu. Cụ Thượng Bà đang ngồi ăn trầu. Mặt Cụ không được vui cho lắm. Cừ Tớn vừa ló đầu vô, Cụ Thượng Bà đã gọi:

- Cừ, mi xuống chỗ cậu Bầy ở coi con nó làm những gì mà cậu Bầy la quá, tao nóng ruột quá mà...

Đưa mô vô đây mần cũng không biết chiều cậu Bầy hết! tao cố tìm sao cho được một đứa hầu cho được cậu Bầy thật tội nghiệp cậu Bầy tàn tật nên mới nhờ đến chúng nó thì đứa mô cũng làm bộ, bắt bí mình cả.... Thật bực mình.

Cừ Tớn biết Cụ Thượng Bà đang giận mấy đứa hầu cậu Bầy không biết chiều cậu Bầy, tánh cậu Bầy là tánh chó má, tay cậu sờ lung tung. Chúng nó là con gái chúng nó không thể chịu được lời sờ soạng kỳ lạ của cậu Chó nên đứa nào cũng chạy hết. Cơ hội này, Cừ Tớn có thể nói thẳng ý định của hắn với Cụ Thượng Bà nên khi nghe Cụ Thượng Bà dạy xuống chỗ cậu Bầy nằm coi chúng nó làm thể nào mà cậu Bầy tru lên quá xá như thế?

Cừ Tớn xúm xoe thưa:

- Dợ, bẩm Cụ Lớn con...

Cụ Thượng Bà tưởng Cừ Tớn xin điều chi, Cụ quắc mắt giận hỏi:

- Chi nữa đó, mi định xin chi?

Tiếng tru của cậu Chó vang lên nghe rõ mồn một làm Cụ Thượng Bà càng sốt ruột hơn nữa:

- Tao biểu mi xuống coi chúng nó làm chi mà cậu Bầy la quá ... Mi có nghe tiếng cậu Bầy la không?

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, con có nghe rõ nhưng con có điều ni muốn bẩm Cụ Lớn. Dợ bẩm lạy Cụ Lớn chuyện con trình đây có liên quan đến Cậu Bầy...

Cụ Thượng Bà ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện chi mà có liên quan đến cậu Bầy làm chi mà liên quan đến chuyện của mi, thằng ni nói tao không hiểu điều chi cả.

Cừ Tớn hãnh diện vì sự khó hiểu của Cụ Bà. Cừ Tớn nghĩ rằng, lòng trung thành của hắn làm sao mà Cụ Thượng Bà hiểu được. Cừ Tớn gãi đầu gãi tai trình trọng thưa:

- Bẩm Cụ Lớn con nghĩ như cậuu Bầy phải cần có mặt đứa trung thành biết hy sinh thì mới chiều được cậu Bầy vì tánh cậu Bầy hơi khó.

- Ủ mà răng nữa...

- Dạ bẩm Cụ Lớn con có một đứa con gái mới lớn lên năm nay 18 thôi. Dạ bẩm Cụ Lớn, tên cháu là Lua, nó đang tuổi lớn xinh lắm, hay, khôn khéo và có hiếu. Mấy tháng nay con thấy chẳng đứa mô hầu được cậu Bầy cả. Đứa mô vô hầu cũng chỉ được vài ngày là chúng nó bỏ đi hoặc chúng làm cho cậu Bầy phải gắt thêm mà thôi. Dạ bẩm lạy Cụ Lớn, cậu Bầy tàn tật cần phải chiều cậu cho cậu đỡ tủi thì chúng nó lại không chịu chiều.

Hôm qua con có gọi cháu Lua lên hỏi ý coi con đưa cháu vô hầu cậu Bầy cháu có bằng lòng không? Dạ

bầm Cự Lớn, cháu là đứa con có hiếu lắm nghe con nói nó bằng lòng xin vào hầu cậu Bầy. Nếu Cự Lớn chấp thuận thì nội chiều nay con xin đem cháu đến.

Cụ Thượng Bà sung sướng cảm động nói:

- Ừ mi có lòng đối với cậu Bầy như thế tao khen mi đó. Để tao trình với Cự Lớn để nâng đỡ mi. Chiều nay mi đưa con của mi lại đây coi ra sao?

- Dạ.

- Bầy giờ mi xuống chỗ cậu Bầy coi chúng làm chi mà cậu la dữ vậy?

Cửu Tôm mừng rỡ đi xuống dưới nhà ngang chỗ cậu Chó ở, Cửu Tôm thấy con Tuyền đang đứng nép ngoài cửa nhìn vô, mặt nó tái xanh chân nó run. Bên trong cậu Chó la hét, tru chéo. Con Tuyền thấy Cửu Tôm đến nó có vẻ ngượng, tay nó vẫn còn giữ lấy cặp quần, Cửu Tôm hỏi:

- Chi đó mi, Tuyền? Mi làm răng cậu Bầy kêu quá Cự Lớn đang la lên trên nhà trên đó?

- Con Tuyền ứa nước mắt nghẹn ngào đáp:

- Chú Cửu ơi, tôi sợ quá. Cậu Bầy lộng quá mà. Cậu Bầy định hiếp tui. Cậu xé quần tui, tôi không chịu đẩy cậu ra cậu ấy la đó.

Cửu Tôm cười nhưng nụ cười của hắn tắt ngay. Hắn lại đâm ra lo cho con gái của hắn, con Lua mà không hứng chịu như con Tuyền thì bao kế hoạch của hắn nịnh bợ Cự Lớn để xin chức đội lệ tiêu tan hết, Cửu Tôm biểu Tuyền:

- Thôi bây giờ mi lên trên nhà đi. Mi còn đứng đây cậu Bầy lại tru tréo lên bây giờ.

Tuyền mừng rỡ tay xách quần, chân chạy phóng về phía nhà bếp. Cửu Tôm mở cửa vô. Cậu Bầy thấy Cửu Tôm, cậu đang cúi liền cầm chiếc gối ném Cửu Tôm miệng tru lên dữ dội. Cửu Tôm đỡ chiếc gối bông thì cậu Bầy lại quăng chiếc chăn. Cửu Tôm vội năn nỉ:

- Cậu Bầy tui đây nè, Cửu Tôm đây, cậu làm chi mà dữ vậy con Tuyền chạy rồi.

Cậu Bầy trần truồng lông lá trong người cậu đều dựng lên. Mặt cậu tái đi. Dục tình cuồng loạn trong người cậu Chó đang trỗi dậy. Cậu chỉ muốn thỏa mãn thì con Tuyền đã chạy mất. Tuy cậu không nói được nhưng cậu nghe được. Cậu nằm im không tru nữa.

Cửu Tôm bảo cậu Chó:

- Chiều nay con Lua nhà tui sẽ vô hầu cậu. Nó ngoan lắm không như bọn con Tuyền đâu? Cậu nằm im đó. Lát nữa quan Bác sĩ về chích cho cậu mau khỏi ghen...

Nghe Chú Cửu Tôm nói, cậu Chó nằm im, ứa nước mắt. Có lẽ cậu Chó buồn cho đời cậu nên cậu khóc.

Chiều hôm ấy Cửu Tôm dẫn Lua vô hầu Cụ Thượng Bà giữa khi Cụ Thượng Ông vẫn còn ở nhà. Lua đánh chút phấn, bôi chút môi son nên nàng đẹp lộng lẫy. Ở tuổi mười tám sức Lua đang khỏe, người nẩy nở ở tuổi trưởng thành nên trông Lua đẹp hẳn lên. Cụ Thượng vừa trông thấy Lua đã bằng lòng ngay. Cụ Thượng Bà vui vẻ quay sang phía chồng khoe:

- Con ni là con của thằng Cửu Tôm đó, nó thấy mấy đứa hầu cậu Bầy không được, cậu Bầy la quá nên nó đem con nó vô hầu cậu Bầy. Không ngờ thằng Cửu Tôm lại trung thành như thế. Những đứa như thằng Cửu Tôm Ông nên nâng đỡ cho nó...

Cụ Thượng ông gật đầu bằng long.

- Nó là con gái mi đó Cữu?

- Dạ bẩm Cụ Lớn nó là con gái lớn của con ...

- Năm nay nó bao nhiêu tuổi?

- Dạ bẩm 18 tuổi, cháu tuổi Hợi...

- Hợi năm đơi mà ăn, nó hầu cậu Bầy thì tha hồ sung sướng nhàn hạ.

- Nói rồi Cụ Thượng ông quay sang hỏi:

- Ở đây cho ngoan nghe không? Mi ngoan mà cậu Bầy bằng lòng thì Cụ Lớn thương cha mi cũng có phần nhờ.

Cụ Thượng ông sang nói Cụ Thượng Bà:

- Ủ, để coi nó hầu hạ cậu Bầy ra sao tui nâng đỡ thẳng cha nó. Hiện đang khuyết chân Bội Lệ Hậu Lộc ở Thanh Hóa tôi sẽ cho nó đi Bội Lệ Hậu Lộc.

Cữu Tớn sung sướng khi nghe Cụ Lớn hứa, sẽ cho chú đi Bội Lệ Hậu Lộc thuộc Thanh Hóa nhưng chú lại dâm lo không hiểu Lụa có chịu đựng được sự dâm dăng của cậu Bầy không?

Cữu Tớn thưa với Cụ Thượng:

- Bẩm Cụ Lớn để con đưa nó xuống nhà cậu Bầy, cháu hầu hạ cậu Bầy con tin rằng cậu Bầy sẽ bằng lòng...

Cụ Bà gật đầu:

- Ủ chú đưa con xuống coi cậu Bầy có bằng lòng không? Nó cũng khó tánh lắm đó!

Cữu Tớn bảo Lụa:

- Con đi theo Chú xuống dưới phòng của cậu Bầy. Con chịu khó hầu hạ cậu, nếu cậu Bầy bằng lòng là chú có phần nhờ đó con!

Lụa chấp tay vái Cụ Thượng Ông, Cụ Thượng bà rồi đi theo cha xuống nhà cậu Chó ở.

Dãy nhà ngang dài rộng dành cho gia nhân ở, đối diện là căn phòng của cậu Bầy. Cậu Bầy trần truồng lông lá đầy người đang bò quanh nhà. Chẳng có đứa nào đến hầu hạ cả, đứa nào cũng sợ tánh 35 của cậu, tuy cậu mới 13 tuổi. Trông thấy cậu đứa nào yếu bóng vía đã siu rồi, gan lắm mới đến hầu hạ đút cơm cho cậu nhưng đâu đã yên thân. Tay cậu mân mê mó máy làm cho nhiều nàng đỏ ửng mặt phát cáu với cậu. Thế là có cô không chịu nổi lời sờ soạng của cậu đã quăng cậu xuống giường đi ra ngoài. Thế là cậu Chó tru lên.

Con Tuyền là đứa chịu khó nhứt, chiều chuộng cậu đủ điều vì cha nàng đang ở tù về tội dám chống lại Thầy Cai Tổng. Con Tuyền đem thân vào hầu trong nhà Cụ Thượng là để vận động cho cha được ra khỏi tù nên Tuyền can đảm chịu đựng. Nhưng Tuyền không thể nào chịu được nữa khi cậu Chó bất ngờ giật quần của Tuyền định hiếp Tuyền. Tuyền vùng ra và hất cậu Chó ngã bịch xuống giường. Lúc đó cậu Chó không tru vì cậu tưởng Tuyền vẫn ở lại hầu cậu nhưng khi thấy Tuyền xách quần chạy ra cửa, cậu Chó

biết là Tuyền đi thẳng, cậu tru lên, cậu rầy rạ phá phách. Và khi Cừu Tórm vào cậu mới lấy gối, chần ném Cừu Tórm.

Con Tuyền uất hờn ứa lệ. Như thế này cha Tuyền khó mà khỏi vòng tù tội. Nàng rất thương cha nhưng nàng không thể mang nhục được. Đời nàng còn trong trắng, nàng chịu đựng cho cậu Chó sờ soạng, nắn bóp nhưng rồi cậu lại đi quá hơn định cướp phần trinh tiết của nàng thì làm sao mà chịu được.

Tuyền về chỗ dành cho gia nhân ở, khóc thút thít nàng lo cho cha nàng, nàng sợ Cụ Bà đánh vì đã không biết chiều cậu Chó làm cho cậu Chó tru lên. Nhưng may cho nàng, Cụ Bà không nói chi đến nàng. Chú Cừu Tórm đã đưa Lua, con gái của Chú vào hầu hạ cậu Chó thay cho nàng rồi.

Thế là Tuyền thoát nạn, nàng được chọn hầu trên nhà hầu Cụ Bà và Cụ Ông.

Cừu Tórm đưa Lua xuống chỗ cậu Bầy ở, Cừu Tórm muốn bố trí để khi Lua vô chỗ cậu Chó nàng không còn sợ hãi chi nữa nên Cừu Tórm dẫn Lua xuống nhà ngang, chỗ gia nhân hầu Cụ Thượng ở, rồi một mình chú xuống chỗ cậu Chó ở coi cậu Chó đang mần chi.

Cậu Chó đang bò quanh nhà. Trông cậu Chó bò chẳng khác con khuyển mặt người. Không biết ông Trời đầy dọa cậu rằng hay nghiệp chướng, báo oán gia đình Cụ Hồ như thế rằng mà Cụ Bà lại sanh ra cậu Chó. Mặt cậu Chó dài ra, tộc bồm xồm, người đầy lông đen mượt, cậu lại không đi được nên khi cậu bò thì thiệt là giống loài Chó như đúc. Có điều lạ là cậu mới 15 tuổi mà cái thứ để lập gia đình của cậu rất bự và suốt ngày cứng nhắc. Người cậu Chó như sung sức lắm nên hề thấy con gái là cậu mừng rơn!

Cậu Chó bằng hai tay và hai chân lẹ làng, thoăn thoắt, mắt cậu nhìn thẳng. Thỉnh thoảng, cậu Chó lại ngễnhj đầu nhìn ra cửa coi có đứa mô xuống mí cậu không? Cậu Chó bò đi, bò lại nhiều lần quanh gian phòng vẫn không thấy đứa mô xuống hầu cậu. Cậu Chó có vẻ bức, cậu ngừng lại định nhấc cao cổ lên để tru cho đỡ giận thì Cừu Tórm đẩy cửa đi vô. Nghe tiếng động cửa, cậu Chó có vẻ mừng, ngễch cổ nhìn ra cửa. Nhưng khi thấy Cừu Tórm, gã đực rựa, cật Chó cau mặt không bằng lòng...Cậu Chó định tru thì Cừu Tórm đã lên tiếng:

Rằng cậu Bầy không lên giường nằm, bò mần chi cho mỗi chân, mỗi tay. Để tui bông cậu Bầy lên giường rồi tui biểu em Lua xuống chăm sóc, dỗ dành cậu hi! Cậu Bầy ngoan hi... Tội quá...

Cừu Tórm đi lại chỗ cậu Chó bò. Hắn thấy cậu Chó bận chiếc áo dài kếp, dài thậm thượt, che xuống đến bụng dưới chân. Cậu Chó không bận quần, chiếc áo dài của cậu Chó bận, che nửa thân dưới, mần thêm tác dụng của cái quần. Cái lối bận áo dài không có quần kiểu y phục Táo Quân ngày Tết của cậu Chó mần Cừu Tórm bật cười... Cừu Tórm cúi xuống định nhấc cậu Chó lên giường nhưng khi hắn vừa cúi xuống thì cậu Chó đã lắc đầu và thân mình có ý không chịu...

Cừu Tórm vội dỗ cậu Chó:

Cậu Bầy phải lên giường nằm thì tui biểu em Lua, em mới xuống dưới ni hầu cậu Bầy chứ... Cậu bò ri, em Lua sợ, không dám vô hầu cậu mô, cậu Bầy à... Thôi! Tui bông cậu Bầy lên hi!

Hình như cậu Bầy nghe được tiếng người nên sau khi nghe Cừu Tórm nói, cậu Bầy lặng thinh để Cừu Tórm bông xóc cậu Chó lên đôi tay... Chiếc áo dài của cậu Chó bật ngược lên, để lộ một nửa thân dưới của cậu Chó mần Cừu Tórm hốt hoảng, cau mặt:

- Chà, chi mà dữ ri... Thiệt là thẳng quý... Rửa chi mà bọn nhỏ không ngán cho được!... Thiệt thẳng quý Trời đánh... chi mà lạ rửa hi!

Cừu Tórm đặt Cậu Chó lên giường rồi kéo chiếc áo dài che xuống đến bụng chân, gằn sát mắt cá. Cừu Tórm thấy cái chần chiên để bên bên rút ra, chải dài đắp lên ngang người cậu Chó và nói:

- Nằm yên hỉ Cậu Bầy. Đừng tung cái chân ra đó hỉ... Tung ra mà lộ cái quỹ đó là người ta chạy hết đó ghen quỹ... Chao ôi, răng mà lạ rứa, thiệt là đồ quỷ chứ mô phải người...

Cậu Chó gật đầu. Cậu bằng lòng nằm yên để được có người hầu, nhứt là đó là con gái thì đúng với màu của cậu lắm.

Đặt cậu Chó nằm xong, Cừ Tôm xuống nhà ngang nhưng khi ra khỏi buồng cậu Chó Cừ Tôm đã thấy Lua đứng ngoài cửa ngơ ngác nhìn về phía buồng cậu Chó. Cừ Tôm vội gọi con. - Lua xuống đây con.

Lua ngần ngại lo sợ... Cừ Tôm đoán là đứa nào thối mồm nói chuyện cậu Chó cho Lua nghe rồi nên tự nhiên Lua đang hăng hái giúp cha lại tỏ ra ngẩn ngơ sợ hãi. Cừ Tôm vội đi xuống chỗ Lua đứng hỏi:

- Chi đó con?

Lua lo sợ đáp:

- Con sợ lắm cha ơi! Người ta bảo con là cậu Chó...

Cừ Tôm ức học máu đứa nào đã tiết lộ cái danh hiệu khốn nạn đó của cậu Bầy làm cho con gái Chú đâm lo. Chú hỏi con gái:

- Đứa nào bảo đó là cậu Chó? Con chỉ cho Chú coi Chú bầm với Cụ Bà thì Cụ Bà cắt Lưỡi nó ngay... làm sao lại bảo Cậu Bầy là Cậu Chó, đồ đều quân khốn nạn lừa thầy phản chủ...

Chú Cừ chửi toáng lên như thế là vừa để át giọng con gái vừa để cho bọn gia nhân thối mồm làm cho kẻ hoạch đi Đội Lệ của chú có thể tiêu tan được. Quả nhiên Lua sợ Cha làm dữ mất lòng mấy người trong nhà Cụ Thượng, Lua vội hỏi:

Có ai biểu chi với con đâu! Đó là con nghe người ta nói...

- Người ta là ai? Lại mấy đứa khốn nạn trong nhà này áy gì nữa, thì chó đó đã làm sao chưa?

Chó mà là con Quan Nhứt phẩm Triều đình không bằng mụ nội chúng nó sao? Chú biểu con đừng nghe mấy đứa khốn nạn đó mà ~mất lòng Cụ Lớn là bậc Phụ mẫu chúng ta...

Đi xuống đây với Chú con...

Lua bẽn lèn đi theo cha xuống nhà Cậu Chó ở, Cừ Tôm vừa dặn con gái:

- Con thấy Cụ Lớn rất thương Cậu Bầy. Con mà hầu hạ chiều chuộng được Cậu Bầy, thì chẳng những phận chú có nhờ, đi mần Bội Lệ ở Thanh Hóa mà con cũng có nhờ nhiều nữa. Cả nhà Cụ Lớn, từ Cụ Ông Cụ Bà đến Quan Bác sĩ, Cụ Lớn án sát, Cụ Lớn bác và ngay cả Ngài Thái hậu cũng thương cậu Bầy là phải thương con nữa hà...

Lua theo Cha xuống chỗ cậu Bầy nằm. Cậu Bầy nằm chờ đợi đã có vẻ sốt ruột, cậu định bò dậy thì Cừ Tôm đẩy cửa lên tiếng hỏi:

- Cậu Bầy ơi, cháu Lua đến với cậu đó...

Cậu Bầy mở mắt nhìn. Cậu gật đầu ừ ờ làm Lua hoảng sợ hỏi Cha:

- Cậu Bầy cầm hờ Chú?

Cừ Tôm gật đầu đáp:

- Cậu ấy ngạc nhiên chứ không cảm vì cậu nghe rất rõ.

-

- Con trông cậu ấy sao kỳ quá à!

Cửu Tôm gật với con:

- Kỳ cái mụ nội mi. Làm chi mà kỳ, người ta là con Quan, hai Cự Lớn thương cậu Bầy nhưt nhà đó. Nhà mi có hồng phúc mới được vô hầu cậu Bầy ...

Nói đến đây Cửu Tôm lại có vẻ lo con gái giận nên Cửu Tôm dịu dàng an ủi ngay:

- Con nhớ là Cự Lớn đã hứa cho Chú đi Đội Lệ như thế là nhà mình khá rồi. Mọi sự đều do con có hầu hạ cẩn thận cậu Bầy hay không vội ghen ...

Lụa khẽ gật đầu:

Cửu Tôm mới hỏi cậu Chó:

- Cậu Bầy ăn uống gì chưa. Để tui bảo cháu Lụa pha sữa cho cậu uống ghen.

Cậu Bầy cười gật đầu. Cửu Tôm bảo Lụa:

- Con xuống nhà lấy nước sôi đưa lên đây pha sữa rồi đưa cho cậu Bầy uống.

Lụa bèn lên đi xuống nhà dưới. Trên này Cửu Tôm dặn cậu Chó:

- Con gái tui đó, tui cho nó vô hầu cậu, cậu phải làm cách nào cho nó không sợ thì mới dám ở lại hầu hạ cậu. Bằng không nó cũng như con Tuyên không dám ở hầu cậu nữa, thì là hết người hầu đó.

Cậu Chó chỉ biết gật đầu.

Lụa mang ấm nước sôi lên. Cửu Tôm chỉ chỗ để sữa và thức ăn cho, Lụa lấy pha cho cậu Chó, rồi hân hoan với Lụa:

- Thôi con ở đây hầu Cậu Bầy nghe, Chú lên nhà hầu các Cự. Con phải ngoan đừng để cậu Bầy buồn mà chú lại bị ảnh hưởng.

Lụa lo sợ mắt nhón nhác nhìn cậu Bầy rồi cầm tay Cha kéo lại.

- Con sợ quá Chú ơi!

Cửu Tôm gật:

- Sợ chi, người la cũng là người, chẳng may chịu tội nguyên thì như thế. Con nhớ rằng cậu Bầy thông minh lắm đó ghen, cậu Bầy có muốn chi con cũng cố chiều cậu Bầy cho cậu bằng lòng. Đòi mà con, mình làm sao cho có tiền có chức là được. Mấy đứa được may mắn như chú con mình. Nếu Chú được đi Đội Lệ thì tha hồ con sung sướng mà Mạ mầy cũng nhàn hạ nữa.

Thôi để chú lên nhà trên...

Nói rồi Cửu Tôm rút tay khỏi tay của Lụa đi nhanh ra ngoài khép chặt cửa lại.

Lựa pha sữa xong thì Cửu Tótm đã ló đầu vô dặn:

- Quên chứ chưa dặ con, con nhớ đờ cậu Bắ dậy cho cậu uống đó. Nè phải đờ cậu Bắ nằm trong lòng cậu mới uống nghe.

Lựa then đỏ mặt:

- Sao kỳ quá chú à!

- Tổ cha mi việc chi mà kỳ.Đàn bà con gái khi lấy chồng thì sao?

Cửu Tótm khép chặt cửa lại nói rằng về, nhưng sự thật hấn đứng bên ngoài coi động tĩnh ra sao. Lựa có hầu hạ và chiều cậu Chó hay không?

Cửu Tótm lo nhất là Lựa chống lại tánh 35 của cậu Chó thì thôi bao nhiêu công phu tạo tín nhiệm với hai Cụ Thượng trên nhà đều tiêu tan mất. Giấc mơ Đội Lệ của Cửu Tótm đang lớn mạnh.

Lụa pha xong sữa đưa lại chỗ cậu Bảy nằm. Lụa dựng cậu Bảy dậy kéo chiếc chăn ra thấy người cậu Bảy đầy lông lá. Lụa đã có vẻ sợ nhưng nằng nghĩ đến lời dặn của Cha, nằng chịu khó nâng đầu cậu Bảy lên. Đầu cậu Bảy gối lên đùi Lụa. Chiếc đùi chắc nịch của cô gái 18 làm cậu Bảy sung sướng. Lụa cho cậu Bảy uống hết ly sữa, cậu Bảy vẫn nằm im trên đùi của Lụa. Lụa thấy cậu Bảy cổ vẻ hiền lành nên nằng khẽ nhắc đầu cậu Bảy xuống và nói:

- Cậu gỏi xuống gỏi cho tui đi cắt ly sữa. Cậu có uống nước không?

Cậu Bảy gật đầu thích thú.

Ngoài Cừu Tôm mừng rỡ, thế là Lụa đã chiều được cậu Bảy và Cậu Bảy đã có ý bằng lòng. Hấn phải lên trên nhà khoe với Cụ Bà.

- Dạ bẩm Cụ Lớn, con cháu hầu hạ cậu Bảy, cậu Bảy bằng lòng lắm. Con xin cam đoan với Cụ Lớn là từ nay cậu Bảy không còn phải la hét nữa. Dạ bẩm mấy đứa kia không biết hầu hạ cậu, còn con cháu Lụa nhà cháu, nó có hiếu lắm. Dạ bẩm Cụ Lớn, cháu Lụa bảo, các Cụ thương chú thì dù có phải nhảy vào lửa để đền ơn báo nghĩa con cũng xin vâng. Trông hai Cụ Lớn phúc hậu hơn đức quá.

Cụ Thượng Bà mừng rỡ nói:

- Được lắm nếu con Lụa mà hầu hạ được cậu Bảy thì mi muốn chi tao cũng xin Cụ Lớn cho mi. Đó còn khiết một chân Đội Lệ Hậu Lộc Thanh Hóa tao sẽ xin Cụ Lớn cho mi đi.

Cừu Tôm mừng hết lớn nhưng rồi hấn lại lo không hiểu Lụa có chịu hầu hạ chu đáo cậu Bảy không? Cừu Tôm lại quay về chỗ cậu Bảy để gặp lại con.

Lụa lấy nước cho cậu Bảy uống thì lúc ấy cậu Bảy bắt đầu giờ mời 35. Cậu Bảy đưa tay lên sờ soạng đôi nhủ hoa của Lụa. Lụa bẽn lễn đỏ mặt nhưng không cưỡng lại. Lụa nhớ đến mấy chú học trò Trường Thuận Hòa cũng đã từng làm như cậu Bảy. Lụa chịu hết. Bây giờ đến cậu Bảy, Lụa cũng đành để cậu Bảy muốn làm gì thì làm. Cậu Bảy đưa thẳng tay vào trong áo của Lụa làm Lụa nhột nhột cúi mặt xuống, úp lên mặt cậu Bảy làm cậu Bảy sướng run lên. Vừa lúc ấy Cừu Tôm đang hắng bên ngoài Lụa vội vàng ngẩng đầu lên rút tay cậu Bảy ra. Cậu Bảy ngẩn ngơ...

Lụa đặt đầu cậu Bảy xuống gỏi và nói:

- Chú tôi đến để tui coi chú tôi dặn chi rồi vô cậu Bảy ngen.

Cậu Bảy gật đầu bằng lòng.

Lụa ra ngoài cửa Cừu Tôm mừng rỡ nói:

- Cụ Lớn đã cho chú đi Đội Lệ Hậu Lộc rồi. Bao công lao là do con làm ra cho Chú hết. Con đừng cưỡng lại cậu Bảy mà khổ cho Chú. Cụ Lớn mà giận lại rút lại không cho Chú đi Hậu Lộc thì chết. Con có biết không có bọn Bát Thu, Thất Tu đang lo hàng chục ngàn đồng bạc để xin đi Đội Lệ mà Cụ Lớn không chịu mà dành cho Chú đó.

Lụa gật đầu bẽn lễn đáp:

- Chú yên tâm, không bao giờ con làm Chú buồn, chú lỡ dịp công danh của Chú đâu?

Cửu Tócm thích thú:

- Con có hiếu lắm! Chú cảm ơn con...

Nói rồi Cửu Tócm trở lên nhà. Lụa vào trong phòng của Cậu Bẩy.

Cậu Bẩy thấy Lụa vô bèn xích người và ra hiệu cho Lụa nằm xuống bên Cậu Bẩy. Lụa lắc đầu, cậu Bẩy cau mặt. Lụa vội nhắc đầu cậu Chó đặt lên đùi mình. Cậu Chó lại đưa tay lên sờ nhũ hoa của Lụa. Bàn tay của cậu Bẩy thật mềm mại như bàn tay đàn bà, cậu làm cho Lụa rùn mình. Hai hàm răng Lụa nghiến vào nhau để chống đỡ với sự khiêu gợi. Cậu nhắc đầu nằm xuống gối và kéo Lụa nằm xuống. Lụa gục xuống úp mặt lên Cậu Chó.

Bàn tay Cậu Chó bắt đầu đi lần xuống phía dưới nhưng Lụa đã ngồi xếp gối khép kín lấy vật quý của nàng. Bàn tay cậu Bẩy ngừng lại. Người Cậu Chó run lên bị háo hức. Lụa nhớ đến mấy cậu học trò, tình nhân của Lụa. Lụa nhớ đến một buổi sáng nàng vừa gánh đậu hũ đến chỗ mấy cậu học trò trường Thuận Hóa của Ông Tôn Quang Phiệt thì từ trên lầu, An một học sinh Trung Học đẹp giai nhứt đám nhìn xuống vẫy Lụa lên và gọi:

- Cho một chén đậu hũ cô Lụa.

- Dạ!

- Đưa lên lầu nghen cô Lụa!

Lụa đưa mắt nhìn An như thăm dò. An khẽ nháy báo hiệu cho Lụa biết trên lầu không còn một ai trừ An vì tất cả bọn phải gió đã đi học rồi. Hôm nay An cáo ốm ở nhà đợi Lụa vì cách đây một tuần An và Lụa hẹn nhau ra bãi tha ma gần lều của Lão Ngáo để làm cho ma tịt. Nào ngờ, bọn bạn học của An biết ra trước, nấp bên những ngôi mộ để rình. Mỗi đứa cầm một ngọn roi tre chờ hể Lụa An ráp vào nhau, đôi mõng tròn hờ ra là chúng quát...

Quả nhiên khi An và Lụa hẹn bên ngôi mộ xây, ngồi dựa lưng vào bức tường của ngôi mộ thủ thủ nói chuyện và trao cho nhau những chiếc hôn, những cảm khoái của xác thịt và khi Lụa và An không còn chịu được cái trò chân tay mãi, An vừa đẩy Lụa nằm xuống, hấn vừa chồm hồm lên định bẻ khóa động đào thì hàng chục ngọn roi quát lia lịa vào người Lụa. Lụa và An hốt hoảng lo sợ, mặt tái đi xách quần chạy ra khỏi nghĩa địa.

An và Lụa cho rằng mấy người coi nghĩa địa hoặc đám xóm nhà Lão Ngáo rình thấy Lụa và An không ngờ lũ bạn học của An ở trọ cùng một nơi chơi sỏ. Đánh xong An và Lụa mấy đứa bạn của An đi đường tắt về nhà ngồi trước. Khi An về đến nhà cả lũ hỏi:

- Mi đi đâu không về nhà ăn cơm làm nhà trọ phải để dành cơm, họ gắt quá mạng mà!

An phải nói dối:

- Đi mượn mấy cuốn sách...

Có đứa hỏi:

- Sách mi mượn đâu!

An cuống lên vì không có sách, chàng phải nói quanh:

- Nhưng họ không cho mượn...

Đứa khác hỏi thêm:

- Ai đánh mi mà mặt mi lằn như thế?

An sợ quá.

- Mặt tao lằn à? Tổ cha thằng nhỏ bên An Cự đánh quay thế nào chiếc giầy chổi của nó quất vào mặt tao đau rất quá.

Cả bọn cười rộ lên, có đứa chửi:

- Tiên sư mi nó trộ mà cũng đã cuống lên nhận là bị trẻ đánh quay quất giầy chổi vô mặt. Mi thể coi có đúng không? Mi soi gương coi mặt mi có lằn không? Thôi đừng nói láo nữa An ơi...

An cuống lên không biết cách nào bào chữa, đối đáp với lũ quỷ này nữa. Chàng băn khoăn không hiểu bọn này có biết chuyện chàng và Lua bị quất ngoài bãi tha ma không?

An muốn tránh lối hỏi móc của đám bạn học, bèn gọi thằng Tý dọn cơm lên cho An ăn.

- Tý ơi, dọn cơm lên tao ăn mi.

Thằng Cung cười nói:

- Hôm nay có món lươn trần ngon lắm!

Thằng Phú cười nói thêm:

- Thằng An ăn lươn trần no rồi, còn sức đâu mà ăn nữa...

An trừng mắt nhìn Cung và Phú. Chàng nghĩ có lẽ bọn khốn nạn này biết chuyện chàng và Lua bị quất hàng chục roi tre ở bãi tha ma rồi nên chúng nó mới nói cạnh nói khéo như thế?

Thằng Tý bưng cơm lên thì Cung đã nói:

- Đem xuống đi Tý, cậu An đã ăn lươn trần rồi không ăn cơm nữa đâu dọn lên làm chi.

An cúi:

- Đừng sờ lá nữa bây! Bây trêu tao đánh mất mạng đó nghe. Ông đang cúi đây...

Đám bạn biết tánh của An rất hiền nhưng lại cục. Hễ tánh cục của An nổi lên thì An rất liều. Thua An cũng đánh. Đánh bằng tay không được An đánh bằng cây. Đánh cây thua An xách dao. Đánh tận mắt không được An đánh trộm, đánh lén, đánh cho đến khi nào đối phương xin thua An mới chịu. Bởi vậy, khi thấy An cúi rồi thì Cung và Phú đành chịu nhịn chỉ, nhìn nhau cười.

Thấy bọn Phú Cung cười An càng cúi:

- Cười mụ nội chúng mi hay sao?

Cả bọn lại cười rộ... An ức lắm nhưng thấy bọn chúng chỉ cười chớ không trêu ghẹo gì mình nên An cũng không thể nào cúi được nữa. Mọi ngày An bận quần đùi áo thun nhưng hôm nay An vẫn bận quần dài, áo cánh. An sợ bận quần đùi thì những vết lằn roi tre trên đùi sẽ lộ. Bọn bạn sẽ hỏi và điều tra ra chuyện An và Lua đưa nhau ra bãi tha ma.

An tưởng bạn học không biết dụng ý của chàng. Nào ngờ một thằng nửa thực nửa đùa An.

- Làm chi mà hôm nay bận quần dài, ngày mai lấy quần hộp đâu mặc đi học. Cởi quần dài ra bận quần cụt thôi mi?

An cúi.

- Kệ cha tui, việc chi đến chúng bây?

Cả bọn lại cười. Lúc này An đã thấy rõ có lẽ bọn khốn nạn này biết rõ câu chuyện chàng và Lua, An đành phải hỏi:

Tao có cảm tưởng như chúng mày có chuyện chi bí mật lắm!

- A nhiều chuyện bí mật lắm mà! Chuyện bí mật nhất là chuyện mày ăn lươn trần mà mày không cho chúng tao an với.

Thật là mấy thằng khốn nạn lươn làm sao mà trần được để ăn. Thôi đúng rồi. chúng nó biết chuyện An và Lua tù ti với nhau tại bãi tha ma rồi. Nhưng làm sao mà chúng biết? Hay là chính chúng nó đã bày ra trò đùa giả này?

An bèn hỏi:

- Chúng mày đùa lắm. Chính chúng mày là thủ phạm vụ chơi tao?

Cả bọn đều cười rộ...

An chửi thề:

- Mụ nội chúng mày sỏ lá...

Về sau bọn chúng mới thuật lại cho An nghe chuyện chúng bố trí đánh An và Lua.

An không dám kể chuyện “bãi tha ma” cho Lua nghe vì sợ Lua xấu hổ. An vẫn bực vì chưa làm chi được Lua. Do đó, hôm nay An giả đau từ đêm qua để bọn bạn học khỏi nghi. Sáng mai chúng nó đi học hết mình An ở lại nhà trọ chờ Lua đến. Lua đi bán hàng rất đúng giờ. Cứ 7 giờ cất xong hàng, đi bán quanh một vòng đúng 9 giờ đến chỗ An trọ. Lua rao “Đậu hũ” lạnh lạnh, là An từ trên đó xuống gọi.

Lua múc đậu hũ rồi bung lên lầu.

Lua đặt chén đậu hũ trên bàn khi An ra cài then cửa. Lua ngờ ngác hỏi:

- Cài then mần chi anh An?

An nhìn nàng cười khẽ nháy:

- Nói chuyện cho kín đáo...

- Em sợ lắm!

- Sợ chi, chúng nó đi học lết rồi...

- Các anh ấy về bắt tử thì sao?

- Về đâu giờ ni nhứt là giờ toàn đứm mô là không ở lại, chỉ có anh mê em nên anh cáo đàu ở nhà đợi em mà thôi...

An lại ghé ngồi, cầm tay Lụa kéo lại ngồi trên đùi An, tay An ôm ngang ngực Lụa. Lụa đưa mắt nhìn An lẳng lơ. Tay An lồng vào áo Lụa. Lụa nhột nhạt khẽ gạt tay An ra.

- Đừng anh em sợ lắm!

- Anh yêu em.

- Nhưng em sợ.

- Sợ chi? chúng mình yêu nhau...

An bồng Lụa lên tay. Nàng khẽ rẩy nhưng An đã nhắc bồng nàng lên đưa vào giường. Bàn tay Lụa giữ chặt lấy quần, nắn nỉ:

- Đừng anh em sợ lắm!

- Anh yêu em Lụa ơi!

Lụa vẫn giữ chặt giải rút quần. An lồng tay vào phía trong làm Lụa nhắm mắt lại nằm im. An khẽ kéo chiếc giải rút, nằm chặn trên Lụa đặt chiếc hôn trên môi Lụa.

Lụa quần quai ôm chặt lấy An, khẽ rên... Lụa đã từng được hưởng cái cảnh ái ân mê này rồi. Lần này, Lụa lại được hưởng khoái lạc trong tay An. chàng trai trẻ khỏe mạnh.

Lụa mê trong vòng tay chàng học trò. Thế là từ đấy thỉnh thoảng An lại vờ nghỉ học cáo đàu ở nhà đón Lụa lên lầu để gió trăng một khoảnh. Lụa say mê An nhưng An thì chỉ coi Lụa như là một thứ để giải thích thú của tuổi trẻ.

Nay ở bên Cậu Chó, Lụa nhớ đến An người học trò khỏe mạnh ấy. Cậu Chó kéo Lụa nằm xuống. Cậu ôm Lụa trong tay. Lụa giật mình vì cánh tay của Cậu Chó lông lá. Lụa lồm cồm định ngồi dậy thì Cậu Chó đã giữ chặt lấy Lụa. Cậu rên lên. Bàn tay Cậu Chó không rời khỏi người Lụa, Cậu làm cho Lụa mê, gọi hứng. Lụa nằm im để hưởng lạc thú gọi tình của Cậu Chó. Bàn tay mềm mại của Cậu Chó vuốt ve Lụa làm Lụa ươn người lên run khe khẽ... Lúc ấy Cậu Chó đã lột được hết quần áo Lụa. Rồi Cậu Chó cầm tay Lụa kéo xuống. Lụa giật mình hốt hoảng vì nàng không ngờ Cậu Chó tuổi còn nhỏ mà sự sung sức lại khủng khiếp như thế. Cậu Chó mạnh hơn An rất nhiều. Có lẽ Trời sinh Cậu Chó ra để làm những điều dâm dục, làm thỏa mãn những cô gái dâm đẳng như Lụa.

Cậu Chó được Lụa chiều chuộng đỡ lên. Lụa lăn lộn trong vòng tay Cậu Chó. Lụa đã thỏa mãn trước sức mạnh của Cậu Chó. Còn Cậu Chó cũng thấy mình được cô gái chiều chuộng hết lòng. Cậu Chó mê say Lụa.

Từ đấy, suốt ngày Lụa ở trong nhà với Cậu Chó. Cậu Chó không còn tru tréo. Cậu không thể xa được Lụa nên mỗi lúc vắng Lụa Cậu buồn lắm. Cậu tru lên cho Cụ Bà xuống để đòi Lụa.

Cụ Bà thấy Lụa chiều được Cậu Chó nên Cụ Bà rất thương yêu Lụa. Chú Cửu Tôm được Cụ Lớn ông cho đi Đội Lệ Hầu Lộc, được thăng Ngũ Phẩm Đội Trưởng.

Tuy là Cô gái dâm đẳng nhưng không làm sao chịu nổi Cậu Chó Lụa vẫn lén đi lại với An. Cuộc gian dâm giữa Lụa và An đưa đến cái kết quả là Lụa có mang. Dĩ nhiên Lụa đổ việc Cậu Chó đã làm cho nàng có mang. Cụ Lớn cũng đành phải nhận như thế.

Vì Lua có mang đành phải dưỡng thai nên Cụ Lớn lại bảo Quan Huyện con trai Cụ phải tìm một thiếu nữ đến hầu Cậu Chó vì từ khi Lua có mang không thể hầu hạ Cậu Chó được. Cụ Bà lại thương cháu nên phải cho Lua ở riêng, mỗi ngày vào thăm Cậu Chó một lần nhưng lần nào vào thăm cũng phải có người đi theo để canh chừng không cho Cậu Chó điên lên làm bậy. Mỗi lần Cậu Chó thấy Lua vào lại có một người khác đi theo là Cậu Chó tru lên đuổi đưa đi theo, Lua phải ngồi xuống an ủi vuốt ve Cậu Chó, giảng giải cho Cậu Chó nghe là nàng đã có mang và đứa con trong bụng Lua chính là đứa con của Cậu Chó, Cậu Chó phải thương yêu nó. Cậu Chó nghe lời giảng giải và an ủi của Lua, Cậu biết bổn phận làm Cha nên Cậu không tru và cũng không đuổi người đi theo Lua nữa.

Lua ở riêng một nơi và có người hầu hạ, đúng là dâu của một vị Quan Đại Thần.

Trong khi ấy Quan Huyện Hương Trà đã nhờ Thầy Lý có con gái là nàng Duyên lên ở hầu Cậu Chó thay cho Lua đang dưỡng thai.

Duyên ở lại trong huyện để về Tư dinh của Cha Mẹ chồng. Đêm ấy, Bà Huyện còn phải ở lại hầu tì bàn Cự Bà Mẹ chồng. Sau tì bàn đến tứ sắc trong gia đình nên đêm ấy Bà Huyện về không được. Quan Huyện thấy Duyên xinh đẹp, đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi môi mọng đỏ người thon thon. Quan Huyện tự cho rằng, trong đời Ông chưa hề thấy một người con gái nào xinh bằng Duyên.

Bữa ăn Quan Huyện gọi cho Duyên ngồi ăn cùng bàn với ông. Đám lính Lệ hầu bàn trông thấy Duyên cũng lấm lét thì thầm khen là đẹp. Duyên e lệ ngồi đối diện với Quan Huyện. Nàng không dám ăn vì lòng nàng vẫn thấp thỏm lo sợ không hiểu rồi đây tương lai của nàng ra sao. Duyên ngồi mớm trên ghế, nàng không dám gấp thức ăn. Quan Huyện thương hại nàng gấp thức ăn cho nàng.

- Ăn đi chứ! Sao Cô không ăn?

- Dạ... Bẩm Quan Lớn con no rồi.

- Đã ăn chi đâu mà no?

- Dạ... Bẩm Quan Lớn con no không đói...

Sự bên lên càng làm cho nàng Duyên đẹp hơn lên. Quan Huyện nhìn Duyên cười:

- Ở nhà Cô cũng ăn như thế này à?

- Dạ...

- Cô ăn như thế này thì làm sao có sức để làm việc được. Trên Cự tôi rất đông người làm, Cô vô hầu Cậu Bầy thì được nên thân sung sướng nhưng tánh em tôi hơi khó đòi chút, nếu Cô chiều được nó thì tha hồ sung sướng vì Cự tôi thương nó lắm!

Ăn xong Quan Huyện bảo Duyên:

- Hôm nay Cô ngủ trong giường kia. Tôi phải đi tuần với toán Lệ. Cô cứ yên trí nằm ngủ, sáng mai nhà tôi về rồi Cô lên trên Cự tui.

Duyên đáp:

- Dạ...

Quan Huyện sửa soạn đi tuần với bọn Lệ. Nàng Duyên vẫn ngồi trên giường. Nàng nhìn chiếc giường Hồng Kông lò so rún rẩy, nàng đâm lo. Duyên vừa đặt mình ngồi xuống giường thì chiếc lò so dún lên dún xuống làm nàng hốt hoảng ngã chúi xuống, Duyên chưa hề được nằm trên chiếc giường kỳ lạ này. Nệm giầy và êm, hễ đặt người lên giường, ngồi trên giường là chiếc giường như đu đưa.

Nàng ngồi suy nghĩ nhưng rồi nàng chẳng biết suy nghĩ gì nữa. Nàng nhớ lại gia đình, giờ phút này nàng đã cho heo ăn xong rồi dắt trâu vào chuồng, tắm rửa cho các em nàng. Giờ phút này là Duyên đang say lúa giả gạo nói chuyện với mấy Cô bạn hàng xóm.

Vào những đêm trời rét mưa phùn. Duyên rang ít bắp bỏ vào chiếc rá ủ lại để vừa giả gạo vừa bóc ăn cho

đờ buồn.

Hôm nay, Duyên ngồi trong tư thất của Quan Huyện nàng càng nhớ nhà, nhớ Cha, Mẹ và lũ em nhỏ. Nàng nhớ từng mái tranh, từng chỗ để chiếc cối giã gạo, nơi đặt chiếc cối xay...

Trong làng Duyên là hoa khôi nhứt, nên biết bao nhiêu chàng trai dòm ngó nhưng luật lệ trong làng rất khắc khe. Trai gái mà yêu nhau thâm lén làng bắt được là bị vạ. Cha Mẹ mang tiếng xấu, có nhiều người không còn dám ra việc làng nữa.

Trong tuổi dậy thì nhiều lúc Duyên cũng thấy lòng mơ ước một chàng trai xinh đẹp nhưng giấc mơ lại tắt ngay vì sự lo ngại làng bắt vạ.

Trong đám thanh niên trong làng có Thủy, con trai Ông Kiềm Từ. Hương Kiềm trong làng là tay em của cha nàng. Thủy học đỗ Sơ học Yếu Lược thì về làng làm ruộng. Trông Thủy vạm vỡ, đẹp trai nói năng duyên dáng, viết thư tình rất hay. Thủy có tài đặt về nên mỗi khi trong làng có chuyện gì là có ngay bài về cho con nít hát nghêu ngao. Đó là bài về của Thủy. Thủy mê say Duyên và Duyên cũng có cảm tình với Thủy. Cả hai đều im lặng không dám ngỏ lời với nhau. Họ chỉ nhìn nhau mỉm cười thông cảm. Nhưng rồi Duyên lên Huyện ra Kinh hầu Cậu Bẩy. Ngày Duyên đi Thủy không biết, vì sau khi cha nàng được Quan Huyện nhờ tìm cho một thiếu nữ hầu Cậu Bẩy thì Cha nàng đưa nàng lên ngay. Nàng không kịp cho Thủy hay.

Ngồi ở đây Duyên nhớ đến Thủy. Sao bây giờ nàng thấy Thủy đẹp trai như thế? Thật là duyên số, nàng không ngờ đời nàng lại phải như thế này.

Duyên thấy mỗi mệt. Nàng cởi áo dài ngoài ra bận chiếc áo cánh trắng nằm trên giường. Chiếc giường lò so Hồng Kông dún dẩy như người đưa võng. Duyên thấy êm êm. Nàng lấy chiếc chăn chiên đắp ngang người.

Duyên nằm im trên giường mà thao thức không làm sao ngủ được.

Phản lạ nhà, phần lo nghĩ miên man, Duyên trở mình lại thấy chiếc giường run rẩy đu đưa.

Trời đã khuya, tiếng chó sủa văng vẳng từ đằng xa vọng lại, thỉnh thoảng tiếng tù và rúc của Tuần phiên đi canh đồng. Duyên nhớ nhà, thương các em. Nàng thôn thức lệ ứa thấm gối.

Chiếc đèn dầu lụi dần, trong phòng tối hẳn. Duyên còn thức nên tiếng động gì ở bên ngoài nàng đều biết.

Quan Huyện đi tuần về. Đám linh lệ nói ồn ào...

Tiếng giày đi rất nhẹ của Quan Huyện đang tiến vào phòng Duyên nghe rất rõ.

Nàng giả vờ ngủ, nhắm mắt lắng tai nghe tiếng chân bước đi của Quan Huyện Hương Trà.

Căn phòng tối đen. Chiếc đèn dầu lửa đã lụi, không còn chút ánh sáng nào... Quan Huyện vội bấm đèn pin loáng một vòng soi quanh phòng. Khi chiếc bóng đèn Pin chiếu vào chiếc giường Hồng Kông, Quan Huyện thấy Duyên nằm ngủ. Đôi chân khép chặt, cong queo lồi con tôm. Chiếc lưng thon thon của Duyên làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ của nàng trinh nữ.

Quan Huyện thấy thương Duyên vô hạn. Trong tương lai, nàng về hầu Cậu Chó em ruột Quan Huyện thì thôi rồi bao tuyết sạch, giá trong còn đâu nữa? Với Cậu Chó thì chỉ có tình dục. Cậu không thể nói được, nên nàng không thể nào được nghe những lời êm dịu của chàng trai say mê nhan sắc của nàng. Nàng phải chịu đựng những gì phũ phàng nhứt đối với một trinh nữ...

Quan Huyện nhẹ bước đi vào nhà trong, thanh quần áo nhưng rồi Ông không thể nào bỏ qua được trước

sắc đẹp của Duyên, Ông ngồi thừ ra trên ghế salon đốt thuốc điếu hút, Ông ngồi suy nghĩ.

Trong lúc thanh vắng này. Vợ lại đi vắng, một nàng trinh nữ nằm hờ hờ trên giường trước một Quan Huyện trẻ sung sức thì đó là miếng mồi ngon cho Quan Huyện.

Ông đứng dậy rồi lại ngồi xuống mấy lần. Trong người ông rạo rực nhớ thương, luyến tiếc nhưng lại pha chút sợ hãi. Vợ Ông con gái Quan Tham tri làm dưới quyền thân phụ Ông. Nàng là nữ sinh hoa khôi trường Nữ Trung Học Đồng Khánh nhưng hôm nay sao ông so sánh nàng, vợ Ông với Duyên. Cô thôn nữ trong trắng con gái thầy Lý Trường thì vợ Ông còn kém xa. Sắc đẹp của Duyên thật là mặn mà, Duyên cười rất duyên dáng làm say mê người đối diện. Bây giờ nàng nằm kia hờ hờ, những đường cong tuyệt mỹ của chiếc lưng thon làm cho chiếc áo cánh căng ra, ông trông thấy làn da và thớ thịt chắc nịch. Ông Huyện tắc lưỡi rón rén bước ra đến cửa phòng rồi ngừng lại. Ông lục chiếc đèn bấm trong túi ra nhưng Ông đã để quên nó trên bàn salon nên Quan Huyện đành rón rén quay lại lấy chiếc đèn bấm. Ông trở ra cửa phòng bấm đèn pin chiếu về phía giường Hồng Kông mà Duyên đang ngủ. Nàng đã xoay mình nằm thẳng ra nên trông càng phơi phới.

Quan Huyện tắc lưỡi rón rén ra ngoài giường. Hình như Duyên ngủ say không biết gì cả. Ông Huyện ngồi bên giường nhưng Ông bất động, có lẽ lúc ấy lương tâm của vị Phụ Mẫu Chi Dân của người anh ruột có thẳng em tât nguyên nhưng lại có máu Dê Cù đang lục đục, tranh đấu giữa sự thèm muốn, khao khát nhục dục và tình nghĩa của con người, giá trị của giai cấp.

Quan Huyện đứng dậy quay trở vào thì ngoài này Duyên cũng cựa mình. Nàng vẫn còn thức. Tất cả những gì xảy ra nàng vừa lo lại vừa sợ, không hiểu Quan Huyện ra chỗ nàng nằm làm gì. Có lúc nàng nghĩ:

- Hay là mình ngồi dậy cho Quan Huyện biết mình thức...

Ý nghĩa ấy tắt ngay. Nàng vẫn nằm trên giường để chờ đợi...

Quan Huyện vào trong nhà, rót nước uống. Ông cầm cả ly nước rón rén đi ra, đến chỗ Duyên nằm. Ông Huyện nhúng năm đầu ngón tay vào ly nước rồi vẩy vào mặt Duyên thử coi Duyên còn thức hay đã ngủ say. Ông Huyện mong cho giai nhân ngủ say để Ông dễ dàng hành sự vì Ông nghĩ có lẽ khó nhứt lúc ban đầu. Hề đầu đi thì đuôi sẽ lọt.

Quan Huyện thấy Duyên vẫn nằm im. Ông tưởng Duyên đã ngủ say. Nào ngờ Duyên biết tất cả nhưng nàng cố chịu đựng.

Giọt nước đọng trên má nàng lăn chảy xuống làm nàng buồn buồn. Duyên phải trở mình vờ như ngái ngủ, đưa tay xoa giọt nước. Quan Huyện khẽ gọi:

- Cô Duyên! Cô Duyên... Cô còn thức đấy à?

Duyên vẫn vờ như không nghe gì hết! Nàng quay mặt vào trong...

Quan Huyện ngồi xuống bên giường cầm lấy vai nàng kéo lại và hỏi:

- Duyên còn thức à, sao không lấy chăn đắp cho đỡ lạnh. Nằm một mình thế này lạnh lắm...

Duyên vội giăng vai ra. Quan Huyện thấy không có phản ứng quyết liệt đã mừng. Ông vội đứng dậy vào trong nhà lấy chiếc khăn chiên ra phủ lên người Duyên:

- Duyên, em đắp chiếc chăn này cho đỡ lạnh. Tội nghiệp em tôi xinh đẹp quá...

Duyên giật mình vội lồm cồm ngồi dậy Quan Huyện thấy nàng đã biết việc làm kỳ quặc của mình rồi,

thôi thì một liều ba bảy cũng liều ông xả xuống kéo tay Duyên lại phía mình nói:

- Ngồi xích lại đây với anh, em Duyên...

Duyên hốt hoảng giằng tay quan Huyện ra, khẽ nói:

- Con lạy Quan lớn, con xin Quan lớn, lỡ Bà lớn biết thì con chết.

- Vợ qua đã ra Huê rồi, ngày mai cũng chưa biết có về không? Em yên tâm không ai biết đâu...

Duyên lắc đầu:

- Còn đám lính lệ, còn người làm trong nhà Quan lớn...

Quan Huyện lắc đầu đáp:

- Em đừng sợ. chúng nó nằm cả dưới nhà không đứa nào dám léo hánh lên đây đâu. Trên này chỉ có mình anh mà thôi.

Duyên vẫn lắc đầu:

- Quan lớn ơi, con sợ lắm... Con lạy Quan lớn con quê mùa không biết chi hết...

Thấy Duyên có những phản ứng yếu ớt Quan Huyện càng thấy hứng thú. Lòng dâm của Quan Huyện sôi lên. Ông xả vào kéo mạnh tay Duyên nhào sắp xuống đè lên Ông. Quan Huyện vội ôm lấy Duyên:

- Anh yêu em Duyên ơi! Em không muốn làm Bà Huyện à! Anh sẽ giúp đỡ cho Thầy em làm Chánh Tổng, rồi anh cho tiền cho bạc. Đòi em sẽ sung sướng chứ không cực nhọc như thế này đâu. Em là nàng tiên, em đẹp lắm. Thật phí của Trời nếu em lấy một thằng nhà quê nào đó.

Duyên vùng ra nhưng không thoát khỏi cánh tay vạm vỡ, chắc nịch của Quan Huyện. Ông kéo đầu Duyên lại gần và đặt ngay chiếc hôn vào miệng Duyên. Nàng ảm ố lạ lùng vì lưỡi của ông thoa lấy lưỡi nàng, bàn tay của Quan Huyện đã du lịch trong lần áo của Duyên nhột nhột khó chịu mà nàng không làm sao nói được.

Mãi cho đến lúc Quan Huyện chận nàng xuống Ông không còn hôn miệng nàng nữa, Ông hôn lia lịa trên cổ, trên mặt nàng. Chiếc chăn chiên lùng bùng làm cho Duyên thoát được bàn tay của Quan Huyện. Duyên vội lùi ra xa và quấn chặt chiếc chăn vào người.

Quan Huyện cở vể mặt nên Ông ngồi dậy thở. Ông để mặc cho Duyên nằm cuộn tròn chiếc chăn chiên, Ông chuẩn bị chu đáo hơn. Ông đã dứt chiếc giải rút trên quần Ông rồi. Chiếc quần ngủ có thể tụt xuống dễ dàng nếu Ông muốn nhứt là khi Ông đã thoát y được Duyên.

Quan Huyện lại léo Duyên lại phía Ông:

- Duyên chóng ngoan rồi anh yêu, anh cho tiền, cho bạc, giúp đỡ cho Thầy mau thăng quan tiền chức, gia đình em sẽ giàu có thần thế...

Duyên cũng thấy sung sướng qua giấc mơ mà Quan Huyện vừa vạch cho nàng.

Duyên vẫn lo ngại.

- Con sợ lắm, con không biết gì hết! Sợ chữa làng bắt vạ thì con tự tử mất.

Quan Huyện cam kết:

- Em chưa thi anh lấy em. Con em là con anh, cháu nội của Quan Thượng Thờ nhất phẩm triều đình.

Nói đến đây Quan Huyện không còn kèm giữ được thú tánh của Ông nữa, Ông nhào đến giật chiếc chăn chiên ra. Duyên cuống lẹ nhưng không kịp, Quan Huyện đã ném chiếc chăn chiên xuống đất và Ông vồ lên giằng núc áo của Duyên làm Duyên hở cả nửa thân trên. Duyên hốt hoảng kéo tà áo lại cố che đôi nhũ hoa. Chiếc yếm còn dính đeo trên cổ Duyên cũng đã bị Quan Huyện giật ra rồi. Nàng hốt hoảng lạy.

- Con lạy Quan lớn. xin Quan lớn tha cho con... con sợ lắm Quan lớn ơi!..

Quan Huyện vẫn trơ tráo.

Việc gì mà em sợ, tôi yêu em thương em mà! Đòi em rồi cũng phải lấy chồng và em cũng phải biết tới chuyện này, thà rằng em để cho tôi thương yêu còn hơn đưa khác...

Quan Huyện ào vô đề lên Duyên, chặn lấy hai tay Duyên còn một tay Quan Huyện kéo tuột chiếc quần của nàng xuống. Duyên vội co chân lên chống đỡ thì chiếc quần lại tuột hẳn ra ngoài, Quan Huyện thích thú co chân đạp chiếc quần xuống dưới đất.

Thế là xong một đời trinh nữ...

Quan Huyện hùng hục ôm ghì lấy Duyên. Nàng cau mày, tái sảm không còn biết thích thú là gì nữa. Chiếc drap trắng nhuộm màu hồng trinh nữ. Nhìn chiếc drap Quan Huyện thấy thương Duyên hơn. Ông cúi xuống hôn Duyên rồi lấy chiếc quần của nàng phủ lên nửa thân Duyên.

Duyên ứa nước mắt. Nàng mặc vội quần áo vào trong khi Quan Huyện vào trong buồng lấy ra chiếc drap mới thay chiếc drap dính máu tiết trinh của Duyên. Ông định giữ chiếc drap này để làm kỷ niệm.

Duyên nức nở khóc. Quan Huyện nằm xuống bên Duyên an ủi nàng nhưng chỉ một lát sau, Ông thắm mệt ngủ bên cạnh Duyên.

Duyên thao thức quay mặt vào để cố dỗ giấc ngủ của mình. Nàng thiếp đi thì rồi Nàng lại giật mình vì thân hình Quan Huyện lại đè mình Duyên. Lần này Duyên chịu đựng nhưng nàng vẫn không thấy lạc thú ái ân. Thân mình nàng như nổi gai như nhóp.

Sau những phút ái ân, Quan Huyện thấy Trời đã gần sáng. Ông hôn Duyên và nói:

- Gần sáng rồi, em nằm đây hì; anh vô nằm.

Nàng khẽ gật đầu. Quan Huyện vào giường đặt trong buồng riêng nằm ngủ. Trời lạnh, Ông kéo chiếc chăn bông đắp và ngủ ngay được.

Sáng hôm sau Duyên dậy thật sớm. Nàng bản thân vừa khó chịu, vừa lo. Nàng không hiểu cái kết quả này sẽ đi đến đâu. Cả ngày hôm ấy cả ông Huyện lẫn Duyên chờ Bà Huyện về Bà không về. Nhờ đầy tớ đông nên ban ngày Duyên yên thân. Ông Huyện chỉ hôn nàng khi vắng người nhưng sau đó Ông lại làm vẻ đạo mạo của vị Phụ Mẫu của dân.

Đêm thứ hai, Duyên đã quen với đêm đầu nên nàng đã cảm thấy khoái lạc của ái ân. Nàng chấp nhận sự giao hoan với Quan Huyện ông sự rên siết, bằng cử chỉ thoải mái. Quan Huyện đã dạy cho nàng cách chiều chồng khi ân ái.

Cỏ lẽ vì giòng máu 35, vì cửa mới và cũng vì Duyên rất xinh đẹp, chắc nịch nên Quan Huyện tiếc của Trời cố gắng hết sức mình trong đêm thứ hai cùng Duyên ân ái.

Sáng hôm sau, mãi 9 giờ Quan Huyện mới ra công đường thì đã thấy Duyên đang nói chuyện với Thầy Lý, thân phụ của Duyên. Quan Huyện sợ Duyên nói cho cha nàng biết câu chuyện hai đêm qua nên ông gọi Thầy Lý.

Quan Huyện bảo vời Thầy Lý:

- Nhà tôi chưa về nên Cô Duyên chưa lên trên Cự Lớn nhà tôi được. Nóng ruột quá. Ừ mà con gái Thầy Lý ngoan lắm có lẽ Cậu Bầy bằng lòng đó...

Thầy Lý gãi tai lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn, cháu Duyên có hiếu lắm chẳng bao giờ nó dám cãi lời con hết! Bẩm Quan Lớn trăm sự chi cha con tui đều trông nhờ Quan Lớn hết!

Quan Huyện lên giọng đạo đức nói:

- Ừ Tôi thấy Thầy Lý là người trung hậu nên tôi cũng quý. Rồi đây, tôi sẽ nâng đỡ cho Thầy Lý kiếm chức phẩm hàm và giữ chức Cai Tổng Bình Trà.

Nghe Quan Huyện hứa cho làm Cai Tổng Thầy Lý mừng phát run lên.

- Dạ bẩm Quan Lớn. Được Quan Lớn thương như rứa thì thật là hồng phúc nhà con thật lớn. Đòi con xin sống Tết, chết giỗ không bao giờ dám quên ơn Quan Lớn hết.

Nghe qua câu chuyện Quan Huyện biết Thầy Lý chưa biết chi về chuyện giữa Quan Lớn với nàng Duyên con gái Thầy Lý. Quan Lớn mừng rỡ rút trong ví ra tờ giấy 5đ00 cho Thầy Lý.

- Thầy Lý cầm lấy mấy đồng đây mà tiêu ngen.

Thầy Lý ngần ngại không dám cầm vì sợ cầm tiền của Quan, Quan trừ vào chức Cai Tổng thì chết, chẳng tha nhịn đi một chút để hưởng sau còn hơn.

- Dạ xin cảm ơn Quan Lớn con không dám lấy tiền Quan Lớn cho...

Quan Huyện nhét tiền vào tay Thầy Lý:

- Bậy nào, tui cho Thầy Lý cứ lấy cho tui bằng lòng. Tui thương Thầy Lý trung hậu mới giúp đỡ, Thầy Lý đừng ngần ngại chi hết.

Lúc này Thầy Lý mới dám cầm 5đ00. Thầy mừng như người vừa được cứu sống sau trận ốm Thập Tử nhất sanh.

Buổi trưa hôm ấy. Bà Huyện về. Thầy Lý vẫn còn ở Huyện nên Quan Huyện bảo Thầy Lý dắt Duyên vào để ông giới thiệu với Bà Huyện.

- Nè mình, nàng là con gái Thầy Lý định cho lên hầu Cậu Bầy, vậy hôm nay mình trở về Huế đưa nó về luôn cho Mạ mừng...

Bà Huyện thấy Duyên xinh đẹp cũng đâm thương. Người đẹp như thế này mà vô hầu Cậu Bầy thì quả là phí của Trời. Bà ngần ngại khẽ nói vời chồng:

- Trông cô ta xinh quá mình hè! Thật tội nghiệp đưa lên hầu thằng Bầy thật phí đi. Trông thằng Bầy em sợ quá, không hiểu sao lại có người chịu được. Con gái thằng Cửu Tôm đã có mang rồi đó. Cha nó được Thầy cho đi Đới lệ Hậu Lộc, Mạ sợ thằng Bầy làm bậy nên không cho con gái thằng Cửu Tôm hầu hạ thằng Bầy nữa...

Quan Huyện cười đáp:

- Thì nó cũng là người chứ chi nữa. Nó cũng biết chuyện sanh con đẻ cái, có gì là lạ đâu. Có khi nó khỏe hơn những người khác mấy cô lại thích nó hơn.

Bà Huyện nguýt chồng:

- Mình nói kỳ quá! Ai mà chịu được bản mặt thằng Bầy. Mấy đứa con nhà nghèo, Cha nó muốn chút danh giá nên đem con vô hiến chớ con gái nhà ai mà chịu được thằng Bầy. Nghe nó tru lên mà phát ớn. Hôm nọ, Mạ biếu em xuống thằng Bầy nằm coi nó tru cái chi mà tru giữ quá hè nhưng em sợ quá phải bảo thằng Bát Hèm xuống coi thì ra cu cậu nhớ vợ đòi cho được con vợ nó xuống. Mạ không chịu vì con vợ nó bụng đã bự quá rồi. Mạ dục mình đưa đứa khác vô thay cho con vợ nó. Thằng Bầy còn dâm gấp mười lần mình đó...

Quan Huyện cười khúc khích:

- Thôi bây giờ mình đưa con này lên cho Mạ mừng...

Bà Huyện lắc đầu:

- Thôi em mệt quá, mình về Huế một ngày, hình như Thầy cũng đang mong mình đó. Hôm em về Thầy hỏi sao dạo này mình không về Huế em phải nói việc quan bận quá nhứt là dạo này vùng Yên Sơn bọn Cộng Sản giải truyền đơn hoạt động dữ nên mình phải ở lại Huyện.

Duyên lo lắng không hiểu rồi đây số phận của nàng ra sao. Chiều hôm ấy Quan Huyện đưa Duyên về nhà. Ông vào hầu Cụ Lớn, Bà Mạ của Ông. Cụ Lớn thấy con trai về thì mừng rỡ hỏi:

- Con vừa về à! Sao vợ con vừa ở đây về, con lại lên làm chi?

Quan Huyện lễ phép thưa:

- Dạ thưa Mạ, con đưa người hầu Chú Bầy lên vì nhà con mệt.

- Chà tội nghiệp con tui chưa. Ừ con thương thằng Bầy là phải. Một mình nó gánh hết những khổ sở cho các con, để các con được thành danh như thế này, nào đưa hầu thằng Bầy đâu con?

Quan Huyện gọi Duyên vô, Duyên lo sợ, chấp tay xá dài Cụ Bà:

- Bẩm lady Cụ Lớn ...

Vừa trông thấy Duyên, Cụ Lớn đã ngạc nhiên quay bảo với Quan Huyện:

- Trông đẹp đó hì!

Quan Huyện đành phải đáp:

- Dợ, trông cô ta xinh lắm Mạ à!

- Ừ cái số thằng Bầy nó sung sướng đó, con vợ mô của nó cũng xinh hết. Con vợ nó có mang bây giờ đẹp lắm! Sắp nằm chỗ rồi nhưng nó không chịu được nó làm lộng quá nên chú mi phải biểu coi đứa mô đó lấy cho nó một đứa nữa. Tội nghiệp ai mà không biết chứ phúc đức nhà họ Hồ thì chúng mi hưởng hết, bao những cái nợ cái tội thì nó gánh, chúng mi phải biết thương em mới được.

Quan Huyện đành phải nói giọng đạo đức với mẹ:

- Dạ con biết thế nên cũng phải cố gắng kiếm cho Chú Bầy người vợ xinh xắn an ủi chú phần nào...

Cụ Lớn quay lại hỏi Duyên:

- Mi năm nay mấy tuổi?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ bẩm lạy Cụ Lớn con mười tám tuổi.

Cụ Bà lại hỏi Quan Huyện:

- Con cái nhà ai dưới Huyện mi đó?

- Thưa Mẹ con gái Thầy Lý Trưởng có chút ơn với con, Thầy con ngỏ ý muốn có một người hầu hạ trên ni thì Thầy Lý cho con gái lên hầu. Nhà Thầy Lý cũng khá lắm.

Cụ Bà lại giờ giọng đạo đức:

- Trời, người mô tử tế rứa, nhà người trung hậu như rứa thì mình cũng phải đối xử với người ta cho có trước có sau nghen Huyện.

- Dợ, kỳ này con định đưa Thầy Lý lên làm Chánh Tổng, gọi là trả nghĩa hộ cho Chú Bầy.

Nói rồi Quan Huyện khẽ nói với Mẹ:

- Con người ta xinh đẹp như rứa vì họ trung thành với mình mà cho con gái lên hầu Chú Bầy. Mẹ thấy có thảm thương không? Với Chú Bầy thì ai mà dám lấy.

Cụ Bà thấy Quan Huyện cò vẻ rẻ khinh thẳng em ruột giống Chó nhiều hơn là người thì cò vẻ. không bằng lòng:

- Thôi mi, mi bỏ cái giọng khinh bạc đó đi. Mi giống cái thẳng Chú mi đó.

Thằng Bầy có tàn tật như vậy rứa những thứ này dù xinh đẹp dù rằng nữa thì chúng mới lọt được vô nhà ni chứ. Bằng không thì ít ra cũng con Nhứt Phẩm chưa chắc chi nó đã lấy thẳng Bầy ở trong nhà ni giá trị còn gấp ngàn lần trong nhà khác. Tao cấm mi không được nói cái giọng khinh khi thẳng Bầy đó nghen. Thật là nòi nào, giống đó. Thằng Cha mi cũng hay có cái giọng đó lắm!

Quan Huyện biết tánh Cha sợ Mẹ khủng khiếp. Ngay bây giờ hai Cụ đã ngoài năm mươi tuổi rồi mà Cụ Bà vẫn còn ghen khủng khiếp, cấm không cho Cụ Ông đi đâu hết. Đàn bà già thì còn chịu đựng được chớ đàn ông thì cất đầu gối còn có máu là còn đi chơi được. Thế mà Cụ Bà ngăn không cho Cụ Ông đi chơi bên ngoài. Một lần Cụ Ông từ Công Đường vừa đi ra thấy cha con thằng Cai Khố Vàng đang đứng nói chuyện với nhau. Cụ liếc thấy con nhỏ sao mà xinh quá là xinh. Lòng dâm của Cụ nổi dậy, Cụ tấm tắc khen trong bụng:

- Trời, con cái nhà ai mà đẹp quá vậy?

Cụ Lớn lên tiếng gọi gã Cai Khố Vàng:

- Nè Chú Cai!

Cha con gã Cai Khố Vàng không ngờ Cụ Lớn lại đỏi đến phận hèn gọi mình, nên cả hai Cha con vẫn không để ý. Cụ Lớn gọi lần nữa, lão Cai Khố Vàng mới quay lại, chấp tay xá Cụ Lớn:

- Bẩm lạy Cụ Lớn cho đòi con!

- Ủ, hai Cha con mi đứng đây làm chi?

Anh Cai Khố Vàng cuống lên không hiểu tội tình gì mà Cụ Lớn lời căn dặn như thế này? Lão Cai Khố Vàng chấp tay lạy lia lịa năn nỉ:

- Bẩm lạy Cụ Lớn con nhỏ đây là con của con, nó vừa bên An Cựu sang cho con biết Mẹ nó đau nặng.

Cụ Lớn biết được chuyện bèn lên giọng thương xót lũ con dân:

- Chà, khổ dữ, đau sao con? Mẹ con đau sao? Hai Cha con vô đây tao biểu...

Nghe Cụ Lớn hỏi han với giọng rất thương người, lại cho gọi vô hỏi anh Cai Khố Vàng chưa biết nói sao thì Quan Quận hầu trà Cụ Lớn đã đứng lên cạnh xía vô:

- Cụ Lớn biểu Thầy Cai và đưa con gái của Thầy vô cung đường Cụ Lớn dạy.

Anh cai cuống lên:

- Dạ, dạ ...

Hai cha con anh Cai Khố Vàng đi theo Cụ Lớn vô cung đường. Trong phòng Cụ Lớn ngồi rộng thênh thang. Cụ Lớn là vị đầu triều, Quan Tây nể vì, Quan ta sợ vì Cụ là vị Quốc Trưởng tiền triều mà Cụ Lớn ngồi trên ghế rồi lại ra lệnh cho Quan Quận hầu trà lui ra đóng kín cửa lại. Cha con Thầy Cai Khố Vàng không hiểu chuyện chi nên cả hai cha con đứng khép nép chờ Cụ Lớn hỏi.

Cụ Lớn nhỏ nhẹ hỏi:

- Vợ mi đau ra sao?

Thầy Cai Khố Vàng đáp:

- Bẩm Cụ Lớn vợ con đau nặng mà tiền thuốc thang không có.

Cụ Lớn lại lên giọng thương người:

- Tội chưa! Thôi được để đó tao cho mi tiền về thang thuốc cho vợ ghen.

Cụ Lớn nói xong thì Cụ xức nhớ rằng, trong đời Cụ chẳng bao giờ có tiền trong túi. Bao nhiêu tiền Cụ Bà lấy hết. Có chút bổng ngoại nào Cụ Bà cũng lần lữa lấy luôn. Mỗi lần có chuyện chi đành phải mượn Cụ Tham Tri họ Hà, một vị quan lại giàu bậc nhất Triều đình, ăn tiêu sang như thành phố Huế. Rồi khi nợ đọng cục thì Cụ Tham Tri họ Hà đưa vào vài vạ buộc Cụ Lớn ký rồi đưa thêm Cụ Lớn tý tiền tiêu.

Cụ Lớn gọi Quan Quận vô:

- Thầy Quân sang mời Cụ Tham Tri sang tôi hỏi ngay.

Quan Quân đi rồi Cụ Lớn mới hỏi Thầy Cai Khố Vàng:

- Con nhỏ ni là con mi đó à?

- Dạ, nó là con đầu lòng của con...

- Có chồng chưa?

- Dạ bẩm chưa, cháu mới 16 tuổi, vừa lớn lên, bẩm Cụ Lớn...

- Ủ, con gái 16 đang tuổi dậy thì trông nó mượt ra. Bây giờ mi có cho nó ở hầu tao không?

Anh Cai Khố Vàng biết rằng nếu ở hầu Cụ Lớn thì tha hồ sung sướng. Con gái anh cũng được chiều đãi và một bước anh có thể đi làm Đội Lệ với tư thế nhạc Phụ Cụ Thượng Bộ Lại thì thật là thét ra lửa. Anh Cai vội thưa:

- Dạ bẩm lạy Cụ Lớn, được Cụ Lớn thương còn chi bằng nữa con xin ký cả hai tay.

- Ủ, Nhưng mi phải giữ cho kín nếu không Cụ Bà biết thì chết cả tao lẫn mi đó nghen...

- Dợ...

Vừa lúc ấy Cụ Tham Tri vô, Cụ Lớn ghé tai Cụ Tham nói:

- Có tiền không đưa đây hai chục đồng ngay, cần lắm mà ...

Cụ Tham cau mặt hỏi:

- Chuyện chi mà cần nhiều rứa. Gấp không?

- Gấp lắm đưa ngay rồi trừ sau cũng được.

- Ngay bây giờ à?

- Tút suýt mà!

- Để về Văn phòng lấy chứ có ngờ đâu Cụ Lớn cần mà mang đi...

- Nhanh lên nghen... Tôi cho Thầy Quân theo sang lấy nghen.

- Dạ...

Quan Tham Tri ra rồi. Cụ Lớn bảo thầy Quân:

- Thầy Quân sang bên Cụ Lớn Tham Tri cầm cái bì thơ sang đây cho tôi.

Thầy Quân đi rồi, Cụ Lớn bảo với Cai Khố Vàng:

- Bây giờ tôi cho chú mười đồng chú đem về thuốc thang cho thím đó nghen. Còn mười đồng chú ra mượn cho tôi một căn nhà ở bên Cầu Lò Rèn đó rồi mua giường chiếu, chăn mùng chi đó, rồi ba giờ chiều hôm nay chú đón tôi đến nghen.

Thầy Cai mừng rỡ nhưng con gái Thầy cai đâm lo không hiểu sự thể ra sao nữa. Cô Cháp con gái Thầy Cai đứng run lên. Cụ Lớn an ủi thêm Thầy Cai:

- Thu xếp xong nhà cửa, nay đang khuyết chân Đội Lệ Thăng Bình, tui cho chú mày đi ngay.

Thầy Cai mừng rơn như người trúng số. Có tiền thuốc thang cho vợ rồi lại được đi Đội Lệ thì mấy chốc mà Thầy không khá. Chỉ riêng chuyện sắp đi Đội Lệ cũng đủ làm cho thím Cai khỏe ru rồi.

Thầy Cai cầm tiền đi mướn nhà bên An cựu xong thì báo tin cho Cụ Lớn biết để Cụ Lớn làm lễ nhập phòng với con gái Thầy Cai. Cụ Lớn giữ rất kín chuyện vợ nhỏ vì Cụ sợ Cụ Bà biết thì phiền lắm. Tánh Cụ Bà ghen khủng khiếp. Tuy vợ chồng đã già rồi nhưng Cụ Bà vẫn không muốn Cụ Ông đi ngang về tắt.

Từ ngày lập kín thêm một phòng với con gái Thầy Cai Khố Vàng, Cụ Thượng thường đến nhà cô vợ nhỏ này vào những giờ làm việc. Cụ nói dối là sang Tòa khám, nhưng sự thật Cụ nằm với cô vợ nhỏ bằng tuổi cháu nội của Cụ.

Cô con gái Thầy Cai Khố Vàng tuy tuổi mười chín hay hai mươi lăm chi đó đã tỏ ra người biết chiều chuộng nũng nịu. Cụ đam mê con nhỏ.

Việc đầu tiên sau ngày nhập phòng, con gái Thầy Cai Khố Vàng đã làm cho Cụ Lớn cảm động, ôm lấy người con gái cứng đờ hôn lia lịa, dấu vết tiết trinh còn như in trên trang giấy bản trắng tinh mà Cụ Lớn cẩn thận lót phía dưới của nàng. Cụ Lớn là người có đầy đủ kinh nghiệm để biết rõ người vợ mới của mình đã mất hết nhụy hương rồi chưa. Cụ nghe theo lời mấy tay khách trú ở Qui Nhơn khi Cụ còn là Tổng Đốc Bình Định, cái lỗi thử người con gái tiết trinh hay không, Cụ rất rành. Cụ Lớn lấy lập giấy bản để dưới mông người con gái trước khi giao hoan, để con gái còn trinh tiết thì vết máu chảy xuống tập giấy bản thành hình trái tim.

Lần này, Khi Cụ Lớn đặt những tấm giấy dưới cho nàng nằm và sau khi Cụ Lớn phá tiết trinh của người con gái Cụ tìm coi tập giấy bản có hình trái tim máu không thì Cụ mừng rú lên. Số Cụ hên lắm, đời Cụ còn nhiều vận hên. Còn thặng Quan tiền chúc, còn nhiều tiền nhiều bạc. Năm ấy Cụ đã năm mươi lăm tuổi mà vẫn còn lấy được gái tiết trinh thì thật là hãn hữu nên Cụ Lớn càng quý cô vợ bé con gái Thầy Cai Khố Vàng.

Do đó, vài hôm sau cô vợ bé của Cụ Lớn nài nỉ xin cho Cha đi làm Đội Lệ ở Phủ tại Bình Định, Cụ Lớn chấp thuận ngay nhưng hỏi:

- Đi Bình Định cũng được nhưng làm sao bằng Đội Lệ một Huyện Phủ tại Thanh Hóa tha hồ mà sung sướng giàu có, hỏi lại coi Chú có bằng lòng nán chờ ít lâu nữa không? Để khuất Đội Lệ ở Huyện nào là Qua cho Chú em đi Huyện đó. Ở một năm tại Thanh Hóa còn sướng gấp một trăm lần ở ba năm tại Bình Định.

Cô vợ bé về cho bố hay nhưng Cai Khố Vàng lắc đầu đáp:

- Trúng khôn hơn rân, mi biết cai chi mà bày đặt chờ đợi, mi không biết chớ cả đất Huế này ai mà không biết Cụ Thượng Ông sợ Cụ Thượng Bà một phép. mi ở với Ông Cụ được ngày nào hay ngày ấy, chớ khi Cụ Bà bắt được thì mồ tở mi cũng nát. Cụ Bà dám bắt Cụ Ông phải bỏ tù tao Cụ Ông cũng mãn ngay. Lúc đó thì không còn tình nghĩa chi hết. Cụ Ông sợ Cụ Bà như cọp, mi phải xin ngay cho Chú đi Đội Lệ ở Bình Định cũng được. Đi Đội Lệ Bình Định trước đã rồi sau này cò khuyết chân Độ Lệ Thanh Hóa thì xin sau cũng được. Chú lại đổi từ Bình Định ra Thanh Hóa có chi đâu Mi phải lần lựa.

Con gái Thầy Cai Khố Vàng theo đúng lời cha dặn, nài nỉ Cụ Lớn giận dữ với Cụ Lớn. Khi Cụ Lớn đến nhà cô ở cô nằm ỳ ra như khúc gỗ mặc cho Cụ Lớn xoay vần làm sao thì xoay. Cô không còn chút hứng thú ái ân như mấy hôm trước làm Cụ Lớn phải điên lên hỏi:

- Mi làm sao như người đau đó?

Cô nũng nịu:

- Em chẳng đau đớn chi cả nhưng em buồn vì Chú em khóc lóc đòi tự vẫn khi nghe em nói ráng đợi Cụ Lớn cho đi Đội Lệ Thanh Hóa, Mẹ em cũng khóc...

Nói rồi, nàng khóc thê thảm. Nàng kể lể khổ sở làm Cụ nóng ruột. Phút ái ân bên người đẹp đối với Cụ là

những phút thần tiên. Cụ thu vén mãi mới có ngày giờ đến với em thì nay em lại làm mình làm mẩy làm cho Cụ Lớn chán ngán không còn thấy thích thú là chi nữa. Cụ mệt phờ ra mà chẳng thấy sáng khoái như mọi lần. Cụ nhìn đồng hồ thấy đã 11 giờ rồi. Cụ phải về Dinh. Cụ Thượng đã về xe kéo do Thập Hồ kéo.

Buổi chiều hôm ấy, việc đầu tiên khi vô bàn giấy, Cụ gọi ngay quản Tá Lý đến biểu:

- Quan Lớn làm ngay giấy bổ nhiệm tên Hà Công Thịnh làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân tỉnh Bình Định. Hắn đang là Cai Tổng Bát phẩm nay thăng cho nó lên Chánh Thất Phẩm Đội Trưởng và cho xưng chức Đội Lệ Hoài Nhân.

Quan Tá Lý gãi tai bầm:

- Bẩm lại Cụ Lớn, Hoài Nhân đã có Đội Lệ rồi...

Cụ Lớn gắt:

- Thi đổi tên đó đi Huyện Phù Cát. Tôi biết Phù Cát khiếm khuyết Đội Lệ, nhưng tôi không muốn Hà Công Thịnh đi Phù Cát. Tôi muốn thăng Thịnh ở Hoài Nhân. Quan Lớn cứ làm đúng theo tôi dạy rồi đưa bản thảo lên đây tôi bút phê cho Cụ Tham Tri ký thay tôi cũng được.

Quan Tá Lý vội vã thưa:

- Dạ.

Ba giờ rưỡi chiều hôm ấy Cụ Lớn lại ra Tòa Khâm nhưng thật sự Cụ Lớn sách tờ bổ nhiệm ông già cô vợ nhỏ của Cụ làm Đội Lệ Hoài Nhân đưa cho cô vợ nhỏ với giọng âu yếm:

- Qua chiều em hết mức đó ghen. Đây nè, em có thấy không Hoài Nhân đã có Đội Lệ rồi mà Qua còn đuổi nó đi Phù Cát để dành chỗ ông già cưng đó.

Cô vợ bé mừng rỡ ôm chặt lấy chồng già hôn chùn chụt. Lần này Cụ Lớn khỏe ru. Cụ tha hồ sung sướng. Mọi việc đều do cô vợ bé xoay sở chiều chuộng Cụ hết. Cụ không còn phải đánh vật với ái tình nữa. Cũng không phải tự làm việc chiều chuộng người đẹp. Cụ Lớn rất thỏa mãn với lối chiều chuộng thật là lẳng lơ say đắm của cô vợ trẻ.

Chiều hôm ấy, Cụ Lớn về nhà thì cô vợ bé của Cụ Lớn cũng trở về nhà trao lệnh thuyền chuyển cho Cha cô để ngày hôm sau Ba cô lên Tàu vô Bình Định càng sớm càng hay.

Nhà cô vợ bé của Cụ Lớn thật là vui như Tết. Anh em bà con cũng như lối xóm được tin thầy Cai bỗng nhiên được thăng xuất Đội và từ tòng Bát phẩm nhẩy lên Chánh Thất Phẩm lãnh Đội Lệ Huyện Hoài Nhân Bình Định, một huyện lớn thuộc một tỉnh giàu nứt miền Nam Trung kỳ, đã kéo đến nhà Thầy Cai chúc mừng rất đông. Cô con gái Thầy Cai Khó Vàng rất hãnh diện khi được bà con lối xóm cũng như trong họ tán tụng là người con chí hiếu.

Sáng hôm sau Thầy Cai và vợ con lên đường vô Bình Định...

Dĩ nhiên cô con gái xinh đẹp phải ở lại hầu hạ Cụ Thượng. Lối đời người ta thường hay ghen. Tài hơn cũng bị ghen. Sắc hơn cũng bị ghen, may mắn hơn cũng bị ghen. Do đó sau ngày Thầy Cai Khó Vàng được bổ làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân Bình Định là vài hôm sau Cụ Lớn Bà tiếp được một bức thư nặc danh chỉ cho Cụ Bà biết Cụ Ông lấy cô vợ nhỏ thật xinh đẹp muốn nhà riêng cho cô vợ nhỏ ở và đã cho ông già vợ nhỏ của Cụ Lớn đi làm Đội Lệ Huyện Hoài Nhân tỉnh Bình Định. Đọc thư của thiên hạ gởi đến Cụ Bà uất ức máu ghen trào lên đến cuống họng.

Sau khi cho Cha của cô vợ nhỏ đi làm Đội Lệ rồi, Cụ Thượng yên trí hàng ngày đến với người vợ bé

bồng sung sức. Cụ rất thỏa mãn với sự chiều chuộng của cô gái tuổi mới hai mươi, con gái Thầy Đội Lệ Hoài Nhân Bình Định. Cụ tưởng rằng việc làm của Cụ rất kín đáo không một ai biết được vì Cụ đi làm về rất đúng giờ, ăn uống rất khỏe, tiền nong đầy đủ không thiếu Cụ Bà một xu thì làm sao mà Cụ Bà ngờ được, nhứt là khi đến với cô vợ bé Cụ Lớn toàn đi vào lúc đang làm việc, Cụ nói dối là sang bên Tòa Khâm hoặc vô trong Cung châu Ngải Ngự.

Cụ Lớn ở được với cô vợ bé đúng ba tháng thì một hôm Cụ Lớn vừa đi làm về, chiếc xe kéo gọng đồng sáng loáng vừa đặt trên bệ tam cấp, Cụ Lớn vừa bước xuống thì từ bên trong Cụ Bà đã cầm sẵn ngọn roi mây quát lia lịa vào người Cụ Lớn, miệng Cụ chửi toáng lên:

- Thằng già dê, thằng khốn nạn. Mi lấy con gái thằng Đội Cẩm Cai Khố Vàng được mấy tháng rồi, mi cho con đi đó bao nhiêu tiền. Vì sao thằng Bát Viễn xin mi đi Đội Lệ mi không cho mi lại cho thằng Cai Khố Vàng. Thằng Bát Viễn bằng lòng dâng năm trăm đồng sao mi không hho đi...

Tao giết con khốn nạn đó rữ rề thằng già dê này...

Cụ Ông tái mặt không biết cãi ra sao nữa nhưng chẳng lẽ đứng chịu trận để Cụ Bà hành hạ. Cụ Lớn đành phải cãi:

- Bà hay quá, tui chơi bởi lúc mô. Bà chỉ nghe những đứu khốn nạn mô thốc mách mà làm khổ tui thôi. Tôi đi mần mỗi ngày, đúng giờ tôi về thì giờ đâu mà đi chơi! Thật là khổ quá.

Cụ Bà càng lồng lên khi nghe Cụ Lớn chối cãi:

- Mi chối cãi không thằng già dê. Của nhà này mi dùng không được à. Hay là chỉ có con điểm đó mới có mà thôi. Mi muốn tao đưa cho mi thấy tất cả không?

Nói rồi Cụ Bà gọi vọng vô phía trong:

- Cữu Sớm! Thằng Cữu Sớm đâu?

Một gã lính lệ trạc ba mươi tuổi đi ra:

- Dạ bẩm Cụ đòi con...

- Ủ, mi đưa con khốn nạn ra đây cho Lão già dê hết chối...

Nghe Cụ Bà dạy thế, Cụ Ông phát điên lên, tay chân run cầm cập. Cụ Ông không ngờ Cụ Bà đã bắt được cô vợ bé của Cụ rồi.

Khi ấy cô vợ bé của Cụ Lớn vừa đi ra vừa khóc lạy:

- Bẩm lạy Cụ Lớn con còn bé, Cụ Lớn bắt con phải chiều chuộng Cụ Lớn chứ con đâu dám quyền rữ Cụ Lớn.

Cụ Bà cở vẻ thương cô gái tuổi trẻ, Cụ nói:

- Tao biết thằng chết đâm, chết vằm ni nhiều chuyện lắm. Hấn trông thấy mi rồi mà mi không chịu thì cha mi cũng chết. Hấn phá hoại đời mi tao biết mà.

Nói rồi Cụ Bà quay lại hỏi Cụ Ông:

- Thằng già dê, mi còn chối nữa không, con ni là con mô, ai thuê nhà bên An cự cho con ni ở? Thằng mô mi nói đi không Bà bầm vằm mi ra bây giờ?

Cụ Ông đứng chết đờng, đứng thân như Trời trồng. Trong khi ấy, cô vợ bé của Cụ khóc lóc thảm thiết. Cụ Bà biết rằng mình chỉ có quyền hành hạ chồng mình mà thôi, còn con nhỏ này thì cho nó về nên Cụ Bà bảo:

- Con kia tên mi là chi?

Cô vợ bé của Cụ Lớn đáp:

- Dạ, bẩm lạy Cụ Lớn tên con là Cháp...

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ bẩm con mới mười bảy tuổi.

- Lão già ni lấy mi lâu chưa?

- Dạ ba tháng rồi. Hôm qua là đúng ba tháng.

- Hắn đến với mi lúc mô? Vào lúc mấy giờ?

- Dạ bẩm Cụ Lớn, Ông cụ đến lực 9 giờ hay 10 giờ sáng chi đó. Buổi chiều khoảng 3 g rưỡi.

- Ngày hai lần đến với mi à?

- Dạ...

Tiếng dạ của Cháp vừa rút thì Cụ Bà nghiêng răng kèn kẹt quơ roi quất vào đầu Cụ Ông lia lịa:

- Thằng khốn nạn, Trời ơi mặt mũi như thế ni mà chui rúc vô đũa bé không bằng tuổi con mình...

Cụ Ông không dám cãi nửa câu. Cụ lặng thinh khẽ thở dài.

Lúc ấy Cụ Bà lấy trong tráp ra hai chục đồng mà nói:

- Thôi tao cho mi số liền ni, mi về dọn hết đồ đạc trả nhà cho chủ nghe chưa. Từ nay, lão già có đến thì mi chửi vô mặt hắn nghe không? Tao thấy mi còn đi lại với hắn thì mi chết. Tao xé xác mi. Lần ni tao tha mi đó nghen...

Cô Cháp mừng rỡ, chấp tay vái Cụ Bà rồi bèn lên đi ra. Cụ Ông không dám nhìn theo vì Cụ Bà chửi. Cụ biết rằng, sau khi người đẹp đi rồi, đời Cụ mới khổ. Cụ sẽ bị Cụ Bà hành hạ đau đớn, nhục nhã biết mấy. Lần này Cụ định lý ra nhưng bản tính Cụ đã sợ Cụ Bà từ lâu nên bất cứ phản ứng gì trước Cụ Bà đều phải ứng rất chậm. Cụ không làm sao nhanh trí cho được. Không ai hiểu vì sao nữa? Cụ Lớn không phải là người ngu dốt hay kém thông minh? Cụ là một vị Thượng Thư đầu Triều, dĩ nhiên Cụ phải là bậc thông minh xuất chúng vì Cụ đã làm cho từ Ngải Ngự rồi các Quan Tây, Quan Khâm Sứ, các Quan Toàn Quyền đều thích mê Cụ hết...

Khi Cô Cháp ra khỏi nhà rồi, Cụ Bà mới vẫy gọi Cụ Ông lại.

- Lại đây lão già dê...

Cụ ông khấp nép đi lại. Cụ Bà càng ứa gan hơn nữa:

- Ai làm chi mô Ông làm như chuột thấy mèo ớ. Những lúc Ông vô với con nhỏ đó ra sao, chứ Ông cứ

mạnh dạn cho rửa coi nào?

Mỗi câu hỏi của Cụ Bà bằng một lát dao đâm vào ruột. Cụ Ông cứ phải ngậm thinh không dám cãi. Bây giờ Cụ Bà muốn chi Cụ Ông vẫn phải chịu? Cụ Ông đang uất hận không hiểu đưa mô thóc mách để Cụ Bà biết chuyện vợ lẽ của Cụ. Đời Cụ chẳng còn được bao lâu nữa, chỉ mong có một chút lỗi già như thế mà cũng không lọt được cặp mắt cú của cụ già quỷ quái này.

Cụ Bà nằm trên phản ngựa bóng loáng. Còn Cụ Ông rón rén trông thật thương hại. Điều may mắn cho đời Cụ Ông là mỗi lần hành hạ thân xác của Cụ Ông, Cụ Bà đều đóng kín cửa lại không cho đầy tớ bên lòn đến đây.

Cụ Bà thấy Cụ Ông rón rén đi cật không lên bước, Cụ đâm bực. Cụ nghiêng răng ken két:

- Ôi cao ôi, làm như là sợ lắm! Xề ra đi rồi. Bây giờ lộ cái bản mặt chuột ra thì mần bộ đến ghét...

Nói rồi, Cụ Bà với tay kéo mạnh Cụ Ông lại làm Cụ Ông ngã chúi xuống gần như đè lên Cụ Bà, Cụ Bà đã tru lên vu vạ.

- A bây giờ Ông đi với con điếm, Ông mê con thằng Cai Khô Vàng Ông đánh lại tôi phải không? Ôi Trời đất Cha Mẹ ơi...

Cụ Ông cuống lên năn nỉ:

- Tôi đâu dám đụng đến Bà. Bà lôi ngã chúi xuống mà đụng phải Bà. Tôi lạy Bà, Bà muốn làm gì cũng được xin Bà đừng la tui như thế oan cho tui lắm...

Cụ Bà lại bẻ quẹo lời Cụ Ông nói rồi tru lên:

- Oan á, bây giờ mi còn nói là oan à. Thế con gái thằng Cai Khô Vàng Hà công Thịnh kia là ai? Ắ không phải, con này ghen bậy, con này vu oan cho Cụ Thượng Nhứt Phẩm triều đình. Như thế thì Cụ Thượng giết con này đi. Cụ Thượng làm giấy bỏ tù con này tha hồ Cụ Lớn đi suốt ngày đêm cũng được.

Cụ Ông không dám nói chi nữa. Thôi thì đành chịu vậy, mặc cho Cụ Bà muốn hành hạ ra sao cũng được. Nói một lời thì Cụ Bà nói lại hàng trăm lời chịu làm sao thấu...

Cụ Bà thấy Cụ Ông ngồi im không trả lời. Nói lắm cũng mõi miệng, bây giờ Cụ Bà nghĩ kế hành hạ Cụ Ông, Cụ Bà nhìn xung quanh coi có thứ gì có thể trối Cụ Ông lại nhưng tìm không thấy, bỗng Cụ Bà nhìn cái tráp sơn đen mà Cụ Ông trước kia làm tráp đựng Văn phòng tứ bảo, Cụ Bà gật đầu đắc ý.

- Đây rồi bây giờ chạy đi dâng Trời, mi sung sướng lắm thì phải khổ nhiều. Lúc mi với con dĩ rên rĩ thì bây giờ mi cũng rên đi cho tao coi... Đồ khốn nạn già rồi còn dè...

Nói đến đây Cụ Bà dí tay vào trán Cụ Ông làm Cụ Ông siêu vẹo người đi. Cụ Bà nắm tay Cụ Ông kéo lại.

- Lại đây.. Lại đây không nhích được cái bị thịt đó ư...

Cụ Ông vội vàng đứng dậy bước tời thì Cụ Bà lại tru lên:

- À mi định chạy à...

Cụ Ông vội cãi:

- Tui chạy đi đâu, Bà la tui bắt tui ngồi xích lại gần thì tui xích lại.

Cụ Bà vắn vẹo:

- Xích làm chi con này già rồi, không như con thằng Cai Khố Vàng đâu mà mi còn lăm le.

Cụ Ông thờ dài nảo nuốt, lời nào cũng bị Cụ Bà bắt bẻ thà im đi cho xong. Cụ Bà nắm đầu Cụ Ông kéo xuống gần chiếc tráp. Cụ Ông không biết Cụ Bà muốn làm chi nữa nhưng Cụ đành theo đà tay của Cụ Bà mà cúi gập người xuống. Lúc đó Cụ Bà mới móc túi tìm chìa khóa nhưng không thấy. Cụ Bà thét hỏi:

- Đứa mô giữ chiếc chìa khóa tráp đây?

Không ai trả lời, Cụ Ông đành phải bảo:

- Để trong tủ trà...

Cụ Bà thét:

- Vô lấy đưa ra đây...

Cụ Bà ném chùm chìa khóa tủ cho Cụ Ông. Cụ Ông thều nảo đứng dậy mở cửa tủ trà, lấy cặp chìa khóa tráp trao lại Cụ Bà. Cụ Bà cầm cặp chìa khoá mở vội chiếc tráp ra. Cụ Ông tưởng Cụ Bà tìm chi bèn hỏi:

- Bà định tìm chi?

Cụ Bà gay gắt:

- Chả tìm chi hết... Cúi xuống đây.

Cụ Ông chưa biết cúi làm gì thì Cụ Bà đã nắm tóc Cụ Ông dìu đầu xuống:

- Cúi xuống...

Cụ Ông theo đà tay của Cụ Bà cúi xuống. Cụ Bà bèn nắm lấy bộ râu của Cụ Ông cho vô tráp rồi đóng tráp khóa lại.

Cụ Ông cúi gằm mặt xuống, trông dáng điệu của Cụ Ông thật đáng thương hại. Bộ râu của Cụ bị khóa trong tráp. Cụ đành phải nằm phục xuống như con cóc nằm bên bệ đá. Mỗi lần muốn di chuyển hay muốn ngồi Cụ Ông phải cầm đỡ cái tráp lên thì sức nặng của tráp mới không cuốn và kéo bộ râu của Cụ Ông.

Mỗi lần lỡ để sức nặng của tráp kéo xuống Cụ Ông thấy nhức nhối nơi cằm đến ứa nước mắt. Mặc cho Cụ Ông nhăn nhó, Cụ Bà vẫn lặng thinh, coi đó là một hình phạt đáng kiếp. Cụ Bà trả thù lối đi chơi bắt kẻ quần thân, phụ tử của Cụ Ông. Cụ Bà thấy Cụ Ông nhăn nhó Cụ lại nhiech không tiếc lời.

- Đau như thế cho nhớ lúc Ông sung sướng bên con thằng Cai Khố Vàng. Những lúc đó sao Ông không khóc không kêu la như bây giờ. Thật tui gớm cái bản mặt của Ông lắm!

Bị Cụ Bà nhiech Cụ Ông đành lặng thinh. Lúc này Cụ Ông chỉ lạy giời cho khách đến thăm thì Cụ mới được thoát nạn. Có khách đến thăm Cụ Bà cho mở khóa để Cụ Ông sửa soạn ra đón khách. Sau khi khách về, Cụ Bà lại kẹp râu Cụ Ông vô tráp.

Giờ đi làm, Cụ Bà mở tráp cho Cụ Ông bận quần áo, trước khi Cụ Ông bận xong ào gắm đeo bài ngà thì Cụ Bà lại dặn:

- Nè nhớ nhen, nếu còn láo liếng đến con đi đó thì đừng có trách tui đó. Ừ mà con đi ấy đâu còn dám tiếp Ông nữa. Tui đối xử với nó quần tử như thế đời nào nó dám cãi lệnh của tui.

Cụ Ông lặng im. Cụ lên xe đi làm.

Sau trận đòn ghen bằng cách cắm râu Cụ Ông vào trap, Cụ Ông đâm sợ, không còn dám láo lơ đến gái nữa.

Tuy hai Cụ đã ngoài ngũ tuần rồi nhưng tình chồng vợ vẫn còn khăng khít nhiều khi còn nồng thắm lắm. Do đó, người ta không lấy làm lạ khi thấy Cụ Bà ghen với Cụ Ông.

Trong trại của Cụ ông Cụ Bà ở rất rộng. Trong trại đầy đủ cây ăn trái và các loài vật nuôi trong gia đình nhất là loài ngựa. Trong trại của Cụ Ông Cụ Bà có bốn cặp ngựa lớn. Những gia đình Thượng lưu ngày xưa dùng ngựa để thay thế phương tiện di chuyển mau lẹ. Ngày nay riêng Cụ Lớn chẳng những dùng ngựa cho xe song mã mỗi lần Cụ phải đi chầu Đức Vua hay sanh Tòa hăm hầu Ngai Khâm Sứ mà Cụ Ông và Cụ Bà còn dùng loại ngựa làm thuốc kích thích ái ân rất bén nhạy.

Trong vườn của Cụ có một phòng riêng, màn che trướng rủ rất xinh đẹp. Vườn được rào bằng một giây rào thật đẹp. Mỗi lần Cụ Ông Cụ Bà muốn cùng nhau tìm lại thú ái ân hồi thanh xuân là cả Cụ Ông lẫn Cụ Bà ra căn nhà có màn che trướng rủ đỏ. Trong khi ấy gã Mã phu đuổi 2 con ngựa cái và đực vào vườn trước căn lầu của Cụ Ông và Cụ Bà đang ngồi chơi.

Con ngựa đực và con ngựa cái vào trong vườn ăn đám cỏ non, nhưng hai Cụ không lạ gì khi ngựa đực và ngựa cái gặp nhau thì ngựa đực sấn lại để gạ ngựa cái.

Thế là ngoài vườn hai con ngựa đã làm chuyện gieo giống và bên trong gian nhà xinh đẹp Cụ Ông và Cụ Bà cũng đã tìm thấy sự hồi xuân của tuổi trẻ. Cụ Ông và Cụ Bà quần quai lẫn lộn lên nhau trong khi bên ngoài hai con ngựa cũng hí lên từng chặng.

Gia đình và truyền thống của Cụ Thượng như thế nên Cậu Chó tức Bầy không có xương sống, phải bò lê dưới đất, tay chân đen đầy lông lá nhưng hề thấy đàn bà, con gái là Cậu Chó xồn xan tru lên những tiếng khùng khiếp.

Và khi ấy gân cốt của Cậu Chó cứng đờ. Trước mắt Cậu Chó chỉ còn thấy vật dục và lòng thú của tình yêu vật chất mà thôi. Sau khi Cô Lua con gái của Cử Tôm bây giờ con thầy đội Tôm đã có mang không thể tiếp tục chịu đựng cậu Chó được nữa cậu càng lồng lộn hơn nữa. Mỗi lần có người vào cho Cậu ăn cơm nếu không phải là Cô Lua hoặc không phải là người con gái để Cậu có thể thỏa mãn được sự đòi hỏi của dục tình thì Cậu đuối, Cậu tru lên và gầm gừ.

Bây giờ có Duyên người con gái xinh đẹp của Thầy Lý Huyện Hương Trà nơi Quan Huyện anh ruột Cậu Chó trị nhậm đến hầu hạ, Cụ Bà mừng rằng con trai tàn tật của Cụ được thỏa mãn khỏi phải tru tréo như mọi ngày.

Cụ Bà sợ Duyên đẹp quá, đẹp hơn Lua bội phần. Duyên sẽ không chịu dành mọi cảm tình cho Cậu Chó, thứ người chẳng khác Chó chút nào.

Cụ Bà dễ dàng Duyên.

- Con đến đây Cụ Lớn coi con như con trong nhà nghe không?

Cậu Bầy là con trai của Cụ Lớn. Cậu tàn tật nhưng rất tốt, các Cụ thương Cậu Bầy lắm. Mà các Quan Phủ, Quan Đốc tờ, Quan Huyện, Quan Tham Tri anh của Cậu Bầy cũng thương Cậu Bầy lắm. Vậy con cũng phải chịu thương, chịu khó chịu đựng Cậu Bầy thì con muốn gì cũng được mà Chú con cũng được các Quan nâng đỡ. Cụ vừa nghe Quan Huyện nói Quan Huyện sắp cho Chú con làm Cai Tổng phải không?

Duyên chỉ còn biết "Dợ" để trả lời Cụ Bà.

Duyên ở lại Trại Cụ Thượng còn Quan Huyện trở về. Trước khi trở về Quan Huyện còn đưa Duyên đến phòng ngủ lần nữa để dỗ dành Duyên ở lại trong nhà Cụ Thượng hầu hạ Cậu Chó.

Quan Huyện có vẻ mê say Duyên lắm nhưng chẳng lẽ Quan Huyện lại cướp của em mặc dầu Quan đã hưởng phần nhụy hoa trước em Quan Huyện rồi. Lần này Quan Huyện dỗ dành Duyên, nói cho Duyên rõ là Duyên cũng sẽ được Cậu Bầy coi như là vợ. Cậu Bầy cũng sẽ chịu chuông Duyên như Quan Huyện đã chịu chuông Duyên lúc này. Duyên ngơ ngác hỏi:

- Thừa Quan Lớn như thế tôi sẽ là vợ của Chú Bầy?

Quan Huyện tro trên đáp:

- Ủ, em sẽ là vợ của Chú Bầy. Chỉ vì Chú ấy có tật khật khùng nên anh phải nói trước cho em biết. Trong nhà Mạ anh thương Chú ấy nhưt nhà nên cái gì Chú ấy muốn là Mạ chấp thuận ngay. Em chịu Chú Bầy được tha hồ mà sung sướng. Chú em cũng được Chú anh và Mạ anh giúp đỡ tận tình.

Duyên ghen ngào không đáp. Lúc này nàng mới biết té ra Quan Huyện yêu thương mình chỉ để cướp phần nhụy hoa của mình không muốn cho thằng em khật khùng được hưởng phần nhụy hoa tươi tốt đó.

Duyên ghen ngào uất hận, nhưng nàng còn biết nói sao nữa khi mà nhụy hoa đã bị Quan Huyện hái rồi, bây giờ Quan Huyện lại cho nàng biết chỉ là vợ của người em Quan Huyện. Một Cậu ảm tàn tật mà sự thật nàng chưa biết mặt Cậu ảm ra sao mà tàn tật như thế nào?

Duyên đành mặc cho số phận của mình. Là một thôn nữ nàng còn ra gì trước số Quan lại hống hách bất kể chuyện lương tâm và lễ nghi chi cả.

Sau khi buổi chiều được Quan Lớn áp ủ Duyên thấy chán ngán khi trở về nhà Cụ Lớn. Đêm ấy Duyên được nằm trong một căn nhà rộng rãi cỏ chăn có mùi. Sáng hôm sau Quan Huyện ra về, còn nàng ở lại thì Cụ Bà đã nhẹ nhàng bảo với nàng:

- Sáng nay con vô thăm Cậu Bầy một chút. Con nhớ là Cậu Bầy tàn tật nhưng Cậu Bầy được cả nhà này yêu quý. Cụ Ông cũng như Cụ đây đều quý Cậu Bầy cả, vậy con chịu khó chịu chuông Cậu Bầy cho Cậu vui vẻ, bằng lòng thì con muốn gì cũng được. Đây con coi Cha con Lụa bây giờ đi làm Đội Lệ Hậu Lộc, tậu được ruộng, làm được nhà đó. Đây rồi ông Cụ ra lệnh cho Quan Huyện nâng đỡ chú con, cho chú con làm Cai Tổng thì rồi chẳng mấy chốc là chú con giàu sang. Nhớ ngheo con...

Duyên ứa nước mắt nghe theo lời Cụ Bà. Nàng không dám ho he nói chuyện nàng và Quan Huyện đã thành vợ chồng trong ba đêm nay rồi. Nàng buồn rầu theo người bố già đi xuống chỗ Cậu Bầy nằm.

Đã mấy ngày nay Lụa bụng to. Cụ Bà kiêng không muốn cho Lụa hầu Cậu Bầy nên Cậu có ý buồn. Mấy hôm nay Cậu Bầy chán chường không thiết ăn cơm nữa. Gặp đĩa đưa cơm vào là Cậu ra hiệu hỏi Lụa, không có Lụa là Cậu tung luôn cơm đi. Người Cậu rắn chắc gân cốt của Cậu Bầy cứng đờ, người Cậu đang hào hức đòi hỏi mà không có Lụa mà làm sao mà Cậu không ức.

Thỉnh thoảng nhớ đến Lụa Cậu lại tru lên thật đúng kiểu Chó tru dài, loại chó sói trong rừng. Mỗi lần Cậu Chó tru lên là Cụ Bà nóng ruột chỉ mong sao có một đứa con gái đưa xuống hầu hạ Cậu Bầy mà thôi.

Có lần Cụ Bà nghe tiếng Cậu Chó tru, Cụ Bà rợn rợn thương con.

- Khô thật làm sao cho nó bây giờ?

Cụ ông có vẻ đạo đức hơn trả lời:

- Thằng đó cũng rộn lắm. Mới có mấy ngày mà nó rộn quá tru suốt ngày...

Cụ Bà đâm ức với Cụ Ông nên Cụ lại sia sõi Cụ Ông nói:

- Cái giòong nhà ông như thế, Ông còn nói chi. Ông thử nghĩ vài hôm coi ông có chạy cứng lên gấp trăm thằng Bầy không? Nói mà không biết ngượng.

Cụ Ông đành làm thinh.

Hôm nay có Duyên rồi Cụ Bà yên trí nhưng Cụ vẫn sợ Duyên xinh đẹp như thế thì nàng làm sao chịu được cậu Bầy, đáng điệu như con chó sói vậy.

Duyên theo một bà già xuống chỗ cậu Chó nằm. Cậu Chó cõn trần trùng trực đang bò dưới đất. Cậu bò quanh gian nhà vì Cậu nôn nóng chờ đợi người vợ của Cậu, cô Lua. Người cậu Chó mấy hôm nay rạo rức như sắp phát khùng vì Cậu chưa có chỗ thoát ra sự sung sức khùng khiếp của Cậu. Thật ra nếu phải những cô gái dâm dăng thích đàn ông như Lua thì cậu Chó quả là một thứ vưu vật đáng tiền của. Đàn này Duyên là trinh nữ mới bị Quan Huyện bóc màng trinh tiết mới thắm thía cái thú ái ân. Trời cho ra sao nên cô chưa dạn dĩ như Lua. Duyên vẫn còn sợ đàn ông. Dĩ nhiên Quan Huyện tuy là anh cũng có giòong máu ba mươi lăm nhưng không khỏe và bự sung Sức một cách kỳ lạ như Cậu Chó.

Người U Già biết Duyên là cô gái quê còn sợ hãi. Bà lo ngại Duyên vẫn còn trong trắng thì làm sao mà chịu nổi Cậu Chó. Bà lo xa như thế nên Bà bỏ già trong nhà Cụ Thượng phải lo bảo Duyên trước:

- Bây giờ con đứng ở nhà ngang này để tao xuống coi Cậu Bầy đang làm gì. Hễ tao vậy thì con hãy xuống nghe. Cậu Bầy mà thương yêu ai thì tha hồ mà đòi hỏi bất cứ điều gì muốn gì Cậu cũng chịu hết. Bà dặn trước, con phải làm cách nào chịu được Cậu Bầy thì tha hồ con sung sướng, các Cụ và các Quan cũng đều thương Cậu Bầy hết.

Duyên đứng chờ ở nhà ngang. Nàng bàng hoàng không biết cuộc đời của nàng sẽ ra sao, Cậu Bầy như thế nào? Cậu Bầy có thực thương yêu nàng như Quan Huyện đã thương yêu không hay là Cậu Bầy cũng là người ham dục vọng, thấy nàng xinh đẹp thì chơi bướm chán ong chề rồi lại thôi. Duyên không ngờ Cậu Bầy là Cậu Chó da đen nháy suốt ngày bò và lúc nào cũng cứng cựa hết.

Bà U Già lên chỗ Cậu Bầy đang bò mình trần như nhộng, da đen nháy vì làn lông ướt. U Già vừa ló đầu vào, Cậu Bầy đã dừng tay không bò nữa ngược mắt nhìn lên. U Già khẽ hé cửa mở, Cậu Bầy vẫn im lặng. Lúc đó U Già mới lên tiếng:

- Cậu Bầy, hôm nay Cụ Lớn cho Cô Lua thứ hai vào chăm sóc cho Cậu nhưng Cậu trần truồng như thế này, hấn sợ làm sao hấn dám xuống chăm sóc cho Cậu được. Cậu Bầy phải lên trên giường nằm đắp chăn cho cẩn thận cho con Lua không sợ Cậu Bầy chứ.

Cậu Bầy nghe rõ tiếng người và hiểu tiếng người nên Cậu bằng lòng. Cậu gật đầu, vậy U Già vô. U Già biết tánh Cậu Bầy ma bần hễ thấy đàn bà thì chẳng kể già trẻ, xấu đẹp Cậu cuống lên là tay cậu sờ soạng vong mạng, U Già phải giao ben trước:

- Cậu Bầy phải nằm yên cho tôi bồng Cậu Bầy lên giường đó nhen. Nếu Cậu Bầy không chịu để yên thì là tôi không bồng Cậu nữa đâu. Tui vát Cậu Bầy xuống đất mặc cho Cậu Bầy bò và con Lua thứ hai cũng không dám đến hầu Cậu Bầy nữa...

Cậu Bầy gật đầu lia lịa nghĩa là Cậu chấp nhận lời giao ước của U Già, U Già đẩy cửa bước vô nhà. U Già cúi xuống bồng Cậu Bầy lên nhưng sức yếu U phải cúi sát xuống mới lấy nổi sức bồng Cậu Bầy lên giường thì U Già đã thở rống lên rồi Cậu Bầy ngửi thấy hơi đàn bà Cậu cuống lên thế là Cậu ôm chầm lấy

U Già, quá mệt nên cũng gục xuống chẳng còn biết chống đỡ ra sao nữa. Thế là Cậu Bảy đưa tay sờ soạng làm U Già giật mình vội hất tay Cậu Bảy ra chửi thề:

- Đồ khốn nạn...

U Già vùng dậy nhưng cũng dặn Cậu Bảy:

- Nằm yên đó nghe. Hễ động dậy, nó xuống trông thấy cái giáng điệu ma quỷ của Cậu là nó chạy đó, không dám lại gần nữa là lúa thì đừng có rong lên nữa vô ích. Con cái nhà người ta đẹp như tiên, xinh như mộng mà đem dâng hiến cho thứ Cậu thì cũng là khổ tâm lắm rồi đó...

U Già ra ngoài cửa, nhìn về phía nhà ngang thấy Duyên đứng thờ thẫn giáng điệu thật thương hại U Già vậy Duyên xuống nhưng Duyên không chú ý đến nhà Cậu Bảy, nàng không thấy U Già vậy, nên Duyên không xuống. U Già phải lên tiếng gọi. Duyên giật mình nhìn về chỗ có tiếng U Già thấy U Già đang vậy. Nàng Duyên lật đật đi xuống nhà ngang.

U Già vậy Duyên lại gần rồi thăm nói vờ dăng điệu quan trọng:

- Cậu Bảy đang ngủ cháu vô ngồi chơi với Cậu Bảy...

Duyên cau mày hỏi:

- Cậu ấy đang ngủ thì cháu vô làm gì? Chẳng lẽ cháu vào ngồi coi Cậu ấy ngủ.

U Già khẽ cười nói:

- Cậu Bảy ngủ thì rồi cũng có lúc Cậu ấy phải thức chứ. Khi Cậu thức thấy có con ngồi đấy rồi đỡ buồn. Nè U Già nói cho con biết là hai Cự Lớn quý Bảy lắm đấy nghen...

Thôi con vô với Cậu Bảy đi...

Nói rồi U Già đẩy Duyên vô trong buồng Cậu Bảy. Từ ngoài sáng vào trong nhà tối Duyên như quáng gà không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn khẽ bước nhẹ nhàng. Cậu Bảy nằm trên giường đã nhìn thấy Duyên, Cậu mừng rỡ vì Duyên còn đẹp hơn Lụa, người vợ trước kia của Cậu rất nhiều. Cậu chú ý nhìn coi Duyên đi đâu. Cậu thấy Duyên đi về phía giường mình nằm nên cậu chờ cho Duyên đến gần là cậu nắm lấy tay Duyên kéo Duyên ngã về phía cậu.

Duyên quáng gà vì từ ngoài sáng vào trong tối nên nàng bước đến sát giường Cậu Bảy lúc nào cũng không biết. Duyên vừa lê chân đứng phía cạnh giường thì Cậu Bảy đã nắm lấy tay nàng lôi tuốt vào. Duyên giật mình rú lên thì nàng đã ôm chầm lấy Cậu Bảy rồi. Lúc ấy Duyên mới nhớ nàng đang vô với Cậu Bảy.

Lôi được Duyên ngã Cậu Bảy vội bế xốc Duyên lên giường. Người Cậu Bảy đã trần truồng sẵn rồi, gân cốt của Cậu Bảy đã cứng nhắc nên Duyên vừa đứng phải Cậu Chó nàng đã giựt mình.

Nàng đã mở mắt nhìn Cậu Chó nhưng trong chỗ Cậu Chó nằm tối mò nàng không nhìn rõ mặt Cậu Chó, nàng chỉ biết Cậu Chó có vẻ khỏe mạnh lắm vì gân cốt Cậu Chó cứng đờ, tay chân Cậu Chó nhanh nhẹn và vì nàng đã bị Quan Huyện anh ruột Cậu Chó dạy cho đủ cách tiếp xúc với đàn ông nên khi gặp phải Cậu Chó nàng Duyên nghĩ ngay đến Quan Huyện. Và nàng chấp nhận ngay cuộc hôn nhân giữa nàng và Cậu Chó.

Cậu Chó thỏa mãn, Cậu Chó thích thú nên Cậu như điên như khùng khi gặp được nàng Duyên. Còn Duyên sau những lần ái ân với Quan Huyện lần này nàng đã thấy thế nào là sự yêu thương, thế nào là tình yêu trong tay nhau.

Cậu Chó thấy Duyên chịu đựng Cậu một cách thích thú dễ dàng nên Cậu Chó càng yêu Duyên say mê hơn Lựa người vợ trước của Cậu.

Sau phút ái ân giai giã, Duyên mới nhìn thấy rõ thân hình của Cậu Chó đen đui lại nhiều long lánh như một con vật nằng bướng sợ nhưng sự kích thích của dục tình làm Duyên quên sự thật trước mặt nằng.

U Già được lệnh của Cụ Bà rình coi Duyên xinh đẹp như thế nằng có chịu làm vợ của Cậu Chó không? Bởi vậy khi Duyên đi về phía Cậu Chó U Già đã bắt đầu lo, nhưng khi thấy nằng rón rén đi lại gần giường Cậu Chó U Già càng thấy lo hơn nữa vì U Già thấy Cậu Chó đã hờm sẵn để lôi Duyên lên giường. Đứng bên ngoài U Già càng thấy hồi hộp.

U chờ khi Duyên thét lên hốt hoảng là áp vào để an ủi Duyên, nào ngờ Cậu Chó đã thành công dễ dàng. U Già mừng rỡ nhưng U cũng cố gắng đứng cho tàn canh mãn võ coi có chuyện chi xảy ra không.

Chuyện êm xuôi. Duyên mệt nhọc vì Cậu Chó mạnh gấp ba lần Quan Huyện anh ruột của Cậu nên sau cơn ân ái phủ phàng, nằng đã thiếp đi. Còn Cậu Chó thì thích thú nằm im.

U già lật đật trở lên phòng khách để trình vờ Cụ Bà là mọi việc đã êm.

Gặp Cụ Bà U Già cười nói:

- Bẩm Cụ Lớn xong hết rồi!

Cụ Lớn muốn nghe cho rõ mọi việc bèn hỏi lại:

- Xong rồi là làm sao?

- Chịu rồi... Cái cô ấy xinh đẹp mà ngoan lắm. Cậu Chó nắm tay cô ta kéo mạnh quá trông thật thương hại, bẩm Cụ thế là cô ta bị nhào lên giường và Cậu Chó bế xốc cô ta lên giường...

Cụ Bà sung sướng hỏi:

- Thế là chúng nó chịu nhau rồi phải không? May quá mấy hôm nay nghe thằng Bầy no tru là phát điên lên được. Con nhà lại lạ như thế!...

U Già hớn hờ lui về báo cáo cho Cụ Bà hay sự thành công của Cậu Bầy. Duyên đã chịu rồi và Cậu Bầy đã thành vợ chồng với Duyên. Nghe U Già trình Cụ Bà mừng rỡ nhưng tánh Cụ hơi kỹ, Cụ Bà muốn biết coi Duyên còn trinh tiết hay không? Cụ bảo với U Già rằng:

- Nè U Già, bây giờ tui nhờ U Già điều này ngen. U Già phải làm thế nào con Duyên không biết kéo nó xuống. Tui coi con nhỏ này là con của nhà đứng đắn có giáo dục chứ không như con Lựa con thằng Cừu Tởm nhà này. Con Lựa lấy thằng Bầy khi nó không còn trinh tiết chỉ hết còn con này anh Huyện nó đưa lên nó đang còn nhỏ, đáng điệu xinh đẹp cỡ lẽ nó còn trinh. Tui muốn U Già vô thay giường chiếu cho chúng nó để coi con này còn trinh hay không?

Nếu nó còn trinh thì thật là may mắn cho nhà mình lắm. Tui nói thật lấy vợ còn trinh tiết hên lắm đó! Đây Ông Cụ nhà này làm Quan thăng chức rất nhanh là nhờ khi ấy tui còn trinh. Ngay trong đêm tân hôn ông ấy cảm động khi thấy trinh của tui thấm lên chiếc vải trắng trải trên nệm đó.

Do đó ngày nay tui muốn coi con bé này còn trinh tiết hay không? Nếu nó còn trinh thì mình phải quý hóa nó nâng đỡ cha nó nữa.

U Già thấy Cụ Bà trình trọng việc trinh tiết nên U Già cũng hưởng ứng theo lời Cụ Bà:

- Dạ bẩm lạy Cụ Lớn theo con thì cô này còn trinh tiết vì cô ấy e lệ lắm chẳng biết chỉ là chuyện vợ chồng. Khi Cậu Bầy ào vào thì cô ấy sợ quá khóc òa lên...

- Cụ Bà lên giọng đạo đức thương xót Duyên.

- Chà tội nghiệp chưa!... như thế nhất định con nhỏ này còn trinh tiết rồi... Thật là hên cho thằng Bầy, tội nghiệp cho con nhỏ quá chừng...

U Già xin phép đi xuống phòng Cậu Bầy để khám phá màng trinh tiết của Duyên. Trong khi ấy Duyên đau đớn ngồi khóc một mình. Đây là người thứ hai cùng nàng chung chăn chung gối. Người trước là Quan Huyện anh ruột Cậu Bầy và người thứ hai là Cậu Bầy. Hai người có hai thái cực khác nhau xa, Quan Huyện thì chiều chuộng nàng, biết xót xa thương tiếc trinh nữ, Quan Huyện lại nhỏ bé gượng nhẹ cho nàng.

U Già xuống chỗ Cậu Chó ở thấy Duyên đang ngồi khóc mà trên chiếu còn lại nhiều dấu máu. U Già mừng rỡ cho rằng Duyên bị thất trinh với Cậu Bầy nên máu tiết trinh đã đổ ra, chớ U Già không ngờ rằng Duyên vì không chịu đựng sức mạnh và to bự của Cậu Chó mà thành ra như thế. U Già bèn chạy lên báo tin cho Cụ Bà biết là Duyên còn trinh tiết, máu trinh còn vương trên chiếu và vải trắng. Hiện Duyên đang ngồi khóc cò lẽ vì đau đớn hay vì uất hận?

Cụ Bà nghe U Già nói lại càng thương Duyên. Cụ Bà bảo U Già:

- U gọi con vợ thằng Bầy lên đây, tui an ủi nó vài lời.

U Già vội trở lại căn phòng của Cậu Chó giữa lúc Cậu Chó mệt đã nằm ngủ thiếp đi, còn Duyên đã đứng dậy, đang muốn thay chiếu và vải trắng đệm nhưng không dám đánh thức Cậu Chó. Cậu Chó nằm trên giường phủ trên mình một chiếc chăn đơn để che lấp chỗ Cậu Bầy luôn luôn để trần. Thật ra từ lúc vào phòng Cậu Bầy, Duyên chưa được trông rõ mặt Cậu Bầy nên nàng không ngờ Cậu Bầy có dáng điệu như chó. Nếu Duyên được nhìn thấy Cậu Bầy bò dưới đất bằng hai tay và hai chân và Cậu tru lên, có lẽ nàng chẳng bao giờ chịu chấp nhận sự ái ân với Cậu Chó. Nhưng khi nàng vào với Cậu Chó từ ngoài chạn hòa ánh sáng vô trong buồng tối, nàng như quáng gà không trông thấy chi hết. Mà ngay khi ấy Cậu Chó thấy người đẹp vào, Cậu đã điên cuồng lên, kéo luôn Duyên vào trận ân ái điên cuồng.

U Già thấy Duyên loay hoay tìm chiếu để thay chiếc chiếu và tấm vải trắng bẩn. U bèn dang hắng lên tiếng cho Duyên quay ra. Lúc ấy U Già mới vấy Duyên ra.

Duyên tưởng chuyện chi, nàng lật đật mở cửa đi ra, Cậu Bầy nghe tiếng động bèn mở mắt, thấy Duyên đi ra Cậu lại nhắm mắt ngủ. Đã hơn tuần lễ nay Cậu Bầy phải chịu cảnh thiếu người chăn gối nên lần này khi gặp Duyên, Cậu làm quá sức, mệt mỏi, Cậu ngủ thiếp đi để lấy sức.

Duyên ra cửa gặp U Già mới khẽ nói với Duyên:

- Mợ Bầy lên Cụ Bà đòi...

Duyên cau mày hỏi:

- Có việc chi đó U Già?

U Già đáp:

- Cụ Bà cò vẻ thương Mợ lắm đó. Lên Cụ Bà chắc Cụ Bà sẽ ban cho Mợ điều chi. Có chi Mợ Bầy nhớ tui với nghen. Mợ Bầy?

- Dạ!

Duyên đi theo U Già lên phòng của Cụ Bà. Vừa thấy Duyên Cụ Bà đã đơn đả gọi:

- Vô đây con Bầy!

Duyên rón rén đi vô. Nàng không ngờ, bây giờ nàng lại có tên là Mợ Bầy nghĩa là vợ của Cậu Bầy, con dâu Quan Thượng Thờ nhất Phẩm Triều đình còn gì hân hạnh cho bằng.

9. CỤ LỚN ĐAU NHƯ HOẠN...

Cụ Bà cũng thấy thương cô Duyên hơn nên Cụ Bà đợi Cụ Ông về giới thiệu nàng dâu mới, Cụ Ông thấy Duyên xinh đẹp mà bị thằng con trai tuy là người nhưng giống Chó như hệt nên Cụ có ý trách Cụ Bà. Cụ Bà bèn đem chuyện ngày xưa khi Cụ Ông còn làm Tổng Đốc An Tĩnh, Cụ Ông mê một cô đào hát Ả Đào...

Cụ Bà nhận được một bức thư nặc danh, cho Cụ Bà hay Cụ Ông đang mê say một cô đào hát nên Cụ Bà tức tốc từ Huế ra Nghệ An để bắt ghen với Cụ Ông...

Cụ Lớn đang ngồi uống nước ngay tư dinh. Sau bữa cơm tối. Cụ Ông đang chờ nàng Dung đến. Tối nào cũng như thế, vào khoảng 9 giờ tối là nàng Dung vào dinh với Cụ Lớn nhưng hôm sau nàng Dung bị se mình lại nữa nàng có kinh nên nàng định ở nhà đêm nay. Cụ Ông đã cho người ra rước nàng Dung một lần rồi và nàng Dung xin được ở nhà đêm nay nhưng Cụ Lớn không chịu. Nếu nàng se mình thì vào để Cụ Lớn chăm sóc cho. Ở nhà riêng, nàng Dung là một ca kỹ danh tiếng xinh đẹp biết bao nhiêu chàng trai mê say nàng. Nàng ở nhà riêng là Cụ Lớn thấy thắc mắc, ghen tức nên dù đau nàng cũng vào dinh với Cụ Lớn.

Cụ Lớn cho người đem xe song mã ra rước nàng Dung lần nữa!

Giữa lúc Cụ Lớn đang chờ người yêu thì ngoài dinh, có tiếng người lão xào Cụ Lớn không biết là chuyện chi. Bỗng Cụ tái mặt vì Cụ nghe rõ tiếng đàn bà nói tiếng Huế đang hỏi người lính lệ:

- Cụ Lớn mi có nhà không?

Cụ Lớn cau mặt không hiểu người đàn bà nào lại hỏi hách dịch như thế? Cụ Lớn định đứng dậy thì người lính lệ đã vô thừa:

- Bẩm Cụ Lớn có Cụ Bà từ Huế ra thăm Cụ Lớn.

Nghe nói vợ ra Cụ Lớn vội vã đứng dậy bước vội ra để đón Cụ Bà.

Vừa thấy Cụ Lớn Cụ Bà hỏi gay gắt:

- Con điếm chó đâu?

Cụ Lớn giật mình:

- Chi, bà nói chi?

- Con điếm chó đâu? Mi lấy điếm chó, con Dung Ả Đào ở Nghệ An đây mà.

Cụ Lớn giựt mình lo ngại. Cụ sợ chiếc xe song mã đi đón Dung về lúc này thì thật tan hoang. Cụ Lớn đành phải xuống nước.

- Đứa mô ác đức nói tầm bậy cho Bà từ Huế ra đây...

Cụ Bà chạy sộc vào trong buồng để tìm kiếm nhưng chẳng thấy chi. Cụ Ông sợ quá đành phải gọi gã lính lệ bảo ra đón ngoài cổng thành hề thấy chiếc xe song mã đi đón Dung về thì bảo quay lại vì có Cụ Bà từ Huế ra.

Gã lính lệ chạy ra ngoài thành đứng chờ...

Cụ Bà không tìm thấy nàng Dung. Cụ lông lộn lên kéo râu Cụ Ông vào trong buồng hỏi:

- Con điếm chó đâu? Mi cho hấn ở đâu?

Cụ Lớn thều nảo nói:

- Đâu có, Bà chỉ nghi oan cho tôi! Không biết thằng khốn nạn mô nó làm chuyện thất đức này làm cho Bà lật đật từ Huế ra. Sao Bà hồng cho tui biết để tui cho người đi đón. Ở ngoài này quạnh hiu một mình cũng đang mong Bà ra. Khi Bà ra Bà lại làm như thế ni thì chết tui rồi.

Cụ Bà không ngờ đó là điều may lớn của Cụ Ông, tối đó nàng Dung bị đau và có kinh nên tối đó không vào dinh với Cụ Ông. Do đó Cụ Ông tạm thời thoát nạn. Cụ Bà thấy Cụ Ông rên quá cũng đâm thương và Cụ cho rằng mình đã nghi oan cho chồng. Tối hôm ấy Cụ đã làm tròn nhiệm vụ của người chồng xa vợ lâu ngày. Cụ Bà thủ thi bảo cho Cụ Ông biết lý do Cụ Bà lật đật từ Huế ra tận Nghệ An bắt ngờ như thế. Lúc này Cụ Ông mới hoàn hồn, suýt nữa thì Cụ Ông chết với Cụ Bà.

Sáng hôm sau Cụ Ông ra công đường làm việc. Trong nhà Cụ Bà thu xếp lại quần áo, rương hòm của Cụ Ông thì vô phúc cho Cụ Ông, Cụ Bà bắt được mấy chiếc quần lót và bộ tóc đuôi gà của nàng Dung để lại trong phòng của Cụ Ông.

Bắt được bằng chứng đây đủ, Cụ Bà cho lính lệ ra gọi ngay Cụ Ông vào Tư Dinh. Cụ Ông không hiểu là chuyện chi nhưng vì tối qua Cụ Ông cật mình đã làm quá sức của người chồng đối với người vợ nên Cụ Ông ngênh ngang vào chỗ Cụ Bà ở.

Nào ngờ, Cụ Ông vừa bước chân vào chỗ Cụ Bà ngồi thì bất ngờ Cụ Bà cầm một mớ quần lót và chiếc đuôi gà của nàng Dung đập thẳng vào mặt của Cụ Ông và la hét:

- Mi còn chối được nữa không? Đây là những cái chi đây? Những thứ ni của con điếm chó? Á Đào phải không? Hiện nay con điếm chó đó ở đâu? Mi phải biểu cho tao biết để tao đến tao xé con điếm chó đó!

Cụ Ông chết điếng người không còn biết chối cãi ra sao nữa. Cụ Bà thấy Cụ Ông đang im chịu trận lại càng rống lên khủng khiếp. Cụ Bà đập phá tử tung. Cụ Ông sợ bọn lính hầu trong dinh biết thì thật là xấu hổ. Cụ Ông đang ức với Cụ Bà, nhưng Cụ Ông không còn biết làm cách nào để chống đỡ, thì vô phúc cho viên Đội Lệ hầu trong dinh lò dò đi tới chứng kiến cảnh Cụ Ông bị Cụ Bà chửi rủa hành hạ, Cụ Ông liền trút hết căm hờn vào đầu gã Đội Lệ này. Cụ Lớn hét lớn chửi rủa:

- Mi vô đây làm chi. Tiên sư mi vô làm chi?

Chửi rồi Cụ Ông vác hèo đập. Thầy Đội thông minh biết rằng mình chịu trận hộ Cụ Lớn nên Thầy không dám phản đối. Thầy Đội Lệ đành ôm đầu chạy.

Thầy Đội Lệ chạy rồi Cụ Bà lại hành Cụ Ông. Cụ bắt buộc Cụ Ông phải chỉ ngay chỗ ở của nàng Dung cho Cụ đến. Cụ Ông van lạy Cụ Bà đủ kiểu mà Cụ Bà vẫn không chịu.

Cụ Bà ra lệnh:

- Nếu mi không chỉ cho con điếm chó đó thì Mi về Huế không làm Tổng Đốc nữa. Làm để làm chi? Mi phản bội lại vợ con à! Tao về Huế tâu với Đức Hoàng Thượng vận động với Tòa Khâm kéo mi về làm Tham Tri cũng được...

Từ chức Tổng Đốc An Tĩnh nhất phẩm triều đình nếu về kinh thì phải thăng Thượng thư chứ ai lại đi mãn Tham tri. Như thế là xuống chức à! Nhưng với máu ghen của Cụ Bà thì dám lắm. Cụ Bà dám vô nội lâu hót với Bà Thái Hậu vốn là Hoàng hậu của Tiên Đế để xin đổi Cụ Ông về kinh làm Tham Tri cũng được.

Cụ Bà cũng dám sang bên Tòa khâm nói với Ngài khâm Sứ để xin đổi Cụ Ông về kinh nên khi nghe Cụ Bà dọa về kinh Cụ Lớn đâm lo. Cụ Lớn quỳ rạp xuống lạy Cụ Bà:

- Rồi tui xin chỉ cho mình biết chỗ con đó ở, khổ quá mình có ghen cũng phải nghĩ đến danh giá của tui. Chẳng chỉ tui cũng là Tổng Đốc An Tĩnh, mình làm xấu nạng thì khổ ai? Tui van mình...

Cụ Bà day nghiêng:

- Lúc mô mi chỉ nhà con điếm chó?

- Chiều nay...

- Thôi được tao cho mi chiều nay. Mi phải đưa tao ra tận nhà con điếm chó đó nghen.

Cụ Ông đành phải vâng lời. May khi ấy có lính lệ vào bẩm là có Cụ Lớn Công Sứ sang chơi, xin mời Cụ Ông ra tiếp khách.

Cụ Ông vội vã ra lau mặt, rồi thay đổi quần áo đã bị Cụ Bà giày vò nhàu nát hết. Cụ Ông đeo bài ngà ra cổng đường ngồi chờ Cụ Lớn Công Sứ Vinh sang.

Tiếng kèn xe hơi của Cụ Lớn Công sứ rống lên từ ngoài thành thì viên Đội Lệ vừa bị Cụ Lớn đập đã khép nép vào báo tin:

- Bẩm lạy Cụ Lớn, xe Cụ Sứ đã đến.

Thấy Thầy Đội Lệ, Cụ Lớn đâm hồi hận, Cụ lấy trong ngăn kéo ra hai đồng gọi Thầy Đội lại khẽ nói:

- Thầy Đội bằng lòng thế nghe. Tôi nóng Thầy cũng bỏ qua cho thôi cầm lấy hai đồng này ra uống rượu nghen...

Thầy Đội Lệ khúm lúm lạy tạ Cụ Lớn rồi lui ra. Ngay khi ấy xe Cụ Sứ đã vô nhưng Cụ Lớn sực nhớ đến điều chi bèn gọi:

- Thầy Đội ơi! Tôi nhờ Thầy Đội điều ni nghen....

Thầy Đội vội trở lại, chấp tay vái Cụ Lớn:

- Dạ bẩm Cụ Lớn gọi con?

- Ừ tui nhờ Thầy điều ni. Thầy giúp hộ tui nghe. Thầy cầm thêm mấy đồng đây nữa mà đi xe.

Thầy Đội Lệ lắng nghe coi Cụ Lớn sai điều chi? Cụ Lớn kéo Thầy Đội lại gần mình rồi Cụ Lớn đưa mắt nhìn vào phía trong coi có người mô rình không. Không thấy ai, Cụ Lớn mời khẽ nói:

- Thầy biết nhà Cô Dung đó chứ?

Thầy Đội ngơ ngác thì Cụ Lớn đã nói tiếp:

- Cô Dung Công Đệ Nhị đó mà, Dung mà vẫn vô đây đó.

- Dạ bẩm Cụ Lớn con biết...

- Phải đúng đó Cô Dung Công Đệ Nhị chắc Thầy biết cô là vợ nhỏ của tui không biết đưa khôn nạn mô mà theo lẻo mách với nhà tui nên nhà tui từ Huế ra đây bắt ghen. Nhà tui tìm thấy quần áo của Cô Dung

trong phòng của tui nên Bà ấy ghen quá.

Hôm nay Bà bắt tui phải đưa ra tận nhà Cô Dung cho Bà ấy đánh ghen. Thật chết tui rồi còn chi nữa. Bây giờ Thầy làm ơn ra ngay nhà Cô Dung biểu cho Cô biết Cô tạm thời lánh đi.

- Dạ bẩm Cô dọn nhà đi?

Cụ Ông tái mặt nói:

- Không được dọn nhà đi đâu? Cô Dung chỉ tránh đi thôi để khi tui đưa nhà tui ra thì không có Cô Dung ở nhà. Chớ dọn nhà đi bả biết lui xui thì càng chết tui nữa. Thầy hiểu chưa?

- Dạ...

Thầy Đội Lệ vội vàng lấy xe máy đạp thật nhanh ra nhà Cô Dung để báo tin cho Cô Dung biết chuyện chẳng lành đó.

Trong khi Cụ Lớn Công Sứ sang ngồi nói chuyện với Cụ Lớn Tổng Đốc thì Cụ Bà đang nóng lòng chờ Cụ Lớn vô để bắt Cụ Lớn đưa đến nhà vợ nhỏ của Cụ Lớn cho Cụ Bà điểm mặt con điểm chó dám mè� với Cụ Lớn khi Cụ Bà còn ở Huế.

Cụ Lớn biết Cụ Bà đang nóng lòng chờ đợi và chưa biết Đội Lệ ra nhà nàng Dung ra sao nữa nên Cụ Lớn làm kế hoãn binh cầm giữ Cụ Công Sứ lại ngồi nói chuyện. Vì là Cụ Lớn Công Sứ Pháp ngồi có thể thay đổi Cụ Tổng Đốc dễ dàng nên Cụ Bà tuy nóng ruột mà không dám dục trong khi thấy Cụ Lớn và Cụ Sứ nói chuyện quá lâu Cụ bà định phải viết mảnh giấy nhỏ cho Chú lính lệ đưa ra cho Cụ Lớn:

- Này mi có đi hay không, hay là mi định kéo dài thời gian cho con điểm chó trốn phải không? Nếu quả con điểm chó trốn rồi thì mi chết với Bà.

Đọc mảnh giấy Cụ Lớn tái mặt lo sợ. Cụ Bà đoán trúng kế của Cụ Ông rồi! Cụ than trời trong bụng. Cụ không hiểu vì sao dám đàn bà hay ghen lại có nhiều linh ứng như thế? Cụ Lớn đành phải tiễn Cụ Sứ ra về. Cụ ra đến tam cấp thì gặp Thầy Đội còn đứng ngoài đó Cụ Lớn hỏi:

- Thế nào xong chưa?

Thầy Đội lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn xong lâu rồi. Bà Lớn đã đi rồi...

- Sao chú không cho tui biết ngay?

- Dạ vì Cụ Lớn đang bận tiếp Cụ Sứ nên con không dám vô...

- Trời ơi, trong khi tui chờ chú thì chú lại đứng chết ở ngoài này! Sao chú không ló mặt vô cho tui biết chú đã về...

Thầy Đội đành lạng thỉnh không dám nói.

Tiến xong Cụ Sứ về, Cụ Lớn quay vào nhà trong gặp Cụ Bà, mặt Cụ Bà đã sa sầm hỏi:

- Xong rồi à! Sao không mời luôn Quan Sứ ở lại xơi cơm luôn thể. Tui biết Ông định làm kế hoãn binh cho con điểm chó trốn chớ chi nữa, nhưng tui truyền cho Ông biết, nếu tui ra ngoài nhà nó mà nó đã trốn rồi thì Ông chết với tui. Nó trốn ở đâu Ông phải chỉ cho tui biết...

Cụ Ông hốt hoảng:

- Trời ơi! Bà nói rứa thì chết tui rồi. Tui ở đây suốt ngày, không hề bước ra khỏi cửa công đường thì tui làm sao mà bảo nó trốn được...

Cụ Bà bím môi sì một tiếng:

- Chà Ông khôn quá mà, tui còn lạ chi Ông nữa! Tui là vợ Ông gần hai chục năm nay tui sao không biết tánh Ông. Ông ở nhà nhưng Ông biểu đứa mô đi không được. Nếu tui biết đứa mô đi làm chuyện này thì Ông và thằng đó cũng chết.

Cụ Lớn la Trời như bọng:

- Bà nói như thế thì chết tui rồi. Thôi Bà muốn làm gì thì làm, Bà đừng hành tui nữa.

Cụ Bà thét lên như sấm:

- À bây giờ mi định không đi nữa hay sao?

- Thì đi chứ sao nữa!

Cụ Bà đứng dậy đi ra ngoài sân. Cụ Ông lẽo đẽo theo ra chiếc xe song mã đã chực sẵn ngoài sân. Cụ Bà lên trước. Cụ Ông theo sau. Hai Cụ ngồi phía lau, gã xà ích đánh ngựa chạy ra ngoài cung thành, ra đến cổng thành gã xà ích không biết đi đâu bèn hỏi:

- Bẩm Cụ Lớn đi đâu đây ạ?

Cụ Lớn buột miệng đáp:

- Ra Bà Lớn...

Vừa nói rút lời Cụ Ông biết mình quen miệng. Cụ sợ tái mặt nhưng lỡ chân thì chữa được chứ lỡ miệng sao chữa nổi. Cụ Bà nghe Cụ Ông gọi nàng Dung là Bà Lớn. Cụ điên lên tát ngay một bạt tai vào mặt Cụ Ông.

- Đó mi thấy chưa? Mi gọi con điếm chó là Bà Lớn, Trời ơi! Bà Lớn là một con điếm. Mi làm nhục cả giòng họ nhà mi, lại nhục cả cho tao nữa...

Nói rồi Cụ Bà cầm giong quạt đập vào lưng gã xà ích:

- Hàng ngày mi đưa Cụ Lớn nhà mi ra nhà Bà Lớn mấy lần thằng kia?

Gã xà ích hoảng sợ, không còn biết trả lời ra sao nữa. Bỗng nhiên gã bị kẹt vào giữa trận. Nói rõ cho Cụ Bà biết thì Cụ Ông giết. Bằng không nói rõ thì với Cụ Bà như thế này Cụ Ông còn ngán như cơm nếp nát huống hồ thân làm xà ích đánh ngựa cho nhà Quan làm sao chống trả nổi. Gã đang tiến thoái lưỡng nan thì Cụ Bà đã đập thêm một giong quạt vào lưng gã xà ích nữa:

- Sao! Mi cũng định a lòng với thằng Thầy mi phải không? A té ra bọn này cũng một lũ với nhau hết...

Gã xà ích hốt hoảng đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn, hôm nay con mới đi lần đầu, mọi ngày anh Cửu sáng làm xà ích đánh xe rước Cụ Lớn.

Cụ Bà nghiến răng hỏi:

- Lần đầu mà Cụ Lớn mi bảo mi ra nhà Bà Lớn, mi làm sao biết được nhà Bà Lớn mi...

- Dạ bản chính con không biết!

- Nói láo...

Tuy nói không biết nhà Bà Lớn, vợ nhỏ của Cụ Lớn nhưng gã xà ích vẫn cho xe chạy về Công Độ Nhứt, nơi Dung ở.

Xe ngừng trước một căn nhà trệt quét vôi vàng, trong nhà bày biện rất sang trọng, Cụ bà hỏi:

- Đến rồi phải không?

- Dạ...

- Xuống, nhà con điểm chó sang quá mà. Thảo nào chẳng tháng nào gọi tiền về đủ hết!

Cụ Ông quá ức cãi:

- Thì lương 120đ tui gửi về đủ cho Bà mà...

Cụ Bà cau mặt nghiêng răng:

- Chỉ có lương không thôi hả? Còn làm Quan là nhịn đói đi mần đó phải không ăn tiền lương thì là bao nhiêu? Bao bông lộc chi mi đem cho con điểm chó ni hết nên nó mới sắm nhà trang hoàng đẹp như thế này chứ? A nhà Cụ bà Tổng Đốc mà lỵ...

Cụ Bà nói xong sầm sầm vào trong nhà nàng Dung. Trong nhà chỉ có một Bà già đang quét nhà. Cụ Bà hỏi:

- Nè mụ kia. Cô Chủ của mụ đâu?

Mụ ở ngánh đầu lên thấy Cụ Lớn, Mụ hốt hoảng chấp tay xá:

- Bẩm lạy Cụ Lớn. Dạ bẩm Cụ Lớn cô con đi chơi từ sáng.

Cụ Bà thét lên:

- Đi mô?

- Dạ tui không biết cô tui đi mô nữa...

- Mới đi hay đi đã lâu?

- Dạ đi từ lúc Thầy Đội trong dinh ra bảo cô tui thế nào không biết. Cô tui khóc rồi bận quần áo ra đi...

Nghe nói có Thầy Đội trong dinh Cụ Bà lồng lên nghiêng răng hỏi:

- Thầy Đội trong dinh là Thầy Đội mô? À té ra chúng mày a tòng vờn nhau cho con điểm chó chạy mất phải không? Trời ơi! Thế ni mà hấn còn chối mãi. Tao nói thiệt đó nghe? Mi mà không gọi con điểm chó về đây thì thôi mi đừng làm Tổng Đốc nữa nghe không?

Cụ Ông tái mặt lo sợ. Cụ sợ lồi xóm nghe được câu của Bà nói thì còn chi là chức với tước Tổng Đốc Đại

thần nữa. Cụ Ông đành phải năn nỉ Cụ Bà một mặt dọa mụ ở già:

- Con mụ ni nói chi mà lạ rứa! Thầy Đội mô trong dinh ra đây. Mi lựa lời mà nói không Ông cắt lưỡi mi đó ghen. Đồ khốn nạn mi định phá gia can nhà ta phải không con kia...

Nói xong rồi Cụ Ông tát mụ người ở một bạt tai. Mụ người ở hốt hoảng ôm mặt lúi vào nhà trong. Trong khi đó Cụ Bà vẫn la thêm, Cụ đập hết đồ đạc của nàng Dung.

Lối xóm nghe tiếng la hét đập phá kéo lại coi rất đông. Cụ Lớn Tổng Đốc cứ đứng chịu trận không dám ngăn cản vì Cụ biết tánh Cụ Bà trong lúc ghen mà đụng vào thì có khác lửa đang cháy đổ dầu thêm nữa.

Vụ đánh ghen của Cụ Bà làm ầm ĩ hết Nghệ An. Nàng Dung đành phải trốn khỏi Nghệ An ra Thanh Hóa ở. Một tháng sau Cụ Ông được đổi ra làm Tổng Đốc Thanh Hóa và chỉ một năm sau Cụ trở về làm Thượng Thư Bộ Lại nhứt phẩm Triều đình Huế.

Lụa ngồi dưới nhà ngang đang nói chuyện với mấy người làm trong dinh Cụ Lớn thì Thím Tám Canh đã chỉ ra ngoài nói:

- Kia Mợ Bầy nhìn coi. Mợ Bầy hai đó. Trông Mợ Bầy hai xinh lắm mà tha hồ Cậu Bầy sung sướng mê toi ra ghen.

Lão Bát Hành người lính già hầu trong dinh Cụ Lớn từ lâu cười cười:

- Mụ ni thật hay. Chuyện trong nhà Cậu Ấm con Quan thì biết bao vợ cho xuể. Mà chẳng ai cả, chính mụ vừa đưa mợ hai xuống cho Cậu Bầy chứ còn ai nữa. Việc chi mụ còn phải méch với Mợ Lớn làm chi. Sớm muộn chi rồi chị em trong nhà hai Mợ cũng phải gặp nhau chớ!

Lụa thấy ghen ngào tung tức. Tuy không yêu Cậu Chó nhưng Lụa cũng thấy ghen tức, Lụa nhìn theo tay chỉ của Mụ Tám Canh, Lụa thấy một cô gái thật xinh đẹp nước da trắng như trứng gà bóc, đôi mắt nhưng tuyệt đẹp miệng đỏ chót thật là duyên dáng. Lụa cung phải khen:

- Trông xinh quá hỉ! Người đẹp như thế kia mà đưa cho Cậu Bầy thì cũng phí đi. Sao không lấy chồng khác lại vô đây lành chi?

Lụa nói thế mà nàng không nghĩ đến thân nàng. Do đó khi nghe nàng nói mọi người đều nhìn nàng mỉm cười.

Duyên đi nhanh xuống nhà dưới. Cụ Tám Canh liền gọi nàng Duyên lại để giới thiệu với Lụa:

- Mợ Bầy hai ơi! Đây là Mợ Bầy lớn đó. Mợ Bầy lớn có mang gần ngày sanh rồi nên Cụ Lớn mới đón mợ về hầu hạ Cậu Bầy, chị em trong nhà với nhau. Mợ hai chào mợ lớn đi.

Duyên ngạc nhiên nhìn Lụa khẽ nhích miệng để chào, Lụa cũng rả điệu kẻ cả chỉ gật đầu cũng không trả lời chi hết. Mụ Tám Canh một mụ già có tánh hay xiêm để cho Lụa và Duyên gây nhau. Mụ biết dù Cậu Chó chỉ là một gã đàn ông mang lốt người nhưng giống loài khuyển, cũng biết yêu đương, cũng thích thú chuyện gối chăn lại được tiếng là Cậu Ấm con trai của Quan Thượng Thờ nhứt phẩm triều đình nên làm gì mà đàn bà, người lấy Cậu Chó làm chồng lại không ghen. Ớt nào là ớt chẳng cay, gái nào là gái chẳng hay ghen chồng, nhứt là khi nghĩ đến Cậu Bầy hùng hục làm chuyện chiều vợ. Cậu có sức lực và Cậu lại khác người ở chỗ không biết lùi bước trước bất cứ lúc nào mà Lụa hay Duyên đến với Cậu.

Giữa lúc tình hình đang có phần gay go thì tiếng Cậu Chó tru làm nàng Duyên giật mình. Nàng chưa hề được nghe tiếng Cậu Chó tru như thế bao giờ. Nàng mới về đây được hơn một ngày Nàng đã bị Cậu Bầy nhận làm vợ, đã làm cho nàng so sánh giữa hai anh Quan Huyện và Cậu Chó.

Nghe tiếng Cậu Chó tru, mấy gã gia nhân và Lụa nhìn nhau để coi ai là người phải xuống Cậu Chó. Tiếng Cậu Chó lại tru lên nữa. Lần này Cậu Chó tru rú lên nghe thật khùng khiếp. Duyên ngạc nhiên nghe tiếng chó tru như là tiếng chó điên mà nàng vẫn thường được nghe mỗi khi có tin đã có chó đại chạy rông ngoài đường. Do đó khi nghe lần đầu tiếng Cậu Chó tru, Duyên còn lặng nghe lần thứ hai. Duyên càng ngạc nhiên vì tiếng chó tru gần hơn. Nàng lo ngại liền lên tiếng hỏi:

- Tiếng chó tru ở đâu gần đây đó hỉ. Tiếng chó ni là tiếng chó đại rồi. Trời mùa nắng ni hay có chó đại lắm đó!

Nghe Duyên nói tiếng Cậu Bầy vừa tru là tiếng chó đại, đám gia nhân cười ầm lên làm chính Lụa cũng phải buồn cười nhưng nàng nói móc ngay:

- Cô không biết tiếng chó tru đó là ai đâu à?

Duyên lắc đầu đáp:

- Không!

Ngay khi ấy tiếng Cậu Chó lại tru lên thật lớn làm mẹ Tám Canh lo ngại bảo Lua:

- Mẹ lớn xuống coi cậu gọi chi cà. Đừng để Cụ Lớn nghe được tiếng tru của Cậu Bầy la rầy chết bây giờ...

Lua lắc đầu đáp:

- Tui đang nghĩ xuống làm sao được. Biểu cô hai đây xuống. Duyên ngờ ngẩn không hiểu là chuyện chi thì mẹ Tám Canh đã nói:

- Mẹ xuống qua dưới nhà coi Cậu Bầy gọi chi Mẹ hai. Xuống ngay đừng để Cụ Bà nghe được thì phiền lắm đó.

Duyên đành phải đi xuống chỗ Cậu Chó nằm. Cậu Chó tỉnh dậy Cậu lại thấy nhớ Duyên người con gái đã hầu hạ Cậu trưa nay. Cậu tru lên để gọi Duyên xuống. Cậu Chó nằm trên giường cậu lăn bên nọ đạp bên kia. Trong gian nhà lờ mờ tối, Cậu Chó nằm chờ đợi.

Duyên lật đật đi xuống thì mẹ Tám Canh cũng phải xuống theo vì mẹ biết dù sao Duyên cũng là người mới, còn nhiều cảnh phải thất khing vì cử chỉ, vì dáng điệu của Cậu Chó, mẹ phải đi theo xuống để có điều chi thì an ủi kịp thời nàng Duyên. Mẹ Tám Canh biết Cụ Bà đang có vẻ quý mến người con dâu mới này. Duyên ngần ngại đứng bên ngoài, nàng suy nghĩ về tiếng tru liên tiếp của con chó đại nào đó mà nàng nghi ngờ là của Cậu Chó, người chồng kỳ lạ của nàng, Duyên buồn tủi. Nàng không ngờ, đời nàng qua tay Quan Huyện anh ruột của Cậu Bầy trong mấy đêm liền nay lại là vợ của Cậu Bầy em ruột Quan Huyện.

Là cô gái quê trước thời phong kiến nghiêm nghị, Duyên chỉ biết tủi thân mà không dám hé răng phản nản. Sau đau thương tràn ngập trong lòng nàng, Duyên còn đứng bên ngoài thì mẹ Canh đã bảo với Duyên:

- Mẹ đứng đây để tui vô, coi Cậu Bầy đã thức chưa?

Mẹ rón rén đi vào. Mẹ đẩy cửa thì Cậu Bầy ngừng đầu dậy. Mẹ biết tánh Cậu Chó rồi nên mẹ lên tiếng ngay:

- Tui đó ghen Cậu Bầy. Tui đến coi cậu đã dậy chưa để tui biểu Mẹ hai vô hầu cậu đó. Trời ai lại tung hết cả mền ra thế nì, nhớ Mẹ hai vô trông thấy tay chân người ngợm cậu như thế này mẹ ấy sợ không ở nữa thì mất vợ nghe không?

Cậu Bầy nằm im, Mẹ Tám đạp vào vai Cậu Bầy một cái rồi nói với giọng chua cay:

- Đồ quỷ đắp chăn lại mà nằm rồi Mẹ hai vô đó. Mằm im đó ghen. چرا quậy là mất vợ nghe chưa?

Cậu Bầy cũng có phần khá ngoan, Cậu cũng biết giá trị của Cậu chỉ là con Quan Lớn nhất phẩm triều đình nên mới có vợ hầu hạ như thế nì chứ những người đầy lông lá có tiếng tru như chó tru thì có mà khi nó chịu hầu Cậu. Cậu Chó nằm im nhưng người cậu ngứa ngáy khó chịu. Sau những cơn truy hoan, nằm một lát trở, Cậu Chó lại đòi hỏi mạnh hơn nữa.

Bên ngoài mộ Tám Canh ghéch mắt nhìn qua khe cửa thấy Duyên đã ngồi bên Câu Chó rồi, mộ mỉm cười lẹ làng quay về phía nhà ngang thì gặp Lua cái bụng chứa lật bật đi về phía phòng của Câu Chó. Mộ Tám Canh nhanh ý biết mộ Cả xuống làm gì rồi. Mộ Cả trong lúc bụng mang dạ chứa cũng có ý ghen cái lối ghen tức của người đàn bà dù rằng không yêu người chồng nhưng thì thấy kẻ khác ghé vào họ cũng thấy náo nức tung tức. Tâm trạng đó là của Lua mà mộ Tám Canh với kinh nghiệm của người đàn bà đã già lụn rồi đã thừa biết.

Mộ Tám Canh bèn hỏi:

- Mộ cả đi đâu đó Mộ cả?

Lua cười đáp:

- Đi coi thiên hạ làm gì nào.

Mộ Tám Canh ranh mãnh đáp:

- Thì cũng thế cả! Nay Mộ bụng mang dạ chứa thì Mộ hai gánh vác hộ Mộ chứ còn gì nữa!

Lua tức tối:

- Gánh vác cái chi? Mộ ni thú lắm... Mộ biết cái chi mà biểu người ta gánh vác cho tui. Tui làm sao mà cần người ta phải gánh vác. Thôi mộ cầm cái mồm thú của mộ đi...

Mộ Tám Canh biết Lua đang ghen. Mộ cười một cách khinh bỉ. Mộ biết khi trước mà nói đến Câu Chó thôi thì tha hồ thiên hạ dèm bêu xiêm. Thế mà nay lại ghen với Câu Chó nữa cả: Bụng dạ con người nhưt là người đàn bà làm sao mà biết cho được.

Lua sầm sầm đi lên phòng của Câu Bầy. Lua dừng lại bên ngoài cúi xuống nhìn qua kẽ hở của bức vách. Trong nhà ánh sáng lờ mờ. Nhờ Duyên bận áo trắng nên Lua nhận ra Duyên dễ dàng. Duyên ngồi trên giường của Câu Chó, còn Câu Chó nằm đắp chiếc chăn chiên ngang bụng. Bàn chân của Câu Chó đen thui mọc meo thò ra ngoài. Câu Chó nằm nghiêng. Tay cậu vòng ra ôm lấy ngang lưng Duyên. Duyên cố nghiêng người cho Câu Chó khỏi ôm được nằng trong tầm tay của Cậu.

Câu Chó thấy người vợ xinh đẹp của Cậu cố vượt ra khỏi tầm tay của Cậu, Cậu bèn nghiêng người sang một bên, đưa tay ôm ngang hông Duyên, bàn tay đen nháy đầy lông của Câu Chó đặt ngang trong lòng Duyên. Duyên ngượng ngịu nhưng rồi nàng cũng ngồi im cho Câu Chó muốn làm gì thì làm.

Vì Duyên ngồi nghiêng mặt nhìn nghiêng ra ngoài làm Lua trông rõ ràng bộ mặt trái soan nước da trắng bóc đôi mắt bồ câu đen nháy miệng cười duyên dáng với đôi môi tươi làm chính Lua cũng phải khen Duyên là đẹp.

Nhưng tiếc cho cuộc đời của Duyên. Một nàng thôn nữ xinh đẹp như thế không hiểu vì sao lại vào đây lấy làm lẽ một gã đàn ông tàn tật, người chẳng ra người chó chẳng ra chó. Lua vì sự nghiệp của cha nàng, đã trót hiến thân cho mấy người tình của Lua, mấy chàng học sinh, nên nàng đành dâng hiến cho Câu Chó, chịu đựng sự yêu thương vô vấp của Cậu Ấm con trai út của quan Thượng Thơ đầu triều nhà Nguyễn.

Lua cố nhìn qua khe cửa để coi Câu Chó hành động ra sao? Là người đã đi trước Lua biết rõ con người của Câu Chó lắm. Câu Chó không nói được không có xương sống nhưng Cậu rất tinh khôn, Cậu biết thiên hạ có vẻ sợ Cậu vì Cậu có nhiều điểm khác thường đối với những con người bình thường.

Câu Chó nằm nghiêng mình ôm lấy Duyên. Duyên cúi gằm mặt xuống im lặng. Câu Chó kéo Duyên nằm xuống bên Cậu. Duyên cố gượng để chống lại thì Câu Chó đã nhanh nhẹn đưa chân ra ngăn người Duyên chặn Duyên nằm xuống bên Cậu.

Duyên phải đành chiều theo Cậu Chó người chồng của Duyên. Duyên vội vàng nhắc đầu lên đưa tay hất mái tóc của nàng ra đằng sau lưng cho nàng khỏi nằm chận lên.

Cậu chó cuống cuống ôm ghì lấy Duyên...

Lụa đứng lên ngoài nhìn qua khe cửa đã trông thấy tất cả. Nàng khẽ thở dài. Lụa không thấy giận hay ghen với Duyên nữa. Bỗng nhiên nàng thấy thương tiếc con người xinh đẹp, nước da trắng bóc đỏ. Thân thể Duyên lập lờ trong ánh sáng lờ mờ của gian phòng. Cậu Chó đã làm cho Duyên không còn tự chủ được nữa. Hai ngày hôm nay Duyên đã chịu đựng tất cả những gì mà Cậu Chó đòi hỏi ở nàng.

Lụa nắm chặt lấy chiếc cột bên nàng cong lưng nhìn qua khe cửa để quan sát cho tỉ mỉ. Cậu Chó đã làm cho Duyên quần quai trong lòng tay của Cậu Chó. Lụa đứng hàng giờ như thế cho đến khi暮 Tám Canh vỗ vào mông nàng khẽ nói.

- Mợ đang có mang đứng lâu như thế đó không nên. Sau sanh khó lắm mà Mợ Bầy!

Lụa quay lại nhìn暮 Tám Canh cười khẽ thở dài:

- Chà mụ nói tui mới thấy mệt đó.

Mụ Tám Canh thấy Lụa lúi ra bèn ghé mắt nhìn vào lỗ thủng khe cửa, mụ hặc miệng.

- Chà đồ quý!

Lụa cười nói:

- Mụ thấy người ta sung sướng không? Thằng quý sướng đó mà.

- Mợ ghen rồi phải không?

Tuy trong lòng ức mà Lụa vẫn làm ra bộ thản nhiên.

- Ghen chi mụ Tám! Đòi mình kể như bỏ rồi. Vô đây làm dâu cho người ta nhưng chỉ là thỏa mãn cho thằng quý sướng ấy, người chẳng ra người.

Nói đến đây Lụa sợ đến tai Cụ Bà thì chết. Với Cậu Bầy tuy là một thứ sinh vật người không ra người mà chó không ra chó nhưng là con trai út của Cụ Lớn Thượng Thơ đầu triều.

Mụ Tám đã ngoài 40 tuổi, nhưng trông mụ vẫn còn xuân sắc lắm. Mụ đã ba đời chồng nhưng nay mụ lại độc thân. Mụ hầu trong dinh Cụ Thượng đã lâu. Mụ nấu bếp rất sành nên trong dinh người nào cũng quý mụ. Mụ là một thứ quân gia trông coi trong gia đình, giàn xếp những chuyện nhỏ nhen và cãi vã giữa đám đầy tớ và nhứt là để dụ dỗ những cô gái vào làm vợ Cậu Chó chịu nhập phòng với Cậu Chó khi ban đầu.

Mụ Tám Canh biết rằng; hễ cô nào chịu chấp nhận chiều đãi Cậu Chó thì rồi sau này mụ khỏi phải đổ dành nữa, cô ta cũng phải xoắn lấy Cậu Chó. Mụ Tám Canh có nhiều kinh nghiệm về tình ái nên mụ cho rằng đã ăn ở với Cậu Chó rồi thì khó mà xa Cậu Chó được. Cậu Chó làm thỏa mãn cho những người đàn bà.

Lụa thấy暮 Tám chen vào lỗ hồng cong lưng nhìn vào, Lụa đét ngay vào mông của暮 Tám:

- Nè lui ra làm chi mà trông dữ quá...

Mụ Tám mỉm miệng cười, bên trong Duyên nghe có tiếng bàn tay Lụa đét vào mông đít của暮 Tám và

tiếng Lua nói. Nàng giật mình ngoảnh mặt ra nhìn. Duyên biết Lua đang đứng ngoài nhìn. Nàng hỏ then vội hát Cậu Chó xuống nhưng Cậu Chó như một con thú lồng lộn ôm ghì lấy Duyên. Duyên cau mặt chỉ ra ngoài ra hiệu cho Cậu Chó biết là có người đứng ngoài nhìn...

Lua thấy Duyên biết mình đứng ngoài nhìn vô, nàng liền kéo mụ Tám lui ra ngoài:

- Con điếm chó biết mình đứng ngoài đó! Đi về không thằng quý sống lại sắp tru lên rồi.

Lua kéo mụ Tám Canh quay đi. Mụ Tám như còn tiếc rẻ. Mụ đỏ ửng mặt nhìn Lua nói:

- Thằng chả quý thật...

Lua cười không đáp. Mụ Tám lại khiêu chuyện:

- Rau nào sâu ấy Cự Lớn hồi thiếu thời cũng đã ăn chơi lắm mà...

- Mụ biết chuyện Cự Lớn ăn chơi. Chà Cự Bà ghen lắm làm sao Cự Lớn chơi bởi cho được...

Mụ Tám cười:

- Đàn bà càng ghen, đàn ông càng đi chơi dữ...

- Mụ đã có kinh nghiệm nhiều rồi phải không? Lão Quán Canh ngày trước có đi chơi không? Chắc mụ Tám ghen lắm phải không?

Mụ Tám khẽ thở dài, mụ nhớ lại ngày mụ còn là vợ của Quán Canh bây giờ là chương cơ vệ lãnh binh trông coi đám lính ngoài Thanh Hóa. Khi lấy Mụ Tám, lão lãnh binh Canh mới chỉ là cai khổ vàng, sau nhờ lấy được Mụ Tám Cự Thượng thương cho đi làm Đội Lệ. Mụ Tám theo chồng ra tận Nghệ An. Mụ có với Quán Canh hai đứa con. Mụ ghen lắm! Mụ Tám cậy thế là nhờ mụ mà Quán Canh đi được Đội Lệ nên mụ càng hành Quán Canh hơn.

Sau đó Đội Canh đổi ra làm Đội Lệ Đông Sơn Thanh Hóa, một Phủ giáp tỉnh lý mà giầy phở Cô đầu, Quán Gió cầu Chanh là thuộc huyện Đông Sơn nên Đội Canh suốt ngày ở dưới xóm hú hí với cô đầu. Mụ Tám tưởng chồng đi việc quan nhưng về sau mụ mới biết chồng đi hát Ả đào bao tiền bạc ăn hối lộ đều sắm cho cô vợ lẽ Ả đào, mụ ghen lồng lên vác dao đến tận nhà người vợ lẽ của Đội Canh để đánh ghen, nhưng người vợ lẽ của Đội Canh cũng không phải thứ vừa, cô ta đánh lại mụ Tám và còn rêu rao:

- Mi có chồng không giữ thì mất chồng. Mi có giỏi thì trói gò thằng Đội Canh ở nhà, còn nó đến đây thì nó là chồng tao. Đứa mô vô ghen tao đánh thấy mẹ.

Mụ Tám Canh uất hận đành về xỉ vả chồng, nhưng Đội Canh quá mê người vợ lẽ nên lúc đầu Đội Canh còn nể nang mụ Tám. Về sau Đội Canh đâm liều vì đảng nào mụ Tám cũng đã ghen rồi thì cho ghen luôn, Đội Canh về thẳng nhà người vợ lẽ ở. Mụ Tám vào kiện nơi Quan Phủ. Quan Phủ không biết xử ra sao vì Quan Phủ biết Đội Canh là đây tớ của Cu Thượng Bộ Lại dính vào phiền lắm, mất Tri Phủ dễ như bỡn.

Mụ Tám ghen mãi không được người mụ gây đi vì ghen uất. Lúc đó Bát Thì gã linh lệ làm trong Phủ rất đẹp trai được hàm bát phẩm ra an ủi mụ. Mụ đâm mê Bát Thì mụ ăn ở với Bát Thì để mặc cho Đội Canh đi chơi đâu thì mụ cũng không cần giữ nữa. Lúc đầu Đội Canh biết nhưng cũng làm ngơ cho xong vì ông ăn chả, bà ăn nem.

Người vợ cô đầu của Đội Canh biết chuyện mụ vợ cả nhân tình với Bát Thì bèn nghĩ kế độc chiếm Đội Canh. Người vợ cô đầu tỉ tê rỉ tiết móc Đội Canh nào danh tiếng Bà Đội mà làm như thế hàng Phủ họ còn coi Thầy Đội ra chi nữa. Nếu không lấy thì cũng bắt quả tang ra lý dị cho xong đi. Thầy Đội Canh nghĩ phải, bèn bố trí bắt mụ Tám Canh và Bát Thì quả tang đang nằm trong nhà Đội Canh.

- Mi phụ bạc tao thì tao làm thế đó. Tao để mi làm chi tao thì làm đi rồi mi thấy tao về Huế rồi mi thấy.

Câu hăm dọa của mụ Tám làm Đội Canh cũng đâm ớn vì Đội Canh đã biết mụ Tám rất được Cụ Thượng Bộ Lại thương. Đội Canh đành giảng hòa bằng cách buộc mụ Tám và Bát Thì phải làm tờ nhận tội rồi buộc Bát Thì phải lấy mụ Tám không được ghen tuông chi với Đội Canh nữa.

Mụ Tám thì không chịu nhưng Bát Thì van nài cho mụ chịu để khỏi bị đưa ra Phủ, mụ Tám yêu Bát Thì nên bằng lòng làm giấy nhận tội thế là từ đây Bát Thì là chồng mụ Tám còn Đội Canh thì công khai đưa người vợ cô đầu về làm vợ chính thất.

Ăn ở với Bát Thì được hai năm không có con, mụ Tám lại bị Bát Thì dụ dỗ lấy hết tiền bạc rồi cho vợ cả đến đánh ghen xé tan nát mụ Tám. Trong khi ấy Đội Canh được thăng Chánh Quản về tỉnh Thanh Hóa ở. Mụ Tám uất hận đành ôm con về Huế trở lại làm gia nô cho Cụ Thượng.

Đời chồng cuối cùng của mụ Tám là Bát Thì nhưng đời mụ còn dài mới 41 tuổi mụ còn có thể lấy chồng được nữa, mỗi lần được nhìn qua khe cửa thấy cảnh Cậu Chó và Duyên hay Lụa, mà lòng mụ lại thấy xốn xang nhớ thương chuyện cũ.

Mụ quay lại đi sát bên Lụa, khoác lấy lưng của Lụa vừa đi vừa nói:

- Thằng cha quý thật! Trời sinh hẳn ra để như thế đó! Mợ có thấy không?

Lụa ngượng nghịu khẽ gật đầu hưởng ứng. Lụa đang nghĩ về giá trị của mình trước sự xâm nhập của Duyên. So sánh với Duyên Lụa thấy nàng kém Duyên thật nhiều thứ. Lụa thấy chỉ trong vài ngày sau khi Duyên đến làm vợ của Cậu Chó nàng đã thu phục được sự tin yêu của Cụ Lớn, nhứt là Cụ Bà, ảnh hưởng rất lớn đến Cụ Ông, còn Cậu Chó người chồng tật nguyên đó, chỉ biết nằm, bò, làm những chuyện trả thù đàn bà mà thôi. Lụa thấy cần phải đổi phó cách nào mà giữ lấy quyền lợi của nàng. Nàng tin rằng đứa con trong bụng nàng đây không phải là con của Cậu Chó nhưng đâu sao trên pháp lý, trên sự công nhận của gia đình Cụ Thượng, đó là con của Cậu Chó, là giống giõi của Cụ Thượng.

Lụa vừa đi vừa nghĩ lòng chán chường. Mụ Tám Canh và Lụa xuống nhà ngang nơi những gia nhân thường quay quần bên nhau nói chuyện phiếm.

Lão Bát Tụ thấy mụ Tám đi xuống bèn lên tiếng hỏi:

- Xong chưa mụ Tám?

Mụ Tám biết lão Bát Tụ hỏi móc lò. Mụ cười hỏi lại:

- Xong cái chi, xong cái mụ nội ông ấy à?

Bát Tụ cười hỏi lại:

- Xong là chuyện Cậu Bẩy đã xong chưa? Mợ hai đã bằng lòng chưa?

Nghe Bát Tụ hỏi ầm ớ lối trêu chọc sỗ xiêng. Mụ Tám lại chửi thề:

- Đến ghét thằng cha mắc dịch ni, toàn hỏi chuyện móc lò, mi muốn hỏi thì đợi Mợ hai xuống mà hỏi, chứ mụ nội mi thì làm sao biết được xong hay không xong.

Lão Bát Tụ cười nham nhở:

- Bởi vì ở dưới ni nhìn lên thấy mụ Tám cong mông nhìn vô trong phòng Cậu Chó nên ai cũng cho rằng

mụ làm Quan Thị nên tôi mới hỏi chuyện Mợ hai với Cậu Bầy đã xong chưa? Xong hay không thì mụ biết chứ?

Mụ Tám Canh vừa giận lại vừa buồn cười cái giọng nói móc lò của Bát Tụ. Mụ đưa tay véo vào đùi non của Bát Tụ và nghiêng răng nói:

- Thằng già mắc dịch mi ầm ớ lắm! Mi nói ai là Quan Thị, mi muốn coi thì lên mà coi Cậu Bầy đang làm chi. Còn chuyện Mợ hai có bằng lòng hay không chuyện chi đến mi.

Lão Bát Tụ là người vô hâu Cự Thượng đã lâu, hần đang hy vọng được Cự thương cho đi Đội Lệ ở Huyện nào đó. Bát Tụ mới gần 40 tuổi còn kém Mụ Tám Canh 6 hay 7 tuổi chi đó. Bát Tụ nói chuyện rất có duyên nên Mụ Tám Canh cũng có cảm tình với Bát Tụ nhưng mụ không dám bờm sơm với Bát Tụ vì mụ lớn hơn Bát Tụ những 7 tuổi thì khó bờm sơm với. Bát Tụ trêu mụ Tám Canh không được lại quay sang trêu Lua:

- Mợ Bầy nghĩ sao về chuyện Mợ hai với Cậu Bầy? Trông Mợ hai xinh quá hé?

Lua cười đáp:

- Có ai dám cãi rằng Mợ hai của Cậu Bầy không xinh đâu?

Bát Tụ cười nói:

- Mợ Bầy lại đồ ghè tương rồi đó! Của Trời mà Mợ ơi. Ai ngăn tay với không tới!

Lua cúi kinh đáp:

- Chú này lạ chưa? Ai thêm ghen với cái ngữ đó...

Bát Tụ thấy Lua có vẻ cúi lại càng trêu già:

- Làm chi mà không ghen mợ ơi! Lúc nãy mợ và mụ Tám vừa cong lưng nhìn vào chỗ Cậu Bầy hí hục thì làm gì mà mợ không phải nổi cơn ghen, còn mụ Tám thì làm chi mà hông nổi máu hồng bào lên. Cậu Bầy cũng là người chứ, nhứt là cái thứ người của Cậu Bầy nổi tiếng là quá khổ thì càng oai dũng hơn thiên hạ rất nhiều, còn khối đứa mê Cậu Bầy.

Lua ngượng ngịu. Mụ Tám Canh cũng phải nguyền dài Bát Tụ mà đi vào nhà trong.

Giữa lúc đó Duyên lặng lẽ đi vào. Duyên có vẻ ngượng ngịu khi nghe đọc Bát Tụ nói về Cậu Chó. Duyên biết mọi người đang bàn tán về mình.

Duyên đến hầu Cậu Bầy. làm vợ Cậu Bầy mới được hai ngày nay, Duyên không ngờ người chồng của mình không nói được và cũng không ngồi được vì Cậu Bầy không có xương sống. Cậu Bầy chỉ bò quanh nhà và khi cần thì Cậu tru lên như chó đại tru. Duyên là cô gái quê tiết trinh được cha đưa lên Huyện để Quan Huyện đưa nàng về Tư dinh Cự Thượng hầu hạ Cậu Bầy tức Cậu Chó người con trai út của Cự Thượng bị tật nguyền.

Duyên đến Huyện Hương Thủy để chờ Quan Huyện đưa nàng về Huế thì trong hai đêm liền Quan Huyện đã cướp tiết trinh của nàng. Duyên tưởng rằng đời nàng được Quan Huyện yêu là hân hạnh lắm. Nàng bằng lòng dâng hiến tiết trinh cho Quan Huyện, nhưng rồi sau đó khi lên đến Huế Quan Huyện còn tiếc rẻ đưa nàng vào phòng ngủ để hưởng thêm một đêm nữa, rồi sáng mai lại đưa nàng vào cho người em lật nguyền.

Duyên không hiểu nàng sẽ phải làm gì nhưng đến nay thì nàng đã rõ nhiệm vụ và bổn phận của nàng rồi.

Cụ Thượng Bà đã nhận nàng là con dâu, nói nàng là vợ của Cậu Bẩy tức là cậu con trai út của Cụ Thượng nằm trong căn nhà ngang đó. Duyên đã chịu làm vợ cậu Bẩy. Nàng đã có dịp so sánh giữa hai anh em, Duyên chưa biết Lua là vợ lớn của Cậu Bẩy.

Vì Lua có mang nên Cụ Bà muốn giữ gìn cái thai cháu của Cụ được khỏe mạnh. Cụ bảo Quan Huyện chọn cho Cụ một cô gái quê và thay Lua người vợ lớn của Cậu Bẩy.

Duyên xuống dưới nhà ngang thì mụ Tám Canh từ trong nhà đi ra mụ Tám Canh nhanh lẹ hỏi:

- Mợ hai có lẽ chưa gặp Mợ cả đây hì! Để tui giới thiệu cho hai Mợ gặp nhau. Chỗ chị em trong nhà chị ngã thì em nâng có dễ thì đỡ nóng tay, có em chị đỡ cả ngày lẫn đêm, phải không Mợ cả?

Lua ở trong nhà nghe mụ Tám Canh nói nàng xì một tiếng và nói:

- Cái mụ Tám thật là lắm miệng. Cái chi mà chị với em, thói quá chịu không được. Con này chẳng có chị em với đứa mô hết...

Mụ Tám từ nhà ngoài đi vào nắm lấy tay Lua kéo ra nói:

- Ra đây Mợ cả, tui giới thiệu cho Mợ biết Mợ hai.

Lua định giằng tay mụ Tám ra nhưng rồi Lua cũng theo mụ Tám ra ngoài. Mụ Tám chỉ Duyên và giới thiệu:

- Hôm qua Mợ đi vắng nên Mợ chưa biết đây là Mợ hai của Cậu Bẩy mà Cụ Bà vừa cưới về cho Cậu Bẩy khi thấy mợ đã có mang gần ngày sanh. Quan Huyện Hương Trà đã đưa Mợ hai về đó.

Rồi mụ giới thiệu Lua với Duyên:

- Còn đây là mợ Lua, vợ cả của Cậu Bẩy. Mợ Lua đây có mang nên mợ vô thể mợ cả để hầu hạ Cậu Bẩy.

Duyên ngượng nghịu khẽ thở dài. Nàng không ngờ bây giờ nàng lại làm lẽ Cậu Ấm, Duyên khẽ gật đầu chào Lua:

- Thưa Chị.

Lua hách dịch gật đầu rồi nói:

- Cậu Bẩy khó lắm đa nhưng tôi thấy cô có thể chiều được cậu ấy là điều may lắm. Cụ Bà lại rất thương Cậu Bẩy. Có phải làm thế nào cho Cậu Bẩy không tru lên tha hồ được Cụ Bà thương yêu. Hề Cậu Bẩy không bằng lòng Cậu ấy tru lên thì tha hồ mà nghe Cụ Bà chửi...

Duyên không hiểu câu: "Cậu Bẩy tru..." Duyên cho rằng Cậu tru tức là cậu gất gồng chớ nàng không ngờ chồng của nàng Cậu Bẩy mỗi lần gất hay đòi hỏi điều gì là Cậu tru lên như chó tru. Cụ Bà không muốn thiên hạ biết trong nhà Cụ có một cửa chó người nên Cụ rất ghét khi nghe tiếng Cậu Bẩy tru như chó tru. Hề nghe tiếng Cậu Bẩy tru Cụ Bà chửi bù đầu người làm.

Giữa lúc Duyên đang ngồi nói chuyện với Lua thì có tin Quan Bác sĩ người con đầu lòng của Cụ Thượng và là anh cả của Cậu Bẩy về, sẽ xuống thăm bệnh cho Cậu Bẩy.

Trong gia đình Cụ Thượng có bảy người con trai và sáu người con gái thì người con cả làm Bác sĩ, người thứ hai làm Kỹ sư, còn lại người làm Tổng Đốc, người làm An sát, Bồ chánh, kẻ làm Tri huyện tri phủ chỉ riêng có Cậu Bầy tức là cậu con út của hai Cụ mang tật nguyên, không cõ xương sống, không nói năng chỉ được nên Cậu Bầy chỉ biết bò và tru lên như chó tru. Cậu Bầy bò rất nhanh chẳng kém loài khuyển nên nhiều người trong nhà đã đặt cho Cậu Bầy cái tên là Cậu Chó.

Cụ Bà cũng như Cụ Ông rất ghét cái tên Cậu Chó, đứa nào mà gọi Cậu Bầy là Cậu Chó thì chết. Đứa đó bị đánh hàng chục hèo và đuổi ra khỏi nhà.

Mỗi lần Quan Bác sĩ về thăm nhà là Quan đem thuốc men chích cho cậu em út. Cậu Chó có vẻ cũng biết giá trị của cậu và giá trị của người anh lớn.

Quan Bác sĩ rất thương em nên ông chăm sóc rất chu đáo cho Cậu Bầy. Mọi khi đem thuốc xuống chích cho Cậu Bầy, ông đỡ dành Cậu Bầy nằm im cho ông chích.

Bát Tụ nghe tin chú lính lệ hầu hạ trên nhà chạy xuống cho biết Quan Đốc tờ đã về bảo người xuống chỗ Cậu Bầy dọn dẹp để Quan Đốc xuống chích cho Cậu Bầy.

Bát Tụ gọi mụ Tám Canh:

- Chị Tám ơi chị xuống dưới chỗ Cậu Bầy nằm dọn dẹp đi cà...

Mụ Tám Canh chửi đồng:

- Tiên sư thằng này lười quá ta, sao mi không xuống dọn mi lại sai tao?

- Tui làm sao mà xuống với Cậu Bầy được. Gặp mặt tui Cậu Bầy chán như com nếp nát rồi còn chi nữa. Cậu Bầy mà tru lên lại có Quan Đốc ở đây thì Cụ Lớn tha hồ mà té cho cả lũ nghe bây giờ.

Rồi Bát Tụ làm bộ xăm xăm đi lên buồng của Cậu Bầy làm mụ Tám Canh đâm hoảng, gọi giật Bát Tụ lại:

- Nè mi đi mô đó, Cậu Bầy mà tru lên thì mi bỏ mụ nội mi. Cụ Bà nghe được tiếng tru của Cậu Bầy thì mi chết.

Mụ Tám Canh chửi xong Bát Tụ liền quay lại bảo với Lua:

- Mợ lên phòng Cậu Bầy dọn dẹp để Quan Đốc đến thăm bệnh cho Cậu Bầy...

Lua lắc đầu hỏi:

- Sao mụ không biểu cô hai đi, mụ lại biểu tôi, Cậu Bầy đang mê cô hai mà, tui xuống bây giờ Cậu ấy lại tru lên thì phiền cả.

Mụ Tám Canh cười nói:

- Trời ơi Cậu Bầy mà chê mợ nữa thì còn ai vô đây hầu Cậu Bầy được. Cậu ấy chê nên bây giờ mợ mới mang cái bầu bự thế kia chứ!

Lua đập vào vai mụ Tám:

- Mụ quý nì, nói chi mà ghê rứa.

Duyên ngồi im không nói năng gì. Một gã cừu phẩm lính lệ từ trên nhà chạy xuống nói:

- Cụ Lớn dạy Quan lớn sắp xuống khám bệnh và chích cho Cậu Bầy đó. Cụ dặn mụ Tám hay mợ cả xuống dọn dẹp sạch sẽ chỗ Cậu Bầy nằm, kéo Quan Đốc la nghe thì ráng mà chịu.

Mụ Tám cười nói:

- Đó mợ có nghe chưa? Cụ Bà bảo mợ đi lên dọn dẹp...

- Cả mụ cũng phải đi chứ....

- Vâng thì tui cũng phải đi nhưng không phải mình tui mà cả mợ nữa cà!

Lụa cười nói:

- Minh mụ vô voi ăn thịt mụ à!

- Voi thì chẳng có, nhưng mợ lạ chi tánh của Cậu Bầy nữa, hề thấy hơi đàn bà thì Cậu ấy làm ầu ngay phiền lắm à!

Bát Tụ cười nói:

- Cậu Bầy làm hỗn với mụ thì thật là phúc cho đời nhà mụ rồi, mụ trông mợ cả mợ hai, người nào cũng xinh đẹp như tiên thế kia, Cậu Bầy thiếu chi mà phải làm ầu với mụ. Đây là lỗi mụ Tám Canh muốn khoe nhan sắc của mụ họa chăng có Lão Quan Canh chịu được mà thôi...

Mụ Tám Canh phát vào vai Bát Tụ một cái nên thân rồi mụ chửi:

- Mụ nội mi mò mã ông cha mi động hay sao mà mi định trêu vào mụ...

Bát Tụ cười rử rượi, tánh Bát Tụ hay đùa giai, lại nói năng có duyên nên dù hấn trêu ai người đó cũng không giận. Mỗi lần Bát Tụ mở miệng đã làm cho những người ngồi quanh đó buồn cười. Hấn dục Lụa:

- Thôi mợ cả xuống nhà dọn dẹp đi, không thì phiền lắm đó, Quan Đốc xuống thấy chỗ Cậu bầy nằm mà bần thì chết. Quan Đốc la đó ghen.

Lụa biết người anh chồng, quan Đốc Tờ rất thương Cậu Bầy, Quan Đốc hiện là Giám Đốc Bệnh viện Huế nên vài ngày Quan Đốc lại về khám bệnh chích thuốc cho Cậu Bầy. Mỗi lần chích thuốc cho em, Quan Đốc vẫn dỗ ngọt em trai nên Cậu Bầy cũng mến Quan Đốc lắm. Có nhiều lúc hình như Cậu Bầy tủi phận khóc.

Lụa và mụ Tám xuống phòng Cậu Bầy nằm. Lúc đó sau cuộc truy hoan với Duyên Cậu Bầy đã ngủ vùi. Đáng điếu Cậu có vẻ mệt. Cậu Bầy không bao giờ bận quần áo hết. Người Cậu Bầy lông lá đầy người. Da của Cậu Bầy đen thui lại hơi có màu mốc, thường phủ chiếc chăn chiên mỏng để che từ ngực xuống.

Thấy Cậu Bầy nằm ngủ trên giường nệm, mụ Tám Canh hỏi khế Lụa:

- Cậu Bầy ngủ như thế làm sao thay được giường và drap cho Cậu ấy.

Lụa đáp:

- Bây giờ mụ cứ quét dọn xung quanh căn phòng này đã rồi sau đó đánh thức Cậu ấy dậy đỡ cho. Cậu ấy

xuống đất mà thay giường và drap chứ chi nữa.

Mụ Tám Canh gật đầu:

- Ủ phải hi!.

Mụ Tám Canh và Lụa quét dọn trong khi Cậu Bầy ngủ vùi. Quét sạch căn phòng rồi mụ Tám bảo Lụa:

- Mợ cả đánh thức Cậu Bầy dậy rồi đưa Cậu ấy xuống đất cho Cậu ấy nằm, rồi trải chiếc chiếu dưới đất nghen...

Mụ Tám Canh trải xong chiếu thì Lụa đã nói:

- Bụng tôi như thế này làm sao đưa được Cậu ấy, mụ làm ơn đưa hộ Cậu Bầy xuống chiếu một chút để tui thay và làm giường.

Mụ Tám Canh ngần ngại.

- Trời ơi, mợ biểu tui làm điều đó hơi kệt cho tui đó. Mợ còn lạ chi tánh Cậu Bầy nữa, Cậu ấy là hay làm ầu lăm đa, phiền lăm đó...

Lụa cười nói:

- Ấu sao được, mụ cứ đưa Cậu ấy xuống chiếu..

Mụ Tám thấy bụng mợ to vượt mặt khó mà đưa được Cậu Bầy nên mụ đành phải làm giúp. Mụ Tám bảo Lụa:

- Mợ đánh thức Cậu ấy dậy đi...

Lụa lại đầu giường Cậu Bầy lay gọi Cậu Bầy:

- Cậu Bầy ơi, dậy nè. Quan Đốc đến thăm bệnh cho Cậu đó. Cậu dậy cho em làm lại chiếc giường thay drap và quét dọn đi Cậu Bầy.

Cậu Bầy từ từ mở mắt thức dậy thấy Lụa, Cậu Bầy cười nhìn Lụa bằng cặp mắt rất lẳng lơ. Cậu Bầy túm tay Lụa rồi kéo nàng gục xuống úp mặt trên cổ Cậu Bầy. Mùi thơm dầu dừa và mùi da thịt của Lụa làm Cậu Bầy tỉnh táo. Cậu Bầy lòn tay vào áo của Lụa rồi kéo Lụa nằm xuống, Lụa đẩy ra nói:

- Quan Đốc sắp xuống đó. Cậu làm chi kỳ quá mà, vừa mới đó với cô hai bây giờ đã thế rồi. Dậy cho em làm giường thay drap đi Cậu...

Lụa hất tay Cậu Bầy ra khỏi người, nàng cầm tay Cậu Bầy kéo xuống và đặt ngay trên bụng Cậu. Lụa gọi Mụ Tám:

- Mụ Tám đến dựa Cậu Bầy xuống một chút mụ Tám...

Bị Lụa hất tay, Cậu Bầy cuống lên đưa tay ra định nắm lấy Lụa nhưng Lụa đã đứng lên, mụ Tám lại gần Cậu Bầy kéo chiếc chăn chiên phủ trên người Cậu Bầy, bỗng mụ giật mình lùi lại ngưỡng nghịu:

- Cậu quý ni, gớm ghiếc quá sá mà...

- Đồ quý bàn tay làm chi đó.

Bàn tay của Cậu Chó vẫn không chịu buông ra, mẹ Tám Canh đỏ ửng mặt. Mẹ định đặt Cậu Chó xuống nhưng Cậu Chó đã nhè miệng ra định tru lên rồi. Mẹ Tám cau mặt thì Lua đã dục.

- Cứ ôm xóc Cậu xuống cho rồi, chi mà mẹ sợ rứa.

Mẹ Tám cúi:

- Tui có phải là vợ Cậu ấy đâu?

Lua cười sung sướng:

- Thì thằng quỉ đó nó có biết ai là vợ ai không đâu!

Lua mỉm cười:

- Thì đó là cái tội của Cậu Bảy mà người chi mà quỉ như thế đó.

Mẹ Tám có vẻ ngượng:

- Thôi mẹ bỏ Cậu ấy hay dựa cho Cậu ấy xuống chiếu, tui chịu thôi, mẹ để tui thay drap giường cho.

Lua không chịu nói:

- Người tui đang có dạ như thế nì làm sao mà dựa hay bỏ được Cậu Bảy. Mẹ làm giúp hộ tui với mẹ Tám.

Mẹ Tám đành phải đến gần chỗ Cậu Bảy nằm, mẹ lên giọng trước.

- Nè đứng cõng ngoáy đó ghen Cậu Bảy. Tui là mẹ Tám đó, không phải là mẹ Cả hay là mẹ Hai đâu...

Mẹ Tám sà xuống định dựa Cậu Bảy ngồi lên thì tay Cậu Bảy đã chặn ngang người mẹ Tám làm mẹ hoảng hồn tay đập vào tay Cậu Bảy một phát.

Lua chạy lại giúp mẹ Tám một tay nâng Cậu Chó xuống dưới đất. Cậu Chó vẫn ôm chặt lấy mẹ Tám. Chiếc chăn phủ trên người Cậu Chó rơi ra ngoài. Thế là Cậu Chó trần truồng. Người Cậu Chó cứng ngắc, Cậu không chịu buông mẹ Tám ra nên khi Cậu nằm xuống là cậu đè mẹ Tám ra. Mẹ Tám giật mình, mẹ cựa người hất Cậu Chó xuống, nhưng chân vẫn kẹp cứng lấy mẹ Tám. Mẹ Tám bị bàn tay của Cậu Chó lôi tuột xuống làm mẹ Tám gần như trần truồng. Mẹ ngượng quá, mẹ hất chân Cậu Chó xuống, Cậu Chó điên cuồng lên, Cậu tru lên để phản đối lại hành động của mẹ Tám đã chống đối lại Cậu. Tiếng tru của Cậu Chó làm cho mẹ Tám đâm hoảng. Lua đành phải ghé vào dỗ Cậu Chó:

- Cậu Bảy buông mẹ Tám ra. Tui đây nè! Cậu làm chi đó, buông mẹ Tám ra, tui gọi cô Hai xuống với Cậu Bảy.

Nghe Lua nói gọi cô Hai xuống Cậu Bảy không tru nữa. Cậu cũng buông mẹ Tám ra. Mẹ ngượng ngịu xóc lại quần áo, mẹ mắng Cậu Bảy:

- Đồ quỷ sống.

Lua đắp cái chăn vào người Cậu Chó, mẹ Tám đứng ngẩn người lúc ấy. Lua dục mẹ Tám:

- Mẹ thay giúp hộ chiếc drap đi...

Mẹ Tám lắc đầu:

- Mợ thay đi tui không thay được. Thằng quý sống ni lắm chuyện lắm.

Lụa cười:

- Mụ Tám chi mà giận dữ thế đó!

Mụ Tám cầm chiếc drap trải trên giường rồi dặt vào mép giường mụ kê lại chiếc gối dài đặt dưới chiếc drap. Mụ Tám nghĩ còn phải đưa Cậu Chó lên giường nữa. Lụa định quay ra mụ Tám Canh gọi giật lại:

- Mợ đi mô đó! Nè mợ đi là tui cũng đi đó. Thằng quý sống ni nó tru lên thì mặc mợ đó nghe...

Lụa cười nói:

- Tui ở đây chứ đi đâu!

- Mợ phải ở đây để đưa của nợ này lên giường chứ. Lay hoay mãi Quan Đốc xuống thì phiền lắm đó!

Trải xong chiếc drap, quét xong dưới gầm giường mụ Tám và Lụa khiên Cậu Chó đặt lên giường. Cậu Chó nhìn Lụa như có ý hỏi:

- Duyên đâu?

Lụa cứ lờ đi, Cậu Chó tru lên, đập chân xuống giường, Lụa cười nói với mụ Tám:

- Thằng quý ni lại đòi rồi đó...

- Đúng là quý chó đâu phải là người.

Lụa nhìn mụ Tám khẽ nói:

- Nói nhỏ rứa không thì phiền lắm. Nhà có ngạch vách có tai, Cự Bà mà nghe được thì phiền lắm, ăn đòn đó ghen.

Mụ Tám cười nói:

- Chẳng lẽ mợ mách tui.

Mụ Tám vừa nói dứt lời. Bỗng mụ rú lên rồi quỵ xuống. Lụa giật mình xuống thì ra Cậu Chó đã vùng dậy bò đến ôm lấy chân mụ Tám vật xuống, mụ Tám quỵ xuống đè lên trên người Cậu Chó. Cậu Chó có vẻ thích thú lắm. Cậu ôm lấy mụ Tám hót hoảng đẩy Cậu Chó rồi vùng dậy. Cậu Chó cuống lên Cậu tru lên rồi bò thật nhanh đến chỗ mụ Tám đứng. Mụ Tám vùng chạy ra ngoài. Lụa cũng đâm hoảng chạy luôn ra cửa. Thế là Cậu Chó cứ tru lên từng hồi.

Từ phía nhà ngang Bát Tụ và một số gia nhân cùng với Duyên nghe tiếng tru liền chạy cả ra coi chuyện chi. Bát Tụ thấy mụ Tám và Lụa đều chạy ra ngoài. Mặt người nào cũng tái mét. Bát Tụ biết Cậu Chó nổi chứng rồi có khi lại ôm lấy Mụ Tám nên cả hai người hoảng chạy như thế.

Riêng Duyên không hề biết Cậu Chó lại tru lên như chó sói tru như thế nên khi nghe tiếng tru và thấy mọi người chạy ra nàng tưởng rằng có chó dại ở trong dinh Cự Thượng nên khi thấy Lụa và mụ Tám hót ha hót hải bèn hỏi:

- Cái chi đó Bát?

Bát Tụ cười hỏi:

- Mẹ chưa nghe cái chi à?

Duyên làm bộ thành thạo hỏi:

- Có tiếng chó tru. Trong dinh có tiếng chó dại à?

Bát Tụ bật cười, hắn không ngờ Duyên không biết Cậu Chó thường hay tru như thế đó. Hắn nghĩ lại thì cở lẽ Duyên không biết là vì từ hôm đến dinh chưa hôm nào Cậu Chó bực mình đòi hỏi cả, nên nàng chưa nghe tiếng Cậu Chó tru đòi hỏi.

Từ trên phòng Cậu Chó lại vang lên tiếng tru dài. Lựa và mẹ Tám đứng ngoài nhứt định không chịu vô. Bát Tụ liền gọi lớn:

- Ai vô thì vô đi... Cụ Bà biết thì chết đòn ghen, Quan Đốc lại sắp xuống rồi đó.

Mẹ Tám đẩy Lựa vô, vì Lựa là vợ của Cậu Chó chớ đâu phải mẹ Tám. Lựa lắc đầu không chịu vô. Duyên đứng phía nhà ngang thấy hai người đẩy nhau không ai chịu vô trong buồng Cậu Bầy hết, nàng bèn hỏi Bát Tụ:

- Tiếng chó tru như ở trong buồng Cậu Bầy phải không chú Bát Tụ?

Bát Tụ cười đáp:

- Không ở trong buồng đó thì buồng mô bây giờ.

Duyên hốt hoảng hỏi:

- Có chó dại trong buồng Cậu Bầy?

Bát Tụ lắc đầu:

- Ừ có chó, nhưng không phải chó dại, chó nó định hiếp mẹ Tám nên mẹ Tám sợ đó. Mẹ có xuống cứu mẹ ta thì xuống...

Tiếng tru của Cậu Chó làm Cụ Bà trên nhà đang nói chuyện với Quan Đốc Tờ, con trai đầu lòng, cụ cau mặt quay lại hỏi:

- Chi mà thằng Bầy nó kêu dữ vậy?

Quan Đốc đã biết tánh người em khác thường của Quan nên Quan Đốc vội nói:

- Thôi mạ để con xuống coi bệnh cho chú Bầy...

Cụ Bà thương Cậu Bầy, nghe tiếng Cậu Bầy tru Cụ Bà không chịu nổi, Cụ gọi tên Cửu Tràng:

- Tràng mi theo Quan Đốc xuống coi làm chi mà Cậu Bầy kêu dữ rứa. Bọn chúng nó lại không biết chịu Cậu Bầy chứ chi nữa...

Cửu Tràng lật đật chạy theo Quan Đốc nhưng Cụ Bà đã gọi giật lại bảo:

- Tràng mi nhớ mời Mẹ Bầy Hai lại giới thiệu cho Quan Đốc biết ghen, ừ mẹ hai mi biết không?

Tràng lễ phép đáp:

- Dạ bẩm Cụ Lớn con biết Mợ Hai...

- Ủ mi mời Mợ Hai lại gặp Quan Đốc nghen...

Tràng "Dợ" một tràng rồi vội vã đi theo Quan Đốc. Quan Đốc bận chiếc áo dài trắng của người Thầy thuốc, tay sách chiếc va ly nhỏ bằng da gấu đi xuống chỗ Cậu Chó nằm. Cữu Tràng vội chạy trước xuống nhà ngang để tìm Duyên. Hấn vào chỗ Bát Tụ và Duyên đang ngồi nói chuyện lật đặt bảo với Duyên:

- Mợ Hai, Cụ Lớn bảo Mợ xuống chỗ Cậu Bầy ngồi để cho Quan Đốc gọi cần chi không?

Duyên ngơ ngác không hiểu Quan Đốc là ai thì Bát Tụ đã nói:

- Quan Đốc là con cả của Cụ Lớn, là Quan Lớn Bác sĩ ở Huế ni... Quan Đốc thương Cậu Bầy lắm, mỗi tuần ít nhứt là 2 lần Quan Đốc về chích thuốc cho Cậu Bầy.

Duyên ngây thơ hỏi:

- Cậu Bầy đau à?

Bát Tụ cười nói:

- Mợ không biết Cậu Bầy đau sao?

Duyên lắc đầu, Bát Tụ thương hại vì sự ngây thơ đến ngây ngô của cô gái quê xinh đẹp:

- Cậu Bầy đau từ thuở nhỏ...

Câu nói của Bát Tụ càng làm cho Duyên ngạc nhiên hơn nữa, Cậu Bầy đau sao Cậu Bầy khoẻ như thế!

Cữu Tràng thấy Duyên còn nói chuyện với Bát Tụ mà Quan Đốc lại sắp tới rồi, hấn dục Duyên:

- Quan Đốc sắp tới rồi Mợ Hai ra ngay để tui trình với Quan Đốc.

Bát Tụ cũng dục:

- Thôi Mợ Hai ra gặp Quan Đốc đi, Quan Đốc nhân hậu lắm mỗi lần Quan Đốc về thăm bệnh cho Cậu Bầy đám chúng tôi hầu hạ dưới ni người mô cũng được Quan Đốc cho tiền hết.

Duyên ngần ngại không biết mình có nên ra hay không, nàng bẽn lẽn lo sợ tánh rút rút của một cô gái quê lại trời dậy. Cữu Tràng hỏi:

- Mợ Lụa đâu?

Bát Tụ chỉ xuống chỗ cậu Chó nằm và nói:

- Mợ ấy với Mụ Tám Canh đang ở dưới phòng Cậu Bầy đó. Họ đang dọn dẹp dưới đó.

Cữu Tràng nhìn ra ngoài thấy Quan Đốc đã đi xuống gần đến nơi rồi bèn dục Duyên:

- Mợ định làm tui bị quở hay sao đây! Mợ ra cho Quan Đốc hỏi kìa!

Duyên rón rén đi ra, nàng thấy một ông đạo mạo oai nghiêm đi xuống tới nhà Cậu Bầy. Duyên chấp tay

vái Quan Đốc. Quan thấy Duyên còn nhỏ tuổi đáng điệu thon đẹp, xinh xắn, ông ngạc nhiên nhìn chăm chú Duyên qua cặp kiềng cận thị, nên Cử Tràng vội giới thiệu:

- Bẩm Quan Lớn đây là Mợ Hai của Cậu Bầy.

Quan Đốc cau mặt có vẻ ngạc nhiên vì Cậu Bầy em trai Quan Đốc một gã tàn tật người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm lại lấy thêm một cô vợ lẽ nữa xinh đẹp khủng khiếp. Quan Đốc dừng lại hỏi Duyên:

- Đây là thím Bầy Hai à?

Duyên hốt hoảng vái lại:

- Bẩm Quan Lớn...

Quan Đốc thương hại:

- Đừng gọi tui là Quan Lớn. Tui là anh ruột của Cậu Bầy chồng của thím... Thím người ở đâu?

Duyên hơi yên lòng đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn con người Thôn Vĩ Hải, huyện Hương Trà tỉnh Thừa Thiên.

Quan Đốc lắc đầu thương hại:

- Thím đừng xưng con với tui. Tui là anh ruột chú Bầy, chồng của thím, gọi tui bằng anh chớ.

Nói rồi Quan Đốc quay sang hỏi Cử Tràng.

- Có phải chú Huyện Cảnh đưa thím ấy lên không?

Cử Tràng đáp:

- Dạ mợ Bầy Cả gần sanh nên Cụ Bà nhờ Quan Huyện tìm cho một người để hầu hạ Cậu Bầy. Quan Huyện đã đưa lên Mợ Bầy Hai đây!

Quan Đốc lắc đầu:

- Khổ đời một người con gái. Thằng Bầy nó đã thế rồi mà Mợ tui còn chịu nó quá. Thật tội nghiệp....

Nói rồi Quan Đốc quay sang bảo cô Duyên:

- Thím xuống dưới chỗ Chú ấy nằm với tui...

Duyên sợ sệt đi theo Quan Đốc. Cử Tràng vẫn chạy trước như để dẹp đường cho Quan Đốc đi. Trong khi ấy mẹ Tám Canh và Lua đã giựt được Cậu Chó lên giường rồi. Cậu Chó vẫn ôm cứng lấy mẹ Tám. Tay Cậu vẫn không buông tha mẹ Tám. Cậu làm mẹ Tám ngượng chín cả người, còn Lua thì như đã quen cái tính ma bần của Cậu Bầy chồng cô rồi, vì Cậu Bầy hề gặp hơi đàn bà là Cậu lấn xả vào người, Cậu cứng đờ ra, chân tay Cậu múa may thật kỳ cục. Mắt Cậu loáng lên. Hễ nắm được đàn bà rồi thì Cậu không được thỏa mãn là cậu tru lên.

Mẹ Tám ngượng chín cả người vì dù sao cũng trước mặt vợ Cậu Chó nên mẹ Tám đành phải kéo tay Cậu Chó ra và xô Cậu Chó nằm bật ngựa xuống. Chiếc chăn tuột ra ngoài làm Cậu trần truồng. Nước da đen nháy của Cậu Chó trông thật thê thảm.

Cậu Chó tru lên, Duyên giật mình không hiểu tiếng tru ấy ở đâu nghe thật rõ, thật gần. Quan Đốc thì đã biết tánh của em ông rồi nên ông vội lên tiếng ngay:

- Bầy chi đó em? Làm chi mà lớn quá vậy?

Có điều lạ là Cậu Bầy rất nể Quan Đốc, tiếng Quan Đốc gọi Cậu lặng thinh ngay. Tuy không nghe nổi tiếng người và cũng không nói được, Cậu Chó cũng biết Bác sĩ anh ruột của Cậu là người thương yêu Cậu Chó và nể nang Bác sĩ lắm.

Bác sĩ cũng thương chú em ruột tàn tật, người chẳng ra người mà chó chẳng ra chó. Mỗi tuần Bác sĩ anh ruột của Cậu Chó về nhà chữa bệnh cho Cậu Chó ít nhất một lần, có tuần hai hay ba lần. Mỗi lần Bác sĩ về vào trong phòng của Cậu Chó vỗ về Cậu Chó thì cậu nằm im. Có nhiều lúc cậu Chó cũng cảm động trước những cử chỉ vuốt ve thân yêu của Bác sĩ mà Cậu ứa lệ khóc.

Cậu Chó đang tru lên để phản đối việc làm chẳng chút chiều chuộng nào của mẹ Tám Canh, dám hất tay Cậu ra khỏi thân hình. Mẹ lại còn đập vào tay Cậu Chó nhưng trông thấy Bác sĩ anh ruột của Cậu vô cậu Chó nằm im không tru nữa.

Lúc này, Duyên mới tận tai nghe tiếng cậu Bầy chồng của cô tru lên như chó tru, Duyên đâm sợ không hiểu người chồng mà cô đã hiến thân là người như thế nào? Duyên buồn rầu nhưng không dám thổ lộ cho ai biết. Nàng đi theo Bác sĩ anh ruột cậu Chó vào trong phòng của cậu Chó.

Cậu Chó nằm ngay trên giường. Người Cậu lúc nào cũng trần truồng. Khi nào ngứa ngáy tay chân thì Cậu bò xung quanh nhà chơi.

Người Cậu Chó lúc nào cũng như rợn lên. Bác sĩ anh ruột lấy ống nghe ra đặt trên ngực của Cậu Chó để lắng nghe. Cậu Chó nằm im mở mắt nhìn người anh ruột của Cậu đang khám bệnh cho Cậu. Bác sĩ vậy Duyên lại nói:

- Thím đỡ chú ấy dậy ngồi cho tui chích ngay sau lưng của chú ấy!

Duyên lại thêm ngạc nhiên, nàng không ngờ cậu Chó lại đau ốm đến nỗi không ngồi được nhưng sao Cậu lại khỏe như thế! Nàng không ngờ người chồng của nàng không cõ xương sống. Nghe theo lời của Bác sĩ anh chồng nàng dựa cho cậu Chó ngồi dậy nhưng rồi Bác sĩ lại cúi nói:

- Thôi để lật sấp chú ấy lại cũng được. Thím ngồi chặn lấy chân của chú ấy.

Duyên lật chồng lại. Cậu Chó thấy Duyên thì Cậu cười thích thú. Duyên vừa ôm lấy cậu Chó thì tay Cậu đã sờ vào người Duyên rồi. Duyên ngượng ngịu trước hành động thô bỉ của chồng nhưng Duyên không dám phản đối. Nàng đỏ mặt lật sấp chồng lại rồi giữ lấy hai chân của chồng.

Thấy Duyên bỏ xuống dưới giường Cậu Chó có ý không bằng lòng nhưng cậu nể Bác sĩ anh của Cậu. Cậu im lặng.

Bác sĩ anh ruột Cậu Chó vỗ về em:

- Chú nằm yên để anh chích cho chú mau khỏi ghen.

Cậu Chó nằm im, Bác sĩ anh ruột Cậu Chó lấy cây kim dài và lớn chích vào sống lưng của Cậu Chó một thứ thuốc đỏ. Cậu Chó có vẻ đau nên Cậu phát ra tiếng rên nho nhỏ. Cậu ứa nước mắt nhưng cậu không dám tru lên. Cậu Chó cõ về nể nang Bác sĩ lắm.

Chích xong cho Chó mũi thuốc, Bác sĩ còn chích thêm cho Cậu Chó mấy mũi thuốc ở mông nữa.

Chích xong Bác sĩ bảo Duyên đi theo ông lên nhà. Cậu Chó thấy Duyên đi định tru lên gọi lại nhưng thấy Bác sĩ vẫy Duyên đi nên Cậu im lặng không tru nữa. Ra đến ngoài cửa thấy Lua đứng ngoài bèn nói:

- Thím vào trong với chú ấy.

Lua ngước nhìn Duyên khi thấy Duyên cùng đi với Bác sĩ anh Cậu Chó. Nàng định gọi Duyên lại bắt Duyên phải ở lại hầu Cậu Chó nhưng, vì thấy Bác sĩ anh của Cậu Chó bảo Duyên đi theo lên nhà trên nên Lua đành phải nín thinh.

Bác sĩ anh ruột Cậu Chó thấy Duyên xinh đẹp nhả nhặn tươi tắn thì lấy làm lạ không hiểu vì sao Duyên lại chịu làm vợ lẽ của Cậu Chó. Bác sĩ biết tánh nết và con người của Cậu Chó. Cậu Chó tuy mới 18 tuổi nhưng người Cậu rất mạnh. Cậu không có xương sống nên Cậu Chó chỉ bò được mà thôi, không thể nào ngồi được. Thân hình Cậu Chó đen nháy, da bóng loáng lại có những đám lông đen rất kỳ lạ. Theo Bác sĩ anh ruột của Cậu Chó giải thích thì vì Cậu Chó không có xương sống nên bao tủy và chất "cường dương" làm cho của quý của Cậu Chó nở nang quá khổ hơn những người thường rất xa. Giọng giống của Cậu Chó vốn là giọng đa âm rồi, nay Cậu Chó lại có những thứ hơn người như thế nên với Cậu Chó có nhiều điểm rất kỳ lạ.

Suy nghĩ về con người Cậu Chó Bác sĩ anh Cậu Chó đâm thương hại em dâu mới xinh đẹp. Bác sĩ thương nàng Duyên làm sao mà chịu đựng được Cậu, nhứt là phút đầu tiên gặp gỡ nếu nàng là một trinh nữ thì đó là một hình phạt khủng khiếp cho nên Bác sĩ anh ruột Cậu Chó không ngờ rằng Quan Huyện em của Bác sĩ và anh của Cậu Chó đã làm cái bỗ phận thông nòng cho Cậu Chó rồi. Chính Quan Huyện đã cướp mất tiết trinh của Duyên người con gái ấy nên mới chịu đựng được cái phút ban đầu gặp gỡ Cậu Chó đó.

Duyên theo Bác sĩ lên nhà trên, Cụ Bà thấy Duyên, gọi vào giới thiệu với người con trai cả ông Bác sĩ.

- Đây là em dâu của con đó. Vợ thằng Bậy mà Mạ mới nhờ thằng Huyện giúp cho em con... Con dâu này của Mạ ngoan lắm, thằng Bậy cũng bằng lòng lắm nên mấy ngày hôm nay nó không còn la hét nữa. Thật là mỗi lần nghe nó la Mẹ đứt ruột ra...

Nói rồi Cụ quay nhìn phía Duyên hỏi:

- Bậy, con về đây hầu hạ chồng con và Thầy Mạ đã mấy ngày rồi hỉ?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ thưa Mạ hai ngày rồi...

- Ủ hế, mới có hai ngày mà Mạ tưởng đã lâu rồi...

Bác sĩ anh Cậu Chó nhìn Duyên thương hại. Người con gái xinh đẹp này lấy đầu mà chẳng được người chồng tử tế đằng hoàng lại phải lấy em ruột ông, một kẻ người chẳng ra người, chó chẳng ra chó. Bác sĩ bèn hỏi:

- Ông thân thím làm chi?

Duyên đáp:

- Dạ bẩm Quan Lớn...

Bác sĩ bèn cản lại nói:

- Tui là anh ruột chú Bậy thì thím gọi là anh chó sao lại gọi là Quan Lớn. Chú Huyện cũng rứa, thím đừng gọi Quan Lớn cách biệt lắm..

Cụ Bà cũng làm bộ rộng lượng:

- Phải, anh con nói phải, con đã là dâu trong nhà rồi con gọi Mạ là Mạ, các anh con là anh, đừng gọi Quan Lớn. Gọi Quan Lớn là đám người làm đầy tớ trong nhà, chúng nó mới gọi như thế! Con hiểu chưa?

Duyên khẽ dạ trong miệng và nói:

- Bẩm anh, chú em là Lý trưởng trong Huyện Hương Trà...

Bác sĩ anh Cậu Chó gật đầu nói:

- Như thế là người dưới quyền của Chú Huyện phải không? Như thế Chú Huyện có nâng đỡ chi ông già thím không?

Duyên chưa biết trả lời sao thì Cụ Bà đã nói:

- Mạ đã bảo với anh Huyện lo cho chú của nó làm Cai Tổng rồi, trên này chú con xin cho cái bằng Cừ Phẩm là danh giá chán rồi.

Duyên nghe nói cha mình sắp được làm Cai Tổng lại được cả bằng Cừ Phẩm nàg cũng có ý mừng.

Bác sĩ anh Cậu Chó ở lại trong tư dinh của Cụ Thượng gần hết ngày hôm ấy, mỗi lần có Bác sĩ về, trong nhà lại tổ chức đám xì phé đánh. Hôm ấy Duyên được đứng hầu nước chỗ các Quan đánh xì phé nên nàng được chia số tiền sâu thu được. Nàng kiếm được gần 10đ00 bạc. Duyên mừng rỡ vì thật ra đời nàng chưa bao giờ có số tiền như thế. Duyên gói chặt số tiền nàng được chia để dành đợi chú nàng lên thăm nàng thì nàng cho.

Duyên không ngờ sau những đêm ân ái với ông Huyện nàng đã có mang. Ở trong nhà Cụ Thượng hàng ngày hầu hạ Cậu Bầy chồng nàng Duyên chịu đựng cảnh có chồng phải chiều chồng. Tánh Cậu Bầy rất kỳ lạ, suốt ngày Cậu chỉ chăm đón Duyên, mỗi lần Duyên vô, Cậu mừng quýnh lên. Sự thỏa mãn về nhục dục làm cho tánh của Cậu Chó thuần lại không gắt gỏng tru tréo như trước kia nữa.

Duyên có nhiều triệu chứng của người có mang. Vú nàng căng và bắt đầu thâm, người nàng bắt đầu ợ chua, thèm của ngọt, của chua, lông mày của Duyên dựng ngược. Bà Cụ Thượng là người sanh đẻ nhiều nên Cụ có nhiều kinh nghiệm về sự thai nghén. Cụ thấy Duyên có vẻ mệt nhọc, Cụ bèn hỏi:

- Con có mang phải không?

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ thưa Mẹ con không biết nữa?

Cụ Bà dỗ ngọt Duyên:

- Người con ra sao con thấy mệt không?

- Dạ người con thấy mệt mỏi, ợ chua, thèm của chua.

- Như thế là con có mang rồi. Trông người con thon thon như thế ni mất lắm đó. Đưa Mẹ coi đầu vú của con nào?

Duyên bẽn lẽn tốc yếm lên cho Cụ Thượng Bà coi hai đầu vú của nàng. Nhìn thấy bộ vú của Duyên, Cụ Thượng Bà cười sung sướng nói:

- Con có mang thật rồi. Hai đầu vú thâm quằn thế ni, vú cũng nở to lắm, chi mà không chữa...

Duyên chưa biết trả lời sao thì Cụ Thượng Bà đã nói:

- Con phải giữ gìn cho khỏe. Nếu cần uống thuốc thì Mẹ kêu thầy thuốc đến, không thì nói với anh con đó, anh con mần Bác sĩ mà, bệnh chi mà chẳng khỏi.

Cụ Thượng Bà gật đầu nói:

- Con xinh đẹp như thế ni thì con của con, cháu của Mẹ thế rằng cũng xinh đẹp.

Thật ra Duyên cũng không biết đứa con trong bụng nàng là con của Cậu Chó hay là con của Quan Huyện, nàng nghĩ có lẽ là con của Quan Huyện vì trong phút ái ân với Quan Huyện tối hôm đó là lúc đầu tiên đời nàng được sự chiều chuộng về ái ân, nàng thấy yêu Quan Huyện hơn Cậu Chó rất nhiều. Từ ngày vào hầu Cậu Chó, làm vợ Cậu Chó đến nay ba tháng Quan Huyện có lên thăm Cậu Chó và song thân của Quan Huyện vài ba lần và lần nào Quan Huyện cũng gặp nàng nhưng không lần nào Quan Huyện chiều chuộng nàng như buổi ban đầu.

Duyên đã biết mình đã có thai. Nàng được Cụ Thượng Bà và Cụ Thượng Ông hết sức chiều quý vì hai Cụ định ninh rằng Duyên vẫn còn trinh tiết khi chung chăn chung gối với Cậu Chó trong ngày đầu tiên.

Ở trong nhà Cụ Thượng trên ba tháng ngày đêm hầu hạ Cậu Chó Duyên đã gây được nhiều cảm tình với người trong gia đình. Lụa đã sanh được một đứa con trai thật kháu khinh, nàng được ở ngay trong dinh Cụ Thượng. Đứa nhỏ bụ bẫm xinh xắn, trông giống cậu học sinh tình nhân của Lụa, nhưng trong nhà Cụ Thượng chẳng ai biết việc đó, mọi người đều cho là con của Cậu Chó, nhứt là khi họ thấy Duyên cũng có mang. Lụa sanh được trên hai tháng thì Duyên xin phép Cụ Thượng Bà về quê thăm gia đình nhân có Quan Huyện lên dinh hầu cha mẹ. Việc Duyên xin về quê thăm cha mẹ là do Quan Huyện xúi nàng. Từ ngày lên dinh làm vợ của Cậu Chó Duyên không còn phải lam lũ nắng mưa ngoài đồng ruộng, nàng mặt trắng, nước da của Duyên đã trắng bóc, nay được ăn uống sung sướng có giờ giấc nghỉ ngơi lại có hơi đàn ông người gái quê xinh đẹp ấy lại càng đẹp hơn trước rất nhiều.

Bà Huyện người vợ do Cha Mẹ cưới cho ông là con gái của một Quan Đại Thần đồng niên với Cụ Thượng, lại thuộc Giòng Hoàng phái nữ sinh Trung Học Đồng Khánh nổi tiếng là tiêu thư khuê các ngoan ngoãn mà ngày nhập phòng nàng đã là đàn bà chớ không còn con gái. Quan Huyện căn hỏi vợ thì nàng một mực cho biết đây là lần thứ nhứt nàng biết đàn ông, nàng thề thật độc để cho chồng nàng Quan Huyện tin nhưng về sau hỏi mãi, Quan Huyện ngã ngựa người vì quả Bà Huyện đã biết đàn ông trước khi lấy Quan Huyện.

Lần này, nhân mấy ngày xa vợ, Quan Huyện đã hưởng tay trên xác thịt và trinh tiết của người con gái. Quan Huyện vẫn nhớ đến Duyên, mỗi lần về thăm Cha Mẹ Quan Huyện vẫn gặp Duyên nhưng không có cơ hội để cùng Duyên gặp lại những phút ái ân ban đầu đó. Lần này nhân lúc Lụa người vợ lớn của Cậu Chó đã cứng cáp, đã đủ ngày kiêng cử rồi, Quan Huyện mới xúi Duyên xin về quê thăm cha mẹ, đi nhờ xe Quan Huyện về quê, Duyên ngỏ lời với Mạ chồng. Cụ Thượng Bà thì được Quan Huyện nói vô:

- Mạ cho thím Bầy về thăm gia đình thím ấy, dạo này Thầy Cai Tổng làm ăn khá lắm!

Cụ Thượng Bà có vẻ thương Duyên nên khi nghe Quan Huyện con trai Bà xin phép cho Duyên về thăm gia đình, Cụ Thượng Bà chấp thuận ngay:

- Ủ nhân chuyển xe con về Huyện con cho vợ thằng Bầy về thăm gia đình nó cũng được.

Cụ Thượng Bà lại quay sang Duyên nói:

- Về thăm nhà vài hôm rồi con sang Huyện trình với anh con, xin xe mà về nghe con. À nhưng Anh Huyện hôm nào về Huyện?

Quan Huyện đáp:

- Dạ thưa Mạ sáng nay con về Huyện rồi. Con về dưới Huyện là nhà con ra Huế ngay. Dạ bẩm Mạ dạo nì trong Huyện có nhiều chuyện lắm, hết bọn Quốc dân đảng lại đến bọn Cộng sản quấy phá. Bên Phủ Thừa thúc dục chuyện phá phách cách mạng rất gay gắt nên có nhiều đêm con phải đi tuần suốt đêm. Bọn quý đó yên thân mần ăn không yên cứ quấy phá làm chi cho thêm khổ ra.

Cụ Thượng Bà có nhiều kinh nghiệm làm Quan từ thời Cụ Thượng Ông mới là viên Tri Huyện cho đến khi Cụ Thượng đi Tri Phủ thăng ám Sát Bộ chánh rồi Tuần Vũ, Tổng Đốc nên khi nghe Quan Huyện phàn nàn nhiều công việc, Cụ cười nói:

- Có rứa mới dễ kiếm tiền chứ! Trong Huyện mà bình an thì được bao nhiêu làm răng đủ tiền mua xe hơi, tậu nhà...

Quan Huyện cau mặt nói:

- Thừa Mạ chuyện chi còn dễ kiếm ăn chớ chuyện mấy thằng ông mãnh đó phá thì làm chi cho ra tiền. Họ làm cách mạng lấy đâu ra tiền mà ăn với uống.

Cụ Thượng Bà lắc đầu tỏ vẻ thương hại cậu con trai ngây thơ làm Quan mà không biết dựa vào cái bận của nghề mà khảo tiền:

- Mấy đứa làm cách mạng thì bỏ tù chúng nó đi, còn những đứa nhà giàu không làm cách mạng cứ cho chúng nó làm cách mạng hết, làm chi mà không ra tiền. Xe hơi, nhà lầu, vàng bạc, ruộng đất là ở đó chứ ở đâu. Tổ cha mi thật giống thằng cha mi lúc trước quá, cũng rứa mà.

Quan Huyện cười khi tỏ vẻ Bà Mạ giỏi. Quan Huyện nói lảng sang chuyện khác:

- Thừa Mạ thím Bầy về làm dâu Mạ được mấy tháng rồi hỉ?

Cụ Thượng bầm đốt ngón tay tính:

- Kém 15 ngày nữa đầy 6 nháng...

- Thím Bầy có mang ngay thì phải?

- Ủ Mạ không ngờ lại mần con như thế đó. Con Lua vợ lớn của hần cũng rứa về nhà mình ngày nào là hần có thai ngày đó mà con Duyên ni cũng rứa.

Quan Huyện có vẻ nghi ngờ, có lẽ đứa con của Duyên chưa chắc là con của ông hay chính là con của Cậu Chó em ruột ông? Ông Huyện nghĩ Lua người vợ cả của Cậu Chó cũng có thai nhanh chóng thì Duyên cũng có thể như thế lắm. Ông không ngờ đứa con trai Lua vừa sanh là con của gã học sinh, tình nhân của Lua, còn đứa con của Duyên chính là giống máu của Quan Huyện, người đã dành mất trinh tiết của Duyên ngay phút ban đầu.

Quan Huyện vẫn thấy Duyên đứng hầu bèn quay lại nói với Duyên:

- Thím Bầy?

- Dạ

- Mạ đã cho phép thím về thăm gia đình thì thím thu xếp ngay đi để sang mai tui đưa thím về Huyện. Một có hội thương toàn Huyện, Thầy Cai cũng lên Huyện đó, thím sẽ gặp Chú của thím rồi hai chú con đưa nhau về quê cho tiện.

Duyên bẽn lẽn đáp:

- Dạ, con cảm ơn Mạ...

Cụ Thượng Bà nhẹ nhàng đáp:

- Ủ, thôi được, con nhớ thu xếp quần áo, chiều nay cho con ít tiền con đi ra chợ Đông Ba coi có cái chi mua về biếu Chú và Mạ của con và cho đám em con nghe Bầy?

- Dạ, con cảm ơn Mạ...

Duyên xuống nhà dưới thu xếp va ly, quần áo để ngày mai nàng theo Quan Huyện về quê thăm gia đình. Ra ngoài Huế hầu hạ Cậu Bầy làm dâu Cụ Thượng được gần 6 tháng Duyên chưa về thăm quê lần nào. Có một vài lần Chú Mạ của nàng ra thăm nàng rồi lại về quê.

Cách đây 3 tháng khi Thầy Lý, chú của Duyên được Quan Huyện cho làm Cai Tổng, chú nàng đã đem lễ vật lên Cụ Thượng để tạ ơn Cụ Thượng đã thương cho Thầy Lý được làm Cai Tổng. Khi lên nhà Cụ Thượng đối xử rất nhã nhặn, chẳng những không nhận lễ vật của Thầy Cai còn cho Thầy Cai thêm tiền và hứa sẽ cho Thầy Cai làm cử phẩm. Duyên được gặp Mẹ của nàng, nàng dành được 22đ00 và 5 chỉ vàng nàng đã trao lại cả cho Mẹ nàng.

Thầy Cai rất hãnh diện khi có con gái làm vợ con trai của Cụ Thượng lại được Cụ Thượng thương quý. Thầy Cai không bao giờ nghĩ đến điều khổ nhục cho con gái khi phải chiều đãi một người tàn tật, vừa câm lại vừa không có xương sống, và Thầy Cai cũng không ngờ rằng con gái của Thầy Cai đã bị thất tiết với Quan Huyện anh Cậu Chó. Và lại nếu có biết con gái đã trao thân cho Quan Huyện, anh ruột chồng nàng trước khi nàng trao thân cho Cậu Chó thì Thầy Cai Tổng chắc lười cho rằng dù sao đứa con của Duyên cũng là giòng giời Cụ Thượng.

Sáng hôm sau Duyên chuẩn bị xong hành trang chào hỏi mấy gia nhân trong nhà Cụ Thượng để nàng về quê thăm gia đình thì Chú Cừ Trảng xuống dục Duyên:

- Mẹ Bầy ơi, Quan Huyện dục mẹ lên để về Huyện cà!

Duyên lật đật cầm va ly thì Cừ Trảng đã đỡ lấy va ly của Duyên và nói:

- Mẹ để tôi xách va ly này cho mẹ.

Duyên ngượng không dám trao va ly cho Cừ Trảng.

- Thôi Chú Cừ để tui xách cho, nhẹ đó mà.

Cừ Trảng để Duyên xách va ly, hắt đi theo nàng lên nhà trên. Cụ Thượng Bà ngồi trên phản ngựa, Quan Huyện ngồi trên ghế salon thấy Duyên khệ nệ mang va ly bèn gắt bảo Cừ Trảng:

- Cừ Trảng sao chú không xách hộ va ly cho mẹ Bầy. Mấy chú ni hỗn quá trời...

Cừ Trảng hốt hoảng đáp:

- Bẩm lạy Cụ Lớn. Mẹ Bầy không cho con xách. Con đã xin xách đỡ mẹ Bầy mà mẹ Bầy không chịu.

Duyên sợ Cừ Trảng bị mắng thêm bèn thưa:

- Bẩm Mẹ va ly nhẹ con xách cũng được. Chú Cừ xin xách mà con không khứng, thưa Mẹ, không phải lỗi tại Chú Cừ.

Cụ Thượng Bà mắng yêu con dâu quý:

- Con đang có dạ, xách nặng sao được. Từ rày có chuyện chi nặng cứ biểu chúng mang nghe không? Mình có dạ đừng làm chuyện nặng nhọc quá không nên...

- Dạ.

Quan Huyện bèn hỏi Duyên:

- Thím đã thu xếp song chưa sửa soạn ra xe.

Duyên thưa:

- Dạ, bẩm Quan Lớn xong rồi.

Quan Huyện cười nói:

- Thím gọi tui Quan Lớn làm chi, tui là anh chú Bẩy tức là anh chồng của thím, thím gọi tui bằng Anh cũng được.

Cụ Thượng Bà cũng nói:

- Phải, từ rày con đừng gọi anh con là Quan Lớn nữa!

Duyên sung sướng hãnh diện:

- Dạ.

Cụ Thượng Bà bảo Cửu Tràng:

- Cửu Tràng mi xách va ly ra xe cho mợ Bẩy nhen...

- Dạ.

Duyên lạy chào Cụ Thượng Bà:

- Lạy Mẹ con đi...

Cụ Thượng bảo Quan Huyện:

- Độ năm hay sáu ngày chi đó, anh cho con Bẩy về nhen anh Huyện...

- Dạ.

Duyên lẻo đẻo theo Quan Huyện và Cửu Tràng ra xe hơi. Trên xe đã có tài xế. Duyên định ngồi băng trên với tài xế thì Quan Huyện đã nói:

- Thím ngồi băng dưới đây cũng được nè.

Duyên đành ngồi băng dưới bên cạnh Quan Huyện.

Xe mở máy rồi phóng ra khỏi dinh của Cụ Thượng, chạy sang cầu Tràng Tiền. Xe vừa ra khỏi cửa Thượng Từ quẹo về phía đường Paul Bert thì Quan Huyện hỏi Chú tài:

- Chú tài chú có gia đình ở Huế phải không?

Chú tài xế đáp:

- Dạ gia đình bên vợ con ở Huế. Hiện nay, vợ con cũng sống ở Huế buôn bán bên Chợ Đông Ba.

Quan Huyện cười hỏi:

- Mi có muốn về thăm nhà không?

Chú tài thiếu nảo đáp:

- Dạ muốn, hai hôm nay con về thăm nhà con nhưng vợ con đau...

Quan Huyện làm bộ thương hại:

- Thôi tao cho mi ở lại Huế. Đây tao cho mi 5đ00 về cho vợ mi nghe không!
- Dạ xin cảm ơn Quan Lớn nhưng ai lái xe Quan Lớn về Huyện?

Quan Huyện cười đáp:

- Tao lái cho mi. À nhưng nhà mi ở đâu?
- Dạ nhà con ở số 66 Gia hội...
- Được rồi, nếu ngày mai tao còn ở đây tao sẽ đến tìm tại nhà mi nghe chưa!
- Dạ.

Quan Huyện móc ví lấy 5đ00 đưa Chú tài xế và dặn:

- Nhớ nghe không. Ngày mai phải ở nhà cả ngày nếu tao còn ở đây tao sẽ tìm mi. Bằng ngày mai mà không thấy tao đến tìm thì mi cứ việc đi xuống Huyện khỏi phải chờ tao nữa nghe không tài?

Chú tài mừng rỡ đáp:

- Dạ, xin cánh ơn Quan Lớn.
- Thôi chừ mi xuống để tay lái tao.

Chú tài xế trả số về số không nhưng vẫn đề máy mở cửa xuống nhường tay lái cho Quan Huyện. Mục đích của Quan Huyện đuổi Chú tài xuống là để Quan Huyện rảnh rang một mình với Duyên người tình cũ của Quan Huyện trước khi Quan Huyện gả Duyên cho Cậu Chó em ruột Quan Huyện.

Sau 2 ngày đêm chiêm trồn vẹn tiết trinh của nàng trinh nữ xinh đẹp rồi đẩy lên Thần Kinh nhiều lúc Quan Huyện vẫn mơ thấy người con gái xinh đẹp ấy nhưng vì Quan Huyện vừa là người sợ vợ, vừa là người cẩn thận sợ tai tiếng nên Quan Huyện giữ rất kín tìm cơ hội che dấu kỹ càng mới dám lộ. Còn Duyên nàng biết mình đã bị Quan Huyện cướp tiết trinh, nhưng nàng thấy chẳng thiệt hại chi và cũng chẳng ai biết điều đó nên nàng cũng lặng thinh. Nàng vẫn có cảm tình với Quan Huyện, lần này được về quê thăm cha mẹ lại được Quan Huyện quý trọng Duyên chẳng thấy thắc mắc chi hết.

Ngồi lái xe Quan Huyện bảo Duyên:

- Ngồi trên ni thím Bầy.

Duyên không biết làm cách nào leo lên được nên nàng đáp:

- Thôi để em ngồi dưới ni cũng được.

Quan Huyện không chịu.

- Ngồi lên đây em, lâu lắm sáu tháng rồi anh phải xa em...

Duyên cười đáp:

- Nhưng làm răng em ngồi lên đó được?

Câu trả lời thành thực của Duyên lành Quan Huyện bật cười:

- Thì leo lên đây ngồi bên cạnh anh đây nè!

Duyên lom khom trèo qua băng. Nàng lúng ngã chúi xuống. Quan Huyện vội thắng xe lại đỡ lấy Duyên. Bàn tay của Quan Huyện đã lợi dụng ngay thân mình người em gái bị Quan Huyện chiếm đoạt tiết trinh từ buổi ban đầu. Duyên ngượng ngịu đỏ mặt liếc nhìn Quan Huyện. Quan Huyện thấy Duyên đẹp tuyệt trần. Đôi má ửng hồng của nàng càng làm cho nàng tươi đẹp hẳn lên. Quan Huyện đỡ Duyên ngồi xuống rồi khẽ tát vào má Duyên nói:

- Hôm ni ở lại Huế ngày mai hãy về.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Ở mô?

Quan Huyện cười đáp:

- Được rồi, có chỗ ở mà. Ngày mai về nhen em...

Duyên có vẻ nóng về thăm nhà:

- Lúc mô về đến nhà?

- Mai về.

Duyên im lặng không đáp. Quan Huyện lái xe về phía An Cựu, tại đây Quan Huyện đã có một căn nhà riêng mà Quan Huyện đã mượn từ lâu làm chỗ chơi bởi mỗi khi Quan Huyện về Huế. Mấy lần về thăm nhà cha mẹ. Quan huyện định đưa Duyên đến đây, nhưng vốn tánh cẩn thận Quan Huyện thấy Lua, vợ của Cậu Chó đi sanh mà chỉ có một Duyên hầu hạ Cậu Chó đưa Duyên đi không được. Cậu Chó vắng Duyên Cậu tru lên thì phiền lắm. Thiên hạ sẽ nghi ngờ, rồi sẽ đến tai Bà Huyện thì thật là nguy hiểm. Quan Huyện đành phải nuốt nước miếng chờ cho đến ngày nay nhân đưa Duyên về quê, Quan Huyện dẫn Duyên về ngôi nhà ni.

Trong căn nhà có đầy đủ tiện nghi. Quan Huyện có mượn một lão già câm mỗi tháng 1đ80 trông coi căn nhà ni. Căn nhà ở sâu trong xóm nhà lá không ai biết Quan Huyện là ai hết. Mỗi lần về Huế Quan Huyện dắt đến căn nhà ni một người đàn bà.

Lần này Quan Huyện đưa Duyên đến. Thấy Duyên xinh đẹp lại có mang, lối xóm tưởng Duyên là vợ Quan Huyện. Quan Huyện cất xe hơi một nơi rồi đi xe kéo về chỗ Duyên ở.

Duyên ngồi trên ghé quan sát căn phòng, Quan Huyện về đến nơi thấy Duyên ngồi buồn một mình bèn sà đến kéo Duyên ngồi vào lòng Quan Huyện hỏi:

- Mấy tháng rồi em có nhớ không?

Duyên lắc đầu. Quan Huyện khẽ tát vào má Duyên nói:

- Sáu tháng rồi...

Bỗng Duyên ngừng nhìn người anh chồng:

- Ở thế ni lỡ Mạ biết thì sao?

Quan Huyện giật mình vì câu hỏi bất ngờ của Duyên. Quan Huyện đáp gượng:

- Mạ làm sao biết được... Ở đây không ai biết mình là ai hết...

Duyên gật đầu nói:

- Ờ hi.

Quan Huyện cổ vể nóng nẩy trước sắc đẹp của Duyên. Quan Huyện kéo Duyên đứng lên và dục:

- Vô đây em, ngồi ngoài đó người ta đi qua trông thấy kỳ lắm.

Duyên ngoan ngoãn đi theo Quan Huyện vô buồng.

Quan Huyện theo vào giữa lúc Duyên đang lơ ngơ chưa kịp ngồi thì Quan Huyện đã kéo Duyên vào lòng, bàn tay Quan Huyện ôm sát vào người Duyên làm Duyên đỏ mặt quay lại liếc nhìn Quan Huyện. Quan Huyện vẫn trờ trên kéo Duyên ngồi xuống, bàn tay Quan Huyện kéo mạnh làm Duyên giật mình vội vàng nắm lấy quần. Nàng khẽ trách:

- Chi mà vội rứa.

Quan Huyện cười nham nhở:

- Vội chi sáu tháng rồi anh xa em.

Duyên trách:

- Ai biểu, tự Quan Lớn hết.

Quan Huyện cau mặt véo Duyên, làm Duyên ái một tiếng:

- Sao em cứ ngạo anh bằng Quan Huyện?

- Quen miệng mất rồi.

Quan Huyện nâng bổng Duyên lên giường làm Duyên hốt hoảng:

- Để em cởi áo dài đã, ai lại mặc cả áo dài ni lên giường, anh cũng chưa cởi giầy thay quần áo.

Quan Huyện cười khì:

- Ủ hỉ, gặp em là anh cứ cuống lên. Quan Huyện ngồi dậy cởi giầy và thay quần áo ngủ, còn Duyên cởi chiếc áo dài bận chiếc áo cộc tay làm nổi cánh tay no tròn trắng trẻo thân hình thật đẹp, những đường cong tuyệt mỹ của Duyên làm Quan Huyện ngắm nghía mãi.

Dáng điệu của Duyên thật khêu gợi, Quan Huyện là người có khiếu thẩm mỹ nên khi nhìn thấy Duyên ông không thể ngồi im mà ngắm được nữa, Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên hôn. Nàng bẽn lẽn khép nép, ngượng ngịu. Quan Huyện muốn tận hưởng những phút mê ly trên tấm thân ngà ngọc tuyệt mỹ của Duyên nên ông giờ tất cả những thứ gì ông đã học được Bà Huyện hay trong sách của mấy nhà sinh lý học Tây Phương đã dạy để tận hưởng. Quan Huyện đã làm cho Duyên cuống lên.

Người nàng cứng đờ ra, mắt nàng lim dim. Quan Huyện làm đến nỗi Duyên phải nắm mớ tóc Quan Huyện lôi lên khẽ nói:

- Anh làm em nhột quá...

Quan Huyện thích thú trước lời khen của Duyên. Suốt một ngày một đêm, Quan Huyện không rời khỏi căn buồng, còn Duyên đã có dịp so sánh giữa Quan Huyện và Cậu Chó. Nàng thấy Quan Huyện chỉ là một chàng thư sinh có nhiều món nghề kỳ lạ, nhưng về sức khỏe thì thua xa Cậu Chó. Những người đàn bà như Duyên khi đã qua tay Cậu Chó rồi thì Quan Huyện dù có ngoại khoa cũng thua xa Cậu Chó. Với Quan Huyện Duyên không còn hứng thú ân ái, không bao giờ thỏa mãn. Nàng hoàn toàn tự động vì không có hứng thú. Những căn bản của Cậu Chó chẳng bao giờ Quan Huyện theo kịp. Cái tánh tò mò muốn hỏi dò sự thật của người Cậu Chó ra sao để gợi hứng cho việc ân ái giữa ông và Duyên nào ngờ Duyên thành thật nói cho Quan Huyện biết cái giá trị siêu đẳng của Cậu Chó làm Quan Huyện tiu nghỉu.

Ngày hôm sau Quan Huyện đưa Duyên trở về Huyện. Ngồi trên xe Quan Huyện buồn ngủ rũ ra. Ông thấy người mệt mỏi khó mà có thể lái được về đến Huyện. Ông đành phải đánh xe đi đón chú Tài ở bên Gia Hội để chú lái xe về Huyện.

Chú Tài ngồi trong nhà nghe tiếng còi xe hơi biết ngay là Quan Huyện đến tìm. Chú lật đật khoác vội chiếc áo bành tô và đội chiếc mũ kết ra xe.

Vừa thấy chú Tài Quan Huyện vội nói:

- Lên lái xe về Huyện!

Chú Tài lật đật mở cửa xe, Quan Huyện xuống xe rồi quay lại bảo Duyên:

- Xuống đây ngồi với anh...

Duyên lật đật mở cửa xe nhưng nằng không biết mở. Chú Tài thì loay hoay vào tay lái, Quan Huyện hơi cáu:

- Tài mi mở cửa xe cho mợ Bầy xuống đi...

Chú Tài vội mở cửa xe, Duyên ra khỏi xe xuống băng dưới ngồi với Quan Huyện.

Xe mở máy chạy, Quan Huyện có vẻ mệt mỏi. Ngài đeo chiếc kiếng dâm rồi dựa lưng vào Duyên ngủ. Duyên mới ẽ cả người không dám cựa quậy, nằng thấy Quan Huyện ngủ say như chết.

Duyên suy nghĩ quả Quan Huyện yếu thật. Chỉ một buổi mà qua Quan Huyện cố sức mình để thỏa mãn những khát khao mà Quan Huyện phải nhịn trong 6 tháng nay để rồi hôm nay ra xe Quan Huyện nằm như chiếc xác không hồn. Thật chẳng bù cho cậu Chó tuy cậu không có xương sống, nhưng cậu rất khỏe, cậu có thể cả Duyên lẫn Lụa quần nhau suốt ngày, hề thấy Duyên hay Lụa là cậu Chó mất la mảy lét cậu tìm mọi cách để gần gũi cho kỳ được. Duyên có cảm tưởng như khi đã là vợ của cậu Chó rồi thì tất cả những người đàn ông khác không còn là đàn ông nữa. Duyên thấy Quan Huyện trong ngày hôm qua nằng đã có đối tượng để sánh rồi.

Xe chạy gần về đến Huyện, bác Tài liền quay lại bảo Duyên:

- Mợ Bầy ơi, đánh thức Quan Lớn dậy trình với ngài sắp về đến Huyện rồi.

Duyên gật đầu rồi quay lại phía Quan Huyện khẽ lay:

- Thừa anh, đã về đến Huyện rồi...

Quan Huyện giật mình thức giấc, mở mắt nhìn quanh thấy Duyên bèn hỏi:

- Về đây rồi thím Bầy. Chà tôi ngủ một giấc ngon quá ta.

Chú Tài vội thưa:

- Dạ bẩm chỉ còn 3 cây số nữa là về đến Huyện Đường.

Quan Huyện sực nhớ đến bà Huyện bèn bảo chú Tài:

- Chú Tài ngưng ở đây cho thím Bảy ngồi băng trên.

Chú Tài vội thắng xe lại Quan Huyện bảo với Duyên:

- Thím lên băng trên ngồi, gần về đến Huyện rồi, bây giờ mới 9 giờ sáng, hôm nay hội thương các Thầy Cai Tổng trong Huyện thế rằng Thầy Cai chú của thím cũng lên Huyện hội thương đó.

Duyên lặng lẽ xuống xe rồi mở cửa băng trên vào ngồi, gã tài xế nhìn qua tấm kiếng hậu, hẳn thấy Duyên đẹp một cách lộng lẫy quý phái, dáng điệu của cô thôn nữ bụng mới lú chứa con so lông mày xéch ngược thật là một pho tượng tuyệt đẹp.

Chú Tài xế vốn tánh ma bần, lại hầu Quan Huyện nên hẳn thấy gái là chú tìm cách trêu chọc. Nhiều cô gái xinh đẹp đã bị chú cưỡng ép. Duyên vừa ngồi lên xe bỗng nàng giựt mình vì hình như có vật chi ngó ngoáy phía dưới. Nàng vội nghech người lên thì bàn tay của chú tài xế. Chú Tài thấy Quan Huyện có phần mệt mỏi dục Duyên lên băng trên là Quan Lớn ngủ gục ngay dưới băng nên hẳn liền vờ như quên không biết hẳn đặt bàn tay ngay chỗ Duyên ngồi. Hẳn biết thế nào Duyên quê mùa cũng ngồi sát gần hẳn là hẳn tha hồ làm trò quỷ thuật với mợ Bảy.

Duyên nhìn sang chú tài xế lái xe có một tay còn một tay chú để dưới chỗ Duyên ngồi, Duyên vội vã nghiêng người lên thì bàn tay của chú Tài cũng theo lên Duyên vội lấy tay hất bàn tay của chú Tài ra khẽ nói:

- Chú mần chi rứa chú Tài?

Chú tài xế tỉnh bơ đáp:

- Mợ ngồi lên tay cháu mà...

Duyên ngượng chín người. Duyên đành ngồi nhích ra chú Tài cười đắc ý, xe chạy về đến cổng Huyện mấy đứa con Quan Huyện thấy xe của bố chúng nó về chúng nó reo:

- A bố về mạ ơi! Chú về mạ ơi...

Bà Huyện đang đứng ngoài sau coi đám gà vịt ăn thóc ăn lúa liền quắc mắt nhìn lũ con quát:

- Chú về thì rằng! Sao chúng mi la dữ rứa...

Xe dừng lại trước cổng đường Quan Huyện còn ngái ngủ vì mệt, chú Tài biết Duyên không biết mở cửa xe nên hẳn chờ cho Quan Huyện xuống chú Tài mới vờ nghiêng ra ấn cửa xe cho mợ Bảy xuống hẳn đưa cả chiếc cùi chõ ấn lên ngực của Duyên. Ngực chắc nịch của Duyên làm chú Tài hoang mang ngơ ngẩn. Chú liếc nhìn Duyên thấy Duyên chẳng nói chi hết mặt hơi đỏ. Chú Tài lại muốn lợi dụng hiện tình để kiếm lợi, làm Duyên gắt:

- Sao chú không mở cho tôi ra.

Chú Tài lật đật đáp:

- Dạ thưa cánh cửa hơi rít.

Nói xong chú Tài ấn mạnh tay một chút cánh cửa bật ra Duyên xuống xe thì Quan Huyện giới thiệu Duyên với vợ:

- Đây là thím Bảy, con gái Cai Hương Thanh đó mình!

Duyên chấp tay vái chào bà Huyện.

Bà Huyện nhìn Duyên gật đầu hỏi:

- Thím về hồi mô?

Duyên buột miệng nói:

- Dạ hôm qua.

Quan Huyện tái mặt vội chữa:

- Sao lại hôm qua, hôm nay chứ.

Duyên giật mình vội nói:

- Dạ thưa bà Lớn, con về hôm nay...

Bà Huyện cười cho rằng Duyên quê mùa sợ sệt chớ bà không ngờ chồng bà có tình ý với Duyên. Bà Huyện nói:

- Sao thím gọi tui bằng bà Lớn. Thím là vợ chú Bầy thì với tui là chỗ chị em trong nhà, thím gọi tui bằng chị hay là bằng bác cũng được.

- Thím làm bạn với chú Bầy lâu mau?

Quan Huyện cười nói.

- Mình quên thím Bầy rồi à! Thím ấy là con gái Cai Hương Thạch mới làm bạn với chú Bầy được sáu tháng nay mà thôi.

Bà Huyện cười nói:

- Thím Bầy cũng may mắn đấy hi. Thím có mang mấy tháng rồi? Duyên đáp:

- Dạ thưa bác hình như là sáu tháng thì phải?

- Về với chú Bầy là Thím có mang ngay à?

- Dạ...

- Mau hi.

Quan Huyện sợ vợ hỏi lời thì phiền lắm nên vội nói thêm:

- Đây là thím Bầy hai còn thím cả vừa sanh được cháu trai kháu lắm. Trong thật đẹp, bụ bẫm lắm mình à!

Bà Huyện gật đầu?

- Ủ phải rồi, tui nhớ có lần tui đã gặp thím cả.

Quan Huyện bảo Duyên:

- Thím Bầy vô trong nhà ngồi nói chuyện với nhà tui cho vui.

Quan Huyện thấy chú Cai Lệ hầu trà đứng gần đó bèn vẫy lại hỏi:

- Các Thầy Chánh Phó Tổng đến đông chưa? Mầy ra thưa với Thầy Đề là khi mô các Thầy Cai Phó Tổng đến đây đủ thì trình tao nghe chưa?

Chú Cai Lệ hầu trà lời lễ phép thưa:

- Dạ.

Lát sau chú Cai Lệ vô trình với Quan Huyện là Thầy Đề cho vào bẩm, các Thầy Chánh Phó Tổng đã đến đông đủ, xin mời Quan Lớn ra họp.

Quan Huyện đeo bài ngà vào khuy áo, đi đôi giày Gia-Định thông thả ra công đường.

Ngoài công đường Thầy Đề ngồi ở góc bàn giành cho Quan Lớn còn các Thầy Chánh Phó Tổng, ngồi trên ghế dọc theo hai bên. Quan Huyện vừa ló đầu vô, Thầy Đề cùng với các Thầy Chánh Phó Tổng đều đứng dậy chấp tay với Quan Huyện. Thấy Thầy Cai Hương Thạnh, Quan Huyện vội nói:

- Thầy Cai Hương Thạnh à, thím Bầy vừa ở Huế về thăm gia đình đó. Thím Bầy đang ngồi nói chuyện với nhà tui trong nhà. Lát nữa họp xong thầy vô cho thím ấy về nhà thăm gia đình và bà Cai ghen.

Thầy Cai Hương Thạnh nghe Quan Huyện nói thầy có vẻ hãnh diện đáp:

- Dạ.

Quan Huyện quay sang giới thiệu các Thầy Chánh Phó Tổng, về thím Bầy.

- Con gái Thầy Cai Hương Thạnh là em dâu tui thím lấy chú Bầy nhà tui đã được sáu tháng nay rồi. Cụ tui rất thương thím Bầy, thím ấy ngoan lắm...

Câu giới thiệu của Quan Huyện làm Thầy Chánh Tổng Hương Thạnh cha đẻ của Duyên thấy hãnh diện mát lòng mát dạ.

Một Thầy Cai Tổng ra giảng thành thạo biết rõ gia cảnh của Quan Huyện, hầu hết anh em Quan Huyện đều làm quan to. Thân phụ Quan Huyện, là Cụ Thượng Thơ nhứt phẩm triều đình, đứng đầu tứ trụ triều đình còn các anh em của Quan Huyện. Người làm Bố Chánh kẻ làm ám sát thường cũng là Tri Huyện Thầy Cai Tổng hoạt trình trọng nói:

- Bẩm Quan Lớn có lẽ ông Bầy cũng làm Quan trong triều?

Quan Huyện lắc đầu đáp:

- Gia đình tui chỉ có chú Bầy không ra làm quan chú ấy là con trai út của các cụ tui nên các cụ tui cưng chú ấy không cho đi làm quan như chúng tôi.

Quan Huyện muốn dấu không cho các Thầy Chánh Phó Tổng và thuộc viên biết sự thật về cậu Bầy tức cậu Chó một kẻ người không ra người mà chó không ra chó đó là tiền oan nghiệp chướng của giòng họ Quan Huyện mà cậu Bầy đành phải gánh lấy.

Để khỏi trả lời phiền phức về những câu hỏi của các Thầy Chánh Phó Tổng Quan Huyện ra lệnh mang nước lên pha mời các Thầy rồi bắt đầu hội nghị hàng Huyện.

Trong khi Quan Huyện chủ tọa cuộc hội nghị với các thuộc viên và các Thầy Chánh Phó Tổng trong Huyện, thì Bà Huyện ngồi trong nhà nói chuyện với Duyên. Từ ngày về làm dâu nhà Cụ Thượng, Bà Huyện chưa được gặp mặt chú Bầy em chồng.

Bà Huyện chỉ nghe nói Quan Huyện có người em trai bị tật từ thuở nhỏ suốt ngày nằm trong buồng không đi ra ngoài, ăn uống khỏe mạnh nhưng không nói năng chi được. Về nhà chồng được mười năm rồi có với chồng sáu đứa con, bốn trai, hai gái bà Huyện vẫn chưa được gặp mặt cậu Chó. Thỉnh thoảng về hầu cha mẹ chồng bà Huyện chỉ ở nhà trên không hề bước xuống nhà dưới chỗ người làm ở và dành cho người em chồng. Có lần bà Huyện nghe tiếng chó tru bà ngạc nhiên quay lại hỏi chồng:

- Gần nhà mình như có chó đại đó mình hè! Tiếng chó tru nghe ghê quá hi?

Quan Huyện vội bầm vợ không cho nói nữa vì mặt Cụ Thượng Bà đã tái đi vì giận, nhưng có lẽ Cụ Bà nghĩ ra được cái lẽ, con dâu của cụ không biết mặt cậu Chó nên mới làm tiếng cậu Chó la khi bất bình với tiếng tru.

Bà Huyện vốn thông minh nên khi thấy chồng bất bình, bà biết ngay là không nên hỏi nữa nhưng bà vẫn thắc mắc. Buổi tối hôm đó bà Huyện thở thề hỏi chồng:

- Buổi sáng em nghe tiếng chó tru em hỏi sao mình lại bầm em không cho em hỏi nữa?

Quan Huyện cau mặt đáp:

- Anh khỏi phải giải thích, anh chỉ yêu cầu em khi nghe tiếng chó tru như thế đó, em cứ im lặng đừng hỏi mà mạ giận đó. Em không thấy khi em hỏi mạ đã giận rồi không? Anh vội bầm em là thế đó?

Bà Huyện hỏi:

- Nhưng tại sao như thế?

- Không cần hỏi tại sao hết, em chỉ biết nghe tiếng chó tru không được hỏi chi tiết.

Bà Huyện đành phải im lặng. Thỉnh thoảng bà có nghe tiếng chó tru khi bà đến nhà cha mẹ chồng nhưng vì Quan Huyện đã dặn, bà Huyện phải lặng thinh. Càng lặng thinh, bà Huyện càng thắc mắc. Do đó, hôm nay gặp cô em dâu vợ chú Bầy con trai út của cha mẹ chồng của bà. Bà Huyện tí tê hỏi:

- Chú ấy vẫn mạnh chứ?

Duyên đáp:

- Dạ, thưa bác, nhà con vẫn mạnh nhưng không hiểu sao cứ hai lần một tuần bác Đốc lại về chữa bệnh cho nhà em. Bác coi như thế thì nhà em không ngồi được.

Bà Huyện sững sốt hỏi:

- Thế à.

Duyên cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Bác không biết việc nhà em bị tật à?

- Có, tui biết chú Bầy bị tật nhưng tui không ngờ chú ấy lại không ngồi được.

Bà Huyện càng ngạc nhiên khi thấy Lụa vợ cả của cậu Bầy và Duyên vợ lẽ đều có mang. Bà Huyện cố

tưởng tượng coi chú em chồng của bà đối với vợ như thế nào mà có thể có thai được mà hai vợ của chú Bầy đều có mang? Bà khẽ hỏi Duyên:

- Tui hỏi thím điều này ghen thím tha lỗi cho tui cái tánh tò mò đó ghen.

Duyên thành thực đáp:

- Dạ, thưa bác cứ hỏi, em xin trả lời.

Bà Huyện hỏi:

- Đối với thím cũng như thím cả, chú Bầy làm cách nào để làm nghĩa vụ người chồng được. Chắc có lẽ thím phải giúp chú ấy nhiều lắm phải không?

Duyên lắc đầu đáp:

- Không nhà em cũng như những người khác mà thôi. Nhà em khỏe lắm. Cái tánh của nhà em mới hơi kỳ một chút. Hễ đòi hỏi vợ không được là nhà em tru lên nghe ghê quá. Lúc đầu em còn sợ nhưng sau rồi cũng quen đi.

Bà Huyện ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ hé!

Bà Huyện trò chuyện với Duyên hỏi những chuyện phòng the giữa Duyên và cậu Chó. Duyên thành thực thuật chuyện lại tất cả những gì mà nàng đã biết được ở người chồng tàn tật. Bà Huyện cau mặt suy nghĩ, bà không ngờ người em chồng tàn tật đó lại có sức khỏe kỳ lạ như thế. Bà nghĩ sao chồng bà lại yếu như sên? Bà Huyện mãi nghĩ ra cái lý do vì sao mẹ chồng của bà. Cụ Thượng Bà lại lấy cho chú em chồng của bà những hai vợ. Bà Huyện gật đầu nói với Duyên.

- Ủi thảo nào mà phải nhờ nhà tui làm mai cho thím lấy chú Bầy là phải, vì lúc đó thím Lớn đã có thai. Mà giữ gìn không cho thím Lớn gần chú Bầy.

Ủi mà cũng lạ hé! Chú Bầy tàn tật nhưng trời lại phú cho chú ấy được sức khỏe. Chú bù với nhà tui, yếu quá...

Duyên thành thực đáp:

- Có lẽ bác Huyện trai suy nghĩ nhiều, làm việc quan nhiều nên sức khỏe kém. Còn nhà em chỉ ăn, không làm chi hết...

Bà Huyện gật đầu nói:

- Ủi, thím nói có lý.

Bỗng bà Huyện nghĩ ra điều chi liền ri rả hỏi Duyên:

- Cũng hay đó hỉ, chú Bầy hai vợ mà lại ở chung với nhau chẳng thím mô ghen với thím mô. Giỏi hỉ!

Duyên mỉm cười đáp:

- Ghen chi thưa bác. Khi chị cả có dạ thì có em rồi, khi chị cả sanh rồi thì em lại có dạ việc ai nấy mần có chi mà ghen.

Bà Huyện cười sung sướng:

- Ủi hi chú Bầy chia đều như rúa làm răng mà ghen cho được nhưng tui coi chừng thím có vẻ xinh hơn thím Lớn thì chú Bầy phải yêu thím hơn chứ.

Duyên ngáy thơ đáp:

- Dạ cũng rúa mà bác.

- Rúa mà mần răng. Vợ đẹp thì phải cưng hơn chứ. Chú Bầy cũng khỏe kén đó. Được cả hai người vợ xinh đẹp cả cũng có phúc mà.

Bà Huyện và Duyên ngồi nói chuyện cho đến khi Quan Huyện và Thầy Cai Hương Thạnh, cha của Duyên vô, Duyên đứng dậy chào cha ruột và anh chồng thì Quan Huyện giới thiệu Thầy Cai Hương Thạnh với vợ:

- Đây là Thầy Cai Tổng Hương Thạnh, chú của thím Bầy đó mình.

Bà Huyện gật đầu chào Thầy Cai Hương Thạnh:

- Thầy Cai ngồi chơi.

- Dạ xin cảm ơn bà Lớn.

Duyên lấy chiếc ghế đặt ngay bên chỗ nàng ngồi để mời cha ngồi. Bà Huyện nói với chồng:

- Mình à, em vừa hỏi thím Bầy về chuyện chú Bầy. Chú Bầy có phúc đó mình, hai vợ mà vẫn êm ru, chẳng thím nào ghen với thím nào.

Duyên nhìn Quan Huyện cười e lệ. Quan Huyện bảo Duyên:

- Thím sửa soạn về chơi vài ngày lên Huyện tui đưa thím về Huế kéo mạ trông đó. Mạ dặn chỉ cho thím về mấy ngày thôi.

Duyên dạ khẽ rồi quay vào trong lấy hành trang ra. Quan Huyện sức nghĩ đến phương tiện chuyển vận của Thầy Cai và Duyên bèn hỏi:

- Thầy về bằng chi hi?

Thầy Cai Hương Thạnh thật thà đáp:

- Bẩm Quan Lớn con đi bằng xe đạp.

Quan Huyện nói:

- Thầy đi bằng xe đạp còn thím Bầy đi bằng chi? Thôi thầy để xe đạp ở đây, tôi cho xe hơi đưa thầy và thím Bầy về làng.

Thầy Cai Thạnh sung sướng:

- Dạ cảm ơn Quan Lớn.

Quan Huyện quay lại bảo gã lính lệ đứng hầu trà:

- Lệ, mi xuống bảo chú Tài sửa soạn xe để đưa Thầy Cai và vợ Bảy về Hương Thạnh nghe.

Duyên vái chào vợ chồng Quan Huyện rồi cùng với Thầy Cai Hương Thạnh ra xe hơi. Thật là hãnh diện. Thầy Cai Hương Thạnh thấy đời mình lớn hẳn lên vì con gái. Từ thuở bé đến giờ đây là lần thứ nhất, nhờ cô con gái lấy con trai của Cụ Thượng em Quan Huyện mà thầy được đi xe hơi. Thầy Cai sẽ hãnh diện với dân làng Tổng của thầy. Từ khi được Quan Huyện nâng đỡ, Thầy Cai Hương Thạnh vừa được làm Cử Phẩm, lại vừa thêm một căn nhà rộng tậu được vài mẫu ruộng.

Cha con Thầy Hương Thạnh ra xe hơi về quê. Xe hơi đến ngay trước cửa nhà Thầy Cai Tổng Hương Thạnh. Trẻ con trong làng thấy xe hơi chạy vào, chúng ùa ra chạy theo, vừa chạy vừa la:

- A ha, Thầy Cai có xe hơi. A cả cô Duyên cũng về làng. Xe hơi của cô Duyên.

Thầy Cai Hương Thạnh ngồi vênh mặt lên hãnh diện. Duyên nhìn ra ngoài lộ, bỗng nàng cuối gằm mặt xuống vì Duyên vừa trông thấy chàng trai mà cách đây bảy tháng, nàng và chàng vẫn mơ ước cùng nhau thất chặt mối tơ hồng.

Hải đứng bên lề đường, tay cầm chiếc cốc, tay cầm chiếc bụi nhùi. Hải nghe tiếng còi xe hơi nên chàng đứng sát vào bên lề để tránh chiếc cốc trên tay Hải để lộ ra ngoài. Chú Tài lái từ từ rồi thò đầu ra ngoài mắng Hải:

- Thằng nhà quê, đứng chi mà ngó ra rúa? Sao mi không thu cái cốc vô. Đụng vào xe của Quan Lớn thì mi chết bầm đó!

Hải giật mình thu cái cốc lại. Hải nhìn rõ Duyên ngồi bên trong. Chàng khẽ thở dài cuối xuống. Hải không muốn nhìn thấy Duyên nữa. Duyên người yêu của Hải trước kia. Bây giờ không phải của chàng nữa.

Xe phóng thẳng vào làng, đỗ trước nhà của Thầy Cai Hương Thạnh. Từ nhà bà Cai Tổng Hương Thạnh không hiểu xe hơi ở đâu đến trước nhà mình, bà hốt hoảng, ngần ngại không dám coi. Bà sợ xe của nhà đoan về làng khám rượu hay thuốc phiện lậu trong khi Thầy Cai đi vắng thì tiếng Thầy Cai gọi:

- Bà Cai ơi, ra đưa va ly của Duyên vô nè.

- Bà Cai lật đật chạy ra thì Duyên đã reo lên:

- Mẹ.

Bà Cai sung sướng đến rơi nước mắt gọi:

- Duyên con...

Thầy Cai lúng túng không biết mở cửa ra sao. Duyên phải bảo chú Tài:

- Chú Tài mở cửa hộ một chút đi!

Chú Tài quay lại hất cái khóa ra thì cửa bật ra. Thầy Cai xuống xe đi vô nhà, toán trẻ con trong làng thấy Thầy Cai và Duyên liền reo lớn:

- Thầy Cai và cô Duyên mua ô tô bây ơi. Làng choa có ô tô rồi.

Bà Cai ôm lấy con gái hỏi:

- Con về lúc mô:

Duyên đáp:

- Con vừa về thì gặp thầy, anh Huyện cho xe hơi đưa thầy và con về.

Nghe con gái gọi Quan Huyện là anh, bà Cai có vẻ hãnh diện nhưng vẫn lo ngại cái tôn ty trật tự quan là cha mẹ dân nên bà nói với con gái:

- Đừng gọi bậy con, Quan Huyện đối với chú con tốt lắm. Con phải gọi là Quan Lớn chứ ai gọi là anh?

Thầy Cai quắc mắt nhìn vợ nói:

- Thì nó là em dâu Quan Huyện thì nó phải gọi Quan Huyện bằng anh chứ bà rõ là.

Bà Cai vẫn ènhề:

- Thì ai không biết như rứa nhưng dù sao cũng là Quan Lớn trong Huyện.

Duyên cười đáp:

- Dạ chính anh Huyện bảo con gọi rứa.

Duyên lấy chiếc va ly ra mở lấy ra một gói mè sừng bánh ngọt và nhiều quà do Cụ Bà mẹ chồng cho nàng đưa về biếu cha mẹ.

Bà Cai sung sướng đặt ra khai rồi chia cho lối xóm và bà con. Hàng xóm và Lý Hương trong làng nghe tin Duyên về quê chạy lại để mừng. Dân trong làng biết Duyên lấy con trai Cụ Thượng nên đều gọi nàng là mợ Ấm.

Duyên nhìn quanh không thấy Hải đến, nàng bèn hỏi đứa em gái:

- Sao không thấy anh Hải đến chơi Mỹ?

Mỹ, cô em gái của Duyên, trông chẳng khác chị, cười tươi đáp:

- Hôm qua, anh Hải vừa đến đây chơi, có lẽ hôm nay anh ấy ra đồng đắp bờ tát nước ruộng mạ.

Mỹ gật đầu đáp:

- Anh Hải ra đồng đắp bờ tát nước về, thế nào anh Hải cũng đến đây. Từ ngày chị đi lấy chồng, anh Hải thường đến nhà ta chơi, mấy mẫu ruộng chú vừa tậu cũng nhờ anh Hải trong coi cây bừa.

Duyên khẽ thở dài. Nàng nghĩ đến Hải, chàng trai đã cùng với nàng hứa hẹn kết hôn. Duyên nhớ một đêm trăng, Duyên và Hải đi tát ruộng về. Hễ vào mùa hạn hán, mạ vừa cấy thiếu nước bị vàng mà ruộng thì cao muốn tát nước phải be bờ, tát bậc từ dưới rãnh sâu rồi tát giầy chuyền lên đến ruộng mình thật là vất vả. Tất cả đêm mới được vài sào ruộng có nước cho lúa xanh tốt rồi còn phải gánh phân ra rải.

Vào đầu tháng hai, lúa cấy được một tháng thì hết nước, bà Cai phải nhờ người tát nước vào ruộng. Hải đến làm giúp bà Cai. Trời sáng trăng, Hải và Duyên đứng tát nước. Hai người vừa tát vừa nói chuyện quên cả mệt nhọc. Mỗi lần mỏi, hai người gác gàu lên nghỉ ngồi bên nhau, dưới ánh trăng Duyên ngồi sát bên Hải. Hải e lệ rung sợ cầm tay Duyên. Cả hai đều không nói với nhau câu nào nhưng hình như họ đã thông cảm với nhau. Họ hẹn nhau ngày ăn hỏi, rồi ngày cưới. Họ nghĩ đến ngày rước dâu, ngày tế tơ hồng và đêm nhập phòng.

Duyên đẹp nhưt làng nên nhiều chàng trai nhòm ngó nhưng chẳng người nào được Duyên chú ý bằng Hải. Hải học hết bằng sơ học yếu lược Hải khỏe mạnh, đẹp trai, Thầy Cai cũng quý Hải. Mỗi lần có công văn hay có việc tính toán tiền thuế là Thầy Cai nhờ Hải làm giúp.

Mỗi lần Quan Huyện dục thuế, Thầy Cai phải nhờ Hải ngồi tính suốt đêm. Duyên nấu nồi chè đậu xanh mời Hải. Nàng chăm chỉ nấu nướng dưới bếp, Hải xuống bếp hút thuốc. Duyên lấy đóm thắp lửa châm thuốc cho Hải, Hải lợi dụng, nắm lấy tay Duyên. Duyên im lặng không cưỡng lại, Hải cố cầm tay Duyên cho lâu. Hải run run cúi xuống hôn lên mái tóc Duyên.

Duyên e lệ sợ nhưng vẫn để cho Hải hôn. Hôn được Duyên Hải sung sướng như lớn hẳn người lên nhà thấy người khỏe hẳn ra làm việc sảng khoái.

Hải hy vọng cuối năm nay chàng sẽ nói với mẹ chàng đem trầu cau đến hỏi Duyên thì tháng tư, có tin Duyên lên Kinh Đô làm trong nhà Cụ Thượng thân sinh Quan Huyện sở tại. Tháng sau lại có tin Duyên đã lấy chồng. Chồng nàng là con trai của Cụ Thượng em Quan Huyện sở tại, Hải choáng váng buồn rầu. Hải muốn được gặp Duyên để hỏi cho ra lẽ, lý do vì sao Duyên bỗng chốc đi lấy chồng không cho ai biết dân làng không được miếng trầu đám cưới.

Hải chờ mãi vẫn không thấy Duyên về Hải thường đến nhà bà Cai Tổng Hương Thanh để làm giúp. Vắng Duyên, Hải nói chuyện với Mỹ em Duyên, Kém Duyên hai tuổi. Trông Mỹ cũng xinh đẹp chẳng kém Duyên. Nhìn lâu có lẽ Mỹ còn đẹp hơn Duyên rất nhiều. Người Mỹ chắc nịch, da Mỹ trắng, uốn tóc đến nhàu và dài. Đôi mắt bồ câu đen, lông mi dài trong thật tình tứ. Mỹ cũng có nhiều cảm tình với Hải.

Những ngày Hải sang làm giúp bà Cai. Mỹ thấy nói chuyện với Hải, nấu nước trà cho Hải uống, nhưng Hải không dám cầm tay Mỹ. Chàng lo sợ khi nghĩ đến khi cầm tay Duyên rồi khi chia tay chẳng ai nói với ai một lời. Nàng đi biệt đến nay cũng chưa thấy về. Hải không muốn Mỹ cũng đi như Duyên. Hải không dám cầm tay Mỹ. Nhiều lúc Mỹ cười với Hải. Mỹ bạo dạn hơn Duyên. Nàng nói năng lém lẩy hơn Duyên nên Hải càng quý Mỹ hơn.

Mỹ nhìn quanh trong nhà Hải không thấy ai bèn hỏi:

- Chị Cò Ty đâu anh Hải?

Hải đáp:

- Chị Cò Ty sang làng Bình Lập ăn giỗ rồi. Chị Cò mang cả mấy đứa cháu sang chơi với bà Cụ thân sinh ra chị ấy. Còn anh Cò Ty thì đi ra tỉnh mua lưới.

- Nhà chỉ có một mình anh ở nhà thôi à!

- Ừ chỉ có một mình tui ở nhà thật là buồn.

Mỹ hỏi:

- Hôm nay anh không đi màn đồng à?

Hải khẽ thờ dài đáp:

- Có, tui đi làm về thì gặp Thầy Cai và cô Duyên đi xe ô tô về...

Mỹ cười nói:

- Thảo nào chị Duyên bảo với tui là có gặp anh ở quán bà Nhiêu.

- Ủ, tui gặp xe ô tô của Thầy Cai và cô Duyên ngay trước quán bà Nhiều.

- Sao anh không sang bên nhà tui chơi. Mạ tui và chị Duyên vừa hỏi đến anh. Không thấy anh sang chơi. Mạ tui và chị Duyên vừa nói đến anh cho tui đưa sang biếu bác, chị Cò Ty và anh ít bánh kẹo.

- Cám ơn cô Mỹ...

Mỹ nhìn Hải bằng cặp mắt lẳng lơ đáp:

- Làm chi mà anh phải cám ơn.

Mỹ vừa nói, vừa đặt ít bánh, kẹo xuống bàn rồi nàng ngồi gần sát bên Hải khẽ nói:

- Sao tui trông anh buồn quá anh Hải à.

Hải đáp lững lờ:

- Làm chi mà không buồn cô Mỹ... Từ lúc trông thấy cô Duyên ngồi trên xe ô tô đi về làng, tui thấy tui thân và buồn buồn. Nhớ lại ngày nào cô Duyên còn ở làng, thỉnh thoảng tôi đi tát nước với cô Duyên, bây giờ Duyên đã là bà Âm, còn tui vẫn rứa...

Mỹ lắc đầu nói:

- Việc chi mà anh buồn, chị Duyên đi lấy chồng thì tui ở nhà. Tui có bao giờ xa anh đâu.

Rồi Mỹ như tức tối với thái độ của Hải đối với Duyên mà quên nàng:

- Tại sao anh lại nghĩ đến chị Duyên, còn tui thì sao?

Hải nhìn Mỹ cười:

- Cô rồi cũng lại như cô Duyên chứ gì nữa...

Mỹ véo vào tay Hải nghiêng răng nói:

- Sao anh coi thường tui rứa. Tui khác chị Duyên khác...

Hải nhìn Mỹ đăm đuối.

- Có khác không? Hay là cũng thế mà thôi...

Mỹ véo mạnh vào tay Hải làm Hải la "ái" rồi vùng khỏi tay Mỹ nói:

- Anh đừng khinh tôi như thế! Anh nghĩ thế nào mà biếu tui cũng như chị Duyên.

Hải bạo dạn ôm lấy Mỹ kéo vào lòng chàng:

- Anh vẫn lo rồi đây Mỹ lại đi lấy chồng con quan mà bỏ anh.

Mỹ lắc đầu khẽ nói:

- Không, em yêu anh mãi mãi...

Nói rồi, Mỹ nghiêng đầu ngã vào lòng Hải. Hải ngây ngất trước sắc đẹp của Mỹ. Mùi thơm của mái tóc

gội hoa mùi và mùi da thịt tiết trinh của người thiếu nữ nông thôn làm Hải thêm bạo dạn. Hải đã có kinh nghiệm ở Duyên. Hải sợ sệt khi gần Duyên nên ngày nay chàng mới mang hận rằng, vùng trồng hoa để cho kẻ khác hái. Hải ôm sốc Mỹ ngồi dậy. Bàn tay của Hải đung vào người Mỹ. Mỹ khẽ rùng mình nhưng nàng vẫn để yên không một chút chống cự. Hải thấy thích thú, dần ngửa Mỹ ra hôn lia lịa vào mặt Mỹ. Mỹ cũng ôm chặt lấy Hải. Hải cuống lên trước Mỹ nhưng Mỹ như phát hiện ra điều gì nàng ngồi dậy khẽ nói:

- Ngoài cổng chưa đóng. Anh ra đóng cổng để em vô buồng, chớ ngồi ngoài này có người vô thì sao?

Hải gật đầu sung sướng. Chàng chạy ra khóa cổng, khóa cẩn thận trở vào thì Mỹ đã vô buồng rồi. Hải thấp thỏm lo sợ. Chân tay chàng run, trống ngực đập mạnh. Hải len lén vào trong buồng. Buồng tối om từ ngoài nhiều ánh sáng bước vào. Hải thấy tối om, không nhìn thấy Mỹ đâu Hải vội gọi:

- Mỹ! Mỹ ơi...

Mỹ cười đáp:

- Vô đây, gọi chi mà lớn rứa, người ta nghe thì sao?

Hải nhìn vào chỗ phát ra tiếng nói, chàng thấy Mỹ đã nằm trên giường. Hải bước vội vào thì Mỹ đã kéo Hải ngồi xuống.

Hải thấy Mỹ nằm quay mặt ra, tay ôm lấy hông Hải, Hải vội quay lại ôm Mỹ nhấc bổng lên rồi đặt nàng vào trong. Hải nằm ghé bên Mỹ. Mỹ khẽ hỏi:

- Anh đóng cửa chặt chưa?

- Rồi?

- Anh làm em tức cười quá.

Hải luống cuống không biết làm cách nào để chiều người con gái xinh đẹp này được. Hải vụng về, ngượng nghịu nhưng rồi tất cả đều xong. Mỹ đau đớn cao mặt khẽ rên lên. Hải hùng hục như người già gạo còn Mỹ thì trong đau đớn, trong sự tò mò.

Bỗng từ bên ngoài vọng vào:

- Anh Hải ơi! Anh Hải có nhà không?

Hải hoảng sợ vùng vạy, lắng nghe rồi nói:

- Chết rồi cô Duyên đến.

Mỹ hốt hoảng hỏi:

- Làm sao được anh? Chết rồi, chị Duyên đến thì chết. Chị ấy biết mất...

Tiếng Duyên gọi lớn:

- Anh Hải có nhà không?

Hải sức nghĩ đến kế, chàng bảo với Mỹ:

- Em đi lối sau rồi ra đường hẻm xóm ông Cộ mà về thì Duyên không biết.

Mỹ hỏi:

- Còn anh đi đâu?

Hải đáp:

- Anh ra mở cửa cho Duyên. Duyên có hỏi em thì anh nói, em có đến cho bánh và kẹo nhưng đã về rồi!

Mỹ ghen:

- Không, em không muốn anh gặp chị Duyên...

- Nhưng bây giờ cô Duyên đến chẳng lẽ mình không ra thì cô ấy nghi hơn nữa.

Mỹ gật đầu:

- Gặp một lát thôi nghe. Thôi em về đây. À còn cái khăn của em ngoài đó nữa, anh lấy vô cho em đi.

Hải chạy ra lấy chiếc khăn vứt cho Mỹ, đợi cho Mỹ đi lối sau anh mới giã vò lên tiếng hỏi:

- Ai gọi đó?

Duyên cười đáp:

- Tuy đây anh Hải ơi! Làm chi trong đó mà gọi như hò dò không thấy ai lên tiếng hết?

Hải vờ đáp:

- A cô Duyên đó à! Buồn ngủ nên nằm ngủ quên hết, không nghe tiếng cô gọi:

Duyên cười nói:

- Hôm qua anh làm chi mà ban ngày lại phải ngủ... Sao anh không sang bên nhà tui chơi. Mở cửa tui vô với anh Hải...

Hải cố chân chờ cho Mỹ chạy thoát ra phía sau về lối ngõ ông Cống, Duyên lại dục:

- Sao lâu rứa anh Hải. Anh làm chi trong đó...

Thấy Duyên vẫn còn cái tánh dành hành như khi nàng còn ở nhà vẫn làm nũng, vẫn bắt Hải phải chịu. Hải thấy thích thú khi nghe tiếng Duyên gắt với mình. Chàng ra mở cổng gặp Duyên. Hải chào:

- Dạ thưa mợ Ấm...

Duyên sụ mặt liền, đi lại phía Hải bẹo vào tay Hải rồi nghiêng răng hỏi:

- Đứa mô biểu anh gọi là mợ Ấm.

Hải không cười vẫn tro tro mặc cho Duyên véo.

- Thì cô là vợ của Ấm, con trai Quan Thượng thì phải gọi cô là mợ Ấm chứ còn chi nữa. Chính Thầy Cai bắt mấy đứa làm trong nhà gọi như thế nên tui cũng phải gọi như thế!

Duyên buồn rầu không đáp. Nàng vào trong nhà.

Vườn cổng lên, Hải mới lúi thủi vào nhà thì Duyên đã vô buồng. May khi ấy, trong buồng không có ánh sáng. Hải đi vào ngay thấy Duyên vô buồng bèn hỏi:

- Cô tìm ai?

Tiếng Hải gọi "cô" nặng chình chịch, đầy uất hờn. Duyên cười lẳng lơ đáp:

- Tui thích tìm ai thì tui tìm. Căn phòng này đáng lẽ là của tui đó nghe. Bây giờ tui vô không được à!

Hải buồn rầu không đáp. Chàng ngồi trên phản, vò điều thuốc bà Cửu Ốc trong mảnh giấy bản, quán sâu kền rồi đốt lửa hút thuốc. Duyên mền Hải hơn bao giờ hết. Nàng khẽ hỏi:

- Anh Hải, Mỹ có qua bên ni không?

Hải khẽ gật đầu:

- Cô Mỹ qua cho bánh kẹo nói rằng của cô về cho...

Mạ và chị Cò Ty đâu? Anh vẫn mạnh đó chứ anh Hải!

Hải đáp lững lơ:

- Cám ơn cô, mạ tui và chị Cò đi vắng, còn tui thì nhờ trời từ khi cô đi lấy chồng đến giờ, tui mong cho mau chết mà không hiểu sao trời vẫn còn bắt tôi sống như thế... ni...

Duyên biết Hải day nghiêng mình. Nàng thở dài ngồi xuống chiếc phản và nói:

- Duyên số cả anh ơi. Em không ngờ em lại phải xa anh.

Hải mỉm cười chua chát:

- Có chi là không ngờ. Cô thích lấy chồng con quan, nhà giàu thì cô đi lấy chứ có ai buộc cô lấy đâu? Cô ra ngoài Huế là để đi mần chớ đâu phải lấy chồng?

Duyên buồn rầu, mắt rưng lệ:

- Thật không ai hiểu thấu hoàn cảnh của em. Đến anh cũng còn trách em như rứa thì thật là em không thể nào nói được nữa rồi...

Hải thấy Duyên ghen ngào mắt ứa lệ, chàng đâm thương hại Duyên nhưng lòng ghen tức vẫn còn trong lòng Hải, Hải khẽ thở dài im lặng...

Duyên lấy vạt áo lau nước mắt rồi quay đi với cặp mắt đỏ ngầu còn ngán lệ đau thương. Hải nắm lấy tay Duyên khẽ hỏi:

- Duyên về rồi bao giờ đi?

Duyên đáp:

- Vài ngày anh ạ!

- Nhìn thấy bụng Duyên lú ra. Hải biết Duyên đã có mang. Chàng buồn đứt ruột chán chường:

- Lần này cô đi luôn phải không? Nay mai cô sắp là mẹ rồi còn chi nữa? Mẹ Ám bao giờ cũng hơn hạng cùng đình phải không?

Duyên nhìn Hải bằng cặp mắt van xin:

- Thôi anh đừng day nghiêng em nữa... Tất cả đều là duyên số. Đáng lẽ đứa con này phải là con của anh...

Và bây giờ là con của người ta phải không? Thật là bẽ bàng:

Duyên nắm chặt lấy tay Hải khẽ nói:

- Em biết em có lỗi với anh nhiều lắm! Duyên số đã định như thế này rồi, em chỉ biết xin anh tha thứ cho em...

Hải khẽ kéo Duyên về phía mình. Duyên như người không xương, chẳng một phản ứng chống đỡ nào. Nàng ngã vào lòng Hải ngược lên nhìn Hải, Duyên nhớ lại ngày nào hai đứa cùng đi tát nước ngoài ruộng trong một đêm trăng sáng nàng cũng nằm gối đầu lên đùi Hải.

Hai đứa nhìn trăng rồi nhìn nhau trong e lệ, chẳng ai dám nói với ai lời nào mà cũng chẳng ai dám đi quá trớn. Bây giờ, Duyên đã có chồng và nàng lại nằm vào lòng Hải. Duyên là người đàn bà đã biết yêu đương đã biết thích thú của tình yêu nên nàng táo bạo hơn. Duyên đưa tay vịn lấy cổ của Hải kéo xuống, Hải ghé sát mặt Duyên khẽ hôn trên má nàng, Duyên cười nhìn Hải như chào mời.

Hải vẫn còn rục rề. Người Hải rạo rục. Ý tưởng trả thù nảy trong đầu chàng, nhưng Hải vụng về không biết làm cách nào để trả thù nữa. Lần thứ nhứt Hải chiếm đoạt là cách đó chừng mười phút đồng hồ. Chàng đã phá tiết trinh của Mỹ, em Duyên nên Hải chưa thành thạo trong việc ái ân.

Duyên khẽ cắn vào má Hải rồi nói:

- Đây bây giờ em là của anh, anh muốn làm chi thì làm, anh đừng giận em nữa nghe?

Hải gật đầu rất ngây thơ. Phải rồi, Hải còn giận gì nữa. Hải say đắm nhìn Duyên. Duyên biết Hải vẫn còn ngây thơ như ngày nào nếu nàng không đưa Hải đến chỗ phải đến.

Hải khẽ kéo Duyên lên, nâng đầu nàng sát với mặt chàng. Hải khẽ hôn lên mái tóc của Duyên. Mùi thơm của da thịt của mái tóc Duyên làm Hải ngây ngất.

Duyên khẽ hỏi Hải:

- Anh có yêu em không?

Hải gật đầu. Duyên nũng nịu:

- Yêu em làm răng?

Hải ngần ngại, chàng không biết đáp lại sự đòi hỏi của Duyên ra sao nữa. Duyên biết Hải rất ngây thơ về tình ái, chớ không như Duyên, sau những cuộc ái ân với cậu Chó. Duyên đã thành thạo. Nàng kéo Hải gục xuống rồi cắn vào vai Hải. Nàng khẽ rên:

- Hải em yêu anh lắm. Em nhớ anh lắm...

Bàn tay của Hải đụng tới da thịt của Duyên làm người chàng bàng hoàng, ngây ngất. Duyên kéo Hải nằm xuống bên nàng nhưng rồi nàng sực nhớ là cổng chưa đóng, cánh cửa trong nhà còn mở tang hoang.

Duyên lật đặt vận chiếc khăn và nói:

- Để em ra đóng cổng đã nghen...

Hải gật đầu. Duyên chạy vội ra cổng. Nàng hạ cổng xuống, gài chặt rồi vào nhà đóng cửa ngoài. Trong nhà tối om, Hải nói:

- Tối quá hi!

Duyên cười nói:

- Tối cũng được.

Duyên kéo Hải nằm xuống bên mình. Hải nhìn thấy bụng Duyên lú to bèn hỏi:

- Em có mang mấy tháng rồi?

Duyên nguýt Hải:

- Hỏi làm chi?

- Hỏi cho biết...

- Anh muốn biết không...

- Nói rồi Duyên cầm tay Hải.

- Làm sao anh thử dài.

Hải thành thực đáp:

- Đáng lẽ đứa nhỏ này là con của anh...

Duyên cười đáp:

- Ủ hi?

- Duyên kéo Hải gục xuống ngực nàng rồi khẽ nói:

- Em sẽ cho anh tất cả. Đây, anh muốn gì em cũng chiều anh...

Hải dằn dỗi:

- Em có chịu anh bây giờ thì cũng là sau người ta.

Duyên đành phải đổ cho số mạng:

- Thì tại số hết mà anh ơi!

Duyên làm cho Hải cuống lên vì sự gò ép, trêu chọc của nàng. Hải gục trên mình Duyên rồi mặc tình nàng muốn làm chi thì làm...

Hải đã bị động trước sự thành thạo của Duyên. Duyên đã lỏng lẻo điên cuồng của Hải...

Sau cuộc ái ân nồng cháy, Duyên vẫn nằm trên phản gối đầu tay cho Hải nằm bên nàng, trong khi Mỹ đã về đến nhà rất lâu không thấy Duyên trở về. Mỹ đâm nóng ruột không hiểu Duyên ở bên Hải làm chi mà lâu rứa.

Mỹ phải đi gánh nước, nấu cơm, nàng đang bực sẵn nên khi gặp thẳng Chúc, em nàng ở ngoài cổng vô nàng liền hỏi:

- Chúc, mi thấy chị Duyên đâu không?

Chúc lắc đầu đáp:

- Tui đâu biết chị Duyên đi mô?

Mỹ đay nghiến:

- Chà về nhà làm mợ Ấm thiệt đó hi! Cơm nước không nấu, không làm chi hết chỉ lo đi rong chơi thôi hê!

Bà Cai Thông Hương Thanh nghe Mỹ đay nghiến Duyên bèn gắt:

- Thì lâu hán không về cũng phải cho hán đi thăm bà con lối xóm một chốc lát chứ! Mi thấy hán về mi lại sắp ganh tỵ với hán đó...

Mỹ cau mặt đáp:

- Về thì phải mần, chứ ai làm đầy tớ chị ấy được!

Bà Cai Hương Thanh tức giận:

- Mi không mần thì để đó tao mần... Mi đừng đay nghiến hán mần chi...

Tuy mạ nói thế, Mỹ vẫn quảy đôi thùng nước ra giếng làng để gánh nước. Mỹ đi qua nhà Hải, nàng thấy cửa ngõ nhà Hải đóng kín mà cửa nhà trên cũng đóng. Mỹ ngờ rằng Hải đã đi chơi nên đóng cửa, nhưng rồi Mỹ bỗng thấy ghen tức, nghi ngờ Duyên đang ở trong nhà với Hải. Nàng đặt gánh xuống réo lớn:

- Anh Hải ơi! Anh Hải ơi...

Hải đang nằm gối đầu tay của Duyên nghe tiếng Mỹ réo, chàng giật mình tái mặt. Duyên và Hải nằm bên nhau quên cả thời gian nên khi Mỹ réo gọi Hải, Duyên cũng giật mình vùng dậy. Nàng vén lại chiếc áo, rũ lại ống quần lật đặt hỏi:

- Răng đây anh Hải con Mỹ nó biết thì phiền lắm đó...

Đã có kinh nghiệm lần trước khi Mỹ còn ở đây Hải bị Duyên réo gọi. Hải phải đẩy Mỹ đi cổng sau ra ngõ ông Cống nên lần này nghe Mỹ gọi. Hải bảo Duyên:

- Em đi ngõ sau ra đường ông Cống mà về nhà Mỹ không biết.

Duyên nghi ngờ hỏi:

- Mỹ nó gọi anh mần cái chi?

Hải đành phải nói dối:

- Hay mạ sai cô ấy đi gọi anh sang màn giúp cái chi đó mà...

Duyên lật đật sỏ đôi guốc đi ra phía cổng sau. Nào ngờ, Mỹ gọi không thấy Hải thừa lại, nàng sanh nghi nghĩ ngay đến vụ đi cổng sau mà lúc nãy Mỹ đã đi, nên Mỹ vội quảy thùng nước chạy ra cổng sau định đi thẳng vào nhà thì thấy Duyên từ nhà Hải đi ra. Mỹ tái mặt, máu uất của nàng đưa lên đến cuống họng. Chân tay Mỹ run lên vì ghen uất. Nàng bước nhanh và đón trước Duyên hỏi:

- Chị đi đâu? sao lại ra lối này?

Duyên lúng túng không biết trả lời ra sau thì Mỹ đã cầm tay Duyên kéo vô nhà Hải, Duyên cau mặt giằng tay Mỹ ra nói:

- Mi màn chi rứa Mỹ?

Mỹ uất tức vì nàng biết rằng Duyên và Hải đã hủ hí với nhau trong khi nàng phải lánh mặt về nhà. Mỹ tức với Duyên thì ít nhưng ức với Hải thì nhiều, nàng định làm cho Hải một trận nên nàng mới lòi Duyên trở lại nhưng khi nghe Duyên gay gắt hỏi, Mỹ đành dẫu dịu:

- Em muốn biết chị vô trong anh Hải chi mà lâu rứa? Anh Hải có nhà không?

Duyên muốn tránh đi cho xong nên nàng vội chỉ vô nhà biểu với Mỹ:

- Mi vô đó mà hỏi? Choa làm chi biết được anh Hải có ở nhà hay không?

Mỹ cau mặt hỏi vặn:

- Thế chị ở trong ấy màn chi?

Duyên cúi:

- Tao màn chi quyền ở mi hỉ răng? À con ni dạo ni hung dữ quá...

Mỹ dậm hoẵng khi thấy Duyên đã cúi. Nàng uất ức đành để Duyên ra ngõ:

Nàng quảy đôi thùng đong đưa đụng vào cây xoan nghe rầm rầm và hỏi lớn:

- Anh Hải có nhà không? Anh màn chi rứa?

Hải cuống lên khi thấy Mỹ đi cổng sao vô đụng độ với Duyên. Hải hốt hoẵng không biết tránh mặt đi đâu nữa nên khi nghe Mỹ gọi. Hải vô trong buồng nằm giả vờ ngủ say như không nghe tiếng gọi.

Không thấy Hải lên tiếng, Mỹ tưởng Hải đã trốn. Nàng đặt đôi thùng ngoài sân rồi cầm đòn gánh sục vào trong buồng thấy Hải nằm ngủ. Nàng uất ức cầm đòn gánh thúc vào hông Hải rồi nói:

- Mệt lắm à! Dậy! Dậy!

Hải vờ ngái ngủ, mở mắt giật mình khi nhìn thấy Mỹ bèn hỏi:

- Em đi mô đây?

Mỹ nghiêng răng:

- Anh là thằng khốn nạn, anh còn mở miệng hỏi tui đi mô phải không? Chà sung sướng quá ta, đuổi người ta về để anh chị hú hí với nhau. Một lần phải không? Bà vừa xách quần chạy ra cổng sau, còn anh thì vờ ngủ say. Nay đừng lấy vải thưa mà che mắt thánh nghe không? Con nì biết hết rồi...

Hải cuống cuống, sợ người ngoài nghe được, chàng vội năn nỉ Mỹ:

- Trời ơi! Em la lớn thế nì, nhờ người ta nghe được có phải xấu hổ cả lũ không?

Mỹ day nghiêng:

- Anh khốn nạn lắm, anh đuổi tui về để anh hú hí với chị Duyên. Không biết nhục, bụng người ta lu lú như rứa, người ta coi anh có ra gì mà anh còn như rứa. Tui biết như thế nì thì mặt anh ai người ta thêm vô. Chà anh chị một rồi ngủ quên đi, con nì mà không gọi thì có lẽ đến chiều anh cũng chưa dậy, đợi mẹ và chị Cò về bắt được cả hai đứa, lấy mẹt mà che lúc đó mới thấy hèn...

Hải chối bai bãi:

- Ai mần chi mà ê, mà phải lấy mẹt che...

Mỹ gay gắt:

- Không mần chi mà đến bây giờ mới thấy chị Duyên chạy ra. Rồi cũng chạy lổi sau ra đường ông Cộ như anh chỉ cho tui chạy, còn anh thì vờ nằm ngủ một trong giường.

Bỗng Mỹ sực nhớ ra điều chi bèn kéo tay Hải đứng dậy nói:

- Đứng dậy cho coi nào, đứng dậy để con in khám coi các người mần chi thì biết ngay...

Hải cuống lên lo sợ nhứt định ngồi ỳ ra, không đứng dậy, miệng liềng thoáng:

- Cái chi mà coi lạ quá, lạ quá thôi...

Mỹ đành đành kéo Hải đứng dậy:

- Sao anh không cho tui khám.

Hải cười đáp!

- Ai mần chi mà khám. Trời ơi, rầu thấy mạ đi mà còn đùa cho được.

Mỹ véo Hải vào đùi thật mạnh.

- Ai mần chi anh mà anh la rầu...

Hải ngồi chịu trận cho Mỹ véo rồi bất ngờ Hải ôm lấy Mỹ kéo vào lòng mình. Bỗng bên ngoài có tiếng réo Mỹ:

- Mỹ ơi! Mỹ...

Mỹ cuống lên vội chạy ra lồng đòn gánh chạy vội ra ngoài giếng, bà Cai vẫn réo nhưng Mỹ làm thỉnh thoảng hai thùng nước về. Nàng gặp Duyên đang ngồi chế rau muống. Mỹ nguyền chị một cái dài thườn thượt rồi gánh thúng nước vào trong.

Bà Cai thấy Mỹ liền hỏi:

- Mi gánh nước coi mà lâu rứa! Nửa ngày trời không được một đôi. Con ni dạo ni nguoi hư lắm rồi đó nghe. Ừ từ sáng đến chiều không thấy anh Nhiều Hải đâu hỉ!

Thằng đó rứa mà ngoan lắm. Một mình cày gân mẫu ruộng, trong làng ai cũng thương. Nó làm như thần đồng đó đó. Đưa mô lấy được thằng đó về sau khỏe...

Duyên nhìn mạ e lệ. Mỹ thu đôi thùng không vào một nơi định xuống dưới bếp bắt nồi cháo heo, bỗng nghe mạ nàng nói:

- Hải đó hỉ! Mi xoay hộ choa một thúng lúa đi... Răng từ sáng đến chừ mi đi mô? Lúc nầy mợ Ấm cho người sang cho bà Cò và mi bánh kẹo mi đã nhận được chưa?

Nghe mạ gọi mình là mợ Ấm trước mặt Hải Duyên ngượng ngịu. Hải uất ức, chàng không trả lời bà Cai mà đi thẳng xuống dưới bếp thấy Mỹ quấy nồi cám heo bèn hỏi:

- Cô Mỹ làm chi đó?

Mỹ ngúych Hải:

- Làm chi mặc tui. Kia, răng không trả lời cho mạ chuyện mợ Ấm cho bánh kẹo?

Hải ngượng ngịu khẽ tát vào má Mỹ. Mỹ đưa tay lên gạt tay Hải:

- Đền ghét...

Hải biết Mỹ đang ghen với mình. Chàng lấy thùng đi súc lúa ra say.

Duyên từ trên nhà đi xuống thấy Hải khệ nệ bụng thùng lúa bèn hỏi:

- Mạ về chưa?

Hải khẽ gật vì chàng sợ trả lời Mỹ nghe được.

Duyên đi lấy sào đặt bên cối xay lúa để khi Hải xay xong mẻ lúa nào thì Duyên sàng mẻ ấy. Và nhờ có công việc sàng gạc, Duyên có thể ngồi nói chuyện với Hải dễ dàng. Duyên không ngờ Mỹ đã yêu Hải tha thiết và Mỹ cũng đã dâng trọn vẹn đời nàng cho Hải rồi.

Hải đổ lúa vào cối, chàng cởi áo ngoài vắt lên tay cầm rồi cong lưng xay lúa. Mỹ đang nấu nồi nước trà tươi nghe tiếng cối xay rè rè, nàng nhìn lên thấy Hải đang xay lúa, còn Duyên thì ngồi sàng gạo. Mỹ biết Duyên lợi dụng sàng gạo để ngồi nói chuyện với Hải, nàng muốn đuổi Duyên lên nhà để nàng sàng gạo. Cái tánh ghen tức nhỏ nhen của đàn bà đã nổi lên trong Mỹ. Mỹ xách ấm nước trà tươi lên nhà trên gặp bà Cai đang ngồi bán lúa cho hàng sáo. Mỹ nói bằng quơ nhưng cốt để cho mẹ nàng nghe:

- Cái chị Duyên như thế thì thôi, bụng đã to còn ngồi dần và sàng gạo như thế nhờ động thai thì khôn.

Nghe Mỹ nói thế, bà Cai trừng mắt nhìn Mỹ rồi nói:

- Răng mi không mần giúp chị mi, mi còn nói chi rứa Mỹ.

Mỹ lắc đầu đáp:

- Ai hiểu được chị nớ, con mần răng biểu được. Mạ có biểu thì chị mới nghe, còn con biểu chị ấy lại chửi

lên đầu con đó thôi...

Bà Cai lên tiếng gọi:

- Mợ Ấm ơi! Lên đây mạ biểu cái ni con...

Mấy người hàng xóm đong gạo của bà Cai nghe bà Cai gọi Duyên là mợ Ấm họ bèn hỏi:

- Dạ thưa bà Cai mợ Ấm vừa về đó, thưa bà?

- Ủ cháu vừa về con gái rửa thì thôi, bụng mang dạ chửa mà cũng mần làm chi cho thêm khổ.

Rồi bà Cai muốn khoe cho mấy chị hàng xóm biết cái thể lực của con gái bà.

- Chà, con Duyên nhà tui may mắn tốt số. Cụ Thượng trên đó quý nó lắm. Quan Huyện đây là anh ruột chồng hần mà. Sáng nay, Quan cho cả ô tô đưa hần về nhà...

Thấy Duyên vẫn chưa lên, Mỹ đâm thêm một câu nữa:

- Đó, mạ thấy chưa, con nói có sai mô. Chị ấy không lên đó...

Bà Cai lại réo:

- Mợ Ấm ơi, lên mạ biểu nè con...

Duyên bức tức với tiếng gọi mợ Ấm vì Hải đã nguýt nàng dục:

- Mợ Ấm.

Duyên nguýt Hải rồi đưa tay bấm lên chân Hải, làm Hải giật mình rụt chân về. Duyên cười nói:

- Ai biểu anh gọi tui là mợ Ấm...

Hải cau mặt đáp:

- Thì mạ cô gọi rửa, tui nhắc rửa... Cô không là mợ Ấm thì là chi. Vợ của cậu Ấm, con trai Cụ Thượng mà...

Nói đến đây Hải khề thờ dài nảo nuốt...

Tiếng réo của bà Cai lại vọng xuống làm Duyên tức giận đứng dậy đi lên nhà trên, gắp mạ hỏi:

- Mạ gọi chi con?

Bà Cai tươi cười đáp:

- Thôi để cho em con mần cho. Bụng ni to rồi mần như rửa không nên nhỡ ra sao Cụ Thượng lại trách mạ làm tham công, tiếc việc bắt con mần nhiều quá:

Duyên đáp:

- Thì để con mần cho khỏe chân, khỏe tay chớ ai cứ ngồi ăn không...

Bà Cai không trả lời Duyên nữa, bà quay sang biểu Mỹ:

- Mi xuống sàng dân cho chị đi Mỹ...

Mỹ chờ cơ hội đó nên nàng vừa dạ vừa đi thẳng xuống chỗ Hải đang xay lúa ngồi sàng gạo.

Hải thấy Mỹ xuống sàng gạo thay cho Duyên bèn hỏi:

- Cô Duyên đi mô rồi hỉ.

Mỹ trừng mắt nhìn Hải rồi nói:

- Hỏi mần chi?

Hải cuống lên trước sự đành hanh của Mỹ, chàng đành phải nói:

- Ủ thì thấy cô Duyên ngồi sàng bây giờ không thấy cô ấy đâu mới hỏi.

Mỹ lại hỏi:

- Anh không muốn tui ngồi đây phải không?

Hải vẫn say lúa đều đều, đưa tay vuốt mồ hôi và nói:

- Em ngồi sàng càng tốt chứ răng nữa...

Mỹ vẫn đay nghiến trong giọng ghen tuông:

- Chứ hỏi chị Duyên mần chi?

Hải dậm trả lời nhát gừng:

- Không thấy thì hỏi, cũng cấm hỉ.

- Nhớ phải không?

Hải bật buồn cười thì Mỹ đã đưa tay véo vào chân Hải, Hải đau quá á lên một tiếng. Mỹ ngược nhìn Hải mỉm cười. Hải thấy luống cuống trước sự ghen tuông của Mỹ. Chàng thấy hối hận sự quá tham lam mình. Hải dậm sợ cái tánh trẻ của Mỹ. Mỹ dám làm ẩu nên khi thấy Mỹ đành hanh chàng đành phải nhường Mỹ. Hải xay xong hai cối lúa thì Mỹ cũng sàng xong gạo. Nàng đi lau cối giã gạo, còn Hải mang hai thùng gạo đổ vào cối. Hải và Mỹ ra giã gạo. Hải đứng sát bên Mỹ, cả hai đều đứng nhún. Hải lấy chiếc quạt mo phe phẩy cho cả Mỹ. Mỹ lợi dụng lúc gần Hải. Nàng gạn hỏi:

- Giờ tui hỏi anh hỉ, anh Hải à anh phải nói thật đó nghen...

Hải dậm lo không hiểu Mỹ muốn hỏi điều chi. Chàng đành gật đầu, Mỹ không chịu đưa tay ra đằng sau véo Hải, Hải hốt hoảng cong người lên tránh. Bàn tay của Mỹ véo vào không khí nàng cười nói:

- Anh tránh đi mô. Ủ rồi anh tránh mất đi.

Hải vội nói:

- Nói chi thì nói đi, véo đau lắm mà.

Mỹ cười nói:

- Răng anh không trả lời tui anh lại gật đầu...

Hải đứng sau Mỹ mồ hôi toát ra mùi da thịt thơm làm Hải ngây ngất. Ở Mỹ Hải thấy sự vui của nàng trinh nữ nhưng ở Duyên Hải thấy sự sung sướng của người đàn bà đã có chồng, nhiều kinh nghiệm. Hải đứng sát vào Mỹ và đặt tay vào đùi nàng. Hải giật mình vì lo sợ Mỹ véo liền rút tay lại Mỹ cười:

- Ai mần chi anh mà anh giật mình...

Hải năn nỉ:

- Cô véo đau quá mà...

- Rứa tui hỏi anh điều chi anh phải nói thật nghen.

Hải lắc đầu khẻ đáp:

- Chuyện chi mà hỏi?

- Nhiều chuyện lắm hè...

Mùi mái tóc, mùi da thịt của Mỹ làm Hải ngây ngất. Hải thấy mái tóc đen nháy của Mỹ xoa xuống chiếc cổ trắng nõn, bàn tay thon thon của Mỹ đã đụng vào bàn tay của Hải. Chàng vội nắm lấy bàn tay khẻ bóp. Mỹ quay lại nhìn Hải lẳng lơ hỏi:

- Anh và chị Duyên mần chi mà lâu rứa?

Hải chối:

- Mần chi đâu, cô Duyên ngồi nói chuyện mà...

Mỹ trừng mắt hỏi:

- Ngồi nói chuyện răng phải đóng cửa. Nói chuyện chi mà đóng cửa... Rõ thật gian mà không ngoan.

Hải cuống lên đành phải cãi chầy:

- Cô Duyên đóng cửa rồi làm sao biết được.

Mỹ tức giận véo vào đùi Hải, làm Hải phải né tránh thì tay của Mỹ đã đụng vào người của Hải làm Mỹ giật mình rút tay lại. Hải cười làm Mỹ ngượng đỏ mặt véo đùi Hải:

- Cười chi?

Hải vội gạt tay Mỹ ra khẻ á một tiếng rồi nói:

- Đau quá Mỹ ơi!

- Đau rứa cho đáng... Chà anh chị nằm sướng quá hi. Anh lừa đuổi tui chạy để cho chị Duyên vô chứ chi nữa.

Hải năn nỉ:

- Cô Duyên vô ai mà cản được... Cô ấy ngồi ở đó, tui cũng không đuổi nổi.

Mỹ đay nghiến:

- Ủ mà anh làm răng mà đuổi. Có người thì đi ta tha hồ thì sung sướng, mợ Ấm thì ai mà không quý...

Giữa lúc Mỹ nói đến mợ Ấm thì Duyên từ trên nhà đi xuống nghe được bèn lên tiếng hỏi:

- Mỹ, mi nói chi mợ Ấm, với không mợ Ấm đó?

Mỹ cũng không kém. Nàng nguých chị rồi nói:

- Tui biểu chị là mợ Ấm không phải hi?

Duyên đáp:

- Tao mợ Ấm kệ mụ tao việc chi đến mi...

- Việc chi, chị là mợ Ấm thì tui gọi là mợ Ấm. Anh Hải hỏi mợ Ấm thì tui nói mợ Ấm ở trên nhà chứ răng mà chị cũng gây mí tui...

Duyên biết mình đuổi lý đành phải nói giọng đàn chị:

- Nè mi không được nói láo đó nghen... Mi nói láo tao mách mụ, mách chú thì mi đừng choa nghen...

- Thì lên mà mách... Mụ đó, còn chú đợi về mà mách, tui làm chi mà mách. Chị không là mợ Ấm thì là chi?

Duyên uất ức vì giọng trêu chọc của Mỹ:

- Tao là chi kệ tao việc chi đến mi...

Mỹ đáp:

- Anh Hải hỏi thì tui nói...

Duyên gây sự luôn với Hải:

- Chi mà anh gọi mợ Ấm?

Hải cuống lên, phần nể Duyên, phần sợ Mỹ, Hải đành lặng yên thì Mỹ lại thúc Hải:

- Anh ni lạ chưa! Hỏi rồi khi người ta hỏi lại... lặng thinh...

Hải đành phải nói bẹ xuôi:

- Thôi mà chuyện chả có chi hề...

Duyên tức tối lên nhà trên, Mỹ lại hành Hải:

- Sợ à, răng phải chôi. Cầm miệng như rửa như ngâm hột thị đó...

Hải im lặng không dám đối đáp với Mỹ, Hải bị kẹt giữa hai chị em Duyên Mỹ. Hải già xong mấy cối gạo, chàng đã làm cho Mỹ càng ghen hơn nữa. Mỹ chỉ muốn một mình mình chiếm Hải. Mỹ ghen với Duyên và nghi ngờ Hải đã cùng Duyên san sẻ tình yêu, Mỹ hậm hực với Hải. Hải đứng giữa gạo sát bên Mỹ, sự cò

sát gần làm Hải cuống lên. Còn Mỹ thì càng lảng lơ trên Hải:

- Thứ anh mà thấy đàn bà thì như quạ thấy gà con nhập nhệ, nhấp nháy. Tui mà biết anh làm chi chị Duyên thì anh chết mí tui.

Chiều hôm ấy, Hải ở lại nhà Thầy Cai để dọn dẹp ăn cơm ở đó. Mạ Hải và Cò Ty với mấy đứa cháu ở bên làng bên về thì Duyên sang chơi. Nàng cho mấy đứa con chị Cò Ty mấy xu. Chúng nó mừng lắm Duyên cũng biểu mạ Hải một đồng và nói:

- Con sang thăm bác nhưng bác và chị Cò đi vắng:

Mạ Hải hỏi:

- Cô về hỏi mô?

- Con về sáng nay...

Gia đình Hải hiếm người. Cha Hải chết từ hồi Hải mới lên bảy tuổi, anh Cò Ty mười lăm tuổi. Mạ Hải thất lưng buộc bụng ở vậy nuôi con. Nhà có hai mẫu ruộng cho làm rẫy một mẫu anh em Cò Ty, Hải làm một mẫu. Nhờ hai mẫu ruộng đó, mạ Hải đủ nuôi hai con, sữa sang nhà cửa, cho Hải đi học. Năm 17 tuổi, anh Cò Ty lấy vợ sanh được bốn con, ba trai, một gái thì trong buổi đắp đê trong những ngày mưa lũ, anh Cò bị nước cuốn đi mất tích. Anh Cò Ty chết gia đình Hải mất đi một cột trụ. Hải mười chín tuổi nên có thể thay thế anh quán xuyến trong gia đình. Mạ Hải định đoạn tang anh Cò Ty thì hỏi vợ cho Hải. Hải nhất quyết không chịu lấy vợ. Hải mê say Duyên, con gái lớn của Thầy Cai.

Duyên cũng yêu Hải mà mạ của Hải cũng mến Duyên. Bà lăm le đưa trâu cau sang hỏi Duyên thì bỗng Duyên lên Huế rồi lấy chồng. Hải buồn rầu chán nản không còn muốn làm ăn chi nữa. Mặc dầu Duyên đã đi lấy chồng, Hải đối với gia đình Thầy Cai Tổng Hương Thạnh vẫn như xưa, trước thế rặng, sau thế rứa. Hải vẫn sang làm giúp cho Thầy Cai, Hải nổi tiếng là tráng đinh khỏe mạnh nhất làng. Hải có thể cày được từ một sào rười đến hai sào ruộng.

Trước kia, mọi lần đi tát nước đêm. Hải vẫn đi với Duyên nhưng bây giờ Duyên đã đi lấy chồng. Hải lại đi tát nước với Mỹ, người em gái của Duyên kém Hải tới năm tuổi. Tuy Hải chỉ học xong lớp ba, thì đồ sơ học yếu lược nhưng Hải là ngôi sao sáng trong làng không ai học bằng Hải. Hải vẫn phải làm thơ ký riêng cho Thầy Cai. Mỗi vụ thuế chính Hải vừa biên lai, vừa cộng sổ thuế giúp Thầy Cai Tổng Hương Thạnh. Hải được cả gia đình Thầy Cai Tổng Hương Thạnh tin yêu. Hải vẫn coi Mỹ như là cô em gái, chàng không ngờ Mỹ lại yêu chàng.

Hôm nay, Mỹ đã hiến dâng tất cả cho Hải rồi sau đó Duyên cũng chẳng tiếc gì Hải nữa. Nàng đã có mang dù sao đứa con nàng đang mang cũng không phải con của Hải. Nàng càng thấy thương Hải hơn nhưng qua Hải Duyên thấy các cuộc ái ân với những đàn ông khác, Duyên tự thấy cậu Chó vẫn hơn tất cả mặc dù cậu Chó tàn tật, không ngồi được nhưng với nàng, việc cậu Chó không ngồi được không thành vấn đề. Cậu Chó giai súc và quá khổ hơn tất cả nên khi nàng đã biết cậu Chó rồi thì đừng nói đến ai hết, gã nông dân khỏe mạnh đã từng đấu sang hiệp nhì với nàng. Duyên vẫn không làm sao sánh được với cậu Chó. Người chồng chính thức của nàng.

Gần Hải lúc này Duyên lại càng thấy nhớ cậu Chó. Nàng mừng tượng đến con người tàn tật không ngồi, không nói được và hình như cũng không nhận được ai là vợ mình, cậu Chó chỉ có biết đàn bà, không thấy đàn bà là cậu điên khùng lên ngay cả mụ Tám Canh cậu Chó cũng cứ ào đi, nắm được mụ Tám Canh là cậu Chó sờ soạn ôm chặt lấy, làm mụ Tám điên lên, hải hùng rùng ra chạy.

Duyên ngồi nói chuyện với mạ của Hải và chị Cò Ty, chị dâu của Hải trong khi Hải đi gánh nước ngoài giồng và tắm luôn. Hải làm quần quật suốt ngày. Chàng trai nông dân đó đã làm cho nhiều gia đình có con gái phải chú ý cho rằng nhà nào có phúc chọn được người con rể chăm làm như Hải.

Hải gánh nước xong vô nhà thấy Duyên còn nói chuyện với mẹ và chị dâu liền quay ra thì chị Cò Ty đã nói:

- Chú Hải ơi! Chú đi rang mẽ ngô lên đây cho cô Duyên ăn cho vui đi.

Nói rồi chị Cò Ty quay sang nói với Duyên:

- Chắc mẹ Ấm chưa biết tài rang ngô bông của chú Hải hỉ! À mà nhà lại có mật mía đó chú Hải à, rang ngô xong chú nhào mật ra đưa ra đây để cho cô Ấm ăn, cô ý biết tài của chú.

Hải cười cầm chiếc rá đi vào buồng xúc mẽ ngô đi rang thì bên ngoài có tiếng Mỹ gọi:

- Anh Hải ơi, sang chú gọi cà!

Hải lật đặt bỏ rá ngô xuống chống rồi bảo chị Cò Ty:

- Chị Cò rang hộ em mẽ ngô ni, để em sang bên Thầy Cai coi thầy gọi chi nè chị Cò!

Chị Cò Ty ngọt ngào đáp:

- Ý chú đi đi để tôi rang cho.

Hải khoác chiếc áo lật đặt ra ngô. Trời tối mờ, Hải phải lần từng bước ra cổng. Chàng không ngờ Mỹ đứng núp ngoài cổng vừa thấy chàng ra bèn rồ ra tát vào mặt Hải:

- Làm chi trong đó? Mất mặt, có chị Duyên trong đó phải không. Ra đây...

Hải cuống lên vội giữ lấy tay Mỹ khẽ nói:

- Chi rủa cô Mỹ, nói lớn cô Duyên nghe thấy bây giờ...

- Anh sợ phải không?

Hải hỏi sang chuyện khác:

- Thầy Cai gọi tui đó cô Mỹ?

Mỹ đành đá đáp:

- Chẳng ai gọi anh hết, tui đó! Tui ghét anh ngồi hầu người ta, tui gọi anh ra đây đó!

- Gọi mần chi đó cô Mỹ.

- Chẳng mần chi hết, vắng anh thấy anh hầu thiên hạ thì gọi chơi đó được không?

Hải cười đáp:

- Được, cô muốn chi mà không được...

Mỹ sung sướng vì câu nói của Hải. Nàng kéo Hải đi về phía trại Thít, Hải bèn hỏi:

- Đi mô đây cô Mỹ?

- Đi ra trại Thít ngồi nói chuyện...

Hải hốt hoảng, dừng lại nói:

- Tối thế nì ra trại Thít làm chi cô Mỹ?

Mỹ túm lấy tay Hải bẹo vào cánh tay nghiêng răng hỏi:

- Anh đi không? Tui thích ra trại Thít ngồi nói chuyện, anh bằng lòng không? Tui không muốn anh ngồi ở nhà nói chuyện với chị Duyên.

Biết Mỹ bướng bỉnh, Hải đành phải đầu dịn:

- Ừ thì đi nhưng ra trại Thít làm chi. Bây giờ trời cũng hơi khuya rồi đó, tui và cô ra ngõ ngồi nói chuyện cũng được.

Mỹ cười nói:

- Anh nì thật là khùng. Bây giờ mà biểu là khuya rồi. Mới có tám giờ tối người qua lại còn nhiều ra ngõ ngồi nói chuyện tro cái mặt mẹ ra à.

Hải cười nói:

- Đàng mô cô nói được. Thôi được rồi, cô biểu tui đi mô tui cũng đi theo hết!

Mỹ cười nói:

- Chà ngoan chưa.

Hải và Mỹ đi song song sánh vai nhau ra đến ngõ đá rồi đi rẽ vào tay trái ra đầu trại Thít, một căn trại trống toàn ỏi, đu đủ, bông bưởi của Thầy Cai Hương Thạnh vừa tậu của Ông Hương Hào Thịnh.

Mùi hoa bưởi bay ra thơm ngát gió hây hây thổi... Mỹ đi sát bên Hải nắm tay Hải hỏi:

- Tôi hỏi thiệt anh Hải hi! Mà tui hỏi thiệt là phải trả lời thiệt đó hi, trả lời sai thì chết với tui...

Hải dậm lo:

- Chuyện chi mà hỏi thiệt với giả. Chuyện mô tui biết gì tui nói, tui nói thiệt với cô.

Mỹ chặn trước:

- Anh thề đi tui không tin...

- Thề rằng.

- Thề rứa mô nói sai nói dối...

Hải đành phải thề bướng cho Mỹ tin:

- Tui là Hải, nó sai, nói dối cô Mỹ, con gái Thầy Cai thì tui chết dậm chết dầm, giặc dậm, chúa chém tui...

Nghe Hải thề độc, Mỹ bằng lòng vội bịt lấy miệng Hải nói:

- Thôi được rồi, nghe anh thề mà tui quá ớn...

Hải làm bộ bực tức:

- Thì cô không tin bắt tui thề thì tui thề đó. Nếu tui chết thì hay quá. Tui chỉ mong chết cho xong chuyện...

Mỹ cau:

- À, bây giờ anh chỉ mong chết để bỏ tui phải không? À, anh đã thỏa mãn rồi còn chi nữa mà không thề. Đồ đàn ông như rúc đó...

- Rứa mà rứa, cô biểu tui thề cho cô tin thì tui thề chứ rứa nữa:

Hai người đi vào trại Thít, Mỹ hỏi:

- Buổi trưa khi tui về rồi, chị Duyên sang bên nhà anh làm chi.

Hải đáp:

- Cô ấy ngồi nói chuyện chơi mà...

Mỹ nghiêng răng:

- Anh đừng xạo mí tui! Sang ngồi chơi mà chiều tối lại sang nữa. Anh chị hẹn hò chi nhau.

Hải kêu trời như bọng:

- Trời ơi, cô Duyên thấy mẹ về và có cả chị Cò Ty nên cô ấy sang chơi nói chuyện với mẹ và chị Cò.

- Còn anh làm chi ở nhà?

- Tui đi gánh nước rồi đi tắm về rồi gặp em, em lôi luôn ra đây đó nè. Mà vô đây làm chi trời tối um...

Mỹ cười:

- Tối thì rứa, chẳng lẽ đứng chung ra ngoài lộ sáng cho thiên hạ trông thấy à!

Hải cầm tay Mỹ kéo lại:

- Thôi đứng đây cũng được.

Hải lôi Mỹ hơi mạnh nên nàng ngã chúi về phía Hải, Hải vội ôm lấy Mỹ. Bàn tay của Hải đụng vào người Mỹ làm Mỹ cuống lên, ngược nhìn Hải, Hải chỉ thấy cặp mắt Mỹ long lanh. Hải cúi xuống hôn một cách vụng về. Người Hải cứng đờ vì xúc động, vì sự cọ sát của con người. Mỹ kéo Hải ngồi xuống bìa đường:

- Ngồi xuống đây nói chuyện.

- Bẩn lắm!

Hai người chọn một gốc cây để ngồi. Lúc này chẳng còn chuyện chi mà nói nữa. Mỹ chỉ muốn giữ Hải lại để không cho Hải ngồi nói chuyện với Duyên mà thôi. Hai người ngồi gần nhau. Hải có vẻ sợ, còn Mỹ lại xông xáo, nàng kéo tay chàng đặt vào lòng mình rồi Mỹ nghiêng mình nằm gối đầu lên chun Hải. Da thịt Mỹ mát rượi làm cho Hải cuống lên, Mỹ nhắm mắt chờ đợi thì Hải lại lúng túng xoay sở ra sao...

Bỗng có tiếng sột soạt làm Hải giật mình nhắc đầu Mỹ lên khẽ nói:

- Hình như có người đó cô Mỹ ơi!

Mỹ cũng hoảng vội đứng dậy. Hải nhìn quanh quẩn chẳng thấy ai nhưng lòng vẫn sợ, bèn kéo tay Mỹ lại gần khẽ nói:

- Về thôi, đứng đây ớn quá. Lỡ người mô trông thấy là phiền. Thầy Cai biết thì chết tui...

Mỹ cười:

- Chú tui biết thì tui bị đòn, chớ anh thì ăn nhảm chi vô đó...

Hải cười đáp:

- Không ăn nhảm hi! Con gái Thầy Cai mà kêu vô thì Thầy Cai gông lại giải Huyện, Quan Huyện lại là anh chồng của cô Duyên...

Mỹ nghe Hải nhắc đến Duyên thì lòng lại hậm bực:

- Anh chồng chị Duyên thì sao, ăn thịt người ta đó hi!

Hải cười đáp:

- Người ta bỏ tù chứ còn chi nữa hề!

- Xi làm như dễ bỏ tù lắm...

Hải cười kéo tay Mỹ về:

- Về hi!

Mỹ vẫn giọng hờn ghen:

- Về lẹ không bà Ám đang mong đó ghen!

Hải bực tức:

- Trời ơi, em chỉ nói những câu móc họng đó ai mà chịu được...

- Thôi được anh ở lại đây với em...

Mỹ thích thú:

- Ai mần chi anh mà định ăn vạ à?

Hải cau có:

- Trời đã khuya lại tối om mới biểu em về thì em lại biểu về với mợ Ám, không mợ Ám mong. Mợ Ám mặc người ta, mình chỉ biết nhau thôi đây nè!

Mỹ cười cầm tay Hải giắt đi nói:

- Thôi được, chúng mình về ghen, anh bằng lòng chưa?

Hải giận dữ:

- Bây giờ chuyện chi cũng tùy em hết. Em biểu anh ở lại thì anh ở lại, em biểu anh về thì anh về, anh không có ý kiến chi hết...

- Chà, ngoan quá, nhưng trưa nay ai biểu anh nằm lại nhà mà nằm chán chê tha hồ anh chị ôm nhau rồi theo đường cũ đuổi mợ Ám ra đường ông Cộ?

Hải lắc đầu:

- Thôi, anh sợ em rồi, đường mô em cũng nói được hết!

Mỹ cười quay lại ôm ngang người Hải. Hải cũng ôm lấy Mỹ. Hai hơi thở như quyện vào nhau, đôi mắt ghé sát nhau, Hải hôn Mỹ lia lịa. Bàn tay của Hải lồng vào trong người Mỹ làm nàng rung mình nổi gai, Mỹ thở dồn dập vì sung sướng vì háo hức, Hải đưa tay ấn Mỹ thì đã ngã người làm Hải vội đỡ lấy Mỹ. Người nàng cong lên, Hải rung lên vì háo hức vì sự cuồng loạn của tâm hồn. Hải và Mỹ không thể đè nén được sự yêu đương... Hải nhấc bổng Mỹ lên. Nàng nhắm nghiền đôi mắt để tận hưởng sự mê mẩn của xác thịt, của ái tình.

Một sự ngẫu nhiên trong lúc cuồng loạn, Hải đã tìm một lối thoát yêu thương độc đáo. Người Mỹ như dính chặt lấy Hải, còn Hải như người bông xốp Mỹ kiều bà già ôm thùng. Mỹ oằn oại trong tay Hải...

Hải dùng sức quá mạnh nên chỉ một lúc sau chân tay chàng bủn rủn như muốn xiu. Hải cố gượng đỡ lấy Mỹ nhưng Mỹ đã ôm cứng lấy người yêu. Hải khẽ nói với Mỹ.

- Thôi em về nghe?

Mỹ mỉm cười gật đầu. Hải khẽ tát vào má Mỹ rồi nói:

- Thế là hết ghen ghen...

Mỹ quắc mắt véo vào tay Hải:

- Ai thêm ghen mà biểu tui ghen... Không biết xấu hổ.

Hải cười:

- Không ghen thì thôi! Bây giờ về ghen, được chưa!

Mỹ không trả lời, nàng thông thả bước đi trước, Hải đi theo Mỹ ra khỏi trại quẹo về xóm đoài, về con đường tắt, Mỹ nói với Hải:

- Thôi anh về lối nì, tôi rẽ lối Hím Thọ về cổng sau cũng được.

Hải gật đầu.

Mỹ quẹo phía tay trái còn Hải thì đi thẳng về ngõ nhà mình.

Trong nhà còn sáng đèn. Chị Cò Ty chị dâu của Hải còn bẻ nang làm vàng hồ, bàn tay của chị Cò Ty thoăn thoắt bẻ từng chiếc nang dài ấn trên miếng gỗ làm vuông vàng, xếp lại thành một đồng. Hai đứa nhỏ của chị Cò Ty cũng bẻ nang làm khuôn vàng, đóng đặt vào giấy tay dán thoăn thoắt nhanh như cắt, chỉ thoáng gần được một thúng vàng hồ.

Duyên vẫn còn ngồi nói chuyện với mẹ Hải.

Trông thấy Duyên, Hải đâm cuống vì chàng sợ Mỹ còn đứng nấp gần đó nhất là khi thấy Duyên thì rất phiền cho Hải. Hải len lén đi vào phía trái nhà thì đã nghe Duyên hỏi mẹ chàng:

- Không biết anh Hải đi mô?

Mẹ Hải cười nói:

- Bên Thầy Cai gọi nói sang chi đó mẹ Ấm...

Duyên sực nhớ, nàng hơi ngượng nói:

- Ủ hỉ, không biết chú tui gọi anh ấy sang việc chi đó.

Duyên đoán thế chứ thật ra nàng không ngờ Hải đi ra trại Thít với Mỹ. Duyên thấy tự nhiên nhớ Hải vô chừng hồi còn ở với chồng là cậu Chó, mỗi buổi tối vào lúc này nàng phải vào hầu cậu Chó rồi. Và khi Duyên vô hầu cậu Chó thì chẳng có gì hơn là chịu sự giày vò của cậu Chó con người chỉ biết có vợ suốt ngày. Mới về nhà một hôm mà Duyên đã thấy nhớ cái lệ thường. Làm như nàng đã quen với cái thói lạ kỳ đó. Duyên thấy người nàng nóng bừng, Duyên thấy người mồi. Nàng vội xoay người uốn lưng kêu rần rắc.

Thấy Duyên uốn lưng, chị Cò Ty cười nói:

- Mẹ Ấm có mang được mấy tháng rồi.

Duyên cười đáp.

- Sáu tháng rồi...

Chị Cò Ty cười nói:

- Mẹ Ấm cũng mần lắm đấy hỉ, mẹ Ấm mới về nhà chồng độ nửa năm nay chứ chi nữa hỉ.

- Dạ!

Lúc đó, Hải đã vào trong nhà tầng hắng lên tiếng, nghe tiếng Hải. Duyên hỏi:

- Anh Hải về lúc mô đó, chú tui có ở nhà không?

Câu hỏi của Duyên làm cho Hải cuống. Chàng quên rằng, hồi này Mỹ gọi chàng sang cho chú nàng, Thầy Cai Tông Hương Thanh gọi. Hải nói:

- Tui không biết...

Duyên cau ngạc nhiên:

- Sao biểu anh sang bên nhà tui chú tui nhờ việc chi đó. Anh chưa đi à.

Hải sực nhớ đến việc Mỹ nói dối là Thầy Cai gọi để biểu chàng đi trại Thít với Mỹ, Hải đành phải đáp:

- Tui sang bên nhà nhưng Thầy Cai lại đi sang ông Hào Thịnh. Duyên cau mặt suy nghĩ:

- Lạ hỉ, chú tui đi mô cà.

Duyên có vẻ nghi ngờ Hải đi với cô gái mô rồi nói dối sang thầy gọi, Duyên không ngờ là Mỹ. Nàng có vẻ ghen tức với Hải. Duyên muốn thăm dò chị Cò Ty và mẹ Hải:

- Sao bác không coi đám mô trong làng giúp cho chị Cò?

Mẹ Hải khẽ thờ dài đáp.

- Thằng Hải không chịu đưa mô hết! Mấy nhà gọi cho đó là hấn không chịu. Nhiều lúc tui cũng thương lắm, 22 tuổi mà vợ con chưa có, anh nó lấy vợ từ 18 cả...

Duyên có vẻ thích thú quay nhìn Hải gọi:

- Anh Hải, sao anh chưa lấy vợ để dựng đờ cho bác?

Hải nhìn Duyên cười nói:

- Chưa tìm thấy người tốt. Có người mô mà lấy...

Duyên cười nói:

- Làng ta thiếu chi người làm khỏe?

Hải nói:

- Người mô, cô Duyên chỉ thử coi, có người nhưng họ đã đi rồi, họ lấy chồng giàu, bao giờ thêm đến trai làng nghèo đâu cô Duyên.

Duyên biết hải trách khéo mình. Nàng khẽ thờ dài không đáp. Hải rót nước uống rồi hỏi chị Cò Ty:

- Ngô đâu chị Cò Ty? Đưa cho cô Duyên ăn chớ!

Chị Cò Ty đáp:

- Rồi, cô Duyên ăn rồi, còn chỗ đó tôi để dành phần chú đó. Đem ra mà ăn chú Hải. Ngô nhắm mật ăn ngon lắm mà.

Hải lấy bát ngô đang nhào mật đặt giữa phản mời Duyên:

- Cô Duyên ăn ngô đi.

Bàn tay của Duyên đụng phải bàn tay của Hải, nàng liền bấm mạnh vào bàn tay Hải. Hải vội rút tay về. Duyên đưa mắt nhìn Hải ngậm trách móc.

Duyên mỗi một xoay người cho đỡ mệt rồi nói:

- Bây chừ mấy giờ rồi không biết?

Mạ của Hải đáp:

- Có lẽ bây chừ quá canh một rồi!

Ở nhà quê chả có đồng hồ chi hết, chỉ trông trông cánh mà thôi, những hôm khác không có cô Duyên qua chơi mạ con Cò Ty làm vàng cũng gần đến hết canh hai mới đi ngủ.

Duyên đứng dậy chào:

- Thôi con về nghe bác, tui về chị Cò ơi.

Nhìn ra ngoài trời Duyên ái ngại:

- Trời tối quá...

Chị Cò Ty mau miệng:

- Chú Hải đưa cô Duyên về chút chú Hải...

Duyên cười nói:

- Ủ' phải đó, anh Hải đưa tui về coi nào...

Hải nói:

- Để tui đốt đuốc soi đường cho cô về. Trời hôm nay vừa mưa, đường trơn lấm đó. Cô lại có mang nữa đi đường trơn không nên.

Duyên cười nói:

- Anh Hải có vợ có lẽ anh ấy lo cho vợ khéo lắm đó hỉ!

Hải lấy cây nứa khô đập rập rồi lấy lửa đốt rọi ánh sáng dẫn đường cho Duyên ra cổng. Ra đến cổng, Duyên khẽ nói với Hải:

- Thôi tắt đóm đi, mình đi tối cũng được mà.

Hải cười đáp:

- Trời tối quá hà! Không thấy đường đi mà ngỡ được...

- Tối chi mà tối, tui dựa vào anh tui đi cũng được.

Hải chưa kịp trả lời thì Duyên đã nắm chặt lấy cánh tay Hải, nàng như đu cả người theo Hải. Đôi nhũ hoa của Duyên như dán vào lưng Hải làm Hải thấy nóng ran cả người.

- Buổi trưa hôm nay, Hải đã được Duyên cho tát cả nên bây giờ khi thấy Duyên lẳng lơ đu cả người theo mình chàng cũng thấy bạo dạn hơn. Hải đỡ lấy Duyên, bàn tay chàng kéo Duyên lại phía mình. Duyên ngược nhìn Hải. Tuy trong đêm tối nàng không nhìn thấy gì, Duyên vẫn cố giương đôi mắt lên sát mặt với Hải như chờ đón chiếc hôn nồng cháy mà cuộc đời đã dạy cho Duyên. Chiếc hôn rất khiêu gợi, làm người nàng có thể nóng rang chờ đợi. Hải vụng về không biết hôn, chàng chỉ biết kéo Duyên sát bên

mình, và khi ấy Hải cứng đờ người. Duyên rùng mình vì sức ép của Hải làm nàng gay gắt. Hai người đứng đờ đẫn không bước thêm bước nào nữa.

Trời tối thui. Hải bước lần bước đi, Duyên khẽ nói với Hải:

- Đêm nay em chờ anh ghen.

Hải hỏi:

- Chờ ở mô?

- Bên nhà em đó!

- Làm răng mà vô được...

- Em để công cho anh vô.

Hải lắc đầu đáp:

- Mấy con chó bên Thầy Cai dữ quá mà...

- Hay em ra đón anh?

- Biết lúc mô mà cô đón...

- Khi mô anh tới thì lấy gạch ném vô cửa thì em biết anh tới, em ra mở ngõ đón anh vô.

- Anh sợ lắm.

- Sợ chi, con trai chi nhất rứa.

- Hay em sang bên nhà anh.

- Sang răng được...?

Hải nói sang chuyện khác:

- Hôm mô cô về Huế?

- Vài ngày nữa...

- Thế thì còn nhiều ngày giờ...

- Ngày giờ mô mà nhiều... anh sang bên nhà em đi.

Hải sợ Mỹ biết thì chết với Mỹ nên Hải ngần ngại, Duyên nắm lấy tay Hải run run nói:

- Em muốn anh ở bên em đêm ni.

Hải cười nói:

- Nhớ chồng à.

Duyên đập vào lưng Hải nói:

- Quỷ đâu, nhớ anh chứ nhớ chồng mô mà nói.

Hải cười hỏi:

- Đề ngày mai không được răng:

- Ngày mai thì lúc mô...

- Ban ngày như hôm nay...

Duyên sực nhớ đến Mỹ có vẻ nghi ngờ mình bèn nói:

- Con quỷ Mỹ nó nghi em với anh đó.

- Nghi răng?

- Nghi chúng mình có tình ý với nhau...

- Chuyện đó ai mà không biết, nhưng trước khi cô chưa lấy chồng chứ ngày nay cô đã có chồng rồi lại là chồng con quan, ai mà dám nghi...

- Rứa mà con Mỹ nó nghi đó. Trưa nay khi nó đi công sau về gặp em ra nó hỏi nhiều câu móc họng...

- Tánh cô Mỹ còn trẻ con mà...

- Hấn mà trẻ à, con gái 17 bẻ gãy sừng trâu... Hay là hấn với anh đã có chuyện chi rồi!

Hải giật mình vội chối:

- Đừng nói bậy cô Mỹ nghe cô giận...

Duyên cười:

- Xảy vai xuống cánh tay, tình chị duyên em là thường chứ sao nữa.

Hải sợ Duyên dò xét mình, nghi chàng đã có tình ý với Mỹ nên Hải cố chối:

- Thôi đừng nói bậy nữa! Nhớ cô Mỹ nghe được cô ấy chửi đó ghen.

Duyên cười nói:

- Nếu anh muốn lấy cô Mỹ! Em đứng ra làm mai cho anh. Em thưa với chú và mạ em, thế nào chú và mạ cũng bằng lòng mà.

Hải chối bai bãi:

- Không được mô đừng nói bậy bạ...

Duyên cười khúc khích:

- Thì anh cứ ừ coi có được không?

Hải lắc đầu không chịu. Duyên cười, nàng nắm lấy tay Hải, véo chàng thật đau, nghiêng răng nói:

- Chà em thử anh đó nếu anh gặt thì anh chết với em. Ừ cũng may cho anh...

Hải đau điếng, chàng vội gạt tay Duyên ra và nói:

- Ai làm chi mô mà thử...

Duyên cười:

- Biết mô chờ mà ăn cổ đó...

Hải và Duyên đi gần cổng nhà Thầy Cai Duyên hỏi:

- Đêm ni sang không? Người ta chờ cổng?

Hải lắc đầu đáp:

- Sang răng được. Mình làm rúa nhỡ xảy ra chuyện thì nguy lắm hè!

- Nguy chi mà nguy...

- Mợ Ấm mà ngoại tình thì gọt đầu, bôi vôi, đóng bè chuối trôi sông đó nghe...

- Chi mà dữ rúa?

- Luật lệ làng xã như rúa mà...

- Làng xã mô lại ngăn cản người ta yêu nhau?

- Yêu là khi chưa có chồng, chứ đang ni em đã có chồng rồi yêu răng được!

Duyên giận dỗi:

- Đêm ni anh để em nằm một mình à?

Hải trêu Duyên:

- Mới một đêm mà đã nhớ chồng rúa răng?

Duyên đấm mạnh lên vai Hải:

- Quỷ nè, nhớ anh thì có, chồng mô mà nhớ...

Đàn chó nhà Thầy Cai đánh hơi thấy người lạ vồ ra cắn. Duyên vội lên tiếng đe:

- Cắn chi, đồ mù không thấy người nhà răng mà cắn...

Đàn chó nghe tiếng người quen không cắn vẫy đuôi mừng, Hải an ủi Duyên:

- Thôi em về. Ngày mai anh chờ ở nhà đó ghen!

Duyên đi rồi, Hải đứng thần thờ, lúc ấy Mỹ vừa đến liền lên tiếng:

- Anh Hải đứng làm gì, ngồi xuống đây nói chuyện hỉ...

Hải cau mặt:

- Trưa rồi làm sao mà cày cho được.

- Trưa một tý thì răng. Răng anh đã thấy tui là anh muốn tránh tà tránh ma rứa?

Hải đi vô phía trong bụi dưới Mỹ theo vô sau. Hải vừa ngồi xuống sau bụi dưới bụi thì Mỹ đã sà vào lòng Hải nũng nịu:

- Sao em nhớ anh quá anh Hải ơi!

Hải vuốt mái tóc của Mỹ nhìn chiếc cổ ba ngón trắng nõn tuyệt đẹp vì đôi mắt lá rậm ướt ướt thật lẳng lơ làm người Hải nóng ran. Tay chàng lồng vào người Mỹ, Mỹ lim dim đôi mắt thỉnh thoảng lại hé nhìn Hải mỉm cười rất khêu gợi. Hải thấp thỏm lo ngại có người trông thấy, chàng hé nhìn qua những kẽ hở cánh rứa, Hải đặt Mỹ nằm trên thảm cỏ Mỹ chờ đợi...

Hải nhìn Mỹ bằng cặp mắt thèm thuồng. Nước da trắng toát của Mỹ, cặp mắt lẳng lơ, khêu gợi của người thôn nữ đã làm cho Hải cuống cuồng. Mỹ thấy Hải ngồi trơ nhìn mình, nàng e lệ kéo Hải xuống cau mặt:

- Nhìn chi mà nhìn dữ rứa...

Hải bị Mỹ kéo mạnh, chàng cúi xuống người Mỹ, bàn tay của Hải đụng vào người Mỹ. Hải không còn tự chế được nữa. Chàng mặc cho Mỹ luôn.

Nhịp thở róc của Hải và Mỹ hòa với nhau. Những tiếng nghiêng răng tiếng rên xiết của Mỹ làm Hải bối rối. Mỹ cũng cuống lên vì sự kích thích quá mạnh. Nàng cắn vào Hải, lúc này Hải không còn biết đau đớn chỉ nữa mặc cho Mỹ nghiêng cần bờ vai Hải...

Bỗng Hải giật mình vì có tiếng động gần đây... Hải ngẩng lên nhìn thì một bóng nhỏ chạy vượt từ sau cây đa phía đông, Hải hốt hoảng dục Mỹ...

- Có đũa rình...

Mỹ hốt hoảng hét mạnh Hải xuống lồm cồm ngồi dậy, người tái xanh, khẽ hỏi:

- Đũa mô?

Hải đáp:

- Thằng Cò Tung ở ông Hào Định...

Mỹ run:

- Chà thằng quỷ đó thì nguy lắm nha Hải ơi! Hắn đang núp ở mô?

- Sau cây đa gần mô ông Đống.

Mỹ cự nự:

- Răng thằng quỷ đó biết mà rình.

- Ai biết mô...

Mỹ cuống lên đổ lỗi cho Hải:

- Tự anh đó!

- Răng tự tui?

- Chớ tự ai?

Thằng Cò Tung là đứa ở chẵn trâu nhà Hào Định, một hương chức giàu nứt làng. Năm ấy Tung mới mười tuổi nhưng Tung rất lão lĩnh, lanh lẹ trong đám mục đồng, thằng Tung là đứa láu cá nhất. Từ sáng sớm hấn đánh trâu ra đồng cho ăn cỏ thì gặp Mỹ đi gánh phân. Hấn thả trâu ăn sau đám rạ dại, một lúc thì lại thấy Hải đánh trâu ra đi cày, hấn thấy Mỹ ngồi bên cây đa như chờ đợi nên thằng Tung lặng thinh nấp rình. Bởi vậy, Hải và Mỹ làm chi hấn cũng thấy cả.

Thằng Tung ngứa ngáy trong người nên hấn làm cho Hải nghe rõ tiếng động ngẩng lên nhìn. Trông thấy Hải thằng Tung cuống lên bỏ chạy. Hấn ra chỗ trâu ăn cỏ nhìn về phía Hải và Mỹ, thấy Hải đứng dậy rồi sau đó Mỹ từ chỗ Hải đứng đi ra làm Tung thích thú vỗ tay la lớn:

- Líp líp lơ, hai vợ chồng là chồng vợ hai... Líp lơ lơ, con gà mái đánh nhau với con gà trống, con gà trống tông con gà mái ghẹ là líp líp lơ.

Tiếng hò của thằng Tung làm Mỹ ngượng đỏ mặt, đưa tay véo cánh tay của Hải vội nói:

- Anh thấy chưa thằng quý đó rống lên là cả làng mình biết... Tự anh đó...

Hải cũng bực mình với thằng khốn nạn đó, cái miệng tông hóc của thằng Tung truyền cái chuyện này đi thật là xấu hổ.

Hải liền gọi lớn:

- Cò Tung...

Tung nhón mắt, méo miệng nhại:

- Chi đó anh Hải. Cái líp lơ con gà mái tơ phải không anh Hải...

Hải uất ức chửi thề:

- Líp cái thằng chú mi đó Cò Tung, mi không cầm cái miệng thì mi chết bầm, chết vằm mi choa đó hi Tung.

Tung vênh mặt:

- Chết chi, anh mần chi tui, tui nói ở ni nè rằng anh động lòng? Cái líp líp lơ con gà mái tóc, hai vợ chồng, là chồng vợ hai Thầy Cai đi tuần gặp con gà trống...

Hải cúi xuống cầm hòn đất vừa ném vừa chửi:

- Thầy Cai mò cha mi phải không thằng oắt con...

Thấy hòn đất ném lại, thằng Tung nhảy cẫng lên tránh rồi cười lớn:

- Líp líp lơ... Anh Hải đề cô Mỹ con Thầy Cai rứa là hai vợ chồng...

Mỹ biết khó mà dọa được thằng nhỏ lì lợm láu cá này, nàng đành phải làm bộ thân thiện lên tiếng gọi Cò Tung:

- Tung ơi, lại đây chị biểu hi!

Cò Tung nghe răng cười đáp:

- Chị Mỹ gọi tui phải không.

- Ủ! Lại đây chị biểu Cò Tung...

- Biểu chi, tui không lại đâu, lại đó anh Hải đánh tui.

- Không đâu, anh Hải không đánh Cò Tung đâu.

- Đã có chị Mỹ đây rồi.

Hải trừng mắt bảo với Mỹ:

- Gọi thằng khốn nạn đó mần chi em để anh đánh cho hấn thấy mạ hấn đi...

Mỹ cau mặt đáp:

- Đánh răng được hấn! Phải dỗ ngọt hấn để hấn câm miệng lại, chớ hấn nói oang chuyện chúng mình thì cả làng ni biết rồi còn chi nữa. Thằng Cò Tung láu cá lắm đó. Anh để cho mặc tui bảo hấn.

Hải quay đi vác cây, đánh trâu xuống đồng.

Thằng Tung thấy Hải đã xuống đồng, hấn mới mon men đến gần chỗ Mỹ. Mỹ nghe răng cười rất đều giả...

- Chị Mỹ mần chi đó?

Mỹ ngượng nghịu vẫy Tung lại nói:

- Lại đây chị biểu cái ni...

- Biểu chi?

- Lại đây chị cho mấy đồng ăn quà hi.

- Tiền mô đưa coi...

Mỹ móc túi lấy mấy đồng tiền Minh Mạng, Gia Long xúc kêu leng keng trong tay rồi nói:

- Tiền đây... Lại đây chị cho nè Tung...

Thằng Tung lại gần Mỹ, Mỹ bảo tung ngồi xuống bên Mỹ rồi Mỹ đúi mấy đồng tiền vô tay Tung dặn:

- Tao dặn mi điều ni nghen Tung...

- Chi?

- Mi đừng nói chi bậy bạ người ta cười cho...

Tung lên mặt hỏi:

- Ai cười tui? Tui mần chi mà ai cười...

Mỹ biết thằng bé búống bình, nàg đành phải nói ngọt với hă.

- Không! À tao dặn mi là đừng nói bậy...

- Răng mà bậy?

- Thì hồi nãy mi nói bậy đó...

Tung trừng mắt cãi:

- Răng mà bậy! Tui thấy răng thì nói rứa! Chứ chi mà bậy...

Mỹ cuống lên hỏi:

- Mi thấy răng!

Tung đáp:

- Tui thấy rõ hết mà... Anh Hải với chị vô trong tê hí, rồi anh Hải đề chị ra hí... Anh ấy làm như con trống nhảy con gà mái hí!

Mỹ đỏ ửng mặt vội bịt miệng Tung lại rồi nói:

- Đó mi nói bậy rồi đó...

Tung giương cổ cãi:

- Bậy răng! Tui thấy răng nói rứa, tui thề cho chị coi. Tui mà không nhìn thấy như rứa mà nói sai bà vật nghen! Mà anh Hải mần rứa lại chối thì bà cũng vật anh Hải hí...

Mỹ lắc đầu chịu thua thằng oắt con búống bình. Nàg đành phải nói với Tung...

- Ủ, à thì mi thấy răng nói rứa nhưng thôi. Chị xin mi đó, đừng nói nữa... Mi bằng lòng tao biếu anh Hải cho mi tiền...

Tung hỏi ngay:

- Cho răng.

- Mi muốn răng?

- 2 xu hí.

- Nhiều rứa, 1 xu nghen Tung...

Tung thích thú gật đầu:

- Đâu chị Mỹ đưa cho.

Mỹ móc túi lấy một đồng xu trao cho thằng Tung và nói:

- Mi trả lại tao 3 đồng mi đã lấy...

Tung lắc đầu:

- Trời, 3đ là của chị cho tui, còn 1 xu ni là của anh Hải, răng chị lại đòi.

Mỹ biết làm răng với thằng khốn nạn này không được nên nàng đành phải đưa cho Tung cả 1 xu...

- Rửa là thôi đó nghen Tung. Mi không được nói chi nữa đó...

Tung gật đầu nhưng hấn vẫn tham lam.

- Được rồi nhưng lúc mô anh Hải đề chị, chị phải cho tui coi đó nghen...

Mỹ ngượng đỏ mặt:

- Thằng quý.

- Răng mà quý? Dù răng tui cũng đã coi rồi! Chị có bằng lòng rửa tui mới chịu.

Mỹ biết thằng Tung chỉ đòi rửa nhưng đòi mô Mỹ và Hải lại để cho thằng Tung thấy lần nữa nên nàng đành gật đầu đáp:

- Thôi được rồi!

Thằng Tung thích thú cười nói:

- Chị nhớ đó nghen...

Mỹ đập vào vai thằng Tung.

Thằng Tung cười đứng dậy chạy về phía trâu của hấn đang ăn cỏ.

Dưới ruộng Hải thấy thằng Tung chạy đi chặn trâu bèn hỏi Mỹ:

- Răng thằng quý đó đòi chi?

Mỹ cau mặt đáp:

- Chả đòi chi hết! Hấn chịu rồi, không nói chuyện chúng mình nữa... Thôi em về nghe anh Hải.

Hải cười nhấp nháy cặp mắt:

- Ủ...

Mỹ lấy đòn gánh xỏ vào đôi quai gánh định về bỗng nàng nghĩ điều chi bèn ngừng lại hỏi:

- Trưa anh về ăn cơm hay mang ra đồng cho anh ăn hỉ!

- Về...

Mỹ quảy quang về lấy thêm phân ra ruộng rải. Hải chăm chú lo hai sào ruộng của Thầy Cai cho đến quá Ngọ mới xong. Hải đánh trâu lên bờ cho trâu ăn cỏ, chàng đi rửa tay chân rồi vác cày đánh trâu về chuồng

giao cho thằng Cồn đi chăn. Hải ra giếng tắm rửa xong xuôi, mới về ăn cơm. Duyên đã dọn cơm sẵn cho Hải.

Hải ăn cơm xong thì Duyên đã bung tô nước trà cho Hải và khẽ hỏi:

- Bây giờ anh về nhà phải không?

Hải đáp:

- Ủa...

Duyên cười lẳng lơ nói:

- Lát nữa em qua đó ghen...

Hải nhìn xung quanh vì chàng sợ Mỹ đứng quanh đó. Hải cẩn thận đề phòng mới đáp:

- Ủ, nhưng nhớ đi lối cổng sau đó.

Duyên nhớ đến Mỹ ở cổng nhà Hải bèn nói:

- Đi cổng đó con Mỹ nó biết rồi.

Hải ngần ngại nói:

- Biết rồi thì răng?

- Hấn cười cho...

- Cười chi...

Duyên nhìn Hải cười lẳng lơ:

- Thì nó cười chứ còn chi nữa...

- Như rứa tùy em đi cửa mô cũng được...

- Ủ, nhớ chờ em đó hỉ!

Hải gật đầu, Hải ngồi ăn cơm xong thì Duyên đã dọn, nàng cúi xuống thu đĩa bát, thì Hải vội đưa tay sờ vào ngực Duyên. Duyên ngẩng đầu nhìn Hải rồi nói:

- Chi mà vội rứa... Lát nữa tha hồ.

Hải nhìn Duyên rồi nói:

- Anh về Duyên hỉ!

- Dợ...

Hải đứng dậy vừa đi vừa xia răng, vắt chiếc áo lên vai thong thả đi về phía cổng sau nhà chàng.

Mạ Hải và chị Cò Ty cùng mấy đứa cháu sang nhà ông Hào Thịnh kéo tơ mướn. Mỗi ngày như thế, mạ Hải và chị Cò Ty cũng kiếm được vài quan tiền. Trước khi đi mần mạ Hải đã đóng cửa ngõ cẩn thận. Hải

đi công sau rồi vào cửa ngách, lồng tay vào khe cửa rút chiếc then mở cửa đi vô. Hải vẫn để cửa ngõ đóng như không có ai trong nhà. Chàng vào trong buồng nằm chờ Duyên. Hải vắt chiếc áo trên vách, ra chỗ vại nước múc gáo nước lạnh uống ừng ực, thì có tiếng của Mỹ ở công sau gọi:

- Anh Hải ơi, anh Hải...

Hải ngần ngại không biết có nên lên tiếng đáp lại lời gọi của Mỹ không. Hải sợ Mỹ vô thì rồi đây Duyên vô nữa thì sao. Mà không trả lời Mỹ, Mỹ vô thấy Hải thì ăn nói làm sao với Mỹ.

Hải nghĩ được một kế, chàng vội vàng đi vội lên giường nằm yên. Hễ Mỹ vô chàng giả vờ ngủ say không nghe tiếng Mỹ gọi. Bằng Mỹ tưởng Hải đi vắng không vô thì càng hay.

Tiếng Mỹ vẫn nheo nhéo bên ngoài. Không nghe tiếng Hải trả lời Mỹ cau mặt nói:

- Không hiểu anh đi mô cà?

Mỹ quay đi nhưng rồi nàng lại, leo hàng rào vô trong sân thấy cửa đóng kín nhưng nàng vẫn đi vô. Mỹ đã biết lối mở cửa của Hải. Rồi nàng thò tay vào keo cửa rút chiếc chốt nữa, rồi đẩy cửa vô. Trong nhà tối om, Mỹ từ ngoài sáng vô phải đứng một lát mới thấy đồ đạc trong nhà. Mỹ nhìn quanh không thấy một ai hết bèn hỏi:

- Anh Hải có nhà không?

Hải nằm trong buồng đâm hoảng đành phải giả vờ ngáy ngủ lên tiếng hỏi:

- Ai rúa!

Mỹ nghe tiếng Hải, mừng rỡ hỏi:

- Tui, anh ngủ à! Anh ngủ chi mà hò, như hò đòn không nghe rúa. Mệt à...

- Mỹ hả! Miệt quá hè...

Mỹ cười hỏi:

- Có ai trong không?

- Ai mô, vô mà coi?

Mỹ rón rén đi vô nàng ghé nhìn thấy Hải nằm một mình liền bước đến chỗ Hải nằm. Hải đưa tay ôm lấy Mỹ kéo nàng lại phía mình. Mỹ như người không xương theo đà kéo của Hải mà gục xuống ngã chổng lên người Hải.

Hải ôm xốc Mỹ lên, tay chàng lồng vào người Mỹ làm Mỹ rướn người lên khúc khích cười. Mỹ lẳng lơ ôm ghì lấy Hải khẽ nói:

- Anh biết không, sáng nay em phải thuê thằng Tung một xu đó.

Hải trừng mắt hỏi:

- Thuê chi?

Mỹ nghiêm nghị đáp:

- Không thuê hấn nói ầm lên phiền lắm nghe.

Hải chửi thề:

- Tổ cha thằng đó... Tui bẻ họng hấn lúc mô không biết đó...

Mỹ đồ lỗi cho Hải:

- Tự anh mà hấn trong thấy hết...

- Trong răng...

- Còn răng nữa! Thằng oắt đứng đó nấp từ lâu anh mần chi hấn nói tùm lum, cả làng ni nghe thì phiền lắm...

Hải có vẻ uất ức với thằng oắt con Cò Tung nhưng chàng đành phải chịu lời xử sự của Mỹ, thấy Hải im lặng. Mỹ cười khúc khích khẽ nói với Hải:

- Anh có biết thằng Cò Tung còn đòi chi nữa không?

Hải lắc đầu đáp:

- Mần răng... Anh biết được thằng khốn nạn đó?

Mỹ cười rúc vào nách Hải rồi khẽ nói:

- Thằng Cò Tung đòi khi mà anh và em như thế ni phải cho nó coi.

Hải bật buồn cười ôm lấy Mỹ kéo tuột Mỹ ra ngoài rồi nói:

- Sao em không gọi thằng Cò Tung cho nó coi. Tiên sư thằng Cò Tung xỏ lá đó, phải có anh thấy mặt nội hấn mới được.

Mỹ sung sướng ôm ghì lấy Hải. Nàng thấy mê man tay chân rung lên, bắp thịt như căng thẳng ra trước sự vồn vập thúc đẩy của Hải. Nàng không còn tự chủ được nữa. Mỹ đã theo đà tay của Hải mà cựa quậy ôm ghì...

Trong lúc đó cả Hải lẫn Mỹ sung sướng tuy sự cuồng độ của ái tình bỗng cả hai cùng ngưng lại. Hải ngẩng đầu lên cố gắng tai nghe Mỹ cũng trở mắt quay nhìn về phía ngoài. Bỗng nàng đẩy mạnh Hải xuống vội vã ghé tai Hải nói:

- Có ai gọi anh?

Từ ngoài cửa có tiếng người khẻ gọi:

- Anh Hải. Anh Hải ...

Rồi có tiếng động cửa. Hải giật mình thì rõ ràng là tiếng Duyên, Hải muốn cuồng cuồng không biết làm cách nào để chống đỡ được nữa, thì Mỹ cau mặt véo vào cánh tay Hải nghiêng rằng hỏi:

- Tiếng ai như tiếng chị Duyên đó hỉ.

Hải cố nhin đau lạng thình không dám trả lời quả là tiếng Duyên thì còn chi nữa.

Tiếng Duyên lại gọi:

- Anh Hải hỉ ! mở cửa em vô anh Hải, Hải có nhà không? Mỹ ra hiệu cho Hải im lặng mặc cho Duyên gọi nhưng Hải kéo gần tai Mỹ nói:

- Lờ cô Duyên mở cửa vô thì rằng. Nguy quá em ơi ...

Câu nói của Hải cũng làm cho Mỹ đâm hoảng:

- Bậy chừ mần rằng ...

Hải khẻ nói:

- Để anh coi rằng ...

Mỹ cuống lên hỏi:

- Còn em thì rằng đây?

- Em bận quần áo vô tạm tránh ra đằng sau đó ...

Mỹ cau mặt thở dài:

- Vô chi mà nhằm đúng lúc ác ôn ni cũng vô.

Mỹ mặc quần áo rồi mới nói với Hải:

- Ra sao gặp một lúc rồi đuôi bả về nghe ...

Hải gật đầu:

- Mỹ lách qua chỗ liếp tránh ra đằng sau:

Thấy Mỹ đi rồi. Hải mới vờ như ngái ngủ sực tỉnh, khẽ đặng hắng thì bên ngoài Duyên đã lên tiếng gọi:

- Anh Hải. Anh Hải ngủ chi mà say rúa. Hẹn người ta rồi nằm ngủ như hò đồ ni nè.

- Ai đó? Em phải không Duyên?

- Ủ ... ra mở cửa lẹ lẹ lên ...

Hải bước vội ra nhà ngoài, khẽ rút cái then cài cửa:

- Đẩy vô.

Duyên đẩy cửa lách mình vô, thấy Hải bèn đưa tay khẽ tát lên má Hải nói:

- Chết dữ hôn, chi mà ngủ rúa. Hẹn người ta lại nằm ngủ ...

Hải bình tĩnh đáp:

- Buồn ngủ quá trời, nằm xuống là ngủ ngay.

Duyên cười nói:

- Tối qua mần chi mà hôm nay buồn ngủ?

Hải đáp:

- Hôm qua đưa em về rồi còn phải xay mấy cối lúa cho đến khuya mới đi ngủ. Sáng nay lại phải dậy sớm đi cày mệt quá trời ... Duyên xà đến đu người kề tai người yêu hỏi:

- Bây giờ vô giường, em ru cho anh ngủ nghe ...

Hải thấp thỏm lo ngại Mỹ, nên chàng ngần ngại:

- Vô giường bây chừ mần răng mà ngủ được với em ...

Duyên cau mặt giận dữ:

- Mần chi mà anh không ngủ được.

Hải vẫn muốn đẩy Duyên về vì chàng sợ Mỹ còn đâu đó:

- Sợ mạ và chị Cò về bắt tui.

Duyên cau mặt hỏi:

- Răng anh nói mạ với chị Cò đi kéo tơ bên ông nào?

- Ủ thì đi kéo tơ nhưng sợ mạ và chị Cò Ty về bắt tui thì răng?

Duyên biết Hải cố ý tránh mình nàng đâm nghi ngờ Hải. Duyên tiến thẳng vào buồng, Hải nằm chứ chẳng thấy chi đáng nghi.

- Như rúa, thôi tui về.

Duyên vùng vẫy ra về làm Hải đâm cuống vừa tiếc rẻ vừa nể Duyên Hải vội cầm tay Duyên kéo lại và nói:

- Chi mà vội rứa?

Duyên đáp:

- Ở mần chi ...

- Thì cứ ở đây đã, em hẹn anh rằng em lại về.

Duyên hất tay Hải đáp:

- Răng anh biểu mạ và chị Cò sắp về.

Hải đành phải nói:

- Thì cũng đề phòng cho chắc ăn.

.....

Hải và Duyên chẳng rời nhau, bỗng Hải quay ra phía sau vách rồi hoảng hốt đẩy Duyên ra, Hải nhìn rõ cặp mắt của ai đang nhìn qua khe vách. Người đứng bên ngoài hình như biết Hải đã nhìn thấy mình nên lui ra. Hải giật mình ngồi nhồm dậy làm Duyên cũng hoảng hốt:

- Chi đó?

Hải khẽ nói:

- Có người ...

Duyên cuống lên hỏi:

- Mô?

Hình như người đứng ngoài nghe rõ tiếng của Hải và Duyên hỏi nhau nên lên tiếng đặng hắng. Hải nghe rõ là tiếng của Mỹ. Chàng hoảng hốt khẽ nói với Duyên:

- Cô Mỹ ...

Duyên cuống lên:

- Hấn biết rồi phải không anh Hải?

Hải khẽ lắc đầu thì tiếng Mỹ ngoài sau vách lên tiếng gọi:

- Chị Duyên ơi, về chú và mạ gọi cả.

Duyên cuống lên định lẫn trốn nhưng không kịp nữa. Mỹ đã đẩy cửa sau đi vô trùng mắt nhìn Duyên và Hải. Giáng điệu của Mỹ đầy uất hận đối với Hải và Duyên nàng mỉa mai:

- Chà sung sướng quá hỉ ! Thế ni mà nhà chồng chị biết thì còn mặt mũi chi nữa.

Rồi Mỹ quay lại chỉ mặt Hải mắng:

- Thật là chú nuôi ong tay áo ... Anh Hải, có phải anh định phá hoại gia đình nhà chị Duyên không?

Duyên cuống lên còn Hải thì trơ trẽn vì Hải biết Mỹ đang ghen với chàng và Duyên. Duyên năn nỉ em:

- Chi mà mi la dữ rứa?

Mỹ hăm:

- Tui mách với chú, với mạ cho chị thấy.

Duyên cố cãi:

- Ai mần chi mà mi mách?

Mỹ cười chua chát:

- Không mần chi à, tui đứng bên ngoài rình lâu lắm rồi, ông bà mần chi tui biết hết !

Như không cảm được sự ghen tức đối với Hải, Mỹ nhảy sô đến đánh Hải:

- Anh là thằng khốn nạn nghe không?

Hải cuống lên đành chỉ biết đưa tay đỡ không cho Mỹ cào vào mặt mình. Duyên thấy Mỹ lộng hành dâm ức:

- Mỹ đừng hỗn nghe không Mỹ.

Nghe Duyên bảo mình hỗn. Mỹ càng uất ức hơn:

- Hỗn chi, thằng khốn nạn ni như rứa mà chị còn bênh hấn à. Tui mách với chú, chú gong thằng ni lại cho coi.

Hải sợ Duyên và Mỹ đánh nhau, chàng đành phải đẩy Duyên ra:

- Thôi cô Duyên về đi.

Duyên vẫn còn ám ức với em gái, lại nghe Hải đuổi mình về nàng uất hận:

- Anh sợ hấn ! Răng con ni hỗn rứa.

- Thượng bất chính hạ tắc loạn, mình có ra răng thì người ta mới hỗn chứ !

Nghe Mỹ nói, Duyên lồng lên:

- A mi ghen phải không?

Mỹ cũng không vừa:

- Ghen chi có chồng mà còn ngủ mí trai, làm xấu hổ cho gia đình còn mở mồm à. Được rồi tôi về mách với chú !

Nghe Mỹ dọa Duyên dâm hoảng, nếu Mỹ mách thật thì phiền lắm. Dù sao Duyên cũng là con dâu của Cụ Thượng Thơ đầu triều Duyên đành phải đấu dũa với Mỹ:

- Mi mần xấu tao thì mi cũng chả đẹp chi ...

Lúc này Mỹ thấy Duyên đã đầu diu nàng lại quay sang khùng bố Hải:

- Còn thằng khốn nạn ni nữa. Mi không biết chị ấy có chồng rồi rằng mi còn dụ dỗ chị đó?

Hải không còn biết nói rằng vì chàng biết Mỹ đang ghen với cả chàng lẫn Duyên. Hải vụng về nói:

- Thôi mà cô Mỹ cô làm chi dữ rứa. Thôi cô Duyên về đi ...

Duyên vội vã xốc lại quần áo rồi nàng vội quay ra, mở cửa ra đường, nàng ngượng ngùng đi về nhà ...

Thấy Duyên đi rồi Mỹ mới hành hạ Hải:

- Anh là thằng khốn nạn ... Tui không ngờ anh đuổi tui ra để anh hú hí với chị Duyên ...

Hải nhe răng cười nắm lấy tay Mỹ, Mỹ vùng vằng giật tay ra mắng:

- Buông ra, đồ khốn nạn. Rứa mà anh còn nhe răng cười được à !

Hải nham nhở:

- Không cười thì khóc rằng?

- Cười chi?

- Cười chứ còn cười chi nữa. Thôi mà Mỹ bớt giận làm lành coi ...

Nói rồi Hải ôm lấy Mỹ, Mỹ sợ Duyên còn đứng bên ngoài, giăng co rồi chỉ ra ngoài mới nói:

- Chị Duyên mà thấy chị ta chửi lên đầu đó hi.

Hải đâm hoảng nhìn ra ngoài, không thấy Duyên bèn nói:

- Cô Duyên về rồi ...

Mỹ hỏi:

- Chắc không?

Hải cười đáp:

- Thì ra coi có cô Duyên không?

Mỹ đi ra phía cửa ngành tả, ngành hữu không thấy ai bèn cài then lại cẩn thận rồi quay vô, Mỹ nắm lấy tay Hải nói:

- Bậy chừ tui mới hỏi tội anh. Anh đều giả quá mạng mà.

- Răng mà đều?

Mỹ nghiêm nghị nói:

- Anh định hoa thơm đánh cả cụm phải không?

Hải cãi:

- Thì cô Duyên đã có chồng rồi mà.

- Có chồng rồi mà anh còn rứa à?

- Rứa là răng?

Mỹ véo vào tay Hải:

- Còn răng nữa à ... Anh làm chi anh biết đó ...

Hải đành phải nói liêu:

- Không rứa cô Duyên lại nghi.

- Nghi răng?

- Nghi anh với Mỹ chứ răng nữa.

- Chị Duyên có biết chi mô.

- Đã biểu là cô ấy nghi rồi.

- Ghen hỉ? Tự anh hết. Anh tham lam quá.

Hải không còn biết nói răng nữa. Chàng đành phải làm cho Mỹ không nói được nữa nhưng Mỹ vẫn còn ghen với Duyên nên khi Hải vừa đụng đến người Mỹ đã hất tay Hải ra, nhưng Hải đâm lì cổ làm cho Mỹ phải chịu trận trước sự tấn công của Hải.

Trong khi ấy, Duyên buồn rầu trở về nhà. Nàng hậm hực với em gái. Bà Cai thấy Duyên bèn hỏi:

- Con đi mô về đó Duyên.

Duyên giật mình tưởng mẹ nàng biết chuyện bên nhà Hải rồi nhưng rồi nàng cũng lấy được bình tĩnh đáp:

- Con chạy sang lối xóm một chút ...

Bà Cai gật đầu nói:

- Ủ, con cũng nên đi thăm bà con lối xóm để người ta khỏi buồn.

Duyên chán ngán:

- Con định sáng mai, con về Huế mẹ ạ.

Bà Cai gật đầu đáp:

- Ủ chú con cũng vừa bàn với mẹ là trên Quan Huyện cũng nhắn về gọi con lên đó.

Duyên nghe đến Quan Huyện nhắn lên, nàng mỉm cười đắc ý. Nàng nghĩ đến Quan Huyện, người đàn ông đã chiếm đoạt phút đầu tiên của cuộc đời nàng. Đứa con nàng mang thai trong bụng có thể là con của

Quan Huyện chớ không phải là của cậu Chó, người chồng chính thức của Duyên.

Duyên vô trong nhà lấy chiếc va ly nàng ra để soạn lại quần áo thì Mỹ ở bên nhà Hải về.

Bà Cai thấy Mỹ bèn gọi lại nói:

- Mi vô coi chị mi cần chi không? Ngày mai hấn đã về Huyện rồi đó?

Nghe tin Duyên trở về Huyện, Mỹ biu môi nói:

- Thì về đi chứ ở đây mần chi nữa?

Bà Cai cau mặt gắt:

- Mi mần chi mà như hai gái lấy một chồng rứa ...

Mỹ đâm hoảng tưởng mạ nàng đã biết chuyện ghen tuông giữa nàng với Duyên nhưng bà Cai đã nói:

- Mi vô coi chị mi có cần chi không? Thật tội nghiệp, hấn đi lấy chồng sang trọng cho chú mi, không có hấn thì mần răng mà chú mi có chức Cai Tổng như ngày nay được.

- Thằng Hải mô hi ! Từ sáng đến chừ không thấy hấn sang để nhờ hấn say cho mớ lúa nếp để ngày mai cho chị mi đưa lên biếu Quan Huyện anh chồng của mợ Ấm.

Nghe mạ hỏi đến Hải nhưng là để xay lúa nếp cho Duyên. Mỹ có ý không bằng lòng:

- Sáng anh Hải đi cày hai sào ruộng của nhà mình, anh ni còn phải nghỉ chớ. Mạ làm như người ta là người ăn, người mần của mình không bằng?

Vừa lúc đó, Hải từ ngoài cổng đi vô:

- Anh Hải vô mạ tui hỏi cà ...

Bà Cai thấy Hải bèn nói:

- Hải mi xay giúp mợ Ấm mớ lúa nếp. Ngày mai mợ Ấm về Huyện rồi ...

Nghe Duyên sắp về Huyện, Hải thấy thương Duyên, giận Mỹ nên nàng trở về nhà chồng. Một mối buồn dâng lên len lén xâm nhập lòng chàng. Hải ngờ ngác tìm Duyên nhưng không thấy Duyên đâu trong khi đó Mỹ đứng ở nhà ngang nhìn ra. Hải đi vô nhà ngang để đặt cối say và giã gạo, gặp Mỹ Hải khẽ hỏi:

- Cô Duyên mô?

Mỹ trừng mắt hỏi:

- Hỏi mần chi?

Hải im lặng. Chàng đi lấy thúng vào buồng thóc để xúc lúa nếp ra xay. Duyên ngồi trong buồng xếp lại những đồ dùng của nàng. Vào buồng thóc, Hải phải đi ngang qua buồng mà Duyên đang ngồi. Gặp Duyên Hải khẽ hỏi:

- Mai Duyên về Huế à?

Duyên ngược lên nhìn Hải. Nàng khẽ gật mà không trả lời. Nét mặt của Duyên càng buồn càng xinh đẹp.

Duyên buồn nản với số kiếp của nàng. Nàng vẫn có nhiều cảm tình với Hải, chàng trai quê thành thật, chăm chỉ.

Hải sợ Duyên giận mình nên chàng đứng tần ngần bên Duyên rồi tay chàng đặt trên vai Duyên khẽ nói:

- Duyên giận tui phải không?

Duyên cúi mặt không đáp thì Hải đã nói:

- Tui mần chi mà Duyên giận. Còn cô Mỹ thì là em Duyên. Cô ni còn trẻ quá: Ngựa con háu đá. Duyên chấp mần chi.

Duyên như trút được nỗi hậm hực:

- Nhưng hấn hôn quá chừng.

- Bao giờ Duyên trở về Huế?

Duyên ghen ngào nhớ tiếc không trả lời. Nàng biết lần này ra đi chắc chi nàng còn trở về quê cũ để gặp Hải được nữa.

Bên ngoài Mỹ thấy Hải vô xúc lúa lâu nàng réo gọi:

- Anh Hải vô ngủ trong đó ...

Duyên cau mặt lắc đầu quay nhìn Hải khẽ nói:

- Mỹ hấn ghen với anh đó à !

Hải lặng thinh không đáp nhưng bỗng có tiếng bước chân bên ngoài. Hải vội sang buồng để lúc vực thùng vô cọt lúa đem ra xay.

Bà Cai đi vô buồng, chỗ Duyên ngồi xếp đồ đạc trong va ly. Bà ngồi xà bên con gái. Khi đó Hải đã xúc xong lúa nếp ra ngoài, đi qua phòng của Duyên, bà Cai bèn gọi giật Hải lại:

- Hải mi xúc nhiều nhiều, xay khăm khá chút hỉ ! Để còn gửi lên Huế biếu ngoài nớ nữa. Ủ không hiểu chồng con Duyên có thích ăn xôi nếp không. Mấy sào lúa nếp ngoài ni lấy giống từ Thanh Hóa, thơm lắm, để mạ biếu xay nhiều nhiều gửi ra ngoài nớ cho vợ chồng con.

Duyên biết mạ không hề biết mặt mũi chồng nàng, người chồng nàng tàn tật chỉ biết bò và tru lên như chó tru. Duyên thấy ngượng nghịu đau đớn cho số phận.

Hải thương Duyên vô hạn. Chàng không trách Duyên đã bỏ chàng đi lấy chồng giàu sang, Hải không ngờ Duyên cũng cay đắng khổ sở. Lòng nàng đã chết, không còn biết yêu là gì nữa. Đối với cậu Chó người chồng tật nguyên mang tiếng là con quan Đầu Triều, nàng không một chút yêu thương. Mỗi lần vào trong chỗ chồng nàng nằm và người chồng ấy, dăm tánh nổi dậy khùng khùng, khật khật, hùng hùng, hổ hổ chẳng một chút quyến luyến xoa dịu. Nếu nói rằng, lấy chồng để thỏa mãn xác thịt thì với Duyên ngày nay quả đã thỏa mãn lắm rồi vì có thể nói rằng, chưa có một người chồng nào lại khỏe đầy đủ sức có nhiều đặc tánh ái ân của người đàn ông như Lao Ái đời Tần Thủy Hoàng và Lã Bất Vi. Chỉ tiếc rằng chồng nàng cậu Chó không biết vỗ về an ủi nàng, không khéo léo nhưng Quan Huyện, không ngây thơ quý hóa như Hải.

Duyên khẽ thở dài, mắt ngân lệ. Bà Cai tưởng nàng thương nhớ cha mẹ, quyến luyến với gia đình nàng khi nàng sắp phải trở về nhà chồng. Duyên thở dài là chán ngán cho duyên kiếp của nàng. Duyên ứa lệ vì

nhớ đến những câu hò hào của Mỹ.

Hải đã xúc xong đóng lúa nếp mang ra chỗ xay lúa thì Mỹ đã đứng đó rồi. Nàng đã quét sạch cối xay cho Hải. Mỹ lại gần Hải khẽ hỏi:

- Chị Duyên mần chi trong nớ?

Hải buồn rầu đáp:

- Cô nớ đang xếp quần áo để ngày mai vô Huế.

Mỹ thích thú nhưng nàng vẫn nói giọng đay nghiến:

- Ủ' cũng nên về đi thì hơn ...

Hải nhìn Mỹ bằng cặp mắt hờn trách:

- Cô Duyên có vẻ buồn lắm ...

- Răng mà buồn ai? Ai mần chi chị nớ mà buồn ... Mọi việc là tự anh hết ...

- Răng tự tui?

- Tự anh tham lam quá hỉ.

Hải biết mình đã trái nên chàng im lặng, cho lúa vào cối, rồi giậm chân chèo ra xay lúa. Tiếng cối xay nghe ì ì đều đều chỉ thoáng một lát là hết thùng lúa nếp. Mỹ cúi xuống lấy chiếc thúng rồi hỏi:

- Lấy nữa không anh Hải?

Hải đáp:

- Cô vô hỏi mạ coi có xay nữa không?

Mỹ cầm chiếc thúng đi vô buồng để lúa. Mỹ đi ngang qua chỗ Duyên ngồi xếp quần áo, thấy Duyên có vẻ buồn, mắt đỏ hoe ngấn lệ. Mỹ lại thấy nao nao thương chị.

Bà Cai vẫn ngồi bên Duyên thấy Mỹ vô xúc lúa bèn nói:

- Mi lấy mớ ngô, mớ đậu đem cho chị mi ăn, ngày mai chị mi vô Huế rồi nó ...

Mỹ lẳng lặng đi xúc lúa không trả lời mẹ. Bà Cai tưởng Mỹ không nghe lời bà bảo bèn dục:

- Mỹ mi lấy bắp với đậu bung lên nói cho chị mi ăn ghen Mỹ?

Mỹ gắt:

- Dợ, để con xúc lúa cho anh Hải xay rồi con đi lấy ngô và đậu ra bung ...

Mỹ xúc gần đầy thúng lúa nếp bung ra chỗ Hải xay lúa dẫn dõ trước mặt Hải:

- Mạ coi chừng chiều mợ Ấm quá ... Mạ bung ngô với đậu cho mợ Ấm để ngày mai mợ Ấm về Huế. Còn anh nữa, có chi biểu mợ Ấm thì đem ra biểu đi không mợ Ấm về Huế mang tiếc mang thương về ...

Hải biết Mỹ còn ghen với Duyên nên chàng đành lặng thinh cố xay liền tay cho tiếng cối xay làm át tiếng nói của Mỹ để chàng khỏi phải nghe lời đay nghiến băng quơ của Mỹ. Nhưng từ lúc nghe Mỹ nói ngày mai Duyên trở về Huế, Hải thấy một nỗi buồn len lén dâng lên trong lòng chàng. Dù có Mỹ ở bên, dù Mỹ đã dâng hiến tất cả cho Hải nhưng ở mỗi tình đầu, Hải không làm sao quên được Duyên. Mấy hôm nay Duyên về quê, Hải thấy đời mình vui hẳn lên, sống một cách đầy đủ và thoải mái. Thế mà hôm nay, chưa vui xum hiệp đã buồn chia ly. Hải thờ thần chán nản.

Từ ngoài ngõ, tiếng chó sủa vang ...

Mỹ nhìn ra ngõ thấy một người lính lệ, tay cầm con roi ve vẩy dọn đàn chó đang sủa ra căn. Gã lên tiếng hỏi:

- Có ai trong nhà không? Tui là Cửu Nghi đây, muốn vô thăm thầy Cai có việc quan cần lắm.

Mỹ vội vã đứng dậy chạy ra cổng đuổi mấy con chó vô nhà, lễ phép nói với gã lính lệ:

- Mời ông Cửu vô chơi xơi nước đã, chú tui lên xóm trên sắp về đó.

Cửu Nghi tươi cười nhìn Mỹ đáp:

- Cám ơn cô đó, nhưng nè cô em coi dùm mấy con cây con khốn nạn đó nhe răng trông ón quá. Chúng nó mà tộp tui một miếng thì chết rồi cô em ơi !

Mỹ cười nói:

- Ông Cửu Nghi cứ tự nhiên đi vô tôi đánh chó cho mà.

Cửu Nghi rón rén đi vào trong nhà nhưng tay gã vẫn ngo ngoe con roi dài đánh chó để phòng mấy con khuyển đang gầm gừ. Mỹ đưa Cửu Nghi vô nhà rồi lên tiếng gọi mẹ:

- Mẹ ơi ! Có ông Cửu Nghi trên Huyện xuống hỏi chú đó.

Nghe Mỹ gọi bà Cai, Cửu Nghi vội lên tiếng chào:

- Dạ thưa bà Cai, tôi ở trên Huyện xuống có thơ cần đưa cho thầy Cai. Thơ của Quan Huyện đó ...

Bà Cai Hương Thanh từ trong nhà đi ra:

- Chào ông Cửu Nghi, nhà tôi vừa đi lên xóm trên đó ... Mỹ à, mi nhờ anh Hải đi tìm chú mi về coi thơ chi đó ...

Mỹ cười nói:

- Thì mạ cứ nhận rồi đưa anh Hải đọc coi thơ chi đó vì chú có về thì cũng phải nhờ anh Hải đọc hộ mà.

Bà Cai gật đầu:

- Ủ hỉ, rứa mà tao quên đó.

Bà Cai quay sang phía Cửu Nghi hỏi:

- Thơ đâu ông Cửu? Mỹ, mi lấy nước, trà, thuốc mời ông Cửu.

Cửu Nghi lấy trong chiếc túi dết đeo bên hông ra 1 phong thư trao cho bà Cai, bà Cai Hương Thanh bảo

Mỹ:

- Gọi thằng Hải lên tao nhờ chút Mỹ.

Mỹ chạy xuống chỗ Hải đứng xay lúa:

- Anh Hải lên mạ tui hỏi chi cà?

Hải hỏi:

- Mạ gọi chi đó?

- Có thơ trên Huyện gửi về cho chú, chú đi vắng, mạ nhờ anh đọc hộ.

Mỹ cười đáp:

- Mạ đọc rằng được ... Anh đọc hộ mạ chứ ...

Hải cười nói:

- Thì tui đọc cho mạ nghe có được không? Lỡ chú về thì rằng.

- Ủ ! hi ...

Bỗng tiếng Cửu Nghi nói từ trên nhà vọng xuống:

- Thầy Cai về đó ... Mau quá hỉ tưởng không gặp thầy Cai, có thơ Quan Huyện gửi về thầy Cai đó ...

Mỹ nhìn ra đồng thấy chú nàng đã về, bèn nói:

- Chú về rồi, anh Hải lên đọc thơ cho chú nghe cà ...

Hải ngưng tay xay, kéo chiếc khăn mặt nâu đi lên trên nhà.

Thầy Cai Hương Thanh, ngồi đối diện với Cửu Nghi, cầm bức thư của Quan Huyện từ tay bà Cai trao lại:

- Tui tưởng ông chưa về, định biểu thằng Hải đọc coi thư chi?

Nghe vợ nói, thầy Cai trừng mắt nhìn bà Cai:

- Biết thơ chi mà biểu hấn đọc, thơ việc quan của người ta đàn bà trẻ con nghe rằng được ...

Bà Cai trừng mắt nhìn chồng:

- Việc quan thì rằng, tui không đọc được hỉ !

Bà Cai là người quán xuyến nên ngay từ khi mới lấy thầy Cai, bà Cai đã có giọng hách dịch bắt nạt thầy Cai. Mọi việc trong gia đình đều do bà Cai đảm đang và nhiều lúc ngay cả việc quan việc dân cũng do bà Cai chỉ huy hết nên thầy Cai nể vợ lắm. Lần này trước mặt Cửu Nghi, thầy Cai lên giọng quan chức nhà nước để bắt nạt bà Cai, nào ngờ đâu bà Cai cũng không chịu nhượng bộ, bà vẫn lại thầy Cai làm thầy Cai ngồi im. Vừa lúc đó Hải đi lên bà Cai giằng bì thơ trong tay chồng đưa cho Hải nói:

- Mi đọc coi thư chi rứa?

Hải ngập ngừng chưa dám xé thơ ra đọc thì bà Cai đã dục:

- Đọc coi thơ chi?

Hải liếc nhìn thầy Cai, thầy Cai ngồi im, Hải mới dám xé thơ ra đọc:

Gửi Thầy Cai Tổng Hương Thanh.

Thầy Cai Tổng.

Cụ Lớn trên Huế chạy thơ về Huyện dục thím Bầy về Huế ngay vì chú Bầy cũng mong thím Bầy. Thầy Cai biểu thím Bầy lên Huyện rồi tui cho xe đưa về Huế. Cụ Lớn đang mong thím Bầy.

Lê Tri Huyện Hương.

Ấn ký.

Nghe Hải đọc bà Cai hãnh diện đáp:

- Tưởng thơ chi? Thật là việc quan nóng như nước là chỉ việc dục mợ Ấm về Huế mà cũng chạy thơ, cho ông Cửu từ Huyện về đây như việc quan khẩn cấp lắm không bằng.

Nghe vợ nói giọng đồng đánh, hách dịch, thầy Cai cũng có ý ngượng với Cửu Nghi, thầy lên giọng kẻ cả:

- Thơ của quan Huyện chớ đưa à ... Việc ni từ trên Cụ Lớn ở kinh đây gọi mợ Ấm về.

Rồi thầy Cai gọi lớn:

- Mợ Ấm đâu rồi, có thơ của Cụ Lớn ngoài kinh đưa về, mợ Ấm ra mà nghe.

Duyên ngồi trong nhà thu xếp quần áo để ngày mai trở về nhà chồng. Nghe cha gọi bèn lật đật đi ra. Cửu Nghi thấy Duyên thì biết là mợ Ấm, em dâu của Quan Huyện nên gã Cửu Nghi đứng dậy lễ phép chào:

- Bẩm mợ Ấm ...

Duyên khẽ gật đầu rất là quan cách hỏi:

- Chú ở trên anh Huyện tui phải không?

- Dợ.

Hải thấy Duyên sang trọng thật hách dịch. Với ông Cửu lính lệ hách dịch khủng khiếp, đánh dân như thế mà rất hiền lành, nhũn nhặn sợ sệt trước Duyên.

Duyên hỏi:

- Anh Huyện tui có ở trên Huyện?

Cửu Nghi đáp:

- Dợ, bẩm mợ Ấm, Quan Huyện có trên Huyện chỉ có quan bà với các cô cậu ra kinh.

Nghe Cửu Nghi nói, bà Huyện đã ra Huế, Quan Huyện viết thơ gọi nàng ra Huế, Quan Huyện viết thơ gọi nàng ra Huyện rồi mới về Huế thì nàng nghĩ ngay đến việc Quan Huyện muốn gặp Duyên trong cơ hội bà Huyện đi vắng, Duyên mỉm cười hãnh diện trước Hải. Anh chàng nhà quê mà mấy hôm nay, nàng nghĩ đến tình cũ, nghĩa xưa đã cho chàng tất cả.

Duyên nói với chú và mạ:

- Giờ đã chiều rồi không biết lên Huyện có kịp không !

Cửu Nghi tưởng Duyên muốn ra Huyện bây giờ bèn đáp:

- Bẩm mợ Ấm, nhà cháu cũng về Huyện bây chừ mợ Ấm ra quán Móng có xe kéo lên Huyện còn sớm. Nhà cháu có thể theo hầu mợ Ấm được ...

Duyên gật đầu nói:

- Thừa chú mạ hay con lên Huyện bây chừ ...

Thầy Cai đáp:

- Để mai đi với chú vì mai chú cũng phải lên Huyện trình với Quan Huyện một vài việc trong Tổng đạo ni tụi Cò Quá vừa ở Lao, đưa ở Côn Đảo về coi bộ muốn làm loạn rằng mà chúng nó đánh thịt cây, thịt heo luôn ...

Nghe đến việc quan, Cửu Nghi góp chuyện ngay:

- Dợ, bẩm thầy Cai bọn làm Hội kín đó có bao giờ chừ chúng nó chừ được. Đứa mô đã vô Hội kín Hội hờ rồi là như bị bùa mê, thuốc lú không mần rằng cho chúng nó dứt được, làm rằng chúng nó cũng hoạt động trở lại. Dạ bẩm thầy Cai trong Tổng mình mà có bọn đó thì phiền lắm.

Hải thấy Duyên sắp về kinh, chàng thờ thần nhớ thương. Hải quay xuống nhà ngang để xay nốt mấy cối lúa đã nghe bà Cai gọi:

- Hải !

Hải dừng lại nghe:

- Bẩm bà Cai gọi con?

- Ủ, mi đã xay rồi mấy thúng lúa nếp cho mợ Ấm chưa?

- Dợ, bẩm sắp rồi thưa bà Cai:

- Xuống xay lẹ rồi còn phải giã cho trắng. Thứ nếp ni là nếp cái giống từ Thanh Hóa gửi vô, ngon dẻo lại thơm phức.

Rồi bà Cai quay lại bảo Duyên:

- Mai hãy lên a Duyên con. Chiều nay thằng Hải giã xong mấy thúng nếp, mạ cho mang về kinh biếu Cụ Thượng và cho chồng con nữa ... Thứ nếp ni quý lắm hỉ. Chồng mi thích ăn xôi không con, Duyên.

Thầy Cai cười nói:

- Bên nhà chồng hần thiếu chi, nhà người ta là Quan Huyện nhứt phẩm triều đình thứ chi mà không có.

Bà Cai đồng ý với chồng:

- Ủ hỉ !

Cửu Nghi hưởng ứng đáp ngay:

- Dạ, bẩm trên Cụ Thượng Bộ Lại thì thứ chi mà không có, trong tay Cụ Thượng trông hết trăm quan trong triều cũng như quan ngoài trấn ... Dạ, bẩm thầy Cai, nếu tui được nhờ vào bóng của mợ Ấm đây thì chức Đội Lệ là nắm chắc. Dạ, bẩm Cụ Lớn bằng lòng là xong ngay. Tui có người bạn mới được Tòng Cửu Phẩm mà được gửi gắm, chỉ trong một năm là lên đến Tòng Ngã Phẩm rồi đi Đội Lệ Tuy Nghĩa, một đời sung sướng:

Rồi Cửu Nghi gãi tai lễ phép thưa với Duyên:

- Dạ bẩm mợ Ấm, nếu mợ Ấm thương nhà cháu nhận cháu là con cháu thầy Cai đây thì thật là mợ Ấm thương cả nhà cháu, phúc đức nhà cháu đến ngày phát rồi. Nhà cháu được đi Đội Lệ thì ơn đó muôn đời nhà cháu không dám quên ơn thầy Cai, cô Cai và mợ Ấm ...

Cửu Nghi suýt xoa tiếc cơ hội ngàn vàng, Cửu Nghi nài nỉ:

- Dạ, bẩm mợ Ấm, nhà cháu xin thưa với mợ Ấm trước, mợ Ấm là dẫu con của Cụ Thượng ngoài nớ, xin mợ Ấm chú ý cho hễ có cơ hội thì mợ Ấm giả ơn cho nhà cháu. Nhà cháu xin sống thì tết mà chết thì giỗ, không rằng chứ nhà cháu quên ơn mợ Ấm ...

Rồi Cửu Nghi làm bộ sốt sắng chăm sóc việc Duyên về Huyện:

- Dạ, bẩm mợ Ấm có về Huyện bây chừ để nhà cháu ra quán Móng gọi xe kéo vô hầu mợ Ấm ...

Duyên nhìn mẹ như để dò xét ý tứ. Bà Cai lắc đầu nói:

- Chi mà phải đi lật đặt cho khổ. Mai chú con cũng lên Huyện. Hai chú con cùng đi sớm cho mát. Và lại còn mấy thúng nếp đưa ra ngoài nớ biếu nữa ...

Duyên ngoay ngoãi nói:

- Mấy thúng nếp con mang rằng được ...

- Ngồi xe mà con ...

- Xe cũng không nổi ...

- Bà Cai nghĩ ngay đến Hải:

- Như ri, để mạ biếu thằng Hải gánh mấy thúng nếp ra Huyện theo con ...

Duyên gật đầu quay vô nhà trong ...

Hải xuống nhà ngang khi Mỹ đang sàng gạo cho Hải xay nốt mấy cối lúa nếp. Thấy Hải xuống Mỹ hỏi:

- Thơ chi đó anh Hải?

- Thơ Quan Huyện gọi cô Duyên về Huế?

Mỹ vẫn còn tức tối với chị nên khi nghe Hải nói Duyên sắp về Huế Mỹ nguýt một cái thật dài rồi nói?

- Không về ngoài nớ, ở đây thêm xấu, thêm hổ chứ chi nữa ...

Hải biết Mỹ còn ghen nên chàng không dám hỏi thêm điều chi nữa. Hải lấy lúa đổ vào cối đứng xay Mỹ thấy Hải có vẻ buồn bèn hỏi:

- Nghe tin mợ Âm về Huế, anh có vẻ buồn lắm hỉ !

Hải đành chống đối:

- Răng mà buồn, người ta về với chồng người ta mắc mớ chi đến mình mà buồn.

- Không buồn nhưng nhớ phải không?

- Nhớ răng được.

Mỹ day nghiêng chuyện cũ:

- Nhớ chuyện trưa ni đó ... Trông mặt anh mà người ta phát ghét.

- Ai mần chi mà ghét?

- Không mần chi hỉ !

Mỹ có vẻ ghen uất với Hải nên nàng cầm chiếc sàng đánh xuống chân Hải. Hải đau nhăn mặt vội rụt chân lại nhưng không kịp. Thấy Hải bị đánh đau đâm thương nhưng nàng không bỏ giọng day nghiêng:

- Ai biểu anh tham lam, trưa ni tui mà có con dao, tui vô tui đâm chết anh rồi.

Nghe Mỹ nói Hải đâm ớn ... Dám Lắm chứ à, đàn bà đã ghen lên thì họ còn sợ chi nữa. Hải nghĩ đến lưỡi dao đâm vào bụng chảy máu đỏ lôm, ruột ra hàng đống mà đâm sợ, Hải dọa Mỹ:

- Em đâm tui chết, em ở tù nè.

Mỹ trừng mắt đáp:

- Tù cũng được, sợ chi mô !

Hải xay xong mấy thúng lúa nếp thì Mỹ cũng đã sàng xong. Hải cúi xuống lau cối giã gạo. Chàng nghĩ đến câu hò tình tứ của người con gái bên giòng sông bất giác, Hải khẽ hò:

- Tuyền ngược em bỏ sào xuôi.

- Khuê sông bỏ vắng cho người sầu riêng.

Nghe Hải hò Mỹ nhìn Hải mỉm cười, nàng đáp lại bằng giọng hò mái dẩy:

- Trèo lên cây tắt, tắt lòng.

- Bước sang cây thị, lại hồng thanh yên.

Hải nghe Mỹ hò, chàng biết Mỹ vẫn còn oán trách chàng. Hải lau xong cối giã bèn quay sang bảo Mỹ:

- Rồi chưa em đổ gạo vô mà giã mau lên.

Mỹ vùng văng:

- Chi mà vội rửa?

- Thì miễn cho mau xong mà nghỉ hỉ !

Mỹ đem gạo đã sàng ra trút vào cối giã gạo. Hải nhón chân cho chày nhấc bổng lên. Mỹ trộn gạo xong nằng đứng lên phía sau chày giã. Hải vội lùi xuống cho Mỹ đứng trước mình, Mỹ mỉm cười nhìn Hải nói:

- Anh khôn rửa ...

Hải cười đáp:

- Chi mà khôn?

- Rằng anh không đứng trước?

- Thì anh nhường em đứng đằng trước để anh giã cho khỏe, em hông cần nhún cũng được ...

Mỹ cười:

- Chứ không phải đứng sau người ta để lợi dụng à ...

Hải cười:

- Thì cũng nhờ một tý mà ...

Mỹ chỉ vào buồng, nói:

- Rằng không nhờ mợ Âm?

- Rằng em nói dai như đĩa đói.

- Còn nói mãi nghe. Ai biểu anh đuổi em ra để anh hú hí với chị người ta ...

Hải nói liêu:

- Thì cũng chiều cô Duyên một tí.

Nghe Hải nói liêu, Mỹ đưa tay ra đằng sau bẹn vào đùi Hải làm Hải cuống lên rút đùi lại, Mỹ nắm huyệt liền thọt vào bụng Hải:

- Đồ khốn nạn ...

Hải mỉm cười đẩy Mỹ ra phía trước rồi nói:

- Thôi giã đi cho mau xong.

Mỹ với tay cầm sợi giây mắc từ sàn nhà xuống, nhún mình giã gạo, đứng phía sau Mỹ Hải thấy người Mỹ thon chắc, chiếc áo cánh nâu làm nổi bậc màu da trắng ngần của chiếc váy đẹp. Đôi mông của Mỹ tròn no nhún nảy khi nằng nhún xuống giã gạo. Hai đôi chân đứng nghiêng về phía vách. Bàn tay của Hải vòng ra phía trước đụng vào người Mỹ, Mỹ giật mình cuối xuống thấy tay Hải đang lẩn mò. Nằng cầm tay Hải kéo xuống ...

- Miễn chi đây ... Vô trong mà mò mợ Âm ...

.....

Mỹ như không chịu nổi lối khiêu khích của Hải, nàng khẽ hỏi Hải:

- Mạ và chị Cò Ty về chưa?

Hải đáp:

- Chưa, mãi tối mịt mạ với chị Cò và mấy đứa cháu mới về ...

- Ở nhà anh nấu cơm à.

Hải gật đầu:

- Ừ, chứ còn ai vô đó mà nấu nữa.

Mỹ nói:

- Để em sang nấu cơm hộ anh hi !

- Rang chừ em qua?

- Giã xong mấy cối gạo ni đã.

- Giã hết mấy cối gạo ni thì đến chiều chưa xong.

- Chả lẽ bỏ đi nấu cơm chị Duyên nghi ngay.

- Nghi chi?

- Còn hỏi, nghi chớ còn nghi chi nữa. Tự anh hết, anh làm chi nớ nghi tùm lum hết ... Đàn ông các anh tham lam quá.

Thấy Mỹ lái sang chuyện Duyên Hải sợ Mỹ lại ghen nên chàng ghé gần tai Mỹ khẽ nói:

- Giã xong, cối ni thôi mình lên về nhà Mỹ ghen.

Mỹ biết Hải tính này nọ, nàng bèn biến kế:

- Rửa thì anh phải về trước đi, để em giã gạo cho rồi em qua sau.

Rềnh ràng mãi người ta biết, lúc ni, chú và mạ đang tiếp lão Cửu Nghi, bà Duyên đang bận xếp quần áo mình sang là yên mà.

Hải gật đầu đồng ý:

- Anh về ghen.

- Sang ngay nghe em.

Mỹ mỉm cười gật đầu.

Hải bước xuống đất, đi trong nhà bếp ra đằng sau, leo qua mấy hàng dâm bụt là về đến nhà Hải. Đứng bên nhà thầy Cai có thể gọi Hải dễ dàng.

Về nhà, Hải mở cửa sau cho Mỹ vào. Chàng vào trong buồng nằm chờ.

Người Hải rạo rức mong đợi ...

Hải nghĩ đến Mỹ, chàng mừng tượng đến con người trắng nõn nà của Mỹ nằm trong lòng Hải, Hải khẽ mỉm cười ...

Bỗng từ phía nhà thầy Cai có tiếng gọi :

- Hải ơi, Hải ...

Hải giật mình nghe rõ tiếng bà Cai Hương Thanh gọi mình. Chàng vội vã bật dậy đi ra phía sau lên tiếng :

- Dạ bà Cai gọi con đó à ...

- Ừ sang giã nốt hộ tao mấy cối gạo nếp ni ... Mi để mình con Mỹ giã mần rặng được.

Hải vội đáp :

- Dạ, bà để con sang ngay ...

- Mi mần chi đó ?

- Dạ con định thổi cơm cho mạ con với chị Cò Ty ăn ...

- Còn sớm mà ... Sang giã giúp cho mớ gạo nếp để ngày mai mợ Ấm lên Huyện rồi hãy viên nấu cơm.

Hải đành khép cửa lại đi sang nhà bà Cai Hương Thanh. Chàng vào nhà ngang thấy Mỹ vẫn còn đứng giã gạo. Thấy Hải Mỹ mỉm cười. Hải cau mặt lại gần Mỹ trách :

- Rặng lâu rứa ! Mần người ta đợi hết nước không qua ...

Mỹ cười đáp :

- Anh vừa về, em định qua thì mạ xuống thấy em giã gạo một mình mới hỏi đến anh, rồi bà ra đằng sau gọi anh đó ... May em chưa qua, chớ em qua rồi mà bà gọi thì chết cả đám.

Hải cười, đứng lên thành cầu cối giã, đằng sau Mỹ khẽ nhún mình đạp trên cần cối giã gạo.

Nhịp chày nện xuống cối đều đều.

Từ trong buồng Duyên đi xuống nhà ngang thấy Hải và Mỹ đang giã gạo, nàng cũng đứng lên thành chày để giã tiếp với Hải và Mỹ, Hải đành phải đứng xích lên phía Mỹ. Mỹ giật mình quay lại thấy Duyên, nàng cau kinh :

- Anh thích giã lỏi ni lắm phải không ?

Duyên biết Mỹ nói khích mình. Nàng giận dữ :

- Giã thế ni rặng ?

Mỹ cũng không vừa :

- Thì hai người già mí nhau tui không già nữa.

Hải đành phải giảng hòa :

- Thôi mà cô Mỹ, để Duyên già với nhau cho xong.

Mỹ nguýt Hải, định bước xuống thì bàn tay của Hải nắm lấy Mỹ kéo lại. Mỹ ngừng lại thì bàn tay của Hải đã khẽ bóp vào ngực Mỹ làm nàng rung mình. Duyên vẫn đưa chân nhún trên cần chày. Nàng đứng đằng sau Hải nên Hải đã lọt vào giữa hai chị em Duyên Mỹ.

Cái tật của Hải là vừa nhún giã gạo tay vừa vun vẩy, Duyên thấy bàn tay của Hải đưa về đằng sau, nàng liền nắm lấy. Hải giựt mình nhưng khi biết bàn tay của Duyên Hải im lặng, khẽ bóp bàn tay nhỏ bé xinh xắn của Duyên rồi buông ra. Duyên mỉm cười thích thú. Nhờ Hải to cao che lấp đằng sau nên Duyên không thể nhìn đằng trước Hải đang làm gì mà Mỹ cũng không thể biết đằng sau Hải đang làm chi. Hải là cả cái đình cho hai chị em Duyên và Mỹ ghen nhau nên chàng phải làm mọi cách để hai người đều thỏa mãn, đều không ghen dữ.

Giã đã trắng cối gạo, Hải sợ Duyên hay Mỹ xuống bắt tử để chọn gạo thì lộ hết chuyện của chàng nên Hải đành giục Duyên đồng thời báo hiệu cho Mỹ biết Duyên sắp xuống chọn gạo để tất cả đều ngừng lại :

- Cô Duyên xuống chọn giúp cối gạo nghen. Tôi đánh vòng chày để cho cô đặt cây vô dờ chày.

Duyên ngưng chân giã, bước xuống đất, Mỹ cũng bước theo lấy cây chống chày giã gạo, Mỹ lấy giàn ra để giàn cám, còn Duyên khệ nệ bụng thúng gạo chưa giã ra giàn cối đồ, giã cối khác.

Bà Cai Hương Thanh từ trên nhà đi xuống thấy Duyên khệ nệ bụng cối gạo chưa giã, bà có vẻ thương con gái :

- Mỹ, mi không bụng chị mi thúng gạo, để chị mi có dạ bụng như rứa không tiện.

Mỹ thấy mẹ có vẻ chiều chuộng Duyên, nàng nguýt Duyên rồi nói :

- Ai biểu chị nớ mần ?

Duyên thấy Mỹ gây với mình hoài, nhân có bà Cai đứng đó, nàng gay gắt em :

- Mần thì răng, mị dạo ni hỗn lăm nghen.

Mỹ cũng không vừa :

- Đã mần thì đừng than bụng mang dạ chửa ...

- Tao than hồi mô.

- Mẹ vừa nói đó ?

- Mẹ nói chứ tao nói à.

Bà Cai thấy chị em Mỹ gay gắt với nhau bèn giảng hòa :

- Hai chị em mi sung khác mà như hai gái lấy một chồng.

Câu nói của bà Cai làm cho Hải đứng trân ngượng nghịu. Duyên cũng thấy mắc cỡ, còn Mỹ thì tức tối. Bà Cai bảo với Duyên :

- Mợ Ấm lấy mấy cái trứng trắng lên cho chú với ông Cửu uống rượu.

Duyên hách dịch :

- Chi mà phải cho hấn ăn nhậu như rửa mạ ?

Bà Cai Hương Thanh cười đáp :

- Thôi mà hấn đến nhà mình, hấn tự coi hấn như thầy tớ trong nhà nên chú mi biểu cho hấn uống bữa rượu, chớ đâu hấn dám vò vĩnh.

- Cài then cẩn thận ghen anh Hải !

Hải gật đầu.

- Em vô trong đi, anh cài then là anh vô ngay.

Mỹ bẽn lễn đi vô buồng :

.....

- Thì anh nhếch người lên cho tui ra.

Hải đành phải chống tay nhếch người lên nhưng chàng vừa chống tay vào chiếc thang giường thì chiếc thang lại gãy luôn. Hải cuống lên không biết làm cách nào ra được. Mỹ đành phải lách người chọt xuống đất rồi bò găm giường ra thì từ bên nhà bà Cai, tiếng bà Cai gọi :

- Hải ơi ... Mi đi đâu rồi Hải ?

Hải và Mỹ cuống lên, sợ bà Cai biết đang ở bên ni thì chết. Mỹ định thoát thân một mình cho tiện, chớ con gái ai lại kẹt một cách lằng nhách như thế ni. Mỹ bảo với Hải :

- Tui về ghen, mạ kêu cà ?

Hải cũng sợ nhưng Mỹ về rồi chàng gỡ sao cái kẹt ở tay, cả chân này, chàng đành bảo Mỹ :

- Mỹ nhắc nắm vạc giường này cho tôi rút chân ra. Bị kẹt cứng cái chân rồi, chẳng lẽ cứ chịu trận thế ni răng ?

Mỹ nhìn Hải bị kẹt một cách quái lạ như rửa, nàng đâm bật cười.

- Kẹt chi lại kẹt ác ôn thế ni.

Tiếng bà Cai lại réo :

- Hải ơi ... Hải ... Thằng quỷ ni đi mô mà loáng cái đã mất.

Mỹ nhắc được nắm cái vạc giường ra cho Hải rút chân, nàng lên ra cửa trước cổng ra phía lộ để về nhà nàng.

Hải rút được chân ra, nhìn chiếc giường gãy vạc, gãy song, thật tang thương. Hải đành phải xếp gọn chiếu bị gãy, thu lại mớ vật giường lấy chiếc thang giường bị gãy vứt ra ngoài, rồi xếp thang lại để cái chiếu vô phía trong.

Hải cảm thấy chân bị kẹt, hơi đau nhức. Chàng nhìn xuống chỗ cổ chân thâm tím sước chảy máu.

Bà Cai lại gọi :

- Hải ơi ... Không biết thằng ni đi mô ? Á mà con Mỹ cũng đi mô cả ...

Mỹ đã về đến nhà nghe mẹ hỏi, nàng liền lên tiếng ngay :

- Mẹ gọi chi con ? Con lên nhà lấy miếng trầu ăn mà.

Bà Cai thấy Mỹ bèn hỏi :

- Thằng Hải đi mô ?

- Con biết anh đi mô ?

Lúc đó, Hải đã sang nhà bà Cai tay hẩn cầm hai trái khế. Bà Cai thấy Hải bèn hỏi :

- Mi đi mô đó Hải ?

- Con về nhà lấy mấy trái khế sang lai rai vài sợi.

Bà Cai nhìn Hải bèn hỏi :

- Chân mi răng lại đi cà nhắc đó ?

Mỹ nghe hỏi nhìn Hải mỉm cười. Hải vội đáp :

- Con đụng phải cái thành cửa, đau quá.

Lúc đó, Duyên đã tráng xong mấy cái trứng đưa lên cho ông Cai và Cừu Nghi uống rượu, thấy Hải bèn nói :

- Tôi tráng cho anh đĩa trứng trong đó ! Rượu mẹ cũng để trong rồi, anh vô mà nhậu.

Hải đưa mấy trái khế ra trước mặt Mỹ rồi nói :

- Cô Mỹ lấy cho chút mắm, gọt khế ăn chơi cô Mỹ.

Mỹ cau mặt lắc đầu :

- Đưa chị Duyên mần cho.

Hải cười đáp :

- Thôi mà ...

Mỹ cười thích thú, giật hai trái khế trên tay Hải, đi vô bếp. Hai đi theo vô.

Trên chiếc chông tre, một chiếc mâm gỗ để sẵn cút rượu trắng, một đĩa trứng tráng, chén nước mắm. Mấy

cái bát sành, một quả ớt đỏ, mấy ngọn húng cây Duyên đã xấp sẵn cho Hải.

Trông cút rượu, Hải phát thèm. Chàng thấy Duyên rất thơm tất. Hải chưa dám ngồi xuống chông thì bà Cai Hương Thanh đã giục :

- Ngồi nhậu đi Hải ơi, trên nhà thầy Cai với ông Cửu Nghi đang nhậu, tao biểu mợ Âm dọn riêng với ni cho mình mi nhậu đó.

Thấy mạ sẵn xóc cho Hải, Mỹ sung sướng nhìn Hải cười nói :

- Mạ chăm cho rể quá chừng.

Hải mỉm cười, cổ chân Hải đau nhói. Chàng cúi xuống nhìn chỗ chân bị kẹt vạt giường, thấy chỗ xước sưng lên má rí rí chảy, Mỹ nhìn chỗ chân đau của Hải, cuống lên :

- Chà chân anh đau lắm phải không ? Lấp muối mà bóp đỡ nhức, đỡ sưng lên. Khéo đó, làm độc dữ lắm hỉ ?

Hải nhăn nhó :

- Cái giường chi mà tệ quá hỉ ? Thanh giường đâu như mọt ăn rỗng hết rồi.

Mỹ cười đáp :

- Anh mần mạnh quá, chi mà chịu được.

Hải cười thích thú. Duyên đi xuống thấy Hải chưa rót rượu ra chén lại ngồi tùm tùm cười, bèn hỏi :

- Cười chi đó anh Hải ? Răng không rót rượu mà nhậu đi để trứng nguội tanh hết.

Hải rót rượu ra chén rồi đưa lên miệng, hơi rượu làm chàng hơi nhăn mặt. Mùi men bốc lên làm Hải phải khà một tiếng, nuốt rượu đến ực một cách thích thú :

- Rượu ngon quá ! Rượu ni phải là rượu bên thôn cát mới ngon như vậy.

Mỹ gật đầu đáp :

- Anh ni tinh đó ! Rượu mà mụ Hĩm Trinh vừa sang biểu chú tui để xin phép làm thịt con bò què đó !

Ngồi uống rượu, lúc nầy Hải mới có thời gian ngắm hai chị em Duyên và Mỹ, Hải thấy Mỹ nhí nhảnh, tươi vui bao nhiêu thì Duyên lại đứng đắn nhẹ nhàng bấy nhiêu.

So sánh hai chị em Duyên và Mỹ, hai cô gái đầu tiên đi vào cuộc đời của chàng nông dân làng Hương Thanh, Hải không biết cách nào để cân nhắc coi ai hơn ai. Duyên có cái thích thú của người đàn bà đã có kinh nghiệm chồng con. Còn ngược lại Mỹ lại có cái chắc nịch, ngây thơ thích thú của một nàng trinh nữ hăng say khi về nhà chồng.

Làm xong hai trái khế, lấy nửa chén nước mắm đưa cho Hải nhậu, Mỹ ra xông thêm mớ gạo nếp còn lại để chút nữa cho Hải giã. Bà Cai Hương Thanh xuống bếp thấy Mỹ ngồi sàng gạo bèn nói :

- Sàng xong mớ gạo đó, bấp bếp nấu cơm ngen Mỹ, chừ cũng đã chiều rồi, để thằng Hải, hần ăn cơm luôn bên ni.

Nghe bà Cai bảo mình ăn cơm, Hải vội đáp :

- Con phải về, còn nấu cơm cho mạ con với chị Cò Ty, mấy đứa cháu đi mần bên ông Hào Viên ăn nữa, thừa bà Cai.

Bà Cai đáp :

- Thì mi ăn cơm bên ni rồi lát lấy cơm luôn về cho mạ mi và mẹ con Cò Ty ăn cũng được. Mỹ nấu nhiều cơm nghen con.

- Dợ ...

Từ ngày thầy Cai được làm Cai Tổng đến nay mới năm tháng, việc mần ăn rất khăm khá. Bất cứ câu chuyện chi trên Huyện đến thầy Cai cũng xong hết. Cai Tổng tin tưởng vô quyền thế của thầy Cai nhứt là khi nghe tin Duyên lấy con trai út của Cụ Thượng, em ruột Quan Huyện sở tại thì oai phong của thầy Cai càng lên vù vù. Thật ra khi có con gái lấy con trai của Cụ Thượng nhưng thầy Cai chưa hề bước chân đến cổng nhà Cụ Thượng xuôi gia với thầy.

Còn Duyên, Duyên giấu bịt cả hình dáng kỳ lạ của chồng nàng, con trai út của Cụ Thượng Thơ đầu triều. Duyên không dám kể cho ai nghe cái lối bò thoăn thoắt của cậu Chó khi cậu bứt rúc trong người, cậu Chó bò cả bốn chân (hai tay : hai chân) da cậu đen mướt lại có nhiều lông như loài chó mực, tóc cậu dài thậm thụt xúng đen nháy. Lúc cậu còn nhỏ thì Quan Đốc Tờ về thấy tóc cậu dài sợ chấy rận cắt cho cậu nhưng từ khi cậu lớn cậu sợ kéo không cho cắt nên mỗi lần dè cậu ra cắt là cả một chuyện phiền phức. Cậu tru lên như chó tru, cả một khu vực đó nghe tiếng cậu đập chân, đập tay lũng lộn lên nên không ai dám cắt tóc cho cậu.

Thấy em trai lúc nào cũng trần trùng trục, hình thù thật là ghê sợ, Quan Đốc bắt may quần áo cho cậu Chó mặc nhưng chỉ trong vài giờ là bộ quần áo đó tan nát. Cậu Chó dứt ra rồi đưa lên miệng nhai, cắn cho kỳ nát ra. Hình như trời bắt tội cậu không được bận quần áo chi hết.

Ăn uống mỗi ngày phải có người đút cơm cho cậu Chó vì cậu không biết cầm đũa. Bàn tay của cậu chỉ nắm được thoi chó cầm một cách không khôn ngoan như người ta cậu không cầm được. Có điều rất kỳ lạ, một điều mà người ta cho rằng, đây phải chăng là nghiệp chướng, trừ Quan Đốc Tờ anh ruột cậu Chó là cậu có vẻ nề vì sợ sệt còn thì cậu Chó rất ghét đám đàn ông đục rựa.

Trong buồng cậu Chó ở ngay từ khi còn nhỏ, cậu Chó cũng chỉ thích đàn bà con gái vào mà thôi.

Cho cậu chó ăn cơm cũng phải là 1 mụ đàn bà. Tay chân cậu Chó luôn luôn mấp máy. Cậu ngựa cổ lên mà đút cơm cho cậu rồi tay chân cậu sờ soạng. Đứa mô không chịu là cậu tru lên, đập chân, đập tay là chết với Cụ Bà. Nghe tiếng cậu Chó tru, cụ biết ngay chúng nó trên cậu Chó rồi, chúng nó không chiều cậu Bầy.

Rồi Cụ Bà ngồi trên phản quất xuống đen đét. Cụ Bà chửi từ tam đại trở lên vì tội không chiều cậu Chó.

Năm cậu Chó 15 tuổi, người cậu Chó đầy đà, sức vóc to mà cậu vẫn trần truồng nằm giữa giường. Cụ Bà lấy làm lạ, hàng chục con hầu nào đút cơm cho cậu Chó chỉ được một, hai ngày là trốn không dám.

Tuy sanh ra cậu Chó nhưng từ khi trông thấy thằng con người không ra người, chó không ra chó, Cụ Bà thương con mà chẳng bao chừ dám nhìn đến cái quái thai đó. Cụ cho người nuôi riêng cậu Chó trong nhà, dấu biệt trong một căn nhà cách xa nơi cụ ở. Dinh Cụ Thượng lớn rộng lắm kể hàng trăm mẫu tây đất. Trong dinh có thể chạy xe hơi dễ dàng. Thế mà mỗi lần tiếng tru của cậu Chó nghe vang lừng khắp trại. Mãi đến khi, bọn con hầu đầy tớ đút cơm cho cậu Chó thay nhau trốn đi, Cụ Bà lấy làm lạ, bắt mụ Tám Canh phải vô hầu cậu Bầy (tên trong gia đình gọi cậu con trai út) mụ Tám Canh cũng không ngờ cậu Chó lại tai quái kỳ lạ, đến như rứa. Mụ vô buồng cậu Chó, đút cơm cho cậu Chó ăn, cậu bắt mụ phải đặt cậu vô lòng cậu mới chịu ăn cơm, bằng không hề đút cơm vào miệng là cậu lắc đầu.

Mụ Tám Canh cũng đành phải chiều cậu Chó vậy. Mụ đặt cậu vào lòng mụ đút cơm cho cậu ăn, cậu Chó ăn rất ngon lành nhưng rồi bỗng mụ Tám giật mình, mặt mụ đỏ rừ, mụ hất tay cậu Chó ra. Mụ đập vào bàn tay cậu Chó, bàn tay ma quái của gã người không ra người mà vật cũng không ra vật.

Bị mụ Tám vút tay ra, cậu Chó nhìn mụ Tám trân trân đáng điệu tức giận rồi cậu lại bắt đầu đưa bàn tay rầm rập đầy lông lá vào người mụ Tám. Lúc này mụ Tám đã đề phòng nên mụ Tám không cho cậu Chó đưa sâu vào trong người mụ nữa. Mụ hất tay cậu Chó ra, thế là cậu Chó đập tay, đập chân tru lên. Cậu Chó vùng vằng không chịu ăn nữa.

Mụ Tám Canh biết tiếng tru của cậu Chó lạnh lạnh nghe xa lắm. Cụ Bà biết thì phiền lắm. Là đầy tớ Cụ Thượng hằng chục năm nay, mụ Tám Canh đi lấy chồng rồi chồng bỏ, lại quay về dinh Cụ Thượng hầu hạ trong nhà, mụ biết tánh Cụ Bà rất hách dịch Cụ Ông còn phải nể, phải sợ nên mụ đành phải dỗ dành cậu Chó nhưng dỗ thế rằng cậu Chó cũng không chịu, cậu Chó lắc đầu ngoe nguẩy. Cậu Chó chỉ thích có một chuyện là sờ soạng. Cậu muốn sờ đâu cũng phải chiều cậu bằng không thì cậu không ăn cơm cậu tru lên như chó tru thì phiền lắm.

Mụ Tám đành phải chiều cậu Chó nhưng chiều như rứa thì mụ làm sao chịu cho được. Mụ là người đàn bà bị chồng bỏ tuổi đã bốn mươi rồi nhưng da thịt còn mát mẽ, người mụ còn coi được vì ở cái tuổi bốn mươi đó con người vẫn chưa thành gổ đá cảm xúc vẫn còn rất mạnh.

Mụ Tám đành phải chịu trận cho cậu Chó thỏa mãn. Mụ Tám ngồi chết cứng ra đó, mặt mụ đỏ rừ. Mụ lườm cậu Chó, nguyền cậu Chó. Mụ trông cho cậu Chó ăn cho mau xong đi để mụ còn thoát ra chỗ thiên la địa võng này.

Trên nhà Cụ Bà thấy hôm nay cậu Chó ăn uống không còn tru như mọi ngày nữa. Cụ Bà muốn hỏi coi đứa mô khéo léo dỗ cậu Chó rứa ? Khi biết hôm nay chính mụ Tám Canh dỗ cậu Chó, cho cậu Chó ăn, Cụ Bà mừng lắm gọi mụ Tám lên thưởng tiền và hỏi :

- Mụ Tám, răng mụ khéo dỗ cậu quá hỉ, tui cho mụ mấy đồng bạc, mụ chịu khó dỗ cậu, cho cậu ăn uống hỉ ? Tội nghiệp trong nhà có mình thằng Bầy tàn tật khổ sở rứa mà thôi.

Mụ Tám đỏ rừ mặt bẽn lẽn, nửa muốn nhận tiền, nửa muốn thú thật với Cụ Lớn để Cụ Lớn thông cảm cho cái cảnh khổ sở của mụ khi mụ phải hầu cậu Bầy. Mụ đứng trân ra nên Cụ Bà tinh ý biết là mụ có điều chi thắc mắc bẽn hỏi :

- Có chuyện chi đó mụ Tám ? Mụ cứ nói ra, chuyện chi ta cũng giải quyết cho mụ mà.

Mụ Tám Canh còn sợ không dám thú thật. Mụ lại mắc cỡ nữa cà. Cụ Bà vậy mụ Tám lại khẽ nói :

- Răng mi Tám ? Mi cứ nói thiệt cho tao nghe, có chuyện chi tao cũng giải quyết cho mà ...

Mụ Tám ngượng ngịu khẽ thuật cái bệnh kỳ lạ của cậu Bầy cho Cụ Bà nghe. Cụ Bà cau mặt nói :

- Đồ quỷ chi mà lạ rứa ! Mi không đập vô tay hấn ?

Mụ Tám Canh đỏ mặt đáp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu tru lên Cụ Lớn quờ ...

Lúc này Cụ Bà mới nghĩ ra, gật đầu thông cảm với mụ Tám !

- Ủ, hỉ.

Mụ Tám kể tiếp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, mấy đứa nhỏ bỏ đi không dám mần. Đứa mô cũng vô có một ngày rồi trốn luôn là vì rửa thừa Cụ Lớn !

Cụ Bà sức tỉnh, gật đầu lia lịa :

- Ủ, hi, đồ quỷ đó, bây chừ mần răng được. Coi năm nay thằng Bẩy bao nhiêu hi !

Mụ Tám đáp :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu Bẩy đã lớn rồi mà cậu Bẩy đã 16 hay 17 chi đó ...

Cụ Bà không ngờ thắm thoát chẳng bao lâu mà đứa con út của cụ đã 17 tuổi rồi. Phải rồi, hấn sanh năm Nhâm Tuất và sau khi sanh cậu Chó, Cụ Bà không sanh nữa. Cụ Bà sanh cậu Chó ở Huế khi Cụ Ông còn là Tham Tri Bộ lại rồi đi Tuần Vũ Phú Yên, Tổng Đốc Bình Định, ra Tổng Đốc An Tĩnh, rồi Tổng Đốc Thanh Hóa mới về mần Thượng Thơ Bộ lại làm chi mà không 17 năm trời. Bà gật đầu suy nghĩ và nói :

- Hay là lấy vợ cho cậu Bẩy là phải.

- Cụ Lớn tính đúng ...

Cụ Bà suy nghĩ rồi nói :

- Để tui bàn với Cụ Ông coi ra sao ? Cái khó một đứa mô lấy thằng Bẩy, nếu nó biết thằng Bẩy tàn tật như rửa.

Mụ Tám nói :

- Dạ bẩm thiếu chi con gái nhà tử tế muốn lấy cậu Bẩy !

Cụ Bà cười nói :

- Tao tính khó con nhà môn đăng hộ đối với nhà ni thì khó mà hỏi cho được, và khi hấn biết thằng Bẩy tàn tật như rửa thì họ từ hôn rồi. Vả lại nếu con gái người ta về nhà mình mà thấy thằng Bẩy như rửa hấn chạy mất rồi ra tiếng tăm lại lan rộng ra thì phiền lắm. Dù rằng, mi cũng biết, chuyện thằng Bẩy chỉ trong nhà ni mà thôi. Ngoài ra ở ngoài dẫu kín không ai biết đến hết ...

- Thằng Bẩy mà không tàn tật thì thiếu chi đứa muốn vào làm dâu nhà ni. Mi coi mấy đứa đó toàn là con gái Cụ Thượng hay ít ra cũng Cu Tuần Vũ. Bô Chánh là dâu chớ có con gái nhà thường Mợ Đốc là con Cụ Hoàng Thân, đồ được sĩ từ bên Tây về.

- Bây chừ khổ thằng Bẩy tàn tật mà tao lại thương hấn nhưt nhà. Hấn như rửa rồi, bây chừ hấn lớn phải cưới cho hấn 1 đứa khảm khá làm vợ làm chồng kết bạn hầu hạ hấn chừ ...

Cụ Bà suy nghĩ một lát rồi kéo Mụ Tám lại gần nói nhỏ như không muốn cho người khác nghe :

- Tao biểu mi điều ni nghen. Mi nhớ làm cho đúng, hể được tao thưởng mi ...

Mụ Tám Canh hớn hờ :

- Dạ bẩm Cụ Lớn điều chi con mà mần không được không bao chừ con dám từ chối hết. Dạ bẩm Cụ Lớn, con hầu trong dinh đã lâu lắm chắc Cụ Lớn đã biết tánh con hết lòng trung thành với Cụ Lớn ...

Cụ Bà sung sướng đáp :

- Ừ tao biết mi nhưng điều này hơi khó, mi phải làm cách mô cho hấn siêu lòng tụi mi ?

Mụ Tám Canh lắng tai nghe. Coi Cụ Bà dặn điều chi nữa ? Cụ Bà ra chừng đắc ý với mưu vừa nghĩ được.

- Trong dinh ni mi coi có đứa mô, trong mấy thằng Cửu, thằng Bát hầu trà vườn, kéo xe cũng được hay đứa mô con nhà nghèo đó mà con gái lớn độ 17, 18 hay hơn chút cũng được, mi làm mai cho cậu Bảy. Mi hứa với thằng cha con nhỏ là nếu hấn bằng lòng thì bên ni tao lo hết, tao lại giúp đỡ cho muốn chi cũng được.

- Mi hiểu ý tao không ?

Mụ Tám Canh hơi tối dạ nên chưa hiểu được đầy đủ ý nghĩa sâu xa của cái lời chọn con nhà nghèo, con đám hầu trong dinh nên mụ ngồi trôn ra như suy nghĩ. Cụ Bà biết mụ Tám chưa hiểu được ý của cụ nên cụ giảng tiếp :

- Tao biểu mi tìm con gái mấy đứa hầu trong dinh vì đứa mô cũng biết cậu Bảy là tàn tật rồi, nên chúng nó bằng lòng cho con gái chúng nó làm bạn với cậu Bảy tức là chúng nó chấp thuận chuyện cậu ấy tàn tật chúng nó phải giảng giải cho con gái chúng nó nghe, không có chuyện cưỡng bức dối trá chi của chúng nó cả. Sau ni, có chuyện chi cơm không lành canh không ngọt cũng lỗi ở chúng nó không phải ở mình. Mi hiểu chưa ?

Lúc ni mụ Tám mới sáng trí ra mụ mới biết. Cụ Bà quả cao kiến, mụ lật đật đáp :

- Dợ, dợ, Cụ Lớn dạy đúng. Dợ bầm con hiểu ý Cụ Lớn rồi :

Cụ Bà thích thú trước sự hiểu biết nhanh chóng của Mụ Tám cụ hỏi :

- Mi thấy phải không ?

Mụ Tám vội đáp :

- Dợ, dợ phải lắm ...

Rồi bỗng mụ Tám Canh nghĩ ra lão Cửu Tớn, cha ruột Lụa, cô gái bán đậu hủ xinh đẹp lẳng lơ bèn thưa luôn với Cụ Bà :

- Dạ bầm Cụ Lớn dạy con mới nhớ ra, con gái Cửu Tớn, thằng chả hầu xe trong dinh đó. Hấn có đứa con gái đẹp lắm, con đã đến tận nhà chơi rồi, đã thấy đứa con gái của Cửu Tớn tên hấn là Lụa, bán đậu hủ mỗi ngày để giúp đỡ cha mẹ hấn. Dạ bầm, con tin rằng Cửu Tớn bằng lòng ngay vì hấn vẫn mơ ước chức Đội Lệ ...

Cụ Bà sung sướng :

- Rửa thì được rồi, chi chớ chức Đội Lệ thì dễ lắm mà, Cụ Ông cho hấn đi lúc mô là được lúc đó. Mụ biểu với hấn nếu hấn bằng lòng gã con nhỏ nhà hấn cho cậu Bảy thì tao biểu Cụ Ông cho hấn đi Đội Lệ cái một.

Mụ Tám lễ phép thưa :

- Dợ bầm Cụ Lớn, được rửa thì đứa mô mà không muốn. Mấy thằng Cửu Hầu trong ni đều có con gái lớn. Cụ Lớn hứa cho đi Đội Lệ thì đứa mô cũng xin dâng cậu Bảy mà.

Cụ Bà gật đầu :

- Thì mi gắng hỏi đi nghe Tám. Đứa mô chịu thì cho con vô, tao thương cho mi mà. Tội nghiệp thằng Bầy, hần cũng là con người chẳng may hần xấu số, xấu phận mà như rứa nên hần mới phải lấy con bọn chúng nó, chớ hần lành lặn thì thiếu chi con nhà quan, con các mẹ, tao hỏi chỗ mô mà không được cho hần con vợ đẹp.

Mụ Tám được Cụ Bà thưởng cho vài đồng để làm nốt cái nhiệm vụ hầu cậu Chó, chịu đựng cho cậu Chó ăn cơm, đồ dành cho cậu Chó thêm vài ngày nữa.

Cụ Bà nghĩ đến thằng con trai út tàn tật lại đòi lấy vợ mà phát buồn nhưng rồi cụ nghĩ hần cũng là người nghĩa là trời sinh hần ra cũng phải có âm dương thì chuyện thường chứ chi nữa. Cụ Bà đợi Cụ Ông về cho Cụ Ông biết chuyện cậu Bầy con trai út của cụ đã lớn, đã muốn có vợ rồi.

Mỗi ngày Cụ Ông đi xe đi công đường về tư dinh vào khoảng 12 giờ 15 trưa. Hôm mô có Cụ Khâm mời ăn hay có chuyện chi đó, Cụ Ông phải cho xe bảo hoặc thầy thừa bí thư của Cụ Lớn về tư dinh báo cho Cụ Bà biết trước. Tuy đã ngoài 50 tuổi nhưng hai Cụ vẫn còn nhiều xuân tình lắm. Và Cụ Bà vẫn còn ghen dữ. Cụ Bà thường hay chỉ tay lên trán Cụ Ông mà biểu rằng :

- Cái giống đàn ông các ông, hể đầu gối còn cất ra máu thì còn có thể có con được mà chỉ đàn bà chúng tôi đã già rồi thì chán chê cái chuyện quý sứ đó, nó bần thiú nhóp nhúa răng hỉ !

Cụ Bà vịn vào câu chuyện đàn ông cất đầu gối có máu còn có thể có con mà ngăn cấm, mà ghen tương với Cụ Ông, không cho Cụ Ông đi mần quá giờ, nghi ngờ Cụ Ông đủ cách.

Trưa nay Cụ Ông về đến nhà vừa treo chiếc áo dài ra hiên rửa mặt vô thì Cụ Bà đã vẫy Cụ Ông lại !

- Nè ông lại tui nói chuyện ni ?

Cụ Ông lại ngồi bên Cụ Bà :

- Chi đó bà ?

Cụ Bà hỏi :

- Thằng Bầy năm nay mấy tuổi rồi hỉ !

Cụ Ông cau mặt suy nghĩ, cụ nhớ lại cái năm Cụ Bà sanh thằng Bầy là năm Cụ Ông vừa được bổ là Tham Tri Bộ Lại, tậu xong tư dinh cụ đang ở. Và chính tư dinh Cụ Bà sanh thằng Bầy, cụ lắm bầm tính :

- Hần sanh năm Nhâm Tuất tức là năm nay 17 tuổi rồi !

Cụ Bà gật đầu :

- Đúng, năm nay hần 17 tuổi rồi ... Rứa ông lấy tui năm ông bao nhiêu tuổi ?

Cụ Ông trừng mắt nhìn Cụ Bà không hiểu vì sao Cụ Bà lại hỏi câu chuyện lạ rứa ? Cụ Ông hỏi :

- Chuyện chi đây mà lại lục vào chuyện cũ mần rứa ?

- Thì ông cứ cho tui biết, tui lấy ông năm bao nhiêu tuổi ?

- Năm nớ tui còn là học sinh trường Hậu Hồ 18 tuổi.

Cụ Bà cười hỏi :

- Ông biết chơi bời mô.

Nghe Cụ Bà hỏi, Cụ Ông đâm ón không biết chuyện sắp xảy ra rồi đây ? Cụ Ông lo ngại vì mọi lần sóng gió nổi lên là Cụ Ông khổ lắm, khổ một cách cay đắng khủng khiếp. Cụ Bà khóa râu Cụ Ông trong trap. Đi đâu hai tay cũng phải đỡ cả trap thì thật là nhục nhã Cụ Ông đành xuống nước hỏi :

- Chuyện chi mà bà hỏi tôi các có như rứa thì chết tui rồi. Hồi trẻ mà, bây chừ tui đâu dám chơi bời chi nữa, bà thử nghĩ lại coi bây chừ đã ngoài năm mươi rồi.

Cụ Bà biết Cụ Ông sợ bà truy chuyện cũ nên Cụ Bà đành phải an ủi nói cho Cụ Ông khỏi sợ :

- Tui hỏi ông rứa là chuyện cần đâu phải tui ghen, tui truy ông mô mà ông sợ. Cứ nói quanh, nói quẩn mần chi tội quá mà.

Cụ Ông vẫn cảnh giác gì cụ biết tách đàn bà là hay nói ngọt, nói khói thể mà tin theo thổ lộ thì khôn, thì khổ, Cụ Ông lắc đầu :

- Chơi bời thì mần răng mà nhớ được.

Lúc này Cụ Bà thấy Cụ Ông không tin mình bèn trùng mắt hỏi :

- Tui hỏi thiệt mà ông phải chối dữ rứa. Người ta hỏi mình biết chơi bời hồi năm mô, chớ năm 18 tuổi ông lấy tui thì ông đã thành thạo lắm rồi mà ...

Cụ Ông đành phải phân bua :

- Hồi đó, tui mới là học sinh trường Hậu Hồ chi mà có chơi bời dữ.

Cụ Bà cau kinh nắm lấy râu Cụ Ông kéo xuống :

- Không thạo răng ! Còn nhớ không đem tân hôn răng không. Trời ơi ! Tui muôn đời không quên được cử chỉ của ông mà ông không biết chơi bời răng ông biết chuyện quỷ quái đó ...

Cụ Ông đành phải nói :

- Thì anh em bạn học mấy đứa lớn dạy mình ...

- Thôi đừng chối nữa, bạn dạy ông. Ông đi chơi từ năm 16 tuổi, ông mèo vờ con Hồ bán chè, con gái thằng Tuấn Quán Khố Vàng mà ...

Cụ Ông nghe Cụ Bà nhắc đến chuyện năm cũ. Cụ đâm lo đành phải thú thực với Cụ Bà :

- Thì chuyện chơi bời hồi đó mà. Mình là học sinh trường Hậu Hồ thiếu chi đứa muốn. Chúng nó muốn tội chi mình không chơi. Mọi chuyện tui đã thú thiệt với bà rồi, bây chừ bà còn đem ra hỏi. Mình đã trên 50 cả rồi, cháu nội, cháu ngoại đều có đủ tui cũng đã tu rồi ...

Cụ Bà cười đáp :

- Chẳng thà ông nói thiệt rứa cho tui mát cái bụng. Ông cứ chối quanh tui đâm ghét cái lối đó ghen ...

- Bây chừ tui nói thiệt cho ông biết chuyện ni, thằng Bẩy 17 tuổi rồi nghĩa là đáng lẽ nó không tàn tật, mình không cấm hấn ở trong nhà thì hấn cũng đã chơi bời như ông hồi trước đó ...

Cụ Ông cười hỏi :

- Thì bây chừ mần răng. Hấn làm chừ, biết mần răng được.

Cụ Bà cười ghé gần tai Cụ Ông nói :

- Thằng Bầy hấn đòi vợ rồi đó nghen.

Cụ Ông cau mặt hỏi :

- Răng bà biết ?

Cụ Bà cau mặt đập vào vai ông nói :

- Hỏi rứa mà hỏi được. Đồ khôn nạn chỉ biết có mình, còn con cái không thềm lo đến. Mụ Tám Canh vừa cho tui biết chuyện đó ...

Cụ Bà thuật cho Cụ Ông nghe chuyện mụ Tám Canh nói với cụ về cái tánh ma bần của cậu Bầy. Cụ Ông cười đắc ý :

- Thằng nó giỏi đó.

Cụ Bà véo Cụ Ông một phát vô đùi :

- Con giống cha mà ... Ông bằng tuổi hấn thì ông đã ghê lắm rồi chuyện chi mà ông không biết. Chẳng may hấn tàn tật nên bây chừ mình phải lấy vợ cho hấn chứ.

Cụ Ông suy nghĩ rồi hỏi :

- Lấy ai bây chừ, cái đó mới khó đó.

- Thiếu chi nếu mình cố tìm thì cũng ra con nhà tử tế xinh đẹp cho hấn.

Cụ Ông hỏi :

- Bây chừ bà tính răng ?

- Mụ Tám trình với tui mình phải tìm coi trong đám mấy đứa hầu trong nhà mình coi đứa mô có con gái xinh, hiền lành thì cưới cho thằng Bầy rồi ông giúp cho thằng cha nó đi Đội Lệ chẳng hạn.

Cụ Ông gật đầu :

- Ủ' bà tính được, chỉ có rứa mới cưới được vợ cho hấn mà.

Rồi Cụ Ông ghé gần tai Cụ Bà nói :

- Chiều ni để tui con thằng Bầy hấn ra răng.

- Coi chi ?

Cụ Bà trừng mắt hỏi Cụ Ông làm Cụ Ông cuống lên đáp :

- Thì coi thằng Bầy hấn đã lớn chưa ? Mần răng mà mụ Tám Canh dám nói là thằng Bầy muốn vợ ?

Cụ Bà cười đáp :

- Thì đó, tui đã biểu ông, mụ Tám biểu với tui là thằng Bẩy hấn rửa đó.

Cụ Ông lắc đầu đáp :

- Hấn rửa là răng, tui hông hiểu chuyện thằng ấy, ít ra tui cũng phải coi thằng Bẩy ra răng đã ...

Cụ Bà cau mặt hỏi :

- Định coi răng ? Đã biểu là thằng Bẩy năm nay cũng đã 17 tuổi rồi, 16 tuổi ông đã chơi bời thì nay hấn 17 tuổi hấn cũng biết chuyện chồng vợ chứ.

Uống thứ rượu thuốc ni, Đức Minh Mạng nhập phòng với 6 vị cung nữ thì 5 vị có mang trong 1 đêm.

Cụ ông và Cụ Bà tuy tuổi đã ngoài 50 rồi nhưng còn khấn khít tuy không bằng khi hai cụ còn đương xuân. Cụ Ông và Cụ Bà vẫn cho rằng, nhờ hủ rượu thuốc : Nhứt dạ lục giao sanh ngũ tử, của vua Minh Mạng để lại mà hai cụ vẫn còn sung sức và Cụ Bà vẫn còn phải ghen với Cụ Ông.

Hai cụ nâng ly rượu vừa uống vừa gấp thức ăn để nhậu. Mụ Tám đứng hầu bên cạnh. Cụ Ông hỏi mụ Tám.

- Tám ...

- Dợ ...

- Câu chuyện mi bảo là cậu Bẩy đã lớn muốn lấy vợ là do mi bày ra chừ hay là mi biết rõ cậu Bẩy muốn như rửa.

Nghe Cụ Lớn hỏi, mụ Tám cuống lên. Mặt mụ đỏ rần rần. Mụ không biết mần răng mà trả lời được. Cụ Bà biết mụ Tám ngượng bèn liếc xéo Cụ Ông rồi nói :

- Hỏi chi mà cắc có rửa. Thì thằng Bẩy nó rửa mụ Tám mới cho mình hay là hấn đã muốn vợ rồi. Vả lại, như tui đã nói với ông đó, ông 16 tuổi mà còn biết chơi bời thì thằng Bẩy 17 tuổi hấn cũng phải biết chứ.

Cụ Ông khẽ “khà” một tiếng đưa cay, cho mùi nồng của rượu thoát ra ngoài rồi hỏi :

- Ai không như rửa nhưng tui muốn hỏi mụ Tám mần răng mà biết được thằng Bẩy hấn muốn vợ ? À mà thôi được rồi lát nữa mụ Tám cho cậu Bẩy ăn cơm hay uống nước chi đó, tui xuống coi ra răng.

Nghe Cụ Ông nói Cụ Ông xuống tận nơi coi cậu Bẩy mần cách nào để tỏ ý là cậu Bẩy muốn vợ, mụ Tám cuống lên lo ngại :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, Cụ Lớn chả cần coi nữa, con xin thề là quả thật cậu Bẩy muốn vợ. Dạ bẩm Cụ Lớn, cậu Bẩy đã lớn rồi, sức lực cậu dồi dào lắm. Dạ bẩm con trai 17 thừa Cụ Lớn :

Cụ Lớn gật gù đáp :

- Biết rồi nhưng ít ra cũng phải coi hấn mần răng chớ. Tin rằng được mi ...

Cụ Bà quay lại biểu mụ Tám :

- Thì mụ cứ để cho ông xuống quan sát mới ra răng.

Mụ Tám đồng đánh :

- Dạ bẩm Cụ Lớn, kỳ lắm mà.
- Răng mà kỳ, mi cũng đã có chồng có con rồi, chuyện chi mà kỳ.

Mụ Tám đành phải nín thinh.

Hai cụ thời xong bữa cơm thì đèn đã bật sáng. Tiếng cậu Chó từ nhà ngang tru lên làm mụ Tám giật mình nói :

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, cậu Bầy gọi.

Cụ Bà gật đầu đáp :

- Ủ, mi xuống coi cậu Bầy gọi chi ?
- Dợ, bẩm Cụ Lớn, có lẽ cậu đòi uống nước.

Cụ Ông gật đầu nói :

- Ủ, mi xuống cho cậu Bầy uống nước rồi tao xuống ngay bây chừ.

Mụ Tám lật đật đi xuống nhà dưới nơi cậu Bầy nằm. Cậu ấy đã lăn từ trên giường xuống đất. Cậu đang bò quanh nhà. Cậu Chó trần truồng như nhộng, nước da đen nháy đầy lông lá của cậu Bầy trông cậu chẳng khác con chó xồm.

Cậu Bầy như cuồng chân nên cậu bò rất nhanh, cậu bò quanh căn nhà rộng. Thình thoảng cậu lại ngẩng mặt lên trời như tru lên những tiếng dài.

Mụ Tám Canh chạy vội xuống nhà dưới, vừa đến cửa mụ Tám đã lên tiếng hỏi :

- Chi đó cậu Bầy, khát nước phải không ? Tui lấy cho cậu uống nghe.

Nghe tiếng mụ Tám Canh cậu Bầy ngưng bò, Cậu giương cặp mắt hâu hâu nhìn ra cửa nhưng tại sao không thấy mụ Tám vô cậu Bầy chờ một lúc, không thấy bóng dáng mụ Tám, cậu lại tru lên thì ngay khi đó, mụ Tám đẩy cửa vô, tay mụ cầm ấm nước, mụ lên tiếng :

- Tôi đây, mần răng mà cậu la dữ rứa. Cụ Bà nghe tiếng cậu la, cụ mắng chúng tui hỉ !

Cậu Chó ngược mắt lên nhìn mụ Tám. Cậu chờ đợi nhưng mụ Tám đặt ấm nước xuống chiếc bàn cạnh giường cậu Chó rồi nằm xuống đỡ cậu Chó lên giường mới cho cậu uống nước. Mụ Tám Canh phải đặt cậu Chó vào lòng như hồi còn ở với lão Quản Canh, mụ cho con mụ bú.

Cậu Chó nằm im trên lòng mụ Tám thì mụ quay với chiếc bình tích bỗng mụ giật mình quay lại, khẻ đẩy tay cậu Chó ra nói :

- Im thì người ta mới cho cậu uống được chứ ?

Cậu Chó trừng mắt nhìn mụ Tám rồi bàn tay của cậu lại lồng vào áo mụ Tám, chà đi khắp ngực mụ Tám. Mụ Tám biết tánh cậu Bầy nên mụ đành để im, lấy bình tích nước. Mụ Tám kéo cậu Bầy nằm xích lên, bỗng mụ đỏ mặt có vẻ ngượng nghịu, kéo chiếc chăn chiên đây lên nửa người cậu Chó. Cậu Chó lấy tay hất cái chăn ra, không chịu đắp, mụ Tám gắt :

- Quý nè, để người ta đắp cho. Đồ quý sứ ...

Mụ nhìn ra ngoài coi có ai không ? Mụ yên tâm khi không có một ai đứng ngoài, không ai nghe tiếng mụ gắt với cậu Bầy. Mụ kéo chiếc chăn chiên đắp lên lần thứ hai cho cậu Chó. Lúc đó bàn tay của cậu Chó đã lồng vào người. Mụ Tám đành phải gồng người lên để chịu đựng cái bàn tay ma quái của cậu Chó.

Mụ liếc xéo cậu Chó rồi nói :

- Uống đi, đồ quý.

Mụ Tám đưa chiếc bình tích vào miệng cậu Chó cho cậu ta. Khi uống xong bình tích nước, cậu Chó đẩy bình tích ra và lắc đầu ra hiệu là cậu hết khát rồi. Nước trong vòi bình tích tràn ra làm ướt cả người cậu Chó. Mụ Tám vội lấy chiếc khăn lau người cho cậu Chó, cậu Chó ôm ngang người mụ Tám làm mụ cuống lên và vội đẩy cậu Chó ra nhưng cậu bám chặt không rời mụ Tám. Người cậu Chó lúc đó đã cứng đờ.

Bên ngoài Cụ Thượng đã xuống quan sát. Cụ chồng mông nhìn qua khe cửa coi thằng con trai út của cụ mần những cái chi mà mụ Tám lại biểu nó muốn vợ.

Cụ Thượng đã nhìn tận tường hành động của cậu con trai út cụ đã trông thấy toàn thân cậu Chó nên cụ công nhận mụ Tám nói đúng. Mụ Tám nhận định “ngghiêm chỉnh” và đứng đắn về con người của cậu Bầy.

Do đó, khi thấy mụ Tám hắt cậu Chó nằm xuống giường Cụ Thượng thấy quả là việc làm bất nhẫn của mụ Tám, cụ đâm thương thằng con trai út của cụ. Thật ra cậu Chó là con người tàn tật, hình thù xấu xí, người không ra người, chó không ra chó nên hai cụ đành phải nhốt cậu Chó trong nhà mà không lộ cho ai biết ngoài những đứa làm trong nhà cũ, lũ gia nhân tin cậy rằng chúng cũng không dám nói điều chi dù chúng nó có trông thấy cậu Chó rõ ràng.

Cụ Thượng đứng nhìn cậu Chó cõ đeo sau mụ Tám. Bàn tay của cậu Chó lồng vào người mụ Tám nhứt định không chịu buông ra. Cậu Chó bị mụ Tám hắt xuống, cậu gằm gừ tru lên phản đối nên Cụ Thượng đứng bên ngoài vội lên tiếng :

- Tám mi chiều cậu Bầy một tí không được à. Chưa chi mà mi phải hắt cậu xuống, tội nghiệp chưa ?

Nghe Cụ Thượng ông rầy, mụ Tám Canh vừa sợ lại vừa ngượng ngùng mắc cỡ. Nghe tiếng người nói bên ngoài cậu tưởng rằng có đứa đến phá cậu nên cậu phản đối bằng cách cậu đập chân thỉnh thoảng xuống giường rồi cậu định tru lên. Mụ Tám lại tưởng cậu Bầy có cha cậu đứng bên ngoài nên cậu lại định bắt nạt mụ. Mụ Tám đành phải dỗ cậu ấy :

- Chi mà cậu mần dữ rứa ...

Vừa nói, mụ vừa xốc cậu Chó lên, cho cậu nằm gọn vào lòng mụ, mặc cho hai bàn tay của cậu muốn làm chi thì làm. Cụ Thượng đứng nhìn hồi lâu rồi khẽ thở dài. Cụ vừa thương cậu con trai út và thương sự chịu đựng của mụ người ở của cụ. Cụ đành phải an ủi mụ Tám :

- Thôi mụ Tám chịu khó chiều cậu ấy một lúc, rồi lát nữa tao cho tiền may sắm quần áo. Tội nghiệp thằng ấy.

Nói rồi Cụ Thượng thông thả đi lên trên nhà. Cụ Bà thấy Cụ Ông lên bèn hỏi :

- Răng ông ? Ông đã thấy chi chưa ?

Cụ Ông khẽ gật đầu, cụ ngoảnh lại nhìn coi có ai trong nhà không rồi cụ lại gần Cụ Bà khẽ nói :

- Mụ Tám nói đúng, thằng Bảy lớn rồi, phải lấy vợ cho hấn không thì chi khổ cho mụ Tám thôi. Mụ Tám vừa sợ mình, vừa thương thằng ấy nên mụ phải chịu đựng, thật tội nghiệp, coi mụ rửa mà khá. Thảo nào những đứa kia, đứa mô cũng chạy hết. Mần rằng chúng nó chịu được nhất là đứa mô cũng là con gái hết.

Cụ Bà thích thú vì Cụ Ông đã cũng nhìn nhận một sự thật.

- Rửa mà tui biểu ông, ông còn không chịu nghe, bây chừ là ông trông thấy rõ rệt rồi ông mới chịu nghe.

Cụ Ông gật đầu :

- Thiệt tôi không ngờ thằng này đã lớn quá cỡ. Khí huyết của hấn lại sung mãn nữa, cái đó mới khổ chứ.

Thế là Cụ Thượng Ông, Cụ Thượng Bà quyết định phải lấy vợ cho cậu Chó. Lựa, con gái Cửu Tôm được chọn làm vợ cả của cậu Chó cho đến ngày Lựa có mang thì Duyên con gái Thầy Cai Hương Thanh được Quan Huyện anh cậu Chó đưa lên hầu làm vợ nhỏ của cậu Chó.

Lựa và Duyên, đều là hai cô gái xinh đẹp. Lựa sắc sảo hơn Duyên vì dù sao Lựa cũng đã ở Huế lâu năm, còn Duyên thì thùy mị đẹp một cách kín đáo, duyên dáng rất quý phái, nên ngay buổi gặp gỡ ban đầu ở Huyện Duyên đã làm Quan Huyện anh cậu Chó say mê.

Duyên về thăm gia đình được hai ngày thì bà Huyện được tin cụ Cố nhà bà Huyện đau, nên bà Huyện lật đật đem mấy đứa con về Huế thăm cụ Cố. Quan Huyện lại nhớ đến Duyên nên hỏa tốc cho tên lính lệ gọi Duyên về Huyện vẫn còn nhớ đến những phút gần gũi với Duyên người thôn nữ xinh đẹp, da thịt mát rượi chắc nịch đó.

Cái giờ phút hiếm có thì bà vợ của Quan Huyện xuất dinh đó, Quan Huyện cần phải lợi dụng triệt để. Và lại Quan Huyện vẫn thắc mắc không hiểu đứa con đang mang là con ai? Nếu là con Quan Huyện thì té ra cậu Chó không có con sao? Tại sao Lựa, vợ cậu Chó lại cũng có mang? Quan Huyện muốn biết cho rõ, đó là con ai? Con Quan Huyện hay con người em trai Quan Huyện cậu Chó.

Từ hôm Duyên về quê thăm gia đình, Quan Huyện đã được nghe bà Huyện thủ thỉ kể lại những lời Duyên nói với bà Huyện về sức mạnh khủng khiếp và cái khổ của ông em Quan Huyện đã làm cho Quan Huyện tò mò thêm.

Quan Huyện không ngờ thằng em tàn tật của quan lại có thể hung hãn khủng khiếp đến như thế.

Buổi sáng hôm ấy, Quan Huyện đang ngồi ở cổng đường coi hồ sơ những vụ kiện tụng tiếp những kẻ lẽ lại, biểu xén, thì thầy Cai, Duyên và lão Cửu Nghi lính lệ về đến Huyện, chiếc xe kéo chở hai thúng gạo nếp cái, đôi quang gánh, lão Cửu Nghi ngồi dưới sau xe còn thầy Cai ngồi trên mui xe trông y như lối ngồi rước kiệu long đình. Gã phu xe ướt đầm mồ hôi gò lưng kéo vào Huyện.

Quan Huyện thấy Duyên đến, ông mừng rỡ gọi gã lính lệ hầu ra đỡ thím Bầy. Quan Huyện ra tận tam cấp đón Duyên. Đôi má hây hây đỏ của Duyên làm Quan Huyện thấy thèm thuồng. Quan Huyện bỏ xử nói với Duyên:

- Thím Bầy vô nhà rửa mặt đi.

Duyên nhìn Quan Huyện mỉm cười:

- Dợ.

Thầy Cai lấy làm hãnh diện khi nghe Quan Huyện gọi con mình là thím Bầy. Thầy hãnh diện với lão Cửu, với đám lính lệ trong Huyện mà trước kia bọn họ vẫn bắt nạt thầy. Thầy muốn ngầm cho bọn lính lệ biết cái thế lực của thầy Cai đối với Quan Huyện.

Trông thấy hai thúng gạo nếp Quan Huyện hỏi:

- Gạo mô đây?

Lão Cửu lính lệ chấp tay lễ phép thưa:

- Bẩm Quan Lớn, gạo của mợ Ấm đưa lên kinh cho cậu Ấm thời...

Quan Huyện cười nói:

- Chà thím Bầy chăm cho chú ấy quá hỉ!

Duyên vào trong nhà riêng của Quan Huyện. Chiếc thau đồng đầy cùng với miếng sà bông thơm phức, chiếc khăn mặt bông trắng nõn là Duyên thấy sự sang trọng, hãnh diện của mình trong nhà Quan Huyện. Nàng nhúng cả mặt xuống chậu thau nước. Những giọt nước mát lạnh thấm vào da thịt nàng thấy êm dịu, thích thú. Duyên lấy sà bông thơm chà lên mặt rồi vỗ nước lau, mùi thơm của sà bông thơm nhẹ nhàng.

Duyên cúi xuống rửa mặt, bỗng nàng giật mình khi thấy đằng sau một người ôm lấy ngang người nàng. Bàn tay của gã đàn ông đưa khắp người Duyên. Nàng định quay trở lại nhìn, nhưng hơi thở đỏ nàng đã biết ngay là của anh Huyện nàng rồi.

- Về chi lâu rứa?

Duyên cười đáp:

- Mới hai ngày mà...

Duyên khẽ rung mình vì bàn tay của Quan Huyện chà sát trên da thịt nàng. Duyên lau khô mặt vừa ngoảnh lại thì Quan Huyện đã ghé mặt Duyên hôn. Duyên quay lại đôi mắt giáp nhau, nàng hứng chịu tất cả những gì mà Quan Huyện gồng được lên cọ sát người nàng.

Gã lính lệ hầu trà khệ nệ bụng từng thúng gạo nếp ngoài xe vào trong nhà, gã đứng lại khi gã nhìn thấy Quan Huyện đang ôm Duyên, gã đứng sững như trời trồng. Gã không dám lên tiếng mà cũng không dám tiến thêm vào nữa sợ Quan Huyện biết gã nhìn thấy tất cả những việc Quan Huyện đang làm. Gã cũng không dám lùi ra vì thùng nếp quá nặng.

Bên ngoài lão Cửu Mãnh thấy gã đồng nghiệp của hắn dừng lại trước cửa tư dinh Quan Lớn bèn hỏi:

- Đứng làm chi rứa Thập Tu?

Thập Tu tên gã lính lệ, thì Quan Huyện cũng đã nghe tiếng Cửu Mãnh gọi gã đồng nghiệp nên ngài quay lại thấy Thập Tu đứng ngoài cửa. Quan Huyện giật mình, không hiểu gã lính lệ này đứng tự bao giờ, hắn đã đứng nhìn thấy những gì rồi.

Thấy Quan Huyện nhìn ra, tay buông cô gái quê, Thập Tu vội tiếng bước khệ nệ bụng thúng gạo nếp đi vô. Vài hạt gạo đổ ra ngoài. Duyên la:

- Chú bụng răng đổ hết rồi.

Quan Huyện gắt hỏi:

- Mi vô lúc mô, Thập?

Thập Tu biết tai họa đã đến, hắn nhanh trí đáp:

- Bẩm Quan Lớn, con vừa vô. Dạ bẩm bụng thúng gạo đi nặng quá.

Quan Huyện gắt:

- Răng mi không vô còn mần chi ngoài nó?

Gã Thập Tu cuống lên:

- Dạ bẩm vẫn đi.

Quan Huyện cau mặt:

- Quân ni chết đòn, không biết chi hết, khi mi vô thì lên tiếng nghen.

- Dợ...

Duyên thấy chỉ có một thúng gạo nếp bèn hỏi:

- Còn thúng nữa mô, chú Thập?

Thập Tu vội đáp:

- Dợ, bẩm mợ còn một thúng ngoài nớ.

- Ra bung hết vô nghen.

- Dợ...

Thập Tu đặt thúng gạo nếp vào góc nhà rồi đi ra, Quan Huyện nhìn theo Thập Tu, rồi nói với Duyên:

- Thằng nớ đứng lâu chưa?

Duyên lắc đầu:

- Không biết nữa. Em đứng quay vô trong màn rặng mà biết được.

Quan Huyện vẫn còn hậm hực:

- Quân ni chết đòn. Hấn gian lắm mà.

Rồi Quan Huyện quay ra cổng đường. Duyên lúi húi nhặt mớ gạo nếp rơi khi nãy gã Thập Tu bung vô.

Duyên nhặt xong mớ gạo nếp rơi bỏ vào một chiếc rá nhỏ rồi nàng lục va ly lấy quần áo đi tắm. Vào trong tư dinh Quan Huyện người anh chồng Duyên tự nhiên thấy mình là quan trọng hẳn lên. Địa vị của nàng cao sang lên đám lính lệ hầu trong Huyện đối với Duyên hết sức kính nể. Một điều họ bẩm với Duyên là mợ Âm, hai điều họ kêu Duyên mợ Âm. Duyên lấy sà bông thơm, khăn mặt vào buồng tắm. Trong buồng tắm của Quan Huyện có tắm gương thật lớn.

Duyên đứng nhìn một cách thích thú. Bỗng một tiếng rầm đập mạnh vào thành cửa làm Duyên giật mình. Nàng vội vàng lấy chiếc khăn mặt che lấy người. Trống ngực Duyên đập thật mạnh.

Bên ngoài Quan Huyện đập mạnh:

- Đồ khốn nạn, tổng giam thằng ni lại bay... Mi là thằng Thập Tu phải không?

Có tiếng gã đàn ông run sợ:

- Dợ bẩm lạy Quan Lớn con trót đại xin Quan Lớn tha tội cho con. Dợ, bẩm Quan Lớn, con không ngờ trong đó có người. Dợ, con không biết mợ Âm trong nớ.

Quan Huyện đầm đá Thập Tu gã lính lệ vừa bung gạo vô cho Duyên bình bịch Thập Tu vừa rên vừa chấp tay lạy:

- Con lạy Quan Lớn, con xin Quan Lớn tha tội cho con từ nay con không dám rửa nữa...

Quan Huyện uất ức:

- Thằng khốn nạn ni hỗn quá chừng. Mi ngó đã lâu chưa? Ai cho mi vào trong này mà ngó... Chà, tao nuôi ong tay áo rồi. Tao phải bỏ tù mi mới được. Như rửa thì còn chi là tôn ty trật tự, là lễ giáo nữa...

Lúc này Duyên mới biết trong khi nàng tắm, thằng Thập Tu đã chổng mông nhìn qua khe cửa. Hắn nhìn nàng tắm, hắn nhìn nàng trần truồng chà sát sà bông lên người và hắn nhìn nàng đứng trước gương thì bị Quan Huyện vô bắt được.

Quan Huyện thét lớn:

- Cữu Mão.

Có tiếng đáp:

- Dợ...

Quan Huyện dạy:

- Cữu Mão, mi xuống gọi thằng cai trại lên đây tao biểu. Giam cổ thằng ni lại... Đem roi gân bò ra đây cho tao...

Thập Tu sụp xuống lạy Quan Huyện:

- Con cắn rơm cắn cỏ lạy Quan Lớn, con xin Quan Lớn tha tội cho con. Từ nay sắp sau con xin chừa. Lần sau Quan Lớn bắt được con tội ni nữa con xin chịu tội án chém. Lạy Quan Lớn xin Quan Lớn thương mà tha cho con. Xin Quan Lớn đánh con thêm nữa rồi xin Quan Lớn đừng gọi anh cai trại...

- Răng, mi nói răng... Mi sợ thằng cai trại à!

Thập Tu rên rĩ:

- Bẩm lạy Quan Lớn, con không sợ anh cai trại nhưng con sợ tiếng tăm đến tai vợ con thì chết...

Quan Huyện bật cười hỏi:

- Mi mấy vợ?

- Dợ, bốn vợ...

- Chà răng mà nhiều rửa mi... Bốn vợ rồi, mà còn thèm khát chi nữa mà mi nhòm mi ngó. Thằng khốn nạn ni ghê quá rửa...

- Rửa mi sợ con vợ mô?

- Dợ, bẩm con vợ thứ tư con vừa mới lấy tháng ni...

Quan Huyện lắc đầu mỉm cười:

- Lần ni tao tha cho ngen chưa, lần sau như rứa thì mi chết mồ tổ mi hi!

Thập Tu mừng rồi rít:

- Dợ... Con cảm ơn Quan Lớn.

Vừa nói Thập Tu vừa sụp xuống lạy sổng Quan Huyện. Quan Huyện vừa bức lại vừa buồn cười thẳng lính lệ kỳ lạ. Quan Huyện vung chân đá Thập Tu lăn ra đất.

- Thôi cho mi xuống... Tổ cha mi, lần sau mà còn rứa thì mi chết hi!

- Dợ...

Thập Tu vội vã chạy xuống. Quan Huyện vội ra lệnh:

-Tao cấm không cho đưa mô léo hánh vô trong ni ngen. Tao không gọi đưa mô mà lò mò vô đây chết chúng bây đó hi!

Quan Huyện thấy đám lính lệ đã đi rồi, mới cầm tay khóa cánh cửa sắt. Bên trong Duyên đã khóa rồi nên khi nghe tiếng lặc. Duyên hỏi:

- Ai đó?

- Yên đây... Mở cửa anh vô thím Bầy.

.....

- Ướt hết quần áo rồi...

- Ướt thì răng, đi mô chả phải thay...

- Thì thay đi, răng để quần áo mần chi?

Quan Huyện cười thích thú. Ngày trở về cuộc đời của Ông A Dong trong thời kỳ phải sống trong một ngôi vườn với người nữ Eva và quỷ dữ bắt đầu cho ăn trái cấm. Chính người nữ đã khuyến khích mạnh mẽ người đàn ông phạm tội.

Quan Huyện đã ôm lấy Duyên, ông ngồi trên chiếc ghế đầu kê trong nhà tắm và đặt Duyên vào lòng trước tấm gương lớn treo trong buồng tắm. Duyên nằm trên đùi Quan Huyện ngẩng nhìn Quan Huyện mỉm cười, trông nàng thật đẹp, mồm mĩm làm Quan Huyện cuống lên. Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên nhưng rồi bỗng ông nhăn mặt, khẽ thở dài, Duyên ngạc nhiên nhìn lên người anh chồng bỗng giật mình đứng dậy nhìn Quan Huyện mỉm cười. Quan Huyện nhìn Duyên lắc đầu. Duyên cười hỏi:

- Thôi hi!

Quan Huyện không đáp, mặt buồn so. Ông ra thùng nước dội lau. Duyên đứng sát bên Quan Huyện, giơ tay khẽ tát vào mặt Quan Huyện:

- Rửa mà chộn lộn.

Quan Huyện ngo ngẩn nhìn Duyên, Duyên bặn lại quần áo đẩy cửa buồng tắm đi ra.

Duyên sáng hấn lên khi nàng bận chiếc áo trắng nõn. Duyên ra phía nhà ngoài của Quan Huyện thấy chú nàng, Thầy Cai Hương Thanh đang ngồi chờ Quan Huyện. Duyên hãnh diện nói:

- Chú chờ Quan Huyện con hỉ.

Thầy Cai gật đầu:

- Ủi chú đợi Quan Huyện để trình Quan Lớn một vụ lộn xộn trong vùng Tổng mình.

Duyên hỏi:

- Chuyện chi đó chú?

Thầy Cai Hương đáp:

- Chuyện mấy thằng vừa ở Côn Đảo với Lao Đảo về dạo ni chúng nó đánh vụng thịt cày mỗi tuần mấy lần, chú lo chúng hấn làm bậy thêm phiên cho vùng mình. Mấy đứa hội kín, hội hờ.

Rồi bỗng Thầy Cai Hương Thanh xuống giọng vầy Duyên lại gần:

- Duyên, con lại chú biểu điều ni.

Duyên lại gần chú nàng hỏi:

- Chi đó chú.

Thầy Cai nghiêm nghị nói:

- Chuyện ni chú vừa mới nghe hỉ.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Mà chuyện chi chú?

- Thầy Đề vừa cho chú biết thằng Hải đó...

Duyên giật mình hỏi:

- Hải mô chú?

- Thằng Hải con bà Cò Bạch ở bên nhà mình đó.

- Ủi mà răng chú?

- Hấn đi theo hội kín, thầy Đề vừa có báo cáo, thầy Đề cho chú coi và hỏi chú:

- Thằng như rứa ở ngay bên cạnh nhà thầy mà thầy không biết?

Duyên hốt hoảng hỏi:

- Răng có chuyện lạ rứa? Anh Hải hiền lành lắm mà chú...

Thầy Cai Hương Thanh ngạc nhiên khi nghe Duyên gọi Hải bằng anh.

- Răng mợ Ấm lại gọi hấn bằng anh? Hấn là đầy tớ của nhà mình, mình thương hấn thì gọi hấn bằng chú. Gọi rứa người ta cười cho.

Duyên đáp:

- Thì con vẫn quen gọi rứa rồi.

- Quen rặng được. Trước kia khác bây chừ khác. Dù rặng con cũng là dâu của Cụ Thượng, vợ cậu Ấm mà.

Duyên vẫn cố bênh Hải:

- Để con nói với anh Huyện chớ anh Hải à... Chú Hải hiền lành lắm, có lẽ đùa mô thù anh á chú nó mà báo cáo nhâm nhí chú hỉ!

Thầy Cai Hương Thành lắc đầu đáp:

- Thù chi, chú cũng nghi thằng Hải lắm.

Duyên đâm thương hại Hải:

- Chi mà chú nghi. Con biết anh Hải không làm chuyện nó đâu!

Thầy Cai Hương Thành vẫn đề phòng:

- Nhưng mình cũng phải cẩn thận không mang lụy vào thân chừ. Thằng Hải là thằng hay sang làm hộ chủ giấy tờ, sổ sách. Hắn mà dính lứu vô chuyện hội kín, hội hở thì phiền lắm đó nghen. Mình cũng bị liên lụy vì dung túng cho quân ăn cướp đó trong nhà...

Quan Huyện tắm rửa xong bận áo đi ra, mặt Quan Huyện xuôi xị buồn rầu. Vừa thấy Quan Huyện đi ra Thầy Cai Hương Thành đã đứng dậy chấp tay vái chào.

Quan Huyện ngạc nhiên khi thấy Thầy Cai Hương Thành bèn hỏi:

- Chuyện chi đó thầy Cai?

Thầy Cai gãi đầu, gãi tai đáp:

- Bẩm Quan Lớn, con vừa nghe thầy Đề cho biết có mấy thằng ở Lao Bảo, Côn Đảo vừa về ít lâu nay hay đánh vụng thịt cày, nhậu đế nên thầy Đề có vẻ nghi bọn chúng nó bàn tán chi rặng...

Quan Huyện cau mặt nói:

- Bọn đó chi mà sợ chúng nó rứa... Về thấy chúng nó xớn xác thì thầy Cai gọi chúng hấn lên đánh cho mỗi đứa mấy roi đuôi về, dần mặt là chúng hấn sợ ngay hỉ! Chi mà phải báo cáo hay phúc trình cho rầy rả thêm...

Bên Phủ Doãn nghe những tin rứa là Cụ Lớn hay rầy lắm hỉ! Thầy Cai cố thu xếp rặng cho êm là được rồi... Để tui biểu thầy Đề cho...

Thầy Cai Hương Thành mừng rỡ chấp tay xá Quan Huyện:

- Dạ bẩm lạy Quan lớn, chúng tôi xin Quan Lớn để về...

- Ủ thầy Cai về hỉ.

Thầy Cai quay lại bảo với Duyên:

- Chú về con hỉ.
- Dợ, bẩm chú về.

Thầy Cai ra khỏi phòng Quan Huyện, Duyên quay lại thấy Quan Huyện đang nằm dài trên ghế xích đu, đáng điệu buồn so bèn hỏi:

.....

Quan Huyện vẫn hứa hen:

- Được rồi tối ni em thấy qua mà...

Duyên gật đầu:

- Thì tối chứ răng nữa...

Quan Huyện thấy mình cần phải tăng cường sức lực, chớ quyết không thể để Duyên xem thường mình được nữa. Lúc này vì sự bất ngờ nghiêng ngả trước cái cảnh quá khêu gợi, trước những làn da mát lịm của Duyên Quan Huyện không giữ nổi cảm xúc mà sanh ra sự tệ hại đó. Lần ni, tối ni Quan Huyện nhất quyết ăn thua đủ với Duyên. Trông nét mặt xinh xắn, nước da trắng bóc, người nở nang những đường cong tuyệt mỹ của Duyên Quan Huyện thấy người ông căng lên, sức khỏe như tăng lên phần nào.

Quan Huyện lên tiếng gọi:

- Thập Tu... Thập Tu...

Không nghe tiếng đáp lại, Quan Huyện lại hỏi:

- Có đưa mô đó không bây?

Có tiếng người đáp lại:

- Dợ... bẩm Quan Lớn dạy chi?
- Thằng Thập Tu mô?

Gã lính lệ đáp lại:

- Bẩm Quan Lớn vừa đuổi hẩn xuống trại...

Quan Huyện xức nhớ đến gã lệ đứng ngó qua vách buồng tắm nhìn Duyên tắm trong buồng tắm, ông mỉm cười nói:

- Ủ! Mi xuống trại gọi thằng Thập Tu lên ta biểu ghen...
- Dợ...

Gã lính lệ chạy xuống trại lính cơ, vầy Thập Tu lại nói:

- Anh Thập Tu lên Quan Lớn đòi.

Thập Tu đâm hoảng, tưởng Quan Huyện lại hành chuyện mình nhìn trộm qua khe cửa buồng tắm, hấn đâm sợ:

- Chuyện chi đó mi. Thập Liếng?

- Mợ biết.

- Quan gọi choa hỉ.

- Ủ.

- Chết mẹ, lại chuyện chi đây?

Thập Tu lên từ phòng Quan Huyện nhưng hấn thập thò đứng ngoài không dám vô ngay. Quan Huyện thấy thập thoáng có bóng người bèn hỏi:

- Đưa mô đứng ngoài nó bấy?

Thập Tụ vội lên tiếng:

- Dợ, bẩm Quan Lớn con...

- Mi, Thập Tu đó hỉ. Răng cứ thập thò không vô. Tao coi mi gian quá Tu?

Thập Tu cuống lên thưa:

- Bẩm Quan Lớn con sợ nên chưa dám vô...

- Mà rình choa phải không?

Thập Tu hoảng sợ:

- Dạ bẩm con đâu dám làm rứa, bẩm Quan Lớn xét thương cho con...

Quan Huyện vẫy Thập Tu lại. Thập Tu quỳ xuống ghé sát bên Quan Huyện để nghe Quan Huyện nói nhỏ:

- Mi ra ngoài lão tàu bàn thuốc bắc ngoài cửa Huyện hỉ, mi biết lão tàu nghiện á phiện không?

Thập Tu đáp:

- Dợ, bẩm Quan Lớn lão tàu Phúc Sinh Đường...

- Giỏi ừ phải, lão tàu Phúc Sinh Đường đó mi. Lão tàu, hôm trước mi đưa choa vô đó...

- Dợ...

- Choa muốn hút mấy điếu thuốc phiện...

- Dợ, bẩm tối ni...

- Chứ răng nữa... Mi ra bảo lão nhớ là lát nữa tao ra ngen... Sắp sẵn mâm đèn thuốc cống, tao ra hút thuốc ngen...

Thập Tu mừng rỡ, rồi rút:

- Dợ, dợ... bầm Quan Lớn con đi bây chừ...

- Ủa...

Thập Tu vội vã quay ra tiệm thuốc bắc của ông lang tàu Phúc Sinh Đường, tiệm thuốc bắc lớn nhất Huyện, lão lang tàu già ngoài 60 tuổi mà dáng điệu rất phương phi, hàm râu đen nháy, mặt đỏ ửng. Lão mở tiệm thuốc bắc ở Huyện Hương Trà đã gần 20 năm nay. Lão buôn bán phát tài nên cứ vài năm lão lại về Quảng Đông quê hương lão một lần. Lão tàu có ba vợ. Người vợ cả của lão lấy từ bên tàu. Đó là người vợ lúc nào cũng thương quý và dành tất cả quyền hành cho bà vợ cả. Lão ấy lấy cô vợ lẽ thứ hai năm nay đã gần 40 tuổi, sanh được bốn trai, hai gái. Cách đây ba năm, lão lại vừa lấy một thiếu nữ Việt Nam mà người ta nói lão đã phải bỏ ra 2.000\$ để mua về. Năm nay cô vợ ba của lão lang tàu Phúc Sinh Đường mới 20 tuổi nghĩa là lão lấy cô ta năm cô ta 18 tuổi, lão lang tàu Phúc Sinh Đường có vẻ quý cô vợ này bỏ ra 2000\$ bạc Đông Dương để mua cái tiết trinh của cô vợ ba trẻ của lão.

Cô vợ ba của lão lang tàu Phúc Sinh Đường rất xinh đẹp. Răng đen hạt huyền, đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi má ửng hồng, miệng cười rất duyên dáng, vì chiếc môi dưới hơi trễ ra. Lão lang tàu Phúc Sinh Đường lấy được cô vợ ba trẻ tuổi này là do sự may mắn, duyên dáng, duyên trời đem lại.

Một hôm, lão lang tàu Phúc Sinh Đường đang ngồi bốc thuốc cho các thân chủ của lão nhân ngoài chợ Huyện thì có một thiếu phụ đến yêu cầu lão đi xem mạch bốc thuốc cho chồng bà ta đang bị bệnh cảm hàn nặng, nằm ở nhà. Đã lâu, lão Phúc Sinh Đường chỉ coi bệnh bắt mạch, bốc thuốc ở nhà, lão không đi coi mạch tại gia cho ai hết nhưng lần này vì thiếu phụ năn nỉ mãi, lão vẫn chưa chịu đi thì cô con gái lớn của thiếu phụ đó đến gọi mẹ:

- Mẹ ơi, chú đau nặng lắm, mê man, con sợ quá thấy mẹ đi mời thầy lâu, con phải chạy ra coi mẹ đã mời được cụ thầy chưa?

Thấy thiếu nữ, bỗng nhiên lão lang tàu nảy ra ý tà, tuy lão đã gần 60 tuổi nhưng sức lực lão còn cường tráng lão định dựa vào cơ hội cứu nhân độ thế này để hỏi cô gái xinh đẹp kia làm vợ ba cho lão.

Lão hỏi thăm ngay thiếu phụ:

- Cô đó là con gái bác đó à?

Thiếu phụ đáp:

- Dạ bầm thầy cháu là con gái lớn của vợ chồng tui đó...

- Cô gái ấy năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ bầm thầy 18 tuổi...

- Con gái lớn rồi hỉ! Đã có đám mô hỏi chưa?

Thiếu phụ thành thật đáp:

- Bầm thầy cũng có người muốn dạm rồi nhưng nhà cháu chưa muốn cho cháu lấy chồng. Vả lại người xứng đáng thì chưa nhưng người tấp nham thì phiền sợ cháu nó khổ...

Thầy lang cười đáp:

- Ủ, phải bà nghĩ rứa thì phải... Để tui đi coi mạch cho ông nhà bà tôi bốc thuốc cho, thế nào cũng khỏi mà...

Thấy bỗng nhiên thầy lang trở giọng chấp thuận đi coi mạch bốc thuốc chồng bà, thiếu phụ mừng rỡ nói:

- Dạ bẩm cảm ơn cụ lang...

Lão lang đưa tay ra ngăn lại nói:

- Đừng chớ, đừng gọi bằng cụ lớn tui mới ngoài bốn mươi thôi mà...

- Chưa được cụ lớn...

Lão Phúc Sinh Đường khai sứt đi 20 tuổi. Đó là thâm ý của lão. Lão bận áo, đội mũ, cầm chiếc chiến đồng dài, lật đật đi theo thiếu phụ và thiếu nữ đi coi bệnh. Lão vào một thôn cách Huyện không xa lắm để coi mạch cho một gã đàn ông trạc 40 tuổi đau thương hàn nằm trong buồng.

Lão đốt đèn lên để coi mạch xong và nói:

- Bệnh của ông nhà đây nặng lắm mà nhưng may mắn gặp tui, tui cố chữa cho là khỏi...

- Tui coi mạch rồi, bệnh thương hàn phải kiêng cơm, hồng được cho ăn chi hết nghe không...

- Thôi có người mô cho theo tui ra hiệu lấy thuốc sắc cho ông nhà uống. Chỉ ba bốn thang là khỏi ngay mà đừng có lo nghe...

Thấy thiếu phụ mừng rỡ định đi theo ông tàu Phúc Sinh Đường nhưng lão lang tàu Phúc Sinh Đường đã chỉ thiếu nữ mà nói rằng:

- Chà cô ni cũng được mà. Bà khỏi phải đi. Mà cô ni tên là chi hỉ?

Thiếu phụ đáp:

- Dạ bẩm thầy, tên cháu là Dược...

Lão tàu cười đáp:

- Dược là thuốc, Dược là hoa thực dược à. Tên Dược hay lắm. À cô Dược đi theo tui ra cửa hàng lấy thuốc à...

Thiếu phụ bảo con gái:

- Ủ, được con đi theo ông thầy ra lấy thuốc đem về mạ sắc cho chú con uống.

Dược ngần ngại khẽ cau mặt như để hỏi mạ còn điều chi:

Thiếu phụ bấm Dược khẽ nói:

- Nhà bây chừ không có tiền. Con chịu khó đi theo ông thầy ra cửa hiệu của ông ấy nói khéo với ông ấy hốt thuốc chịu cho chú con chứ mạ không còn tiền...

Không biết tính làm sao trả được ơn của thầy lang Phúc Sinh Đường đã cứu tử chồng mình. Mạ của Dược bèn sang hỏi mục hàng xén kế bên: Mần cách răng trả được cái ơn cứu tử, mục biểu hộ, tui xin tạ ơn mục...

Mục hàng xén cười nói:

- Tui sợ chú thím không bằng lòng, chú thím bằng lòng thì việc dễ ợt...

Mạ của Dục đơn đả hỏi. Mụ hàng xén cười nói:

- Tui biết thầy lang Phúc Sinh Đường mê con Dục nhà thím lắm. Nếu thím chấp nhận gã con Dục nhà thím cho ông ta thì chẳng những thím không phải bán nhà mà thím còn có thể lấy được hàng chục căn nhà như nhà của thím nữa. Thầy lang Phúc Sinh Đường giàu lắm lại có vẻ thương con Dục nữa cả. Tui nói để cho thím biết, con gái là con của người ta, thím không gã con Dục cho thầy lang để lấy tiền thì sau này thím có gã cho đứa mô nữa chắc chỉ thím đã được tiền mà con gái thím lại vất vả là đằng khác thím nghe tui về bàn với chú ấy. Nếu chú thím thay lòng cứ cho tui biết, tui mai mỗi con Dục với ông thầy tàu đó...

Mạ của Dục suy nghĩ rồi nói:

- Mụ để tui nghĩ một vài ngày, tui bàn lại với chú con Dục nhà tui cho ra rằng được. Khô tui quá mụ ời, cháu nó nhỏ quá mà ông thầy tàu Phúc Sinh Đường lại già quá rồi, ông có thể đẻ ra chúng tui mà bây giờ lại lấy con gái chúng tui thì coi rằng được.

Mụ hàng xén cười đáp:

- Chèn ời, thím nghĩ vợ vẫn làm chi, con gái là con người ta, con trai mới là con của mình để hấn lấy chồng xứng đôi vừa lứa mình được chi mô hỉ! Gã hấn cho ông lang thím với chú được vài ngàn đồng bạc bây chừ chú thím làm chi cho ra số tiền nhiều rứa.

Rồi mụ khề nói:

- Thím đại quá cho con Dục lấy lão lang tàu chỉ vài năm thì lão về châu trời thì con Dục lại trở về chứ mất đi đâu. Thím cứ về thưa chuyện lại với chú, chú là đàn ông răng chú nó cũng nghĩ xa hơn thím chú nó bằng lòng cho mà coi. Nếu chú tím bằng lòng thì cứ cho tui biết tui sẽ kiếm được vài cái áo mặc rét đó hỉ! Lão thầy tàu mê con Dục nhà thím lắm. Con gái mụ mới 18 tuổi, tuổi đang lớn, tuổi dậy thì xinh đẹp nhất đời của tuổi người thiếu nữ, bây chừ lại phải lấy một lão già tàu nhưng gia đình mụ trong mấy năm nay, nghèo quá rồi, ruộng thì mất liên tiếp mấy mùa buôn bán thì chẳng những không có lãi mà còn bị lỗ vốn hằng ngày, gần đây chú Dục lại bị đau, không có lão lang tàu Phúc Sinh Đường thì chú của Dục đã nghèo rồi. Thôi thì cho Dục lấy lão lang tàu Phúc Sinh Đường, vừa trả ơn cứu tử cho lão lang tàu, vừa kiếm số vốn mần ăn sau này.

Thím về bàn với chồng, vợ chồng suy nghĩ liên tiếp trong mấy ngày đêm rồi mới quyết định gã Dục cho lão lang tàu Phúc Sinh Đường. Thím cho mụ bán hàng xén biết là mụ và chồng mụ bằng lòng gã con gái của mụ. Dục cho lão lang tàu. Mụ hàng xén thích thú tươi cười đơn đả chạy đến cửa hàng lão Phúc Sinh Đường báo cho lão tin mừng:

- Chú Phúc à, tui đã nói hộ chú rồi đó nghen...

Chú Phúc Sinh Đường ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện chi thím Bầy?

- Chuyện cô Dục con gái chú Nhiều Cường đó...

Chú tàu Phúc Sinh Đường sung sướng cười híp mắt:

- Chuyện cô Dục hã? Răng chú Nhiều Cường bằng lòng gã cô Dục cho ngộ rồi hã?

- Xong rồi, tui nói hộ chú rồi, chú cô Dục đã bằng lòng rồi...

Chú tàu sung sướng...

- Hay quá há, bà Bảy giỏi lắm mà. Tui cảm ơn bà Bảy đó... Bà Bảy cầm lấy 5\$ đây may áo nghe...

Nói rồi lão lấy tờ giấy con công xanh đưa cho mẹ Bảy.

Một tháng sau, đám cưới Được đã diễn ra rất linh đình chú tàu Phúc Sinh Đường lấy được cô vợ trẻ còn trinh nên chú cúng kiến tổ tiên, cúng thần tài rất trọng thể. Chú Phúc Sinh Đường tin rằng, như chú mà lấy được con gái tiết trinh thì tha hồ mà phát xối. Chú cho đó là cái hên, chú Phúc Sinh Đường nằm nghiên cứu các loại sách thuốc bên mâm đèn để chú tận hưởng cái đêm tân hôn nàng trinh nữ Nguyễn Thị Được. Lão tìm được tập tràng sanh bắt lão thái y Quách Cương Mỹ trào Tàn Thủy Hoàng đã từng được Tàn Thủy Hoàng quý mến phong làm Thái Thượng, cất đất cho hưởng thần tượng, được thu thuế chỉ vì Quách Trường Mỹ bày ra được cái trò hưởng lạc thú tiết trinh của nàng trinh nữ mà lại còn được hưởng cả nội lực, sức mạnh đương thời của tuổi dậy thì, tuổi trai tráng mà có thể bề gây sừng trâu của nàng con gái tiết trinh.

Cái môn thuốc gia truyền của lão thượng Quách Trường Mỹ vị thái y được trọng dụng nhất đời Tàn Thủy Hoàng, vị đế Vương đã đốt sách giết học trò là dùng loại tảo Tàu có ngâm các loại thuốc bắc khác nữa, đợi khi nhập phòng với người đẹp trinh nữ thì lấy bốn quả tảo tàu nhét vào cửa mình nàng trinh nữ, khi nhập phòng nàng trinh nữ trần truồng trong tối tân hôn để tiếp người chồng mới nhưng lão Phúc Sinh Đường không hấp tấp.

.....

Lão Phúc Sinh Đường bỏ ra mấy ngàn đồng hồi đó bằng hàng triệu bây giờ là cốt lấy tiết trinh người con gái tuổi đang dậy thì mà Phúc Sinh Đường cho rằng, lão sẽ làm giàu dễ dàng, đồng thời lấy được sức khỏe của người đẹp để bồi dưỡng cho cái tuổi 60 của lão trở về tráng niên.

Lão đã thực hiện đúng với sở nguyện của lão. Lão đã hên vô cùng lão đã hùn hạp với một người lập ra xưởng máy dầu khuynh diệp phát tài hàng trăm ngàn đồng sức lão bỗng nhiên khỏe hẳn lại. Tuy đã ngoài 60 nhưng lão đã chịu thường xuyên được cô vợ trẻ sung sức của lão. Nàng Nguyễn Thị Được đã sanh với lão hai thằng con trai khỏe mạnh, bụ bẫm, mấy gã đồng hương của lão tàu Phúc Sinh Đường đã mượn người viết bốn chữ (Lão Bang Sanh Châu) làm bức Hoàng Chi để mừng lão sanh được hai đứa con trai.

Tuổi tuy đã ngoài 60 lại nghiên, lão tàu già Phúc Sinh Đường trông vẫn khỏe mạnh, hồng hào, lão vẫn chịu đãi cô vợ trẻ mới ngoài 20 tuổi đã sanh với lão được thêm ba đứa con, hai trai, một gái, khỏe mạnh bụ bẫm.

Nhiều người ngạc nhiên hỏi thăm bí quyết sống lâu lại đầy đủ sinh lực để chịu đãi người vợ trẻ, lão lang tàu Phúc Sinh Đường chỉ cười một cách bí hiểm:

- Ngộ là thầy thuốc mà! Ngộ nhiều thuốc quý lắm mà...

- Ngộ còn có thể lấy được...

Nhiều lão nhà giàu muốn bắt chước lão tàu Phúc Sinh Đường nên đã bỏ ra hàng trăm đồng mua thuốc bổ thận, tăng cường sức khỏe để lấy vợ lẽ.

Quan huyện Hương Trà, anh ruột cậu Chó cũng thường ra nhà lão Phúc Sinh Đường để nhờ bốc thuốc bổ thận kiên tinh, thập tu, gã lính lệ hầu trong Huyện vẫn thường dẫn Quan Huyện ra nhà lão tàu Phúc Sinh Đường, lão thú thật với Quan Huyện:

- Sỡ dĩ ngộ vẫn sung sướng chịu đựng được người vợ trẻ, ngộ nhờ thuốc bắc thì ít mà nhờ vào thuốc

phiện thì nhiều. Thuốc phiện là loại thuốc chữa bách bệnh mà Quan Huyện muốn thử với bà Huyện tối nay thì Quan Huyện cứ hút vài điều, hút đủ thôi đừng say quá không được ả, say quá là rũ cò ả Quan Huyện.

Nghe lời lão Phúc Sinh Đường, Quan Huyện hút hai điều thuốc phiện hết sức sung sướng. Còn khỏe hơn hồi còn trai tráng mới sánh duyên với bà Huyện.

Chiều hôm nay Quan Huyện đã trơ trên khi ngài vừa vào chỗ Duyên tắm. Quan Huyện ngồi thừ ra vừa khi Quan Huyện ôm lấy Duyên thì đã hết. Câu hỏi của Duyên "Thôi hi" làm Quan Huyện uất ức lại vừa ngượng ngịu cho sự gần như bất lực của ông.

Ngay khi ấy ông nghĩ đến lão tầu Phúc Sinh Đường. Lão tầu từng đã được các đồng bào của lão ta chúc mừng là: "Lão Bang Sanh Châu". Lão tầu đã ngoài 60 tuổi mà vẫn khỏe mạnh sung sướng đã lấy được cô vợ ba ngoài 20 tuổi.

Buổi cơm chiều dọn ra. Quan Huyện và Duyên ngồi ăn cơm, nét buồn của Duyên thật xinh đẹp làm Quan Huyện ngồi ngẩn mà không gặp được thức ăn để ăn. Duyên thấy anh chồng ngồi nhìn mình quá chăm chú bèn hỏi:

- Nhìn chi mà nhìn dữ rứa.

Quan Huyện cười đáp:

- Trông em xinh quá...

Duyên ngậy thơ hỏi:

- Xinh thì răng?

- Chú Bầy có phước quá mà...

- Còn Duyên thì răng...

Quan Huyện cười đáp:

- Răng thì khuya rồi em biết...

Duyên mỉm cười một cách khinh khi làm Quan Huyện có vẻ bực. Quan Huyện nhắc lại:

- Cười chi, khuya rồi em biết...

Duyên cười hỏi:

- Khuya thì răng, có như chiều ni không?

Quan Huyện hơi uất:

- Rồi em thấy...

Quan Huyện ăn cơm rất nhanh, chờ cho trời thật tối mới chống ba tong cùng với Thập Tu ra tiệm thuốc bắc nhà lão Phúc Sinh Đường ở ngoài phố Huyện.

Được báo trước nên tối nay lão tầu Phúc Sinh Đường tiếp rước Quan Huyện với Bác Thập rất thịnh trọng, lão pha ấm trà tầu ướp sồi, một hộp táo tầu, một gói kẹo đậu phộng. Lão tầu Phúc Sinh Đường là thứ tầu

nhà giàu nay về già thích thụ hưởng nên lão sắp sửa trong chỗ lão hút rất sang trọng lão lại huấn luyện cho cô vợ ba của lão tiêm thuốc phiện hầu lão đêm nay, lúc đầu lão định biểu cô vợ ba của lão thì tài tiêm thuốc phiện cho Quan Huyện coi nhưng lão ngồi suy nghĩ thế nào không biết, lão Phúc Sinh Đường bỏ trò chơi nguy hiểm vì vợ lão quá trẻ mà Quan Huyện chẳng già chi. Vả lại vợ lão là một An Nam không phải là người tàu nên vợ lão rất dễ sa ngã trước một gã An Nam đẹp trai hay sang trọng như Quan Huyện.

Lão tàu nằm hút chờ Quan Huyện đến, lão bảo vợ ba của lão:

- Mình tiêm cho anh một chập. Hễ có Quan Huyện gọi thì em bỏ đó cho anh rồi đi vô trong nhà.

Cô Dục, vợ ba lão tàu Phúc Sinh Đường cười hỏi:

- Răng lại phải vô nhà trong, em ở ngoài ni không được hỉ.

Lão tàu cười đáp:

- Ở mần chi, vô trông với con.

Nàng Dục tiêm thuốc phiện rất tài rất khéo căn buồng kín đáo âm cúng. Lão Phúc Sinh Đường vừa hút, vừa ngắm cái xinh cái đẹp của nàng Dục, cô vợ ba của lão.

Trời đã tối mịt, lão Phúc Sinh Đường ngạc nhiên vì Quan Huyện chưa đến, thì ngoài cửa có tiếng gọi.

- Ông Phúc ơi! Cho vô với...

Lão tàu Phúc Sinh Đường vội ngồi dậy ra hiệu cho vợ nhỏ:

- Mình bỏ đó đi vô...

Cô Dục vội vàng chut xuống sỏ chân vào đôi dép, đi thẳng vào nhà trong, chú tàu Phúc Sinh Đường lên tiếng:

- Ngộ ra mở cửa đó.

Lão Phúc Sinh Đường lẹp lẹp đi đôi dép ra cửa, lão mở then cửa thì Quan Huyện đã đẩy cửa vô. Lão Phúc chấp tay chào Quan Huyện:

- Bẩm Quan Lớn...

Lão Phúc được Quan Huyện đưa tay bắt tay. Lão Phúc đưa cả hai tay ra nắm lấy bàn tay của Quan Huyện mà gật. Thập Tu cầm chiếc hèo đi theo hầu Quan Huyện, lão Phúc đưa tay mời Quan Huyện vô nhà trong. Chỗ lão nằm hút:

- Xin mời Quan Lớn vô chơi...

Quan Huyện cười gật đầu hỏi:

- Thế răng, ông Phúc dạo ni mạnh khỏe hỉ.

Lão Phúc Sinh Đường gãi tai đáp:

- Dợ, bẩm lạy Quan Lớn, mạnh lắm! Vợ ngộ lại có chữa rồi mà.

Quan Huyện cười vỗ vai lão Phúc:

- Lão Phúc khỏe quá mà...

Lão Phúc chỉ vô mâm đèn nói:

- Ngộ nhờ thứ ni mà Quan Lớn...

Hút thuốc phiện khỏe lắm. Phải biết giữ mà chơi nó, thuốc phiện là thuốc bách bệnh mà, nhờ thuốc phiện mà kiên tinh khỏe mạnh chịu đàn bà con gái được hết mà...

Quan Huyện gật đầu:

- Ủ, cũng vì muốn khỏe như chú nên hôm nay tôi ra nằm hút với chú mấy điều á phiện đây! Được không chú Phúc?

Lão Phúc xum xoe nói:

- Dợ, dợ, xin Quan Lớn cứ dùng có bao nhiêu đâu? Quan Lớn dùng bao nhiêu cũng được mà...

- Xin mời Quan Lớn nằm đây.

Chú Phúc tàu trái chiếc nệm bông bên mâm đèn đối diện với chú, một chiếc gối cao cho Quan Huyện gối, chú Thập Tu đứng khoanh tay nghe nói:

- Chú Thập Tu à, chú ngồi xuống ghế chơi, uống trà lớ. Trà nhà ngộ ướp sói ngon lắm à! Ngộ mua từ bên Tàu sang mà...

Chú Phúc rót nước trà Tàu ướp sói mời Quan Huyện và Thập Tu. Chú mở hộp kẹo Triều Châu, loại kẹo đậu phộng thật ngon cho Quan Huyện.

Chú Phúc sửa lại ngọn đèn dầu đậu phộng lấy kéo cắt bớt sửa soạn ngọn lửa cháy thật đều, dầu ngọn lửa hồi khẩu đèn ba phần. Mâm đèn của chú Phúc là loại mâm đèn sang trọng. Chiếc pha lê trắng muốt có bốn chữ Phúc, Lộc, Thọ, Khang.

Chiếc đèn dầu đậu phộng được đặt trong một chiếc bàn chạng bằng pha lê trắng, những chiếc gác tiem móc, dọc làm bằng ngà rất quý cũ. Một chiếc diện màu nâu bóng gọi là diện ngũ Bách Kim Tiên. Lão Phúc nói mua 500 đồng tiền mà Phúc nói là có từ đời Khang Hy nhà Thanh để lại. Chiếc dọc tẩu, chú Phúc khoe là chiếc Sầu Tổng cũng hút toàn thuốc cống, nên hút mát rượi, mau say.

Là thầy thuốc bắc, chú Phúc lợi dụng tích cực thuốc phiện.

Chú Phúc đã từng khoe trong chiếc dọc tẩu của chú có một miếng quế thanh, loại quế tiện nhà vua mà lão Phúc mua được của người con trai Quan Ngự Y Thái Chung Hy, cậu Ấm tiem cũng ghiền á phiện nên đã lấy của gia bảo ra bán cho chú Phúc. Chú Phúc cho miếng quế nằm bên trong dọc tẩu đã bốn năm nay rồi. Chú Phúc nói miếng quế để trong dọc tẩu thì chữa bệnh đau mắt, bệnh đau bụng gọi là thần dược. Còn đề như chú Phúc, trên một ngàn ngày thì tha hồ mà chữa đủ các loại bệnh nhất là bệnh thiên thời thì số dách khỏi ngay. Một miếng quế như rứa chú có thể bán được hàng chục ngàn đồng dễ dàng.

Trên mâm đèn của chú Phúc còn có một quả phạt thủ để đã lâu nên tộp lại và chắc nịch. Thuốc phiện nường lên còn thừa trên đầu tiem là chú Phúc châm vào quả phạt thủ để trên mâm đèn quả phạt thủ cũng đã trở thành một thứ tiem được, chữa được rất nhiều bệnh.

Cứ như thế chú Phúc giảng giải thì trong mâm đèn của chú Phúc thứ chi cũng là một thứ quý được hết. Chú tận dụng cái khả năng thành tiên dược của thuốc phiện để giảng giải cho Quan Huyện nghe.

Hôm nay, Quan Huyện ra nhà chú tàu Phúc Sinh Đường là để tăng thêm sức lực buổi chiều nì, Quan Huyện chán chường uất hận khi ngài vừa ôm cứng lấy Duyên thì chào ôi, tất cả đều hết. Quan Huyện thở hắt ra, còn Duyên thì nhìn Quan Huyện cười và hỏi câu móc họng thôi hỉ.

Quan Huyện khẽ thờ dài vì chẳng còn gì nữa. Quan Huyện tự thấy sức mình đã yếu rồi lại gặp phải Duyên thiếu nữ trẻ măng sức khỏe dồi dào lại đang có mang, nếu ông không ra nhà chú Phúc để nhờ chú Phúc tăng cường thêm sức lực cho Quan Huyện, dùng chất ma túy thuốc phiện này mà theo chú tàu thì hết sức kiên tinh nỗ lực, giữ không cho thận suy thì Quan Lớn còn mặt mũi nào là đáng trọng phụ.

Chú Phúc đẩy xong chiếc chụp đèn, ngắm cẩn thận ngọn đèn rồi chú mới rót thuốc để ra chiếc cân đồng trên khay đèn tiêm chắm thuốc chú nằm xuống tiêm.

Thuốc phiện hơi trên lửa nở phồng, chú Phúc chắm điều thuốc thật lớn rồi lấy dọc tàu đưa lên gần hồ khẩu đèn. Chú đánh điều thuốc trên mặt chiếc điện Ngũ Bách Kim Tiên.

Chú Phúc đánh nhanh tay nên điều thuốc từ màu nâu đã ngả sang màu kim tuyến rất đẹp. Chú để điều thuốc vào góc mặt điện rồi ngắt ra một điều nhỏ, lăn nhanh trên mặt điện. Chú Phúc lăn ngược điều thuốc nên điều thuốc chắc cứng.

Chú phóng điều thuốc vào nhĩ tàu lăn tròn chiếc tiêm thật nhanh lên điều thuốc gạt lửa mềm ra dính chặt vào nhĩ tàu, còn chiếc tiêm ấn sâu vào điều thuốc trông điều thuốc như trái quít. Đó là lối tiêm thành thạo của mấy người nghiện, biến điều thuốc trông y như chôn quít, chắc nịch.

Chú Phúc ấn điều thuốc vào thành đèn cho chắc điều thuốc rồi mới đưa sang cho Quan Huyện hút. Khi Quan Huyện kéo điều thuốc phiện thì chú Phúc lật đặt rót chén trà tàu nóng để Quan Huyện hãm.

Quan Huyện kéo điều thuốc phiện kêu ro to. Ông hút rất thành thạo. Hút xong điều thuốc, Quan Huyện uống ngụm trà tàu rồi ông nằm ngửa nhìn lên nóc nhà phà khói, khoan khoái. Điều thuốc phiện đầu tiên như ngấm vào tiêm cang tì phế Quan Huyện, bụng ông sôi âm âm, chú Phúc cười nói:

- Ô, Quan Lớn hút điều thuốc phiện nì vô rồi Quan Lớn mới thấy trong người máu chạy rần rần à. Thuốc phiện là bách bệnh tiêu tan vận mệnh tiêu trừ mà thừa Quan Lớn.

Quan Huyện gạt đầu cười nói:

- Thuốc ngon quá lại được chén trà tàu cũng ngon nữa. Hút đến đâu biết đến đấy...

Rồi Quan Huyện hỏi kinh nghiệm của chú Phúc:

- Nè tui hỏi chú Phúc hỉ!

- Dợ...

- Chú hút thuốc phiện nì được bao lâu rồi...

- Dạ, bẩm Quan Lớn đã 20 năm rồi...

- Chà lâu dữ. Tui hỏi thật chú ghen chú Phúc, người ta nói những người ghiền là bất lực phải không?

Chú Phúc cười chỉ vào ngực chú rồi nói:

- Quan Lớn trông tui nè, tui vẫn khỏe mạnh mà, tui lại lấy vợ nhỏ, tuổi mới có 22, sanh được hai đứa con và vợ tui lại đang có thai. Như rứa Quan Lớn thấy hút thuốc phiện đâu phải là bất lực...

Quan Huyện cười nói:

- Chắc chú có men ra sao? Vì chú là thầy lang, chớ tui có một người bạn hút thuốc phiện là ông ấy không thích đàn bà nữa...

Thầy lang tàu Phúc Sinh Đường vừa cười nói:

- Đó là ông ấy ham thuốc phiện mà chán đàn bà cũng như người thích nghiên cứu rồi quên cả vợ con. Chớ đâu phải ông ấy bất lực. Chuyện không thích đàn bà là một chuyện khác.

Quan Huyện cười cho rằng thầy lang Phúc Sinh Đường ngụy biện:

- Hàng chục anh ghiền đều bị vợ cấm sừng còn chi nữa, chú nói thế nào tui cũng không tin được là ghiền thuốc phiện mà vẫn khoái đàn bà chuyện ái ân...

Chú tàu Phúc Sinh Đường như động đến tự ái của người ghiền chú cười mỉm nhìn Quan Huyện và nói:

- Quan chỉ nhìn thấy một phía, sự thật ở tui Quan Lớn đã thấy. Tui vẫn khỏe mạnh, vợ nhỏ của tui vẫn có mang.

- Vả lại Quan Lớn hãy nhìn kỹ coi có những anh ghiền cấm sừng thiên hạ chứ khó mà có anh nào cấm sừng nổi anh ghiền trừ những anh ghiền bạc nhược rồi...

Quan Huyện cười gật đầu nói:

- Cũng có lý.

Chú tàu Phúc Sinh Đường cười hô hô:

- Đó là sự thật chứ không phải có lý... Đây nè, Quan Lớn hãy nghe tui chẳng hạn như hôm nay Quan Lớn hút độ 3 điếu rồi Quan Lớn hãy thử sức với cô mô đó thì Quan Huyện sẽ thấy, cái sức bền dẻo vượt bực của Quan Lớn ra sao? Đây, rồi Quan Lớn thấy mấy anh ghiền trong những lúc mới biết hút hay đang tập tễnh ghiền là những tay dao đầu khùng khiếp hay mò mẫm thiên hạ lắm. Nhiều anh chàng bị mất vợ vì những lúc đó. Những anh chàng vừa mới hiên, sắc mặt lúc nào cũng đỏ hồng hào khỏe mạnh khùng khiếp thì tui hỏi rằng năng nào mà chịu nổi với những anh chàng đó. Tui nói chắc Quan Lớn không tin nhưng hôm nay Quan Lớn thử sức coi có đúng như lời tui nói không.

Quan Huyện gật đầu, cầm miếng kẹo đậu phụng thì chú Phúc Sinh Đường đã quay lại trao cho Quan Huyện điếu thuốc thứ nhì.

- Mời Quan Lớn...

Quan Huyện cầm dọc tàu đưa vào miệng kéo, chú Phúc tiêm điếu thuốc này có vẻ nhứt hơn điếu thuốc trước. Chú muốn cho Quan Huyện say đêm nay để Quan Lớn đi mô bà Lớn nếu bà Lớn có nhà. Chú Phúc không ngờ Quan Lớn hút thuốc cũng với mục đích mà chú Phúc muốn Quan Huyện phải làm.

Quan Huyện hút đến điếu thứ ba thì Quan Huyện không còn hút được nữa. Ông say tơ lơ mơ phát nấc lên. Mấy chén trà tàu làm Quan Huyện ngầy ngất khó chịu vô cùng, Quan Huyện nằm lim dim thì chú Phúc Sinh Đường vẫy Thập Tu khẽ nói:

- Hút một vài điếu chơi chú Thập...

Từ lúc nãy ngồi nghe Quan Huyện và ông thầy lang tàu bàn về á phiện trong tình dục và ái ân Thập Tu

cũng muốn thí nghiệm coi ra sao. Thập Tu có bốn vợ. Người vợ thứ tư của Thập Tu là một góa phụ bán hàng tẩm tại chợ Huyện. Hắn dựa vào cô vợ này để kiếm ăn. Trong đám lính lệ của Huyện Hương Trà này Thập Tu là người khâm khá nhất.

Chú Phúc Sinh Đường tiêm xong điều thuốc khê gõ vào chiếc ống rồi đưa cho Thập Tu. Thập Tu vội vã ghé xuống nằm kéo ro ro.

Quan Huyện bắt đầu thấy ngứa gãi liên miên. Trên da thịt Quan Huyện lúc này tê lê mê.

Quan Huyện ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ quả quít của ông để trên túi áo. Ông thấy đã gần 10 giờ đêm rồi, bèn giục Thập Tu:

- Thôi, xin kiêu chú Phúc, thầy trò chúng tui về nhen... tui thấy nôn nao quá...

Chú Phúc mỉm cười nói:

- Quan Lớn ngâm mấy quả xí muội thì đỡ say ngay. Để tui lấy cho Quan Lớn mấy quả xí muội...

Chú Phúc vào trong tủ thuốc mở chiếc bình lấy ra mấy gói ô mai mặn trao lại Quan Huyện. Quan Huyện vội lấy ra mấy quả xí muội bỏ vào miệng. Chú Phúc tiễn Quan Huyện ra khỏi nhà, Quan Huyện lảo lảo bước như người sắp biết bay. Ông thấy nôn nao nhưng nhờ có mấy quả xí muội mà ngăn được ói mửa. Quan Huyện phải dựa vào Thập Tu để đi.

Trong nhà riêng của Quan Huyện, Duyên ngồi chờ Quan Huyện cho đến 9 giờ tối vẫn chưa thấy Quan Huyện về, nàng thấy đã buồn ngủ. Trong nhà không còn ai ngoài Duyên. Nàng đâm nhớ thương miên man. Lúc Duyên nghĩ đến Hải. Khi nghĩ đến cậu Chó, người chồng của Duyên rồi lại Quan Huyện.

Duyên lên giường đắp chăn nằm, trời đã bắt đầu lạnh. Gió heo mây thổi vi vút bên ngoài. Những chiếc lá chuối bị gió đánh vật vờ kêu lên những tiếng phầm phập làm Duyên thấy buồn khủng khiếp, cô đơn vô cùng.

Nàng nằm chần ảm nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Giữa lúc Duyên đang ngủ thì một bàn tay lạnh rờ trong người nàng. Duyên giật mình mở mắt dậy, thì một người đã nằm bên cạnh nàng, Duyên vội đẩy người này ra. Nàng mới biết đó là Quan Huyện, Duyên khẽ nói:

- Lạnh quá. Yêng ơi! Yêng đi mô về đó...

Quan Huyện có vẻ lạnh nên ông rút vào người Duyên khẽ nói:

- Đi kiểm thuốc...

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Thuốc chi?

- Thuốc chi rồi lát nữa em sẽ biết...

Duyên khúc khích cười:

- Thuốc chi cũng rứa! Chiều ni hỉ, trông anh chán quá mà.

Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên, bàn tay ông đưa đi gần như khắp người Duyên và dừng lại ngực nàng trong cái ôm ghì đê mê. Duyên có vẻ khó chịu trước sự khêu gợi của Quan Huyện.

Quan Huyện tìm mọi thứ để khêu gợi hứng thú của mình, nhưng cái say tơ lợ mơ của á phiện làm ông xui lợ. Đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo mà người ông thì bải hoải. Á phiện đã ngấm vào cơ thể Quan Huyện. Hứng thú ái ân đã bị đè xuống, bị say á phiện. Quan Huyện thấy chán nản. Còn Duyên bị Quan Huyện kích thích nàng thấy người mình nóng rang đôi ngực phập phồng nhưng Quan Huyện lại chẳng thấy chi hết.

Duyên ôm ghì lấy Quan Huyện nhưng rồi nàng đẩy Quan Huyện khẽ nói:

- Hết rồi...

Quan Huyện biết Duyên chê mình nhưng ông không biết nói năng ra rằng nữa quả ông đã bất động. Cái say thuốc phiện tuy làm ông tỉnh táo nhưng người ông như khúc gỗ. Trong người lúc nào cũng nôn nao khó chịu nhưng muốn mê. Quan Huyện phải lấy xí muối ra ngậm Duyên nhìn Quan Huyện cười hỏi:

- Bậy chừ răng đây, nằm thế ni răng?

Quan Huyện cười đáp:

- Đợi chút mà...

Bị say thuốc phiện. Quan Huyện nghĩ có lẽ nốc vào chút rượu thuốc cho say tới công phá nhau may ra gỡ được cái nạn này. Quan Huyện vùng dậy xô chân vào đôi dép đi ra tủ rượu, mở lấy chai rượu thuốc rót ra ly uống ực một ngụm.

Rượu chạy rần rần làm mặt Quan Huyện đỏ ửng quả rượu đã phá á phiện, người ông nóng ran. Hứng thú ái ân bất dậy. Quan Huyện vào giường nhìn Duyên đang lim dim ngủ dưới ánh đèn lò mờ trông Duyên thật đẹp. Nét yêu kiều thon thon của nàng thôn nữ trong tuổi đang lên làm Quan Huyện cuống lên.

Vẫn trong cái thế của người thượng cổ Quan Huyện ôm ghì lấy Duyên, Duyên giật mình khẽ lắc người vào. Quan Huyện kéo Duyên lại, Duyên nhìn Quan Huyện thương hại hỏi:

- Chi đó hỉ!

Quan Huyện thích thú, hạnh diện:

- Em chết mí với yêng...

Duyên cười hỏi:

- Chết răng?

- Rồi em thấy...

Duyên vẫn tỏ vẻ khinh khi:

- Chết như chiều ni hỉ...

Quan Huyện hách dịch:

- Chiều ni răng được, rồi em thấy yêng mà...

Duyên thách thức:

- Đó mần răng thì làm đi...

Quan Huyện nhào vô, rúc vào người Duyên. Ngực của Duyên làm Quan Huyện suýt nghẹn thở, ông hùng hục kích thích Duyên. Duyên cuống lên vì sự kích thích đến cùng độ, của miệng lưỡi Quan Huyện. Duyên khẽ rên:

- Đừng yêng, đừng yêng mần em buồn quá...

Càng thấy Duyên kêu buồn, Quan Huyện càng rúc kỹ hơn, người Quan Huyện đã cứng ngắt. Lần này Quan Huyện muốn Duyên thấy sức giai giãng khủng khiếp của ông để bù đắp lại lúc ban chiều nàng đã coi thường ông.

Duyên không thể chịu đựng được nữa. Nàng nhấc bổng Quan Huyện lên...

Duyên mệt phờ, ôm ghì lấy Quan Huyện khẽ hỏi:

- Răng tối ni anh khỏe rứa?

Quan Huyện cười đáp:

- Răng em biểu anh yếu... như chiều?

Duyên nhắc lại chuyện ban chiều:

- Chiều đó...

- Chiều khác bây giờ khác mà...

Duyên hỏi:

- Răng lạ rứa! Như thế ni, yêng khỏe hơn cậu Bảy đó hỉ!

Quan Huyện thích thú. Ông đã gát được cậu Chó ít nhứt cũng một keo rồi. Quan Huyện thâm cảm ơn lão lang tàu Phúc Sinh Đường, sự quá lỗi của thuốc phiện làm Quan Huyện kéo dài cuộc chiến đấu trên hai tiếng đồng hồ thành ra chính ông cũng thấy hết hứng thú.

Duyên nằm phờ ra mệt mỏi. Khẽ đẩy Quan Huyện ra:

- Thôi yêng, em mệt mỏi quá rồi...

Quan Huyện thích thú nằm xuống bên Duyên, mắt ông mở lao lảo đầu óc tỉnh táo vì chất ma túy đã thấm. Nằm bên Duyên Quan Huyện cố dỗ giấc ngủ cho mình vì Duyên đã ngáy pho pho mà ông vẫn không ngủ được. Quan Huyện quá mệt thiếp đi lúc nào không biết, mãi đến khi ông mở mắt dậy thì trời đã sáng bạch, Duyên đã dậy từ lâu...

Quan Huyện ghé đầu ra khỏi mùng nhìn ra ngoài chẳng thấy ai, ông lại rúc đầu vào chăn định ngủ nữa.

Cánh cửa bên ngoài bật mở ánh sáng lùa vào, Quan Huyện giật mình mở mắt nhìn thấy Duyên đi vào bên hỏi:

- Máy giờ Duyên?

Duyên đáp:

- Gần 10 giờ rồi...

Quan Huyện hốt hoảng hỏi:

- Răng không đánh thức tôi dậy, ngoài Huyện có chuyện chi không?

Duyên cười đáp:

- Cừu Mạnh vô, em bảo quan đau vì thấy yêng ngủ say quá...

Quan Huyện cười, hất chăn vùng dậy, Quan Huyện vào nhà tắm, thay quần áo rồi đeo bài ngà, bận áo lam định ra công đường thì Cừu Mạnh đã vô hỏi Duyên?

- Thừa mợ Quan Lớn dậy chưa?

Duyên gật đầu đáp:

- Rồi! Quan Lớn đang rửa mặt sắp ra bàn giấy đó...

Cừu Mạnh nói:

- Dạ bẩm thầy Đề cho tui vô trình với Quan Lớn là bên làng Gành tức là Gương Xá có án mạng, Lý Trường vì chưa có lệnh của Quan Lớn nên chưa cho người đi khám nghiệm.

Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Răng mà án mạng, họ giết nhau.

- Dợ...

- Chuyện răng?

- Bẩm mợ lão Kiềm Chi bắt được vợ thông dâm với lão Lý Trường Gương Xá nên hấn trói cả đôi gian phu dâm phụ vào một bó rồi lấy dao bầu đâm nát cả hai người. Sau đó, hấn xách dao đến nhà thầy Cai Tổng nạp mình.

- Dợ, bẩm mợ, thầy Cai Tổng có giải lão Kiềm Chi lên Huyện với con dao bầu giết người, còn xác lão Lý Trường Gương Xá với vợ Kiềm Chi vẫn còn nằm ôm nhau trong buồng...

Duyên tái mặt sợ:

- Chi mà ghê dữ rứa?

Cửu Mạnh cười đáp:

- Dạ bẩm mợ, họ ghen thì ghê lắm. Họ có thể giết nhau dễ dàng. Lão Kiềm Chi trước kia có đi gặt nên hấn chém cũng ra vẻ lắm thưa mợ Âm...

Duyên bảo với Cửu Mạnh:

- Được rồi, chú Cửu ra ngoài trình đội, yêng tui ra công đường ngay bây giờ đó...

Cửu Mạnh ra phòng làm việc cho mấy thầy Đề, thầy Lục, Duyên vào trong nhà thì vừa gặp Quan Huyện đi ra, Duyên nói:

- Thưa yêng, Cửu Mạnh vừa vô bẩm là có vụ án mạng, lão Kiềm Chi đâm chết vợ hấn với lão Lý Trường Gương Xá rồi đem dao lên nạp mình để mời yêng ra công đường.

Quan Huyện thần nhiên như không. Ông kéo Duyên ngồi xuống chiếc ghế sa lông. Bàn tay ông lại đi tìm những chỗ ông phải tìm rồi lắng lơ hỏi:

- Răng em biểu yêng khỏe hay yếu?

Duyên cười lắng lơ:

- Anh uống thuốc mà...

- Uống thì răng. Anh hỏi em, anh khỏe hay yếu?

Duyên cười đáp:

- Khỏe...

Rồi Duyên quay lại ôm lấy Quan Huyện hôn.

Thấp thoáng bên ngoài có bóng người, Duyên vội đứng dậy.

Quan Huyện đứng dậy, lép kệp kéo đôi giày gia đình ra công đường.

Quan Huyện vừa ngồi vào bàn giấy thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã vào vái chào trình vụ Kiểm Chi giết người. Quan Huyện đọc tờ bẩm của thầy Cai Gương Xá rồi hỏi:

- Thằng Kiểm Chi là thằng mô mà dữ rứa?

Thầy Cai Gương Xá liền vẩy tay ra ngoài thì một tuần phu cầm giấy trói Kiểm Chi vô. Mặc dầu bị trói, Kiểm Chi đã phục xuống lạy Quan Huyện. Quan Huyện nghiêm nghị hỏi:

- Răng mi giết vợ mi với thằng Lý Gương Xá?

Kiểm Chi đáp:

- Dợ.

- Mị nói ta nghe thử hỉ.

- Bẩm lạy Quan Lớn, thằng Lý Gương Xá đã gian dâm với con vợ lẳng loạn của tui. Tui đã đi tuần về bắt gặp được hai đứa trong buồng, còn trần truồng, lập tức con trói hai đứa lại định giải ra làng nhưng con vợ con và lão Lý Gương Xá còn chửi con nên con giận dâm chết hai đứa đem dao ra nấp mình.

Quan Huyện nghiêm nghị nói:

- Cha, mi gan dạ lắm mà. Mi giết một lúc hai mạng người mà tao thấy mi chẳng chút hối hận chi hết là răng?

- Kiểm Chi đáp:

- Bẩm Quan Lớn, lúc đó con ghen nên mê đi, nên không biết sợ là chi nữa, bẩm xin Quan Lớn đèn trời soi xét cho con.

Quan Huyện bảo thầy Cai Tổng Gương Xá:

- Thầy sang mời thầy Đề sang đây cho tui biểu...

Lát sau thầy Đề lại sang văn phòng Quan Huyện, Quan Huyện nói:

- Thầy đi theo với thầy Cai Gương Xá khám nghiệm vụ án mạng nì coi răng làm biên bản cẩn thận hỉ!

Thầy Đề lại hỏi:

- Dạ bẩm Quan Lớn có phải giải phạm nhân đến phạm trường không?

- Ủi đưa cả thằng nì đi...

Thầy Đề truyền cho Cai Mạnh trói Kiểm Chi gong đi về Gương Xá, vào nhà Kiểm Chi, trong nhà Kiểm Chi lúc đó đã đông nghịt người đến coi, có cả vợ con Lý Gương Xá đang bù lu, bù loa khóc, vừa thấy thầy Cai Tổng, thầy Đề và Kiểm Chi về, vợ Lý Gương Xá nhảy bổ đến định đánh Kiểm Chi. Kiểm Chi quắc mắt:

- Mi có định theo chồng mi không? Mà mi đánh choa. Mi hãy trông thẳng chồng mi nằm trong tê mi biết tội của hần.

Vợ Lý Gương Xá ngừng tay, thầy Đề truyền mở cửa buồng đốt đèn cho thầy khám nghiệm tử thi. Người nhà Lý Gương Xá đã đắp chiếu mới phủ lên người của Lý Trường Gương Xá và vợ Kiềm Chi trần truồng trong buồng đã bị Kiềm Chi trói ghì hai người vào nhau mà đâm lia lịa. Máu đổ trên giường đã khô. Ánh sáng của ngọn đèn le lói thầy Đề mở chiếu chiếu ra thấy Lý Gương Xá trần truồng nằm đè trên người vợ Kiềm Chi cũng trần truồng. Kiềm Chi trói đôi gian phụ đâm phũ bằng dây thừng.

Thầy Đề cho gọi vợ con Lý Gương Xá và Kiềm Chi vô. Vợ Lý Gương Xá thấy chồng trần truồng nằm trên người vợ Kiềm Chi thì òa lên khóc nức nở:

- Anh ơi, anh thấy nhục nhã không? Anh chết một cách nhục nhã không? Khổ cho vợ con anh chưa?

Thầy Đề nhìn hai xác chết trần truồng bèn quay lại nói:

- Kiềm Chi, mi làm răng mà trói được cả hai đứa nhi ni?

Kiềm Chi cau mặt đáng điệu uất hận của hần hiện lên:

- Bẩm thầy, con đã được bà con lối xóm nói con vợ của con mèo mỡ với lão Lý Gương Xá ni. Chúng nó đợi lúc con phải đi tuần để hú hí với nhau. Con đã nhiều lần nói xa, nói gần cho vợ con biết nhưng chúng nó vẫn thường chứng nào tật ấy.

- Đêm qua, con phải đem phu tuần lên Tổng canh phòng thuế cho thầy Cai nên bọn chúng nó tưởng con đi xuất đêm, hai đứa hú hí với nhau. Nào ngờ đêm qua vào khoảng năm giờ sáng, con trở về nhà, khẽ đẩy cửa vào thấy hai đứa đang trần truồng nằm bên nhau. Thế là máu ghen của con nổi lên. Con uất hận, sẵn dây thừng đi tuần, con trói cả hai đứa lại định giải ra trình làng nhưng khi thấy hai đứa nằm lên nhau, máu ghen của con không chịu được nên con đâm lia lịa cho cả hai đứa cùng chết.

Thầy Đề hỏi:

- Bậy chừ anh thầy cả hai đứa cùng chết như thế ni anh có thấy hối hận không?

Kiềm Chi đáp:

- Bẩm Quan Đề, khi ở Huyện thì con thấy hối hận nhưng về đây nhìn thấy hai đứa trần truồng nằm bên nhau con lại thấy uất hận, chẳng còn hối hận là chi nữa?

Thầy Đề cười nói:

- Thì tại anh trói chúng nó lại như thế này rồi đâm thì phải để nguyên như thế ni khám nghiệm chớ. Khám nghiệm xong thì mới cho họ mặc quần áo vô để chôn cất. Chú có mấy đứa con rồi?

Kiềm Chi òa lên khóc khi nghe thầy Đề hỏi đến đám con của mình:

- Dạ, bẩm thầy sáu đứa con tất cả. Đó là những đứa sống, còn ba đứa chết nghĩa là nó đã có với con chín mặt con. Con không ngờ, gái chín con mà chưa hết lòng chồng. Nó còn phản bội con.

Vừa khóc, vừa nói đến đây Kiềm Chi như một gã điên lồng lên nhào đến đâm đá vào xác chết của Lý Gương Xá và vợ hần. Đôi mắt của hần đỏ lên xồm xộc trông thật ghê rợn đến nỗi vợ Lý Gương Xá trông thấy bộ mặt hung dữ của Kiềm Chi cũng phải hốt hoảng lo sợ nín thinh.

Thầy Đề thấy Kiềm Chi như thằng khùng liền thét tuần phu và đám lính lệ giữ Kiềm Chi lại. Thầy Đề và

thầy Cai Tổng Gương Xá vừa khám nghiệm vừa ghi dấu thương tích trên người hai kẻ xấu số, hai tên gian phu dâm phụ.

Khám nghiệm xong, thầy Cai Gương Xá khẽ nói:

- Dợ, xin mời thầy về Lý Gương Xá để vợ con hấn biện lễ nhờ thầy giúp đỡ cho hấn.

Thầy Đề lại đặng hắng làm bộ thanh liêm:

- Thằng Lý Gương Xá này rồi phải xử về tội gian dâm nữa. Hấn chết rồi cũng bị truy tố.

Vợ con Lý Gương Xá dâm hoảng sợ chấp tay lạy thầy Đề:

- Bẩm lạy quan lớn, trăm sự chi quan lớn giúp đỡ cho. Chẳng may chồng con như thế ni thật là xấu hổ quá rồi nếu còn bị án nữa thì còn chi là giá trị, mẹ con chúng con phải bỏ làng đi xứ khác làm ăn cho khỏi mang tiếng vì chú chúng nó làm bậy.

Nghe vợ Lý Gương Xá nói thầy Đề biết gia đình Lý Gương Xá lo ngại chuyện, chồng, cha bị truy tố, về tội gian dâm dù đã chết nên thầy Đề lại càng làm giá hơn nữa với mục đích hối lộ của chủ.

Cai Tổng Gương Xá, tên cường hào ác bá cũng đã biết rõ âm mưu của thầy Đề nên lão cũng muốn ăn ké vô. Lão thấy vợ Lý Trưởng Gương Xá năm nay ngoài 30 tuổi còn nhiều xuân sắc. Con trai lớn mới 12 tuổi nên lão Cai Tổng Gương Xá nhìn bà Lý Gương Xá với cặp mắt thật lẳng lơ nói:

- Thôi bà Lý cứ về nhà đi rồi tôi thỉnh thầy Đề lại cho. Nhớ dọn mâm bự ngen để thầy Đề nhậu làm việc quan luôn.

Mụ Lý Gương Xá lật đật dắt con về nhà làm thịt gà, mua mấy bì rượu, biên sắp mấy chục bạc lẻ trong chiếc đĩa để đưa lên Quan Đề Lại, lão Cai Gương Xá là một tên sâu, một cường hào trong vùng này nên lão đủ mách khéo để kiếm lợi. Đến nhà Lý Trưởng Gương Xá, lão Cai hỏi ngay:

- Nè thím Lý Gương Xá, bây chừ thím định rằng mô thì biểu cho tui biết để tui trình lại với Quan Đề đây, trăm sự chi quan lo cho hết. Thật chí lý nhà thím bây bạ quá mà. Vợ con đẹp như vậy mê chi cái con vợ thằng Kiềm Chi gái 9 con rồi mà mê, như rứa để cho hấn về hấn mần thịt y như mần thịt cây mà không biết chi hết...

Rồi lão quay sang với thầy Đề Lại:

- Dạ bẩm quan lớn trông thím Lý đây có phải còn xinh còn đẹp lắm không? Không biết mặt mũi thằng chả ra rãng mà hấn mê được con vợ thằng Kiềm Chi hay là... thím không biết chiều chú nớ...

Nói đến đây lão Cai cười hô hô bí ỏi. Lão liếc dợ rồi lão lại nói:

- Bây chừ thím có định khiêng xác chú ấy về đây khâm liệm hay khâm liệm ngay ngoài đình nớ cho xọng, chớ mang về chi nhà ni cho thêm xui ra, phải không?

Vợ Lý Gương Xá không còn biết nói năng ra rãng nữa. Mụ chỉ còn có một cách nói là:

- Thôi trăm sự chi nhờ thầy Cai giúp đỡ cho. Mẹ góa con mồ côi còn biết chi nữa mà lo...

Thầy Đề Lại như thông cảm với lão Cai Gương Xá, thầy đệm thêm:

- Thôi thì bây chừ thầy Cai chịu khó trông nom cho thím Lý một chút cũng được. Chỗ anh em hương chức cả đi đâu mà sợ.

Lão Cai Gương Xá thích thú:

- Dợ, bầm quan lớn dạy rứa tui chịu lắm nhưng không hiểu thím Lý đây có hiểu cho bụng tui không? Bây chừ tui biểu thím Lý nghe...

Vợ Lý Gương Xá nghe ngào đáp:

- Dợ, trăm sự chi nhờ thầy Cai giúp cho hết...

- Thím biểu thằng Cu Ngoạn, mỗ làng ta đó ra ngoài phố chợ kêu thằng Bạ Hành vô đây, biểu hấn mang luôn các mâm đèn á phiện vô đây, tối ni tui và Quan Đề nằm đây tính chuyện luôn cho thím là đầu vô đó hết! Nhớ đưa tiền cho thằng Bạ Hành mua thuốc phiện luôn đó nghe. Thím biểu thằng Cu Ngoạn nói với Bạ Hành là thầy Đề và thầy Cai biểu hấn vô.

- Thím đưa cho hấn hai đồng biểu hấn mua hộp thuốc năm cắt và năm cắt thuốc ngang pha vô mà hút cho nó mát. Có thuốc phiện vô thì chuyện chi mà không xong. Ở vùng ni dợ, thừa với thầy Đề, Bạ Hành là đũa mưu cơ nhứt vùng đó. Hấn nhiều mưu mẹo lắm, hôm ni gọi hấn vô rồi thầy hỏi hấn thì biết, mấy anh ăn hút suy nghĩ kỹ lưỡng lắm, lại nhiều mưu cao...

Thầy Đề có vẻ thích thú với lối sửa soạn tiếp đãi chu đáo của lão Cai Gương Xá.

Nhà Lý Gương Xá lại một trong những nhà giàu có trong xã Gương Xá, ruộng sâu ao cá, nhà ngói cây mít đủ thứ, Lý Gương Xá là thứ cường hào ác bá nhưng hào hoa phong nhã. Khắp mấy xã, những mù đàn bà dâm dăng, những thiếu nữ xinh đẹp, những đàn bà góa chồng đều qua tay Lý Gương Xá hết. Đi đêm cũng có ngày gặp ma chẳng may lão Lý Gương Xá bị Kiểm Chi mần thịt khi hấn gian dâm với vợ Kiểm Chi, vợ lão Kiểm linh khổ đó 1914 về quê làng Hương Kiểm rất hung bạo.

Hôm ni, Lý Gương Xá về về với ông bà, ông vãi thì Cai Tổng Gương Xá lại về thế hấn. Cai quản cái gia đình giàu của ni. Cai Tổng Gương Xá biểu cho thầy Đề bốn tờ giấy con công vị chi là 20 số tiền khá lớn hằng 50.000 bây chừ để thầy Đề lo liệu xong cái tội Lý Gương Xá gian dâm vợ người dù rằng, Lý Gương Xá đã chết cái lớp đầy đọa đàn bà dốt nát quê mùa của mấy anh Đề Lại và Hương Chức thì lão Đề Hương Trà với lão Cai Tổng Gương Xá này là số dách rồi.

Mặc cho xác của Lý Gương Xá còn đó. Lão Đề và lão Cai Tổng Gương Xá vẫn nằm hút, lão Đề Lại Hương là một con một già, lão bốn vợ lại ghiền á phiện, lão đi đâu cũng phải có tiền.

Lão tìm mọi cách để làm ra tiền, Vụ Lý Gương Xá thông dâm với vợ Kiểm Chi rồi bị Kiểm Chi dâm chết là cơ hội cho lão Đề Hương và lão Cai Tổng Gương Xá làm ra tiền.

Nhà Lý Gương Xá tập nập những người hầu hạ. Quan Đề và lão Cai Tổng một mâm cỗ lớn với rượu cho thầy Đề và thầy Cai ngồi ăn uống. Những mâm khác cho mấy chú lính lệ và người làm của thầy Cai Gương Xá. Lão yên tâm nằm ăn hút trong nhà mù Lý Trưởng Gương Xá.

Chỉ có lão Cai Tổng Gương Xá còn nhiều âm mưu lão Cai Tổng Gương Xá là người địa phương nên biết gia tài của lão Lý Gương Xá cùng con người mù Lý Gương Xá nên lão Cai Tổng có những âm mưu những kế hoạch mà lão hoạch định trong đầu.

Trong khi lão Đề Lại và lão Cai Tổng Gương Xá, đang ngồi ăn uống thì lão Bạ Hành đem mâm đèn thuốc phiện vào. Cai Tổng Gương Xá trông thấy Bạ Hành bèn lên tiếng vồn vã:

- Để cho chúng nó xếp cho, ra đây nhậu lai rai đã. Hôm nay nhân có thầy về tôi lại nhớ đến chú.

Lão Bạ Hành chấp tay vái chào thầy Đề và thầy Cai:

- Dạ bẩm thầy Đề và thầy Cai cứ ở nhà cháu tự nhiên nhà cháu sửa soạn cái mâm đèn ni đã. Dạ ấy đó phải làm đèn, làm rất cẩn thận thì mới hút ngon, nhà cháu ra nhậu sau. Chỉ một chút mà thôi xong ngay đó mà thừa hai thầy.

Lão Đề Lại vốn là tay bợm nghiện nên lão thông cảm với lão Bạ Hành người ghiền ghét nhậu lắm. Họ chăm cho cái mâm đèn của họ còn hơn là chăm vợ con. Lão Đề cười nói:

- Cứ để cho chú Bạ lo cái mâm đèn đã khuấy ra nhậu say cũng được. Ấy đó, tánh của chú Bạ Hành ni cũng giống tánh tui hễ ăn hút thì phải có trịnh trọng mới ngon. Chú Bạ đã mua thuốc chưa. Mua rằng đó...

Bạ Hành gãi tai đáp:

- Dạ bẩm nhiều thuốc lắm tha hồ mà hút. Nhà cháu đã mua một hộp 10 với gần một hộp thuốc ngang. Hai thứ thuốc đó mà pha vào nhau hút vào thì quên hết.

- Ấy đó, chú Bạ ni được biết điều rứa là phải.

Lão Bạ sung sướng. Lão đốt đèn dầu phụng lên lấy chiếc kéo cắt ngọn bắt vung cho ngọn lửa thật đều. Lão Bạ ngấm đi ngấm lại ngọn đèn. Lão bày dụng cụ hút thuốc phiện ra mâm đèn rồi mới lại chỗ mâm rượu lai rai với thầy Đề và thầy Cai.

Lão chỉ ăn uống qua loa rồi nói:

- Dạ bẩm xin mời thầy Đề và thầy Cai nhà cháu còn phải hầu thầy Đề và thầy Cai xin hai thầy cứ lai rai thì vừa.

Lão Đề mỉm cười. Lão biết thằng khốn nạn này ham hút còn hơn ham ăn. Lão Hành tiêm hút tù ti mười mấy điều làm thầy Đề đâm sốt ruột. Thầy Đề lên tiếng hỏi:

- Chú Bạ mua bao nhiêu thuốc?

Bạ Hành thông cảm nỗi lo âu của thầy Đề nên hấn mới nhanh nhẩu đáp:

- Bẩm thầy, 10 hộp thuốc ti và năm chỉ thuốc ngăn vị chi gần một lượng, hôm nay thì cứ tha hồ hút. Thầy Đề còn hút sáng nữa thì đến trưa mai không hết. Thuốc mua đây là thuốc Thanh Hóa ngon lắm.

Thầy Đề yên chí lớn thầy lại ăn nhậu như thường. Còn lão Gương Xá coi nhẹ vấn đề ăn hút, lão vào chuyện mục Lý Gương Xá mà chồng mục vẫn nằm chết trong nhà thằng Kiểm Chi chưa đưa về khám liệm. Mục Lý Gương Xá vừa giận chồng vừa ghen với mục Kiểm Chi, mục đã suy nghĩ mãi không hiểu gì sao lão Lý nhà mục mê con mẹ đã có chín con tuổi đã ngoài 30 hơn tuổi mục, sắc đẹp chưa chắc đã bằng mục.

Mục Lý buồn rầu ngồi dưới ánh đèn Hoa kỳ tí tê khóc lóc bỗng mục giật mình vì có bàn tay đặt trên vai mục, mục ngẩng đầu lên coi ai thì thầy Cai Gương Xá đã an ủi mục Lý:

- Thôi mà thím Lý, thím khóc làm chi cho thêm khổ thân ra, phải chăng thằng khốn nạn ham chuyện gió trăng đó, chui vào nhà người ta đã có chồng có con rồi mà chơi bời thì chết là đáng, chỉ tội nghiệp cho thím người còn trẻ lại xinh đẹp như thế ni...

- Tui không hiểu cái thằng Lý Gương Xá hấn nghĩ mần rằng mà nó mê được con mẹ Kiểm Chi để đến nỗi thằng Kiểm Chi đó bắt được cả hai đứa còn trần truồng như nhộng trối lại đâm chết be bét cả người thật xấu cho cả vợ cả con nữa.

- Ủ mà trông thím mon mồn như thế ni đẹp gấp trăm gấp ngàn lần con mẹ Kiểm Chi, nước da của thím

trắng nõn, cổ cao ba ngón nhưng phải rồi sách tướng nói thật đúng số thím cũng cao số lắm, thằng Lý Gương Xá làm sao mà sánh với thím cho được. Thím phải lấy người có chức phận. Ít ra cũng là Cai Tổng, giàu sang, chức phẩm hàm phẩm ơn Vua, lộc nước như tui chẳng hạn thì mới đúng số. Thím nghĩ coi có phải không.

Mụ Lý Gương Xá nghe thầy Cai nói mụ thích gọn trọng bụng nhưng chẳng lẽ xác chồng còn đó mà lại làm chuyện gió trăng trong bọc trên đầu với người khác dù người ấy là thầy Cai Gương Xá mụ cũng phải suy nghĩ đôi chút, nên nghe thầy Cai Hương nói mụ Lý thở dài nảo ruột. Mụ quên mất bàn tay của thầy Cai Gương Xá còn đặt trên vai mụ.

Mụ Lý Gương Xá nức nở khóc đến nỗi thầy Cai Gương Xá ngồi bên cạnh mụ lúc nào, tay thì khoác trên vai của mụ, ôm mụ mà mụ không hay biết chi cả, mãi cho đến khi mụ thấy chần chịt mụ cựa mình, mụ ngược lên mới biết thầy Cai Gương Xá đang ôm mụ. Mụ Lý Gương Xá giật mình khẽ đẩy thầy Cai ra nói:

- Thầy Cai đừng mần rứa nhà em còn nằm tê, em đâu nỡ làm chuyện rứa. Thầy Cai ngồi xịch ra, đừng làm rứa, Thầy Cai em van lạy thầy Cai đó...

Mụ Lý Gương Xá vừa nói vừa nức nở khóc một cách tủi thân, nhưng càng nghe mụ Lý van xin. Thầy Cai Gương Xá lại càng thấy đoạn đường cuối cùng tình ái giữa thầy với mụ Lý Gương Xá đã gần lắm rồi. Thầy Cai không thể ngừng lại nơi đây được. Bàn tay từ trên vai đã chụp xuống ngực của mụ Lý. Thầy Cai kéo nghiêng mụ Lý Gương Xá về phía thầy Cai.

Cái tài nghệ cường hào của thầy Cai Gương Xá quả đã tuyệt kỹ rồi. Thầy Cai Gương Xá đã thủ thi nói với mụ Lý Gương Xá như thế nào mà mụ Lý Gương Xá thù ghét cái thằng chồng khốn nạn của mụ nằm chết thối thây trong nhà Kiểm Chi, và bây chừ mụ nằm gọn trong tay thầy Cai Gương Xá, mặc cho thầy Cai Gương Xá muốn làm bất cứ thứ chi mà lão Gương Xá khi còn sống đã làm với mụ.

Thầy Cai Gương Xá biết rằng giục tắt bất đạt, vì trên nhà trên lão Đề Lại Hương Trà và Bạ Hành còn đang nằm kéo ro ro, thầy Cai không thể bỗng nhiên mà hút làm thiên hạ nghi ngờ được. Thầy Cai phải áp dụng chiến thuật tốc chiến thắng đánh mau, thắng lẹ nhưng rồi để dây lát nữa thầy Cai mới thi hành chính sách thống trị. Thầy Cai Gương Xá khẽ hỏi mụ Lý Gương Xá:

- Lát nữa em nằm mô hí?

Mụ Lý Gương Xá chỉ vào chỗ giường kín đáo kế phía trong buồng khẽ nói:

- Em nằm trong tê...

- Đừng đóng cửa hí...

- Trộm vô răng?

- Hôm ni chi có trộm tuần phu gác gần hai cái thây ma làm răng cái trộm dám vô. Em khép cửa thôi hí, choa ra chút lát nữa vô mí em nghe.

Mụ Lý Gương Xá khẽ gật đầu. Muốn gật đầu như không muốn cho ai biết dù người biết đó là thầy Cai Gương Xá lão Cai vừa mới chiếm đoạt mụ thấy lão Lý vừa chết vì gian dâm. Cái lòng tham danh tham lợi của mụ Lý Gương Xá thật cao. Từ chỗ mụ Lý phút chốc mụ có thể lên làm bà Cai dễ dàng. Mụ Lý muốn làm quan rất nhanh chóng hơn ai hết mà chẳng tốn kém bao nhiêu cả.

Thằng con trai của mụ Lý cựa mình nhẹ miệng gọi.

Mụ lật đặt vào chỗ con nằm khẽ nựng:

- Ngủ đi con, mẹ đây hi! Ngủ đi...

Thằng con trai mẹ Lý rúc vào lòng mẹ ôm lấy mẹ để ngủ, hơi hém của mẹ hắt lằm hắt yên tâm ngủ hơn...

Lão Cai ra nhà ngoài, tiếng á phiện kêu ro ro vang lên nhà, lão Bạ Hành say thuốc đang tán hươu tán vượn với thầy Đề Lại. Lão Cai lắng nghe thì ra thằng Bạ Hành cũng đang nói đến cụ Lý Gương Xá, hẳn đang giới thiệu cái quá trình đẹp của cụ Lý cách đây chừng mười năm.

Khi ấy cụ Lý Gương Xá còn là cô Ngọt xinh nhất làng, con gái ông Đồ Gương Xá, Lý là học trò của cụ Đồ Gương Xá, cha của Lý Gương Xá trước kia cũng là làm Lý Trưởng nhà giàu, ruộng thẳng cánh cò bay. Lão Lý Cỏ, đó là cái tên người ta gọi bố Lý Trưởng Gương Xá có sáu vợ ở sáu đình cơ trong làng, bà Đồ Gương Xá nuôi chồng ăn học. Trong mấy kỳ thi ông Đồ Gương Duy Mẫn tên ông Đồ Gương Xá người chồng đến trường mà không làm sao qua được tam trường. Người ta đồn ông Đồ Gương Xá học giỏi nhất Huyện nhưng vì tánh ông dâm đảng hay chiếm vợ người nên hồng phúc bị giảm đi rất nhiều.

Khi Tây sang chiếm đánh nước An-Nam bỏ lệ thi chữ Hán để lập trường dạy chữ Tây, cụ Đồ Gương Xá về làng dạy học, chỉ dạy cho đám học trò trong làng.

Cô Ngọt ngày càng lớn càng xinh, trong làng hồi đó có một môn bài bán rượu do thanh niên đứng bán mà dân thường gọi là thầy ký rượu Hảo. Thầy Hảo con nhà giàu xin môn bài bán rượu vừa để buôn bán vừa lấy danh thầy Ký, hàng ngày cô Ngọt đi chợ mua rượu nhà thầy Ký Hảo để về cho cụ Đồ uống.

Cô Ngọt được thầy Ký Hảo để ý nên mỗi lần cô mua rượu là mỗi lần thầy Ký Hảo chẳng những không lấy tiền còn đưa cô cả chai rượu bỏ về cho thầy Đồ Vương Duy Mẫn, bố cô Ngọt uống. Vì thầy Ký Hảo đối với cô Ngọt tốt như thế nên chẳng bao lâu thiên hạ đồn cô Ngọt say mê thầy Ký Hảo.

Đám học trò thầy Duy Mẫn, trong đó có Bạ Hành, có Lý Gương Xá chồng của cô Ngọt sau này cùng một số thanh niên khác đều để ý say mê con gái thầy học nhưng chưa anh chàng nào dám ngỏ ý với cô Ngọt nên cái tin cô Ngọt mê thầy ký rượu Hảo làm tất cả đều uất hận ghen ngầm ngấm ngấm với thằng cha Ký rượu dân làng bên, sang ở nhờ đất làng Gương Xá lại chiếm được giá đẹp làng Gương Xá.

Bạ Hành và Lý Gương Xá rình coi sự thể ra sao thì một hôm vào khoảng giữa trưa, chợ chưa tan mà cô Ngọt đã lên trở về ty rượu. Bạ Hành và Lý Gương Xá theo rồi rình rập, thấy cô Ngọt vào trong căn buồng vách nửa che của thầy Ký Hảo nên cả hai cùng đứng rình chốc thủng bức vách ra nhìn rõ mồn một.

Họ đã làm! Cô Ngọt chẳng một chút nào chống cự cả mà trái lại cô đã cùng với Ký Hảo làm cho Bạ Hành và Lý Gương Xá phát điên lên được. Ký Hảo đã làm cho cô Ngọt quặn quại trên tai của hắn. Ngọt đã không còn giữ gìn chi với lão Ký Hảo hết.

Bạ Hành và Lý Gương Xá đứng nhìn rõ rệt một cuộc giao hoan giữa cô Ngọt con gái của thầy học mình mà hai cậu học trò vẫn hằng say mê ghen với gã thầy Ký Hảo rượu công xi.

Bạ Hành và Lý Gương Xá chán chường với người mà họ đã yêu. Hai đứa trở về trường định mách cho thầy biết nhưng cả hai bàn lại vì sợ Ngọt cãi, làm sao có bằng chứng lại bị thầy đánh. Bạ Hành lạnh lẽo hơn. Hắn làm bài về để chế cô Ngọt, con gái cụ Đồ Vương.

Bài về đó được phổ biến rộng rãi trong làng mà người được đọc đầu tiên là Lý Gương Xá phần Bạ Hành mét với nàng Ngọt để lấy lòng người đẹp, một năm sau lão Ký rượu bỏ cơ sở bán rượu trở về lấy vợ làm nàng Ngọt uất hận với thằng Sỡ Khanh. Thế là Lý Gương Xá xin đi hỏi nàng Ngọt và cuối năm đó hai người cưới nhau.

Bạ Hành thuật đến đây cho thầy Đề nghe về vợ chồng Lý Gương Xá Bạ Hành kết luận:

- Thằng Lý Gương Xá ni cũng đều già lắm thừa thầy Đề. Câu chuyện hắn mách với nàng Ngọt về bài về

của tui làm cụ Đồ đánh tui rồi nàng Ngọt chửi tui là hấn muốn loại bớt một địch thủ của hấn. Nếu hấn không mách tui thì thế nào thắng Ký rượu rồi cũng đến tới chớ đâu đến mặt hấn.

Thằng Lý Gương Xá lại là thằng dâm đặng. Hấn không từ một ai trong làng và không trêu ghẹo. Nên trời mới trả quả, bị thằng Kiểm Chi dâm hấn trong khi hấn đang nằm với vợ thằng Kiểm Chi.

Thầy Đề cười nói:

- Trông cụ Gương Xá vẫn còn nỏn nà lắm chứ!

Nghe thấy thầy Đề hỏi, lão Cai Gương Xá cau mặt lão không ngờ lão Đề lại đi để ý đến vợ Gương Xá mà thầy Cai tin rằng thầy đã có thể chiếm được dễ dàng. Lão Cai lắng nghe coi Bà Hành đối đáp ra rằng.

Bà Hành cười đáp:

- Bây giờ nhan sắc của cô Ngọt đã kém nhiều. Lúc còn trẻ cô ta đẹp nhất vùng ni đó thừa thầy. Nhưng bây giờ tui sợ cô ta ở vậy không được, bây giờ lại phải lấy chồng. Hồng nhan bạc phận như rứa đó thầy Đề à!

Lão Cai Gương Xá cười thầm vì câu nói vô thưởng, vô phạt của Bà Hành. Lão thầy Cai dặng háng lên tiếng rồi đi vô. Bà Hành thấy Cai Tổng Gương Xá bèn quay dọc tầu lại phía Gương Xá nói:

- Thầy Cai hút mấy điếu cho vui...

Cai Gương nằm đối diện với Bà Hành bắt đầu hút kêu ro ro...

Thầy Đề vỗ vai thầy Cai Gương Xá hỏi:

- Trông thím Lý Gương Xá xinh quá hỉ thầy Cai?

Cai Gương Xá làm bộ đạo đức đáp:

- Ấy vậy, người ta chồng mới chết còn xác nằm đó răng nói vậy rứa, thiên hạ nghe họ cười chết...

Cái giọng nói đạo đức của lão Cai Tổng làm thầy Đề Lại Hương Trà cười khì:

- Chà thầy Cai đạo đức quá xá...

Thầy Cai Gương Xá vênh mặt đáp:

- Thì chuyện đó như rứa, xác chết người ta còn đó mình mần răng nõ làm chuyện trên bực trong dẫu cho được...

Lão Đề lại cười rất đều già:

- Rứa thầy nhường tui ghen thầy Cai?

Lão Cai Gương Xá giật mình vì lão Đề ni nói là mần. Lão Đề Lại Hương Trà cũng nổi tiếng là hào hoa phong nhã, lão có thể tranh cụ Lý Gương Xá của thầy. Lão Cai Gương Xá đành phải nói bực xuôi:

- Dạ bẩm thầy Đề có chi thì cũng để người ta chôn cất chồng người ta đã mà...

Lão Đề lại cười:

- Ừ mà vội mô hi! Cá ăn câu thì giật lúc mô không được...

Bên trong mụ Lý Gương Xá nghe rõ mồn một lời nói của lão Đề và lão Cai Gương Xá. Mụ Lý Gương Xá không ngờ mình còn được nhiều tay cự phách trong xã hội ly hương đề ý. Mụ mỉm cười trong bóng tối. Đứa con trai của mụ khê cựa. Mụ Lý Gương Xá ôm chụp đứa con trai khê ru:

Bên ngoài nghe tiếng ru của mụ Lý Gương Xá, thầy Cai Gương Xá đưa mắt nhìn thầy Đề khê nói:

- Mụ Lý Gương còn thức mà...

Trong nhà mụ Lý Gương Xá êm ả trừ tiếng thuốc phiện ro ro đều đều. Lão Cai Tổng nghĩ đến mụ Lý Gương Xá đang nằm chờ lão trong buồng, nhưng làm cách nào để thoát khỏi mâm đèn êm ả, cho lão Đề và thằng Bạ Hành khỏi nghi ngờ.

Nằm suy nghĩ một lát, lão Cai Tổng Gương Xá đứng dậy khê nói:

- Tui phải ra nhà thằng Kiềm Chi coi bọn nó canh gác ra rặng. À mà lại còn thằng Kiềm Chi ở ngoài nó nữa...

Lúc này thầy Đề nhớ lại nhiệm vụ của thầy nên khi nghe thầy Cai Tổng nhắc đến chuyện canh gác hai xác chết và thủ phạm thầy Đề vội hưởng ứng ngay:

- Ừ phải, thầy Cai ra rặng rồi về đây nằm cho yên chí...

Thầy Cai Tổng Gương Xá đành hắng ra ngoài nhưng hấn lên cổng sau đi vào buồng mụ Lý Gương Xá thì bên trong đã có tiếng người rì rào. Lão Cai Gương Xá giật mình ngừng lại lắng tai nghe:

Lão run tay chân vì rõ ràng tiếng mụ Lý Gương Xá nói:

- Em lạy thầy nhà em vừa mất, thầy cho em khát vài hôm cho phải đạo chồng vợ. Em van thầy, thầy đừng mằn rứa thầy Đề...

Lão hôn đến chụt một tiếng, lão không nói năng chi nên lão Cai Tổng Gương Xá chẳng nghe tiếng thầy Đề. Mụ Lý Gương Xá vẫn cố chống chọi với lão Đề dâm dăng...

- Em lạy thầy... Thầy tha cho em. Kìa thằng con của em nó dậy rồi...

Lão Đề Hương Trà lúc này mới mở miệng:

- Anh yêu em mà...

Một cuộc vật lộn xảy ra trong buồng mụ Lý Gương Xá, thầy Cai Tổng Gương Xá không ngờ lão Đề Hương Trà định hót tay trên. Thầy Cai Tổng uất hận, thầy không thể cho lão Đề Hương Trà được hưởng một cách êm ả được. Lão Cai Tổng nghĩ ra được một kế rất thần diệu lão la lớn:

- Trời ơi thầy Đề đâu rồi thằng Kiềm Chi trốn rồi... Thế ni thì tù cả lũ vì thằng khôn nạn ni...

Nghe thầy Cai Tổng la lớn là Kiềm Chi thủ phạm giết vợ và lão Lý Gương Xá đã trốn, vợ Lý Gương vội hắt thầy Đề xuống giường ngồi nhôm dậy. Còn thầy Đề cũng hốt hoảng xốc vội mặc quần áo vội lớn:

- Chi đó thầy Cai?

Vợ Lý Gương Xá hốt hoảng hỏi:

- Răng thằng Kiểm Chi trốn rồi à thầy Cai, trời ơi, khôn khổ, khôn nạn cho anh chưa anh Lý ơi...

Lão Đề hốt hoảng chạy ra. Quần áo lão Đề còn xốc xếch. Mụ Lý Gương Xá thì đầu tóc bù xù. Mụ đang lấy năm ngón tay vuốt lại mái tóc dài rồi quần nhanh trên đầu cũng chạy ra, lão Cai Tổng Gương Xá nhìn mụ Lý Gương Xá với cặp mắt ghen tuông. Lão Cai chờ lão Đề đi ra nhà ngoài một cách tro trên rồi mới nói với mụ Lý Gương Xá:

- Tôi nói dối đó thằng Kiểm Chi còn đó. Tui la hoảng như rứa cho lão Đề giật mình buông em ra. Thằng khôn nạn đó đợi tui ra chỗ giam Kiểm Chi là hấn lừa vào, đồ khôn nạn...

Mụ Lý Gương Xá sượng sùng, mụ khề thờ dài:

- Rứa mà thầy làm em lo hoảng lên...

Cai Gương Xá cười đắc ý:

- Hấn vô răng không la lên?

Mụ Lý Gương Xá cau mặt đáp:

- La răng được, người ta là thầy Đề...

- Thầy Đề thì răng?

- Răng nữa, người ta làm quan trên Huyện mình là chỗ thầy trò.

Lão Cai Gương Xá nguyềnch vợ Lý Gương Xá, thì tiếng thầy Đề từ ngoài vọng xuống:

- Thầy Cai ơi, chuyện thằng Kiểm Chi ra răng đó?

Thầy Cai lừ đừ lên trên chỗ Bạ Hành mâm đèn, lão ta đi không trả lời câu hỏi của thầy Đề. Sự thật lão chỉ muốn phá đám. Lão uất hận với thầy Đề đã hốt tay trên cửa lão nên lão phá chơi. Lão Cai Gương Xá làm lì ra chỗ thầy Đề nằm không nói năng chi hết.

Lão Đề ngạc nhiên trước thái độ thần nhiên của lão Cai Tổng Gương Xá:

- Răng thầy Cai?

Lão Cai hít hàm hỏi:

- Răng cái chi?

- Thằng Kiểm Chi trốn rồi hỉ?

- Bắt lại được rồi!

- Răng thầy la là nó đã trốn...

- Thì bắt lại được rồi mà, đây cứ nằm yên mà hút đi.

- Rứa cũng làm người ta giật mình?

Lối đáp lát gừng của lão Cai làm lão Hạ Bành cười, nhìn lão Đề và lão Cai thì đã trông thấy ruột của hai lão cường hào gian ác nì.

Lão Cai Tổng có vẻ bực bội đáp, bảo Bạ Hành:

- Chú Bạ tiêm cho tui mấy điều hút chơi chú Bạ?

Bạ Hành hỏi móc:

- Kiểm Chi bắt lại rồi hỉ thầy Cai? Nghe thầy la Kiểm Chi vượt ngục rồi, anh em nằm hút mát ngon...

Cai Gương Xá gắt:

- Kiểm Chi vượt ngục thì những thằng khác chết chứ chú có phận sự chi vô đó mà hút mát ngon. Có tù là những thằng to đầu tù về bằng 100 thứ tội khác nữa chứ chú dính dáng chi vô đó...

Bạ hành gật đầu nhân nha nói:

- Thì em út cũng lo cho các anh như rứa đó vì tình vì nghĩa chớ tui thì ăn nhằm chi vô những chuyện trời ơi đất hỡi đó!

Cai Gương Xá đã uất hận với Bạ Hành vì Cai Gương Xá cho rằng chuyện Bạ Hành nói với thầy Đề Hương Trà về mộ Lý Gương Xá nên thầy Đề Hương Trà mới đâm làm ẩu vô buồng mộ Lý Gương Xá hót tay trên cửa thầy Cai.

Bởi vậy khi nghe Bạ Hành nói, thầy Cai Gương Xá gắt:

- Việc chi đến chú ni lời thôi lắm. Chồng người ta vừa chết xác còn quàng ở đó mà làm chuyện ni, dân làng họ biết thì quấy lắm đó. Cả làng nì họ chửi ai chịu vô đây hỉ.

Thầy Đề Hương Trà biết Cai Gương Xá chưởi sở mình, nhưng vì bị Cai Gương Xá bắt tại trận trong buồng mộ Lý nên thầy Đề phải yên lặng.

Trời còn khuya gió càng thổi mạnh lạnh buốt thầy Đề Hương Trà hậm hực vì bị Cai Tổng Gương Xá. Uất hận miếng ngon đến miệng lại bị Hương Trà cướp tay trên. Hai lão Đề Lại và Cai Tổng dòm chừng nhau, hể bên nào lim dim ngủ là bên kia lén vào. Cả hai thầy Đề lẫn thầy Cai đều hậm hừ nhau.

Bạ Hành tiêm thuốc hút liên miên mặc cho hai thầy Đề và thầy Cai Tổng nằm canh chừng nhau cho đến sáng.

Trưa hôm sau, thầy Đề Hương Trà và thầy Cai Tổng cùng với mộ Lý Gương Xá và Kiểm Chi lên Huyện trình về vụ khám nghiệm thi hài của Lý Gương Xá và vợ Kiểm Chi.

Vợ Lý Gương Xá vào cung đường vừa khóc vừa lạy Quan Huyện, Duyên đứng nép bên trong thấy vợ Lý Gương Xá tuy đã ngoài ba mươi nhưng vẫn còn xinh đẹp nên có vẻ ngạc nhiên không hiểu lý do gì mà Lý Gương Xá đi mè� mớ với vợ Kiểm Chi.

Quan Huyện nhìn rõ vợ Lý Gương Xá hỏi:

- Mộ là vợ Lý Gương Xá phải không?

- Dạ...

- Mộ có biết chồng mộ mè� mớ với Kiểm Chi không?

- Bẩm không...

- Bây giờ mụ muốn chi...

- Đèn trời soi xét cho con để chồng con ngậm cười nên chín suối.

Quan Huyện gắt:

- Mụ muốn chi thì cứ nói ra. Có đòi thằng Kiềm Chi phải bồi thường không?

Vợ Lý Gương Xá đáp:

- Dạ bẩm nhà chú Kiềm nghèo làm răng mà đèn được.

- Thì cứ đòi về sau nó khá nó phải trả.

- Dạ bẩm Quan Lớn rứa con xin đòi.

- Bao nhiêu...

- Dạ tùy Quan Lớn định cho bao nhiêu con nhờ bấy nhiêu.

- Tui mãn răng biết chồng mụ bao nhiêu mà tui cho.

Bổng Quan Huyện nhìn thầy Cai Tổng Gương Xá bèn gọi vô:

- Thầy Cai vô đây tui nhờ chút việc...

- Dợ...

- Thầy biểu hấn, đem cái lễ lên đây chớ ai làm công không cho hấn...

- Dợ, bẩm Quan Lớn có rồi. Vợ Gương Xá đã mang theo đây rồi. Bây chừ là hấn định đưa trình Quan.

Quan Huyện tươi hấn lên:

- Rửa hỉ, mô đưa đây...

Thầy Cai Gương Xá lại chỗ mụ Lý Gương Xá ngồi khẽ nói:

- Đâu, đưa ra dâng Quan Huyện...

Mụ Lý Gương Xá thọc tay vào túi áo đặt bên trong chiếc yếm giầy, rút ra bộ bạc 1\$00 lễ phép trao cho thầy Cai Tổng. Thầy Cai Tổng đặt lên bàn giấy Quan Huyện. Nhìn đồng giấy bạc một đồng toàn bạc giấy mới tiếng kêu soàn soạt. Quan Huyện gật đầu nói:

- Thôi được rồi, mụ về chôn cất thi hài của chồng rồi ở đây ta xử cho nghe không?

Mụ Lý Gương Xá chấp tay lạy Quan Huyện đã phê đơn cho mụ Lý Gương Xá về chôn cất chồng mụ. Vợ Kiềm Chi cũng được giao cho thân nhân của mụ ta chôn cất.

Thầy Cai Gương Xá theo mụ Lý Gương Xá ra quán, thầy Cai đưa mụ Lý Gương Xá về làng. Thi hài của Lý Gương Xá đặt tại nhà. Thầy Cai Gương Xá quanh quẩn trong nhà mụ Lý Gương Xá để chăm lo mụ ta.

Trong khi mọi người đang ngồi nói chuyện bên cạnh quan tài của Lý Gương Xá thì đứa con trai của mụ

Lý Gương Xá từ trong buồng đi ra thủ thi nói với chú của hấn Hương Tuy:

- Chú ơi. Mạ cháu với thầy Cai đánh nhau...

Hương Tuy giật mình hỏi:

- Mạ cháu mí thầy Cai đánh nhau hồi mô?

Thằng Cử thủ thi đáp:

- Vừa đánh nhau đó...

Hương Tuy cau mặt hỏi:

- Vừa đánh nhau là đánh hồi mô?

Thằng Cử vẽ ngậy thơ:

- Vừa đánh đó...

- Đánh ở mô?

Thằng Cử chỉ vô buồng đáp:

- Đánh trong buồng đó...

- Đánh mần rãng?

- Đánh đó, thầy Cai giật mạ, mạ đẩy ra thầy Cai lại lăn vô vật về sau thầy Cai đánh được mạ nên cháu ra mét chú đó.

Hương Tuy uất ức. Hấn biết người chị dâu của hấn đã phản lại anh hấn rồi. Xác chồng còn đó mà cô Ngọt đã gian díu với kẻ khác rồi, hấn hỏi thằng Cử:

- Mi thật rứa không?

Cử gật đầu đáp:

- Thật mà, chú vô coi có đúng không? Mạ thua thầy Cai mà...

Hương Tuy tức giận:

- Trời ơi, chuyện rứa mà mi bảo là đánh nhau à. Đồ khốn nạn con điếm ni làm nhục nhã quá...

Thằng Cử thấy chú hấn tức giận... Hấn đâm hoảng mếu xệch chiếc miệng sắp khóc nói:

- Thì cháu thấy thầy Cai đánh mạ cháu, cháu ra mét chú cháu biết chi mô?

Hương Tuy đâm thương hại cháu bèn ôm lấy cháu dỗ:

- Không, chú thương cháu mà Cử, chú có mắng cháu mô...

Hương Tuy đứng dậy vẫy tay hai gã tuần phiên cùng ngồi canh xác của Lý Gương Xá, hai gã tuần phiên tưởng Hương Tuy gọi họ. Cả hai cùng lại Hương Tuy chỉ vô buồng nói:

- Các chú có biết chuyện chi không?

Cả hai gã tuần phiên đều lắc đầu đáp:

- Không.

Tùy nghiến răng uất hận nói:

- Gian phu dâm phụ đang ở trong buồng kia, thằng Cai Gương Xá với con Ngọt đang gian dâm. Tui vô bắt hai đứa các chú làm chứng cho tui nghe, tui đưa hai đứa khốn nạn lên Huyện. Con khốn nạn không biết nhục, xác chồng còn đó mà đã dất trai vô phòng hú hí rồi.

Hai gã tuần phiên nghe Hương Tùy nói đến thầy Cai Tổng cả hai đều ngán. Chuyện lời thôi gây thù oán nên cò Phút nói:

- Thầy Hương mần chi thì mần, còn chúng tôi không biết chi hết. Làng cắt đến đây canh gác thầy Lý thì chúng tui đến canh chó chúng ni khác mần rằng chúng tui biết được mà mần...

Hương Tùy cau mặt nói:

- Thì các chú thật công khai như rứa để tui vô bắt cả hai đứa khốn nạn ni...

Cò Phút, Him Mục lắc đầu nói:

- Thì chúng tui đã nói như rứa. Việc mần là tùy thầy Hương còn chúng tui mần rằng mà mần chúng cho được.

Hương Tùy uất ức xách cây dao bầu dất trên vách. Thằng Cừ thấy chú hấn hung hăng cầm dao, hấn sợ chú giết mạ hấn vội vàng la lớn:

- Ôi mạ ơi, chú Hương Cừ xách dao vô đâm mạ với thầy Cai đó...

Trong buồng thầy Cai Gương Xá và mẹ Lý Gương Xá nghe tiếng thằng Cừ la cả hai hốt hoảng. Thầy Cai lúng túng nhảy xuống vì chiếc quần của thầy Cai đã rơi xuống gầm giường. Thầy Cai luống cuống đi tìm chiếc quần khốn nạn thì mẹ Lý Gương Xá đã tót ra ngoài. Thầy Hương Tùy đã cầm con dao bầu lăm lăm đi vào. Mẹ Lý Gương Xá hất hàm hỏi:

- Chú mần chi đó chú Hương? Bây giờ anh chú vừa nằm đó, chú định bắt nạt mẹ con tui phải không?

Hương Tùy chưa biết trả lời ra sao, thì Ngọt mẹ Lý Gương Xá đã bù lu, bù loa khóc lóc thê thảm:

- Ôi, anh Lý ơi, anh không sống lại mà coi em ruột anh đối xử với tui như thế ni. Em anh thấy mạ con tui mẹ góa con mồ côi, em anh vác dao đến mà hiếp mẹ con tui anh Lý ơi...

Hương Tùy cuống lên vì lời khóc vu oan vạ họa của người chị chồng. Hương Tùy không còn biết trả lời mần rằng trước sự vu oan của Ngọt thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã tìm được chiếc quần bận vô cần thận thông thả bước ra quắc mắt nhìn Hương Tùy, tay cầm con dao bầu lên giọng kẻ cả hỏi:

- Chú Hương vác dao định đâm ai đây? Có phải chú định giết mạ con thím Lý để cướp gia tài ni không, chú làm rứa thì cứ nói thật đi. À bây giờ làng ni không còn ai cai trị nữa rằng mà các chú lộng quá trời thế ni...

Hương Tùy không biết trả lời mần rằng trước câu hỏi bất ngờ và sự xoay chiều lẹ quá sức tưởng tượng

của Hương Tuy thì Cai Tổng Gương Xá đã quay lại phía mẹ Lý Gương Xá nói:

- Thầy Hương Tuy định giết mẹ con thím đó. Thím làm đơn trình tui làm chứng cho thím, không trình thằng nì có ngày hấn giết mẹ con thím đó... Cái bản mặt thằng Hương Tuy như là bản mặt giết người không ghê tay tanh máu mà hấn còn gan, còn liều gấp ngàn lần thằng Kiềm Chi nữa...

Mẹ Lý Gương Xá hưởng ứng ngay lời dẫn của lão Cai Tổng, mẹ biết thằng em chồng của mẹ đã biết chuyện chẳng đẹp chi giữa mẹ và Cai Tổng Gương Xá, nếu nay mẹ không làm tới để dọa và nắm đầu Hương Tuy thì chuyện sẽ phiền lắm nhứt là chuyện gian dúi giữa mẹ và Cai Tổng Gương Xá. Mẹ Lý Gương Xá nói:

- Trăm sự chi nhờ thầy Cai hết, tui phải bỏ tù thằng nì mới được...

Hương Tuy biết mình đã thua hai tên gian phu dâm phụ này rồi, gã đành xuống nước nói:

- Tuy ở bác, bác muốn mần chi đây cũng được, bác bây chừ quen thân với thầy Cai mà muốn làm chi tui không được.

Mẹ Lý Gương Xá biết Hương Tuy nói móc mình. Mẹ Lý Gương Xá uất ức.

- Nè chú đừng mở miệng ra mà nói giọng điếm đó hỉ! Chú nói như rứa nghĩa là mần răng.

Hương Tuy phát ức với người chị dâu và lão Cai Tổng. Hấn bèn chỉ thằng con nhỏ của Lý Gương Xá và nói:

- Chị muốn biết mần răng thì cứ hỏi thằng con chị thì biết. Chị và thầy Cai Tổng mần chi thằng cháu nì biết hết. Chính hấn ra mét với tui, thiệt tui không ngờ anh tui lại khổ sở đến rứa chết cũng không được yên thân.

Mẹ Lý Gương Xá và Cai Tổng biết thằng con mẹ Lý bép xép mét chuyện gian dâm giữa hai người. Mẹ Lý Gương Xá có vẻ ngượng ngịu nhưng mẹ vẫn làm ra bộ ngây thơ hỏi thằng con trai của mẹ.

- Cừ mi nói chi? Mi biểu chi với chú Hương Tuy?

Thằng Cừ mếu máo nói:

- Con thấy thầy Cai đánh nhau với mẹ nên con ra gọi chú Hương nhưng khi chú Hương vác dao con gọi mẹ.

Mẹ Lý Gương Xá dâm thương hại Cừ nhưng lão Cai Gương Xá lại uất ức với thằng khốn nạn nì mét bậy. Lão trừng mắt thét hỏi thằng Cừ:

- Mi nói láo.

Thằng Cừ hốt hoảng òa lên khóc chạy lại mẹ hấn. Hương Tuy biết hai đứa gian phu dâm phụ đang bênh vực nhau. Hấn khó mà mần chi cho được, hấn uất ức bỏ dao lại hằm hằm ra về.

Mẹ Lý Gương Xá ôm thằng Cừ vào lòng khẽ nói:

- Con đừng nói bậy hỉ? Con nói bậy chú Tuy cầm dao chém mẹ thì răng?

Thằng Cừ nhìn mẹ hấn đáp:

- Thì con thấy Thầy Cai giạt mẹ mà...

Mụ Lý đành phải nói xuôi:

- Thầy Cai vừa đùa với mạ đó, thầy Cai thương mạ và con mà...

Thằng Cử ngay thơ hỏi:

- Răng mà thầy Cai thương?

Mụ Lý Gương Xá không biết trả lời răng thì thầy Cai Tổng Gương Xá đã cầm tay thằng Cử định kéo về phía thầy, nhưng thằng Cử đã giật tay lại ôm lấy mạ hân. Thằng Cử như sợ thầy Cai Tổng Gương Xá.

Chiếc quan tài đựng thi hài của Lý Gương Xá vẫn còn nằm ở giữa nhà, một bát cơm có cắm chiếc đũa bông và một hột trứng luộc bóp bẹp ở giữa. Mấy nén nhang đen thom làm cho căn nhà càng thêm u ám.

Một vài người quen đem vàng nhang và tiền đến phúng điệu Lý Gương Xá. Mỗi lần có người đến phúng điệu mụ Lý Gương Xá phải đội chiếc mũ mấn lên đầu. Thằng Cử phải đội khăn vò chuối, chống gậy lạy người đứng trước quan tài Gương Xá, mỗi lần như thế mụ Lý Gương Xá vừa khóc vừa rống lên kể lể cái khổ, cái vong hồn của Lý Gương Xá.

Quan tài của Lý Gương Xá quàng tại nhà hai ngày rồi mới đưa đám.

Trong hai ngày hôm ấy, Cai Tổng Gương Xá quần quít bên mụ Lý Gương Xá. Tất cả những ai đến thăm nom, chia buồn với vợ Lý Gương Xá đều nhận thấy sự khác lạ giữa mụ Lý Gương Xá và thầy Cai Tổng Gương Xá nhưng không ai dám nói ra vì không ngờ vợ Lý Gương Xá lại tội bại đến như thế. Chồng còn để trong nhà mà còn ở với trai.

Mấy người em của Lý Gương Xá Hương Kiềm Hiên, Hào Muôn, Hương Tuy nghe chuyện chị dâu với Cai Tổng Gương Xá, người nào cũng uất hận nhưng chưa bắt được quả tang nên chưa có người nào dám mở miệng trách móc mụ Lý Gương Xá. Vả lại mấy đứa em của Lý Gương Xá biết chị dâu của họ là tay lý sự. Mụ dám vu oan ngược lại thì phiền lắm.

Hương Bạ Hành bạn của Lý Gương Xá là tay nho học thâm thúy biết chuyện giữa Cai Tổng Gương Xá với cô Ngọt vợ Lý Gương Xá người đàn bà mà hồi thanh xuân, chưa nghiệm à phiện Hương Bạ Hành cũng đã từng mê say. Đáng lẽ Lý Gương Xá chết rồi, Bạ Hành là người có nhiều điều kiện nói lại sự quen thuộc ngày xưa với người con gái của thầy Đồ thì nay bị Cai Tổng Gương Xá hót mất. Bạ Hành cũng dâm uất hận, hân bày chuyện cho mấy gã em Lý Gương Xá bêu xấu chị dâu chơi.

Bạ Hành nói với bọn Kiềm Hiên, Hào Muôn, Hương Tuy rằng.

- Mấy chú không thể ngồi yên cho bọn chúng làm chuyện tội bại được. Nếu chúng nó muốn từ từ thì ít ra chúng nó cũng để cho người ta đưa xác anh Lý Gương Xá ra đồng chôn cất cẩn thận đã. Mồ yên mã đẹp rồi cô Ngọt còn son trẻ bước đi bước nữa cũng không nói năng chi. Đàng ni, bọn chúng quá lộng, coi thường bọn các chú và kể cả tui là bạn học của anh Lý nữa. Bởi vậy, tui nghĩ ít ra cũng phải làm điều chi bêu xấu bọn chúng mó cho cả làng này biết nhứt là đừng để bọn chúng nó khi dễ tui và các chú chứ:

Kiềm Hiên buồn rầu nói:

- Trăm sự chi nhờ bác. Bác biểu anh em chúng tui mần chi anh em chúng tui cũng xin mần ngay miễn là đừng phạm pháp mà bêu xấu được con Ngọt với thằng Cai Tổng là chúng tui sướng rồi...

Bạ Hành suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bây giờ có chuyện ni, các chú phải làm mới được, ngày mai dân làng rước quan tài anh Lý ra đồng cho

anh ấy mồ yên mã đẹp, vậy khi mọi người đông đủ rồi, quan tài ra đến đồng đón đặt trên đòn là chú treo ngay bánh pháo trước cửa nhà đốt luôn. Hễ tiếng pháo nổ là tui cho đám trẻ la lớn lên rằng:

- À đám ma đi rồi thì đám cưới ngay chúng bây ơi.

- Mần như rứa là người ta biết mình chưởi con Ngọt và thằng Cai quý rồi thế rằng tiếng cũng đồn đi rất xa. Sau đó tui cố đặt ra một bài về cho đám trẻ con đọc thuộc, đọc khắp làng cho mọi người nghe. Thằng Tổng quý có biết được thì hấn cũng chỉ cắn rơm, cắn cỏ mà chịu chứ chả mần chi tui được.

Kiểm Hiền thích thú:

- Ủ cái mẻo của anh rứa mà hay đó, mình đốt pháo ngay sau khi quan tài anh Lý tui ra đòn đám ma là phải. Để tui ra tiệm tạp hóa của chú tàu Cẩm Ký mua bánh pháo Đại Quang Toàn Hồng đốt cho nó sướng tay. Bọn chúng hấn khôn nạn thật, tui càng nghĩ càng ức lại càng giận anh Hai tui chơi bời mần chi cho nó khổ thân. Bây chừ là bao tiền bạc gia sản thằng Cai Tổng quý hưởng hết rồi còn chi nữa.

Mấy người em Gương Xá làm theo mưu kế của Bạ Hành.

Ngày hôm sau đúng bảy giờ sáng, dân làng đến đưa đám tang của Lý Gương Xá ra đồng, chiếc đòn đám ma bằng gỗ 16 người khiêng đã được đội. Tùy leo lên đứng thử đi thử lại theo xênh gỗ thập cho dân làng khiêng đòn đám ma theo lệnh của chiếc xênh mà đi cho chậm chậm thẳng thắn.

Bác Khán Hồ giữ đại tùy cầm cặp xênh lách cách rồi nói:

- Một tiếng bỏ đi hỉ! hai tiếng bắt tay vào quan tài, ba tiếng thì kiêng lên rồi rù rì mà đi nghe chưa các bạng đôi tùy.

- Dạ...

- Nè nghe đây hỉ. Lách cách một tiếng bỏ đi. Ở cả chú Chiêu Xa răng lại mó tay vô quan tài mần chi, một tiếng bỏ đi, nè hai quan tài xong rồi, nhớ hỉ, nghen hỉ, ba tiếng thì nâng lên rù rì mà đi đó nghen... Lách cách... Lách cách... Lách cách... Lách cách...

Những người phu đôi tùy khiêng quan tài Lý Gương Xá từ từ đi ra khỏi nhà. Mụ Lý Gương Xá lẫn lộn theo quan tài của chồng. Mấy đứa con Lý Gương Xá đội mũ chuỗi chống gậy đi đằng sau quan tài cũng òa lên khóc khi thấy người ta khiêng quan tài của cha nó đi...

Quan tài vừa ra đến đòn, các đôi tùy đang từ từ đưa chiếc quan tài đặt lên đòn đám ma thì tiếng pháo nổ chát chúa. Mọi người đều ngạc nhiên chưa kịp phản ứng thì đã có tiếng reo lên của đám trẻ con.

- Đám ma thầy Lý vừa ra khỏi nhà đã có tiếng pháo mừng đám cưới của bà Lý lấy thầy Cai rồi. A ha hay quá hé bà Lý lấy thầy Cai. A ha hay quá.

Tiếng pháo át cả tiếng la làm mụ Lý Gương Xá tái mặt. Lão Cai Tổng Gương Xá tức giận sẵn có con roi mây cầm trên tay lão lại vụt đám trẻ con đang reo lên là đám ma thầy Lý đi rồi lại đến đám cưới của cô Lý.

Qua roi quát lên đám trẻ con. Lão Cai Tổng Gương Xá chửi thề inh ỏi:

- Mấy thằng con nhà ranh mô đây hỉ. Cha mẹ chúng mi chết rồi phải không, không biết dạy chúng mi để chúng mi nói láo, nói tiếng như rứa à.

Đám trẻ con nhỏ bị quát, đau rần hết ra, nhưng chỉ một lát sau chúng lại tràn vào la lối hơn hồi nãy thầy Cai uất ức lừa đuổi một đứa định bắt lại nhưng mấy thằng oắt chạy nhanh như chuột lắt thầy Cai không

làm răng bắt được đưa mô hết. Thầy Cai thở hổn hển vì nhọc lại vì tức.

Tiếng pháo vừa dứt thì tiếng khóc của Kiểm Hiền và vợ hân rống lên:

- Anh Lý, anh không sống lại mà coi người ta lấy vợ con anh... Anh có biết người ta định làm chi đám con anh không anh Lý ơi...

Tiếng khóc của vợ chồng Kiểm Hiền như xoáy vào tim mục Lý Gương Xá. Tiếng khóc của vợ chồng Kiểm Hiền đã cho mục Lý Gương Xá biết rõ, ai là người bày mưu ra vụ đốt pháo ni? Mục Lý Gương Xá chỉ đích danh cho Kiểm Hiền vì trong nhà Kiểm Hiền nhiều thắc mắc nhất.

Giữa đám tang ni. Mục Lý Gương Xá đành phải ngậm miệng cho vụ chôn cất ni rồi hãy hay.

Sân đầy xác pháo đỏ hồng. Tiếng kèn đám rước rất bi thảm hòa với tiếng khóc rên rỉ của vợ Lý Gương Xá và đám em dâu của Lý Gương Xá đàn con đàn cháu...

Vụ Bạ Hành xúi đốt pháo sau khi quan tài Lý Gương Xá đặt trên đòn đám ma rồi làm rúng rộ dư luận quanh vùng như là sau đó, Bạ Hành còn đặt một bài về chế giễu cô Ngọt kể từ khi cô Ngọt mè nheo với thầy Ký rượu đến khi lấy Lý Gương Xá rồi đến Lý Gương Xá chết, thầy Đề lên vô lại bị thầy Cai Tổng ghen la hoảng. Sau đó thầy Cai Tổng đã gian dâm với mục Lý Gương Xá làm cho Cai Tổng Gương Xá và nàng Ngọt vợ Gương Xá uất hận.

Nghe bọn mục đồng lũ trẻ trong xã đọc bài về. Ngọt nghĩ ngay đến Bạ Hành, anh chàng học trò của cụ Đồ Phiệt, thân phụ của Ngọt, chuyện làm về riều thiên hạ. Nàng Ngọt chỉ đích danh Bạ Hành, nên khi Cai Tổng Gương Xá đến mục lại làm mặt giận đuổi Cai Tổng Gương Xá ra khỏi nhà rồi nàng bù lu bù loa khóc lóc kể lể:

- Thôi ông đi khỏi nhà tui đi, ông đừng đến đây bêu xấu, bêu hổ cho tui nữa. Thầy Bạ Hành bôi tro, trát trấu vào mặt tôi, vào mặt ông. Hắn đã xúi giục thầy Kiểm Hiền đốt pháo đưa ma thành pháo hợp hôn để bêu ông với tôi. Nay thầy Bạ Hành lại làm về chửi tôi, tôi lỗi chi đâu hay chỉ vì ông mà tôi mang xấu mang hổ như thế ni?

Đã bị má đuổi lại còn bị má sùng nữa thầy Cai Tổng Gương Xá uất hận thầy gọi một thằng nhỏ vô biểu nó đọc cho thầy và nàng Ngọt vợ Lý Gương Xá bài về kể đầu cua, tai heo chứng tỏ rằng chỉ có Bạ Hành mới biết những chuyện quá khứ của Ngọt vợ Lý Gương Xá.

Cai Tổng Gương Xá uất ức, cương quyết vì người yêu trừng trị thằng Bạ Hành ni...

Lão Cai Tổng Gương Xá vào trong nhà mục Lý Gương Xá đang thút thít trong buồng, lão Gương Xá rón rén vào bên người yêu mà nàng không biết, lão ngồi bên Ngọt vuốt mái tóc của người thiếu phụ xinh đẹp có đôi mắt bồ câu đen nháy, đôi môi đỏ, răng ăn trầu cắn chỉ hạt huyền nên trông miệng Lý Gương Xá càng dễ yêu càng xinh đẹp.

- Tôi thề với mình là tôi sẽ giết thằng Bạ Hành. Đứng thằng khốn nạn đó rồi. Trong làng ni không còn ai nữa vì chỉ có hắn mới biết chuyện của mình với thằng Ký rượu chã còn ai vô đây nữa...

- Vì thầy mà tôi chịu nhục như rứa.

Lão Cai ngọt ngào:

- Mình yên tâm, tui xin thề với mình...

Ngọt khẽ đẩy bàn tay của Cai Tổng Gương Xá và ngóch Cai Tổng Gương Xá hỏi:

- Mần chi đó... Nè cấm đó hi.

Cai Tổng Gương Xá trơ trên:

- Trời ơi mình cấm anh thì anh còn sống răng được...

Lần ni Ngọt hất mạnh tay Tổng Gương Xá rồi dần dặt:

- Còn thằng Bạ Hành thì yêng đừng đụng vào người tôi nữa. Tôi bây chừ không tu thì cũng như tu cho rồi. Như thế ni nhục lắm, mần răng tui chịu được.

Cai Tổng Gương Xá uất hận có Bạ Hành đứng trước mắt Gương Xá có thể đánh cái thằng khốn nạn đó một dao. Cai Gương Xá ôm chầm lấy mụ Lý khế nói:

- Thôi tội nghiệp yêng mà mình, ai đời cam làm em bắt quít chuyện thế ni răng được.

21. NHỮNG VỤ KIỆN MIỀN QUÊ

Sau cái chiến công oai hùng đốt bánh pháo đám tang của Lý Gương Xá rồi màn thơ lục bát kiểu thơ về phổ biến khắp xóm, Bạ Hành đắc chí với bọn anh em Kiểm Hiền...

- Mấy chú thấy chưa, mấy hôm ni có thấy lão Cai Tổng hó hé ra đây nữa đâu. Ừ ít ra hán cũng biết chút liêm sỉ như rửa chứ nhưng các chú có thấy bài về của tôi có sai không. Mụ Lý Gương Xá mà biết thân biết phận thì rằng, đuổi thẳng khôn nạn đó đi ra không có thì nhục muôn đời khó mà rửa cho được.

Kiểm Hiền gật đầu tán thành công lao của Bạ Hành:

- Ý rửa, cũng vì rửa mà hôm nay tôi mới mần con cây khao anh đó hi. Tôi đang định nhờ anh mần rằng tổ chức bắt được tại trận hai đứa gian phu dâm phụ rồi mình chiêng làng chiêng nước lại, chuyện ni là tôi đưa đơn lên huyện xin bắt đứa con của anh Lý về nuôi, lấy lại cái gia tài của anh Lý để lại, tôi không chịu để cho bọn chúng hán ăn không gia tài đó. Chỉ anh Lý tui là được.

Lời nói cuối cùng của Kiểm Hiền rồi rưng rưng nước mắt. Bạ hành ngồi suy nghĩ thì Hương Cháp cầm chai rượu rót ra ly của Bạ Hành, vừa thấy Hương Cháp nâng chai rượu Bạ Hành vội cản lại nói:

- Mô được chú? Tôi uống ni là chết tôi rồi, phải cho cái tội của tui càng uống rượu càng mất nhiều tiền.

Kiểm Hiền ngạc nhiên hỏi:

- Răng rửa anh cứ uống đi chứ, hôm nay tôi khao anh mà. Cái công của ông nghĩ bài về đáng bao nhiêu chứ đâu phải cái ni, tôi tiếc là nhà tôi không bằng ai, bằng không thì anh muốn chi cũng được hết, thôi bây chừ anh uống với tui chén nữa nghe anh Bạ.

Bạ Hành lắc đầu nguây nguẩy đáp:

- Không được mô chú Kiểm ơi, tôi không dám uống thêm!

- Răng rửa, bữa nay vui mà Bạ...

Bạ Hành chán nản đáp:

- Chú vui thì được, chớ tôi mà vui kiểu đó thì tôi chết.

Nói tới đây Bạ Hành khẽ xuống giọng nói nhỏ cho Kiểm Hiền nghe:

- Chỗ ăn hút mà chú Kiểm.

- Tui hút mà phải uống rượu thì hút bao nhiêu cho đủ, do đó uống mà bụng vẫn no, thuốc đạo ni lại quá mắc.

Lúc đó Kiểm Hiền, Hương Cháp mới nhớ Bạ Hành ghiền á phiện, rượu trà thuốc phiện kỵ nhau như nước với lửa, phải có nhiều thuốc phiện mới dám uống rượu.

Kiểm Hiền gật đầu nói:

- Được rồi, chúng em đã mời bác chẳng lẽ lại không biết tánh của bác hay bệnh của bác rằng em đã cho chú Hương Công đi mua một hộp 10đ rồi tha hồ bác hút tối ni.

Được tin có á phiến cống. Bạ Hành sung sướng nói:

- Trời ơi được như rửa thì còn chi nữa.

Mâm rượu thịt cây đã gần hết, Bạ Hành thì đã hơi say thì bên ngoài có tiếng nói lớn:

- Bẩm thầy Cai đến chơi xin rước thầy Cai vô chơi.

Bạ Hành có vẻ ngại ngại, không hiểu giờ ni mần răng thầy Cai Gương Xá lại đến đây?

Lão Bạ Hành lật đặt bận chiếc áo dài lưng đen, xỏ chân vô đôi guốc lẹp kẹp đi ra đón thầy Cai Gương Xá.

Bạ Hành vừa ra đến cửa thì thầy Cai Gương Xá đã hăm hăm bước vô, tay cầm cây roi song. Thấy Bạ Hành, thầy Cai Gương Xá vụt cây roi vào cánh cửa rồi thét hỏi:

- Các chú mần chi mà hội họp đông người thế ni?

Bạ Hành hốt hoảng không hiểu vì sao thầy Cai lại đem luật lệ ra hỏi vì sự thật đúng với luật pháp thì hội họp đông quá năm người là phải xin phép dù ăn cỗ hay nhậu nhẹt.

Quá năm người không xin phép có thể bị ghép vào tội dự hội kín, mần loạn thì tù một gông! Nhưng trong dân, trong làng các vị chức việc châm chước cho, thông cảm với nhau mà không hạch hỏi việc ngồi chung quá năm người.

Bữa đánh vụng thịt cây này là do anh em Kiểm Hiên, ăn mừng vụ Bạ Hành bày ra chuyện đốt pháo làm đám ma xúi trẻ con học về chữ cô Ngọt, vợ Lý Gương Xá, chị dâu của Kiểm Hiên nên không ai xin phép. Trong nhà Bạ Hành có trên mười người ngồi nhậu lai rai.

Nào ngờ thầy Cai Tổng đến hỏi giấy phép. Thật là nguy hiểm không có giấy phép, thầy Cai có thể trói cả lại đem đóng trần rồi ngày mai giải lên huyện về tội hội họp bất hợp pháp. Thật là phiền Bạ Hành đành phải xuống nước năn nỉ thầy Cai để may ra trong tình huống chức thầy trò mà Cai Tổng Gương Xá châm chế cho chăng. Bạ Hành gãi tai lễ phép nói:

- Bẩm thầy Cai nhân có con cây mập anh em tôi mần thịt định dùng lai rai vài sợi chó có hội họp chi mô xin thầy Cai lượng tình tha thứ cho anh em chúng tôi xin đội ơn thầy Cai...

Thầy Cai Tổng Gương Xá vẫn nghiêm khắc:

- Chú đứng đầu vụ ni phải không chú Bạ?

Bạ Hành tưởng thầy Cai Gương Xá tha thứ nên Bạ Hành mạnh dạn nói:

- Dạ, bẩm thầy Cai, con đứng đầu vụ ni...

- Rửa hỉ! À té ra chú mi to gan thiệt hỉ! Chú mi định mần loạn, chống lại nhà nước với nhà vua, hội họp để bày mưu tính kế gây rối phải không? Tao biết chú mi ghê lắm. Chú mi có kiêng nể ai mô. Ai chú mi chả chữ chú mi mần về hay lắm mà...

Bạ Hành chột dạ, biết Cai Tổng Gương Xá thâm thù vụ bà vợ Lý Gương Xá nên thầy Cai định trả thù, Bạ Hành đành phải vuốt thầy Cai Gương Xá:

- Bẩm thầy Cai oan cho thằng Hành ni quá... Tôi mô dám mần chi như rửa.

Thầy Cai Gương Xá uất hận:

- Không mi thì đưa mô mần về đó. Mi định mần loạn mà, chả lẽ không quan trị, quan nhậm mô nữa à?

Bạ Hành vẫn năn nĩ:

- Dạ bẩm thầy Cai, xin thầy Cai nhìn lại cho đàn em nhờ...

Thầy Cai Tổng Gương Xá gay gắt:

- Nhìn răng? Mi chửi lên đầu người ta rồi lại nói nhìn lại mi nhờ. Mi chửi mi có nghĩ đến chúng tao không?

Cai Tổng Gương Xá vẫy tay đám tuần phiên đi theo vô trong nhà Dạ Hành. Bọn Kiểm Hiến thấy tình hình có vẻ gay go Cai Gương Xá định trả thù nên khi Cai Gương Xá lẳng nhằng nói chuyện Dạ Hành, bọn Hương Công, Kiểm Hiến bỏ đứa lẫn ra sau.

Cai Tổng Gương Xá cho đám tuần thu xếp rượu lại rồi vô trong nhà khám coi có ai trong đó không? Cai Tổng Gương Xá quyết mần lớn chuyện để trả thù cho thầy Cai và mụ Lý Gương Xá.

Đám tuần phu vô nhà trong lòi bọn Kiểm Hiến, Hương Công và mấy người nữa ra tính trên mười người. Cai Gương Xá hằm hằm hỏi:

- Mấy chú họp ở trong ni để mần loạn phải không? Hừ mấy chú ghê gớm thiệt...

Kiểm Hiến hốt hoảng trước luận điệu vu khống của Cai Tổng Gương Xá, hấn năn nĩ:

- Bẩm thầy Cai anh em nhậu chơi chớ đâu có hội họp chi mô thưa thầy Cai.

Cai Tổng Gương Xá quắc mắt hỏi:

- Ăn nhậu chi những trên mười đứa. Chúng bây mần hội kín chống chánh phủ, chống nhà Vua phải không. Bọn ni không thể mô dùng được nữa. Bây choa tử tế mí bọn mi, bọn bây coi thường bọn choa quá... Tuần đâu gò cổ bọn ni lại đưa ra đình cho toa, rồi gọi Lý Quyền ra đây làm biên bản giải lên Huyện bọn ni với được...

Tiệc nhậu của Kiểm Hiến bỗng nhiên trở thành hội kín chống chánh phủ, chống nhà Vua, Dạ Hành, Kiểm Hiến, Hương Công và mấy gã hảo mực là Gương Xá tái mặt. Một lũ bị trối với nhau dẫn ra đình.

Cai Gương Xá đánh một hồi mõ gọi Lý Quyền ra đình lập biên bản giải lên Huyện Dạ Hành, bọn Kiểm Hiến, Hương Công và mấy tam bản chức việc làng Gương Xá ăn thịt cây khoe thành tích đốt pháo. Sau đám ma Lý Gương Xá và đặt về chửi mụ Lý Gương Xá và lão Cai Tổng Gương Xá.

Thầy Cai Gương Xá ra lệnh cho Lý Quyền lập biên bản giải lên Huyện rồi lão sẽ xuống Huyện sau. Lão Cai Gương Xá về thẳng nhà Lý Gương Xá để báo tin cho người yêu biết lão trả thù xong cho mụ Lý Gương Xá rồi.

Thật ra, mụ Lý Gương Xá đã biết chuyện bắt trối bọn Dạ Hành ngay sau khi Cai Tổng Gương Xá vô nhà Dạ Hành, vì mụ đã cho người theo dõi coi Cai Gương Xá mần chi bọn Dạ Hành để trả mối uất hận cho mụ.

Cai Gương Xá xăm xăm bước vô nhà, hỏi lớn:

- Thím Lý có nhà không?

Mụ Lý Gương Xá tươi cười nhìn Cai Gương Xá âu yếm:

- Đây! Chi đó...

Cai Gương Xá cười rất tươi lại gần mụ Lý Gương Xá khề tát mụ Lý rồi nói:

- Ghét à, tui đã bắt hết bọn thằng Bạ Hành, thằng Kiểm Hiên rồi...

Mụ Lý Gương Xá thích thú:

- Rứa à? Cái thằng Bạ Hành là thằng đàn, tên thâm hiểm nhất...

Cai Tổng Gương Xá vô hẫ trong buồng, mụ Lý đi theo vô. Cửa buồng mở thông thoáng, lão Cai Gương Xá gắt:

- Răng không đóng cửa buồng lại.

Mụ Lý Gương Xá nguých Cai Tổng Gương Xá hỏi:

- Đóng mần chi?

Cai Tổng Gương Xá kéo tay mụ Lý Gương Xá lại phía lão rồi khề hỏi:

- Không thương người ta à?

Mụ Lý Gương Xá vẫn hỏi nhát ngừng:

- Thương chi? Răng mà thương?

Cai Tổng Gương Xá đáp:

- Chuyện thằng Bạ Hành đó?

Mụ Lý Gương Xá cười lẳng lơ:

- Thương chi?

- Em có chi thương mấy?

Mụ Lý Gương Xá làm bộ ngẩn nơ, ngây thơ:

- Có chi mô?

Cai Tổng Gương Xá:

- Yêng khám được cái chi yêng lấy cái nớ hí?

Mụ Lý Gương Xá gật đầu:

- Khám đi...

.....

- Ủ' rồi đây mà...

- Ra coi mà giải chúng nó lên Huyện đi chứ. Minh đã đánh rần thì đánh cho dứt nọc, chứ bộ ông cứ lồi ni chúng hấn lại coi mình còn ra chi nữa...

- Ông nhớ rằng, thằng Bạ Hành mưu mẹo lắm đó, ông giữ không khéo thì hấn giật lại ông cho mà coi.

Nghe mẹ Lý nói khích, lão Cai Gương Xá vùng dậy.

- Chuyện ni thì chúng một gông hết...

Lão Cai nói với giọng rất hách dịch nhưng khi nhìn thấy mẹ Lý Gương Xá nồn nà trước mắt lão. Lão lại đâm cuống. Lão đập vào đùi người yêu.

- Dậy, dậy...

Mẹ Lý Gương Xá quay nhìn lão Cai nói:

- Tui dậy mần chi. Việc của yêng thì yêng lo kêu tui mần chi...

Lão Cai cười khanh khách.

- Dậy đưa tiền cho người ta lễ Quan Huyện thì mới mong bỏ tù bọn chúng nó được chứ, 1đ đâm toạc tờ giấy mà.

Mẹ Lý Gương Xá gay gắt:

- Răng tui lại phải bỏ tiền?

Lão Cai biết mẹ Lý Gương Xá găng lắm, vợ Lý Trưởng có khác nào cũng khôn lắm. Lão đành xuống nước:

- Thì mình cho tui vay chẵn lễ bấy chừ về nhà lấy tiền con mẹ Cai biết cũng phiền.

Mẹ Lý Gương Xá nghe lão Cai nhắc đến mẹ vợ lớn của ta mẹ đâm tức:

- Biết thì răng. Mần việc quan phải rửa chừ. Rửa lúc ấy tiền bỏ vô hầu bao thì răng. Răng mà khôn rửa...

Lão Cai Gương Xá ôm chầm lấy mẹ Lý nựng:

- Thì mình cho anh mượn bấy chừ tiền nong chi rồi mình cũng giữ hết chứ, con mẹ thì ăn thua chi nữa.

Câu nựng của lão Cai Tổng cáo già quả có giá trị. Mẹ Lý Gương Xá thích thú nhưng mẹ vẫn làm cao:

- Tui cho ông mượn, mai ông có tiền thì phải trả tui hỉ...

- Ủ...

Mẹ Lý vừa trong buồng đi ra thì bên ngoài có tiếng chó sủa, mẹ ngo ra cổng thấy thấp thoáng có bóng người rồi con chó lông lên kêu oăn oăn, mẹ Lý lên tiếng:

- Người mô đánh chó nhà người ta đó?

Bên ngoài có tiếng giọng đàn ông ồ ồ hỏi giọng lại:

- Bà Lý có ở nhà không?

- Ai đó...

- Cữu Mạnh đây? Có trát đòi mụ Lý ơi...

Mụ Lý lật đật hỏi:

- Trát Huyện hỉ! Ông Cữu.

Cữu Mạnh cười đáp:

- Không trát Huyện thì là trát của thầy Cai à?

Thầy Cai Tổng Gương Xá ở trong buồng nghe có trát Huyện liền đi ra thì gặp Cữu Mạnh, lính lệ trên Huyện đang đi vô thầy Cai bèn hỏi:

- Ông Cữu đi mô đó?

Cữu Mạnh thấy thầy Cai bèn reo lên:

- A thầy Cai cũng có ở đây à.

Cai Tổng Gương Xá nghĩ ngay đến chuyện lợi dụng Cữu Mạnh để dọa bọn Bạ Hành giải Bạ Hành về Huyện nên Cai Tổng Gương Xá quay lại nhìn mụ Lý Gương Xá.

- Cha hôm nay ông Cữu trên Huyện xuống, bà Lý mần con gà để thết ông Cữu.

Cữu Mạnh cười hô hô:

- Trời ơi, được cô Lý cho uống thì còn chi bằng nữa uống rượu rồi mần răng lại không có tiền về xe.

Cai Tổng Gương Xá cười đáp:

- Được rồi, ông Cữu vô đây răng mà không có tiền về xe cho ông Cữu về Huyện à. Ông Cữu đi qua đình làng tui có thấy đám Bạ Hành ngoài đó không?

Cữu Mạnh lắc đầu:

- Chả thấy chi hết. Ngoài đình có người mô.

Thầy Cai giật mình ngạc nhiên:

- Răng lạ rứa? Bọn chúng nó hội họp tui vừa bắt giải ra đình mà...

Cữu Mạnh hỏi:

- Hội họp răng?

- Chúng nó mần chi mà họp...

Cai Gương Xá mần bộ bí mật đáp:

- Nào ai biết chúng nó họp chi... Được tin chúng nó họp đông quá nên tui cho người đi bắt chúng nó giải

ra đình để rồi giải ra Huyện. Hay là có chuyện chi đây... Ông Cửu ngồi chơi hỉ, tui ra ngoài đình coi ra rãng chuyện nì.

Cửu Mành gật đầu:

- Ủ, thầy Cai ra coi rãng, nếu cần tui ra giúp thầy Cai luôn...

Cai Tổng Gương Xá lật đặt xách hèo ra đình thì quả bọn Bạ Hành, Hương, Hiền không còn ở ngoài đình nữa mà bọn tuần phiên chẳng có ai? Cai Tổng Gương Xá uất hận đi lại bên chiếc mõ gỗ vào miệng, cầm dùi vang lên chiếc mõ liên hồi gọi Lý Hương và tuần phu ra đình. Đó là hiệu lệnh cần kíp của thầy Cai.

Tiếng mõ gióng lên vang thật xa, Lý Hương nghe tiếng mõ lật đặt bận áo ra đình. Thường khi có tiếng mõ đánh liên thể là có quan trên hay có chuyện khẩn cấp mới đánh. Dân làng nghe tiếng gõ nì lo ngại. Các Lý Hương tuần phiên phải chạy vội ra đình làng để trình diện.

Thầy Cai còn giang tay đánh mõ thì thằng Cú, mõ làng chạy ra đình trình diện thầy Cai rồi. Vừa thấy thằng Cú, thầy Cai đã gắt hỏi:

- Cú, mi biết mấy đứa tao bắt ra đình đây đi mô không?

Cú lắc đầu đáp:

- Dạ bẩm thầy Cai con không biết.

- Rãng mi không biết, lúc tao giải bọn chúng nó ra đình cả làng nì biết mà, đưa mô tha bọn chúng...

Cú đáp:

- Bẩm thầy Cai từ sáng tới giờ con ra đồng cấy cho xong thửa ruộng làng cấp, vì hôm nì con vừa mượn được con trâu bên nhà bà Cửu Ngõ.

Thầy Cai sốt ruột đánh cho thằng Cú một hèo rồi nói:

- Như rứa thì mi nói ngay cho choa biết, mi còn vòng vo mần chi, đi mời tất cả Hương Lý trong xã ra đây choa, chà quân nì gan thật. Còn mấy tuần phiên canh thằng bọn Bạ Hành nữa.

Thầy Cai không ngờ rằng, sau khi thầy bắt bọn Bạ Hành, Kiểm Hiền ra đình trối lại định về khoe với mụ Lý Gương Xá cái chiến công rực rỡ của thầy và thầy sẽ làm tờ bẩm lên Huyện thì Kiểm Thạch, lão Hương Kiểm say rượu suốt ngày lơ mơ đi ra thấy Bạ Hành và Kiểm Hiền cùng đám Lý Hương cựa bị trối bèn hỏi:

- Chuyện chi đây mấy trụ?

Bạ Hành thuật lại chuyện đánh vụng thịt cày bị thầy Cai đến bắt cho rằng tụ họp đông người không xin phép, định giải lên Huyện, Kiểm Thạch cười hô hô:

- Tưởng chuyện chi chớ chuyện đánh vụng thịt cày thì bắt làm chi. Thôi các bác về đi rồi lát nữa tui biểu thầy Cai cho.

Nói rồi đích thân Kiểm Thạch tha tất cả về, Kiểm Thạch tha xong bọn Bạ Hành là chân nam đá chân bắc vừa đi vừa ngêu ngao hát, đi về ngủ nên khi tiếng mõ thầy Cai gióng lên Lý Hương trong làng ra đình thầy Cai hỏi chuyện tha Bạ Hành không một ai biết, cuối cùng thầy Cai cho gọi gã tuần phiên Quý ra hỏi thì chính là Kiểm Thạch tha tất cả.

Thầy Cai vội cho người đi tìm Kiêm Thạch thì Kiêm Thạch còn ngủ vùi trong đám rơm, đánh thức mãi cũng không dậy, thầy Cai uất ức vô tận chỗ Kiêm Thạch nằm lồi cổ Kiêm Thạch thì Kiêm Thạch ngớ ngẩn không nhớ mình có tha bọn Bạ Hành không? Thầy Cai uất hận vác hèo đánh Kiêm Thạch. Kiêm Thạch vốn là một anh chàng đã từng đi lính tập, khỏe mạnh và được Hàm Cửu Tổng nên về làng nhận được chức Hương Kiêm, coi tuần phu canh gác và đi coi đồng án, bị thầy Cai quát hai hèo, hấn nổi sùng bắt lấy hèo của thầy Cai ra định quật lại may có tuần phu đi theo can ra. Thầy Cai hăm hừ dọa đưa chuyện ni lên Huyện. Thầy Cai vu cho bọn Bạ Hành định làm loạn tụ tập nhau để bàn chuyện quốc sự với sự a dua của Kiêm Thạch.

Cai Tổng Gương Xá trở vô nhà mộ Lý Gương Xá hăm hăm chửi thề. Cửu Mành hỏi:

- Chuyện chi đó thầy Cai?

Thầy Cai sợ mộ Lý Gương Xá chửi nên chỉ hăm hừ đáp:

- Phải bỏ tù hết bọn ni mới được. Ông Cửu biểu có trát đòi của Quan Huyện mô đưa coi?

Mộ Lý Gương Xá đành phải rút trong ruột tượng ra đồng bạc đồng đưa cho Cửu Mành.

Thầy Cai Gương Xá, mộ Lý và Cửu Mành lật đặt lên đường. Từ làng Gương Xá lên Huyện đi trong 1 tiếng đồng hồ là đến nơi. Phố Huyện hiện ra trước mặt mọi người. Dãy phố chạy dài một vài chiếc nhà ngói lẩn trong đám nhà lụp sụp. Đằng sau phố Huyện là con đường xe lửa bên con đê cao.

Lão Cai Gương Xá xách ô đi trước, mộ Lý lẻo đẻo qua sau, Cửu Mành đi sau rốt. Vào đến đầu phố Huyện lão Cai Gương Xá vội bỏ đôi giày cặp nách xuống kéo chiếc ống quần thầy sấn lên đi cho nhanh giương cái dù đen ra擋 thầy Cai.

Bỗng mộ Lý Gương Xá đi lại chỗ thầy Cai Gương Xá hỏi:

- Thầy Cai rằng bọn Bạ Hành, Kiêm lại ở Huyện rồi.

Thầy Cai giật mình ngẩng đầu lên nhìn:

Quả bọn Bạ Hành đang đứng trước một quán mặt đũa mô cũng đỏ gay gắt chứng tỏ bọn Bạ Hành đã nhậu thầy Cai uất ức chửi đồng một câu giằng mặt bọn Bạ Hành:

- Lăn ni rồi chúng bây biết tay choa.

Bạ Hành nghe rõ câu thầy Cai dọa, nhưng hấn đi lại Kiêm Thạch vốn là đứa ngỗ nghịch chửi lại ngay:

- Biết mèo mô cắn miếu mô, gian dâm với vợ người ta thì rữ tù. Chuyện ni ông cho mất Cai Tổng. Quan Huyện xử không được thì lên Phủ Thừa, Phủ Doãn lên đến kinh đô.

Bạ Hành là đứa thâm thúy. Hấn muốn chia rẽ hàng ngũ thầy Cai nên hấn lên tiếng gọi Cửu Mành:

- Trời ơi, cả ông Cửu đi mô đó ông Cửu, vô đây nhậu mí anh em tui vài sợi.

Cửu Mành cười chào:

- Ông Bạ rằng dạo ni khá không cho anh em vay tí tiền chớ.

Bạ Hành làm bộ kẻ cả:

- Cần chi phải khá, ông Cửu muốn lúc mô mà chả có, vô đây ông Cửu.

Nghe Bạ Hành nói như thế Cửu Mạnh sung sướng bỏ Cai Tổng Gương Xá vào với Bạ Hành, Cai Gương Xá giận đỏ mặt gọi giật Cửu Mạnh lại:

- Bác Cửu đi mô rứa? Sắp định liên kết với mấy thằng làm loạn hi.

Cửu Mạnh đã giận sẵn Cai Gương Xá nên khi nghe Cai Gương Xá vu mình định làm loạn liền nổi giận:

- Thầy định vu ai làm loạn đó? Thầy định vu cả tôi nữa à. Tôi nói thật để thầy biết tôi trình Quan Huyện chuyện thầy vu cho tôi à...

Lão Cai Gương Xá biết Cửu Mạnh lật ngược nên lão hậm hực nói:

- À té ra bác Cửu theo với bọn Bạ Hành, bọn Kiểm Thạch. Thôi được rồi, bác có lý của bác, tôi có lý của tôi, để tôi lên trình Quan Huyện coi ra rằng.

Mụ Lý Gương Xá thấy tình hình có vẻ căng rồi. Mụ bèn kéo lão Cai Gương Xá đi:

- Thôi mà thầy Cai, công việc của mình thì mình lo, chi mà cãi nhau với người ta. Minh vô ngay Quan Huyện có phải hơn không.

Lão Cai Gương Xá đi thẳng đến hiệu tạp hóa của chú tàu Woòng mua một gói trà, một cân táo tàu, một chai rượu mạnh đặt trên một chiếc khay bưng vô Quan Huyện. Dưới gói trà tàu thầy Cai còn để tờ giấy con công 5đ, đó là tiền giấy bút tạ quan.

Từ hai hôm nay Quan Huyện có vẻ mệt nhọc uể oải không muốn ra công đường. Bà Huyện vẫn còn ở Huế vì cụ cố nhạc phụ của Quan Huyện còn đau. Bà Huyện phải ở lại chăm lo cho cha già. Quan Huyện ở Huyện với Duyên người em dâu của Quan Huyện, vợ cậu Chó, Quan Huyện mệt bãi hoại vì đã hai đêm rồi Quan Huyện dùng sức quá nhiều.

Cái tuổi của nàng Duyên đang có sức dẻo dai thì Quan Huyện phải nhờ đến chú tàu lang thuốc mấy điều thuốc phiện hỗ trợ. Tuy có sức dẻo dai nhưng khi đã xong xuôi rồi Quan Huyện nằm khờ ra thở còn nàng Duyên vẫn tỉnh táo như không có chuyện chi thỉnh thoảng Duyên khiêu khích Quan Huyện làm Quan Huyện dù có mệt khờ cũng cố gắng làm chuyện anh hùng chịu chuộng Duyên.

Mỗi buổi sáng khi Duyên đã dậy tắm rửa thì Quan Huyện vẫn còn ngủ mệt cho đến gần 10 giờ sáng, Quan Huyện mới ra công đường xử chuyện kiện tụng của đám dân đen.

Chiều nay Quan Huyện phải ngủ một giấc ban ngày cho đến 3 giờ rưỡi chiều, rồi Duyên cũng phải vô đánh thức Quan Huyện dậy ra công đường, thì vừa gặp thầy Cai Gương Xá và mụ Lý Gương Xá khệ nệ mang khay trà, táo, tiền, rượu vào. Thầy Cai gãi đầu gãi tai thưa:

- Bẩm Quan Lớn hôm ni con được trát đòi của Quan Lớn mụ Lý Gương Xá lên hầu Quan Lớn. Nhân đây tui xin trình Quan Lớn một việc to tát, chuyện ni là chuyện mà tui nghi có dính líu đến quốc sự nên không dám trì hoãn phải tức tốc lên trình với Quan Lớn.

Nghe đến chuyện quốc sự, Quan Huyện đâm lo không hiểu chuyện chi bèn hỏi:

- Có chuyện chi đó thầy Cai, chúng hần làm chuyện hội kín rằng.

Thầy Cai Gương Xá thưa:

- Tôi nghi là như rứa.

- Bẩm Quan Lớn sáng ni tôi đến nhà Bà Hành, Cự Hương Bà Gương Xá nghiệm á phiện, thấy tụ tập đông người lại có đánh vụng thịt cây không hiểu bản tán chuyện chi. Trước đó trong xã tôi lại có giấy về xuống giục bọn trẻ hát bài về chửi bới người khác tôi sợ chúng nó làm chuyện ghê gớm như chuyện hội kín, hội hồ chi đó nên bắt tất cả ra đình làng định giải xuống Huyện để xin Quan Lớn phán phạt khi tôi trở về nhà thằng Kiềm Thạch ra mở trời cho tất cả chúng hần về. Khi tôi trở ra đình thì bọn chúng nó đi hết tôi lật đật về Huyện thì thấy bọn Bà Hành, Kiềm Hiền, Hương Hoạch, Kiềm Thạch đã có mặt ở phố Huyện rồi, dạ bẩm Quan Lớn cái bọn ni là bọn nhiều mưu mẹo, nhiều chuyện lắt, chúng nó gây khó khăn rất nhiều cho tôi trong khi làm việc quan.

- Dạ bẩm Quan Lớn, bọn chúng nó toàn là bọn nhà giàu nên chúng nó mới có tiền bạc làm chuyện hội kín, hội hồ, kéo bè, kéo cánh như rùa. Tôi lên trình với Quan Lớn chuyện ni mà khi gặp chúng hần ở cửa Huyện, chúng hần còn mua được anh Cửu Mạnh người đưa trát về cho chị Lý đây.

- Dạ bẩm Quan Lớn, tui cũng xin kể để cho Quan Lớn biết, thằng Bà Hành là học trò của cụ Đồ, thân phụ của chị Lý Gương Xá lúc còn thiếu thời hần mê say chị Lý Gương Xá nên nay thấy chồng chị chết, hần có ý dòm ngó chị Lý đây mới bày ra chuyện làm về chế riều làm xấu chị Lý đây. Bẩm Quan Lớn, xin Quan Lớn đèn trời soi xét cho.

Quan Huyện nghĩ ngay đến chuyện kiểm ăn trong vụ này. Quan Huyện nhìn mặt Lý Gương Xá có nét mặt trái soan xinh xắn, đôi môi ăn trầu cánh tri hàm răng đen nháy thật là duyên dáng bèn hỏi:

- Chị Lý năm nay mấy tuổi rồi?

Mụ Lý Gương Xá bẽn lễn đáp:

- Bẩm Quan Lớn, cháu được 27 tuổi.

Quan Huyện khen:

- Chà chị Lý còn trẻ quá hỉ, thế ni mãn răng ở vậy được, chắc phải lấy chồng quá hỉ!

Mụ Lý bẽn lễn không trả lời, thì thầy Cai Gương Xá đã thưa:

- Dạ bẩm Quan Lớn chị Lý đây là con nhà nho, ông già chị ấy là cụ Đồ, dạy học trò trong làng nhiều lắm. Dạ bẩm tui cũng là học trò của cụ Đồ...

Quan Huyện hỏi:

- Răng chuyện thằng Bà Hành có đúng như thầy Cai trình không chị Lý.

Mụ Lý đáp:

- Bẩm Quan Lớn dạ đúng... Bà Hành là đứa gian ngoa, bẩm Quan Lớn.

Quan Huyện cau mặt:

- Rứa thì phải bỏ tù bọn ni láo quá hỉ.

Thầy Cai vội nói vô:

- Dạ bẩm Quan Lớn nhà họ giàu lắm mà ngay cả Cửu Mạnh bỗng nhiên cũng theo phe bọn hần...

Quan Huyện bấm chuông gọi người lính hầu trà vô dạy:

- Mi gọi thằng Cửu Mạnh lên đây tui biểu hi.

- Dạ...

- À mi cũng ra coi đũa mô là Bạ Hành, Kiểm Hiên, Kiểm Thạch thì gọi hết vô đây cho quan dạy nghe?

- Dạ...

Quan Huyện phê vào cái trát rồi bảo thầy Cai Gương Xá:

- Thầy đưa chị Lý Gương Xá sang bên thầy Đề để thầy Đề lấy thêm cung rồi vài ngày đưa ra tòa về tội cố sát Gương Xá.

Thầy Cai Gương Xá chấp tay xá Quan Huyện rồi đưa mụ Lý sang thầy Đề để thầy Đề hỏi cung.

Bước ra ngoài văn phòng Quan Huyện, thầy Cai dừng lại chờ mụ Lý ra hỏi:

- Sang lão Đề mình phải làm bộ nghiêm trang đừng để cho hấn bồm xồm nói chuyện lời thôi đó nghe...

Mụ Lý nghĩ ngay đến chuyện hôm trước thầy Đề đã vào trong buồng mụ định làm trò hót tay trên Gương Xá làm Cai Gương Xá phải la lớn là thằng Kiểm Chi đã trốn để phá cuộc xâm nhập của thầy Đề. Hôm nay được Quan Huyện đưa mụ Lý Gương Xá sang thầy Đề lão cai đâm ghen. Mụ Lý nguýt thầy Cai rồi hỏi:

- Răng, ông giận răng?

- Bậy chừ mình vô chỗ lão Đề để lão hỏi thêm cung về chuyện Kiểm Chi đâm chết anh Lý, tôi biết cái lão Đề khôn nạn ni là thứ đểu giả hay tính chuyện tào lao lắm. Đó, mình coi tới hôm đó, nếu tôi không la lên thì hấn đã xâm phạm tiết hạnh của mình rồi còn chi nữa!

Mụ Lý bển lên:

- Người ta chỗ người lớn mà.

Thầy Cai cúi:

- Người lớn răng?

- Hấn là người lớn à?

- Thì bậy chừ người ta mần chuyện quan...

- Mần việc quan mới hay lợi dụng...

- Thì ông biểu tôi mần răng bậy chừ...

Lúc đó, bọn Cửu Mạnh, Bạ Hành, Kiểm Hiên kéo lũ lượt vào trong công đường mỗi người mang một khay đồ vật biểu Quan Huyện, lão Cửu Mạnh hiu hiu tự đắc vừa trông thấy mụ Lý và thầy Cai hấn đã chửi đồng:

- Thằng điếm, con giang hồ định mần chi choa, chuyện ni rồi biết tay choa, làm gáo giỡ mồi lời thôi cho chúng nó giỡ nốt.

Kiểm Thạch hầm hầm chửi:

- A con điểm chồng vừa chết đã đi với thằng khốn nạn đã vu oan và họa cho đám em chồng, chuyện ni bây chớ bán nhà bán ruộng đi chơi với chúng bây coi rãng. Đừng cậy làm Cai Tổng mà hăng cả chức Cai Tổng bây chừ cũng biết tay chớ.

Ở bên trong Quan Huyện nghe tiếng rầm rầm ở ngoài bèn lên tiếng hỏi:

- Chuyện chi đó bây?

Cửu Mãnh lật đặt ra hiệu cho đám Kiểm Hiến yên lặng rồi nói:

- Bây chừ tui đưa mấy chú vô, mấy chú xụp xuống lạy hết nghe, rồi tui bẩm với Quan Lớn.

Nghe bọn Bạ Hành, Kiểm Thạch chửi. Thầy Cai và mụ Lý nhìn nhau với dáng điệu uất hận nhưng cả hai đều như cảm thông cho nhau rằng, chuyện ni làm to chuyện, mất tiền với bọn khốn nạn ni rồi.

Mụ Lý Gương Xá cuống lên hỏi:

- Bây chừ mần rãng hi?

Cai Gương Xá vẫn lên mặt hách dịch với người đẹp:

- Chuyện ni phải bỏ tù bọn chúng chứ rãng.

Bọn Cửu Mãnh kéo vào công đường, Quan Huyện thấy một lũ đội khay lễ vật đang quỳ mọp dưới sân gạch bèn hỏi:

- Chuyện chi đó hi? Mấy chú mần rãng làm loạn phải không?

Thầy Cai và mụ Lý Gương Xá đứng ngoài nghe Quan Huyện hỏi câu đó thật là hả hê, thầy Cai nói:

- Chuyện ni thì bây một gông...

Bên trong Cửu Mãnh gãi đầu gãi tai thưa:

- Bẩm lạy Quan Lớn đền trời soi xét cho mấy chú ni là em ruột của Lý Gương Xá, đũa là bạn học từ hồi còn nhỏ, thấy mụ Lý Gương Xá chồng vừa chết, mới chôn đã mê say lão Cai Gương Xá nên họ chống lại chuyện bại hoại luân thường đạo lý đó liền bị thầy Cai đặt chuyện vu cáo cho là lập hội kín, chính con là người mới được chứng kiến tất cả mọi việc, con dâm thương hại mấy chú ni, thì thầy Cai cũng dọa cả con nữa. Dạ, bẩm lạy Quan Lớn thấy Cai Gương Xá làm cho dân chúng uất ức mới phải đem đầu lên cửa Quan Lớn xin đền trời soi xét cho...

Nghe Cửu Mãnh thưa với Quan Huyện đám Kiểm Hiến, Bạ Hành lại gục đầu xuống thưa với Quan Huyện. Quan Huyện thấy lễ vật cũng có vẻ bộn bèn lên tiếng dạy:

- Thôi cho mấy chú đứng lên ta hỏi.

Cả lũ đồng thanh:

- Dạ...

Tất cả đều đặt khay vật xuống đất rồi Cửu Mãnh lần lượt đưa vào nhà trong cho Quan Huyện, trên mỗi khay có tờ giấy năm đồng, Quan Huyện nhặt bỏ vô túi và phán:

- Thôi người làng ăn ở cho nó có tình có nghĩa nghe không? Đừng lộn xộn mà bị tù đó hỉ!

- Thôi các chú lui ra.

Đứng bên ngoài thầy Cai nghe Quan Huyện phán, thầy mỉm cười đắc chí.

- Tưởng rằng, như rứa cũng đi kiện. Rồi chúng bây biết tay choa.

Bọn Bạ Hành, Kiểm Thạch, Kiểm Hiên, Hương Hoạch hí hửng ra ngoài. Cửu Mãnh đưa lễ vật vô nhà quan, xong cũng chạy vội theo bọn Bạ Hành. Thầy Cai nhìn theo bọn Bạ Hành kéo ra khỏi Huyện mà uất ức thầy bảo mục Lý:

- Minh vô coi thầy Đề hỏi cung rằng rồi ra ngoài hàng Woòng bán chạp phở đó, tôi chờ hỉ.

Mục Lý Gương Xá gật đầu:

- Chờ tui đó hỉ.

- Ừ.

Mục Lý đi vô chỗ thầy Đề Lại ngồi, thấy mục Lý thầy mỉm miệng cười:

- Răng chị Lý vẫn mạnh chứ?

- Dạ cảm ơn thầy vẫn mạnh.

Mục Lý đưa cái trát đòi cho thầy Đề và nói:

- Bẩm thầy, Quan Huyện bảo đưa sang trình thầy.

Thầy Đề vừa trông thấy mục Lý Gương Xá, thầy nghĩ ngay đến chuyện đêm trước cá đã cắn câu, vì thằng khôn nạn Cai Gương Xá ghen ghét đã la hoảng phá đám làm thầy Đề mất hết dịp may hiểm có và suốt đêm ấy thầy Đề và thầy Cai canh chừng nhau cho đến sáng, chờ cho kẻ nào ngủ trước là kẻ kia nhập phòng, nhưng rồi rốt cuộc chẳng người nào được chi hết, thầy Đề hậm hực ra về cho đến nay khi vừa trông thấy mục Lý, đôi má hây hây đỏ, cặp mắt thật tình tứ duyên đáng, thân hình cân đối, thầy Đề gọi reo lên:

- Chà cô Lý hôm ni răng lại đến đây hỉ, từ hôm nớ về không lúc mô là tôi không nghĩ đến cô, vẫn mạnh giỏi chứ cô Lý?

Mục Lý cười duyên dáng:

- Dạ tôi đội ơn thầy...

Mục Lý Gương Xá đặt cái trát đòi xuống bàn. Đề biểu lính lệ xách chiếc ghế mời mục Lý ngồi xuống rồi hỏi:

- Thôi được chuyện ni thì hãy dẹp lại một bên mà lúc mô cũng được. Mục Lý muốn bỏ tù thằng Kiểm Chi ám sát thầy Lý bao nhiêu tui cũng mần cho nhưng còn chuyện ni nữa tôi nóng lòng quá.

Mục Lý Gương Xá nghe thầy Đề nói, mục ngượng nghịu sức nhớ đến đêm hôm trước thầy Đề vô buồng mục làm mục van cũng không được, mục xin cũng không xong, thành ra mục phải chịu thầy Đề thì lão Cai đến phá đám. Hôm nay thầy Đề lại hỏi chuyện, mục ngượng không trả lời, thầy Đề lại hỏi:

- Răng hôm ni mụ xuống mí ai?

Mụ Lý thật thà đáp:

- Dạ bẩm xuống với thầy Cai.

Thầy Đề uất hận:

- Lại thằng quỷ đó hoài hỉ, răng không đi một mình, từ làng xuống Huyện chi mô mà cứ để thằng quỷ đó đeo hoài rứa.

Mụ Lý đáp:

- Dạ bẩm, thầy Cai thấy em mẹ góa con cô thầy giúp dùm.

Thầy Đề cau mặt hỏi:

- Mẹ góa con cô hay mẹ tròn con vuông cũng rứa? Từ làng xuống Huyện có chi mô mà em phải cần thằng khốn nạn đó. Tôi coi nó mê em rồi đó hỉ. Hôm nọ hấn phá đám bọn chúng mình là tôi biết thằng đó ghen với tôi. Hôm ni em ở lại đây để cho hấn về một mình rồi tôi giúp cho em mọi việc trên Huyện ni.

Mụ Lý cười đáp:

- Dợ, cảm ơn thầy Đề...

Thầy Đề hỏi:

- Được rồi không cần ơn với huệ chi nữa nhưng em có bằng lòng ở lại không?

Mụ Lý chối:

- Dạ bẩm thầy Đề cho em khi khác em còn con mọn...

- Thì bỏ hấn ở nhà một bữa cũng được chứ răng, chớ mô mà sợ.

Mụ Lý vẫn chối từ:

- Dạ bẩm thầy Đề nhà cửa vắng vẻ lắm và lại em vừa mới chôn cất nhà em, đi rứa làng xóm người ta cười cho.

Thầy Đề gạt:

- Cười chi, đưa mô cười vĩa gãy răng chúng hấn chớ.

Mụ Lý cười không đáp, thầy Đề nói như ra lệnh:

- Ở lại đó hỉ. Hôm ni tôi có nhiều chuyện muốn bàn với em.

Mụ Lý lại từ chối:

- Dạ bẩm còn thầy Cai chờ...

Thầy Đề nghe nói đến thầy Cai thì không chịu được nữa:

- Thầy Cai rằng? Hấn lộn xộn tui cách chức hấn à.

- Bẩm thầy, thầy Cai đưa em đi, chẳng lẽ để thầy Cai về một mình không tiện rồi tiếng tăm trong làng, trong xóm...

- Em đi việc quan mà. Em đi lên Huyện là vì chuyện của chồng em, chuyện em trả thù cho thầy Lý.

Nghe thầy Đề nói đến chuyện trả thù cho chồng, mụ Lý cảm động:

- Dạ trăm sự chi nhờ thầy Đề giúp dùm, em xin tạ ơn thầy Đề. Em không dám quên ơn thầy Đề.

Thầy Đề nghe chuyện ân huệ:

- Thì tôi biểu ở lại đây ngày mai còn phải khai cung nữa. Nhứt định chuyến ni tôi bỏ tù thằng Kiểm Chi trả thù cho thầy Lý chồng em mà.

Mụ Lý đành thú thật:

- Bẩm thầy Đề em chỉ sợ tai tiếng.

- Ai mô mà biết chỗ đó. Em ở lại vì chuyện quan có trát của Quan Huyện đòi, dứa mô dám nói.

- Sợ thầy Cai đồn đãi...

- Đồn rằng?

- Chuyện em ở lại đêm.

- Thì rằng? Hấn đâu phải là chồng em, hay họ hàng bên chồng em?

Mụ Lý thú thật:

- Dạ bẩm con sợ bà Đề nhà nữa?

Thầy Đề cười thích thú:

- Khỏi lo mụ Đề nhà tui đi sanh ngày hôm qua và không có ai biết, mụ Lý có thể ở ngay trong nhà tui được mà...

- Dạ bẩm còn các cô, các cậu...?

- Tui nó ngủ như chết, biết chi mô em bằng lòng ở lại hi?

Mụ Lý khẽ gật đầu, thầy Đề mừng hú vầy gọi gã lính lệ hầu:

- Thập Tường, mi đưa bà Lý xuống nhà choa hỉ...

Nói rồi thầy Đề quay lại bảo mụ Lý:

- Bậy chừ cũng gần tàn hầu rồi, em theo Thập Tường xuống dưới lát nữa choa về nói chuyện, còn chuyện cái trát ni, mình làm trong bóng tối ni cũng được. Em chỉ cần ký vô là xong tui bao tất cả việc cung khai cho em.

Mụ Lý đành đứng dậy theo Thập Tường đi xuống nhà thầy Đề.

Thầy Cai đứng ngoài đợi, thấy mẹ Lý ra bên vẫy gọi:

- Hú... hú...

Mẹ Lý quay lại cười không đáp. Thầy Cai vội chạy lại hỏi:

- Đi mô rứa?

Mẹ Lý nói dối:

- Xuống thăm bà Đề...

- Thăm chi?

- Bà Đề mới sanh.

- Lúc mô về?

- Thầy Cai về trước rồi em về sau.

Thầy Cai Tổng Gương Xá như có linh tính chuyện chi sắp xảy ra giữa mẹ Lý Gương Xá và thầy Đề, thầy Cai Gương Xá nghiêm nghị nói:

- Hay lão Đề rủ rê em...

Mẹ Lý Gương Xá quắc mắt nhìn thầy Cai:

- Răng? Thầy nói răng? Ai rủ rê tui, tui bằng ni tuổi còn ai mần chi được tui...

- Rứa em ở lại nhà thầy Đề mần chi?

- Thăm cô Đề sanh. Minh ăn ở cho có nhân tình chút xíu. Dù rằng thầy Đề cũng là người đang giúp tui...

Thầy Cai đành phải nói bực xuôi...

- Rứa em ở lại tui về răng?

Mẹ Lý Gương Xá nói gắt:

- Tui ở lại còn thầy muốn về hay ở lại tùy thầy.

Thầy Cai hỏi:

- Em ở lại, tối em ngủ mô?

- Ngủ mô cũng được.

- Hay tui ở lại đón em...

- Có khi tui ngủ lại trong nhà thầy Đề với cô Đề cho vui.

- Răng ngủ lạ rứa?

- Chi mà lạ. Cô Đề sanh chứ răng?
- Còn thầy Đề...
- Thầy Đề ngủ đâu mặc thầy nớ, tui răng biết được...
- Em định bỏ tui đêm ni.

Nghe thầy Cai nói giọng thều nhào mụ Lý nghe thấy áy náy:

- Thì mình phải làm răng cho thầy Đề giúp dùm cho mình, tui nhứt định trả thù anh Lý, tui bỏ tù chung thân thằng Kiêm Chi...

Thầy Cai nóng ruột:

- Em định trả ơn thầy Đề?

Mụ Lý Gương Xá quắc mắt hỏi lại:

- Trả ơn răng. Thầy Cai nói chi kỳ rứa.
- Bậy chừ em quyết ở lại...
- Chứ răng nữa...

Thầy Cai có vẻ buồn. Xách dù quay đi. Mụ Lý Gương Xá theo gã lính lệ xuống nhà thầy Đề.

Mấy đứa con thầy Đề thấy mụ Lý Gương Xá bèn hỏi:

- Rứa chú Thập?

Thập Tường đáp:

- Cô Lý Gương Xá đến thăm cô Đề.

Đứa con trai thầy Đề nói:

- Mạ tui đi sanh ngoài Huế mà... mô có nhà mà thăm. Chú tui biểu răng chú Thập?
- Thầy biểu đưa cô Lý xuống chơi với chúng mi...
- Chơi răng? Lúc mô chú tui về hỉ!

Thập Tường quay lại biểu với mụ Lý Gương Xá:

- Bà Lý ngồi đây chơi hỉ, tui lên trình với thầy Đề...
- Dợ...

Thập Tường trở lên phòng làm việc nhà Lại. Bên ngoài cổng Huyện, thầy Cai Gương Xá vẫn thập thò coi mụ Lý xuống thầy Đề mần chi. Lão thấy mụ Lý vô trong nhà thầy Đề rồi biệt luôn, thầy Cai đứng ngoài vừa ức, vừa ghen. Thầy cố chờ coi trong nhà thầy Đề có người, thầy hỏi thăm mụ Lý mần chi trong nớ? Bà Đề có nhà không?

Chờ lúc lâu đứa ở nhà thầy Đề mới đi ra. Thầy Cai Gương Xá tiến lại hỏi thăm:

- Nè cô? Thầy Đề làm việc về chưa?

Đứa ở gái nhìn thầy Cai Gương Xá rồi nguýt một cái lưng thừng đi. Thầy Cai Gương Xá ngượng ngịu đi theo hỏi:

- Tui muốn hỏi cô điều ni, cô mần ơn giúp cho tui, tui xin tạ ơn cô mà...

Nghe nói đến hai chữ tạ ơn, đứa ở thầy Đề liền dừng chân hỏi:

- Bác muốn chi?

Thầy Cai rút trong túi ra đồng hào dán hai cắc đưa cho đứa ở gái thầy Đề và hỏi:

- Cô Đề đi sanh về chưa cô?

- Chưa, cô tui đi sanh ngoài Huế răng về được?

Nghe đứa ở gái thầy Đề nói thầy Cai tái mặt chân tay run vì tức vì ghen thầy Cai tiếp:

- Cô có thấy mụ Lý Gương Xá làm chi trong nớ không?

- Lý mô, trong nhà tui có cô Lý mô đâu?

- À cái cô mà chú Thập Tường vừa đưa xuống đó hi! Cô ấy đang ngồi chờ thầy Đề về...

- Như rứa cô Đề không có nhà răng cô?

- Không, cô Đề còn ở ngoài Huế, cô mới sanh hôm qua mà...

Thầy Cai lắc đầu thiểu não:

- Rứa mà hấn biểu vô thăm cô Đề, quân điểm chó...

Đứa ở gái thầy Đề hỏi:

- Cô đó là chi của chú?

- Em tui.

- Răng bác không vô?

Thầy Cai không biết trả lời rằng câu hỏi của đứa ở gái của thầy Đề. Thầy hậm hực quay đi không nói một lời chào cho cô gái ở nhà thầy Đề. Thầy Cai suy nghĩ không biết nên về hay ở chờ sáng mai gặp mụ Lý Gương Xá? Cuối cùng thầy Cai quyết định ở lại nhà trọ chờ sáng mai gặp mụ Lý Gương Xá để hỏi cho rõ câu chuyện mụ Lý ở lại đêm trong nhà thầy Đề

Trống tan hầu nhanh một hồi, thầy Đề xách cặp từ văn phòng Nha Lại lật đật về nhà.

Trong nhà thầy Đề rất có ngăn nắp. Trẻ con ở nhà trên thầy Đề có riêng một căn nhà bày biện đủ tiện nghi để thầy Đề tiếp khách những Hương Lý hay những người có kiện tụng đến đưa hối lộ rất kín đáo. Đêm nay thầy Đề định tiếp cô Lý Gương Xá.

Thầy Đề thấy mục Lý bèn vẫy lại ngồi nói chuyện. Thầy Đề bảo mục Lý ngồi, mục Lý ngồi nghiêng mình trên ghế với dáng điệu ngượng ngịu. Thầy Đề hỏi:

- Răng lão Cai Gương Xá cứ bám theo cô như rùa à.

Mục Lý Gương Xá bẽn lẽn đáp:

- Dạ bẩm thầy Đề, thầy Cai thấy tui góa bụa nên giúp đỡ...

Thầy Đề cười hỏi:

- Tôi coi chừng như hấn ghen với cô lắm mà...

Mục Lý ngượng ngịu:

- Dạ bẩm thầy Cai thương mẹ con chúng tui.

- Thương là răng?

- Dạ bẩm thương hại.

Thầy Đề nhìn mục Lý Gương Xá với cặp mắt thèm thuồng:

- Hôm nớ hấn la hoảng để phá tui với cô hi. Rồi sau đó, hấn canh chừng tui ngoài mâm đèn.

Mục Lý Gương Xá mỉm cười rất duyên dáng. Thầy Đề thấy mục Lý cười bèn hỏi:

- Cười chi? Cô đồng lõa với thằng Cai Gương Xá hi.

- Dạ không...

- Không răng cô cười...

Thật ra, mục Lý Gương Xá cười vì mục nghĩ ngay đến hai người đàn ông gằm gù nhau vì mục, tự nhiên mục Lý Gương Xá thấy hãnh diện. Mục Lý nhìn nét mặt thầy Đề, nét mặt của một gã cường hào dâm ô.

Buổi tối hôm ấy, mục Lý ở trong nhà thầy Đề ăn cơm với lũ con thầy Đề, đưa con trai thầy Đề tò mò hỏi chú:

- Người mô đó chú?

Thầy Đề phải nói dối con:

- Mục Lý Gương Xá đến nhờ chú có việc quan.

- Răng không ở trên Huyện lại về nhà mình hử chú?

Thầy Đề đáp:

- Người ta mang tiền đến cho chú, lấy tiền ở ngoài Huyện người ta biết.

- Đưa tiền răng không về lại ở nhà mình?

- Tôi rồi nhà cô nó xa không về được...

Thầy Đề nghe con hỏi nghĩ ngay đến chuyện chẳng lành xảy ra khi bà Đề đi sanh về, thằng con mách với mẹ nó chuyện mẹ Lý ở lại đêm trong nhà thầy Đề.

Trời đã tối, mấy đứa con thầy Đề ngồi học chung quanh chiếc bàn, còn mẹ Lý vẫn lẩn lẩn trong nhà thầy Đề. Trong khi ấy, ở ngoài thầy Cai Gương Xá hậm hực không làm sao trở về được. Thầy ở lại nhà trọ, chờ để mẹ Lý Gương Xá ra khỏi nhà thầy Đề là thầy giữ mẹ Lý lại không cho trở về nhà thầy Đề nữa. Máu ghen của thầy Cai đã lên, thầy Cai uất ức với lão Đề Lại khôn nạn lợi dụng địa vị cường bức mẹ Lý Gương Xá. Thầy Cai càng nghĩ càng giận chằng những thầy Đề Lại mà còn mẹ Lý nữa.

Thầy Cai đi đi lại lại bên ngoài nhà thầy Đề để rình coi cô Lý ở mô? Thầy Cai, định hể cô Lý ló ra ngoài là thầy Cai gọi ra giữ lại nhứt định không cho cô Lý Gương Xá vô nhà thầy Đề nữa, thầy Cai Gương Xá hậm hực lắm lắm:

- Thằng khôn nạn lấy quyền thế làm Đề để gạt gẫm gái góa chồng. Hắn làm việc thất đức như rửa răng mà hắn vẫn làm Đề Lại được. Thật là thiên hữu mục.

Thầy Cai oán trời oán người chửi rửa thầy Đề... Thầy Cai đứng ngoài lộ cho đến 9 giờ đêm, ngoài đường không còn ai qua lại lúc đó thầy Cai mới trở về nhà trọ.

Thầy Cai chán nản uất ức. Thầy hỏi thăm coi quanh đó có chỗ nào đánh bài, đánh bạc chi hoặc có mâm đèn á phiện để thầy đến giải sầu đỡ nhớ người yêu là cô Lý Gương Xá...

Thầy Cai Gương Xá gặp được lão chủ quán cũng là tay chơi, chuyện nghề dất mối cho các thầy Thừa, thầy Lục, thầy Đề và Quan Huyện nên gã biết mọi thói ăn chơi của Quan Huyện Hương Trà. Gã chủ quán cười khách hỏi:

- Bây giờ thầy Cai định mần chi? Ở quanh huyện ni chi mà không có... Thầy không biết nên thầy không tìm ra chớ tui thổ công ở ni mà, chỗ mô tui không biết. Đây nớ... Thầy Cai lắng tai nghe nớ này á phiện có mâm đủ, có mâm đèn thật tốt sang trọng, thuốc hợp đồng cũng có mà thuốc ngang cũng có... Điếm ở Huế vô hay điếm ngay ở địa phương ni cũng có, đánh sóc đĩa, đánh tài bàn, tứ sắc, muồn chi có nớ mà...

Thầy Cai khẽ thở dài than:

- Tui hôm ni có chuyện buồn răng mà buồn ghê buồm góm, tui định rữ chú đi chơi, chú thích chi thì tui nớ không cần chọn chi mần răng mình giải được cơn sầu ni là được rồi...

Gã cười nói:

- Ô chuyện chi, chuyện buồn, thì tui đưa thầy đi đến chỗ ni là thầy hết buồn ngay...

Thầy Cai vội nói:

- Chỗ mô?

- Chỗ ni có cả mâm đèn hút á phiện, cả người đẹp nói chuyện rĩ rã suốt đêm, rồi lại có người hò mái đẩy cho thầy nghe nữa. Trời ơi, buồn rằng được nữa, em khéo chiều, thuốc phiện, ngon quá trời mà. Hút vô lại có em bên cạnh nữa thì cha trời chạy mô cho được hỉ...

- Thầy đi không thầy Cai? Nó phách cho người ta biết chứ...

Thầy Cai gật đầu:

- Đi, tui bằng lòng đi...

- Rửa thì xong rồi... Thầy Cai đi theo tui nghe...

Thầy Cai khoác chiếc áo dài kép đi theo gã chủ quán. Bên ngoài trời lạnh lạnh gió heo may, trời ầm ập, nên cái rét lại cứ gạt đi. Thầy Cai co ro trong tấm áo kép, vừa đi vừa nghĩ đến mụ Lý Gương Xá.

Thầy Cai giận uất hờn. Thầy nghĩ trời rét ni mà có người tuổi ngoài ba mươi đang sức như mụ Lý Gương Xá thì chao ôi còn chi bằng nữa, lạnh cho có đồ băng vô người cũng được, vô đến đó là nóng như lò sưởi rồi... Thật là khổ mô được, thằng khốn nạn Đề Lại hót tay trên thầy Cai.

Càng nghĩ thầy Cai lại càng thắm thía, càng thấy mình yêu say đắm mụ Lý Gương Xá đã mười mười lăm làm quan, lại với mụ Lý thầy Cai mới thấy mụ Lý Gương Xá quả có nhiều cái hơn thiên hạ, bộ mặt trái xoan trắng nuốt, cổ cao ba ngón, răng đen nung nức, môi ăn trầu cắn chỉ răng mà duyên dáng rứa. Thiệt là khó tìm được người đồng lứa tuổi với mụ Lý lại đẹp như mụ Lý. Cái thân hình giống giống cao, mát da mát thịt của mụ Lý làm thầy Cai không còn thiết chi nữa... Thầy Cai ghen tức chửi đồng:

- Thằng khốn nạn cướp vợ của người khác...

Gã chủ quán nghe thầy Cai chửi băng quơ, hấn bèn nói:

- Chi đó thầy Cai, thầy chửi ai đó?

Thầy Cai khề thở dài:

- À không tui nghĩ đến chuyện đời mà giận nên chửi băng quơ cho đỡ tức, đỡ giận... Chán quá mà chú ơi...

Gã chủ quán cười nói:

- Chi mà chán cho thêm tổn thọ. Người ta hành mình thì mình hành đũa khác. Đời ni mà thầy Cai, cá ăn kiển thì kiển ăn cá có chi mô mà lo với nghĩ.

Gã chủ quán dắt thầy Cai vào một căn nhà ngói có vườn cây rậm rạp.

Cả hai đi qua một chiếc cổng ngói. Trời tối om, gã chủ quán phải đưa tay dắt thầy Cai đi cho khỏi vấp, bước chân vào chiếc cổng ngói. Thầy Cai chưa kịp nhìn thấy gì thì một bàn tay đã nắm lấy tay thầy hỏi:

- Anh vô đây chơi à anh?

Bàn tay mềm mại của đàn bà nào nắm bàn tay lạnh buốt của thầy làm thầy Cai giật mình, nhưng chỉ một phút thầy Cai lấy lại bình tĩnh vì câu hỏi của gã chủ quán:

- Em Cúc đây hả? Anh ba có nhà không em?

Người đàn bà hỏi:

- Anh Năm Đàng đó à... Chà rằng hôm ni mới đến. Trời lạnh quá vô ni em sưởi ấm đi anh...

Anh Năm tên gã chủ quán cười nói:

- Để anh giới thiệu với em thầy Cai một người hào hoa phong nhã lắm.

Thầy Cai nghe gã chủ quán gọi mình là loại hào hoa phong nhã thì lấy làm sung sướng lắm, gã Năm chủ quán hỏi:

- Cúc ơi trong nhà anh Ba có nhà không?

Cúc, tên gã giang hồ đáp:

- Ông ấy đang nằm bên mâm đèn đó...

- Thế hả...

- Anh vô nhà mà chơi rồi em vô đó...

Thầy Cai nghe tiếng nói của gã giang hồ. Thầy thấy mà thương và lòng thêm ấm lại bớt nhớ thương mẹ Lý Gương Xá, thầy Cai bạo dạn cầm lấy tay nàng và hỏi:

- Vô trong ni em...

Gã chủ quán, Năm Đàng bèn bảo cúc:

- Đi vô với thầy Cai đi Cúc.

- Dạ...

Ả giang hồ tên Cúc đi theo sau thầy Cai. Hắn nắm lấy tay thầy Cai và hỏi:

- Anh là thầy Cai Tổng à?

Thầy Cai Gương Xá gật đầu:

- Ừ...

- Anh có bằng lòng lấy em làm vợ không?

Thầy Cai chần năn gật đầu:

- Không bằng lòng thì đến đây mần chi...

Thầy Cai đưa tay ôm chầm lấy ả Cúc mãi dâm. Thầy dìu ả Cúc đi như hai vợ chồng đi dạo mát. Gã Năm đi trước, qua một sân rộng một căn nhà ngói lợp xúp, bên trong nhà ánh sáng lơ mờ hiu hắt trông không rõ. Gã Năm chủ quán lên tiếng hỏi:

- Anh chị Ba có nhà không?

Bên trong nhà, quây quần bên một mâm đèn á phiện có năm người, ba gã đàn ông và hai mẹ đàn bà. Gã đàn ông gầy đét, nằm cong người như con tôm, một mẹ đàn bà nằm dưới, đầu chui vào dưới ngực lão gầy

còm. Bên kia một gã đàn ông có vẻ rách rưới đang nằm tiêm thuốc phiện, một người đàn ông trạc 40 tuổi và một cô gái ngoài 20 tuổi ngồi bó gối.

Tiếng gã Năm chủ quán hỏi vọng vào làm gã đàn ông nằm đối diện với gã tiêm thuốc mở mắt nhìn ra ngoài và hỏi:

- Ai đó hỉ?

Gã đàn ông nằm tiêm thuốc đáp:

- Anh Năm bên Huyện...

- Răng hôm ni bây chừ hấn mới đến?

- Hình như có khách mô đi theo hấn...

Gã Năm chủ quán vào gần mâm đèn hỏi:

- Có chỗ mô cho nằm mí anh Ba? Tôi ni có thầy Cai Gương Xá đến chơi tay xộp đó hỉ, mình có thể kiếm thuốc hút được...

Nghe có khách xộp, lão Ba chủ nhà sáng mắt ngược nhìn coi lão khách xộp đó là ai?

Gã Ba chủ nhà hỏi:

- Mô thầy Cai mô?

- Thầy đi sau với con Cúc...

Gã Ba ngồi phất dậy dẹp mọi người giành chỗ cho Năm chủ quán và thầy Cai:

- Dậy mau có khách... Tư Nhỏ mi đi pha ấm nước nóng cho khách hút đi mi.

Tư Nhỏ là gã nằm tiêm thuốc lười biếng ngáp dài rồi quay sang ả giang hồ còn trẻ tuổi nói:

- Xu, em bắt hộ anh ấm nước để pha trà đi em, rồi lát nữa lên ni mà hút...

Xu, là tên cô gái giang hồ còn nhỏ tuổi cầm mớ đóm ngâm, châm lửa đi đốt bếp. Gã đàn ông cũng đứng dậy nhường chỗ cho gã Năm chủ quán và thầy Cai, thầy Cai cùng Cúc vô trong nhà. Gã năm vội vã giới thiệu:

- Đây là anh chị Ba chủ nhà, còn đây là thầy Cai Gương Xá...

Gã Ba chủ nhà mời thầy Cai ngồi rồi biểu Cúc:

- Cúc rót nước mời thầy Cai con.

Cúc, ả giang hồ rót nước đưa thầy Cai, mắt ả liếc nhìn thầy Cai với dáng điệu rất lẳng lơ:

- Mời thầy Cai dùng nước...

Thầy Cai Gương Xá ôm ngang người ả Cúc, khẽ bóp vào ả Cúc, cười nói:

- Ngoan quá. Em tui thiệt ngoan hỉ!

Ả Cúc cười tình, gã Ba chủ nhà điếm, đẹp chỗ cho thầy Cai hỏi:

- Thầy Cai hút như răng đây?

Thầy Cai quay lại hỏi gã Năm chủ quán:

- Chú Năm hút răng ni?

Gã Năm chủ quán nói:

- Cho một chi anh Ba...

Gã Ba chủ nhà rót thuốc ra tẩu cho Tư Nhỏ tiêm. Thầy Cai nằm chỗ gã Ba chủ nhà nằm. Ả Cúc nằm bên cạnh, dưới nách thầy Cai. Thầy Cai đưa tay đặt trên ngực ả Cúc:

Thầy Cai hút mấy điếu thuốc phiện xong thì gã Năm nói:

- Thầy Cai có về hay ở lạy đây với em Cúc?

Thầy Cai đáp:

- Để coi có nên ở lại không. Chú hút coi răng chú Năm...

Năm gật đầu:

- Được rồi, thầy cứ soi đi tui hút sau...

Cúc nhường cho Năm nằm nhưng Năm đã đưa tay cản lại nói:

- Em cứ nằm đó với thầy Cai cho vui tui ghé đây một chút cũng được rồi.

Năm rót chén nước thì Tư Nhỏ đã quay dọc tẩu lại cho Năm. Năm nằm ghé lên ngực Cúc để hút xong điếu thuốc. Cúc vội đẩy Năm ngồi dậy nói:

- Ngồi dậy đi cha, nằm coi chi lạ rứa...

Năm cười đáp:

- Gồi nhờ tý mà em mát mát chi mô?

- Gồi răng lại gói lạ rứa...

Năm cười:

- Cha bà Cai hôm ni giữ gìn quá hi...

- Chứ răng...

Thầy Cai thích thú bóp mạnh tay làm Cúc ớn mình lên quay lại thầy Cai rất tình tứ:

- Hôm ni, mình ở lại với em hi.

- Ủ...

Năm quay bảo ả Xu:

- Em Xu dọn giường cho thầy Cai...

Thầy Cai vội vàng cản lại:

- Chi mà vội rửa để thông thả mà...

Hút vào mấy điều thuốc phiện thầy bắt gãi. Thầy ngồi dậy định ra ngoài đi tiểu tiện, Ba chủ nhà vội đưa mắt cho Cúc đi theo. Hấn đề phòng cẩn thận, sợ thầy Cai chuồn mất. Cúc thấy thầy Cai đứng dậy vội hỏi:

- Anh đi mô rứa?

- Đi tiểu ở mô em?

Cúc mỉm cười nói:

- Để em đưa anh đi mà...

Thế là Cúc vừa làm bộ dẫn thầy Cai ra ngoài vừa để kiểm soát thầy Cai.

Gã Ba chủ nhà hỏi gã Năm chủ quán:

- Răng đó mi Năm? Thằng ni răng có tiền không mà hấn ăn hút lại còn em út mùi mẫn nữa...

Năm cười đáp:

- Tao biểu là Cai Tổng Gương Xá đó, thiếu chi tiền, thầy nớ trọ ở nhà tao, choa đưa lại cho bây, tha hồ mà kiếm chỉ cho choa vài bữa thuốc là đủ rồi...

Tư Nhỏ nằm tiêm làm bộ thành thạo:

- A tui biết thầy Cai ni rồi. Anh Năm nhắc đến tui mới nhớ. Thầy trả tiền đảng hoàng lắm mà...

Ba thích thú hỏi:

- Tư mi cũng biết thầy Cai.

- Dạ có mà anh Ba... Thầy Cai Gương Xá giàu vào bậc nhất nhì Huyện mình đó...

Sáu gật đầu nói:

- Rửa thì mi cũng biết thầy Cai đó.

Cúc đưa thầy Cai ra ngoài đã vô, Ba chủ nhà thật lễ phép:

- Dạ thưa thầy Cai, mời thầy Cai nằm chơi thêm mấy điều nữa.

Thầy Cai quay sang phía Năm:

- Hút nữa đi, Năm còn không?

- Dạ còn vài điều mời thầy Cai hút...

Thầy Cai rất hách dịch gọi:

- Anh Ba cho thêm một chỉ nữa đi anh hút luôn thêm cho vui, rồi mấy anh đây hút đi, tui hút chơi thôi mà.

Thằng Tư Nhỏ tiêm thuốc ngồi dậy đồ thêm thuốc hẳn tiêm thuốc rồi quay sang mời thầy Ba chủ nhà:

- Tuy ở nhà Ba điểm, thầy Cai không làm sao quên được mục Lý Gương Xá. Nét mặt của Cúc mừng tượng như mục Lý Gương Xá càng làm cho thầy Cai nhớ thương mục Lý Gương Xá hơn, thầy Cai nghĩ không hiểu bây giờ mục Lý đang mần chi trong nhà thầy Đề, thầy Cai không ngờ mục Lý ở trong nhà thầy Đề đã được thầy Đề dành riêng cho một căn buồng ở nhà sau, căn buồng vẫn dành cho khách đến thăm thầy Đề rồi để lại những khách đánh bạc những chiều thứ bảy trong nhà thầy Đề.

Mục Lý Gương Xá được nằm trên một chiếc giường có nệm có chần thật sang trọng làm mục Lý Gương Xá sung sướng thích thú, thầy Đề làm ra vẻ nghiêm trang trước mấy đứa con của thầy. Mấy đứa quây nhau quanh bàn học. Thầy Đề ngồi bên các con coi cho chúng nó học nhưng chỉ vài phút, thầy đứng dậy lấy áo dài mặc và nói:

- Chú ra đây một chú hi! Mấy đứa học xong rồi cứ ngủ chú về rồi chú ngủ sau.

Thầy Đề chẳng đợi các con trả lời đã bước ra ngoài rồi quanh ra phía sau vầy mục Lý. Mục Lý đang ngồi coi cuốn Nhị Độ Mai dưới ngọn đèn dầu lửa, mục không ngờ thầy Đề đứng đằng sau, nên khi thầy Đề vầy, mục không hay biết chi hết làm thầy Đề phải lượm gạch nhỏ ném trúng đuôi mục Lý, mục Lý giật mình quay lại nhìn thấy thầy Đề vội đứng dậy đi ra hỏi:

- Chi rứa thầy Đề?

Thầy Đề kéo tay mục Lý Gương Xá bảo:

- Đi ra ngoài ni chút mình hi!

Mục Lý Gương Xá sợ gặp phải thầy Cai nên mục ngần ngừ không dám đi nhưng thầy Cai giục:

- Đi ra ngoài ni tí mà.

- Đi một em không đi?

- Đi ra ngoài ni...

Tuy nói không đi nhưng mục Lý cũng sửa lại chiếc khăn mỡ quạt trệ xuống vai đưa lên bịt đầu. Ngoài trời lạnh đến rùng mình thầy Đề vội kéo mục Lý sát bên mình cho nó ấm rồi cả hai cùng len lén đi ra ngoài lộ, mục Lý khẽ nói với thầy Đề:

- Đi mô ri, lỡ gặp thầy Cai thì răng?

Thầy Đề nghe mục Lý nói đến thầy Cai Gương Xá thì cau mặt hỏi:

- Răng lại cứ sợ thầy Cai Gương Xá?

Mục Lý Gương Xá mỉm cười khi nghĩ đến bộ mặt ghen tuông của thầy Cai Gương Xá rồi mục đáp:

- Thì người ta đối với em tốt nên em nể...

Thầy Đề gay gắt nói:

- Tui coi chừng em sợ thằng Cai Gương Xá quá mà.

Mụ Lý Gương Xá hỏi:

- Răng mà sợ, tui đâu phải vợ con đâu mà sợ?

Nghe mụ Lý nói răng như rứa thầy Đề sung sướng nói:

- Ủ' có rứa chứ.

Mụ Lý nóng ruột hỏi:

- Đi mô đây?

- Thì cứ đi...

Thầy Đề đưa mụ Lý Gương Xá ra phố Huyện. Mụ Lý không hiểu thầy Đề đưa mình đi đâu nên vẫn có vẻ thắc mắc thì thầy Đề đã đưa mụ Lý Gương Xá vào một ngôi nhà đã đóng cửa. Thầy Đề khê gõ cửa thì từ trong có tiếng người hỏi:

- Ai rứa?

Thầy Đề đáp:

- Tui, thầy Đề đây.

Người lên tiếng hỏi vội quay vào hỏi người nhà.

- Thầy Đề đến chú ơi?

Một người đàn ông đã ngoài 50 tuổi đang nằm bên một mâm đèn gạt đầu nói:

- Mở cho thầy nớ vô.

Cô gái trạc độ ngoài 20 tuổi. Thầy Đề thấy cô bèn cười hỏi:

- Cô Lan hôm ni nỡ nhà hỉ.

Lan, tên thiếu nữ đáp:

- Dạ, cháu vừa về.

Lan là con gái người chủ nhà lão ký rượu đã đỗ bằng Cơ Thủy đi học về đỡ đẻ, người y tá ở bệnh viện Huyện, thường ngày Lan vẫn không có nhà vì Lan phải trực tại nhà thương. Lan không đẹp cho lắm nhưng cũng là cô gái có hạng trong Huyện vì số vốn trí thức của cô, địa vị y tá và đỡ đẻ nên cũng có nhiều người dòm ngó là mấy thầy thường trẻ tuổi. Mấy anh giáo Huyện mê cũng như đồng nghiệp y tá của cô Lan.

Thầy Đề kéo tay mụ Lý Gương Xá theo vào trong nhà. Mụ Lý thấy Lan thì có vẻ ngượng khê chào:

- Thừa cô...

Lan gạt đầu rất hãnh diện đáp:

- Dạ, chào bà.

Thầy Đề thấy hai người chào nhau bèn giới thiệu:

- Đây là cô Lý em nhà tui, còn đây là cô Lan mần ở nhà thương Huyện đây.

Thầy Đề vô trong nhà chỗ thầy Ký rượu đặt mâm đèn. Thầy Ký rượu đang nằm hút á phiện thấy thầy Đề bèn gật đầu chào:

- Thầy Đề đến chơi, xin rước thầy nằm bên đó.

Thầy Ký rượu thấy mẹ Lý bèn hỏi:

- Người mô rứa? Thầy Đề?

Thầy Đề khẽ nháy mắt rồi nói:

- Người đàn bà nhọn dịp mẹ Đề tui đi sanh nên cô ta về chơi.

Thầy Ký rượu vốn là tay phong nhã đã tung hái biết bao nhiêu đó hoa biết nói khi thầy còn bán rượu ở các làng, cười nói:

- Sướng hỉ... Vợ vừa đi sanh đã có mèo tới.

Dưới ánh sáng lập lờ của ngọn đèn dầu, mẹ Lý cau mặt khi nhìn thấy thầy Ký rượu. Mẹ giật mình khẽ lùi lại, thì thầy Ký rượu đã nhìn thấy mẹ Lý Gương Xá, thầy khẽ hỏi:

- Ngọt, phải không em?

Mẹ Lý Gương Xá lịm người đứng im khẽ đáp:

- Anh Hảo...

Thầy Đề thấy hai người gọi tên tục nhau thì ngạc nhiên hỏi:

- Hai người quen nhau à?

Thầy Ký Hảo khẽ thở dài:

- Quen từ lâu rồi. Cách đây chừng 18 năm sau ngày má con Lan vừa chết.

Thầy Ký Hảo nói trong giấc mơ của quá khứ. Thầy nhớ lại người con gái xinh đẹp ở làng Gương Xá, con gái ông Đồ dạy học trong làng, ngày ngày gánh hàng xén đi chợ vẫn rẽ qua ty rượu đầu làng của thầy, hôm nay bỗng người con gái đó hiện ra trước mặt thầy. Thầy Đề thấy hai người nhìn nhau trong im lặng bèn hỏi mẹ Lý:

- Ngồi xuống đây đi cô Lý.

Mẹ Lý bẽn lẽn không dám ngồi thì thầy Ký Hảo đã bảo Lan:

- Lan con, đưa chiếc ghế lại đây cho dì Ngọt ngồi!

Lan cầm ghế đưa lại kê sát bên giường cho cha nàng hút á phiện. Thầy Đề thấy sự việc tương ngộ kỳ lạ

như rửa bèn hỏi:

- Thầy Ký đây cũng có quen với cô Lý à?

Mụ Lý Gương Xá hay cô Ngọt làng Gương Xá cúi đầu bẽn lẽn không đáp, còn thầy Ký rượu khề thờ dài:

- Dạ chúng tui quen nhau mười tám năm rồi. Hôm nay sau lại gặp Ngọt ở đây?

Lan rót nước mời mụ Lý:

- Xin mời đi soi nước.

Mụ Lý gật đầu:

- Cám ơn em.

Thầy Ký rượu vừa tiêm thuốc vừa nói:

- Ngọt, em đã được mấy con rồi? Có đứa mô lớn rồi không hỉ.

Ngọt, tên mụ Lý Gương Xá:

- Dạ mới ba đứa, hai trai một gái, thì chồng em vừa mất.

Ngọt quay đi giấu giọt lệ đọng trong mắt đang lan trên gò má xinh tươi của thiếu phụ trẻ đẹp, thầy Ký rượu khề thờ dài:

- Em cũng lặn dận lắm. Số em như rửa mà. Hồng nhan bạc phận, trông em không thay đổi chút nào, mười tám năm trời qua mà em vẫn rửa.

Thầy Đề xen vô câu chuyện của hai người:

- Chồng cô Lý vừa chết được mười ngày nay...

Thầy Ký rượu than:

- Mới chết có mười ngày nay thôi à. Hồi đó, anh được tin em lấy anh Lý Gương Xá, có phải thằng chả nhảy vô bắt chúng mình hôm ở ty rượu không?

Ngọt ngượng nghịu khề gật đầu:

- Nhà em đã bị người ta giết chết.

- Trời ơi. Răng lại có chuyện đó? Ai đâm chết chồng em? Vì răng họ đâm chết, cách mạng à?

Thầy Đề cười khúc khích:

- Thầy Lý gian dâm với vợ thằng Hương Kiềm Chi, hấn về bắt được tại trận thì vợ hấn lại nhảy đến tháo dây cho thầy Lý chạy nhưng cả hai đứa trần như nhộng chạy đi mô. Rửa là hấn trối gô cả hai lại xĩa cho mỗi đứa mây lát chết tốt. Vụ án nờ tui đang thụ lý...

Thầy Ký rượu gật đầu:

- À ra rửa cái thằng nó cũng lộn xộn lắm, dạo nó không có em thì tui cũng đã đâm chết thằng nó rồi. Hấn

chuyên chọc phá người ta mà.

Rồi thầy Ký rượu quay sang mời thầy Đề:

- Mời thầy nằm xuống hút mát điếu chơi. Thôi trăm sự chi nhờ thầy giúp cho em Ngọt ni. Thật khổ hồng nhan bạc mệnh, số người đàn bà vẫn rứa thừa thầy Đề. Các cụ ngày xưa nói không sai tí mô hết. Trông em Ngọt xinh đẹp thế ni, tươi tỉnh thế ni, đáng người thật quý phải lấy vào hàng trí thức, làm quan chứ đâu phải lấy cái thứ Lý Hương nhà quê nớ. Thật khổ cho em tui.

Ngọt nhìn người yêu củ giờ đây đã già rồi lại đa mang vào chuyện ghiền hút, đáng điệu ồm ồm, gầy còm. Nàng khẽ thở dài hỏi:

- Gai đình anh chừ răng? Trông vắng quá...

Thầy Ký rượu thở dài đáp:

- Sau khi thôi ty rượu ở Gương Xá và cũng là lúc anh phải xa em thì về đến nhà, anh phải lấy vợ tức là mẹ con Lan ni. Năm sau sanh con Lan rồi cứ ba năm liền, sanh được bốn đứa nữa thì mẹ nó vẫn số quy tiên để lại cho anh năm đứa con, ba trai hai gái... Gà trống nuôi con, anh cũng chán đàn bà rồi là sau khi mối tình giữa anh và em đứt đoạn, anh thấy mẹ nó mất là đâm ngán mới đi hút á phiện rồi ghiền, tính ra đã tám năm ni rồi...

Mụ Lý thấy chỉ có một mình Lan còn bốn đứa con nữa đâu không thấy bèn hỏi:

- Răng lại chỉ có cháu Lan, còn mấy đứa mô rồi?

- Học trên Kinh vì anh còn người anh làm Quan Hành Tẩu trên Kinh nữa mới cho chúng ra Kinh ăn học cho đỡ tí mô hay tí nớ lại có khuôn, có phép hơn là ở ni với tui...

Nghe người yêu cũ nói, mụ Lý Gương Xá khẽ thở dài. Nàng không ngờ cuộc đời chẳng riêng của nàng chịu cảnh hẩm hiu mà ngay người mà trước đây nàng đã yêu tha thiết tưởng rằng gia đình ấm êm, hạnh phúc hoàn toàn thì nay cũng chẳng hơn vì nàng...

Lão Ký rượu gọi con gái để giới thiệu với Ngọt tức mụ Lý Gương Xá:

- Đây là Lan con gái đầu lòng của anh. Còn đây là di Ngọt... đáng lẽ là mẹ của các con đó... Trước đây, thỉnh thoảng ba vẫn kể cho các con nghe chuyện người yêu cũ của ba chính là di Ngọt đây... Thật là duyên số của ba không ngờ... tất cả đều do thiên số an bài, mình khó mà tránh được cũng khó mà chọn được.

Ngọt cúi đầu lặng thinh suy nghĩ. Nàng nhớ lại những kỷ niệm xa xưa giữa chàng và nàng... Ngọt nghĩ nếu ngày ấy, Ngọt và chàng Ký rượu thành duyên chồng vợ thì nàng nay đâu đến nỗi, nàng là góa phụ mà chàng bây giờ là kẻ gà trống nuôi con.

Thầy Đề ngồi im nhìn mụ Lý Gương Xá, thầy không ngờ lại đưa thõm trở về với người yêu cũ? Thầy đâm thắc mắc.

Thói đời, vợ chồng cũ không rũ cũng đến. Sự gặp gỡ này làm nàng Ngọt và Hảo, tên thầy Ký rượu gần gũi và thân thiết nhau hơn.

Hảo bảo với Ngọt:

- Uống nước đi em rồi sang ngồi nói chuyện với Lan cho vui để anh tiếp thầy Đề. Lát nữa, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau...

Nói rồi, Hảo quay lại nói với thầy Đề:

- Mời thầy Đề nằm xuống đây...

Hảo sửa soạn chiếc gối kê đôi diện với Hảo. Hảo rót nước đặt trước mặt thầy Đề, Hảo châm thuốc đưa lên hồ khẩu đèn thuốc phồng lên. Hảo đánh điều thuốc trên mặt đối diện. Ngón tay Hảo thoăn thoắt nhanh, kèm điều thuốc từ màu đen ngả sang màu vàng kim tuyến dẻo kẹo. Tuy tay tiêm thuốc nhưng Hảo chỉ nghĩ về Ngọt hân hễ thở dài nói:

- Thật tội nghiệp cho Ngọt. Hồng nhan bạc mệnh mà...

Thầy Đề muốn gạt phắt đi cái chuyện nhớ thương của Hảo đối với Ngọt nên thầy Đề nói:

- Chuyện của chú với cô Lý đã thành dĩ vãng rồi. Người mô cũng có gia đình có bốn phận cả rồi... nhớ thương chi cho thêm khổ cho nhau mà vả lại, cô Lý lại còn đông con cái lắm... giồng con ni, gồng con tê phiền lắm mà...

- Bậy chừ, ai lo chuyện nớ, người nớ... Thím Lý thì lo chuyện trả thù cho chồng thím nớ bị người ta giết còn chú thì phải lo cho con cái sau ni thành tài, thành gia thất chừ còn đâu nghĩ đến chuyện cũ xưa nữa...

Lão Ký rượu lắc đầu đáp:

- Tui thì đã đành rồi! Năm nay tui mới 40 còn Ngọt thì mới 27 tuổi, trẻ chưa qua, già chưa đến ở vậy rằng được, mà tiếp nối với ai cho được nhất là phải tìm người đàn ông cũng đang đỡ hay là góa vợ chứ mần rằng làm nhỏ thiên hạ cho được...

Hảo cố gợi ý để thăm dò phản ứng của thầy Đề đối với Ngọt ra rằng vì Hảo cũng có vẻ nghi, không hiểu Ngọt với thầy Đề quan hệ ra rằng nữa. Lúc mới vô thầy Đề giới thiệu Ngọt là bà con lên thăm bà Đề sanh nhưng sự thật Hảo biết Ngọt quê ở Gương Xá còn thầy Đề lợi dụng chức tước, lợi dụng hoàn cảnh của Ngọt mà lôi cuốn Ngọt... Hảo phải phản ứng của thầy Đề bằng câu hỏi:

- Thầy Đề à! Dạ mời thầy xơi thuốc đi... chà điều thuốc ni ngon quá tui tiêm thuốc ni thật chặt, tròn quýt mà... Dạ bầm thầy Đề hút đi rồi tui muốn hỏi ý kiến thầy Đề câu chuyện ni...

Thầy Đề bắt đọc tẩu trước khi hút hỏi:

- Chuyện chi chú cứ kể, tui vừa hút vừa nghe cũng được...

- Dạ thầy Đề hút đi kéo nguội mắt điều thuốc...

Thầy Đề kéo điều thuốc Hảo kể:

- Dợ... Thưa thầy Đề, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất thương phùng. Dợ bầm thầy Đề, câu của thánh nhân nói chả sai tí nào cả. Câu chuyện gặp gỡ ni rứa, thú thật với thầy Đề có nhiều lúc tui nằm nghĩ lại nhớ thương chuyện cũ, nhớ lại từng tấm bảng hiệu ở ty rượu, từng dáng đi quẩy gánh ra chợ của Ngọt, rồi những bữa chiều tan chợ, tui đón Ngọt về nhưng rồi chỉ biết nhớ thương chứ không biết tìm kiếm nàng ở đâu nữa vì dầu sao thì ván cũng đã đóng thuyền rồi chi nữa...

- Từ khi má lữ nhỏ mất. Tui lại càng nhớ thương Ngọt hơn... Tưởng rằng rồi đây có gặp nhau cũng hơn mười lăm năm, hai đứa cũng đã đầu bạc răng long rồi. Thế mà tự nhiên hôm nay, giữa thời gian tui ở vậy gà trống nuôi con, còn Ngọt thì chồng vừa bị tên hung ác giết, gặp nhau như thế ni có phải là do lòng trời xuôi ra không thưa thầy Đề? Thật là trời bắt chúng tui tái hợp...

Thầy Đề sốt ruột, lòng đang lo ngẫu nhiên bị mất mụ Lý Gương Xá nên khi nghe Hảo, lão Ký rượu nói đến chuyện tái hợp với mụ Lý Gương Xá trong cái cảnh tình cũ nghĩa xưa, chàng và nàng đều là loại rõ rã cập lại, thầy Đề đâm tức trả lời:

- O hay, chú ni lạ hi. Chắc chi đây là chuyện tái hợp của chú hay đây chính là lúc vĩnh biệt của đôi bên, cô Ngọt bây chừ là mụ Lý Gương Xá, gia đình giàu có bên chồng lại đông, chồng chết chưa yên mã, chưa xử vụ án của chồng xong mà chú đã nói đến chuyện tái giá như rứa là chú khinh cô nớ... Mần rứa nhà chồng cô ta biết thì lôi thôi lắm hi. Luật Hồng Đức, luật Gia Long trước kia cấm tội người đàn bà chồng chết chưa đủ 100 ngày đã nói đến chuyện tái giá bất cứ tang.

Hảo cau mặt, hấn biết lão Đề ức với hấn, lão Đề đang mê say Ngọt nên khi nghe hấn nói đến chuyện tái hợp với Ngọt, hấn đâm ghen phá đám, tâm cũng là loại cường hào xỏ lá vườn nên hấn nói ngay:

- Bây chừ còn luật lệ chi nữa... Ai mô đem luật Gai Long, Hồng Đức ra mà áp dụng... Nếu nhà nước cũng áp dụng luật đó thì thiếu chi đũa chết nhần rặng trước chúng tui rồi. Tui với Ngọt dù rằng cũng là tình cũ nghĩa xưa, chỉ lo nàng sa vô tay mấy thằng sở Khanh bò cỡi côm, rồi lại kiếm chuyện quất ngựa truy phong thì thật khổ cho nàng mà thôi. Thầy Đề thấy câu chuyện đi xa với chủ đích của thầy là ra ngoài nhà Hảo hút vài điều để rồi với Ngọt đêm nay ngang dọc thì lại gặp thứ kỳ đà cản mũi ni...

Thầy Đề chỉ muốn làm cách nào kéo được mụ Lý Gương Xá về rồi ngày mai ra sao thì ra, chớ thầy biết không thể nào để mụ Lý Gương Xá ở lại nhà Hảo, thầy Ký rượu góa vợ mặc dầu giữa Ngọt mụ Lý Gương Xá, với Hảo thầy Ký rượu trước kia có liên lạc mật thiết. Thầy Đề hút xong hai điều thuốc phiện, uống ly trà tàu thì Hảo lại quay dọc tàu mời thầy Đề điều nữa. Thầy Đề gạt dọc tàu ra và nói:

- Chú hút đi, tui hút hai điều là say rồi...

Thầy Ký rượu mỉm cười nói:

- Chi mà say... Thầy hút thêm vài điều nữa cho ngấm, thuốc ni tốt lắm, thuốc lèo mà tui lại nấu với sâm hút mát lắm.

Thầy Đề vẫn lắc đầu:

- Thôi chú hút đi, chú ghiền, còn tui hút một hay hai điều là nhiều mần chi phải hút nhiều cho thêm phiện ra.

Nói rồi thầy Đề quay lại nhìn Ngọt, mụ Lý Gương Xá đang ngồi nói chuyện với Lan con gái của Hảo, thầy Đề muốn làm loang câu chuyện tình xưa nghĩa cũ giữa Hảo và Ngọt nên thầy hỏi Lan:

- Hôm mô cô Lan thi ra?

Lan cười đáp:

- Thi chi thưa thầy Đề?

- Thi ra mần bà đỡ chứ chi?

- Dợ, tui học nữ y tá chứ học bà đỡ thưa thầy Đề.

Thầy Đề cười nói:

- Rứa rặng. Tui tưởng cô học bà mụ...

Hảo nói xen vô:

- Dợ... Thưa thầy Đề cháu Lan bây chừ là nữ y tá rồi... Ở nhà thương Huyện bây chừ chỉ có một thầy y tá trưởng, một cô đỡ mí cháu Lan là nữ y tá, nhưng rồi cháu Lan cũng học thêm cả nghề làm mụ nữa, cháu học một năm bà mụ nữa thì có thể mở nhà bảo sanh được rồi... Còn dì Ngọt ở lại đây hỉ, về nhà thầy Đề cũng thể hỉ.

Thầy Đề chua chát đáp:

- Trời ơi, chú là người có học mà chú còn hỏi tui câu đó thì lạ quá hỉ. Tui tưởng chú nói rứa, chú hiểu cho hoàn cảnh của Lý Gương Xá ni mới phải chứ... hỉ hỉ, tui không ngờ...

Hảo đâm cẩu vì lời giải thích ỡm ờ:

- Thầy cứ nói kiêu nớ thật chứ tui cũng chịu chớ đừng nói chi tui nữa. Thầy biểu dì Ngọt nghỉ lại nhà tui làm mang tiếng hoàn cảnh không cho phép thì ngủ ở mô, hoàn cảnh mới cho phép? Nhà thầy hỉ?

Thầy Đề vớ ngay câu hỏi đó của Hảo và đáp:

- Đúng. Chú ni thông minh, ngủ ở nhà thì mang tiếng lắm hỉ. Ai không ngờ ngày xưa cô Ngọt với thầy Ký Hảo là đôi nhân tình thân thích. Vợ chồng cũ không rũ cũng đến chứ đừng nói chi là tình nhân cũ nữa. Nay sau mười tám năm xa cách hai người gặp gỡ nhau thì trai góa vợ, gái vừa chết chồng mà mỗ chồng thì chưa đâm cỏ, thù chồng chưa xong lại đem thân đến nhà người tình cũ, thì hỏi rằng, ai mà người ta không bàn tán không chê cười, dù rằng hai người chỉ nhìn nhau mà khóc cho tình xưa nghĩa cũ người ta vẫn không tin hỉ... Như rứa có phải là chú mần hại đến thanh danh của thím Lý không?

Nghe thầy Đề nói Ngọt có vẻ cảm động trước sự lo lắng của thầy Đề đối với mình, Ngọt không ngờ thầy Đề có dã tâm muốn lôi Ngọt trở về nhà thầy để đêm nay trong lúc vắng người thầy Đề tha hồ hú hí với Ngọt. Hảo đi guốc vào bụng thầy Đề. Hảo là một thứ cường hào ở nông thôn nên Hảo không lạ chi lối đạo đức giả của mấy chàng Nha Lại. Hảo mỉm cười một cách chua chát:

- Chắc có lẽ bây chừ thầy Đề mới biết em Ngọt chớ tui với em Ngọt đã quen từ lâu, tui không lạ chi cái cảnh của Ngọt nữa, nàng là con gái của một cụ Đồ thất thời mà đành phải lấy gã Lý Trưởng, chớ nếu mà còn lều chông đến trường, thế nào thầy Đồ chú Ngọt không là cử nhân thì cũng bằng nhỡn nàng là một vị tiểu thư khuê các, thiếu chi kẻ hầu người hạ.

- Đã lâu trên 18 năm xa cách nay duyên trời cho gặp lại tui muốn người yêu cũ ở lại trong nhà mình...

Thầy Đề nhất định không chịu quay lại hỏi Ngọt:

- Trông thím Lý thím nghĩ rằng. Thím có ở lại đây không hay về? Chắc thím cũng hiểu rằng, chú ấy mới mất chưa được bao lâu. Vụ án chú Lý còn đó. Ngày mai tôi phải đích thân hỏi cung thằng Kiểm Chi thủ phạm ám sát chú Lý. Lạy vong hồn chú Lý linh thiêng chứng giám cho vợ chú thành tâm muốn báo thù cho chú...

Thầy Đề đánh trúng tâm lý của người đàn bà như Ngọt nên khi nghe thầy Đề nói, Ngọt rung rung nước mắt nghẹn ngào đáp:

- Thôi, để em xin anh em về anh Hảo hỉ.

Hảo run cả người khi nghe Ngọt xin về. Hảo biết Ngọt đã mắc mưu lão cáo già Đề Lại ni rồi. Hảo vót vát đòn cuối cùng:

- Răng em không ở lại với Lan cho vui. Em ở đây cũng như em ở nhà em mà thôi chẳng có chi là phiền phức hết...

Nghe Ngọt nói về thầy Đề vội vàng đứng dậy giục Ngọt:

- Thôi đi về thím Lý... À, chú Hảo rằng ni chú Hảo... tiền bạc rằng ni đây?

Hảo cười gằn đáp:

- Thuốc dạo ni hơi mắc, thầy Đề đưa rằng cũng được mà.

Ngày thường, thầy Đề ra nhà Hảo hút chả bao giờ Hảo lấy tiền, nên hôm nay ra nhà Hảo thầy Đề cũng chả có mang tiền theo. Sở dĩ thầy hỏi Hảo tiền thuốc vì thầy định ninh Hảo không lấy tiền của thầy, nào ngờ thằng chó đẻ định lật tẩy thầy Đề trước mặt người yêu cũ của hắn là Ngọt. Thầy Đề đành phải nói:

- Thôi được để sáng mai tui cho lính lệ đưa trả chú Hảo hỉ.

Hảo cười chua chát:

- Rằng cũng được mà thầy Đề... Lúc nãy vì thầy Đề hỏi bao nhiêu tiền nên tui mới nói rứa chớ thầy Đề về cũng còn được mà.

Thầy Đề Lại giục Ngọt:

- Thôi về thím Lý... Tui về cô Lan hỉ...

Ngọt cầm tay Lan khẽ nói:

- Dì về ghen cháu Lan...

Lan tần ngần đáp:

- Dợ, dì về...

- Em về anh Hảo hỉ.

Hảo buồn rầu buông chiếc dọc tẩu ngồi dậy đáp:

- Em về gì Ngọt. Mai còn ở lại thì ra đây ăn cơm với anh và con hỉ.

Ngọt cùng thầy Đề ra khỏi nhà Hảo...

Thầy Đề về đến nhà thì con cái đã đi ngủ rồi, chỉ còn đứa ở gái còn ngồi ngủ gà, ngủ gật. Nghe tiếng chân người đi, đứa ở gái bừng tỉnh dậy hỏi:

- Ai rưa?

- Tao! Ốc mi còn thức hỉ.

- Dợ, con thức chờ thầy Đề về...

Thầy Đề biểu Ốc tên đứa ở gái:

- Mi vô dọn giường để thím Lý đi nghỉ ghen.

- Dợ...

- Thím Lý nghỉ bên trong buồng đó ghen...

Ngọt đi theo Ốc thì thầy Đề ghé gần Ngọt dặn nhỏ:

- Đề cửa đó hỉ em... Lát nữa anh vô đó ghen...

Ngọt khẽ gật đầu.

Thầy Đề say thuốc phiện gãi phanh phạch. Thầy ra nhà sau rửa mặt. Ngọt đèn dầu hỏa đặt giữa bàn le lói chiếu ánh sáng vàng vọt. Thầy Đề chờ con Ốc đi ngủ thầy mới rón rén trở vô buồng. Ngọt chưa ngủ được, nàng vẫn còn thao thức nghĩ đến chồng cũ, đến Hảo rồi thầy Cai, thì một bàn tay đặt vào người Ngọt, Ngọt giật mình lẫn vào trong và hỏi:

- Ai rứa?

Thầy Đề khẽ đáp:

- Anh...

- Vô chi ni... lờ trẻ con biết thì răng?

- Chúng nó ngủ say rồi mà...

Ngọt vẫn áy náy lo ngại:

- Còn con ở nữa?

- Hẩn ngủ nhà sau, khỏi lo chi hết mà em.

Ngọt ngồi phắc dậy, nàng vẫn còn lo ngại, thầy Đề vói tay nắm lấy áo của Ngọt kéo lại:

- Răng không nằm xuống, ngồi chi em...

Ngọt gỡ tay thầy Đề ra khẽ nói:

- Em lạy thầy Đề đừng làm rứa tội nghiệp em thầy Đề...

- Răng mà tội nghiệp, anh thương em mà Ngọt...

Ngọt lắc đầu đáp:

- Chồng em vừa chết, em xin thầy...

Thầy Đề nghe Ngọt nói đâm uất:

- Răng, em bằng lòng lão Cai Gương Xá? Anh không bằng lão Cai Gương Xá à?

Nghe thầy Đề nhắc đến thầy Cai Gương Xá, Ngọt đành lặng thinh không biết trả lời răng nữa. Thầy Đề thấy Ngọt yên lặng bèn sà vào kéo Ngọt. Bất ngờ Ngọt bị thầy Đề lôi tuột lại, làm Ngọt ngã chúi xuống. Thầy Đề thích thú ôm cứng lấy Ngọt. Ngọt vùng vẫy định thoát khỏi tầm tay thầy Đề thì thầy Đề lại nhào người lên. Mặt thầy úp vào ngực Ngọt, bàn tay của thầy Đề mạnh dạn chà sát vào người Ngọt. Ngọt không còn cách nào chống cự lại lời chà sát của thầy Đề. Ngọt đành phải nằm im khẽ nói:

- Bọn trẻ nhỏ biết thì rằng?

Thầy Đề cười đáp:

- Chúng nó ngủ hết rồi, rằng mà biết được...

.....

Thầy Đề leo Ngọt sát lại phía mình. Đã qua vài lần trong tay thầy Đề, Ngọt không còn đủ sức phản đối dù là phản đối lấy lệ. Ngọt muốn cho thầy Đề ra ngoài nằm để nàng tránh tiếng với đứa ở gái và lũ con thầy Đề nên nàng để mặc thầy Đề muốn làm chi thì làm.

Thầy Đề nằm vật ra thì Ngọt đã giục:

- Thầy ra ngoài nằm đi, đã sáng rồi mà...

Thầy Đề mơ màng hỏi:

- Sáng rồi hi! Lẹ quá hé...

Thầy Đề vùng dậy, thầy bận lại quần áo rồi tóc mừng đi ra...

Ngọt kéo chiếc chăn đắp ngang người, nàng khẽ thở dài.

Ngọt thiếp đi trong lúc mơ không biết nên khi nàng tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Ngọt uể oải ngồi dậy. Đứa ở gái nhà thầy Đề vẫn còn ngủ. Ngọt rón rén xuống đất ra nhà sau. Nàng rửa mặt xong đi luôn ra phố Huyện...

Thầy Cai Gương Xá nằm với ả gái điếm trong nhà Ba nhưng thầy không làm sao quên được Ngọt, mụ Lý Gương Xá. Sáng sớm, thầy Cai dậy gọi Ba trả tiền đêm qua rồi lật đật ra về. Thầy Cai trở về phố Huyện thì vừa gặp Ngọt đến. Thầy Cai làm mặt giận hỏi:

- Đêm qua ngủ ở mô?

Ngọt thản nhiên đáp:

- Trong nhà thầy Đề.

Thầy Cai Gương Xá khẽ thở dài hỏi với giọng uất hờn...

- Ngủ với thầy Đề hỉ!

Mụ Lý Gương Xá nghiêm nghị nói:

- Nói bậy rứa! Răng lại ngủ với thầy Đề? Vợ con người ta đó mần răng chuyện khi đó...

Thầy Cai hỏi móc:

- Rửa ngủ mần chi trong nhà thầy Đề?

- Ngủ chớ mần chi nữa...

- Đi mô sớm rửa hỉ!

- Đi tìm thầy chứ đi mô...

- Cha, trời ngủ chán chê trong nhà thầy Đề rồi mới đi tìm thằng ni thì còn chi nữa?

Ngọt cười hỏi:

- Rửa thầy đi mô mà bây giờ mới về?

Thầy Cai giật mình bối rối:

- Đến nhà người bạn...

- Bạn mô? Thầy mần chi có bạn ở đây...

- Thiếu chi. Buồn thì phải đi cho đỡ buồn chứ nằm chớ hỉ...

- Răng buồn, ai làm chi mà buồn?

Thầy Cai chán ngán:

- Hỏi rửa mà hỏi được? Răng mà buồn đi hai người mỗi người nằm một nơi thiên hạ lòng dạ sắt đá mới không buồn, chớ tui thì buồn thúi ruột nè...

Nghe thầy Cai nói thiết tha, Ngọt đâm thương thầy Cai.

- Thì người ta ngủ một mình chớ mần chi mô?

- Biết mô chỗ mà ăn củ đó hỉ.

Ngọt cười đấm lên vai thầy Cai:

- Khi, nó chi mà kinh rứa...

- Kinh chi? Bậy chừ về hay còn ở đây với thầy Đề nữa...

Ngọt nguyền thầy Cai:

- Chỉ nói nhảm... Việc quan chứ chơi hỉ. Mình còn phải chờ người ta mời hỏi xong cung, chuyện thằng Kiềm Chi đấm anh Lý mà.

Thầy Cai hỏi:

- Lúc mô hỏi cung?

- Chốc nữa, giờ hầu thầy Đề lấy cung xong rồi về...

Thầy Cai dẫn mục Lý vô ngồi ăn sáng. Ngọt đang ngồi ăn, thì Lan, con gái Ký Hào đi ra mua cà phê cho ba, thấy Ngọt, Lan hỏi:

- Dì chưa về à?

- Chưa?

- Dì ở lại trưa ni mời đi ăn cơm...

Ngọt cười đáp:

- Ủi để dì coi răng đã, chốc nữa lại phải vô Huyện mà Lan... Ba dậy chưa?

- Dạ, dậy rồi, mời dì vô chơi. Hôm qua dì đi rồi ba con nhắc đến dì mãi...

- Ủi chốc nữa rảnh dì vô thăm ba...

Thầy Cai thấy Lan bèn hỏi:

- Ai rứa?

Ngọt đáp:

- Thầy còn nhớ anh Ký rượu ở đầu làng ta trước không?

Thầy Cai hỏi:

- Ký Hào hỉ?

- Dạ con gái anh Ký Hào đó...

- Rứa hỉ, lớn quá... Em gặp Ký Hào chưa?

- Rồi, vừa gặp tôi qua.

Thầy Cai cau mặt hỏi:

- Gặp tôi qua, răng lại gặp tôi qua... Đi mô lại gặp Ký Hảo?

- Đến nhà anh nó chơi...

Câu nói của Ngọt càng làm cho thầy Cai nghi ngờ, thầy Cai vặn hỏi cho ra lẽ:

- Đi mí ai? Mí thầy Đề phải không?

Ngọt gật đầu, thầy Cai chán ngán, không hiểu tối qua Ngọt và thầy Đề đi những đâu, răng lại có chuyện gặp lại Ký Hảo, người yêu cũ của Ngọt. Thầy Cai hỏi vặn mãi, Ngọt đành thú thật là thầy Đề đi tìm mâm đèn hút, đã đưa Ngọt vào nhà Ký Hảo có mâm đèn.

Từ trong Huyện tiếng trống hầu điểm đều đều báo hiệu giờ làm việc của Huyện bắt đầu. Thầy Cai bảo Ngọt:

- Bậy chừ mình vô Huyện chứ?

- Dợ.

Thầy Cai và Ngọt đứng dậy trả tiền ăn rồi đi vô Huyện.

Từ trong Huyện một chiếc xe hơi phóng ra. Thầy Đề trông thấy Quan Huyện và một thiếu phụ ngồi trên xe, thầy Cai vội chấp tay xá dài. Trên xe Quan Huyện thấy thầy Cai đi với mục Lý Gương Xá bèn mỉm cười, ngồi bên Quan Huyện là Duyên.

Duyên thấy mục Lý bèn hỏi:

- Răng mục Lý lại đi với thầy Cai Gương Xá anh hỉ?

Quan Huyện cười đáp:

- Cũng như yêng đi với em chứ chi nữa!

Duyên cười. Đã hai ngày nay Duyên ở lại trên Huyện, chờ xe hơi chở bà Huyện ra Huế thăm Cụ cố nhạc phụ của Quan Huyện đau chiều qua, chú tài đánh xe về Huyện, bà Huyện và mấy đứa con vẫn còn ở Huế chưa về Huyện. Chú tài đem vào một phong thơ của bà Huyện gửi Quan Huyện. Quan Huyện bóc thơ đọc:

Mình,

Em phải ở ngoài ni vì chú vẫn còn bệnh. Em có đến thăm chú và mạ bên nhà mạ giục mình đưa ngay thím Bậy ra cho chú nó, mấy hôm nay vắng thím nó coi chừng gặt gồng nhiều lắm đó ghen...

Được thơ ni, mình cho thằng Cửu Mạnh đi đón thím Bậy về Huyện rồi mình đưa ngay thím Bậy ra ngoài ni, đón em và con về Huyện.

Hôn mình nhiều.

Quan Huyện đọc thơ trao cho Duyên rồi nói:

- Chú nó đang mong thím đó ghen... Chà chú Bảy cũng dữ thần quá hỉ? Hai vợ mà thím vừa đi có mấy ngày chú nó đã lòng lên đòi về rồi. Mạ ngoài nó cũng sốt ruột vì chú Bảy...

- Ủ hỉ! Mỗi lần chú Bảy đòi thì chú nó mằn rằn thím Bảy...

Duyên e lệ nhìn Quan Huyện rồi khẽ nguýt người anh chồng:

- Yêng mà cũng hỏi điều nó à... Anh Bảy mằn rằn chắc yêng cũng biết chứ...

Quan Huyện cười rúc rích...

- Tui khác chú Bảy... Tui còn nói được, còn đi được thím dễ biết quá mà còn chú nó thì mằn rằn thím biết được, chú Bảy nằm trong buồng suốt ngày thím không vô thăm chú nó thì chú đành ép bụng chịu chứ chi nữa...

Duyên bĩu môi:

- Anh nó tru lên chứ... Nghe tiếng anh nó tru lên là tui hay cô Lua phải chạy xuống coi anh nó đòi chi...

Quan Huyện cười rung rinh thớ thịt trên mặt, nói:

- Sướng quá hỉ? Chú nó cứ việc tru lên là hai thím thi nhau chạy xuống mí chú nó, chà như thế ni mằn chú Bảy lại sướng hỉ! Vợ mô của chú Bảy cũng xinh hết...

Duyên nguýt Quan Huyện rồi nói:

- Anh cũng quá trời mà...

Quan Huyện nhìn Duyên mỉm cười. Trông Duyên thật đẹp đôi mắt bồ câu của nàng rất xinh đẹp, miệng cười tươi làm Quan Huyện không còn nghĩ gì đến chú tài đang lái xe bên băng trên.

- Hấn bạn lái răng biết...

Duyên ngồi xích lại gần Quan Huyện nàng hỏi?

- Bây giờ thẳng về dinh phải không yêng?

Quan Huyện suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Em muốn răng? Về luôn dinh hay về An Cựu?

Duyên đáp:

- Tùy nơi anh...

- Tùy răng?

- Về cũng được mà ở bên An Cựu cũng được...

Quan Huyện đáp:

- Để về Huế rồi mình hãy quyết định.

Từ Huyện Hương Trà về đến Huế, xe chạy trên một tiếng đồng hồ. Quan Huyện ngồi trên xe suy nghĩ miên man.

Xe về đến Huế, Quan Huyện quay lại bảo Duyên:

- Thôi về dinh em hỉ! Chú Bầy có lẽ cũng mong thím lắm đó nghen. Duyên khẽ gật đầu:

- Dạ...

Quan Huyện thấy Duyên có vẻ buồn.

Quan Huyện nhìn Duyên mỉm cười...

Xe vào thành phố Huế, người tài xế vội hỏi:

- Dạ bẩm Quan Lớn về mô?

- Về dinh Cụ Lớn...

- Dạ...

Xe chạy qua cầu Trường Tiền rồi băng qua sang phía Kim Luông vào đến chỗ nhi mục quan chiêu, quan Huyện ngồi lại ngay ngắn dáng điệu rất oai vệ.

Duyên có vẻ buồn nhưng nàng vẫn im lặng, Duyên nghĩ đến Hải người bạn đồng lứa với nàng bây giờ trở về nhà chồng để hầu hạ người chồng tàn tật.

Xe chạy về ngã tư Kim Luông, quẹo vào một trang trại rộng lớn, đó là dinh Cụ Thượng Thơ Bộ Lại. Xe ngừng trước cửa nhà Cụ Thượng, Quan Huyện xuống trước, Duyên xuống sau xách chiếc va li của nàng để đằng sau xe vào trong nhà.

Cụ Thượng bà ngồi trên một chiếc phản gụ đánh bóng. Duyên chấp tay vái bà mẹ chồng:

- Bẩm lady mạ, con vừa về xin kính chào mạ.

Cụ Thượng bà khẽ gật đầu. Cụ đưa tay lên vuốt hai bên mép chùi nước trầu màu đỏ dính hai bên mép rồi nhổ cốt trầu vào ống nhổ để trên phản hỏi:

- Bầy, con vừa về hỉ! Con đi với anh Huyện...

Quan Huyện vội đáp:

- Dợ, thím Bầy lên Huyện từ hôm qua nhưng vì con bận quá nên hôm ni mới đưa thím về được...

Cụ Thượng bà gật đầu nói:

- Ủi thím Bầy mới về quê thăm chú mạ hần được ba ngày chứ có lâu chi mà ở đây thẳng Bầy coi chừng nhớ vợ kêu quá... Con xuống coi chồng con có cần chi.

Duyên mở va lý lấy ra các loại hoa quả của vùng quê nhà Duyên bày ra mâm quả dâng lên cho bà mẹ chồng:

- Dạ, bẩm mạ. Chú và mạ con cho con đưa lên dâng chú và mạ ít hoa quả của vùng con...

Cụ Thượng bà gật đầu nói:

- Rửa hỉ, con cảm ơn anh chị Cai Tổng cho chú mạ hỉ... Thôi con xuống dưới nhà coi chồng con có cần chi không hỉ! Tội nghiệp quá, từ hôm qua đến chừ, thằng Bầy la quá mạ nóng ruột lắm...

Quan Huyện cười nói:

- Ở nhà đã có thím Bầy cả thừa mạ...

Cụ Thượng bà khẽ gật đầu ra hiệu cho Quan Huyện đừng hỏi vội. Cụ Bà đợi Duyên đi xuống nhà dưới mới biểu với Quan Huyện:

- Thằng Bầy hần yêu con Hai ni, chớ không thích con Cả. Con coi con vợ Hai của thằng Bầy xinh đẹp lại ngoan hơn con Cả của hần nhiều...

Quan Huyện cười hỏi:

- Rửa mà người ta biểu chú Bầy không biết chi hết...

Cụ Thượng bà có vẻ không bằng lòng câu nói của Quan Huyện con trai của bà:

- Đứa mô biểu thằng Bầy không biết chi... Bay cứ khinh thằng Bầy tàn tật hần cũng là người mà.

Biết mạ không bằng lòng về câu nói của mình Quan Huyện cười nói:

- Thì con biểu chú Bầy khôn ngoan lắm chứ, chú biết thím Hai ni vừa xinh lại vừa ngoan hơn thím Cả mà... Tội nghiệp thím Hai có vẻ hiền lành à mạ. Thím hai có thai...

Cụ Thượng bà cười thích thú:

- Ủ hần cũng mau, vừa về nhà chồng là có mang ngay. Con vợ cả của thằng Bầy sanh đứa con gái thật xinh, thật khéo. Anh Đốc quý con nhỏ lắm... Nó giống anh Đốc như rập khuôn hỉ...

Quan Huyện cười nói:

- Thím mới sanh hơn hai tháng ni mần răng biết giống hay không. Trẻ con lúc nhỏ đứa mô không khéo khỉnh nhưt là mạ hần biết nuôi.

Cụ bà lặng thinh không nói chi nữa, Cụ tẽm thêm mấy miếng trầu, vè mấy điều thuốc cảm lệ... Quan Huyện coi đồng hồ và hỏi:

- Thừa mạ chú con chưa về?

Cụ Thượng bà lắc đầu đáp:

- Hôm ni chú con phải sang bên Tòa Khâm họp hội đồng cơ mật. Đức Hoàng Thượng ở trên Đà Lạt nghỉ mát... Ngài vừa ở Tây về chưa Ngự Triều hôm mô hết...

Quan Huyện hỏi:

- Đạo ni có lẽ chú con bận lắm thì phải. Nghe đồn Đức Hoàng Thượng định cải tổ, triều chánh phải không thừa mạ?

Cụ Thượng bà khẽ thở dài đáp:

- Ủ tao cũng nghe chú mi nói rứa nhưng mần răng biết được việc Đức Hoàng Thượng muốn, lại còn phải có ý kiến bên Tòa Khâm nữa hỉ? Mọi việc con còn lạ chi nữa, tất cả đều do bên Tòa Khâm quyết định... Sáng ni Cơ Mật Viện họp cũng họp bên Tòa Khâm...

Mấy hôm ni chú mi có vẻ buồn đấy hỉ! Tao biểu mần Quan cũng đã lâu và lại chú mi đã ngoài 60 rồi, dăng số xin hưu là vừa nhưng bên Tòa Khâm không chịu. Nghe tin xì xầm thì Hoàng Thượng định mời Quan Tuần Vũ Phú Yên về mần Thượng Thơ Bộ Lại thay chú mi, còn Bộ Học thì giao cho ông nhà báo chí ở Hà Nội, bộ hình giao cho Quan Bô Chánh Bùi Bằng Đoàn người Bắc kỳ chi đó hỉ...

Quan Huyện khẽ gật đầu nói:

- Dợ rứa cũng được, chú con coi chừng cũng yếu rồi, mần việc cũng đã lâu năm, và lại mấy anh em con cũng đã xuất chinh hết chú con hưu cũng vừa rồi còn chi nữa...

- Ủ tao biểu rứa nhưng chú mi biểu Quan Khâm Sứ không chịu. Cũng vì Quan Khâm Sứ không chịu nên Hoàng Thượng mới bỏ lên Đà Lạt ở. Ngài không chịu thiết triều. Hôm ngài hồi loan, các quan vô triều bái, ngài ra lệnh miễn châu, không cho các quan lạy... Chuyện ni cũng đã gây sôi nổi. Có người cho rứa là phải, là tân tiến, nhưng chú mi cho là mất cả vẻ lễ nghi của triều đình. Đức Hoàng Thượng ở Tây từ thuở bé nên ngày nhậm tư tưởng của mấy người Tây không chịu cho lạy nhưng có điều lạ làm cho nhiều người bái phục thuật lại rằng: Khi ngài về châu hầu Đức Tứ Cung. Ngài đã sụp lạy Đức Ngài. Khi Đức Tứ Cung truyền cho Hoàng Thượng bình thân, ngài chỉ đứng khoanh tay hầu lễ phép ngài thờ Đức Mẫn Hoàng rất chí hiếu...

Tiếng còi xe hơi từ bên ngoài vọng vô. Cụ Thượng bà chỉ ra ngoài biểu Quan Huyện:

- Anh, ra coi có phải chú về không?

Quan Huyện ngó ra rồi nói:

- Dạ, bẩm mạ chú con về...

Xe hơi ngừng trước cửa nhà Cụ Thượng từ trên xe đi xuống Quan Huyện chấp tay vái chào:

- Lạy chú...

Cụ Thượng gật đầu hỏi:

- Anh Huyện về hỉ! Vợ thằng Bẩy có về không?

Quan Huyện đáp:

- Dợ, thưa chú, nghe nói chú Bẩy mấy hôm ni gọi vợ hoài, mạ mí chú phát nóng ruột...

- Vợ thằng Bẩy mô rồi...

- Dợ, bẩm chú thím mới xuống thăm chú nó rồi...

- Rứa hỉ!

Cụ Thượng bà nói:

- Con vợ Hai thằng Bẩy ngoan đó hỉ!

Quan Huyện vội đáp:

- Dợ... Chú của thím Bầy hiện đang làm Cai Tổng mí con. Cuối năm ni nhân kỳ thắng thưởng Tết Nguyên Đán con muốn xin chú cho thầy Cai chức Cừu Phẩm Văn Giai...

Cụ Thượng cười hỏi:

- Răng không cho chú hấn cái Hàn Lâm Biên Tu.

Quan Huyện cười đáp:

- Dạ bẩm chú cho được rứa thì còn chi bằng nữa.

Trong khi đó Lua từ dưới nhà lên. Cụ Thượng bà thấy Lua bèn gọi lại hỏi:

- Răng thắng Bầy yên rồi chứ con!

Lua chào cha mẹ chồng và anh chồng:

- Lạy chú, lạy mạ dạ thưa anh! Dạ bẩm nhà con đã có cô Hai xuống rồi...

Cụ Thượng bà có vẻ thương Duyên:

- Mô được hấn đang có mang...

Cụ Thượng cười nói:

- Mang thì răng?

Cụ Thượng bà cau mặt đáp:

- Thì phải cứ cho hấn chứ, thằng Bầy có biết chi mô, cứ thấy vợ là quần lấy chả biết kiêng cử cho vợ cả...

Từ trên nhà đi xuống, Duyên đem theo một ít quà của quê nàng xuống làm quà cho mẹ Tám Canh, Lua và mấy chú Cừu hầu hạ trong dinh Cụ Thượng. Duyên vừa xuống đến nhà dưới, thì mẹ Tám Canh đã trông thấy vội reo lên:

- Mợ Bầy về rồi hỉ! Chà cậu Bầy đang mong mợ đó...

Lua ngó mẹ Tám Canh rồi hỏi:

- Mong lúc mô! Răng mẹ biết cậu mong cô Hai nì?

Mẹ Tám Canh cãi:

- Thì Cụ Bà biểu rứa...

Duyên đi vô và xuống chỗ mẹ Tám Canh ngồi thì Lua đứng lên đi lên nhà trên. Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Răng chị Lua có vẻ giận tui phải không mẹ Tám?

Mẹ Tám bấu môi nói:

- Ghen với mợ đó!

- Răng mà ghen? Tui vừa đến có mần chi cô nớ mô mà cô nớ giận tui?

Mụ Tám Canh đáp:

- Úc mí tui. Lúc vừa rồi khi mợ mới đến tui nói cậu Bảy đang mong mợ đó, cô Lua không bằng lòng...

- À ra rứa...

Duyên dỡ ra một gói quà biếu mụ Tám rồi chia cho mấy chú Cừu, Duyên để dành biếu Lua một phần:

- Chỗ ni biếu chị Lua...

Mụ Tám cau mặt nói:

- Chi mà mợ phải biếu. Họ thương họ quý chi mợ hi?

Duyên cười đáp:

- Mặc chi nớ...

- Mợ ni hiền lành thực. À mợ xuống thăm cậu nớ chưa? Mấy hôm ni xem chừng nhớ mợ đó, cậu Bảy la quá xá...

Duyên bẽn lẽn hỏi:

- Cậu Bảy ngại hi!

Mụ Tám Canh đáp:

- Có lẽ rứa... Mợ xuống thăm cậu nớ một lát...

Duyên bẽn lẽn nhưng rồi nàng cũng đứng lên kéo tay mụ Tám nói:

- Xuống dưới ni mí tui mụ Tám...

Mụ Tám Canh lắc đầu:

- Răng được... Thằng quỷ nớ thấy tui hấn lại tru lên bây chừ... Thôi mợ xuống một mình. Cậu nớ thấy mợ thì mừng lắm đó hi!

Duyên thẹn đỏ mặt. Nàng nghĩ đến người chồng tàn tật, hung bạo bỗng mặt nàng đỏ ửng. Duyên le te đi xuống chỗ cậu Bảy nằm. Nàng đứng dừng lại nhìn qua khe cửa vào phía trong coi cậu Bảy đang mần chi.

Bên trong cậu Bảy vẫn còn thức. Cậu nằm ngửa nhìn lên trần nhà, ngang người cậu Bảy vẫn đắp chiếc chăn chiên. Bỗng cậu hát chiếc chẵn ra rồi nằm quay trở lại nhìn ra phía cửa. Duyên ngần ngại chưa dám vào. Cậu Chó nằm có vẻ buồn, nên cậu định lăn xuống dưới đất bò chơi. Cậu Bảy nắm lấy thành giường rồi từ từ đưa hai chân xuống đất Duyên sợ cậu Bảy ngã đau, nàng vội chạy vô lên tiếng:

- Cậu mần chi đó cậu Bảy!

Nghe tiếng Duyên cậu Bảy trừng trừng nhìn Duyên có vẻ thích thú, nửa chân của cậu Bảy ở dưới đất nhưng thân hình cậu Chó vẫn ở trên giường. Có Duyên cậu Chó không muốn lăn xuống đất nữa. Duyên bèn đỡ cậu Chó lên giường. Mùi da thịt của Duyên làm cậu Chó ngây ngất. Cậu ôm lấy Duyên.

- Mân chi kỳ rứa! Để yên tui đỡ cậu lên trên giường đã...

Duyên kéo chiếc chăn đắp lên người chồng vì cậu Chó chẳng bao giờ bận quần áo. Nửa thân dưới của cậu sa dưới đất, còn nửa thân trên ở trên giường. Nếu không có Duyên đỡ thì cậu Chó đã lăn xuống sàn gạch rồi cậu bò quanh nhà. Duyên đỡ chồng lên giường đặt nằm ngay ngắn thì cậu Chó đã đưa tay ôm lấy ngang người Duyên, Duyên đẩy cậu Chó vào rồi nói:

- Nằm yên đó hi, mân chi mà dữ rứa... Để tui xếp lại cái chăn dặt lại chiếc vải chải giường đã...

Cậu Chó như sợ Duyên chạy mất, cậu nhút nhát không chịu buông Duyên ra. Duyên đã biết tánh người chồng tàn tật, hung hãn đó. Nàng đành phải dỗi khéo:

- Cậu để tui nằm xuống chứ, ôm chi rứa hi!

Rồi Duyên chỉ ra cửa nói:

- Cậu nằm rứa tui đi ra đó hi!

Duyên gỡ được tay cậu Chó rồi nàng vội đi ra đóng cửa cậu Chó tưởng Duyên trốn, cậu đập chân rầm rầm trên giường miệng cậu tru lên. Duyên hốt hoảng đóng cửa cái xong then đi vô ngủynch cậu Chó.

- Chi mà cậu tru dữ rứa! Ai đi mô mà cậu tru, cậu đập chân. Mạ nghe được chửi tui là tui không xuống nữa.

24. OAN NGHIỆP TIỀN KIẾP

Một điều mà tất cả những gia đình quan lại phong kiến ngày xưa, nhứt là những gia đình mà mấy đời liên làm quan trong triều, đều phải công nhận rằng, gia đình quan lại nào cũng thế, dù là quan lại nghiêm minh, công chính trong đám con cái thế nào cũng có một người bất thường. Người con bất thường đó hoặc con trai hoặc con gái bị tàn tật hoặc khật khùng điên cuồng.

Vì sao lại có chuyện lạ lùng như thế? Những người theo đạo Phật thì cho rằng, đó là luật luân hồi báo oán vì trong đời làm quan dù thanh liêm đến đâu cũng có những vụ lầm lẫn làm cho kẻ gian ác thoát tội mà người hiền lương lại bị gông cùm. Sự ai oán của những người oan khiến kết khiết mà tạo lên sự ai oán uất hận hiển hiện trong gia đình là đứa con tật nguyền hay khật khùng.

Những chuyện luân hồi, ai oán này, sẽ được lần lượt trình bày bằng chứng với bạn đọc những sự việc cụ thể đã từng xảy ra mà ít người không biết.

Riêng gia đình Cụ Thượng sanh ra cậu Chó cũng có những sự ai oán, đau thương đó. Đạo Phật dạy rằng: Nhà người reo nhân nào thì phải hưởng quả ấy. Việc Cụ Thượng sanh ra cậu Chó, không có xương sống không nói năng chỉ được, tánh khật khùng, mình đầy lông lá, chỉ biết tru lên khi bức tức uất hận nhưng nghiệp chướng lại tạo cho cậu Chó một sức khỏe khủng khiếp, một giọng máu dâm dăng. Người cậu Chó nẩy nở rất lạ. Tuổi 16 mà cậu Chó đã cao lớn to bự bằng thanh niên 20 tuổi. Người cậu Chó quá sức mạnh, vươn lên giọng máu dâm dăng của cha mẹ như dồn vào trong người cậu Chó nên cái gì của cậu Chó cũng quá khổ hơn thiên hạ.

Người cậu Chó lông lá đen nháy như một con chó mực lớn. Lông trên tay chân và lưng. Bụng của cậu Chó mềm như nhung. Cậu Chó ngủ thấy hơi đàn bà là cậu như phát khùng, phát điên. Sự sung sức của cậu Chó như thúc dục cậu phải hành động đối với đàn bà. Cậu Chó không biết phân biệt già trẻ. Người đầu tiên đến với cậu Bấy là mẹ Tám Canh. Mẹ Tám đã phải chịu cậu Chó vì cậu Chó tru la mỗi khi mẹ Tám chống đối lại sự nổi khùng dâm dăng của cậu Chó.

Khi Lụa có mang, Cụ Thượng Bà sợ con trai không chịu được sự cô đơn nhứt là vì sức khỏe kỳ lạ và sự thúc dục của tình dục nên Cụ Thượng Bà bảo Quan Huyện Hương Trà, người con trai thứ ba của cụ tìm coi.

Những nghiệp chướng oan trái đó đã làm cho mọi người thắc mắc không hiểu vì đâu lại có những oan trái kỳ lạ như thế? Đi ngược lại thời gian để tìm nguyên nhân oan trái và nghiệp chướng trong gia đình Cụ Thượng thì quả là gieo gió thì gặt bão. Chính Cụ Thượng Bà đã gây ra những tai họa đau thương trước kia cho một gia đình mà sau này cụ phải gánh chịu cái nghiệp chướng oan trái là cậu Chó.

Để thấy rõ cái nghiệp chướng oan trái khủng khiếp đó, kẻ sưu tầm chuyện này xin tạm gác chuyện dưới thời của cậu Chó để thuật lại câu chuyện bí hiểm mà Cụ Thượng và phu nhân gây ra cho gia đình một người đàn bà bị Cụ Thượng cưỡng ép.

Giòng dõi nhà Cụ Thượng mấy đời làm quan trong Triều, là một giòng họ lớn vào bậc nhứt ở đất Bình Trị, Thiên Nam. Cụ Thượng Bà cũng là một vị tiểu thư, con gái Quan Tham Tri Bộ Công, sau về hưu được phong hàm Thượng Thơ Hiệp Tá Đại Học Sĩ. Cụ Thượng Bà khi còn trẻ là một vị tiểu thư khuê các xinh đẹp vào bậc nhứt ở đất Thần kinh.

Cụ Thượng Ông học ở trường Hậu Bô để làm Tri Huyện. Về chữ Hán Cụ Thượng đỗ Cử nhân học lại thêm chữ Pháp đến bậc Tú Tài nên khi học ở trường Hậu Bô Cụ Thượng vẫn đứng đầu trong 42 Quan Huyện tương lai.

Vì Hậu Bô trẻ tuổi rất hào hoa phong nhã, con trai của Quan Thượng Thơ Bộ Hình, nổi danh là một vị

quan thanh liêm như Triều Đình được Vua Tự Đức khen ngợi nhiều lần.

Năm ấy ông Hậu Bô đã 22 tuổi vẫn chưa lấy vợ nên cha mẹ có ý buồn. Một hôm cậu Hậu Bô về thăm với chú và mẹ cậu xin được lấy con gái Quan Tham Tri Bộ Công vì đã mấy lần cậu gặp vị tiểu thư xinh đẹp đó nên đem lòng mê say, nghe cậu Hậu Bô trình như thế, hai cụ mừng lắm, cho người sang tư dinh Quan Tham Tri Bộ Công làm mai mối thì Quan Tham Tri bằng lòng ngay. Vài tháng sau hôn lễ được cử hành, trai tài gái sắc gặp nhau, nên cả hai quấn quít bên nhau không mấy khi rời xa. Năm sau cậu Hậu Bô thi ra đỗ đầu được bổ Tri Huyện Nông Công tỉnh Thanh Hóa. Một Huyện lớn như nước, dân chúng giàu có hiền thực.

Quan Huyện trị nhậm ở đâu đều mang bà vợ đi theo. Năm sau bà vợ Quan Huyện sanh được cậu con trai kháu khỉnh sau này chính là vị bác sĩ vẫn chữa bệnh cho cậu Chó. Người con thứ hai là gái lớn lên được tuyển vào cung và được nhà vua sủng ái, phong làm chánh cung Hoàng Hậu, người con thứ ba sau này làm đến Tổng Đốc, người thứ tư là ông Huyện Hương Trà. Những người con khác đều làm quan trong triều và ngoài trấn nhưng đến đứa con thứ Bảy, khi sanh ra là một quái thai đầy lông lá, tiếng hét rất lớn nhưng lại không có xương sống nên chỉ nằm suốt ngày trên giường. Khi sanh cậu Bảy, Cụ Bà buồn lắm nhưng cụ không dám nói ra vì sợ tiếng tăm chê cười.

Người thân tín trong gia đình Cụ Thượng kể lại rằng:

- Trước khi sanh cậu Bảy, Cụ Bà đã phải làm chay bảy ngày bảy đêm cho một vong hồn báo oán, một người đàn bà đã bị chết một cách oan ức đau thương nên linh hồn người đàn bà đó không thể siêu thoát được vẫn theo Cụ Thượng Bà để chờ dịp trả oán báo thù, Cụ Thượng Bà và Cụ Thượng Ông đã phải chịu biết bao sự trả oán khủng khiếp của nghiệp chướng do quỷ kỳ lạ đó gây nên. Cụ Thượng đã nhờ ông thầy bói danh tiếng ở Thanh Hóa là ông thầy Đông một bốc sư nổi danh được Vua Khải Định rồi đến Vua Bảo Đại vời vào Kinh coi bói, coi oan hồn của người đàn bà nào đã theo báo oán gia đình cụ.

Trong đời làm quan Cụ Thượng đã bề bầy trình biết bao nhiêu thiếu nữ, thiếu phụ mang hận tình đau thương vì cụ nên Cụ Thượng Ông không biết hồn người nào đã báo oán?

Ông thầy Đông coi quẻ bốc dịch so tuổi Cụ Ông, tuổi Cụ Bà và tuổi của cậu Bảy rồi ông nói:

- Hiện có hai oan hồn theo Cụ Bà và Cụ Ông để chờ dịp báo oán, nhưng vì hồng phúc của gia đình Cụ Ông còn lớn, hai oan hồn đó chưa làm chi để hãm hại được, hai oan hồn đó là một gã đàn ông trạc 25 tuổi và một thiếu phụ trạc 20 tuổi.

Ông thầy Đông cho biết:

- Trước khi sanh ra cậu Bảy, Cụ Bà nằm mộng thấy những hiện tượng kỳ quái. Trong giấc mơ, Cụ Thượng Bà đã gặp lại người đàn ông trẻ tuổi đó. Sau hàng tháng mộng mị kỳ lạ đó. Cụ Bà mới thọ thai và sanh ra cậu Chó, còn oan hồn người thiếu phụ vẫn chưa siêu thoát được nên vẫn lẩn quẩn trong nhà Cụ Thượng. Có những lúc oan hồn đó hiện thành người đàn bà bận quần áo trắng đi trong nhà. Thình thoảng lại ôm lấy cột khóc nức nở có khi người đàn bà đó gục xuống dưới giường của Cụ Ông để khóc.

Những đêm thanh vắng, ngoài trời trăng sao đầy dãy thì vào khoảng giữa giờ Tý sang giờ Sửu hồn người thiếu phụ đó hiện lên và lúc nào cũng hiện lên từ Tây Nam đi lại...

Đó là hai oan hồn đã bị giết một cách tức tưởi oan khiên chết mà trong mang rất nhiều uất hận, đau thương.

Rồi ông thầy Đông nghiêm nghị nói:

- Còn nhiều chuyện bí mật nhưng tôi không thể nói để cả hai Cụ Lớn cùng nghe được, ngày mai vào khoảng chín giờ sáng, khi tôi còn ở Kinh xin mời Cụ Bà đến, tôi xin nói rõ những điều bí ẩn trong những

giấc mơ mà Cụ Bà đã thấy khi cụ có mang cậu Ấm út.

- Còn Cụ Ông xin mời đến tôi hồi bốn giờ chiều mai, tôi cũng sẽ cho Cụ Lớn biết rõ oan hồn uất hận đau thương muốn những gì? Cần gì nơi cụ vì phải như thế mới giải oan cắt đoán được mỗi oan nghiệp oán hờn này, bằng không lẽ đổ những oan hồn đó theo Cụ Lớn, chờ một dịp nào đó, vận của các cụ xui là chúng làm tới. Mình đã vấp rồi là chúng nó đập thêm nữa, thì có khi chết oan hoặc có khi bị những vạ tày trời mất hết quan tước mà còn sanh chuyện tội tù ngục khiếp nữa.

Nghe ông thầy Đông nói, Cụ Thượng Ông và Cụ Thượng Bà đâm hoảng vì quả thật, Cụ Thượng Bà có gặp những giấc mơ kỳ lạ, những giấc mơ oan trái làm Cụ Thượng Bà hoảng sợ liên trong mấy tháng trời rồi sau đó Cụ Thượng Bà mới có mang. Khi sanh ra cậu Chó thì Cụ Thượng Bà nghĩ ngay đến oan hồn nghiệp chướng trong những giấc mơ cụ đã gặp mà sanh ra thứ quái thai kỳ lạ này.

Khi mới sanh ra cậu Chó, Cụ Bà hốt hoảng tưởng mình sanh một thứ quái vật gì, vì mình nó đầy lông lá đen mượt, tóc cũng đã dài đôi mắt to đen nháy, lông mi thật dài, trông đúng là một loài vật chó không phải là người. Bác sĩ Du Mayer, bạn thân của Quan Bác sĩ con trai trưởng của Cụ Thượng Bà, đã đỡ cho Cụ Bà sanh cậu Ấm tức là cậu Bầy hay cậu Chó chi đó cũng được, cũng lấy làm lạ không hiểu vì sao đứa trẻ này lại mọc đầy lông lá đen mượt, lưng lại không có xương sống nên lưng của hải nhi mềm như bún. Đứa trẻ khóc la rất lớn. Tiếng khóc của đứa nhỏ như tiếng chó con tru chó không phải là tiếng người. Vì nhờ sanh trong nhà thương Huế, nơi giành cho những sản phụ người Pháp nằm nên việc Cụ Thượng Bà sanh ra quái thai không xương sống đầy lông lá chỉ có mấy cô đỡ và bác sĩ Du Mayer biết mà thôi.

Bác sĩ Du Mayer biết phong tục tập quán của người Việt nên bác sĩ đã ra lệnh cấm không ai được tiết lộ ra ngoài là Cụ Thượng Bà sanh quái thai.

Vì sợ Cụ Thượng Bà quá xúc động khi nghe tin sanh ra quái thai không xương sống nên bác sĩ Du Mayer không dám cho Cụ Bà biết.

Bác sĩ Du Mayer chờ đồng nghiệp của ông là bác sĩ trưởng nam của Cụ Thượng để cho ông này biết, người em ruột của ông không có xương sống nên không thể nào ngồi dậy được. Nếu chăm lo săn sóc, nuôi dưỡng cẩn thận, hải nhi lớn lên chỉ biết bò và nằm mà thôi. Bác sĩ trưởng nam của Cụ Thượng hỏi:

- Bác sĩ đã cho mụ hay chuyện của em tôi chưa?

Bác sĩ Du Mayer đáp:

- Chẳng những tôi giấu Cụ Bà mà còn giấu không cho mấy cô đỡ, cô y tá và công nhân hầu hạ trong phòng này không được nói chuyện lộ ra bên ngoài.

Bác sĩ trưởng nam của Cụ Thượng bắt tay đồng nghiệp cảm ơn:

- Xin cảm ơn bác sĩ đã tận tình giúp cho điều đó, một điều mà chúng tôi đang lo.

Bác sĩ Du Mayer bèn nói:

- Bác sĩ có thể cho ông thân sinh của bác sĩ biết chuyện tàn tật của người em trai bác sĩ nhưng cũng xin Cụ Ông giữ kín điều này đừng cho Cụ Bà biết vội.

- Xin cảm ơn bác sĩ để tôi cho chú tôi hay chuyện ni.

Bác sĩ Du Mayer gật đầu đáp:

- Tôi xin làm theo lời dặn của bác sĩ...

Chín giờ sáng hôm sau, Cụ Thượng Bà đến chỗ ông thầy Đông ở để hỏi về chuyện nghiệp chương trái oan của Cụ Bà. Hôm qua khi nghe ông thầy Đông nói, trước khi có mang cậu Bẩy, Cụ Thượng Bà đã có nằm mộng thấy nhiều việc kỳ quái khác lạ làm Cụ Thượng Bà giật mình vì quả thật, trước khi có mang cậu con trai út Cụ Thượng Bà có nằm mộng thấy một chuyện kỳ lạ một chuyện oan trái mà Cụ Bà cố giấu mãi đến ngày nay không cho một ai biết thế mà ông thầy Đông đã tìm ra và nói y như người bên cạnh Cụ Thượng Bà vậy. Câu chuyện nằm mơ này, thật ra chính Cụ Ông cũng không được Cụ Thượng Bà cho biết.

Đó là lỗi bốc dịch của Văn Vương đã bói khi ngày bị giam trong Dũ Lý, bói biết Đắc Kỷ làm thịt con trai của ngài nấu cháo cho ngài ăn trước khi tha ngài trở về. Lỗi bốc dịch này rất linh ứng có thể đoán được đầy đủ quá khứ vị lai không sai một mảy may.

Gieo quẻ xong thầy Đông bấm tính nhẩm trong miệng từng quẻ một rồi mới đoán cho Cụ Thượng Bà nghe, ông thầy Đông hỏi:

- Xin Cụ cho phép chúng tôi được nói thẳng, không giấu diếm điều chi hết, quẻ ứng thế nào tôi xin nói như thế, nếu có điều chi sai cụ cứ việc nói thẳng cho tôi hay, tôi xin hoàn tiền lại cụ.

Cụ Thượng Bà vui vẻ đáp:

- Bẩm thầy người ta nói, quân tử vắn hung, bất vắn cát, xin thầy cứ nói thẳng ra, có điều chi dù bí mật đến đâu tôi xin nhận ngay, không bao giờ dám chối cãi hay giấu diếm.

Thầy Đông gật đầu nói:

- Dạ bẩm rứa, tôi xin thưa với Cụ Lớn là, cách đây 16 năm khi Cụ Lớn vẫn đường là một vị phu nhân Nhứt Phẩm Triều Đình nhưng vì duyên số, Cụ Lớn có yêu một người đàn ông. Người đàn ông ấy không phải là người xa lạ mà là người hằng ngày ở bên Cụ Lớn, có thể nói người này ở bên Cụ Lớn thời giờ có phần nhiều hơn Cụ Ông.

Vị giận Cụ Ông hỏi đó cũng có tình yêu lên lúc nên Cụ Bà báo thù cho bỏ ghét, Cụ Bà có yêu người con trai đó. Cụ Bà yêu tha thiết người đàn ông đó mà người đàn ông đó cũng yêu Cụ Bà tha thiết lắm. Mỗi tình tội lỗi đó kéo dài được trên một năm thì Cụ Bà có thai nhưng khi có thai thì Cụ Bà có vẻ hối hận vì giá trị của hai người quá cách biệt nhau, không thể nào kết hợp được. Do đó Cụ Bà tìm cách xúi giục Cụ Ông đuổi người đó ra khỏi nhà. Và một mặt Cụ Bà trở về Kinh ở với mục đích xa hẳn người mà Cụ Bà đã yêu. Về đến Kinh Cụ Bà suy nghĩ mãi rồi quyết định hủy bỏ cái thai cụ đang mang mà cụ biết, đó là cái thai của người yêu của cụ chứ không phải là giòng giống của Cụ Ông nên Cụ Bà đã thuê một người cắt thuốc dọa thai, trục cái thai ba tháng ra. Cụ Bà uống được ba tháng thuốc thì cái thai bị tống khứ ra ngoài. Người Cụ Bà làm bằng, tưởng chết may nhờ đưa vào bệnh viện bác sĩ đã chích thuốc cầm được và dần dà cụ trở lại mạnh khỏe như thường.

Cụ Bà không ngờ sau khi bị Cụ Ông đuổi không cho làm nữa người tình của Cụ Bà, chú tài xế lái xe hơi cho cụ mang một mối tình cam say mê, đắm thắm ngày ngày lang thang ngoài cổng dinh Tổng Đốc để mong được nhìn thấy Cụ Bà mà thôi nhưng rồi chẳng bao giờ anh tài xế vô phước đó được trông thấy dung nhan của Cụ Bà nữa. Anh tài xế trẻ đẹp trai khỏe mạnh đó nhớ lại cái ngày đầu tiên anh được hưởng tình yêu say đắm mà Cụ Tổng Đốc phu nhân đã trao cho anh... Từ mấy tháng nay Cụ Tổng Đốc An Tịnh năm đó mới 40 tuổi, phu nhân mới 34 tuổi lục đục giận dỗi nhau. Quan Tổng Đốc lên lút yêu một thiếu nữ xinh đẹp. Phu Nhân của Quan Tổng Đốc không làm sao bắt được tại trận mặc dầu phu nhân của Quan Tổng Đốc đã thuê người đi dò la tin tức.

Bà Tổng Đốc biết chồng gian díu với một thiếu nữ xinh đẹp từ hơn một năm nay nhưng ngày ấy Bà Tổng Đốc đang có mang sanh cô năm Thùy Hương. Bà phải về Huế sanh, nên ngoài Nghệ An Quan Tổng Đốc tha hồ đi lại với người yêu. Mặc dầu Quan Tổng Đốc rất sợ phu nhân, nhưng khi đã yêu tha thiết ngài đã quên cả sợ, cả nể. Lần trước Quan Tổng Đốc mê say một ả đào, Cụ Bà bắt được nên Quan Tổng Đốc phải

bỏ và cho tiền cô đào hát xinh đẹp đó đi ra Thanh Hóa, sau đó vài tháng Quan Tổng Đốc lại mèo với một thiếu nữ xinh đẹp hoa khôi đất Nghệ An. Suốt mấy tháng Cụ Bà phải về Huế chờ ngày sanh, Quan Tổng Đốc mặc tình đi lại với cô tình nhân trẻ đẹp Quan Tổng Đốc đã cho người yêu tất cả tiền bạc mà Quan Tổng Đốc đã vợ vét được.

Gia đình của cô vợ bé Quan Tổng Đốc nhờ đó chạy công việc cho các Quan Phủ, Huyện, Chánh Phó Tổng Lý Hương, và những người dân áo tụng đình. Bất cứ công việc gì hễ có bà vợ bé của Quan Tổng Đốc dính vào là xong ngay không cần biết chuyện nhỏ hay lớn, quan trọng hay không quan trọng.

Thời đó phong trào Sô Viết Nghệ An, Hà Tĩnh, dân chúng các huyện Kim Liên, Thanh Chương, Nam Đàn, Quỳnh Lưu thuộc tỉnh Nghệ An và Huyện Đức Thọ thuộc tỉnh Hà Tĩnh bị bắt rất nhiều. Người nào biết chạy đến nhà người vợ bé của Quan Tổng Đốc là được tha ngay.

Ở Huế, phu nhân của Quan Tổng Đốc biết tin này nhưng vì cận ngày sanh, Bà Tổng Đốc không ra được Nghệ An, phu nhân phải chờ sanh xong, mẹ tròn con vuông ngoài bốn tháng mới trở ra Nghệ An thì lúc đó Quan Tổng Đốc đã mê say đến nỗi không còn biết nể nang phu nhân là gì nữa. Những anh chàng sợ vợ xưa nay, vẫn quý hóa vợ mà đến khi mê say người đẹp rồi thì lại rất lì, bỏ vợ dễ dàng. Phu nhân thấy chồng hờ hững mỗi lần nói chuyện ghen tuông thì Quan Tổng Đốc lại làm mặt giận hung hãn hống hách.

Vì thấy chồng đôi tánh phu nhân đâm tức. Bà nhứt định báo thù ông. Bà Tổng Đốc nghĩ: "Mày đã ăn chả thì bà ăn nem, bà cũng chẳng kém gì mày rồi muốn đến đâu thì đến. Nếu chuyện lỏa lồ xảy ra xấu mày trước chứ tao không xấu..."

Người đàn bà một khi đã nghĩ liều như thế rồi thì họ chẳng còn nghĩ gì đến danh dự của chồng nữa. Phu nhân của Quan Tổng Đốc mới bắt đầu chọn lựa, nhưng vì bà là vợ một ông Tổng Đốc đầu tỉnh có quyền sinh sát không ai dám mạo muội làm liều dù họ biết bà rất xinh đẹp, rất duyên dáng, rất quý phái.

Tuy nghĩ liều định báo thù chồng bằng cách cầm sừng lên đầu chồng bà vẫn phải giữ gìn, kín đáo. Anh tài xế lái xe cho Quan Tổng Đốc còn trẻ độ ba mươi tuổi. Nghĩa là kém bà Tổng Đốc bốn năm tuổi, trông anh tài xế đẹp trai vạm vỡ nói năng khéo léo, hầu hạ Quan Tổng Đốc cũng như phu nhân rất khôn khéo, do đó phu nhân có cảm tình với chú tài.

Một hôm Quan Tổng Đốc đi kinh lý Huyện Quỳnh Lưu, phu nhân bảo chú tài đánh xe cho bà đi đánh tứ sắc ngoài nhà Quan Tham Tá Tòa Sứ cho đến tối mới về dinh mà Quan Tổng Đốc vẫn chưa về. Quan Tổng Đốc dựa vào chuyện đi kinh lý này, tuy gần tối Quan Tổng Đốc vẫn đến thành phố Vinh nhưng ngài không về dinh. Ngài đến nhà cô vợ nhỏ để ngủ lại, trưa mai với về công đường. Quan Tổng Đốc không bỏ lỡ dịp may hiếm có đó để được hưởng một đêm bên người đẹp mà ngài hằng yêu quý.

Đêm ấy, khi Quan Tổng Đốc ở nhà cô vợ bé xinh đẹp thì phu nhân của Quan Tổng Đốc về đến dinh chẳng thấy chồng đâu bà liền bảo chú tài:

- Chú tài đêm nay ở lại đây hỉ! Tui có chuyện cần muốn nhờ đến chú.

Chú tài Phan Văn Thụ nghe Cụ Bà dạy đành phải ở lại tư dinh của Quan Tổng Đốc. Cơm dọn lên, phu nhân bảo chú tài Thụ:

- Chú ngồi đây ăn cơm luôn! Chú chưa ăn hỉ, ngồi đây.

Chú tài Thụ rón rén không dám ngồi vì tôn ty trật tự, một chú tài xế không bao giờ dám ngồi ngang hàng với phu nhân của một vị quan đầu tỉnh. Khi thấy chú tài không dám ngồi, bà Tổng Đốc trẻ đẹp, nghiêm trang bèn bảo:

- Tui biểu chú ngồi ăn cơm, chú cứ ngồi. Chú sợ chi ai?

Chú tài đành phải ngồi xuống ăn cơm. Trong bữa cơm bà Tổng Đốc thấy chú tài e sợ, không dám gấp thức ăn nên bà đành phải gấp cho chú tài những món ăn trong mâm cơm. Ăn cơm xong, Cụ Bà biểu chú tài ở lại trong phòng khách phụ nhân đi tắm xong quay lại biểu chú tài:

- Chú có đi tắm thì lấy quần áo của Cụ Lớn mà thay, quần cụt với áo lót mình đó.

Nói rồi phụ nhân vút ra một chiếc quần cụt, một chiếc áo lót mình cho chú tài Thụ.

Tài Thụ cầm lấy quần áo của Cụ Lớn xếp lại một chỗ nói:

- Bẩm Cụ Lớn, dưới xe con cũng đã có quần áo thay rồi.

Cụ Lớn cười nói:

- Rửa hí! Chú lấy quần áo thay rồi đi tắm. Trời nóng quá hí, ở Nghệ An mấy tháng hè gió Lào nóng quá...

Chú tài xuống nhà tắm. Nửa giờ sau chú lên phòng khách thì phụ nhân đã vô trong buồng nằm rồi. Chú tài Thụ vừa lên đến phòng khách đã nghe tiếng phụ nhân hỏi:

- Chú tài đó hí?

- Dạ bẩm Cụ Lớn con...

- Vô trong ni tui biểu chú tài...

Chú tài Thụ ngạc nhiên lưỡng lự không dám vô thì phụ nhân đã gọi:

- Chú tài mần chi đó! Chú có nghe tui gọi không?

Tài Thụ đành phải hỏi lại:

- Bẩm Cụ Lớn gọi con?

- Ủ, chú vô trong ni tui biểu...

Chú tài rón rén bước vô trong buồng ngủ của hai Cụ Lớn đầu tỉnh. Căn phòng rộng thênh thang có quạt máy. Ngọn đèn ngủ xanh lơ làm căn phòng lờ mờ tối. Chú tài chưa biết mình đứng đâu, ngồi đâu đang lơ ngơ thì phụ nhân đã gọi:

- Chú tài mô rồi?

- Dạ bẩm Cụ Lớn con đây!

- Răng chú đứng ngoài đó? Vô trong ni tui biểu...

Chú tài Thụ vẫn chưa dám bước. Chú vừa ngạc nhiên, vừa lo sợ không hiểu Cụ Bà định dùng chú vào việc chi nữa? Nhiều câu hỏi nhiều thắc mắc hiện ra trong đầu chú tài Thụ. Cụ Lớn phụ nhân Quan Tổng Đốc An Tĩnh giục:

- Răng chú đứng đó. Tui biểu chú vô trong ni...

Chú tài vội đi vô gần chỗ phụ nhân nằm. Bà Tổng Đốc nằm trên chiếc đệm dày, có trải drap trắng muốt, chiếc gối sắc mùi nước bông hảo hạng phụ nhân lẫn mình nằm xích vô trong rồi biểu:

- Ngồi đây chú tài!

Phu nhân chỉ ngay chỗ giường, chỗ bà nằm bảo chú tài ngồi. Chú tài Thụ rón rén ngồi bên mép giường. Chú như sợ, hễ có ai vô là chú thụt xuống đất ngay vì thân phận chú tài không lý mô lại ngồi như rứa. Phu nhân khẽ thở dài lắc đầu hỏi:

- Ngồi xuống đi chú tài. Ngồi xuống đây tui hỏi chú chuyện ni. Chú đừng ngại, ở đây không có ai mô. Bọn lệ hầu từ giờ không dám bén mảng lên đây mô mà chú lo. Trong phòng ni bây chừ chỉ có chú và tui mà thôi. Tui muốn nhờ chú một việc...

- Dợ, bẩm Cụ Lớn cần chi con?

- Răng chú cứ xưng hô mí tui như rứa, chú năm ni bao nhiêu tuổi?

- Dợ, bẩm Cụ Lớn con 28...

- Chú 28 mà tui mới 34, lớn hơn chú bốn tuổi mà chú xưng con mí tui thì nghe răng được! Chú xưng tui là được rồi... Tui chỉ đáng chị chú thôi hi!

- Dạ, xin đội ơn Cụ Lớn, cho phép con à tui...

- Chi mà phép với tắc, tui biểu chú ở đây hôm ni tui có một chuyện muốn nhờ chú hi...

Nói đến đây phu nhân làm ra bộ ghen ngào uất hận. Phu nhân rên rỉ kể lể:

- Chú biết tui khổ tâm lắm, chồng con thì như rứa đó hi chắc không lạ chi ông nhà tui chơi bởi vợ lẽ con thêm, còn can ngăn không được, mà nói ra mình là quan đầu tỉnh xào xáo trong gia đình thiên hạ cười cho nên tui đành phải im lặng, chả còn biết nói răng nữa, thì ông nó lại càng lộng hơn.

- Bây chừ tui mới thấy chán. Tui nghĩ vợ chồng mà nghèo thương yêu nhau còn hơn là giàu sang phú quý mà như rứa...

Chú tài Thụ đành phải nó vuốt:

- Dạ bẩm Cụ Lớn, con... à tui vẫn thấy Cụ Lớn nể nang Cụ Lớn lắm mà... Hôm ni Cụ Lớn đi kinh lý Quỳnh Lưu xa hàng vài chục cây số răng mà về được...

Phu nhân Quan Tổng Đốc khẽ thở dài:

- Tui nói chi đến hôm ni. Úi chà, bây chừ họ muốn mằn răng tui cũng không nói chi nữa mà chú à... Họ biết sung sướng thì mình đại chi không tạo lấy sung sướng của mình chú hi?

Chú tài Thụ không biết nói răng nữa, đành phải biết "dợ" bà Tổng Đốc cầm tay chú tài Thụ kéo lên và nói:

- Ngồi nhích lên ni ai mằn chi chú mà chú len lét rứa. Bộ tui ăn thịt chú răng mà chú sợ... Nè tui nói chú Tài hay hi...

- Dợ, bẩm Cụ Lớn cứ dạy con xin nghe...

Bà Tổng Đốc cười gằn:

- Chú ni kỳ hi! Chi mà Cụ Lớn mí con, tui đã biểu chú quá lắm tui chỉ hơn chú vài tuổi thôi hi, chi mà chú xưng con tội mà chú...

- Ái ái, chú tài mô rồi, gãi hộ tui chỗ ni nghen... Đó đó... chú gãi đi. Răng mà nóng dữ quá, ngứa ngứa cả người... Thôi để tui cởi áo ngoài cho chú gãi cho dễ hỉ!

- Chú gãi chỗ ni cho tui, chú lấy tay xoa xoa hỉ...

Chú Tài sượng cả người nhưng Bà Lớn đã dạy chú không dám cưỡng. Lúc này như chú tài Thụ đã biết cái lý do Bà Lớn bắt chú phải ở lại đầm bóp giã cho Cụ Lớn rồi. Chú Tài mạnh dạn hơn nên bà Tổng Đốc nhìn chú mỉm cười rồi bỗng bà kéo ghì chú tài xuống hôn một cách tự nhiên:

- Đem ni chú phải ở lại đây hỉ!

Chú tài đâm hoảng nói:

- Bẩm Cụ Lớn, con... à tui sợ Cụ Ông...

Bà Tổng Đốc quắc mắt nhìn chú tài Thụ gay gắt hỏi:

- Chú sợ chi hần! Nếu hần bắt được chú ở trong ni chú ứ biểu tui biểu chú, tôi bắt chú phải ở. Người đòi ta: Bụt trên tòa không gà mô dám mổ mắt chú hỉ. Thượng bất chánh thì hạ mới tắc loạn, ai biểu ông nớ phản bội tui trước, ông nớ đi với con khốn nạn thì tui phải trả thù lại, chả chi mô hết, chả đũa mô ngăn được tui hỉ!

Rồi phu nhân kéo mạnh chú tài nằm xuống. Chú tài Thụ đang ngồi tréo người bị kéo mạnh nên chú ngã chúi xuống, mặt chú tài úp vào ngực phu nhân. Thế là bà Tổng Đốc kéo ngược chú tài lên. Bà hôn lia lịa vào mặt vào người chú tài.

Sự khiêu khích của bà Tổng Đốc làm chú tài cuống lên không còn cách nào chống đỡ được. Chú tài để mặc bà Tổng Đốc muốn làm chi chú hay bắt chú làm chi chú cũng vâng theo.

Bà Tổng Đốc quần quai rên siết trong vòng tay của chú tài Thụ. Chú tài Thụ đang thời kỳ sung sức của tuổi trẻ nên chú Tài đã chiều chuộng thỏa mãn bà Tổng Đốc.

Sáng hôm sau, chú tài Thụ được phu nhân cho về sớm. Mới bốn giờ sáng chú tài Thụ đã được phu nhân đánh thức dậy nói:

- Dậy, dậy chú tài... Dậy đi về hỉ! Đây nè tui cho chú 100đ hỉ chú may ít quần áo và tiêu dùng hàng ngày.

Chú tài Thụ lật đặt ngồi dậy thì phu nhân đã kéo chú vào lòng hôn chú tài một cách say đắm. Chú tài vẫn còn sung sức nên mỗi lần chú được phu nhân kêu gọi thì người chú lại rạo rực bởi một sức mạnh của tuổi trẻ, làm phu nhân nhớ đến những ngày đầu sau đêm tân hôn. Thời gian đó, trong mấy tháng trăng mật phu nhân đã được người chồng trẻ sung sức chiều đãi một cách say đắm. Những ngày ấy bây giờ không còn nữa khi Cụ Lớn đã tìm thấy người yêu trẻ, đã xa dần phu nhân, mặc dầu Cụ Lớn vẫn nể sợ phu nhân vẫn che giấu những đàn bà, trong sự ái ân, trong tình yêu hình như họ có linh tính, có giác quan thứ sáu, phu nhân biết chồng có người yêu mới.

Một khi người đàn bà đã mang thù hận, mang uất hờn đối với chồng thì họ có thể làm được tất cả những gì mà họ có thể làm. Việc phu nhân chọn chú tài Thụ thay thế Cụ Ông khi Cụ Ông đi với người yêu vì phu nhân muốn chọn chú tài Thụ muốn giữ hoàn toàn bí mật việc phu nhân ngoại tình. Phu nhân cho rằng, với chú tài Thụ phu nhân muốn dứt khoát lúc mô cũng được và phu nhân sai bảo dễ dàng, chuyện ái ân không lộ ra bên ngoài cho thiên hạ đàm tiếu. Sự ngoại tình của phu nhân cũng được phu nhân tính toán rất cẩn thận. Chú tài Thụ được phu nhân lựa đã tự thấy hạnh diện cho cuộc đời. Chú đâm say mê phu nhân, vì trong đời chú tài Thụ quả thật chú chưa hề được những phút mê ly sung sướng bằng đêm nay trong buồng với phu nhân. Chú tài Thụ vẫn chưa có vợ con chi vì chú vẫn còn kén chọn. Chú tài Thụ có

nhieu mèò, những cô gái buôn bán ngoài phố. Cô buôn gạo, cô bán chè, bán bánh, cô bán hàng chuyên, cô khâu đầm nhưng qua những thời gian giao du, chú tài Thụ cũng đã xâm chiếm được nhiều trinh nữ mà chưa lần nào chú thấy thỏa mãn, thấy sung sức bằng đêm ni với phu nhân. Ở phu nhân chú tài Thụ thấy có nhiều điều khác lạ mê ly hơn những cô gái đã từng yêu chú Tài.

Chú Tài nằm gọn vào lòng phu nhân như đứa trẻ nằm trong lòng người mẹ. Chú ngược mắt lên nhìn phu nhân rồi mỉm cười. Cặp mắt bồ câu của phu nhân đen nháy, tình tứ. Chú đưa tay kéo phu nhân xuống. Một cuộc vật lộn một cách thích thú một sự đùa rồn lẳng lơ trước khi chú tài bận quần áo ra về. Chú tài Thụ nhét 100 đồng bạc vào túi quần tây.

Trời về sáng mát lạnh, chú tài thấy người lằng lằng thích thú. Chú vừa ra đến sân thì có tiếng hỏi:

- Anh tài đi mô mà sớm rứa?

Chú tài Thụ giật mình nhìn coi ai hỏi mình? Chú thấy chị Tơ, người làm trong dinh Quan Tổng Đốc. Chị Tơ là thứ nữ tỳ hầu hạ phu nhân và cụ Tổng Đốc, người chị Tơ mảnh khảnh dáng điệu rất lẳng lơ, chị Tơ có nụ cười má núm đồng tiền thật xinh đẹp. Thình thoảng chú tài Thụ vẫn cho chị Tơ đi nhờ xe ra chợ mỗi khi chú rỗi rảnh nên giữa chú tài với chị Tơ có nhiều cảm tình. Bởi vậy khi thấy chị Tơ chú tài luống cuống không biết trả lời ra sao nữa, chú ngượng ngịu một lúc rồi mới đáp:

- Tôi say rượu, tối qua uống hơi say rồi nằm ngủ quên ở nhà xe đến bây chừ mới tỉnh nên lật đật ra về...

Chị Tơ nói với vẻ trách móc:

- Uống chi mà quá chén rứa, tui chán ghét những người đàn ông say sưa. Như rứa vợ con mất nhờ hi?

Chú tài Thụ cười nói:

- Lỡ say một bữa mà chị Tơ. Từ trước đến ni, chị Tơ có thấy tôi say răng chừ không hi?

Chị Tơ cười nói:

- Thì tui cũng lo cho anh nên tui mới nói còn người khác thì tui đâu nói mần chi...

Tài Thụ cũng lẳng lơ hỏi:

- Rứa tui hỏi chị hi! Chị đi mô mà sớm rứa, tối qua chị ở mô?

Chị Tơ sung sướng khi nghe tài Thụ hỏi vắn vẹo chị với giọng nửa đùa, nửa hờn ghen:

- Tôi ở trong dinh chớ ở mô. Hôm qua không hiểu ăn phải cái chi mô cả đêm qua tui bị tào tháo đuổi thành ra thình thoảng lại phải dậy để ra sau. Lần này là lần thứ tư rồi thì gặp anh đó!

Rồi chị Tơ cười mời mọc:

- Anh tài vô trong ni ngồi uống chén trà hi!

Tài Thụ định đi theo Tơ nhưng gã giật mình lo ngại lỡ phu nhân biết thì khôn nên tài Thụ vội vàng từ chối:

- Thôi, xin lỗi chị Tơ hi! Tui phải về qua nhà rồi còn phải mần. Tui đi gần như suốt đêm qua sợ người nhà tui trông...

Chị Tơ nguyềnch tài Thụ với vẻ trách móc:

- Tui mời anh không đắt hỉ! Anh tài khinh tui quá nên mới không vô tui uống nước chứ...

Mặc cho chị Tơ trách Thụ vẫn không vô:

- Để khi khác đi chị Tơ, tui phải về nhà...

Nói rồi tài Thụ đi thẳng để mặc chị Tơ ngơ ngác như con nai tơ nhớ rừng...

Ngày hôm sau, Quan Tổng Đốc về tới dinh. Phu nhân thấy Quan Tổng Đốc về bà vẫn lững lờ không đón tiếp nồng hậu. Bà làm ra mặt ghen với chồng. Quan Tổng Đốc sợ phu nhân biết mình đi với người yêu lên lút nên khi về đến dinh Quan Tổng Đốc lả lơi, cầm nắm bạc to tướng mà Quan Tổng Đốc vừa được viên Tri Huyện Quỳnh Lưu dâng khi quan đến kinh lý đưa cho phu nhân:

- Tiền ni là của thầy Huyện Quỳnh Lưu dâng, mình cầm lấy mà tiêu...

Phu nhân vốn là người thích tiền nhưng phu nhân vẫn làm bộ không thiết tiền bằng tình, phu nhân hất mớ tiền của Quan Tổng Đốc xuống đất và nói:

- Anh đi mô cho đến hôm ni mới về?

Quan Tổng Đốc đành phải năn nỉ phu nhân:

- Thì đi kinh lý Quỳnh Lưu chứ đi mô, từ đây đến Quỳnh Lưu gần 50 cây số mằn rãng mà về được trong ngày...

Phu nhân cười gằn hỏi:

- 50 cây số anh đi bộ đâu mà không về được, đằng ni anh đi bằng xe hơi, chỉ một giờ là nhiều, rãng anh không về được?

Câu hỏi của phu nhân làm Quan Tổng Đốc hơi cuống, thế là phu nhân được thế túm lấy Quan Tổng Đốc vừa xé quần áo vừa chửi tưới với giọng ghen tuông khùng khiếp. Quan Tổng Đốc đành ngồi im không dám nói năng chi nữa.

Đánh chửi chồng chán rồi, phu nhân đòi về Huế ngay làm Quan Tổng Đốc cuống lên Quan Tổng Đốc đành phải tìm mọi cách làm vui lòng phu nhân. Quan Tổng Đốc bỏ cả buổi hầu ở lại tư dinh để dỗ dành phu nhân.

Mặc dầu được Quan Lớn dỗ dành, nhượng bộ, chiều đãi, phu nhân vẫn không chịu tha tội cho phu quân. Bà còn hành chồng bằng đủ mọi thứ. Người đàn bà khi đã bắt nạt được chồng một lần rồi thì cứ cái đà đó mà tiến tới cho đến khi người chồng chỉ là anh đầy tớ được ngủ chung với bà chủ mà thôi. Quan Tổng Đốc Nghệ An đã bị phu nhân sở mũi chỉ vì rứa. Quan Tổng Đốc chiều đãi phu nhân là muốn giấu nhẹm cái vụ dựa vào việc kinh lý Quỳnh Lưu đã về Thị Xã Vinh ở nhà vợ nhỏ. Người đàn ông cứ cho rằng mình đã có tội nên phải tìm cách chiều vợ cho khóa lấp cái tội lỗi của mình.

Tuy đã nhắm được cái nhược điểm của phu quân, phu nhân cụ Tổng Đốc vẫn không xa lánh tội lỗi của mình. Phu nhân thuộc vào loại những người đàn bà tuy vẫn ghen với chồng vì lòng tự ái, vì ích kỷ mà vẫn tiếp tục ngoại tình, cấm sừng lên đầu chồng.

Phu nhân vẫn ghen, vẫn canh chừng việc Quan Tổng Đốc lên đi với vợ bé và việc phu nhân ngoại tình với chú tài Thụ, bà vẫn tiếp tục. Có nhiều ngày phu nhân cùng với chú tài Thụ đi ra tận Thanh Hóa, tiếng là đi lễ, tẩy hội Đền Sòng, Phố Cát, Phủ Na để có cơ hội cùng chú tài Thụ tha hồ gian dâm, không một ai nghi ngờ chú tài Thụ vẫn đóng vai tài xế, thầy tớ của Quan Tổng Đốc đầu tỉnh mà phu nhân vẫn là bà

Tổng Đốc. Ra đến Thanh Hóa phu nhân mượn riêng một căn phòng, và nửa đêm chú tài cứ việc mở cửa vào hú hí với phu nhân cho đến gần sáng thì chú lại trở về phòng của chú tài.

Chú tài Thụ là hạng hào hoa phong nhã nên chú cũng có rất nhiều mèu kể cả chị Tơ, gia nhân của phu nhân Quan Tổng Đốc.

Chị Tờ mê say chú Tài nhưng là gia nhân trong dinh Quan Tổng Đốc chú tài sợ phu nhân biết thì phiền. Đã có lần phu nhân ghen với chú tài đánh chú tài rách cả mặt mà chú tài không dám than van. Với chú tài Thụ phu nhân thấy thỏa mãn ở nhiều mặt nên bà cũng mê say chú tài. Chú tài Thụ thấy phu nhân có dáng điệu khác hẳn với những cô gái mà chú tài đã trải qua nên chú tài cũng mê say phu nhân. Mỗi tình vụng trộm ấy rất kín đáo nếu không có chị Tơ vì quá mê say chú tài đã ghen với chú tài rồi tình nghi chuyện chú tài với phu nhân nên chị Tơ đã nói bậy chửi chú tài là Sở Khanh.

Chú tài Thụ là người tham lam về tình ái. Đáng lẽ khi chú đã được phu nhân đưa tay xuống vớt chú lên giường Hồng Kông thì chú đừng tham lam nữa, hãy yên thân phục vụ cho phu nhân thì chẳng xảy ra chuyện chi đáng tiếc hết. Đàng này chú tài Thụ quá tham lam chú lại yêu cả chị Tơ và thêm mấy thiếu nữ ngoài phố, người bán gạo, kẻ bán chè, bán cháo, người buôn hàng chuyền rồi cô khâu đầm trong mấy nhà người Pháp các cô mê chú tài nên thường ghen lẫn nhau.

- Nè mình, tui hỏi mình điều ni hi! Mình có nghe thiên hạ đồn đãi về chuyện nhà mình không?

Phu nhân giật mình nhưng bà lấy lại bình tĩnh nghiêm nghị hỏi:

- Chuyện chi, tui không biết? Suốt ngày tui ở trong dinh mần rảnh tui nghe được lời đồn mô?

Rứa hi! Họ đồn là mình có tình với thằng Thụ tài xể cho nhà mình...

Phu nhân nóng nảy quắc mắt nhìn Quan Tổng Đốc:

- Đứa mô nói rứa, vắn rảnh hẩn đi. Rảnh mình nghe rứa mà mình im được. Mình gọi thằng tài Thu lên trên ni, tui đuổi hẩn khỏi dinh...

Cụ Ông sung sướng trước sức phản kháng mãnh liệt của phu nhân Cụ Ông tin tưởng rằng phu nhân không bao giờ làm chuyện sằng bậy đó.

Quan Tổng Đốc không ngờ, tâm lý phức tạp của người đàn bà ngoại tình nhưt là người ấy có địa vị trong xã hội, giòng dõi quan lại tiểu tư sản, thì cái gia cấp tính của họ lúc nào tính cũng bộc khởi. Họ có thể dứt tình dễ dàng với tình nhân vì sự thật họ không yêu mà họ chỉ muốn thỏa mãn dục tình mà thôi. Tâm lý của phu nhân Quan Tổng Đốc là thế. Khi biết mình có mang phu nhân Quan Tổng Đốc đã tỏ ra hối hận rất nhiều. Phu Nhân đã nghĩ đến giòng máu bà đang mang không phải là giòng máu quý phái, không phải đứa con cùng giai cấp mà phu nhân đã cho rằng dù có sanh nó ra nó cũng ngu xuẩn, cũng hèn kém, nên phu nhân không thích những đứa con đó. Phu nhân đã muốn dứt tình với tài Thụ nhưng chưa có cơ hội thì nay khi nghe chồng nói như thế phu nhân bèn dứt khoát ngay với mỗi tình lén lút đó.

Quan Tổng Đốc sợ vợ làm lớn nên ngài van vi:

- Thì tui nghe như rứa biểu với mình như rứa chứ có rảnh chớ tui nghi ngờ mình đâu. Mình mần lớn chuyện rồi mang tiếng.

Phu nhân gay gắt đáp:

- À ra rứa ông đồng lõa với bọn khốn nạn bêu xấu tôi hi!

Quan Tổng Đốc cuống cuống chối:

- Mô, có răng chừ tui làm như rứa...

Phu nhân gật đầu nói:

- Thôi được tui cứ tin như rứa thì nay ông phải gọi thằng Thụ lên đuổi cổ hấn ngay, không cho hấn ở đây nữa...

Quan Tổng Đốc nhân từ nói:

- Sợ oan cho hấn thì răng hỉ!

- Oan răng, à ra ông cố đưa chuyện ni ra rồi ông lại bênh thằng Thụ hỉ. Ông định bêu xấu tui như rứa hỉ...

- Tui mô dám mần rứa, mình nghĩ lại coi thì nghe chúng nó nói tui phải nói cho mình biết như rứa, chứ tui đâu có nghĩ mình...

Phu nhân càng gay gắt nói:

- Rứa răng mình không đuổi thằng Thụ hỉ!

- Tui sợ hấn oan...

- Oan răng, mình dung túng cho hấn hỉ. Mình khinh tui. Thôi được rồi, sáng mai tui về Huế để mình ở đây tha hồ mà đi chơi, muốn mần chi không được, tui biết sự thâm hiểm của mình rồi. Trời ơi biểu vợ ngủ với thằng tài xế, thật là khốn nạn.

Quan Tổng Đốc nghe vợ về Huế ngài cuống lên nói:

- Thì tui gọi hấn lên đuổi, mình cứ yên tâm, tui đuổi hấn ngay bây chừ.

Phu nhân nói lấy:

- Đó tùy mình hỉ, mình để thằng tài Thụ ở đây thì tui về Huế...

Quan Tổng Đốc vội ra công đường cho thầy Đội tìm tài Thụ vô. Tài Thụ đang ngồi ngoài xe, Cụ Lớn Tổng Đốc gọi vô bèn lạnh lùng đi vô. Vừa thấy tài Thụ Quan Tổng Đốc nói:

- Từ ngày mai tôi cho chú nghỉ hỉ, đây tui trả cho chú ba tháng lương trước. Còn tiền lương của Chánh Phủ cuối tháng chú lãnh hỉ...

Tài Thụ sợ quá không biết chuyện chi? Hấn nghi ngay đến vụ hấn gian dâm với phu nhân, có lẽ đã đổ bể nên Quan Tổng Đốc mới đuổi hấn nhưng hấn vẫn cố kêu nài:

- Bẩm Cụ Lớn, con làm hầu Cụ Lớn đã lâu, con nào có tội tình chi đâu mà bất ngờ Cụ Lớn đuổi con, thật oan cho con, con cúi xin Cụ Lớn đền Trời soi xét cho con...

Quan Tổng Đốc khẽ thở dài nói:

- Chuyện ni khó nói quá, tui cũng thương chú nhưng tui không còn biết mần cách mô được nữa...

Tài Thụ chấp tay lạy Quan Tổng Đốc năn nỉ:

- Bẩm lạy Cụ Lớn, quyền sinh sát trong tay Cụ Lớn, Cụ Lớn thương con cho con mần công việc trong

nhà, Cụ Lớn cứu đời sống cho con vì con ra ngoài mần rãng con xin được sở mần như mần ở đây hầu hạ Cụ Lớn.

Quan Tổng Đốc khẽ thờ dài, móc thêm 20đ00 cho chú tài Thụ và nói:

- Thật tui không rãng chừ muốn đuổi chú hết. Đây là lệnh của Cụ Bà. Tui hiểu chú nhưng chú đừng nói là tui hiểu chú hỉ vì Bà Lớn biết thì phiền lắm đó hỉ. Chú mần rãng vô lại xin Bà Lớn được thì chú ở lại mần...

Nghe Quan Tổng Đốc nói là do lệnh của Cụ Bà, tài Thụ sung sướng nghĩ nếu là Bà Lớn thì chuyện chi mà không xong. Tài Thụ nói một tiếng là xong rồi nhưng hấn vẫn hỏi lại:

- Bầm Cụ Lớn để con vô xin Cụ Bà...

Quan Tổng Đốc khẽ nói:

- Ủ, chú vô xin Bà Lớn, mà Bà Lớn cho thì chú cứ việc ở lại mần mí tui...

Tài Thụ thích thú vãi tạ Quan Tổng Đốc đi ra. Hấn vô tư dinh của Cụ Lớn. Mọi lần hấn cứ việc đi vô chả cần phải hỏi ai hết vì tài Thụ là người được Bà Lớn tin cần, cho vô tận buông ngủ nên hôm nì hấn cũng lục sục đi thẳng vô thì chú Cừu Miến ngăn lại hỏi:

- Chú đi mô rứa?

Tài Thụ hách dịch đáp:

- Vô hầu Bà Lớn...

Cừu Miến ngăn lại nói:

- Không được, Cụ Bà đã ra lệnh không cho một ai vô cả vì Cụ Bà mệt đang ngơi...

Tài Thụ vênh váo hỏi:

- Tui vô cũng không được à?

- Ông trời không vô được hưởng hồ chú, lệnh của Bà Lớn đã ra lệnh trong nì ai dám cãi. Thôi chú cảm phiền đến lúc khác hầy vô nếu chú thương tui. Chú nhớ rằng, quan ra lệnh còn lính cứ truyền tui như thiên lôi chỉ đâu đánh đó mà chú tài...

Tài Thụ uất ức nói:

- Rứa hỉ, chú không cho tui vô hỉ, lát nữa có chuyện chi là tui cứ biểu chính chú không cho tui vô hầu Bà Lớn đó hỉ...

Cừu Miến đáp:

- Cái nớ tùy ở chú, còn tui chỉ biết lệnh của Bà Lớn vừa ra cách đây chừng một tiếng đồng hồ, tui quyết không thể cho chú vô được. Chú vô rồi thì mồ mả ông cha tui lại bị đào xới lên hỉ!

Tài Thụ đành phải quay ra, hấn không ngờ người đàn bà khi đã dứt khoát rồi thì khủng khiếp lắm. Họ còn cương quyết gấp ngàn lần đàn ông. Khi ra lệnh cho Cụ Lớn Tổng Đốc phải đuổi ngay tài Thụ, Bà Lớn đã nghĩ ngay đến chuyện tài Thụ vô xin nên Bà Lớn ra lệnh cho bọn lính hầu và đám lính cơ gác dinh, không cho bất cứ một ai vô phòng ăn, phòng ngủ, phòng tiếp khách của Bà Lớn cũng như của Cụ Lớn. Bà Lớn

đã dẫn mặt từng chú lính lệ và lính cơ rằng:

- Hễ tao thấy đứa mô không giữ lệnh, cho người vô quấy trong dinh thì đứa nó phải chết. Tao biểu Quan Lớn đuổi thẳng tay đó hỉ.

Câu dọa đó đã làm cho Cửu Miên đâm hoảng, cương quyết không cho tài Thụ vô xin gặp Bà Lớn.

Nằm trong phòng Bà Lớn nghe rõ tiếng tài Thụ năn nỉ, tiếng Cửu Miên nói cương quyết không cho tài Thụ vô. Cho đến khi tài Thụ đi rồi Bà Lớn cho đòi Cửu Miên vô khen thưởng:

- Tui cho chú mi 1đi00 hỉ. Việc quan chú mần như rứa là tốt rồi, lát nữa Quan Lớn về tui sẽ trình Quan Lớn thưởng cho chú hỉ!

Cửu Miên mừng rỡ. Hắn chấp tay xá Cự Bà và thưa:

- Dạ bẩm con xin cảm ơn Bà Lớn.

Bà Lớn cương quyết dứt tình, ra lệnh cho Quan Tổng Đốc phu nhân của Bà Lớn đuổi ngay tài Thụ.

Tài Thụ buồn rầu đi ra ngoài phố. Hắn vô một quán rượu uống thật say cho vơi nỗi buồn thương ray rứt. Uống mấy xị rượu nhớ thương lại dâng lên tài Thụ lại nhớ đến hình đánh của Bà Lớn trong khi Quan Tổng Đốc đi sang Quan Bố Chánh đánh ách xì. Thế mà hôm nay bỗng nhiên đất bằng nổi sóng, không hiểu vì sao Bà Lớn từ chối không cho hắn vô gặp, Quan Lớn lại gọi hắn vô cho nghỉ.

Tài Thụ cương quyết phải tìm hiểu cho rõ lý do. Hắn quay trở lại tư dinh, xin vô yết kiến Bà Lớn.

Từ lúc Cửu Miên được Bà Lớn thưởng 1đi00 bạc lại hứa sẽ ra lệnh cho Cự Ông khen thưởng Cửu Miên, chỉ vì Cửu Miên thực hiện đúng lời dạy của Bà Lớn cấm không cho bất cứ một ai vô nhà. Do đó, khi tài Thụ say rượu lắc xác đi vô trong dinh, rẽ về tư dinh của Cự Lớn lính gác liền ngăn lại không cho vô, tài Thụ quắc mắt hỏi:

- Mi không biết tao là tài Thụ à, Cự Bà gọi tao nên tao mới vô. Xế ra tao đi mày, đừng lộn xộn mà ăn đòn đó con ơi, tao nói Cự Bà thì mầy sống răng nổi mày!

Câu dọa của tài Thụ quả làm cho gã lính gác đâm chột không hiểu tài Thụ là cái cớ chi trong tư dinh Quan Tổng Đốc nữa nhưng vì cái gương Cửu Miên, hắn nhút định không cho tài Thụ vô:

- Tôi không biết chú làm chi trong dinh cả nhưng đây là lệnh trên tui, vi phạm sẽ ở tù vậy chú cảm phiền để sáng mai hãy vô...

Tài Thụ uất hận đành phải quay ra. Hắn về nhà của hắn nhưng không làm sao hắn ngủ được. Hình ảnh của Bà Lớn Tổng Đốc vẫn hiện ra trước mặt hắn, tài Thụ ngồi dậy thở dài, nhớ thương tràn ngập tâm hồn hắn... Hắn đứng dậy ra chỗ để mấy chai rượu mà người ta đã biếu hắn khi hắn chạy việc với Bà Lớn Tổng Đốc hắn mở chai rượu rót ra để uống. Hắn muốn nhờ rượu cho quên nỗi sầu uất hận. Hắn không hiểu vì sao bỗng nhiên, cuộc ái ân đang mặn nồng thì hắn lại bị đuổi ngang sương. Hắn không hiểu ai đuổi hắn nữa. Nếu Cự Tổng Đốc thì sao cự lại biếu với hắn những câu nhân nghĩa như rứa. Hắn nghĩ hay là chính Bà Lớn đã ra lệnh đuổi hắn. Hắn không tin như thế vì hắn chẳng những không làm mất lòng Bà lớn mà hắn còn chiều đãi Bà lớn, muốn gì hắn cũng chiều không lý nào bỗng nhiên Bà Lớn lại đuổi hắn nhứt là ngày gần đây Bà Lớn đã cho hắn biết bà đã có thai với hắn. Hắn sung sướng cho rằng mình có phúc đưa con lọt vào cửa công hầu này thì tha hồ nó sung sướng.

Tài Thụ uống rượu đến nỗi say mềm. Hắn gục đầu xuống ngủ không còn biết chi nữa, mặc cho muỗi đốt.

Vào khoảng 10 giờ sáng, tài Thụ mới tỉnh rượu. Người hắn mỏi mệt, chán chường không còn thiết gì nữa.

Hễ say thì hấn đỡ nhớ thương còn khi tỉnh dậy hấn lại thấy hình ảnh Bà Lớn, một hình ảnh yêu đương cuồng nhiệt mà hấn đã tận hưởng. Hấn lại nghĩ thương đến những ả tình nhân của hấn vì sự ghen tuông của Bà Lớn mà hấn đã đánh đuổi đi, si nhục đủ điều. Tài Thụ buồn rầu chống tay suy nghĩ...

Tài Thụ nghĩ, dù sao hấn cũng phải gặp mặt Bà Lớn Tổng Đốc để hấn rõ lý do nào mà Bà Lớn lại xa hấn. Cụ Lớn lại đuổi hấn một cách bất ngờ như thế? Nhớ thương tràn ngập tâm hồn tài Thụ. Hấn thấy hấn khó mà xa được Bà Lớn, hấn say mê Bà Lớn, nhớ thương Bà Lớn quá...

Tài Thụ thay quần áo mới, đội nón ni, đi giày thùng thẳng ra quán cà phê ngồi uống ly cà phê ban mai rồi hẩy vào trong dinh.

Ngồi ở quán cà phê tài Thụ nhấm nháp ly cà phê. Trước kia mỗi ngày ra ngồi quán này để uống cà phê hấn thấy sung sướng yêu đời. Ly cà phê đen sáng thật là ngon, nhưng hôm nay, hấn uống cà phê chẳng thấy mùi vị chi cả, đời hấn buồn tẻ, chán nản như thiếu một thứ gì?

Uống xong ly cà phê, tài Thụ ra ngoài vỉa hè chậm rãi bước. Một chiếc xe kéo đi qua, Tài Thụ đưa tay gọi:

- Xe kéo... Đi không mây?

- Dợ, đi.

- Vô dinh Quan Tổng Đốc...

- Dợ.

Hấn leo lên chiếc xe kéo ngồi chễm chệ. Gã phu xe gò lưng kéo chạy sầm sập quẹo vào tường thành, nơi ba quan đầu tỉnh Nam triều ở.

Xe ngừng lại trước cửa dinh tài Thụ vừa bước xuống thì từ trong dinh xe hơi của Cụ Lớn Tổng Đốc đi ra. Hấn định tránh né nhưng không kịp. Hấn vội gã nón chào. Cụ Lớn Tổng Đốc gật đầu, tài Thụ thấy khoan khoái khi thấy Cụ Tổng Đốc chào lại. Hấn vội đi vào trong dinh. Hấn mừng rỡ vì không có một gã lính gác nào hết. Tài Thụ đi luôn vào trong phòng của Cụ Ông và Cụ Bà ngồi.

Tài Thụ vào trong tư dinh giữa lúc Bà Lớn đang chải đầu kẻ lông mày. Tài Thụ rón rén đi vô nhưng Bà Lớn ngồi đối bóng nhìn vào tấm gương thấy bóng tài Thụ, Bà Lớn hỏi ngay:

- Chú tài đi mô đó! Bọn chúng nó mô cả? Có đưa mô ở ngoài nó không?...

Bà Lớn gọi rất lớn. Tài Thụ ghen ngào uất hận vì câu hỏi chẳng còn chút tình nghĩa, chẳng còn chút liên lạc chi nữa. Tài Thụ nói:

- Bẩm Bà Lớn...

Bà Lớn không nhìn ra nữa, Bà Lớn chỉ gắt:

- Tui hỏi chú đi mô? Ai cho chú vô trong ni?

- À ra nhà này vô chủ hi...

Rồi Bà Lớn thét lên:

- Có đưa mô đó không bây?

Cửu Tiết đang đứng dưới nhà nghe tiếng Bà Lớn Tổng Đốc gọi bèn chạy vội lên chấp tay thưa:

- Bẩm Cụ Lớn gọi con...

Bà Lớn gay gắt:

- Sao, chú Cửu canh giữ nhà tui như rứa à? Ai tài ni vô trong đây? Chú gác như rứa phải không. Lát nữa tui bảo Cụ Lớn của chú coi Cụ Lớn của chú định rặng?

Cửu Tiết tái mặt, quay sang nhìn tài Thụ nói:

- Chú vô đây lúc mô? Ai cho chú vô? À chú ni định vô ăn trộm hi!

Cửu Tiết hỏi tiếp:

- Chú hỏi ai mà cho vô? Cụ Lớn ra lệnh cho tui là không cho một ai vô trong nhà ni hết. Sao chú vô mà chú không cho tui biết, có phải chú là người gian không. Chú còn cãi nữa à?

- Chú đừng vu khống cho tui. Tui vô để xin Bà Lớn điều ni. Tui đã trình với Cụ Lớn rồi. Cụ Lớn biểu tui vô trình xin Bà Lớn, tui mới dám vô.

Tài Thụ ra khỏi tư dinh của Quan Tổng Đốc, lang thang đi như kẻ mất hồn. Hắn nghĩ, đời hắn phải xa Bà Lớn thì không còn gì là hy vọng là tương lai nữa vì sự thật bây giờ hắn mới biết, hắn yêu Bà Lớn tha thiết. Hắn tin tưởng rằng Bà Lớn vẫn thương yêu hắn. Hắn lại nghĩ đến những phút yêu đương say đắm của Bà Lớn với hắn. Hắn lắc đầu nghĩ nhưng hắn vẫn không còn biết nghĩ gì nữa, hắn không còn biết tâm lý và ý nghĩ của bà ra sao nữa?

Hắn về nhà lại ôm mặt khóc. Hình ảnh của Bà Lớn Tổng Đốc vẫn ám ảnh hắn. Tài Thụ khóc chán lại uống rượu, hắn như người điên. Hắn đứng dậy đi đi lại lại trong căn nhà nhỏ hẹp. Hắn hối hận vì đã đánh chửi biết bao người đàn bà đã từng yêu hắn tha thiết. Hắn đã quá yêu bà Tổng Đốc mà hắn không ngờ việc lại tan vỡ một cách nhanh chóng và kỳ lạ như rứa.

Hắn nghĩ đến đứa con mà bà Tổng Đốc đã cho hắn hay là bà đã có thai với hắn được bốn tháng rồi. Hắn nghĩ nếu quả cái thai đó là con hắn thì sau khi thọ thai với hắn bà Tổng Đốc lại càng phải thương yêu hắn hơn chứ, sao Bà Lớn lại nở hất hủi hắn. Hắn cho là duyên kiếp hắn đến đây mà thôi. Hắn ôm gối khóc và kêu tên bà Tổng Đốc mà thương nhớ.

Suốt đêm ấy, hắn không làm sao nhắm mắt được. Hôm sau hắn buồn lắm. Hắn lại trở vô dinh thì lính hầu nhứt định không cho hắn vô. Hắn cãi nhau với gã Bát Hiệu suýt nữa thành ẩu đả. Hắn uất hận ra về...

Bà Tổng Đốc đứng trong tư dinh trông thấy bóng dáng của tài Thụ đi vô bà đâm sợ tài Thụ. Bà chỉ lo Cụ Lớn biết được chuyện này thì thật là xấu hổ. Bà Lớn đâm hối hận.

Trưa hôm ấy, trong bữa cơm trưa. Bà Lớn nói với Cụ Lớn:

- Tội ni, em về Huế...

Quan Tổng Đốc ngạc nhiên hỏi:

- Mình về Huế mần chi?

Bà Lớn đáp:

- Em có mang, em thấy người em khó chịu quá, bản thân như rặng à, em muốn về Huế chơi cho khuây

khỏa...

Cụ Lớn mừng vì sự đòi hỏi của vợ nhưng Cụ Lớn vẫn làm bộ thiết tha với sự hiện diện của vợ tại đây nên Cụ nói:

- Mình về rứa, tui lo mình có một mình lại bụng mang dạ chửa thì răng nếu có chuyện chi ai săn sóc cho mình?

Bà Lớn mỉm cười:

- Huế là quê hương bản quán của mình, còn sợ nữa. Ở Huế thiếu chi bà con bên mình lại bên em nữa, em thấy về Huế có lẽ tiện nhứt...

Cụ Lớn mừng thầm vì nếu Cụ Bà về Huế, ngoài Nghệ An tha hồ Cụ Lớn đến nhà bà nhỏ để hủ hí:

- Mình định về chuyến tàu hỏa tối ni à?

- Dạ, mình cho em về hỉ!

Cụ Lớn vờ suy nghĩ rồi nói:

- Tôi không muốn mình về tí mô hết, nhưng mình cứ nằng nặc đòi về thì phải gọi giây nói cho ông xể ga lấy giấy tàu trước. Mình mua giấy hạng nhì mà về Huế. Chuyến tàu đêm đi thì mát mẽ lắm hỉ?

Bà Lớn mừng rỡ hỏi:

- Rứa mình gọi giây nói đi, răng em cũng về Huế rồi đó...

Cụ Lớn gật đầu nói:

- Để đến giờ tàu tui gọi cho thầy nớ lấy giấy trước cho mình chiều ni, mình cũng nên đi mua thứ chi để về Huế còn mần quà cho bà con trong nớ nữa hỉ!

- Dạ.

Chiều hôm đó Bà Lớn đi chợ Nghệ An mua quà đất Nghệ để tối ra tàu về Huế. Bà Lớn muốn tránh hấn bộ mặt của tài Thụ. Cụ Lớn muốn xóa tất cả những hình ảnh giữa Bà Lớn và tài Thụ trong gần một năm trời nên Bà Lớn mới đột ngột trở về Huế.

Tối hôm đó Cụ Lớn đích thân tiễn chân Bà Lớn lên xe lửa cho đến khi xe lửa chạy rồi Cụ Lớn yên tâm Bà Lớn đã về Huế Cụ Lớn mới trở về dinh, Cụ Lớn gọi gã Bát Hiễn hầu trà trong dinh lại dặn:

- Tao ở nhà cô Sáu, ngoài phố Général Foch, nếu Cụ Bà có trở về thì mi ra ngay đó báo tin cho tao biết ngay nghe không? Phải mần cho kín đáo đừng để Cụ Bà hay hỉ!

Bát Hiễn hỏi:

- Bẩm Cụ Lớn Bà Lớn đã về Huế rồi...

- Ủ tao biết, nhưng nhờ bà nớ vờ về Huế rồi đến ga mô bà nớ xuống quay về nơi ni thì răng ni. Tao cũng phải đề phòng cho cẩn thận chứ...

- Dạ bẩm Cụ Lớn con xin tuân theo lời dạy của Cụ Lớn. Xin Cụ Lớn cứ tin ở con...

Cụ Lớn gật đầu cười đắc ý:

- Nhớ cẩn thận nghe Bát rồi tao thưởng cho chú mi...

- Dạ.

Cụ Lớn gọi xe kéo, kéo cụ ra nhà bà nhỏ ở đường Général Foch...

25 - OAN HÒN KẺ CHẾT VÌ TÌNH

Tài Thụ như thằng điên, thằng khùng kể từ khi hắn nghe tin Bà Lớn đã về Huế. Hắn không thiết làm ăn chi nữa. Bao tiền nong dành dụm được hắn uống rượu say sưa rồi lại đi hút thuốc phiện cho đỡ buồn nhưng hề càng say rượu lại càng phải đi hút á phiện cho mau tỉnh. Và hề tỉnh tài Thụ lại nhớ đến hình ảnh của Bà Lớn khi gian dâm với hắn. Đôi mắt của Bà Lớn là mắt bồ câu đen nháy miêng cười rất duyên dáng nên khi tài Thụ ở bên Bà Lớn làm nghĩa vụ của người yêu thì Bà Lớn nhắm nghiền mắt lại, miêng Bà Lớn rên khe khẽ, tay Bà Lớn ôm ghì lấy tài Thụ. Có khi Bà Lớn như người điên cắn vào vai vào má tài Thụ. Có những lúc lạc thú đang lên cao vót, Bà Lớn đề cha, đề mẹ tài Thụ để chửi, rồi Bà Lớn chửi cả Cụ Lớn Tổng Đốc. Thú tánh của Bà Lớn hiện ra và đó là lúc mà tài Thụ mơ tưởng đến Bà Lớn nhiều nhất. Càng mơ đến cái hình ảnh khôn nạn đó, tài Thụ lại càng đau khổ, càng nhớ thương Bà Lớn hơn nữa...

Tài Thụ chán nản, hắn ôm mặt khóc hắn không biết cái thai mà Bà Lớn nói là chính là con của tài Thụ không biết bây chừ ra rặng nữa? Tài Thụ nhớ thương oán hận. Hắn buồn quá không còn thiết tha đến sự sống...

Khi tình yêu đã mất, khi con người đã tuyệt vọng vì tình, vì quá say mê họ không thiết chi nữa, họ chỉ thấy những cái chết đến với họ có lẽ đó là lúc sung sướng nhất, là thời gian quên đời nhất xóa được tất cả những hình ảnh say đắm mê ly nhất.

Tài Thụ không còn thiết sống nữa. Hắn lục tiền trong tủ của hắn, coi còn được bao nhiêu nữa!

Từ ngày hắn thôi tài xế trong dinh cụ Tổng Đốc hắn còn có một số tiền dành dụm được hai năm trời lên đến 26.000\$, một số tiền lớn lao bằng 2 triệu 6 trăm ngàn đồng bây giờ. Thế mà hắn chỉ tiêu trong vòng ba tháng đã vơi đi gần một nửa, thân hình tài Thụ gầy sọp đi xanh xao chán nản.

Đếm xong tiền còn lại 14.000\$00. Hắn cầm 1\$00 ra mua một hộp thuốc phiện với năm xu dấm thanh thêm một bánh pháo xiết, hòa với nhau ngâm cho đến đêm. Bây chừ hắn đi nằm hút thuốc phiện cho thật say sưa rồi đi mua 2\$00 hoa tươi đem về nhà vút khắp gian phòng của hắn nằm.

Hắn nằm hút từ sáng đến chiều, tối ra tiệm ăn uống xong, còn mua một chai rượu chất mới trở về nhà rót rượu chất uống thêm. Cho đến 11 giờ khuya hắn mới ực một ngậm bụi thuốc phiện dấm thanh và pháo xiết rồi vào trong giường vận quạt máy nằm ềnh ra giường.

Lát sau hắn thiếp đi, thuốc phiện, dấm thanh và pháo xiết hành hạ quạt tài Thụ từ trên giường xuống đất mà tài Thụ không hay biết chi hết. Miêng tài Thụ ứ ra hàng đóng máu.

Trong khi ấy tại mâm đèn của ông Phán Thành, nơi tài Thụ vẫn thường đến hút, vào đêm tài Thụ uống dấm thanh thuốc phiện và pháo xiết để tự vận, chỉ còn có hai nhà báo từ Hà Nội vô Nghệ An chơi gặp người bạn ở Nghệ An đưa đến mâm đèn của ông Phán Thành nằm hút á phiện rồi ngủ luôn bên mâm đèn cho đỡ phải mướn phòng ngủ... Buổi chiều hôm đó hai nhà báo từ Hà Nội vô Vinh đã được gặp tài Thụ đến mâm đèn ông Phán thành nằm hút. Tuy không chuyện trò với nhau nhưng khi đã gặp ở mâm đèn, họ cũng đã biết nhau rồi.

Vào khoảng 12 giờ khuya, ông Phán Thành và hai nhà báo ở Hà Nội ra tiệm mua xôi nếp nướng ăn rồi lại trở về nằm mâm đèn để hút. Khi vô đến mâm đèn cả ba người ngạc nhiên khi thấy tài Thụ nằm lù lù bên cạnh mâm đèn.

Ông Phán Thành có ý không bằng lòng vì của nhà ông Phán Thành đã đóng chặt rồi sao tài Thụ lại mở cửa vào giữa lúc trong nhà không có ai ở nhà. Tài Thụ vẫn nằm im, không chào hỏi chi ai hết. Ông Phán Thành có vẻ gắt gỏng nói:

- Chú Tài đã hút say rồi, đêm khuya còn đến đây mần chi nữa. Răng chú không về nhà chú mà nằm, định hút nữa hả?

Hai nhà báo thấy ông Phán có vẻ không bằng lòng về sự hiện diện của tài Thụ nên một nhà báo nói:

- Tôi cụ Phán ơi, thân tôi cũng như thân cò có lẽ bác tài Thụ đi ăn tối rồi lại muốn hút cụ tiêm cho bác ấy điều thuốc hút cho rồi...

Tài Thụ vẫn nằm ì ra, ông Phán dậm ức giục...

- Muốn hút thì đứng dậy cho người ta nằm tiêm cho mà hút chớ nằm ì ra đó, ai nằm ghé được mà tiêm. Chú này đạo này có vẻ bê bối lắm rồi đó hi!

Nghe cụ Phán Thành nói có vẻ giận, tài Thụ đứng dậy rồi lẳng lặng đi ra, nét mặt có vẻ buồn rầu.

Một nhà báo sợ tài Thụ giận nên gọi giật lại:

- Bác tài Thụ, đi đâu đấy? Vào đây nằm chơi một lát đã bác nằm bên này với chúng tôi, để bên đó cho cụ Phán nằm tiêm...

Tài Thụ vẫn lặng lẽ đi ra không nói năng chi cả...

Cụ Phán thấy tài Thụ có vẻ giận, cụ lại càng ức nói:

- Mặc kệ chú ấy! Người ta nói không phải răng mà giận?

Một nhà báo định theo ra kéo tài Thụ lại nhưng khi ra đến cửa bỗng anh ta rùng mình, rợn tóc gáy, có vẻ sợ sệt, chẳng thấy bóng dáng tài Thụ đâu nữa. Anh chàng viết báo lấy làm lạ bèn hỏi:

- Lạ chưa, bác tài Thụ vừa đi ra đây mà biến đâu mất...

Cụ Phán Thành nói:

- Hắn đâu đó có lẽ, mắt ông kém không thấy hắn. Hắn vừa đi ra đó...

Anh chàng viết báo thứ hai cũng chạy ra coi tài Thụ đâu. Nhìn ra ngoài lộ chẳng có một bóng người qua lại. Trời hơi lành lạnh về khuya bốn bề vắng lặng làm anh ta rùng mình sờ sờ nói:

- Ủ, lạ chưa không thấy bác tài Thụ đâu cả? Ồ hay, người hay là ma đây mà kỳ lạ thế?

Cụ Phán Thành cười nói:

- Ma chi, hắn nằm rề rề ra đó, ai cũng thấy thì răng là ma cho được? Thôi, hai ông đi vô. Lát nữa hắn lại quay lại đó mà...

Hai nhà báo quay vào nằm bên mâm đèn mà lòng vẫn thắc mắc không hiểu tài Thụ đi đâu mà lạ thế?

Cụ Phán Thành tiêm mấy điều thuốc hút bỗng cụ trợn trừng mắt há hốc miệng, tay cụ chỉ về phía sau hai nhà báo định nói gì nhưng lại không nói được vì quá sợ nên trông đáng điệu cụ Phán thật kinh dị. Thương tên một nhà báo thấy cụ Phán có cử chỉ lạ kỳ, bèn hỏi:

- Chi đó cụ Phán? Làm sao thế này cụ Phán?

Hoạt, tên người viết báo thứ hai vội vùng dậy, nắm tay cụ Phán Thành lay gọi:

- Gì đây mà người cụ tái xám lại, chân tay run rẩy thế này. Trời ơi tay cụ Phán lạnh quá chừng... Sao thế này cụ Phán ơi...

Thương và Hoạt vội đỡ cụ Phán và lay gọi, thấy người cụ Phán cứng lại tay chân lạnh toát với dáng điệu quá sợ. Hoạt vội đánh thức con cháu cụ Phán dậy xoa dầu cù là, đốt lửa đánh gió cho cụ Phán. Lát sau cụ Phán mới tỉnh dậy, cụ thở dài khẽ nói:

- Lạ quá tui sợ có chuyện chi xảy ra rồi...

Thương hỏi:

- Cụ thấy những gì mà cụ bảo là có chuyện chi xảy ra?

Cụ Phán nói:

- Lúc tôi vừa tiêm xong mấy liều thuốc và hút xong, ngược mắt lên thì thấy tài Thụ đứng sau lưng ông Hoạt. Mặt nó tái xám miệng ứ máu, mắt cũng có máu. Trông tài Thụ thật kinh sợ, tôi định hỏi nhưng không làm sao mở miệng được, tay chân cứng đờ, miệng như có gì bịt lấy chẹn họng...

- Thật kỳ lạ tôi e rằng có chuyện chi xảy ra cho tài Thụ rồi. Chiều ni các ông có thấy tài Thụ có vẻ buồn lắm phải không?

Hoạt khẽ gật đầu:

- Bây giờ cụ nói, chúng tôi mới dám nói. Hồi nãy khi theo tài Thụ ra ngoài cửa, tôi chẳng thấy tài Thụ đâu mà chân tay run rẩy tóc gáy của tôi dựng lên...

Thương nói tiếp:

- Tôi cũng thế khi thấy anh nói, tôi không hiểu tài Thụ biến đâu, tôi chạy ra chẳng thấy một ai ở ngoài lộ, tui cũng thấy run run lo sợ mà không dám nói ra. Có lẽ tài Thụ có chuyện chi xảy ra nhất là bất đắc kỳ tử thì luôn luôn là hồn linh.

Cụ Phán Thành khẽ thở dài nói:

- Chẳng lẽ thằng tài Thụ tự vận. Làm răng mà hấn phải tự vận? Tôi nghe nói hấn làm trong dinh Cụ Thượng, hai cụ thương hấn lắm mà, việc chi hấn phải tự vận...

- Chuyện đời mà thừa cụ. Vả lại chuyện ngang trái nghiệp chướng thì khó mà nói lắm. Có khi chuyện chẳng ra gì mà cũng có thể tự tử được dễ dàng.

Cụ Phán nói:

- Hay là tôi và các ông đến nhà tài Thụ coi ra răng?

Thương gạt đi nói:

- Cụ còn mệt, đi ra ngoài sương gió nhiều, chưa biết tài Thụ có việc chi không mà cụ lại mang bệnh thì nguy lắm. Thôi thì cứ để sáng mai coi ra sao.

Cụ Phán Thành nghe theo lời Thương và Hoạt, cụ lại ra chỗ đặt mâm đèn nằm tiêm cho bọn Hoạt và Thương nằm hút.

Không khí sợ sệt bao trùm trong căn nhà của Phán Thành vào khoảng ba giờ sáng. Cụ Phán cũng như Thương và Hoạt đã mệt mỏi nên cả ba người cùng nằm lim dim ngủ. Cụ Phán Thành vừa nhắm mắt bỗng cụ ứ ớ mở. Hoạt vội vàng đánh thức cụ Phán:

- Gì đấy cụ Phán? Cụ mơ gì đấy?

Cụ Phán toát mồ hôi, nghẹn ngào nói:

- Đúng là tài Thụ đã chết rồi! Tôi lại vừa thấy tài Thụ hiện lên khóc với tôi nói:

- Cụ Phán ơi, con chết rồi cụ Phán ơi. Ngày mai cụ Phán đến nhà con mà coi xác con, con còn 14.000đ00 để trong ví, con để trong ngăn tủ sách, trong cuộc tự vị Hán Việt Tân Từ điển của Đào Duy Anh. Cụ lấy tiền đó mà mua đôn đám táng cho con.

Cụ Phán Thành nói đến đây cụ lâm bầm khăn:

- Lạy vong hồn anh tài Thụ, sống khôn thác thiêng, nếu quả anh đã chết rồi thì sau khi anh đã báo mộng cho tôi, anh hãy làm ra điều chi nữa cho tôi tin rằng đúng là anh đã chết rồi...

Thương hỏi:

- Thừa cụ, cụ có biết vì lý do nào mà tài Thụ phải tự vận như thế không? Chắc có chuyện chi uất hận nên tài Thụ mới không thiết sống nữa chứ?

Cụ Phán Thành đáp:

- Thật quả tôi không hiểu vì nguyên nhân nào mà tài Thụ phải tự vận. Trước kia anh làm tài xế cho cụ Tổng Đốc tỉnh này nhưng anh ta vừa bị mất việc vào khoảng nửa tháng nay. Vào khoảng một tuần lễ nay anh ta có vẻ buồn lắm. Anh ta cứ hút á phiện nhưng coi bộ ham lắm. Trước kia vài tháng anh ta mới hút một hai điếu nhưng vào khoảng 10 ngày nay, anh ta hút liên miên, tôi ngại anh ta ghiền, nên thường hay khuyên anh ta không nên hút nhiều và hút luôn.

- Có lần khi nghe tôi khuyên, anh ta chán nản nói:

- Con cảm ơn cụ, con có nhiều chuyện buồn lắm, con chẳng thiết sống nữa...

- Nói rồi, anh ta rưng rưng nước mắt.

- Thật quả, tôi không biết lý do nào mà anh ta buồn như thế?

Ngay khi ấy, Hoạt chỉ một con đom đóm thật lớn từ ngoài bay vào trong nhà và nói:

- Kia, cụ Phán nhìn coi con đom đóm này bự không? Tôi thấy con đom đóm bay vào trong phòng này sau khi cụ Phán khẩn vọng hồn tài Thụ báo hiệu cho cụ tin tưởng rằng tài Thụ đã chết. Con đom đóm này bay quanh phòng.

Cụ Phán Thành nhìn về phía con đom đóm bự bằng cái chén tống. Cụ gật đầu nói:

- Nếu đúng là vong hồn của anh tài Thụ thì hãy bay đậu trên vai của tôi đây nè, tôi mới tin.

Cụ Phán Thành khẩn xong lại nằm xuống tiêm á phiện để hút.

Trong gian phòng có đặt mâm đèn á phiện bao trùm một bầu không khí thê thương, ám ảnh cụ Phán Thành tiêm xong điếu thuốc phiện bèn quay dọc trao cho Hoạt hút, Hoạt vừa bắt tay lấy dọc tàu định hút

bỗng anh ta ngừng lại đưa tay chỉ vào người cụ Phán Thành nói:

- Kia cụ Phán, con đom đóm bay đậu trên vai của cụ kia!

Thương nhìn về phía vai phải của cụ Phán Thành thì quả có con đom đóm bự đậu, lập lòe ánh sáng và nói:

- Như thế này thì quả tài Thụ đã chết rồi. Có lẽ hần đã tự vận chết.

Cụ Phán Thành gật đầu:

- Thật đáng thương, không hiểu tại sao tài Thụ lại chết một cách khốn khổ như thế. Không hiểu hần tự tử như thế nào nữa?

Cụ Phán Thành và hai ký giả Hoạt và Thương nằm bàn tán cho đến sáng rõ, cả ba người lại ra quán cà phê rồi mới đến nhà tài Thụ coi sự việc ra sao? Có phải tài Thụ đã chết rồi không?

Cụ Phán Thành và Hoat, Thương đến nhà tài Thụ thì bên trong có nhiều người nhón nháo. Cụ Phán Thành hỏi thăm một gã thanh niên:

- Chuyện chi đó cậu?

- Bác tài Thụ đã tự vận chết...

Cụ Phán giật mình hỏi:

- Rứa hỉ! Chết lúc mô cậu?

Cậu nhỏ đáp:

- Không biết chết khi mô nữa! Sáng ni mấy người lối xóm thấy cửa nhà bác tài Thụ mở chả có ai trong nhà nên một người lối xóm đi vô coi vì rằng nhà mở cửa lại không có ai trong nhà. Lúc vô trong nhà thấy bác tài Thụ đã chết từ lâu, miệng ứ máu, mắt và tai cũng đầy máu, mới tri hô lên, người lối xóm chạy lại nhưng không mần răng cứu được nữa.

Ký giả Hoạt nói:

- Có ai đi trình nhà chức trách chưa cậu?

- Rồi, ông Trưởng phố đã đến. Sau đó ông Trưởng phố đi trình Quan Ban Tá Thị và ông Chánh Cẩm rồi.

- Nhà chức trách chưa đến à?

Bỗng cậu nhỏ chỉ ngược về phía đường chợ nói:

- Tê, xe chở ông Chánh Cẩm và Quan Bang Tá đến đó...

Hoạt và Thương quay lại quả nhiên một xe hơi chở Cảnh Sát và ông Chánh Cẩm, ông Bang Tá đến khám nghiệm thi hài của tài Thụ, cụ Phán Thành là một nhân sĩ ở Nghệ An nên giới quan lại còn bót đều biết cụ nên khi viên Bang Tá đến thấy cụ Phán bèn hỏi:

- Thừa cụ đi mô đây?

Cụ Phán đáp:

- Tui được tin tài Thụ tự vận nên đến thăm hân...

Viên Bang Tá mời cụ Phán và Hoạt, Thương vô nhà tài Thụ, tài Thụ nằm trên chiếc giường đệm trắng, máu loang ra chiếc drap trắng tinh, trên chiếc bàn còn một ít thuốc phiện với dấm thanh và hai bánh pháo xiết. Viên Chánh Cầm cầm ly dấm thanh và hai bánh pháo xiết nói:

- Uống thế ni thì chết lẹ lắm, mà uống pháo xiết không thể răng chữa được. Pháo xiết vô trong ruột làm đứt ruột ngay...

Mắt tài Thụ vẫn mở trừng trừng, dáng điệu có vẻ uất hận điều chi. Một vài người thấy mắt tài thụ vẫn mở bèn tìm cách vuốt mắt hân xuống nhưng chẳng làm sao mắt của tài Thụ nhắm được. Có người bảo lấy rượu xoa lên mí mắt của tài Thụ rồi hãy vuốt mắt thì mắt mới nhắm được, nhưng dù có bôi rượu cũng không làm răng cho mắt tài Thụ nhắm được. Cụ Phán Thành tin tưởng tài Thụ chết bất đắc kỳ tử thì hồn của hân rất linh nên cụ Phán khề khắn:

- Chú Tài có sống khôn thác thiêng, chú có ân hận điều chi thì cũng cố mà giữ lấy với linh hồn của chú, chớ chú đừng làm như vậy, chú chết mà mắt còn mở thiên hạ chê cười cho. Chú linh thiêng thì nhắm mắt lại, tôi vuốt mắt cho chú đây...

Nói rồi cụ Phán lấy tay vuốt mắt cho tài Thụ, sau cái vuốt mắt nhẹ của cụ Phán, mắt tài Thụ nhắm nghiền lại.

Cụ Phán thấy tài Thụ hồn linh như rứa, bèn nói với Bang Tá Thị Xã Vinh rằng:

- Tôi qua tôi với hai ông bạn làm báo đây nằm chơi bên mâm đèn thì thấy hồn chú tài Thụ về báo mộng cho biết là chú đã chết rồi, chú ấy nói chú ấy có 14.000đ00 để dành được. Chú ấy để trong cuốn tự điển Pháp Việt của Đào Duy Anh cất trong tủ sách. Vậy Quan Lớn thử mở tủ sách tìm tập tự điển Pháp Việt của Đào Duy Anh coi có thấy tiền bạc chi không?

Ông Bang Tá nghe theo lời cụ Phán Thành, lấy chìa khóa mở tủ sách lấy tập tự điển Pháp Việt của Đào Duy Anh quả thấy số bạc 14.000đ00 toàn giấy 100đ00 cái kim hân hời.

Viên Bang Tá hỏi cụ Phán và những người láng giềng của tài Thụ coi tài Thụ có anh em chi không để ông có thể giao số tiền 14.000đ00 này cho người ấy ma chay cho tài Thụ.

Người lối xóm cho biết tài Thụ không có anh em họ hàng chi hết vì tài Thụ là người ở Quảng Trị ra Vinh làm tài xế cho cụ Tổng Đốc chớ không phải là người ở đây.

Viên Bang Tá hỏi thăm mới biết tài Thụ đã thôi mần việc cho Quan Tổng Đốc rồi. Không ai biết rõ nguyên nhân nào đã đưa tài Thụ đến chỗ chết.

Trong khi ấy tại Huế, phu nhân của Quan Tổng Đốc đã trở về nhà riêng của ông bà tậu được ở Huế và cũng là nơi các con của bà ở để ăn học tại Huế. Mục đích của phu nhân là tránh không muốn gặp lại tài Thụ gã tài xế mà phu nhân đã chọn làm thú tiêu khiển trong thời gian phu nhân ghen và giận Quan Tổng Đốc lang chạ với kẻ khác. Nay, qua thời gian gần một năm trời gian dâm với chú tài xế Thụ, phu nhân đã thọ thai. Đứa con mà phu nhân đang mang trong bụng là giòng máu của tài Thụ chớ không phải là giòng máu của Quan Tổng Đốc chồng chính thức của bà, bà thấy hối hận vì giai cấp trong tâm hồn của bà trở dậy. Bà thấy không thể nào một giòng máu khác giai cấp một đứa không phải là giòng con quan không thể là con phu nhân được nên phu nhân đã dứt tình đuổi chú tài xế Thụ và trở về Huế để tìm cách trục cái thai đó ra. Phu nhân đã có mang được ba tháng cái thai mới chớm nở thì việc trục cái thai không khó khăn chi.

Phu nhân về đến Huế, việc đầu tiên phu nhân làm là tìm cho được mộ Cửu Ngọt, một mộ đỡ đẻ vườn,

nhưng có tài nấu thuốc trực cái thai. Phu nhân của Quan Tổng Đốc giả làm cô gái quê tìm đến nhà mụ Cửu Ngọt nói dối rằng, bà là con gái chồng vừa chết, chẳng may bị một đứa khốn nạn cưỡng hiếp nên đã có thai, bà sợ thiên hạ chê cười nên đến nhờ mụ cho uống thuốc trực cái thai ra, mụ Cửu Ngọt đòi 5đ00 bà Tổng Đốc năn nỉ mãi cũng phải trả 3đ00 mụ Cửu Ngọt mới cho uống thuốc để trực thai. Mụ Cửu Ngọt buộc Bà Lớn phải nằm lại nhà mụ một tuần lễ. Bà Tổng Đốc đồng ý ở lại nhà mụ Cửu Ngọt.

Ngày đầu tiên phu nhân vừa uống thuốc thì người đâm nóng sốt. Phu nhân nằm mê man trong nhà mụ Cửu Ngọt. Trong giấc mơ phu nhân đã thấy tài Thụ về bên cạnh phu nhân, tài Thụ chăm lo săn sóc cho phu nhân rất chu đáo, tài Thụ đã nằm bên cạnh phu nhân và trong lúc mê man phu nhân lại dâng hiến tài Thụ. Phu nhân có cảm tưởng như khi phu nhân và tài Thụ vẫn còn khấn khít trong những ngày ở Nghệ An. Phu nhân bừng tỉnh bà ngạc nhiên vì thân hình của bà mỗi một đúng như khi bà giao hoan với tài Thụ trước kia.

Phu nhân tỉnh dậy thì bà đã nổi cơn đau bụng. Bà ôm bụng nhăn nhó. Khi ấy mụ Cửu Ngọt đi ra thăm thai cho phu nhân. Mụ vừa cởi quần áo cho phu nhân bỗng mụ bật ngửa ra, mặt của mụ Cửu Ngọt đỏ ửng một bên má. Mụ Cửu Ngọt cau mặt nhìn phu nhân hỏi:

- Răng cô lại đánh tui? Tui mần chi cô mà cô đánh tui như thế ni?

Phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tui đánh mụ lúc mê. Tui còn nằm như ri mần răng tui đánh được mụ?

Mụ Cửu Ngọt nhìn phu nhân còn nằm ngửa trên giường, dĩ nhiên bà không làm sao tát được mụ. Mụ Cửu Ngọt càng ngạc nhiên hơn nữa nói:

- Lạ thật, rõ ràng có người đánh tui cái bạt tai đau điếng nên tui mới ngã bật ngửa như thế ni. Ở đây chỉ có mình tui với cô, cô không đánh tui thì ai đánh tui nữa?

Nghe mụ Cửu Ngọt nói, phu nhân cũng ngạc nhiên.

- Tui đánh mụ mần chi? Tui đang cần mụ làm thuốc cho tui mà...

Mụ Cửu Ngọt ngần ngừ, suy nghĩ rồi nói:

- Trời ơi, rõ ràng mà, có người đánh tui một bạt tai làm tôi bật ngửa người, chớ lẽ là ma à?

Nghe mụ Cửu Ngọt nói đến ma, phu nhân Quan Tổng Đốc lo sợ, nghĩ đến giấc mơ vừa qua, tài Thụ đã hiện về ăn nằm với phu nhân như khi bà còn là tình nhân của hắn, phu nhân bèn hỏi:

- Mụ có thấy chi không?

Mụ Cửu Ngọt đáp:

- Tui thấy rõ ràng có người đánh tui cái bạt tai nhưng tui hoa mắt không thấy rõ mặt nên tôi ngờ là cô đã đánh tôi...

Phu nhân lắc đầu đáp:

- Tui không đánh mụ đâu? Thôi bây chừ mụ làm thuốc cho tui đi...

Mụ Cửu Ngọt đưa cả bàn tay vào cửa mình của phu nhân để thăm coi cái thai đã ra sao chưa. Mụ vừa cho tay vào mình phu nhân thì rõ ràng mụ nhìn thấy một gã đàn ông cao lớn trông thật đẹp trai ngồi bên cạnh chỗ phu nhân nằm, mặt hầm hầm nhìn mụ Cửu Ngọt. Mụ Cửu Ngọt ngạc nhiên vì căn phòng này mụ chỉ

dành riêng cho phu nhân nằm để trực thai mà thôi, rằng lại có một gã đàn ông mô vô trong ni mần chi?
Mụ bèn hỏi:

- Chú ở mô? Rằng chú lại vô trong ni? Ai cho chú vô? Chú có ra không, đàn ông chi mà lạ rứa, chỗ đàn bà người ta làm thuốc đàn ông vô đây mần chi? Chú có quen với cô ni không?

Gã đàn ông không nói năng chi cả. Hắn chỉ ngồi trừng mắt nhìn mụ Cửu Ngọt với dáng điệu căm thù, phu nhân hốt hoảng mở mắt nhìn xuống thì quả thấy gã đàn ông cao lớn ngồi quay lưng về phía phu nhân nên phu nhân không trông rõ mặt. Phu nhân vội đuôi:

- Chú là ai, vô trong ni mần chi? Có ra không?

Gã đàn ông quay lại nhìn phu nhân, phu nhân giật mình thét lên một tiếng ngạc nhiên cả lưỡi vừa ríu lưỡi thất thanh:

- Trời ơi tài Thụ? Chú vô mần chi? Ai cho chú biết nơi ni mà chú vô chú tài Thụ...

Phu nhân vừa nói dứt lời thì người đàn ông mà phu nhân gọi là tài Thụ biến mất, không để lại một dấu vết chi hết! Phu nhân hốt hoảng ngồi dậy không thấy tài Thụ đâu? Thế là phu nhân ngã luôn xuống và ngất đi!

Mụ Cửu Ngọt hốt hoảng lay gọi phu nhân dậy...

Phu nhân vẫn mê man bất tỉnh, máu trong người phu nhân ra đầm đìa. Chiếc bào thai mới được ngoài ba tháng mới dựng bằng cục thịt nhỏ ra theo với những giòng máu đỏ. Thế là việc trực chiếc thai ngoại tình của phu nhân đã xong nhưng phu nhân đắm mê man, bất tỉnh, người phu nhân nóng như lò lửa làm mụ Cửu Ngọt hoảng sợ. Mụ Cửu Ngọt cuống lên không biết làm cách nào cứu chữa được.

Trong khi ấy, phu nhân mê man. Trong giấc mơ phu nhân lại thấy tài Thụ về săn sóc phu nhân. Tài Thụ ngồi bên cạnh phu nhân với dáng điệu buồn thảm hẳn sờ lên trán phu nhân rồi hỏi:

- Bà Lớn nóng quá! Sao Bà Lớn đã hắt hủi tôi, tôi chết rồi thì còn đứa con của tôi, Bà Lớn nên giữ lại cho giòng họ của tui khỏi tuyệt tự, nở lòng nào Bà Lớn lại giết luôn cả nó nữa...

Phu nhân Quan Tổng Đốc hốt hoảng không hiểu vì sao tài Thụ lại nói hẳn đã chết rồi? Vậy ai ngồi ni?
Phu nhân bèn hỏi:

- Anh biểu anh tự vận chết, rứa rằng anh lại ngồi đây mí tôi...

Tài Thụ buồn rầu đáp:

- Tôi vẫn về đây thăm Bà Lớn thì mới biết Bà Lớn đi phá thai tại nhà mụ Cửu Ngọt ni? Thật ai oán cho đời tui... Nếu tôi không được làm chồng phu nhân thì rồi đây oan hồn của tui cũng sẽ nhập vào nhà phu nhân, làm con phu nhân vậy!

Bà Tổng Đốc có vẻ hối hận trước những lời nói chân thành của tài Thụ gã tình nhân của phu nhân suốt thời gian phu nhân giận nhau với Quan Tổng Đốc, phu nhân của bà. Phu nhân bèn an ủi tài Thụ:

- Thôi anh đừng giận tui nữa, vạn bất đắc dĩ tui mới phải làm như rứa!

Tài Thụ gay gắt hỏi:

- Ai bắt Bà Lớn phải mần như rứa? Chẳng qua Bà Lớn tự ý mần như rứa chớ Quan Tổng Đốc đâu có biết chuyện tui với Bà Lớn...

Nói rồi tài Thụ đứng dậy lão đảo đi ra...

Phu nhân thét lên gọi lớn:

- Tài Thụ... Tài Thụ... Tài Thụ...

Mụ Cửu Ngọt ngồi bên chỗ phu nhân nằm, lên cơ sốt nóng giật mình khi nghe phu nhân gọi thất thanh hai tiếng "tài Thụ..." Mụ vội chạy lại lay gọi phu nhân hỏi:

- Cô Năm ơi, cô đã tỉnh chưa?

Phu nhân đã hơi tỉnh, bà khẽ thở dài, nước mắt trào ra, tự nhiên phu nhân thấy hối hận vì hành động của phu nhân, sự thật phu nhân không hề hay biết chuyện tài Thụ tự vận ở Nghệ An.

Cái thai đã bung ra. Mụ Cửu Ngọt đã lấy xong cái thai mới dựng ra khỏi lòng người mẹ, phu nhân lên cơn sốt vì sự xúc động quá mạnh nên chỉ ngày hôm sau bà khỏi hết nóng sốt, một tuần lễ sau, phu nhân lành mạnh như thường. Bà trở về nhà mua thuốc chích và uống cho mau lại sức.

Vào buổi trưa hôm ấy, người đưa thư đem lại một bức thư từ Nghệ An, Quan Tổng Đốc gửi về thăm phu nhân. Từ ngày phu nhân trở về Huế, nói là để tránh sự ồn ào, tìm nơi an tĩnh để nghỉ ngơi, tuy tại Nghệ An Quan Tổng Đốc hàng đêm đến nhà cô vợ nhỏ, mà tuần nào Quan Tổng Đốc cũng gửi về Huế một lá thư chăm nom, săn sóc phu nhân.

Phu nhân bóc bì thư lấy thư ra đọc. Trong thư Quan Tổng Đốc cho phu nhân biết, tài Thụ đã uống dấm thanh á phiện tự vận chết một cách thảm thương. Quan Tổng Đốc cũng đã cho người cháu gái của tài Thụ 20d00 để về làm ma chay chôn cất tài Thụ.

Đọc thư của phu quân, bà Tổng Đốc ghen ngào nhớ đến giấc mơ tại nhà mụ Cửu Ngọt, tài Thụ đã trách phu nhân nỡ lòng nào phá cái thai giọt máu cuối cùng của giòng họ tài Thụ khi tài Thụ tự vận chết. Bà Lớn suy nghĩ hối hận. Bà cho rằng nếu bà được tin tài Thụ đã tự vận chết, có lẽ bà không còn nghĩ đến việc trục cái thai ra. Nay mọi việc đều lỡ làng cả rồi phu nhân đành khẩn thềm cầu van tài Thụ bỏ qua cho những hành động của bà.

Buổi tối hôm đó, phu nhân đặt bàn ra ngoài trời, lập bát nhang khấn cầu cho vong hồn của tài Thụ, cầu mong tài Thụ tha thứ tội lỗi nóng nảy dặt dẹo của bà.

Phu nhân ở lại Huế được gần hai tháng thì có tin Quan Tổng Đốc được đổi ra Thanh Hóa làm Tổng Đốc Thanh Hóa, bà liền đi luôn xe lửa ra Nghệ An để thu xếp hành trang cho phu quân của bà lên đường ra Thanh Hóa trị nhậm. Ngày xưa các quan Nam triều thân thế lắm mới được bổ đi làm Tổng Đốc Thanh Hóa hay Tuần Vũ Bình Định là hai tỉnh lớn nhất Trung Kỳ, nhất là đối với tỉnh Thanh Hóa, một tỉnh phía Bắc Trung Kỳ, nơi quê hương phát xuất ra vua nhà Nguyễn, người trong kinh gọi là đất quý hương.

Tỉnh Thanh Hóa là một tỉnh đất rộng, người đông dân chúng giàu có, ruộng đất phì nhiêu. Vùng rừng núi thì nhiều gỗ quý nhất là các loại quý Thanh Hóa một loại quý nổi tiếng khắp hoàn vũ chữa được nhiều bệnh lạ kỳ. Các quan Nam triều thân thế lắm mới được bổ về Thanh Hóa làm quan. Quan Tổng Đốc An Tĩnh được bổ làm Tổng Đốc Thanh Hóa bèn đánh điện về Huế báo tin cho phu nhân hay.

Ở Huế phu nhân đã biết tin chồng của bà đã được đổi ra Thanh Hóa làm Tổng Đốc Thanh Hóa, bà mừng rỡ vì các quan Nam triều thường có câu nói đầu lưỡi:

- Làm quan mà chưa về Thanh Hóa, chưa về Bình Định để cai trị thì chỉ là làm quan giả.

Được về Thanh Hóa hay Bình Định là chẳng bao lâu có thể làm giàu dễ dàng. Nhiều vị quan lại ngày xưa phải vận động với bộ lại mất hàng ngàn hối lộ mới được bổ về Thanh Hóa làm quan. Phu nhân của Quan Tổng Đốc về Huế để dưỡng sức, trục cái thai ngoại tình của bà với gã tài xế đã được người em trai của phu nhân đang làm Tá Lý Bộ Lại đến cho biết Quan Tổng Đốc vừa được Tòa Khâm và Hội đồng cơ mật

bổ nhiệm làm Tổng Đốc Thanh Hóa. Quan Tá Lý em ruột của phu nhân còn cho biết Cụ Lớn Phụ Chánh Đại Thân đã cố gắng vận động cho Quan Tổng Đốc An Tĩnh, phu quân của bà được đổi về Thanh Hóa. Phu nhân mừng rỡ định thu xếp hành trang ra Nghệ An với chồng rồi sau đó bà sẽ ra Thanh Hóa với phu quân. Bà cho rằng, phải có bà ở bên cạnh Quan Tổng Đốc để phu nhân thu lấy số bổng lộc ở cái tỉnh béo bở như nước này.

Phu nhân đang thu xếp hành trang chuẩn bị lên đường thì bà lại tiếp được bức điện tín của Quan Tổng Đốc từ Nghệ An gửi về báo tin. Ngài đã được lệnh chuyển ra Thanh Hóa làm Tổng Đốc Thanh Hóa. Quan Tổng Đốc giục phu nhân ra ngay Nghệ An để cùng với Quan Tổng Đốc ra Thanh Hóa nhậm chức.

Ngài gửi thư đề giục Bà Lớn sửa soạn đi ra Thanh Hóa, cảm động trước sự chăm sóc của chồng. Bà thấy hối hận vô cùng khi nghĩ đến hành động dâm ô của bà với gã tài Thụ.

Bà cho rằng, sự phản bội của bà đối với phu quân trong phút bùng bột ghen tuông nhưng bà đã biết dứt khoát ngay với tài Thụ và trạc cái thai hoang dâm đó là bà đã tạ tội được phần nào với chồng bà rồi. Bà bỗng nhớ thương Quan Tổng Đốc vô hạn.

Từ ngày về Huế dưới danh nghĩa nghỉ dưỡng sức đến nay đã được gần ba tháng, có điều rất lạ là thỉnh thoảng bà vẫn còn nằm mơ thấy tài Thụ về với bà. Bà có cảm tưởng như tài Thụ vẫn còn sống, vẫn cố gắng thỏa mãn những yêu đương nồng nhiệt của bà khi bà còn ở Nghệ An đã cũng với gã thông dâm.

Sau ngày phu nhân nhờ mục Cửu Ngọt trạc cái thai ra thì bà được thư của Quan Tổng Đốc báo tin cho biết tài Thụ đã tự vận chết ở Nghệ An. Phu nhân đã khóc rất nhiều khi được tin tài Thụ chết. Chính phu nhân cũng không hiểu có phải vì yêu thương mà bà đã khóc nghe tin tài Thụ chết không? Sự thật, có nhiều lúc nằm một mình ở căn trại của bà, bà đã suy nghĩ rất nhiều đến tài Thụ. Bà nghĩ đến những phút cùng với tài Thụ yêu đương say đắm, thiết tha những giờ phút mà phu nhân đã ghen với tài Thụ. Bà đã đánh đập tài Thụ, bà đã bắt buộc tài Thụ phải ruồng bỏ tất cả những cô gái say mê tài Thụ, đã từng dâng hiến tất cả cho tài Thụ. Có điều rất lạ là hôm nào bà nghĩ đến tài Thụ nhiều là hôm ấy bà nằm thấy tài Thụ hào hoa phong nhã đến với bà, chiều chuộng bà rất thỏa mãn chả khác nào khi tài Thụ còn sống. Nhiều lúc bà có cảm tưởng như hình xác tài Thụ đã sống lại để ăn ở với bà, nhưng sau cái đêm mê loạn đó. Bà lại thấy run sợ, hối hận, thương tiếc...

Bà lo sợ oan hồn của tài Thụ ám ảnh bà. Bà làm lễ cúng vái vong hồn của tài Thụ. Bà đi coi bói thì thầy Bói đã cho rằng bà đang bị một oan hồn ám ảnh. Oan hồn đó vẫn theo bên cạnh bà, hễ bà nghĩ đến nó là nó hiện đến với bà. Bà muốn làm chay để giải oan hồn của tài Thụ nhưng bà lại lo sợ tiếng tăm đồn ra ngoài. Bà lưỡng lự suy nghĩ bà đến Hội An để nhờ một bà Cốt triệu hồn của tài Thụ lên để cho bà nói chuyện coi hồn của tài Thụ oan ức ra sao? Hồn của tài Thụ muốn gì? Bà vẫn lo ngại sự thiêng liêng của tài Thụ khi tài Thụ đã chết bất đắc kỳ tử vì uất hờn với phu nhân.

Phu nhân tỏ ra lo ngại như là sau vụ hồn tài Thụ hiện lên đánh mục Cửu Ngọt làm thuốc trạc thai của phu nhân có mang với tài Thụ và những lúc hồn tài Thụ hiện về ái ân với phu nhân, chẳng khác chi khi hân còn sống, phu nhân cho rằng tài Thụ chết bất đắc kỳ tử chết vì mang mối hận tình đau khổ với phu nhân. Theo sách nói về hồn nhân và hậu quả thì người đàn bà đã có người hỏi rồi tuy chưa cưới mà chết thì người đàn bà ấy có thể là tiền thân của người đàn ông đã đi hỏi.

Hồn người đàn bà linh thiêng có thể về theo gia đình người chồng chưa cưới, còn khi đã có ăn nằm có ái ân với nhau rồi thì đó là người chồng hay người vợ chính thức, họ có thể là tiền phu, tiền thế theo về nhà gây những chuyện báo ân báo oán phiền phức.

Phu nhân Quan Tổng Đốc là con nhà Nho, gia đình của phu nhân là bậc đại khoa, đỗ đạt rất cao, làm quan trong Triều Đình, họ hàng lại lớn, có nhiều chuyện ân oán của hồn ma phu nhân đã từng được nghe được thấy...

Giòng họ phu nhân trước kia có một ông Cử Tiệp, đỗ Cử Nhân khoa Đinh Mão năm ông Cử Tiệp 32 tuổi. Năm 17 tuổi, Tiệp đỗ Tú Tài, nổi tiếng là thông minh nhứt vùng nên Quan Án Sát hồi hưu nguyên Tiên Sĩ khoa Bính Tý gọi đến cho cưới người con gái xinh đẹp của ngài.

Đó là cô Mai Thị Tương Ái, 16 tuổi giỏi văn thơ, công dung ngôn hạnh đầy đủ. Quan Án Sát Mai Trung Tín thấy thầy Tú Tiệp vừa thông minh lại hiền hậu môn sinh của cụ Nghè Tương Mai bạn đồng khoa với Quan Án Sát Mai Trung Tín biết thầy Tú Tiệp tương lai rạng rỡ nên ngài mới gả tiểu thư Mai Thị Tương Ái...

Thầy Tú Tiệp đến ở rể tại nhà Quan Án Sát Mai Trung Tín được hai năm thì lại đến kỳ thi, Quan Án Sát Mai Trung Tín bảo với thầy Tú Tiệp:

- Con về thưa với chú mạ của con là chú bên ni muốn cho con cưới em Tương Ái trước khi con lều chổng đến trường. Thiên hạ thì Đại đăng khoa rồi mới Tiểu đăng khoa nhưng chú lại muốn cho con Tiểu đăng khoa rồi hãy Đại đăng khoa.

Thầy Tú Tiệp trở về nhà thưa với song thân thì song thân của thầy Tú Tiệp chấp thuận ngay. Vài hôm sau gia đình thầy Tú Tiệp mang trầu cau bánh trái đến để xin ngày làm hôn lễ cho thầy Tú Tiệp cưới tiểu thư Tương Ái.

Hai vợ chồng thầy Tú Tiệp thành hôn được một tháng thì thầy Tú Tiệp ra kinh thi. Khóa này, thầy Tú Tiệp lại đậu Tú Tài lần nữa. Thầy Tú Tiệp có ý muốn trở về quê, chán cảnh trường thi, định ở luôn nhà nghiên cứu về sách thuốc và địa lý nhưng cô Tú nhứt định không chịu, cô khuyên can chồng, khuyên khích chồng tiếp tục sách đèn. Lúc ấy, cô Tú Tiệp đã có mang được hai tháng nên thầy Tú Tiệp sợ vợ lo nghĩ vì mình nên thầy Tú Tiệp đành nghe theo lời khuyên của vợ tiếp tục học hành. Vì nhà chồng nghèo nên tiểu thư Tương Ái phải đi chợ buôn bán thêm. Mỗi buổi sáng cô Tú gánh hai bồ toàn các loại hàng tạp hóa để bán cho các bạn hàng. Năm ấy, trời tháng chạp rét cóng người, sáng sớm cô Tú đã phải gánh hai cái bồ đựng đầy hàng hóa ra chợ. Trời mưa lớn, đi đường phải chống gậy để bước cho vững. Chẳng may gặp phải đường trơn, lại gánh nặng cô Tú ngã bật xuống đường ruộng, hai cái bồ đè lên người cô Tú. Các bạn cùng đi chợ vội chạy đến đỡ cô Tú lên. Lúc đầu cô Tú tưởng không hề hấn gì, nào ngờ khi ra đến chợ cô Tú thấy bụng đau quặn, máu trong người ứ ra mỗi lúc một nhiều. Cô Tú hốt hoảng nhờ người bà con trong họ coi hàng, cô chạy vội về nhà để nằm nghỉ. Về đến nhà thì chiếc thai bị hư, băng huyết.

Thầy Tú Tiệp cuống lên, tìm thuốc cho cô Tú uống, nhưng càng uống huyết trong người càng ra nhiều. Chiếc thai đã hư mà chưa lấy ra được. Ở vùng quê không còn cách nào để kịp thời cứu chữa, nên chỉ hai giờ sau cô Tú mất trên tay chồng.

Thầy Tú Tiệp ôm lấy vợ khóc lóc thảm thương. Gia đình quan Án Mai sang giúp tiền cho thầy Tú chôn cất vợ.

Từ khi cô Tú mất thầy Tú Tiệp buồn rầu sanh rượu chè cờ bạc bê tha suốt ngày ngoài quày rượu hay trong các nhà chứa gái. Một hôm thầy Tú Tiệp thua bạc, còn mấy đồng tiền tốt mua rượu uống thật say, nằm lăn ra nhà chứa bạc đánh một giấc. Nửa đêm lúc thầy Tú Tiệp đang ngủ mê bỗng thấy có người lay gọi dậy nói:

- Răng anh không về lại bê tha nằm ở đây không sợ mang tiếng cho gia phong à?

Nghe tiếng nói quen thuộc, thầy Tú Tiệp mở mắt nhìn thì chẳng ai xa lạ chính là cô Tú Tiệp, người vợ yêu quý của thầy Tú vừa chết được hơn một tháng trời. Thấy vợ thầy Tú mừng rỡ hỏi:

- Sao em lại đến đây? Anh say sưa cờ bạc chỉ vì em bỏ anh bơ vơ em đi mất không về. Nếu bây giờ em bằng lòng ở lại với anh thì anh cam đoan không cờ bạc nữa...

Bà Tú Tiệp ngậm ngùi đáp:

- Anh về đi rồi em sẽ ở lại với anh...

Thầy Tú Tiệp mừng rỡ, lật đặt ngồi dậy. Thầy Tiệp như người mê hoảng, chẳng biết chi hết. Thầy đi ra ngoài cổng rồi trở về nhà. Thầy Tú Tiệp vẫn thấy cô Tú ngồi bên cạnh hầu như khi cô Tú còn sống. Sáng hôm sau thầy Tú sức tỉnh dậy, thấy mình nằm ở nhà, không thấy cô Tú ở đâu? Thầy Tú Tiệp buồn rầu thấp nhang đèn lên bàn thờ vợ rồi gục xuống khóc lóc thê thảm. Thầy Tú Tiệp nhớ lại lời thầy đã hứa với vợ nên từ hôm ấy thầy Tú Tiệp không rượu chè cờ bạc nữa. Ban đêm thầy lại thấy cô Tú trở về với thầy, vợ chồng trò chuyện, ân ái, cô Tú lại khuyên thầy Tú Tiệp tiếp tục học hành. Thầy Tú Tiệp vâng theo lời khuyên của vợ, trở lại sách đèn. Thầy Tú Tiệp lại đến trường cụ Nghè Tương Mai để học.

Cụ Nghè Tương Mai có người con gái năm ấy tuổi đúng đôi mươi kén chồng thấy thầy Tú Tiệp góa vợ, học giỏi nên đem lòng mê say. Cụ Nghè Tương Mai cũng có lòng thương thầy Tú Tiệp nên cũng có ý muốn gả cô Chi Lan cho thầy Tú Tiệp, thầy Tú Tiệp vẫn còn thương vợ nên không để ý tới người đẹp. Một buổi tối thầy Tú Tiệp thấy cô Tú nói chuyện với thầy rằng:

- Em xem chừng Chi Lan có lòng yêu anh. Nay em đã xấu số không được cùng anh vui chung trọn đời tại sao anh không nghĩ đến chuyện tục huyền, vì tuổi anh cũng đã cao 31 tuổi rồi. Sách có câu trai 30 tuổi chưa có con nối dõi là đại bất hiếu. Em bằng lòng để Chi Lan về làm bạn chăm sóc cho anh...

Thầy Tú Tiệp buồn rầu đáp:

- Cứ nghĩ đến em chẳng thiết tha chi đến chuyện tục huyền.

Cô Tú khuyên chồng mãi, thầy Tú mới chấp thuận. Vài tháng sau thầy Tú Tiệp tục huyền với tiểu thư Chi Lan.

Nàng Chi Lan về nhà chồng, vì quá yêu chồng nàng đã ghen cả với người đã chết là nàng Tương Ái. Một lần, nàng Chi Lan thấy chồng vẫn còn giữ chiếc áo lót mình của Tương Ái, Chi Lan bèn ăn cắp dấu đi. Khi thầy Tú Tiệp tìm đến chiếc áo lót của Tương Ái không thấy bèn hỏi vợ. Nàng Chi Lan chối là không biết. Nàng Chi Lan vừa nói dứt lời bỗng ôm bụng kêu la đau đớn rồi bất ngờ chính miệng nàng Chi nói:

- Tôi thấy cô là con nhà gia giáo nên tôi giục chồng tôi đến cưới cô. Nào ngờ cô lại ích kỷ, ghen cả với tôi là người đến trước đã xấu số chết rồi. Nếu tôi không thương chồng tôi thì tôi đã bóp cổ cho chết cô rồi.

Nói rồi, Chi Lan quay lại phía chồng nói:

- Chi Lan đã dấu chiếc áo lót mình của em, dưới làn áo của Chi Lan...

Thầy Tú Tiệp vào trong làn áo lục quả thấy chiếc áo lót mình cũ của vợ. Lúc ấy nàng Chi Lan mới tỉnh lại. Nàng Chi Lan thấy chồng cầm chiếc áo cũ của Tương Ái thì Chi Lan có ý ngượng. Từ đây, nàng Chi Lan biết người vợ trước của chồng rất linh thiêng, bèn lập bàn thờ. Từ ngày lập bàn thờ Tương Ái trong nhà có phần vui vẻ. Chi Lan cũng luôn bán khảm khá. Cuối năm ấy, kỳ thi Hương thầy Tú Tiệp đem theo bát nhang của vợ trước vào trong lều thấp cầu khẩn. Thầy Tú Tiệp đỗ Cử Nhân trường Thừa Thiên, sau làm đến Tham Tri Bộ Hành. Chi Lan sau ở được sáu người con trai và hai người con gái. Bàn thờ của Tương Ái vẫn được các con của Chi Lan chăm lo đèn nhang cẩn thận.

Bà Tổng Đốc đã từng biết chuyện tiền phu, tiền thế linh thiêng nên bà càng lo ngại chuyện tài Thụ hiển linh vì chết bất đắc kỳ tử lẫn quần theo bà để báo oán. Bà Tổng Đốc đi xe vô Hội An đến một bà Cốt chuyên gọi hồn những người đã chết lên nói chuyện với người dương trần. Theo lời đồn đãi tán tụng thì bà Cốt này gọi hồn rất trúng. Người chết nhập vào bà Cốt có thể nhận được những vật dụng ngày còn sinh tiền người chết đã dùng hoặc có thể nói rõ chỗ chôn cất tiền bạc hoặc vật kỷ niệm của người đã chết.

Sở dĩ, bà Tổng Đốc háo hức vô Hội An đi coi bà Cốt vì người bà con trong họ của bà Tổng Đốc, chồng

chết được sáu tháng, khi chết lại chết bất ngờ bị cầm rồi cầm khẩu trong hai tiếng đồng hồ là từ trần nên không trời trần chi được lại cho vợ thân nhân. Trong nhà lại buôn bán lớn, không biết nợ của ai và đã cho vay nợ vì sổ sách không có. Những người chị trong gia đình bà ta vay nợ dù không có giấy tờ, họ vẫn đến đòi còn những người vay nợ của chồng bà thì chẳng ai muốn trả. Nghe đồn trong Hội An có bà Cốt gọi hồn rất hay nên bà ta tìm đến nhà bà Cốt gọi hồn chồng bà ta lên để bà ta hỏi một vài việc cần trong gia đình. Cùng đi với bà có bà mẹ chồng, người em gái chồng, một đứa con trai và hai cháu, con người em trai ruột của chồng bà ta.

Sau khi đặt tiền bạc, trầu cau, vàng nhang và hoa quả, thuốc điều. Bà Cốt được vong hồn người chồng nhập về. Việc đầu tiên bà Cốt sụp xuống lạy người mẹ và nói:

- Con bất hiếu nên chết trước mẹ. Con lạy mẹ tha tội cho con...

Sau đó, bà Cốt nói tên từng người, có điều rất lạ là bà Cốt đã nói rõ từng tên, chẳng những trong sổ bộ, mà cả tên gọi trong nhà như người cháu trai ruột, gọi người chồng bằng bác, tên trong nhà gọi là Tùng, còn tên đi học gọi là Phụng Thành.

Người vợ đeo chiếc nhẫn ngọc xanh và chiếc cà rá khi sanh tiền người chồng đánh tứ sắc được đã mua cho vợ. Lúc ấy bà Cốt cũng nói rõ nguyên nhân tặng vợ chiếc cà rá nhận ngọc xanh đó, làm người vợ òa lên khóc... Khi biết chắc chắn là người chồng mình nhập về rồi, người vợ mới hỏi:

- Từ ngày anh chết đi, những người mình nợ thì họ đến đòi em đã trả đầy đủ, còn những người mà anh cho vay, vì không có sổ sách chẳng có ai chịu đến trả. Bây giờ anh có thể cho em biết những ai nợ của anh trước kia để em đi đòi về làm vốn buôn bán thêm. Từ khi anh chết đi trong nhà buồn rầu cũng chẳng buôn bán đi được nên bao nhiêu vốn liếng gần cạn rồi...

Hồn người chồng buồn rầu nói:

- Những người nợ nhà mình anh đã có ghi trong một cuốn sổ tay, anh để trong túi vải chiếc va ly mà hồi anh đi Hà Nội mua về. Cách đây ba ngày có chị Hiền đến định trả nợ cho mình như khi chị ấy nghe mình phàn nàn là anh không để sổ sách chi lại cả nên không biết ai nợ nần mà đòi thì chị ấy lại đem tiền về...

Bây giờ em trở về nhà lục trong túi vải ở va ly quả thấy một cuốn sách để trong túi vải va ly ghi đầy đủ tên tuổi và tiền nợ của mọi người, trong đó ghi bà Hiền nợ 25đ00 tiền gạo.

Nhờ hồn chồng mách rõ rệt, người vợ đem sổ ra đòi từng người. Người nào cũng trả rất sòng phẳng. Việc buôn trở lại phát đạt hơn xưa.

Nghe người bà con nói lại bà Cốt trong Hội An, phu nhân của Quan Tổng Đốc liền đi xe hơi vô Hội An tìm đến nhà bà Cốt để triệu hồn tài Thụ lên hỏi chuyện.

Hồn tài Thụ nhập vào bà Cốt ở Hội An, việc đầu tiên là việc tài Thụ òa lên khóc trách móc:

- Bà Lớn phụ tình tui, Bà Lớn làm cho tui uất hận, thất vọng mà phải tự vận. Lúc chết tui vẫn mong Bà Lớn giữ lại đứa con của tui để giòng họ của tui may ra không tuyệt, thì Bà Lớn lại quá độc ác. Bà Lớn cho con mụ Cửu Ngọt tiền để hẳn trực cái thai ra. Điều đau đớn nhất cho tui, cái thai đó là thai của đứa con trai. Hồn của đứa bé xấu số đó cũng mang mối uất hận đối với người mẹ tội lỗi, ác độc đó. Hẳn không đầu thai sang kiếp khác mà vẫn lang thang theo tui ở quanh quần chỗ Bà Lớn ở.

Nghe hồn tài Thụ nói, phu nhân úp mặt khóc, dặng điệu hỏi hận. Tài Thụ hỏi:

- Bây chừ Bà Lớn còn gọi hồn tui lên mần chi nữa! Luật nhân quả, gieo quả nào hưởng quả ấy. Đòi tui vì nghe theo lời Bà Lớn phụ tình biết bao nhiêu người. Có người vì quá yêu tôi mà phải tự vận chết, có người oán tui đem tên tui ra trước cửa đền thiêng phủ lớn để nguyên rửa nên sau này mới bị Bà Lớn phụ

ình. Và những oan hồn chết vì bị tui tình phụ đã run rủi cho tui chết một cách thê thảm, hồn tui mang nhiều uất hận nên hằng theo bên Bà Lớn. Tui đã khốn khổ vì Bà Lớn thế mà khi tui chết đi rồi tui vẫn còn thương yêu Bà Lớn, tui không thể xa Bà Lớn được. Tui đã nguyện xin, nếu không được làm chồng Bà Lớn thì tui sẽ vào làm con Bà Lớn như lời nguyện của Dương Phàm với Phàn Lê Huê đời Đường vậy!

Bà Tổng Đốc càng nghe tài Thụ nói, bà càng thê thảm hơn bà bảo với tài Thụ rằng:

- Tui biết anh chết một cách oan uổng nên hôm nay tui đến đây triệu hồn để coi anh cần dùng chi, anh có muốn tui cầu siêu giải oan cắt đoạn cho anh không? Tui sẽ mời một vị cao tăng làm chay cho anh được siêu thoát...

Hồn tài Thụ lắc đầu nói:

- Lúc sống Bà Lớn đối xử với tui quá ư tàn tệ, còn lúc chết rồi hồn tui bị oan ức nên mang nhiều uất hận chẳng còn siêu thoát được. Bà Lớn muốn cho tui thoát khỏi cảnh lằm than đọa đày kiếp luân hồi bằng cách lập đàn cầu siêu cho tui cũng chẳng được nữa. Tui đã nguyện sẽ làm con của Bà Lớn thì khi mô ni được đầu thai tui sẽ báo tin cho Bà Lớn biết...

Nói đến đây, hồn của tài Thụ thẳng luôn không nói chuyện nữa. Bà Cốt tỉnh lại, bà Tổng Đốc buồn rầu móc ví lấy tiền thưởng cho bà Cốt rồi ra xe về Huế.

Ngày hôm sau, bà Tổng Đốc cho người đánh điện tín báo tin cho Cụ Lớn Tổng Đốc biết ngày Bà Lớn sẽ ra Thanh Hóa với Cụ Lớn.

Năm ấy, Cụ Tổng Đốc đã ngoài 50 tuổi rồi, còn Bà Lớn thì 40 hồi xuân, nên hai ông bà việc chăn gối vẫn còn nồng nhiệt lắm.

Quan Tổng Đốc từ Nghệ An ra Thanh Hóa nhậm chức được bốn ngày thì Bà Lớn từ Huế ra thẳng Thanh Hóa. Quan Tổng Đốc đích thân ra tận ga xe lửa đón phu nhân. Các bà phu nhân của các Quan Bố Chánh, Án Sát, Tri Phủ, Tri Huyện, Hậu Bổ Kinh Lịch v. v.... làm việc dưới quyền Quan Tổng Đốc được tin phu nhân của Quan Tổng Đốc từ Huế ra, cũng ra tận sân ga xe lửa đón phu nhân.

Từ trên xe lửa bước xuống, phu nhân được đức lang quân đưa đi giới thiệu với các vị phu nhân khác, trông phu nhân của Quan Tổng Đốc tuy đã ngoài tứ tuần nhưng dáng điệu rất quý phái, nét mặt vẫn xinh đẹp, nước da trắng bóc, đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp so với các vị phu nhân của các Quan Bố Chánh, Án Sát, Thương Tá trong tỉnh chẳng bà nào đẹp bằng bà Tổng Đốc.

Ngày hôm sau Quan Tổng Đốc, đặt dạ tiệc mời các quan lại và phu nhân đến dự, phu nhân của Quan Tổng Đốc lộng lẫy trong bộ áo gấm chít khăn vàng màu đỏ kiểu khăn của Nam Phương Hoàng Hậu chít khi dự triều. Buổi dạ tiệc đó, phu nhân của Quan Tổng Đốc được mọi người chú ý nhất. Trông bà Tổng Đốc chẳng những xinh đẹp mà lại oai nghiêm xứng đáng là một mạng phụ phu nhân.

Đêm ấy, Quan Tổng Đốc đã nhìn phu nhân bằng cặp mắt lẳng lơ ngợi khen:

- Trông mình dạo ni đẹp hẳn lên. Tối ni tôi ngạc nhiên không ngờ mình lại như rứa...

Phu nhân cười hỏi:

- Rửa trước kia tôi xấu hỉ!

Quan Tổng Đốc cười nói:

- Mình cũng đẹp nhưng hôm ni đẹp hơn nhiều...

- Rứa hỉ! Vì trước tê em xấu nên mình mới phải đi chơi bởi kinh lý những hai ngày hai đêm mới về phải không?

Phu nhân nói xong cười, Quan Tổng Đốc buồn cười lẫn lộn người lên để trách:

- Răng mình hay kể chuyện cũ rứa... Bây chừ mọi chuyện trước vớt hết hỉ!

Phu nhân hất đầu chồng ra rồi nói:

- Bỏ răng được. Những chuyện mình đối với tui muôn đời tui còn nhớ. Tui nhớ cho đến răng chừ chết thì thôi...

Quan Tổng Đốc cầm tà áo cánh của phu nhân, phu nhân vội kéo lại đẩy chồng ra nói:

- Mần chi rứa...

Quan Tổng Đốc tro trên:

- Chả mần chi hết...

Phu nhân dí ngón tay vào trán chồng đay nghiến.

- Ghét quá hỉ! Làm như quân ăn cướp hỉ...

Quan Tổng Đốc mỉm cười mệt mỏi. Phút chán chường đã đến Quan Tổng Đốc quay người ra phía ngoài nhắm mắt để dưỡng sức. Phu nhân thấy chồng nằm bất động liền kéo tay quay trở lại hỏi:

- Nằm rứa đó hỉ!

Quan Tổng Đốc mỉm cười:

- Mình để anh nghỉ một lát...

Phu nhân lắc đầu mỉm cười, bà nhớ đến tài Thụ, nhớ đến tuổi trẻ khi tình yêu bột phát của tuổi đương xuân mà tiếc. Phu nhân quay lưng lại phía chồng kéo chiếc gối dài ôm vào lòng, nhắm mắt suy nghĩ. Giác ngủ không phải dễ cũng đã đến vì mệt mỏi.

Phu nhân nằm quay lại rồi đẩy chồng sang bên bà kéo chiếc gối ôm ngăn chặn ở giữa. Bà vẫn ngủ mê man nhưng rồi bỗng bà giật mình vì thấy rõ ràng tài Thụ từ ngoài cửa đi vào buồng của phu nhân. Phu nhân ngạc nhiên quên hẳn rằng tài Thụ đã chết được gần hai tháng nay rồi.

Bà có cảm tưởng như tài Thụ vẫn còn sống biết bà ở đây mà mê. Bà nghĩ không hiểu vì sao tài Thụ ra được đến Thanh Hóa để tìm đến phu nhân. Bà và Quan Tổng Đốc, chồng bà mới ra Thanh Hóa được hai ngày nay, làm sao tài Thụ biết mà đến?

Phu nhân của Quan Tổng Đốc không ngờ rằng, bà mệt mỏi nằm ngủ thiếp trên giường bên cạnh chồng bà là Quan Tổng Đốc. Tài Thụ đi vào phía giường phu nhân đang ngủ, Phu nhân vội hỏi:

- Răng anh biết tui ở đây mà đến?

Tài Thụ cười đáp:

- Tôi vẫn theo em từng giờ từng phút. Hôm nay tôi đến đây để cho em biết là tôi đã được đầu thai, lời nguyện của tôi trước kia đã thành sự thật. Tôi không được làm chồng em tôi sẽ làm con em...

Phu nhân cau mặt nói:

- Anh đừng nói bậy!

Tài Thụ nghiêm nghị đáp:

- Đó là sự thật.

Sự sáng khoái đối với phu nhân trong giấc mơ đã làm cho Quan Tổng Đốc giật mình quay lại lay gọi phu nhân:

- Minh ơi, chi đó? Răng mình la dữ rứa hỉ?

Phu nhân giật mình mở mắt tỉnh dậy. Bà ngượng ngịu nghĩ đến giấc mơ vừa qua. Bà hôn trên trán chồng rồi nói:

- Minh ơi, nhớ đến mình...

Quan Tổng Đốc thích thú trước lời nói âu yếm của phu nhân, ông khẽ nựng:

- Thôi ngủ đi mình, ngày mai anh còn phải mần việc. Ngủ ngoan...

Phu nhân mỉm cười biết rằng chồng không biết gì đến giấc mơ của mình. Bà hôn chồng rồi quay lại ngủ. Giấc ngủ lần này mê say không hề có một giấc mơ nào chen vô.

Sáng hôm sau, khi phu nhân còn ngủ thì Quan Tổng Đốc đã dậy. Nhìn thấy vợ vẫn còn nằm trên giường Quan Tổng Đốc lấy chiếc mền đắp cho người vợ rồi xuống ra nhà ngoài...

Trong nhà có lính hầu hàng chục người, còn có mụ Tám người ở gái xinh đẹp đã từng ở với gia đình Quan Tổng Đốc từ khi mụ mới 10 tuổi. Mụ Tám Canh là gái nhân tin cậy của gia đình Quan Tổng Đốc. Khi Quan Tổng Đốc còn là Tham Tri Bộ Lại thì mụ Tám Canh lấy một người Cai Khố Vàng. Vợ chồng mụ Tám Canh ăn ở với nhau rất thuận hòa, mụ Tám Canh đã van lạy phu nhân để xin phu nhân nói với Quan Tham Tri nâng đỡ cho chồng mụ đi Đội Lệ ở các Huyện các Phủ trong các tỉnh miền Bắc hay miền Nam Trung Kỳ. Mụ Tám Canh đi theo chồng sanh được ba đứa con thì khi chồng mụ được đổi ra làm Đội Lệ ở Phủ Đông Sơn Thanh Hóa thì mụ Tám Canh ghen với chồng khi chồng mụ lấy một ả đào ở Cầu Chanh Thanh Hóa. Vợ chồng mụ Tám Canh lục đục, chửi nhau mỗi ngày.

Mấy tháng sau, chồng mụ Tám Canh được đổi đi Phủ Hà Trung, mụ Tám Canh ở lại với người chồng mới này được ít lâu thì mụ hết tiền bao, gã Cai Lệ xúi vợ cả đến đánh ghen, đánh mụ một trận mê toi làm mụ uất hận xách va ly trở về Huế ở lại trong nhà Quan Tham Tri, mụ Tám Canh theo Quan Tham Tri ra Nghệ An khi Quan Tham Tri được bổ nhậm làm Tổng Đốc An Tĩnh rồi nay Tổng Đốc Thanh Hóa. Mụ đổ nước nóng vào trong buồng tắm rồi ra lễ phép thưa với Quan Tổng Đốc:

- Bẩm Cụ Lớn, đã có nước nóng xin mời Cụ Lớn vô tắm...

Quan Tổng Đốc gật đầu nói:

- Mụ lấy nước sôi vô bình thủy để pha trà tàu hỉ!

- Dạ.

Mụ Tám Canh đi ra lấy nước sôi thì Quan Tổng Đốc vào phòng tắm để tắm rửa trước khi ra bàn giấy. Quan Tổng Đốc tắm xong ra phòng riêng ngồi uống nước trà tàu thì bên trong phu nhân tỉnh dậy. Phu

nhân réo mụ Tám Canh.

- Mụ Tám lấy nước tui tắm chưa?

Mụ Tám Canh vội đáp:

- Dợ, bầm Cự Lớn có nước rồi để con bung lên pha rồi mời Cự Lớn vô tắm...

Phu nhân gắt:

- Răng bây chừ mới pha?

Quan Tổng Đốc cười đáp:

- Tui vừa tắm nên mụ Tám phải pha sau nước nóng cho mình tắm...

Phu nhân cười hỏi:

- Rửa hỉ! Mình tắm rồi hỉ?

Quan Tổng Đốc gật đầu:

- Mình vô tắm rồi ra uống trà tàu, vừa có hộp trà của chú Phúc Thái ban trưởng biểu, đúng là trà Thiết Quan Âm loại thượng hạng ở Thượng Hải gửi đến nước xanh ngọt, mùi thơm ngát.

Phu nhân gật đầu, đi thẳng vào trong buồng tắm, lát sau phu nhân bận bộ bà ba từ trong phòng tắm đi ra. Quan Tổng Đốc nhìn phu nhân với cặp mắt lẳng lơ, miệng mỉm cười hỏi:

- Đạo ni trông mình đẹp hẳn lên...

Phu nhân cười hỏi:

- Đạo trước xấu hỉ?

Quan Tổng Đốc cười nịnh vợ!

- Đạo trước đẹp khác mà đạo ni lại đẹp khác... Bây chừ mà mình có mang thì vui lắm hỉ!

Phu nhân cười lắc đầu:

- Già rồi, chi mà còn có mang, người ta cười cho. Mình năm ni đã 46 mà tui đã 41 tuổi rồi, vái trời đừng có mang nữa. Mấy đứa con mình cũng đã lớn rồi, thằng Chi lấy vợ thì chúng mình đã có cháu nội rồi hỉ?

Quan Tổng Đốc cười nói:

- Lạ quá, tự nhiên tôi lại thích có đứa con nhỏ để mình vui tuổi đã xế chiều.

Quan Tổng Đốc cầm chiếc ấm gan gà dốc ngược nước vào chén tổng rồi rót ra chén quân, quay lại phía vợ nói:

- Nước trà ni ngon quá, thật là trà tàu loại Kỳ Chương Thiết Quan Âm uống thứ trà tàu ni sáng mắt ra hỉ!

Quan Tổng Đốc ngồi uống nước trà tàu với phu nhân xong liền bận quần áo, đeo bài ngà ra công đường còn phu nhân lại quay vào giường nằm.

Từ sáng đến giờ mặc dầu đã tắm, phu nhân vẫn thấy uể oải. Hình ảnh của tài Thụ lại lớn vồn trong đầu phu nhân. Phu nhân nhớ lại giấc mơ đêm qua, rõ ràng bà thấy tài Thụ đã trở về với bà với hình dáng của thời sinh tiền mà bà và tài Thụ còn say mê. Tài Thụ vẫn đẹp trai như cũ, không một chút gì là người đã chết. Chính phu nhân cũng không hiểu vì sao.

Quan Tổng Đốc ra trị nhậm đất Thanh Hóa được hai tháng, cái tỉnh gạo trắng nước trong, dân tình hiền hậu, lại giàu có này. Quan tổng Đốc đã tạo được hàng chục ngôi nhà ở Huế và vài cái trang trại ngay trong tỉnh này. Còn phu nhân ngày càng đẹp lộng ra. Một buổi tối nằm bên chồng, bà khẽ nói cho chồng biết:

- Có lẽ em có thai rồi, ba tháng ni chẳng thấy chi hết...

Quan Tổng Đốc sung sướng nói:

- Rửa hỉ! Tui nói có đúng không, tui ước chi thì được nấy hỉ! Tui biểu ước chi mình có mang bây chừ có đứa con bông chơi thì hay quá, rửa mà mình có thai thực.

Phu nhân đẩy chồng ra khi Quan Tổng Đốc xoay:

- Già rồi, có mang ngược lăm...

Quan Tổng Đốc cười nói:

- Mình chi mà già. Trong mình trẻ đẹp, con gái 20 chắc chi qua được mình. Trông mình lớn ni lại càng đẹp lộng ra...

Phu nhân cười đáp:

- Mình có đủ con trai con gái rồi, đã bảy năm nay em không sanh nữa bây chừ lại sanh chi mà người ta không cười mình.

Quan Tổng Đốc cười khúc khích nói:

- Có rửa người ta mới thấy vợ chồng mình khỏe mà...

Phu nhân cau mày:

- Khỏe chi, thiên hạ người ta nhìn em mang bụng chửa thì ngược chết hỉ!

Quan Tổng Đốc và phu nhân ở chức Tổng Đốc Thanh Hóa được tám tháng thì có chiếu chỉ từ trong Huế ra thăng Quan Tổng Đốc lên Thượng Thờ Bộ Lại một chức lớn như Thủ Tướng bây giờ.

Nhận được chiếu chỉ từ trong Kinh đưa ra, Quan Tổng Đốc và phu nhân chuẩn bị lên đường về Kinh Đô. Một bữa tiệc tiễn đưa ông bà Tổng Đốc vinh thăng. Phu nhân có vẻ mừng khi được trở về Huế, vì lần này phu nhân có mang, bụng mỗi ngày một lớn hơn những kỳ có mang trước rất nhiều, phu nhân đã sanh được bốn người con trai và hai người con gái. Người con lớn của phu nhân đã 21 tuổi rồi, vừa thi bác sĩ ở Ba Lê rồi... Lần này là lần thứ bảy phu nhân có mang. Bà định trở về Huế để sanh chứ không sanh ở Thanh Hóa, nếu Quan Tổng Đốc còn trị nhậm ở Thanh Hóa.

Ngày trở về Huế làm Thượng Thờ Bộ Lại, Quan Tổng Đốc và phu nhân đã được các quan lại làm trong Bộ Lại ra tận sân ga đón rước thật long trọng. Phu nhân và Quan Tổng Đốc trở về ngôi nhà cũ của cha mẹ để lại cho kể từ khi ông bà mới thành hôn. Mấy chục năm làm quan ở ngoài chốn, Quan Tổng Đốc bà tậu được rất nhiều công sở ở Thanh Hóa cũng như ở Thừa Thiên, Huế.

Trang trại này ở bên An Cựu rất rộng rãi. Những ngày ở Huế phu nhân đã sửa sang làm thêm nhiều ngôi nhà rất khang trang. Phu nhân định Cụ Lớn vào triều nhậm chức xong là cho dọn tất cả về trang trại bên An Cựu cho rộng rãi. Cụ Lớn cũng đã chấp thuận ý kiến này của phu nhân vì khi ở chức Thượng Thư Bộ Lại việc giao thiệp với những quan lại trong triều cũng như ngoài trấn phải kín đáo mà trang trại ở An Cựu là nơi giao thiệp kín đáo nhất.

Phu nhân đích thân trông coi việc sửa sang trang trại làm thêm nhiều nhà trong căn trại đó. Các con cháu đều được đưa về trại đó ở. Phu nhân vẫn lo ngại đến sự an lành của tài Thụ, anh chàng tài xé đã từng là tình nhân của phu nhân, vì phu nhân mà anh ta chết bất đắc kỳ tử nên phu nhân ra lệnh cho thợ hồ mần một miếu nhỏ ở góc vườn để thờ riêng hồn tài Thụ. Có điều rất lạ là kể từ ngày phu nhân thấy hồn tài Thụ về tận dinh của phu nhân khi Quan Thượng Thư còn là Tổng Đốc Thanh Hóa.

Trước kia cứ năm bảy bữa hay chừng nửa tháng chi đó phu nhân lại mơ thấy hồn tài Thụ trở về với phu nhân, chẳng khác khi tài Thụ còn sống vào giữa thời kỳ phu nhân yêu tài Thụ tha thiết và say đắm nhất. Thế mà nay gần chín tháng rồi chẳng thấy hình bóng tài Thụ nữa. Phu nhân cũng lấy làm ngạc nhiên không hiểu vì sao hồn tài Thụ lại không về nữa. Có những đêm mưa dầm ở Cố đô rả rích.

Nay trở về đến Thừa Thiên chồng làm Quan Nhứt Phẩm Triều Đình, phu nhân lại nghĩ đến bà Cốt ở Hội An mà trước khi phu nhân ra Thanh Hóa với chồng bà đã đến triệu hồn của tài Thụ về hỏi. Hồi bấy giờ người Cốt ấy được tài Thụ nhập cho biết gã đã nguyện sống không làm được chồng thì khi đầu thai sẽ làm con để báo oán.

Phu nhân suy nghĩ, hay là hồn tài Thụ đã đầu thai kiếp khác rồi nên không còn đến quấy rầy phu nhân nữa? Muốn biết sự thế ra sao phu nhân định vô Hội An coi bà Cốt một lần nữa.

Dịp may đưa đến, phu nhân có người em dâu vừa sanh ở Hội An, em ruột phu nhân làm An Sát Quãng Nam, phu nhân bảo với đức lang quân là muốn vô Hội An thăm di dượng An, vì di An mới sanh. Quan Thượng Thư chấp nhận ngay, phu nhân đi xe lửa vô Hội An đến thăm người em dâu nằm sanh tại một nhà bảo sanh tự tại Hội An. Ngày hôm sau phu nhân lại giả làm người đi buôn đến nhà mẹ Cốt để gọi hồn tài Thụ nhưng bà Cốt ngồi hàng chục lần hồn tài Thụ cũng không nhập về, phu nhân ngạc nhiên bèn biểu mẹ Cốt:

- Bây chừ bà mần rằng tìm cho ra nguyên nhân, vì rằng mà hồn tên Hà Hưng Thụ không nhập vào mẹ nữa hi? Tui muốn biết rõ nguyên nhân tổn kém ra rằng cũng được...

Mẹ Cốt gật đầu đáp:

- Bây chừ phải triệu hỏi Thổ Công nhà của bà lên mới hỏi được nguyên nhân...

Phu nhân mừng rỡ hỏi:

- Rứa bây chừ mẹ có thể triệu được Thổ Công nhà tui để hỏi không?

Mẹ Cốt đáp:

- Dạ được nhưng hơi tổn kém...

Phu nhân cau mặt hỏi:

- Tổn là bao nhiêu chứ?

- Dạ bầm 20đ00 bạc.

Phu nhân cau mặt hỏi:

- Chi mà nhiều rứa?

Mụ Cốt đáp:

- Dạ bẩm còn phải triệu âm binh, cho âm binh ra tận nhà của bà để thỉnh, vì Thổ Công trong nhà bà đến hỏi mới ra được nguyên nhân nào hồn Hà Hưng Thụ không lên được...

Nghe mụ Cốt nói có lý phu nhân bèn hỏi:

- Rửa hỉ! Tui chịu số tiền 20 đồng bạc ni nhưng làm ngay bây chừ được không?

Mụ Cốt đáp:

- Dạ bẩm phải ngày mai là lệ nhứt rồi... tối ni tui phải vẽ bùa, triệu âm binh đến đây để sai âm binh ra tận chỗ bà ở để triệu thỉnh vị Thổ Công trong nhà của bà đến đây... Bà đặt tiền là tối ni tôi triệu âm binh đến sai phải cẩn thận thì ngày mai Thổ Công mới mời đến được...

Phu nhân hỏi:

- Rửa là tui phải đưa ngay bây chừ chớ?

- Dợ...

Phu nhân nóng lòng muốn biết rõ nguyên nhân vì sao hồn tài Thụ không về nhập vào bà Cốt để nói chuyện với phu nhân như kỳ trước, phu nhân đã đến hỏi nên bà lấy ví tay mở lấy xấp giấy một đồng đếm đủ 20 tờ trao cho mụ Cốt:

- Mai tui đến hỉ... Độ 10 giờ sáng tui mới đến...

Mụ Cốt mừng rỡ đếm tiền xong đáp:

- Dạ sáng mai bà đến cũng được. Tối ni tôi làm lễ triệu âm binh...

Phu nhân đứng dậy chào mụ Cốt ra xe về nhà người em trai.

Hôm sao, đúng 10 giờ sáng phu nhân đã đến mụ Cốt, mụ Cốt niềm nở đón chào phu nhân. Phu nhân hất hàm hỏi:

- Răng chuyện nớ có xong không?

Mụ Cốt gật đầu đáp:

- Dạ, bẩm xong rồi. Tối qua, tôi triệu âm binh về, sai về tận Huế, đến An Cựu triệu thỉnh vị Thổ Công nhà bà để hỏi...

- Rửa hỉ...

Mụ Cốt thấp nhang rồi trao cho phu nhân nói:

- Dạ, bẩm xin bà làm lễ, khấn tên họ cẩn thận...

Phu nhân cầm mấy nén nhang sụp xuống lạy khấn. Khấn xong phu nhân thấp mấy nén nhang lên bàn thờ

trong ngôi điện thờ của mộ Cốt. Mộ Cốt ngồi trước điện thờ sụp xuống lạy rồi lấy khăn màu xanh phủ lên đầu. Gã đàn ông vừa gảy đàn vừa hát vãn châu. Độ 15 phút sau mộ Cốt đảo lia lịa, cho đến khi mộ hát chiếc khăn xanh ra, mắt mộ trợn trừng mộ quay lại nhìn phu nhân rồi hỏi:

- Có phải chị triệu ta lên không?

Phu nhân sụp xuống lạy lẩm bẩm khấn tên tuổi tài Thụ mộ Cốt gật đầu đáp:

- Có phải đã trên chín tháng ni nhà ngươi không còn gặp hồn của Hà Hưng Thụ không?

Phu nhân giật mình, gật đầu đáp:

- Dạ bẩm đúng.

- Hồn Hà Hưng Thụ đã được đầu thai sang kiếp khác nhưng kiếp ấy không đâu xa lạ rất gần với nhà ngươi...

Phu nhân lo ngại hỏi:

- Bẩm lạy Đức Thổ Công sao hồn Hà Hưng Thụ lại ở gần con?

Hồn Đức Thổ Công nói:

- Đó là lời nguyện của Hà Hưng Thụ khi chết, lời nguyện ấy đã ứng linh nên sự báo oán sẽ nhập ngay vào gia đình của nhà ngươi... Thiên cơ bất khả lậu, ta chỉ cho nhà ngươi biết như rửa mà thôi...

Phu nhân hoảng sợ nài nỉ:

- Bẩm lạy Đức Thổ Công. Ngài đã giáng hạ cho con biết rõ hồn của Hà Hưng Thụ đã đầu thai nhưng đầu thai vào đâu? Còn có thể tìm được kiếp lai sinh này Hà Hưng Thụ không?

Hồn Đức Thổ Công lắc đầu đáp:

- Cần chi mà ngươi phải tìm... Hà Hưng Thụ sanh ở đâu nhà ngươi không biết trước. Khi gặp xác phàm của Hà Hưng Thụ nhà ngươi sẽ biết ngay lập tức...

Phán đến đây, hồn Đức Thổ Công được triệu về bên thưng ngay mộ Cốt tỉnh lại chấp tay vái khấn trước điện thờ của nhà mộ. Phu nhân Quan Thương Thơ toát mồ hôi khi nhớ đến câu Hà Hưng Thụ nói:

- Tui không được làm chồng bà thì tui sẽ đầu thai kiếp khác vào làm con bà...

Phu nhân nghĩ hay là cái bào thai bà đang mang chính là Hà Hưng Thụ đầu thai để báo oán nhưng làm cách nào mà biết chắc được rằng đứa con bà đang mang chính là Hà Hưng Thụ tái sanh. Phu nhân bàng hoàng lo nghĩ.

Trở về nhà người em trai, phu nhân sửa soạn để về Huế. Phu nhân đã có mang gần đến ngày sanh, bụng của phu nhân ngày một lớn. Bà đi xe lửa về Huế. Bà về đến tư dinh một trang trại bên vùng An Cựu thì Cụ Lớn Thượng Thơ cũng vừa đi mần về.

Cụ Lớn đang hỏi chuyện về người em trai của phu nhân thì phu nhân nhăn nhó kêu đau bụng, Cụ Thượng vội hỏi:

- Có lẽ mình đến ngày sanh rồi! Để tui gọi tài xế đưa mình đi bệnh viện Huế.

Phu nhân lắc đầu:

- Thôi để tui sanh ở nhà cũng được!

Cụ Thượng Thơ không chịu:

- Mình cũng đã có tuổi lại sanh lần ni là lần thứ bảy rồi không thể sanh ở nhà được mô. Đàn ông vượt bể có bạn, đàn bà vượt cạn một mình. Chuyện sanh nở rất nguy hiểm, sống chết chỉ một đường tơ kẽ tóc mà thôi. Mình phải đi bệnh viện cho chắc chắn vì ở đó có đủ bác sĩ cô đỡ mà mình lại nằm nơi mát tiền nữa.

Nghe chồng nói phu nhân cũng đâm ngại, bà bằng lòng đi sanh ở bệnh viện Huế. Cụ Thượng gọi mụ Tám Canh lên, bảo thu xếp quần áo tã lót theo Cụ Bà vô bệnh viện để hầu hạ Cụ Bà. Cụ Thượng biết tánh vợ khi sanh bị đau là Cụ Bà có thể đề tên Cụ Ông chữa thẳng thừng không một kiêng nể. Đã có lần Cụ Thượng còn nhớ lúc đẻ sanh người thứ sáu khi ông làm Bồ Chánh Quảng Bình phu nhân vô bệnh viện sanh, vì đứa con quá lớn sanh khó phu nhân lăn lộn đau đớn, thế là phu nhân cứ đề tên chồng ra chửi:

- Mồ cha thằng khốn nạn! Mi sung sướng cho lắm rồi mi mần khổ choa. Trời ơi, choa đau quá, lần ni mi mà bén mặng vô choa cào mặt mi ra, ôi chao ôi đau quá, ôi thằng khốn nạn mi rúc đầu vô làm mạ mi khổ trời ơi, tui chết mất thôi. Tui đau quá như ri, tui sống răng được ông bác sĩ ơi, ông cho tui liều thuốc ngủ tui đau quá ông bác sĩ ơi...

Cụ Thượng vừa ló đầu vô là bị phu nhân rống lên chửi tưới hạt sen. Cụ Thượng biết vợ đau quá nên ngài chỉ lắc đầu thương hại...

Từ đây mỗi lần phu nhân đi sanh, Cụ Thượng lánh mặt cho đến khi sanh xong rồi mới vô. Cụ Thượng lợi dụng lúc phu nhân đi sanh để đi chơi.

Xe hơi đưa phu nhân và mụ Tám Canh đến bệnh viện để sanh vào hồi ba giờ chiều. Cụ Thượng cũng ra xe nhà đi mần luôn. Vô đến cổng đường Cụ Thượng cho mời Quan Hành Tẩu Bộ Lại làm dưới quyền của Cụ Thượng vô văn phòng, khẽ nói:

- Quan Lớn có chuyện chi vui không?

Quan Hành Tẩu biết Cụ Thượng muốn chơi bời, vì mỗi lần Cụ Thượng có cơ hội đi chơi như kỳ vừa rồi cách đây hai ngày. Cụ Bà đi Đà Nẵng thăm người em dâu mới sanh. Cụ Thượng cũng đã gọi Quan Hành Tẩu vô hỏi như rứa. Hôm ni lạ rằng Cụ Thượng lại hỏi nữa. Quan Hành Tẩu bèn hỏi:

- Bầm Cụ Lớn bà về chưa?

Cụ Thượng cười sung sướng:

- Về rồi nhưng về đến nhà thì bà đau bụng sanh nên phải đưa vô bệnh viện rồi, mình mới có cơ hội đi chơi hỉ! Quan Lớn có chỗ mô khác bữa trước không? Hay hôm ni, chúng ta đi chơi thuyền bà Tám nghe nói có mấy ả đào của bà phủ Thăng vừa ở Thanh Hóa vô, xinh lắm mà...

Quan Hành Tẩu cười nói:

- Dạ, bầm đúng nhưng hơi mắc, của lạ mà thưa Cụ Lớn. Bà Tám lấy bạc trăm thưa Cụ Lớn...

Cụ Lớn Thượng Thơ nghe nói bạc trăm thì có vẻ ngần ngại:

- Chi mà lắm rứa. Đạo ni lại không có chút bổng ngoại mô hỉ!

Quan Hành Tẩu đã thuộc tánh Cụ Lớn rồi. Hễ tiền túi ra thì Cụ Lớn keo kiệt lắm Cụ Lớn chi từng ly từng

tí, nhưng hề có món bông lộc mô, Cự Lớn tiêu bắt kẻ. Quan Hành Tẩu đã có nhiều kinh nghiệm về Cự Lớn có việc chi muốn chạy xin Cự Lớn, thì phải chờ khi Cự Lớn xổng được sự ràng buộc của Cự Bà để đi chơi cần tiền chi tiêu trong sự chơi bời, thì lúc đó đưa Cự Lớn ký Cự Lớn cũng ký hết.

Lúc đó, vài vụ xin đi Đội Lệ mấy Huyện miền Bắc hay Nam Trung Kỳ, vài vụ xin thuyền chèo của mấy Quan Phủ, Huyện hoặc mấy lão nhà giàu xin Cự Phàm. Hàn Lâm cứ việc đệ xin Cự Lớn ký là ký ngay bắt kẻ quần thần. Thu xong tiền đem ra chi phí vào các cuộc ăn chơi của Cự Lớn rồi sau đó đưa thêm Cự Lớn vài trăm nữa là Cự Lớn bằng lòng thích thú.

Do đó, khi nghe Cự Lớn than về số tiền chi phí khi đi chơi thuyền bà Tám, Quan Hành Tẩu cười nói:

- Dạ bẩm Cự Lớn mấy khi có của lạ, xin Cự Lớn cứ việc tiêu...

Cự Thượng cười hỏi:

- Tiền ở mô?

- Dạ bẩm Cự Lớn rồi mô cũng có hết, mần chi mà Cự Lớn lo mọi chuyện, chúng tôi xin lo hết chỉ xin Cự Lớn đi cho êm ả, có sợ là sợ Cự Bà biết thì chết chúng tui thôi...

Cự Thượng cười nói:

- Rứa thì được rồi. Quan Lớn cứ việc chi rồi tui sẽ chiều theo ý của Quan Lớn, muốn điều chi cũng được hỉ!

Quan Hành Tẩu thích thú:

- Dạ, bẩm Cự Lớn, rứa thì xin Cự Lớn cứ việc đến nhà bà Tám. Cự Lớn muốn chi cũng được hết... Dạ bẩm, chẳng mấy khi Cự Bà đi sanh, ít nhứt cũng phải một tuần lễ mới về được...

Cự Thượng Thơ cười đắc ý:

- Rứa tui ni đi hỉ!

Quan Hành Tẩu thưa:

- Dạ để chúng tui ra thuyền của bà chứa Tám bảo trước cho bà biết chuẩn bị cần thận, đầy đủ mọi thứ để Cự Lớn thưởng thức cho thật sảng khoái và đầy đủ, cho đáng đồng tiền bát gạo chứ...

- Rứa thì tốt quá hỉ! Quan Lớn đi ngay bây chừ hỉ!

- Dợ...

Quan Hành Tẩu đi rồi, Cự Lớn cũng ra xe đi về trại riêng của cụ để hỏi Cự Bà đã sanh chưa. Mụ Tám Canh từ bệnh viện về. Cự Lớn bèn hỏi:

- Mụ Tám rằng Cự Bà đã sanh chưa?

Mụ Tám đáp:

- Dạ bẩm Cự Lớn, Cự Bà đang đau. Lần ni cái thai hơi lớn nên Cự Bà rên quá. Cự Bà ôm bụng nhăn nhó từ lúc mới vô đến chừ. Bác sĩ vừa khám nói từ chừ đến đêm thì Cự Bà sanh...

Cự Thượng cau mặt hỏi:

- Bà có chửi lắm không?

Mụ Tám Canh cười đáp:

- Dạ, bẩm Cụ Lớn đỡ lắm, Cụ Bà không chửi như mấy kỳ trước...

Cụ Thượng thích thú:

- Ừ rứa mí phải. Bà cũng nhiều tuổi rồi mô, như khi còn trẻ nóng nảy khi sanh đau quá chửi bậy chửi bạ...

Thật ra, lần này Cụ Bà không chửi vì Cụ Bà cứ tin rằng đứa con sắp sanh đây là đứa con của hồn Hồ Hưng Thụ, chứ không phải là của Cụ Thượng tạo ra nên phu nhân không chửi, lần này phu nhân đau hơn mấy lần trước rất nhiều. Bụng phu nhân quặn đau như người bóp trong ruột, mồ hôi toát ra. Đau bụng sanh có từng cơn thật là khổ sở.

Phu nhân nằm trong một căn phòng rộng rãi, luôn luôn có một cô đỡ, một nữ y tá túc trực săn sóc phu nhân đã bận quần áo để sanh rồi. Hai lần lên bàn để cho bác sĩ khám, phu nhân lại được trở về phòng nằm vì bác sĩ cho biết từ giờ đến tối chưa biết sanh lúc mô. Nhiều lúc đứa nhỏ trong bụng đạp nhoi nhói làm phu nhân đau thắt ruột lại. Phu nhân mệt quá thiếp ngủ đi thì mụ Tám Canh trở về lấy thêm ít đồ dùng nữa.

Gặp mụ Tám Canh, Cụ Thượng cẩn thận dặn trước mụ Tám:

- Nè, mụ Tám Canh khi bà sanh mụ nhớ về nhà cho tui biết hí, nhưng nếu không gặp tui thì trở vô mụ cũng cho bà hay là gặp tui rồi, tui định vô nhưng mụ biểu khuya rồi vô không được nên tui định sáng vô hí...

Mụ Tám cười nói:

- Bẩm Cụ Lớn rứa ngộ bà chưa sanh thì răng?

Cụ Thượng cau mặt:

- Răng mà chưa sanh cho được, bác sĩ đã nói là từ giờ đến tối răng bà cũng sanh thì phải sanh chứ...

Mụ Tám Canh đáp:

- Bẩm Cụ Lớn, tuy bác sĩ nói rứa nhưng chưa chắc đã trúng. Có khi con vô bây chừ, Cụ Bà đã sanh rồi mà cũng có khi suốt đêm ni chưa sanh. Con đề phòng lỡ Cụ Bà chưa sanh thì răng...

Cụ Thượng suy nghĩ rồi đáp:

- Rứa mụ hỏi thằng Cừu Mạnh thì biết chỗ tui ở. Hôm ni được ngày bà vô nhà thương sanh, tôi đến nhà người bạn đánh bài chơi cho vui, nhưng gặp Cụ Bà, mụ không được bép xép đó hí. Cụ Bà có hỏi thì mụ thưa là tui vẫn nằm nhà hí! Đừng rắc rối, bà mới sanh, máu hồng bào mà lên thì khôn hí... Mụ nói là Cụ Bà tin được, tui cho mụ 3đ00 ăn trầu hí! Mụ Tám.

Nghe đến tiền, mụ Tám Canh sáng mắt ra. Mụ biết hôm ni vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm. Cụ Lớn đi chơi ngoài nên mụ Tám thưa:

- Dạ, bẩm Cụ Lớn, con hầu trong nhà đã trên dưới hai mươi năm rồi, con có răng chừ lộn xộn mô. Xin Cụ Lớn cứ tin ở con, ngay cả chuyện con biết chắc chắn Cụ Lớn ở chỗ mô mần chi con cũng không dám nói. Con biết tánh Cụ Bà hay ghen, nói ra không biết răng chớ tan cửa nát nhà là cái chắc Cụ Lớn.

Cụ Thượng gật đầu nói:

- Rửa là mụ biết rồi... Mụ giữ được rửa thì tốt lắm tui dặn kỹ mụ Tám lần nữa hỉ! Hễ có chuyện chi thì mụ đi gọi thằng Cửu Mạnh, hẩn biết chỗ tui hỉ...

Mụ Tám Canh hỏi:

- Con sợ chú Cửu Mạnh không tin con. Bấm lại Cụ Lớn, xin Cụ Lớn dặn trước chú Cửu để khi con biểu chú đi ngay...

- Ủ hỉ! Được, tui sẽ dặn thằng Cửu Mạnh...

Mụ Tám cẩn thận nói:

- Dạ bẩm, rửa là tối ni Cụ Lớn không ngủ ở nhà?

Cụ Thượng gắt:

- Thì ngủ ở mô mặc tui, mụ phải mần răng cho Cụ Bà tin là tui có ở nhà hỉ...

- Dợ...

Mụ Tám Canh xá Cụ Thượng rồi quay ra, Cụ Thượng biểu gã lính lệ hầu trà:

- Thập, mi xuống gọi thằng Cửu Mạnh lên đây tao dặn hỉ.

- Dợ.

Cửu Mạnh lên nhà trên, chấp tay xá Cụ Thượng, Cụ Thượng gật đầu:

- Mi lấy xe kéo tao ra đằng ni hỉ!

- Dợ...

Cửu Mạnh dắt xe ra chờ, Cụ Thượng ra xe giục:

- Mi chạy về Gia Hội, chỗ Quan Hành Tẩu đưa tao đến ni đó. Mi còn nhớ không Cửu?

- Dợ, bẩm Cụ Lớn con còn nhớ chỗ đó...

Ngồi trên, Cụ Lớn mới ti tê Cửu Mạnh:

- Cửu lát nữa mi dắt xe về nhà hỉ. Hễ có mụ Tám Canh biểu chi mi cũng phải nghe theo ngay hỉ, không được cãi mụ Tám hỉ... À mà tao dặn mi điều ni, mi nhớ kỹ nghen... Tao đến đây chơi nhưng tối nay tao ở dưới thuyền, nếu mụ Tám có biểu mi đi tìm choa thì mi cứ đến chỗ tao đến bây chừ mà hỏi. Họ sẽ chỉ cho mi biết choa ở mô mà xuống trình nghe chưa.

- Dợ... bẩm Cụ Lớn, rửa là đêm ni Cụ Lớn không ngủ ở nhà...

Cụ Lớn gắt:

- Quân ni lạ hỉ! Mi cũng như mụ Tám Canh răng hay hỏi điều chi rắc rối quá hỉ? Ngủ hay không ngủ mà choa ngủ ở mô mặc choa, bây hỏi mần chi. Bây lộn xộn bà biết thì chết hỉ! Bây chỉ biết nghe theo lời

choa dận, có chi thì chạy lẹ ra biểu, tao thưởng hi...

- Dợ...

Cửu Mạnh kéo xe sang Gia Hội, ngừng trước một căn nhà rộng có sân, có vườn, đúng là tư dinh của một vị đương quan. Đó là nhà của bà Chúa Tám, một bà Chúa đã từng nổi danh một thời là người bắn lãnh hạng nhứt Thần Kinh. Trong nhà bà đủ thứ du hí và đủ hạng người qua lại chơi bời.

Về phía Quan Tây cũng nhiều mà Quan An Nam cũng lắm. Nhà bà Chúa Tám có nhiều hạng tiền hạng chót là 1đ00 mà ngoại hạng là bạc 100đ00 số tiền lớn bằng 100 ngàn đồng bây chừ. Quan Hành Tẩu Bộ Lại làm dưới quyền Cụ Thượng là người hào hoa phong nhã đã từng được tín nhiệm của bà Chúa Tám nên hôm mô có trò chơi khác thường hoặc có món lạ. Bà Chúa cũng cho Quan Hành Tẩu biết trước.

Quan Hành Tẩu biết quan thầy Cụ Thượng là người ham chơi, nhiều máu xầu nhưng thường thiếu tiền vì bao tiền lương, Cụ Lớn đưa dâng Cụ Bà không thiếu một cắc. Muốn có tiền đi chơi, Cụ Thượng thường kiếm bồng ngoại hoặc thứ bồng lộc không ghi vô sổ lương hàng tháng.

Làm Thượng Thơ Bộ Lại, một chức vụ ngang với Thủ Tướng bây chừ, có nhiều món bồng ngoại còn gấp mười hay trăm lần lương của Cụ Thượng. Quan Hành Tẩu trông coi về sổ tiền thu góp được đó để khi mô Cụ Thượng nổi máu xầu hoặc có cơ hội phu nhân đi chơi hoặc đi sanh thì Quan Hành Tẩu phải sửa soạn nơi chơi bời, tiền coi tiêu cho đầy đủ. Quan Hành Tẩu là người nịnh bợ giỏi lại thông minh nên Cụ Thượng có phần thương Quan Hành Tẩu.

Hôm ni, Cụ Thượng đã biểu trước, Quan Hành Tẩu cũng đã chuẩn bị xong đâu đó nên khi xe nhà của Cụ Lớn vừa hạ cang thì Quan Hành Tẩu ra chào Xin rước Cụ Lớn vô...

- Dạ bẩm có mấy em ở ngoài nớ vô, đúng là cô hầu bà Phủ Thắng từ Hà Nội đến Thanh Hóa rồi từ Thanh Hóa đưa vô đây... Dạ, bẩm Cụ Lớn xin Cụ Lớn giữ phong bì ni để thỉnh thoảng có việc chi, Cụ Lớn khỏi phải gọi...

Quan Hành Tẩu dúm vào túi áo của Cụ Thượng 1 bì thơ trong đựng 200 đồng toàn giấy một đồng và 5 đồng, Cụ Lớn thích thú trước sự chu đáo của bộ hạ. Cụ Lớn đi vào trong nhà. Bà Chúa Tám đang ngồi đánh ách xì với mấy người bạn trông thấy Cụ Thượng bèn đứng dậy xá chào:

- Bẩm lạy Cụ Lớn, không biết cơn gió mô mà đưa Cụ Lớn đến nhà kẻ hèn ni thật là diễm phúc quá... Lâu lắm hôm ni lại mới thấy Cụ Lớn đi chơi. Có lẽ Cụ Bà đi vắng rồi, thưa Cụ Lớn?

Cụ Thượng cười khanh khách:

- Bà đang đập chum, mình mới được "tháo cửa, xổ lồng" đêm ni và mới đến được nhà Công Nương...

Bà Chúa Tám cười lẳng lơ:

- Răng khéo rứa, Cụ Bà đập chum đúng thời kỳ nhà ni vừa có mấy giai nhân của bà Phủ Thắng vừa gửi vô. Thôi thì hôm ni tha hồ hầu Cụ Lớn hí...

Cụ Thượng lịch sự hỏi:

- Bẩm Mụ đang đánh chi rứa?

Bà Chúa Tám đáp:

- Ách xì, xì phé đó hí? Mới thua vài trăm... Cụ Lớn có biết chơi thứ ni không?

Cụ Thượng cười đáp:

- Bầm Mụ chơi được, nhưng không có thời giờ chơi thứ ni...

Bà Chúa Tám cười:

- Hôm ni Cụ Lớn đi chơi là quí lắm rồi, chớ mọi hôm rảnh đi được. Cụ Bà nghe nói dữ lắm hỉ!

Cụ Thượng cười xòa:

- Dợ, bầm Mụ, được bữa đi chơi mà ngồi đánh bạc thì còn chi là thú nữa. Nghe Quan Hành Tầu nói, bên Mụ vừa có mấy nàng ở Bắc vô hỉ!

Bà Chúa Tám rút cây wòng tây trùm tầy nên bà có vẻ đắc ý xếp tập bạc trước mặt vớt ra gửi bàn:

- Wòng tây đánh 20đ00...

Giữa bàn bài mới cây thứ ba đã có đến 100đ00 rồi, bà Chúa Tám lại đánh thêm 20đ00 nữa thành ra ván bài lên gần 300đ00. Cụ Thượng nhìn đồng tiền lắc đầu. Cụ không ngờ thiên hạ nhiều tiền rứa... Bà Chúa Tám có vẻ đắc ý vì bài của bà ăn trùm nên bà quay sang bảo Cụ Thượng:

- Cụ Lớn ngồi đây rồi sau ván ni tui đưa Cụ Lớn vô giới thiệu với mấy nàng vừa ở Bắc vô, bà Phú Thắng Thanh Hóa vừa giới thiệu vô trong ni đó. Cụ Lớn là người đầu tiên được giới thiệu với mấy nàng...

Cụ Thượng ngồi ghé bên, bà Chúa Tám rút cây thứ tư lại cây wòng tây nữa. Thế là bài của bà Chúa Tám ăn chắc rồi, bà wòng tây nên bà Chúa Tám càng đánh mạnh hơn. Bà vớt vào đám bạc ở giữa bàn 200đ00. Các nhà khác ngồi suy nghĩ, một người bỏ bài còn ba người theo vào. Lá thứ năm bà Chúa Tám nhìn cây bài đối thủ thấy không người nào có thể thắng được ba wòng tây của bà nên bà càng đánh mạnh hơn nữa. Ván bài lên đến 1.400đ00.

Bà Chúa Tám lật ba wòng tây lên vợ cả làng, vợ xong bà Chúa cười ròn rả quay sang biểu Cụ Thượng:

- Hôm ni, Cụ Lớn hên đó hỉ! Cụ Lớn vô đây tui giới thiệu với Cụ Lớn mấy nàng rồi tùy Cụ Lớn tính rảnh cũng được...

Quan Hành Tầu thấy bà Chúa Tám vừa được ván bài lớn bèn tán thêm:

- Bầm mẹ, tui ni xin phép mẹ để đưa mấy em xuống thuyền hơn là ở nhà vì đang có khách đánh xì ở không tiện, dợ bầm mẹ chấp thuận hỉ!

Bà Chúa Tám gật đầu đồng ý:

- Rứa là phải, đi xuống thuyền cho mát. Quan Hành Tầu đã có thuyền chèo hay biểu thằng Nhiêu Tô đi mướn cho...

- Quan Hành Tầu đáp:

- Dạ bầm mẹ có thuyền rồi... Dạ bầm Cụ Lớn con đây dự định đi chơi từ một tuần ni rồi nên con đã chuẩn bị đầy đủ. Cũng là điều may hôm ni lại gặp lúc mấy nàng ở ngoài kia giữ vô hầu mẹ...

Bà Chúa Tám đưa Cụ Thượng và Quan Hành Tầu vô nhà trong. Một dãy nhà ngói phía sau căn nhà rộng, mấy cô gái xinh đẹp đang trang điểm dưới ánh đèn điện sáng. Bà Chúa Tám lên tiếng gọi:

- Cô Sáu mô hỉ!

Một thiếu phụ trạc ngoài 30 tuổi đáng điệu bề vệ nghe bà Chúa Tám gọi bèn đứng dậy đáp:

Dạ bẩm mẹ con đây...

Bà Chúa Tám gật đầu nói:

- Cô Sáu nói chuyện với Cụ Thượng và Quan Hành Tẩu hỉ, coi Cụ Lớn muốn chi thì chiều Cụ Lớn hỉ...

Bà Chúa Tám quay sang nói với Cụ Thượng:

- Đó Cụ Lớn cần chi cứ biểu cô Sáu lo cho. Thôi tui lên trên nhà hỉ!

Cụ Thượng sung sướng:

- Dợ, cám ơn mẹ...

Quan Hành Tẩu nham nhở tiến lại gần cô Sáu, khoác tay ôm ngang hông cô Sáu nựng:

- Hôm ni mình mần răng chiều tui được thì vợ chồng chúng mình tha hồ mà sung sướng... Đây là Cụ Lớn quan thầy của tui đó hỉ, mình biết chưa?

Cô Sáu nguyềnch Quan Hành Tẩu rồi nói:

- Có lẽ quan hôm ni mới biết Cụ Thượng chớ tui đã biết Cụ Thượng khi Cụ Thượng còn mần Tham Tri Bộ Lại...

Cụ Thượng nhìn cô Sáu nói:

- Cổ nhân mà phải không em Sáu...

Cô Sáu đã từng biết Cụ Thượng từ lâu. Cô Sáu cũng biết rõ cái tánh sợ vợ của Cụ Thượng nên khi nghe Cụ Thượng gọi cổ nhân, cô Sáu cười nói:

- Hôm ni Cụ Bà đi mô mà Cụ Ông lại được tháo cũi sổ lồng hỉ!

Quan Hành Tẩu bật cười hỏi Cụ Thượng:

- Dợ, bẩm Cụ Lớn quen mí cô Sáu đã lâu rồi hỉ!

Cụ Thượng gật đầu đáp:

- Lâu rồi, tính ra đến năm năm rồi phải không cô Sáu.

Cô Sáu mỉm cười mĩa mai:

- Dợ, trên năm năm rồi. Hôm Cụ Bà đến bắt Cụ Lớn bên Kim Luông tui còn nhớ là ngày rằm tháng sáu. Hôm ni là hai mươi bảy tháng mười, vị chi trên năm năm rồi... Cái tối hôm nớ, tui nhớ suốt đời tui Cụ Lớn hỉ!

Cụ Lớn có vẻ ngượng trước trí nhớ kỳ lạ của cô Sáu. Dạo nớ cô Sáu còn là một hoa khôi của đất Thần Kinh. Cô Sáu đánh đòn tỳ bà rất hay mà cô Sáu ca Nam ai Nam Bình lại rất mùi nên các Quan Nam Triều nhiều người say mê cô Sáu, trong số đó có Cụ Thượng mà hồi bấy giờ còn là Tham Tri Bộ Lại. Cụ Tham Tri mê cô Sáu như điên. Thỉnh thoảng Cụ Tham Tri lại trốn Cụ Bà để xuống thuyền ở bến Thương Bạc

với cô Sáu.

Hồi đó, cô Sáu có rất đông các Quan Nam Triều mê say nên họ ghen với nhau, người nào cũng dành cho được, cô Sáu lại có cảm tình với Quan Tham Tri Bộ Lại. Thế là mọi mũi dùi lại chia vào Cụ Tham Tri. Cụ Tham Tri nổi tiếng là người sợ vợ nên những tình địch của Quan Tham Tri càng chú ý đặc biệt đến cái yếu điểm đó của Quan Tham Tri. Họ chờ hôm Cụ Tham Tri trốn vợ xuống với cô Sáu là méc với Cụ Bà. Thế là Cụ Bà xuống tận thuyền bắt tại trận Cụ Tham Tri đang hú hí với cô Sáu. Thế là Cụ Bà lôi Quan Tham Tri xềnh xệch trở về. Quan Tham Tri tái mặt, Cụ Tham Tri đành phải riu riu ra về với phu nhân. Thế là những người mê say cô Sáu đã hạ xong tình địch nguy hiểm nhất. Cô Sáu nhớ rành mạch chuyện đó nhớ cả ngày giờ đã xảy ra vì cô Sáu mê say Cụ Lớn Tham Tri thật sự.

Ngày tháng trôi qua, sau đó Cụ Tham Tri lại được bổ đi làm Tổng Đốc. Cụ Lớn rời khỏi đất Thần Kinh, còn cô Sáu cũng rời bỏ nghề ca hát trên sông để trở về với nhà bà Chúa Tám.

Mấy năm trời trôi qua, Quan Tổng Đốc trở về Kinh thăng chức Thượng Thờ lại gặp nàng Sáu. Tri kỷ gặp cố nhân, nhưng tình không còn nữa. Cụ Thượng được buổi Cụ Bà đi sanh nên lên đi chơi nên Cụ phải tìm thú vui mới. Quay về với người cũ thì còn gì là thú nữa! Cụ Thượng ngồi sát bên cô Sáu hỏi:

- Nghe nói có mấy nàng vừa ở Thanh Hóa vô mô em Sáu?

Cô Sáu chỉ mấy nàng ngồi trang điểm:

- Đó, mấy nàng đang ngồi đó, Cụ Lớn muốn cô nào tui sẽ giới thiệu...

Cụ Thượng cười đưa mắt nhìn qua một lượt. Trong số bốn thiếu nữ đang ngồi trang điểm thì ba cô còn trẻ tuổi trạc 20, riêng một cô đã lớn tuổi ngoài 25, dáng điệu rất quý phái. Hàm răng đen nhưng nhút, chít khắn nhưng, miệng rất duyên dáng. Cụ Thượng có vẻ bằng lòng nàng đó. Cụ ngồi xà xuống bên cô Sáu, khoác vai người yêu cũ khẽ nói:

- Em giới thiệu với tôi cô nào?

Cô Sáu mỉm cười nhìn Cụ Thượng!

- Lát nữa chính Cụ được hưởng tất cả những gì mà Cụ muốn thì Cụ phải chọn chớ sao lại biểu tôi chọn hộ Cụ Lớn...

Cụ Thượng cười đáp:

- Anh muốn nhờ con mắt tinh đời của em?

Nghe Cụ Thượng xưng anh với mình, cô Sáu cười nói:

- Thôi Cụ Lớn đừng xưng anh với tui nữa. Tui ngán sự tử nhà Cụ lắm rồi. Sự tử nhà Cụ mà rống lên thì Cụ Lớn đã mất hết năm vía còn anh với em chi nữa...

Cụ Thượng cười:

- Chuyện cũ mà em Sáu...

Cô Sáu cười nói:

- Bây chừ nói chuyện mới hi!

Cụ Lớn gật đầu:

- Bây chừ em Sáu giới thiệu cho anh một cô...

Cô Sáu hỏi:

- Cụ Lớn thích chanh cốm thì đó ba cô cùng xinh cả, còn Cụ Lớn muốn người chiều thì cô Hường có kia.

Cụ Thượng cười hỏi:

- Em đó tên là Hường à? Trông xinh quá hỉ... Ừ Sáu giới thiệu cho tui em Hường đó cũng được...

Cô Sáu cười, nhìn Cụ Thượng bằng cặp mắt lẳng lơ hỏi:

- Giới thiệu không thôi hỉ! Ai công đâu đi giới thiệu như rứa...

Cụ Thượng cười hỏi:

- Em Sáu muốn chi nào?

Cô Sáu đáp:

- Cụ có cái chi cho cái đó cũng được, chi mà phải hỏi...

Cụ Thượng móc túi lấy tập bạc mà Quan Hành Tẩu vừa trao cho Cụ, Cụ đưa cho cô Sáu:

- Em cầm lấy cái này mà tiêu vật.

Cô Sáu mỉm cười:

- Dợ, cám ơn Cụ Lớn.

Cụ Lớn cười đáp:

- Có chi mô em Sáu... Em giới thiệu cho anh cô Hường tề là đẹp lắm rồi...

Cô Sáu gọi Hường:

- Em Hường ơi, đây là Cụ Thượng Bộ Lại. Cụ Lớn tốt lắm hỉ. Hôm nì, em có đi chơi với Cụ Lớn là người hào hoa phong nhã nhưng chỉ có một tật...

Hường quay lại nhìn Sáu, rồi lại nhìn Cụ Thượng lẳng lơ hỏi:

- Cụ Lớn có tật chi cô Sáu?

Cô Sáu cười đáp:

- Tật sợ vợ... đang đi chơi vui vẻ thế nì mà Cụ Lớn gặp phải sư tử nhà Cụ đến là Cụ Lớn bỏ chúng mình đó...

Hường cười hỏi:

- Chị rất nhiều kinh nghiệm với Cụ Lớn nên chị cho Hường hay đề phòng khi Hường đi chơi với Cụ Lớn...

Quan Hành Tàu thấy cô Sáu chèn Cụ Thượng nhiều quá bèn nói:

- Cô Hường không sợ chi mô. Cụ Bà của chúng tôi đi sanh rồi.

Hường cười hỏi:

- Rửa hỉ! Cụ Bà đi sanh nên hôm ni Cụ Lớn mới được thông thả đó hỉ!

Cụ Thượng cười, nhìn cô Sáu trách:

- Chi mà em Sáu đã nói tui rồi!

Cô Sáu cười nói:

- Đó là tui nói thật với em Hường để em đề phòng chớ biết mô Cụ Bà già đi sanh, để lừa bắt Cụ Lớn thì răng. Trời hời, ở Huế ni ai mà không biết tánh của Cụ Bà nữa hỉ!

Hường lắc đầu nói:

- Cụ Bà như rửa thì ai dám đi chơi với Cụ Lớn nữa...

Nghe Hường nói rửa, Cụ Thượng cuống lên trách cô Sáu:

- Cô Sáu mần chi lạ rửa, đã biểu Cụ Bà đi sanh rồi, răng mà đi tìm được.

Cô Sáu cười khúc khích:

- Hường thấy không! Cụ Lớn đây là chúa sợ vợ mới nói rửa mà Cụ đã phải kéo gân cổ lên cãi. Quả thế, Cụ Bà đã đi sanh nên Cụ Lớn mới được sổ chuồng thế ni. Hôm ni Hường đi chơi thuyền với Cụ Lớn tha hồ yên tâm không như hồi xưa chị Sáu đi với Cụ Lớn bị Cụ Bà bóp gần chết...

Thuận miệng cô Sáu tố luôn Cụ Thượng về tội sợ vợ:

- Hình phạt của Cụ Bà đối với Cụ Lớn đây, Hường có biết răng không?

Hường cười lắc đầu:

- Em mần răng mà biết được...

Cụ Thượng lắc đầu bịt miệng cô Sáu:

- Mần chi mà em Sáu hôm ni mần anh quá tay rửa...

Cô Sáu lắc đầu vượt khỏi bàn tay Cụ Thượng bịt lấy miệng Cụ Thượng:

- Râu của Cụ Thượng dài rửa, trông như râu Quan Công, ba râu chòm, đạo mạo nên Cụ Bà kẹp râu Cụ Lớn vào tráp. Muốn đi đâu Cụ Lớn phải ôm chiếc tráp trước mặt mới đi được. Khóa râu như rửa Cụ Lớn không còn đi ra ngoài trừ khi đi mần...

Hường cười sặc sụa:

- Trời ơi, răng mà Cụ Bà ác quá ta...Có đúng không thưa Cụ Lớn?

Cụ Thượng đưa tay véo vào đùi cô Sáu, nên cô Sáu giựt mình hất tay Cụ Thượng ra, Quan Hành Tàu thấy

quan thầy bị tổ quá tay sợ Cụ Thượng buồn, nên ông vừa cười vừa nói:

- Muốn biết Cụ Lớn có sợ Cụ Bà không thì đêm nay em Hường có đi chơi với Cụ Lớn sẽ biết...

Hường cười hỏi:

- Lỡ Cụ Bà đến thì răng?

Quan Hành Tẩu cười đáp:

- Đã nói là Cụ Bà đi sanh mà...

Hường cười gật đầu nói:

- Được rồi để đêm nay coi Cụ Lớn ra răng thì biết ngay...

Cụ Lớn cười thích thú:

- Rửa phải, em đừng nghe lời chị Sáu đây, nhiều chuyện lắm hi!

Hường đứng dậy bận quần dài, Quan Hành Tẩu đưa mắt ngắm ba thiếu nữ khác để chọn thêm một nàng đi với Quan Hành Tẩu. Cụ Thượng biết ý Quan Hành Tẩu bèn nói khẽ:

- Cụ Tham Tri cũng có hẹn đi đó Quan Lớn...

- Dạ, rửa để con mời thêm hai em đi luôn cho vui...

Nói xong Quan Hành Tẩu chỉ nàng bận quần áo màu xanh nước biển và một nàng bận áo đỏ rồi nói:

- Để mời luôn hai em cùng đi. À không biết tên hai em là chi nữa cho dễ gọi?

Hường giới thiệu:

- Em bận áo xanh tên là Miên, còn em bận áo đỏ là Hồng.

Quan Hành Tẩu gật đầu nói:

- Thôi bây chừ mời ba em Hường, Miên, Hồng ra xe cùng đi cho vui. Cô Sáu biểu thằng bồi nha gọi cho năm cái xe kéo, mặc cả ra bến Thương Bạc, thuyền mướn đậu ở bến Thương Bạc...

- Hôm ni ở dưới đó đủ thứ thà hồ các em muốn chi cũng có.

Cô Sáu cười hỏi:

- Được bữa tháo củi sổ lồng, Cụ Lớn phải đi chơi cho thỏa chứ...

Cụ Lớn cười nói:

- Em Sáu thù chi tui mà từ nãy đến giờ em tố tui hoài rửa!

Cô Sáu đáp:

- Em đâu dám thù Cụ Lớn. Người thù Cụ Lớn là Bà Lớn ở nhà chớ lúc mô em cũng chiều chuộng quý quá Cụ Lớn mà...

Gã bồi vô cho biết đã có đủ xe chờ ngoài cửa, Quan Hành Tẩu đưa Hường, Miên và Hồng ra xe đi về bến Thương Bạc. Quan hành Tẩu đã chuẩn bị đầy đủ. Ông mượn một chiếc thuyền lớn khoan rộng.

Một đêm tiền đồ phải trả 2đ00, trong thuyền có đủ.

Dưới đèn cặp đèn kép ca Huế, hò mái đẩy. Chủ đèn là một tay nấu ăn rất sành. Bữa tiệc khuya dưới đó, Quan Hành Tẩu chỉ việc đưa cho chủ đèn 5đ00 thì tha hồ ăn uống no say, ngon miệng. Khoan đèn rộng có thể ngăn làm ba buồng để đêm khuya khi cần nghỉ ngơi đã có chỗ cho từng cặp vợ chồng ở rộng rãi.

Hôm nay, được ngày Cự Bà đi sanh, Cự Thượng muốn được hưởng một bữa trọn vẹn, sung sướng nên Cự Thượng đã chấp thuận cho Quan Hành Tẩu chi bao nhiêu cũng được, nếu Quan Hành Tẩu chạy được đủ công việc kiếm ra tiền để chi phí đêm nay, Cự Thượng còn rộng lượng cho mời cả Quan Tham Tri của Cự Lớn đến chơi. Quan Hành Tẩu đã hẹn trước với Quan Tham Tri nên Cự Thượng, Quan Hành Tẩu và ba em trong nhà bà Chúa Tám vừa xuống dưới đèn thì Quan Tham Tri cũng vừa đến nơi...

Giữa lúc Cự Lớn đang vui sướng dưới đèn thì tại bệnh viện Cự Bà đau bụng vật vã thảm thương. Cự Bà ôm chiếc gối rên la. Có thể nói chưa lần mô Cự Bà đi sanh lại đau bằng lần nì. Cự Bà la khóc Cự Bà chửi rủa Cự Lớn chỉ biết sung sướng một mình. Cự Bà vừa chữa vừa thề, cương quyết từ nay không để thằng khốn nạn bén mặng đến giường của Cự nữa...

Cự Bà đau bụng suốt từ chiều cho đến mười giờ đêm vẫn còn đau mấy lần lên bàn sanh rồi lại xuống, đứa nhỏ vẫn chưa chịu chào đời nên Cự Bà vẫn chưa cắt được cái gánh nặng Cự đang đeo trước bụng.

Vào lúc 10 giờ 45 Cự Bà đau quá ngất xỉu. Trong giấc mơ Cự Bà lại thấy tài Thụ, Cự Bà giật mình không hiểu tài Thụ ở đâu lại đến bệnh viện chỗ Cự Bà đang chờ sanh. Tài Thụ cứ đứng nhìn Cự Bà chớ không nói một lời nào, Cự Bà ngạc nhiên hỏi:

- Chú Tài đi mô lại vô đây?

Tài Thụ vẫn không trả lời, Cự Bà lo ngại khi thấy tài Thụ vẫn trần trần nhìn phu nhân, rồi lại một lát sau phu nhân thấy tài Thụ đi lại chỗ phu nhân nằm. Phu nhân hốt hoảng thét lên một tiếng cầu cứu. Giữa lúc ấy có tiếng trẻ con khóc, thì ra Cự Bà đã sanh...

Lúc Cự Bà ngất xỉu, mụ Tám Canh vội chạy đi tìm cô đỡ và bác sĩ. Bác sĩ đến thăm mạch cho Cự Bà, rồi bảo đưa Cự Bà lên bàn sanh. Lúc đó Cự Bà vẫn mê man chưa biết chi hết. Tiếng thét của Cự Bà khi thấy tài Thụ tiến về phía Cự Bà là lúc đứa nhỏ lọt lòng mẹ oa oa khóc chào đời.

Trong giấc mơ Cự Bà nghe rõ tiếng cô đỡ reo lên:

- Ô quái thai hi!...

Mụ Tám Canh nhìn đứa nhỏ vừa lọt lòng mẹ mà đầu tóc bù xù, mình đầy lông đen nháy. Đứa bé khóc thật lớn, thật to cô đỡ phải đưa ngay hẳn ra chậu thau nước âm ẩm để tắm rửa, cắt rốn cho nó. Trông thằng nhỏ có vẻ mạnh khỏe, bự lăm, tắm xong bác sĩ bảo cô đỡ đưa thằng nhỏ lông lá đầy người lên bàn cân coi được bao nhiêu cân?

Cô đỡ đặt đứa nhỏ trên bàn cân rồi quay sang hỏi với bác sĩ:

- Thừa bác sĩ thằng nhỏ được 3 ký 360 gờ ram... Tiếng khóc của nó lớn lắm. Thằng nhỏ này có vẻ khỏe...

Nói đến đây bỗng cô đỡ cau mặt ngạc nhiên, khi cô bỗng thằng nhỏ khỏi cân. Người nó ẽo đi rất lạ lùng. Cô đỡ nắm sau lưng nó một lúc rồi quay sang nói với bác sĩ chuyên khoa sản dục:

- Thừa bác sĩ, xin bác sĩ nắm thử coi hình như thằng nhỏ nì không có xương sống thì phải.

Bác sĩ chán nản hỏi:

- Mô đưa tui coi ra rằng. Anh đứa nhỏ này cũng là một bác sĩ đánh tiếng ở bên Pháp vừa thi ra. Có lẽ ông ta cũng sắp về Việt Nam.

Cô đỡ bồng đứa nhỏ lên, quàng cho hấn một chiếc khăn bông dày. Cô đỡ bồng đứa nhỏ lại trước bác sĩ sản khoa; bác sĩ lồng tay vào nắm sờ lưng đứa nhỏ rồi nói:

- Cô nhận định đúng! Đứa bé này không có xương sống.

Rồi bác sĩ hỏi cô đỡ:

- Sản phụ bị ngắt trong khi sanh phải không?

Cô đỡ đáp:

- Dạ, thưa bác sĩ, bà là phu nhân của Quan Thượng Thơ Bộ Lại đầu Triều ở Huế này...

Nghe cô đỡ nói địa vị của sản phụ, bác sĩ cau mặt nói:

- Như thế này hơi phiền, cần phải giữ kín kéo lộ chuyện ra ngoài mang tiếng cho danh giá gia đình này, cô có thể cho người ở của Bà Lớn về mời Cụ Thượng vào để tôi nói chuyện.

Cô đỡ gật đầu đáp:

- Dạ, tôi sẽ làm theo đúng như bác sĩ dạy, nhưng còn sản phụ đang ở trong tình trạng hôn mê thì sao đây?

Bác sĩ gật đầu, lấy ống nghe thăm tim của sản phụ rồi chích cho sản phụ một mũi thuốc hồi dương.

Tiếng đứa nhỏ khóc thật lớn, và tiếng khóc khác hẳn những tiếng khóc của các trẻ khác. Cô đỡ tắm xong cho đứa nhỏ rồi ủ nó trong một lần tã ấm. Đứa nhỏ nằm im, Bà Thượng Thơ khẽ cựa mình mở mắt thấy Mụ Tám Canh vẫn còn đứng bên bà bèn hỏi:

- Con trai hay con gái?

Mụ Tám Canh khẽ đáp:

- Bẩm Cụ Lớn, trai...

- Em đâu?

Mụ Tám Canh không dám tiết lộ cho phu nhân biết sự thật về đứa trẻ đầy lông lá đen mượt thì đứa bé cựa mình khóc lớn. Nghe tiếng khóc phu nhân cau mặt ngạc nhiên hỏi:

- Cậu khóc đó hỉ mụ Tám?

- Dợ...

- Răng lạ rứa...

- Dợ.

Mụ Tám Canh chỉ "Dợ" mà không biết nói thêm chi nữa. Cô đỡ thấy phu nhân đã tỉnh bèn nói:

- Xin Cụ Lớn nằm yên đừng cựa nhiều vì Cụ Lớn hơi yếu còn em thì để tôi nuôi trong hai mươi bốn giờ rồi Cụ Lớn sẽ nuôi bằng sữa của Cụ Lớn...

Nói rồi cô đỡ khế bầm mụ Tám Canh ra ngoài để nói chuyện. Cụ Thượng Bà khế thở dài, Cụ nghĩ đến giấc mơ vừa qua trong khi Cụ sanh bốn đứa nhỏ này, rõ ràng tài Thụ đã hiện về... Phu nhân nhớ đến câu nói của tài Thụ khi bà triệu hồn của tài Thụ lên để hỏi thăm:

- Tôi không được là chồng bà thì tôi sẽ làm con bà...

Phu nhân lo ngại, có thể đứa nhỏ này là kiếp lai sinh của tài Thụ, gã tài Thụ mà phu nhân đã làm cho hấn uất hận đau thương mà tự vận. Phu nhân khế thở dài hồi hận. Bà cho rằng đó là nghiệp chướng của bà gây nên bây giờ bà phải chịu đựng. Phu nhân gọi mụ Tám Canh bảo:

- Máy giờ rồi mụ Tám?

Mụ Tám Canh đáp:

- Dạ bầm Cụ Lớn bốn giờ sáng rồi!

- Mụ chưa đi ngủ à!

- Dạ bầm Cụ Lớn vừa sanh...

Phu nhân cảm động trước câu trả lời của mụ Tám Canh, khế thở dài nói:

- Cậu đâu?

Mụ Tám Canh đáp:

- Dạ bầm Cụ Lớn, các cô đỡ đem sang buồng bên nuôi trong 24 giờ mới đưa Cụ Lớn nuôi cậu...

- Rứa hỉ!

Phu nhân khế cựa quay mặt vào phía trong để tránh ánh sáng đèn điện khó ngủ. Mụ Tám Canh rón rén lại bên phu nhân khế nói:

- Bầm Cụ Lớn con về để báo tin Cụ Lớn biết Cụ Lớn đã sanh cậu...

Phu nhân khế gật đầu. Mụ Tám Canh rón rén đi ra. Mụ Tám Canh đi ra khỏi vòng bệnh viện thì đã có xe kéo chờ bên ngoài. Mụ mặc cả để về trại Cụ Thượng Bộ Lại. Mụ Tám Canh khi về đến trại thì Cụ Thượng vẫn chưa về. Mụ hỏi Cừu Mành, Cừu Mành cười nói:

- Cụ Lớn đi chơi đêm qua rồi, có chuyện chi mà đi mời Cụ Lớn bây chừ?

Mụ Tám Canh đáp:

- Chú ni ồm ờ, có chuyện người ta mới phải về giữa đêm như rí chứ. Cụ Lớn dặn chú ở mô, chú cho tui biết để tui đi gặp Cụ Lớn.

Cừu Mành đáp:

- Chuyện chi mụ cho tui biết rồi tui chỉ cho mụ biết chỗ Cụ Lớn ở... Tôi đồ mụ biết Cụ Lớn ở mô?

Mụ Tám Canh cau mặt nói:

- Chi mà chú tò mò rứa! Chuyện ni không nói được, tui phải gặp Cụ Lớn mới được.

Cửu Mành hỏi:

- Cụ Bà sanh ra răng phải không?

Mụ Tám Canh cau mặt gắt:

- Chú nói láo, Cụ Lớn biết Cụ Lớn cắt lưỡi chú đó hỉ! Cụ Bà vẫn bình yên...

- Rứa chuyện chi mà mụ bí mật rứa hỉ.

Mụ Tám Canh cười nói:

- Tui biểu chú đừng tò mò...

Cửu Mành thấy mụ Tám Canh dạo ni đẹp hẳn lên, đôi má hồng, người núc ních, hẳn nhìn mụ Tám bằng cặp mắt lẳng lơ:

- Trong mụ Tám dạo ni xinh quá hỉ! Từ ngày chồng bỏ đến ni mụ Tám lại đẹp lộng ra... Tui trông mụ ráng cũng phải kiếm một thằng chồng nữa mới chịu được chớ mụ như ni răng mà ở không chiếc bóng cho được, phải hôn mụ Tám hỉ!

Mụ Tám đâm vào vai Cửu Mành nói:

- Thôi đi khi ời! Răng mà lảm chuyện rứa, chú muốn biết phải không? Cụ Lớn ở mô chú nói đi không chuyện ni đến tai Cụ Bà thì chú khó mà sống cho được.

Nghe mụ Tám Canh nói đến Cụ Bà, Cửu Mành hốt hoảng:

- Cụ Lớn đi chơi dưới thuyền ngoài Thương Bạc đó...

Mụ Tám Canh nguýt Cửu Mành.

- Chú nói chi ỡm ờ rứa hỉ! Ở bến Thương Bạc rộng rứa mà tui tìm cho được, nếu chú biết chỗ Cụ Lớn chơi thì chú đi tìm mời Cụ Lớn về tui trình việc ni cần lắm. Tui nói thiệt đó hỉ chú mà răng mà Cụ Bà biết thì chú chết...

Nghe mụ Tám Canh dọa, Cửu Mành dậm ngán bèn nói:

- Thì tui nói bến Thương Bạc, người ở ni mô không biết bến Thương Bạc. Thôi để tui đi mời Cụ Lớn về. À mà chị Tám ơi, chuyện chi đó, Cụ Lớn đã sanh chưa...

Mụ Tám Canh gật đầu.

- Rồi, vì Cụ Bà sanh mới phải đi tìm Cụ Lớn về ngay, bà vừa sanh ông đã rứa rồi, biểu mà răng bà không ghen...

Cửu Mành nói:

- Thì cũng được buổi vắng nhà phải đi chơi chứ, chả nhẽ cứ ru rú ở nhà mí vợ hỉ!

Mụ Tám Canh đỏ mặt đấm Cừ Mạnh:

- Chú khỉ ni, răng hôm ni lằm chuyện rứa... Có đi tìm Cự Lớn không thì biểu...

- Thì tui đi đây, tự chị nói răng đàn ông vắng vợ là đi chơi thì tui nói rứa chứ răng...

Cừ Mạnh khoác chiếc áo năm thân vào người rồi dắt chiếc xe đạp ra, nhảy lên đạp ra khỏi trại. Mụ Tám Canh đi vào trong giường nằm ngả lưng mụ vươn vai ngáp dài, nhắm mắt nằm nghỉ...

Dưới thuyền, Cự Thượng, Quan Hành Tẩu và Quan Tham Tri còn nằm dài trong khoang thuyền, mỗi người một em xinh đẹp. Cự Lớn thức gần trắng đêm để vui với người đẹp. Cự Thượng là người được cả Quan Hành Tẩu lẫn Quan Tham Tri chịu chuộng nên khi thấy Cự chọn em Hường thì cả hai ông đều nhường Cự Lớn.

Ăn xong, nghe hát cho đến khuya nhà thuyền mới dọn khoang thuyền để các quan đi ngủ, Cự Thượng nằm trên chiếc chiếu có chăn chiên đắp phía trên lại thêm em Hường xinh đẹp nên đêm nay Cự Thượng dùng sức quá nhiều, Cự ngủ mệt ngáy pho pho, trong khi ấy Hường trần trọc mãi không ngủ được, Hường vừa vô Huế chưa ngủ thuyền quen nên lạ chỗ Hường không ngủ được. Sau những phút chịu chuộng Cự Thượng. Cự Thượng mệt nhoài nằm ngủ ngon lành. Trong khi ấy ở khoang bên Quan Hành Tẩu và Quan Tham Tri cũng bắt chước Cự Thượng. Mất tiền mua mâm thì đâm cho thùng. Hai quan lớn dùng sức hùng hục của các quan để thỏa mãn nhu cầu...

Giữa lúc Cự Lớn đang ngủ mệt thì từ phía trên bờ, Cừ Mạnh hỏi:

- Thuyền ai đó? Chủ thuyền mô hỉ!

Nghe tiếng hỏi hách dịch, Quan Hành Tẩu giật bưng tỉnh dậy, Quan Hành Tẩu sợ kinh động đến Cự Lớn nên Quan Lớn lật đật ngồi dậy chạy ra đầu thuyền gắt ra. Cừ Mạnh thấy một vị quan lại bận áo năm thân trong khoang thuyền chui ra hăn lễ phép hỏi:

- Bẩm Quan Lớn, con là lệ hầu trong dinh Cự Thượng, xin Quan Lớn cho con hỏi. Cự Lớn con có ở dưới thuyền ni không?

Cự Thượng nằm trong khoang nghe tiếng Cừ Mạnh, Cự lật đật vùng dậy ló đầu ra khoang thuyền hỏi vọng lên:

- Cừ Mạnh đó hỉ! Chuyện chi đó mi?

Cừ Mạnh thấy Cự Lớn của mình bèn thưa:

- Bẩm Cự Lớn xin mời Cự Lớn về có chuyện cần...

Cự Thượng gắt:

- Chuyện chi mà cần?

- Dạ bẩm có mụ Tám về tìm! Nghe nói có mụ Tám tìm Cự Thượng lật đật đáp:

- Được rồi mi về đi rồi tao về đó...

Cừ Mạnh sợ Cự Lớn còn chần chừ:

- Dạ bẩm Cự Lớn mụ Tám về từ hồi nãy. Mụ dục con đi tìm Cự Lớn...

Cụ Thượng gắt:

- Được rồi tao về ngay...

Cửu Mạnh hỏi:

- Dạ bẩm Cụ Lớn con về bây chừ?

- Ủ...

Cụ Thượng quay lại nói với Quan Tham Tri, Quan Hành Tẩu:

- Nhà lại có chuyện chi rồi, tôi về trước các Quan Lớn hỉ!

- Dợ, xin rước Cụ Lớn về...

Hường cũng đã thức ngồi dậy hỏi:

- Cụ Lớn về bây chừ. Trời còn tối mà?

Cụ Lớn hôn Hướng rồi nói:

- Ở nhà có chuyện nên thằng Cửu ra đón, yêng về coi chuyện chi hỉ! Em nằm nghỉ cho khỏe.

Nói rồi Cụ Lớn dúm vào túi Hướng 5đ00 và nói:

- Tiền bà Chúa Tám Quan Hành Tẩu trả sau, còn đây là tiền em may áo.

Hường cười:

- Cám ơn Cụ Lớn...

Hường dậy lấy nước cho Cụ Thượng rửa mặt. Nàng chăm lo cho Cụ Thượng như một người vợ trẻ chăm lo cho chồng già. Cụ Thượng bận quần áo xong lên bờ. Một chiếc xe kéo vắng khách đang tiến về phía Cụ Thượng. Cụ Thượng gọi:

- Xe kéo...

Gã xe kéo thấy bóng người đứng dưới cột đèn điện gọi liền nâng cang xe lên rồi phóng chạy. Gã ngừng xuống, Cụ Thượng bước lên xe biều:

- Về An Cựu hỉ.

Gã phu xe gò lưng kéo Cụ Thượng về An Cựu, trời lạnh lạnh Cụ Thượng rút điều thuốc gắn lên môi rồi bật quẹt châm thuốc cho hút ấm.

Về đến trại Cụ Thượng trả tiền xe rồi lật đặt vào trong nhà. Mụ Tám Canh vẫn còn ngồi chờ Cụ Lớn về. Mụ Tám Canh đành hỏi Cửu Mạnh:

- Răng Cụ Lớn đâu chưa về rứa anh Cửu?

Cửu Mạnh cười đáp:

- Anh biết được vì rằng...

Nghe Cửu Mành xưng anh ngọt sót mụ Tám Canh nhanh tay véo vào má Cửu Mành rồi nói:

- Chú là anh tui phải không?

Cửu Mành tuy bị đau bên má do bàn tay của mụ Tám Canh véo nhưng Cửu Mành cũng muốn lợi dụng lúc lộn xộn này để gỡ gạc. Hắn nhẹ răng cười nói:

- Thì tại vì chị, gọi tui bằng anh thì tui cũng phải xưng bằng anh chứ, buông tay ra làm chi mà véo má người ta đau quá trời!

Mụ Tám Canh cười duyên nói:

- Bây chừ chú phải gọi tui bằng chị! Thừa chị Tám của em thì tui tha cho chú...

Cửu Mành lắc đầu nói:

- Chị rằng được, trông cô còn kém tuổi tôi. Vả lại nếu không kém thì cô đã là phận đàn bà thì lúc mô cũng là em đàn ông chứ bao giờ làm chị được. Nếu đàn bà làm chị đàn ông thì trời đất ni đảo lộn rồi rằng. Tui hỏi cô có bỏ ra không cô nói đi rồi tui làm cho cô phải bể chỗ mà coi...

Mụ Tám Canh càng siết chặt, tay véo lên má Cửu Mành rồi nói:

- Không bỏ chú mần chi tui!

- Rồi cô biết tui mần chi cô cho cô buông tay ra...

- Đố chú đó!

- Đố hỉ!

- Đố đó...

- Được rồi cô phải buông ngay, đố cô giữ được mãi đó...

Nói rồi Cửu Mành lợi dụng lúc mụ Tám Canh, hấn bốc hốt làm mụ Tám Canh đỏ mặt, đấm Cửu Mành:

- Chú quý...

Cửu Mành cười sặc sụa:

- Cô thách tui mà...

- Thách mà làm quý rứa hỉ. Chú ni lộn xộn quá...

Vừa lúc ấy Cụ Thượng về đến trại. Cụ lật đật đi vào nhà. Cửu Mành thấy Cụ Lớn về liền đứng dậy:

- Bẩm Cụ Lớn...

Thấy mụ Tám Canh, Cụ Thượng hỏi:

- Chuyện chi đó mụ Tám?

Mụ Tám đáp:

- Dạ bẩm mời Cụ Lớn về, Cụ Lớn vô Cụ Bà sanh rồi.

Cụ Thượng hỏi:

- Sanh rồi thì răng phải vô. Cụ Bà mạnh chứ?

- Dạ mạnh nhưng...

- Nhưng răng?

Mụ Tám Canh ngần ngừ chưa dám nói, sợ có Cửu Mảnh. Mụ vội nói khẽ với Cụ Thượng:

- Dợ, xin thỉnh Cụ Lớn ra ngoài ni, con nói nhỏ chuyện ni vì Quan Đốc Tờ biểu con về trình riêng với Cụ Lớn.

Cụ Thượng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện chi đó mụ Tám?

Cụ Thượng ra nhà ngoài nghe mụ Tám Canh bẩm:

- Bẩm Cụ Lớn Cụ Bà sanh được một cậu con trai thật khỏe mạnh nhưng có điều rất lạ là khắp người cậu Bẩy mọc đầy lông đen, cả tay chân, bụng lưng đều là lông đen. Tiếng khóc của cậu Bẩy thật lớn có nhiều lúc cậu Bẩy khóc rất lạ.

- Vì thấy chuyện lạ rứa nên cô đỡ và bác sĩ chưa dám cho Cụ Bà thấy mặt, và dáng điệu của cậu Bẩy sợ Cụ Bà bị ngất xỉu hay có thể bị làm bằng thì nguy hiểm lắm. Quan Đốc Tờ lại sợ tiếng tăm ra đến ngoài là Cụ Bà sanh ra thứ quái thai kỳ lạ đó rồi tai tiếng cho Cụ Lớn là người danh giá nhứt triều đình nên Quan Đốc Tờ và cô đỡ biểu con về trình ngay với Cụ Lớn có thể thì xin mời Cụ Lớn vô để Quan Đốc Tờ bàn coi Cụ Lớn quyết định hẳn rằng chuyện cậu Bẩy mới sanh.

Nghe mụ Tám Canh thuật lại, Cụ Thượng thở dài hỏi:

- Mụ nói tôi không hiểu ra răng cả. Cụ Bà sanh được một cậu nhưng lông đen đầy người tiếng khóc rất lớn phải không? Như tôi hỏi mụ, răng mà mụ biết là con trai nếu là quái thai như mụ nói?

Mụ Tám Canh cười e lệ đáp:

- Dạ bẩm dễ dàng vì cậu Bẩy cũng có bộ phận của đàn ông của con trai nhưng chỉ có chuyện kỳ lạ là người cậu Bẩy đầy lông lá tiếng khóc của cậu Bẩy nhiều khi tru lên như chó, tru lên nhiều người rất sợ. Bác sĩ còn giữ kín không cho mấy người mới sanh ở gần phòng của Cụ Lớn biết sợ người ta đem chuyện ni ra ngoài mà đồn thì phiền lắm mất danh giá của Cụ Lớn.

Hồi nầy Quan Đốc Tờ có nói cho con biết rằng phải mời ngay Cụ Lớn vô để Quan Đốc Tờ bàn tính cách nuôi cậu Bẩy, hay Cụ Lớn quyết định ra răng cũng được...

Cụ Thượng lắc đầu thở dài:

- Chuyện lạ hỉ! Rứa Cụ Bà mạnh khỏe không? Cụ Bà đã biết chuyện cậu Bẩy chưa?

Mụ Tám Canh đáp:

- Dạ bẩm khi sanh Cụ Bà ngắt xiu luôn. Bác sĩ phải chích thuốc khỏe cho Cụ Bà từ đầu sau khi đã tắm rửa, cắt rốn cho cậu Bầy rồi Quan Đốc Tờ biểu cô đỡ mang ngay cậu Bầy sang phòng bên để nuôi không cho Cụ Bà bông vì Quan Đốc Tờ sợ khi Cụ Bà biết là quái thai có thể Cụ Bà hất hủi hoặc ruồng bỏ cậu Bầy thì tội nghiệp cho cậu ấy.

Cụ Thượng gạt đầu nói:

- Rửa được rồi, để tôi vô thăm bà coi ra răng? Mụ vô gọi thằng Cừ Mạnh đưa xe kéo ra đây cho tôi ngồi vô bệnh viện.

Mụ Tám Canh quay vô gọi Cừ Mạnh:

- Chú Cừ ơi, đưa xe ra rước Cụ Lớn vô bệnh viện thăm Cụ Bà hi!

Cừ Mạnh ngồi ngáp vật vì buồn ngủ nghe mụ Tám gọi đánh xe ra Cừ Mạnh chán nản nói:

- Răng Cụ Lớn không đi xe kéo ở ngoài luôn, còn bắt tui đưa xe kéo nữa thì chết tui rồi. Tui buồn ngủ quá, đêm hôm thao thức vừa nhắm mắt được một chút thì mụ vô đánh thức dậy đi tìm Cụ Lớn. Thật là thân tội, số kiếp của tui từ tám chục kiếp mô ác đức nên tui ngày ni mới khổ như ri...

Mụ Tám Canh cười nói:

- Thôi chịu khó rửa, nay mai đi Đới Lệ thì răng?

Tuy mệt nhọc buồn ngủ, nhưng khi mụ Tám nói đến chúc Đới Lệ Cừ Mạnh cười nói:

- Nếu tui được đi Đới Lệ thì mụ đi mí tui hi! Mụ mần bà Đới đã quen rồi, lần ni mụ lại mần bà Đới Mạnh tha hồ cho mụ ăn tiền hi...

Mụ Tám Canh nghe Cừ Mạnh tán riết bèn phác vào vai Cừ Mạnh nói:

- Chú mang tui đi để mần mụ nội thầy Đới hi! Chứ mần vợ của chú thì tui không mần... Ó ờ, mụ nội thằng quỷ sứ, đưa mô dám lấy mi hi?

Cừ Mạnh nguýt mụ Tám Canh nói:

- Trông tui so với Quan Quản Canh nhà mụ ai hơn. Tui trông còn to con đàn hoàng ri, còn Quan Quản nhà mụ người cao thước một, dáng điệu gầy ốm trông có khác thứ quỷ phá nhà chay không hi? Răng mà xứng đôi cho được. Trông mụ vẫn còn phây phây, má đỏ ửng xuân tình phơi phới ra ri, còn tui cao lớn, mụ trông có xứng không?

Mụ Tám Canh nguýt Cừ Mạnh:

- Xứng cái mụ nội mi chứ xứng cái chi, đũa mốc lại đòi trèo mâm sơn. Mi mà mần Đới Lệ thì hết người rồi còn chi nữa. Thôi đánh xe, ra Cụ Lớn đào cha đào mẹ mi lên bây chừ Cừ Mạnh ơi...

Cừ Mạnh cười hô hô đưa tay gạt mụ Tám Canh và nói:

- Chửi chi mà chửi lảm rủa... Mụ ni chỉ có mồm chửi bông thì không ai bằng, hèn chi Quan Quản Canh cho mụ về chăn heo là phải lảm...

Mụ Tám Canh vừa tức lại vừa buồn cười cái thằng trơ trẽn nói:

- Liệu hồn có ngày tao méc với Cụ Bà thì mi chết con ơi...

- Tui thách mụ méc đó hi!

Cửu Mạnh ra nhà để xe kéo chiếc xe nhà ra trước cửa nhà ngoài. Cụ Thượng thấy Cửu Mạnh đã đưa xe ra bèn quay lại gọi:

- Mụ Tám hi!

- Dợ...

- Mụ có vô với Cụ Bà không?

- Dạ bẩm Cụ Lớn con vô ngay bây chừ...

Cụ Thượng cau mặt nói:

- Thôi mụ ra ngồi bên xe nì vô luôn cho tiện...

Mụ Tám Canh bẽn lễn ngần ngại không biết có nên ngồi chung xe với Cụ Lớn không nhưng khi mụ thấy Cửu Mạnh kéo xe mụ thích thú muốn hành hạ Cửu Mạnh nên mụ bằng lòng ngồi chung xe với Cụ Thượng.

Cửu Mạnh thấy mụ Tám Canh bằng lòng ngồi chung xe với Cụ Thượng, anh ta hậm hực nhưng trước Cụ Thượng Cửu Mạnh đành phải gò lưng kéo chiếc xe chở hai cây thịt.

Cụ Thượng ngồi sát bên trong còn mụ Tám Canh ngồi bên ngoài. Mùi hương thơm của mái tóc mụ Tám Canh đưa lên làm Cụ Thượng ngậy ngất nhớ đến Hường, thiếu nữ vừa cùng với Cụ Lớn trong một đêm vừa qua. Mùi hương trầm của mái tóc đàn bà rất khiêu gợi nên Cụ Lớn cũng thấy nhiều suy nghĩ trước khổ người đều đặn của mụ Tám Canh.

Chiếc xe kéo mà Cửu Mạnh gò lưng kéo thì một bánh trái thụt xuống một rãnh nước làm chiếc xe suýt nghiêng mụ Tám Canh đành phải nghiêng người. Cụ Thượng khẽ nói:

- Mụ Tám mát da mát thịt quá hi!

Mụ Tám quay lại nhìn Cụ Thượng mỉm cười. Cụ Thượng càng thấy sung sướng. Người Cụ Thượng như căng ra. Mụ Tám thấy tay Cụ Thượng vuốt lên bắp tay của mụ. Mụ bèn cầm lấy tay Cụ Thượng nắm lại...

Cửu Mạnh gò lưng kéo chiếc xe vô bệnh viện Huế. Trời vẫn còn tối những ngọn đèn điện trong bệnh viện hắt ánh sáng vàng khè mụ Tám Canh vội bảo Cửu Mạnh:

- Chú Cửu chạy thẳng vô phía trong. Cụ Bà nằm ở phòng sanh hạng nhứt đó, chỗ đèn sáng chú thấy không?

Cụ Thượng ngồi trên xe kéo, mụ Tám Canh sát vô người Cụ. Cửu Mạnh chạy vào con đường có rặng cây um tùm, bóng tối đen ngòm Cụ Thượng lợi dụng chỗ bóng tối rút bàn tay ra khỏi tay của mụ Tám Canh rồi nhẹ nhàng đặt tay vào người mụ Tám Canh. Mụ Tám Canh quay lại ngóch Cụ Thượng rồi khẽ nói:

- Tui méc Cụ Bà đó hi!

Cụ Thượng mỉm cười:

- Vô mà méc ngay bây giờ...

Mụ Tám Canh mỉm cười, không trả lời. Cữu Mạnh đỗ xe gần bậc tam cấp mụ Tám Canh bước xuống trước, Cự Thượng theo sau đi vào phòng Cự Bà nằm.

Từ trong phòng tiếng trẻ nhỏ khóc oang oang, tiếng khóc rất lớn nhưng rất nhanh, nên y như tiếng tru của loài chó. Mụ Tám Canh chỉ vào căn buồng đầu phòng nói:

- Đó tiếng khóc của cậu Bảy đó...

Cự Thượng nhăn mặt nói:

- Tiếng chi kỳ rứa! Tiếng khóc mà như tiếng chó tru...

Mụ Tám Canh nói:

- Dạ bẩm Cự Lớn ngay từ khi mới sanh cậu Bảy đã khóc lạ rứa rồi. Người cậu Bảy lại đầy lông đen xì từ chân lên đến đầu trừ cổ. Quan Đốc Tờ mấy cô đỡ mới giấu Cự Bà, sợ Cự biết khi mới sanh đằm bệnh thì khổ. Quan Đốc Tờ và cô đỡ Chính cho tui về thưa với Cự Lớn mời Cự vô...

Cự Lớn chán nản lắc đầu:

- Rứa hỉ!

Cự Thượng vừa đến phòng Cự Bà nằm thì cô đỡ Chính từ trong phòng đi ra. Mụ Tám mới giới thiệu:

- Dạ thưa cô đỡ đây là Cự Lớn chúng tôi...

Cô đỡ Chính chấp tay xá chào:

- Bẩm lạy Cự Lớn...

Cự Thượng mỉm cười hỏi:

- Đây là cô đỡ tôi cảm ơn hỉ! Tui nghe mụ Tám về bẩm thật là quý hóa nhờ sự săn sóc của Quan Đốc Tờ và cô mà nhà tôi sanh mẹ tròn con vuông, rứa là mừng lắm rồi hỉ! Cháu nằm ở mô thưa cô?

Cô đỡ Chính chỉ sang phòng đầu chỗ Cự Thượng nghe tiếng khóc của trẻ nhỏ tru lên như tiếng chó tru và nói:

- Bẩm Cự Lớn chúng tôi phải để cậu Bảy nằm riêng, Cự Bà nằm riêng... Dợ bẩm xin rước Cự Lớn vô thăm cậu Bảy. Cậu Bảy nằm trong chiếc giường vuông, đắp kín. Cô đỡ Chính đỡ cậu Bảy dậy, mở tã lót cho Cự Lớn coi cậu quý tử. Vừa nhìn vào hình thù cậu trai út, Cự Thượng lắc đầu nói:

- Răng người cháu nó lông lá nhiều rứa...

Cô đỡ nói:

- Dạ bẩm Cự Lớn tiếng khóc của cậu Bảy lạ lắm. Do đó, Quan Đốc Tờ mới biểu để riêng cậu Bảy bên phòng ni cho Cự Bà khỏi thấy sợ Cự Bà buồn. Cũng vì rứa tui mới bảo mụ Tám hầu Cự Bà về trình với Cự Lớn mời Cự Lớn vô coi Cự Lớn định mần răng?

Cự Thượng buồn rầu đáp:

- Thôi để lát nữa tui bàn với nhà tui coi răng đã? Thực tui không thể quyết định được chuyện ni.

Cô đỡ Chính đặt cậu Bẩy xuống giường. Cậu Bẩy thét lên khóc. Tiếng khóc kỳ lạ làm Cụ Lớn chán nản buồn rầu, Cụ Thượng quay ra với cô đỡ để sang bên chỗ phu nhân nằm.

Sau khi sanh cậu con trai út phu nhân chưa nghe, biết mặt đứa con mới sanh. Bà mệt thiếp đi cho đến khi mụ Tám Canh đến cho biết Cụ Lớn vô thăm phu nhân hỏi:

- Trời còn tối về biểu Cụ Lớn mần chi. Tội nghiệp nửa đêm thế ni làm Cụ Lớn mất ngủ, mai còn phải đi mần...

Mụ Tám Canh nói:

- Dạ bẩm con thấy Cụ Lớn hơi mệt nên con lo mới phải về trình với Cụ Lớn ở nhà. Vừa nghe nói Cụ Lớn mệt Cụ Ông cuống lên biểu Cử Mạnh kéo xe vô bệnh viện ngay.

Phu nhân có vẻ cảm động trước sự chăm sóc của chồng.

Cụ Thượng đẩy cửa vô thấy vợ đã thức bèn lại khẽ hỏi:

- Mình mệt lắm phải không?

Phu nhân khẽ gật đầu và bảo mụ Tám Canh:

- Cậu đâu? Bồng cậu sang bên ni để Cụ Lớn trông cậu một lát...

Cụ Thượng vội gạt đi nói:

- Được rồi tui đã thăm con rồi! Mình đang mệt hãy để con nó nằm phòng bên đỡ quấy mình, tui đã vô thăm con rồi...

Phu nhân gật đầu hỏi:

- Răng, con nó có khá không?

Cụ Thượng mỉm cười đáp:

- Khóc to lắm...

- Rứa hỉ!

Cụ Thượng không muốn cho phu nhân biết sự thật về đứa con mới sanh là một đứa nhỏ đúng là quái thai, lông lá đầy người tiếng kêu chẳng khác tiếng chó tru. Đó là cô đỡ còn giấu chưa cho Cụ Thượng biết cậu Bẩy còn không có xương sống nên cậu chỉ nằm ngửa hay lật sấp được mà thôi...

Cụ Thượng ngồi với phu nhân một lúc thì phu nhân giục:

- Thôi mình về đi nghỉ, mai còn phải đi mần. Em nằm trong ni một tuần rồi cũng xin về, chớ nằm trong ni buồn lắm...

Cụ Thượng quay sang hỏi mụ Tám:

- Mụ Tám có cần lấy chi ở nhà không thì về lấy luôn thể?

Mụ Tám Canh đang ngần ngại thì Cụ Bà đã giục:

- Ủ' mụ về lấy cho tui cái khăn quàng để tui bịt hai cái tai không giá lạnh quá.

Cụ Thượng hỏi:

- Sanh thế nì, mình uống lấy vài chai sâm banh thì tốt lắm, máu lưu thông đều...

Phu nhân gật đầu nói:

- Rửa mình biếu mụ Tám đem vô cho tui hỉ!

Cụ Thượng gật đầu:

- Dợ...

Phu nhân giục mụ Tám Canh:

- Mụ Tám theo Cụ Lớn về nhà, nhớ đưa vô cho tui mấy chai sâm banh hỉ!

Mụ Tám Canh đáp:

- Dợ... Bầm Cụ Lớn con về...

Cụ Thượng nói với phu nhân:

- Thôi anh về hỉ! Mình cứ để con bên kia cho các cô đỡ nuôi cho đỡ mệt... Mình sanh kỳ nì tôi thấy mình có vẻ yếu lắm đó...

Phu nhân gật đầu.

Cụ Thượng và mụ Tám Canh ra xe trở về nhà. Mụ Tám chỉ đằng sau Cửu Mạnh như nói với Cụ Thượng:

- Cụ Lớn đừng để Cửu Mạnh biết phiền lắm đó hỉ!

Cửu Mạnh gò lưng kéo xe về trại riêng của Cụ Thượng, mụ Tám Canh xuống xe đi vào trong nhà. Cụ Thượng xuống sau, bảo Cửu Mạnh:

- Cửu mi đưa xe vô nhà xe để rồi cho mi đi nghỉ hỉ. Đây tao cho mi mấy cắc ăn sáng hỉ!

Cửu Mạnh cúi rạp người vái tạ Cụ Thượng:

- Dạ, xin đội ơn Cụ Lớn...

Cụ Thượng vừa đi vừa cởi áo ngoài, dáng điệu của cụ mệt mỏi vì suốt đêm qua, ngủ trên thuyền Cụ Lớn đã phải dùng sức quá nhiều nên đã mệt, Cụ Thượng vào trong nhà thấy mụ Tám Canh đang lục tìm mấy chai sâm banh để đưa vô cho Cụ Bà. Cụ Thượng chỉ chiếc tủ đựng rượu nói:

- Trong tủ đó, mụ Tám lấy mấy chai ở ngăn cuối đó hỉ!

Mụ Tám cầm chai sâm banh đưa ra hỏi Cụ Thượng:

- Dạ, bầm Cụ Lớn có phải thứ nì không?

- Ủ'... Mụ lấy ba chai cho Cụ Bà dùng...

Cụ Thượng vừa nói vừa ngáp:

- Mệt quá, cả đêm ni khó ngủ rứa... Mụ đưa ngay sâm banh ni vô cho Cụ Bà hỉ. Đây mụ cầm lấy mấy đồng bạc mà đi xe. Cho thằng Cửu Mạnh nghỉ vì hần đi xe cũng mệt lắm rồi...

Mụ Tám Canh cầm mấy đồng bạc. Mụ bỏ ba chai sâm banh vô chiếc lán mây để đưa vô bệnh viện cho phu nhân. Cụ Thượng bận chiếc áo năm trân, cài khuy bên ngực loại áo của các quan ngày xưa bận như loại áo lót mình, áo ngủ bây giờ, sách chiếc gối đi vô buồng nằm.

Mụ Tám Canh ngạc nhiên trước sự hồ hững của Cụ Thượng lúc ngồi trên xe Cụ Thượng nghịch như quỷ thể mà khi về nhà cụ lại hiền lành đáng điệu mệt mỏi. Thật là trái ngược thật là kỳ lạ...

Mụ Tám đang hăng rồi mụ giả vờ lục coi Cụ Thượng có nhờ đến mình không nhưng rồi chẳng thấy Cụ Thượng nói chi hết. Cụ Thượng đã ngủ ngáy pho pho. Mụ Tám Canh chán chường định xách chiếc lán mây đựng ba chai sâm banh để vô bệnh viện, nhưng rồi mụ như tiếc của Trời, mụ Tám Canh đánh bạo đi vô buồng ngủ của Cụ Thượng. Mụ thấy Cụ Thượng ôm gối nằm ngủ say sưa. Mụ Tám đang hăng cũng không thấy Cụ Thượng tỉnh giấc, mụ đánh liều gọi:

- Dợ bẩm Cụ Lớn...

Cụ Lớn đang ngủ nghe tiếng gọi, giật mình tỉnh dậy, mụ Tám Canh nói:

- Bẩm Cụ Lớn con mang rượu sâm banh vô hầu Cụ Bà. Bẩm Cụ Lớn có cần chi con nữa không? Cụ Lớn có dạy điều chi không?

Cụ Thượng cựa mình lắc đầu:

- Ủ, thôi mụ đi hỉ, tôi mệt quá trời... đem rượu vô hầu Cụ Bà. Cụ Bà có hỏi thì mụ nói tui nằm nhà đó hỉ...

Mụ Tám Canh đành trả lời:

- Dợ, thôi con xin phép Cụ Lớn để con...

Cụ Lớn đã nhắm mắt ngủ không trả lời, mụ Tám Canh xách lán mây đựng ba chai rượu sâm banh ra đi...

Sáng hôm sau Cụ Thượng ngủ đến chín giờ mới dậy đi làm Cụ Thượng định đến Bộ Lại làm việc khoảng 10 giờ sẽ trở lại bệnh viện thăm phu nhân thì vào khoảng 10 giờ sáng có điện thoại của bác sĩ Quản Đốc bệnh viện gọi đến Bộ Lại cho Cụ Thượng, lắng nghe điện thoại từ bên kia đầu giây cho biết :

- Bẩm Cụ Lớn tôi là bác sĩ Giám Đốc bệnh viện Huế. Đêm qua Cụ Lớn vô mà chúng tôi không biết, mãi sáng nay cô đỡ Chính nói vội gọi giây nói sang thưa với Cụ Lớn về việc cậu Bầy mới sanh.

Cụ Thượng sợ có người lắng nghe trộm giây nói biết chuyện Cụ Bà sanh quái thai nên Cụ Lớn phải đáp ngay :

- Xin chào Quan Bác sĩ, chúng tôi định vào trong bệnh viện để thưa chuyện với bác sĩ về chuyện cháu nhỏ thì tiện hơn...

- Dợ, nếu Cụ Lớn vô được thì hay lắm... Chúng tôi xin chờ Cụ Lớn ở đây.

- Dợ tôi xin vô ngay bây chừ...

Cụ Thượng đặt giây nói xuống, bấm chuông gọi gã lính hầu vô :

- Mi ra biểu tài xế đánh xe tao đi có việc cần hi !

- Dợ.

Cụ Lớn gọi Quan Kinh lệnh bí thư vô dặn dò công chuyện rồi ra xe vô bệnh viện gặp bác sĩ Quản Đốc bệnh viện.

Phu nhân vẫn nằm riêng một căn phòng. Từ khi sanh hài nhi đến giờ đã được gần 24 tiếng đồng hồ mà phu nhân chưa biết mặt đứa bé ra sao vì bác sĩ đã đưa sang phòng bên nuôi. Đứa nhỏ khóc oang oang.

Phu nhân hỏi mụ Tám Canh :

- Cậu mô rồi ?

Mụ Tám Canh thưa :

- Dạ, bẩm Cụ Lớn, cậu ở bên phòng bên...

- Răng không đưa cậu sang bên ni. Cậu bệnh à...

Mụ Tám Canh thưa :

- Dạ, bẩm không ? Bác sĩ biểu nuôi như rứa mới khỏe...

- Rứa hi !

Lúc ấy Cụ Lớn vào thăm phu nhân, thấy phu nhân đã có vẻ khỏe bèn hỏi :

- Mình đỡ mệt chưa ? Mình ăn uống chi chưa ?

Phu nhân gật đầu đáp :

- Vừa ăn xong...

Cô đỡ Chính nghe tin Cụ Lớn đến bèn trình với bác sĩ rồi sang mời Cụ Lớn :

- Bẩm Cụ Lớn, có bác sĩ muốn gặp Cụ Lớn bên phòng.

Cụ Thượng gật đầu đáp :

- Dạ, tôi xin sang gặp bác sĩ.

Cụ Thượng theo cô đỡ Chính sang căn phòng của bác sĩ Quản Đốc. Bác sĩ ra tận cửa đón Cụ Thượng mời vào. Bác sĩ nói :

- Bẩm Cụ Lớn, chắc Cụ Lớn đã thấy cậu Bầy...

- Dạ, tôi đã thấy cháu...

Bác sĩ nói :

- Ngay sau khi Cụ Bà sanh cậu Bầy, chúng tôi thấy cậu Bầy khác thường như thế, người cậu Bầy mọc đầy lông lá rất mượt, tiếng khóc lại rất kỳ lạ nên chúng tôi lập tức đưa sang phòng bên để nuôi và giữ rất kín không dám lộ ra ngoài sợ thiên hạ biết đồn đãi thì phiền lắm...

- Ngay cả Cụ Bà chúng tôi cũng không dám cho biết về cậu Bầy, chúng tôi chờ Cụ Lớn vào để chúng tôi xin Cụ Lớn quyết định cho việc cậu Bầy...

Cụ Thượng không biết giải quyết ra sao nữa vì dù sao cũng còn Cụ Bà, quyết định của Cụ Bà mới thật là quan trọng. Cụ Lớn đành phải nói :

- Dạ bẩm, nay đành nuôi cháu chó còn biết làm sao nữa...

Bác sĩ nói :

- Dạ, bẩm Cụ Lớn việc nuôi thì đành rồi nhưng cần nhứt là phải làm sao giữ kín được chuyện Cụ Bà sanh cậu Bầy như thế. Sợ thiên hạ biết đồn ra là Cụ Bà sanh ra Chó quái thai thì mang tiếng chết...

Nghe bác sĩ nói, Cụ Thượng mới giật mình. Quả vậy bây giờ mà có người đồn Cụ Bà Thượng Thờ Bộ Lại sanh ra chó thì danh giá của cụ còn gì. Mà đúng, trông cậu Bầy thật là đúng con chó mực. Người cậu lông mượt dài, tiếng khóc của cậu Chó như tiếng chó tru nghe thật ghe rợn tiếng khóc lớn. Cụ Thượng khẽ thở dài :

- Như thế này trăm sự nhờ bác sĩ giúp cho hết...

Bác sĩ nói :

- Thật ra để nuôi ở đây cũng bất tiện lắm, người ra vào nhiều tôi cố gắng gìn giữ cho đến hôm nay tiếng tăm chưa đồn đãi ra là may lắm. Vậy xin Cụ Lớn tính cho, hoặc bí mật đưa cậu Bầy về nhà nuôi riêng trong trại của Cụ Lớn vừa rộng lại vừa kín đáo, gia nhân không dám bép xép thì mới giữ kín được...

Cụ Thượng hỏi :

- Hay là tôi cho nó đi...

Bác sĩ đáp :

- Tùy ý của Cụ Thượng, nhưng tội nghiệp cho cậu Bầy vì dù sao cậu ấy cũng là giòng máu của Cụ Lớn.

Tôi tưởng nếu Cụ Lớn quyết định cho cậu Bầy thì Cụ Lớn cũng cần phải hỏi Cụ Bà xem ý kiến của Cụ Bà ra sao, theo tôi thì đây là cậu con út của hai cụ, Cụ Bà hết sinh rồi nên Cụ Bà có thể thương cậu Bầy lắm. Giàu con út, khó con út, thừa Cụ Lớn.

Cụ Thượng gật đầu suy nghĩ :

- Dạ bẩm như rửa để tui hỏi ý kiến nhà tui đã, tui xin bác sĩ nuôi cháu vài hôm nữa rồi tui sửa soạn trong nhà đón cháu về...

Bác sĩ gật đầu đáp :

- Dạ, vài ngày nữa thì chúng tôi cố gắng...

Cụ Thượng buồn rầu :

- Xin cảm ơn bác sĩ, để tôi sang bên bàn với nhà tui coi ra rặng ?

- Dạ xin mời Cụ Lớn.

Cụ Thượng bắt tay bác sĩ, rồi sang phòng phu nhân nằm. Hôm nay trông phu nhân đã khác mấy hôm trước, da dẻ đã có phần hồng hào tươi tỉnh. Cụ Thượng hỏi phu nhân :

- Mình đã khỏe rồi chứ ?

Phu nhân gật đầu đáp :

- Hôm nay khỏe rồi ! Mình sang thăm con à...

- Dợ...

Cụ Thượng định cho vợ biết đứa con mới sinh nhưng rồi cụ lại ngại phu nhân buồn. Cụ Thượng ngập ngừng, phu nhân thấy chồng định nói rồi lại thôi bèn hỏi :

- Con mạnh chứ... Sao bác sĩ không đưa sang đây cho tôi bông nói...

Cụ Thượng đáp :

- Mình thiếu sữa nên bác sĩ phải cho nuôi riêng...

Phu nhân nói :

- Em định một về nhà cho rồi. Nằm đây nóng ruột lắm...

Cụ Thượng nói :

- Mình còn yếu thì cứ ở đây vài hôm nữa, cho thật khỏe rồi hãy về...

Phu nhân mỉm cười :

- Ông muốn tôi nằm đây hằng năm hỉ !

Cụ Thượng cười đáp :

- Chi mà dữ rứa ? Răng mình lại nói như rứa, bậy quá hỉ !

Phu nhân cười :

- Tui nằm đây, ở nhà tha hồ mình đi chơi. Mấy hôm ni mình có đêm mô nằm nhà đâu ? Phải không ?

Cụ Thượng biết vợ bắt nọn bèn nói :

- Nói rứa mà không phải tội hỉ ! Người ta nằm nhà thui thủi một mình còn nói rứa...

Phu nhân cười hỏi :

- Ngon rứa hỉ ! Tui nghi mình lắm hề...

- Nghi răng ? Mình không biết thương tui mình mới nghi rứa, vợ chồng mình cũng lấy làm già rồi, tui còn chơi bởi chi được nữa...

Phu nhân cười :

- Đàn ông các ông mần răng mà tin cho được, đàn ông cắt đầu gối còn máu còn chơi bởi được, ông còn khỏe lắm mà...

Cụ Thượng cười :

- Thôi rứa hôm ni mình về luôn đi cho rồi, không lại nghi oan cho tui thật khổ hỉ...

Phu nhân cười cầm tay chồng hỏi :

- Mình không có đi mô thiệt hỉ...

Cụ Thượng đáp :

- Chả lẽ tui thề mí mình, chớ mình nằm đây sanh, tui còn bụng dạ mộ mà đi chơi nữa...

Phu nhân nghiêm nghị nói :

- Thôi bỏ chuyện đó đi, tui nghi oan cho mình rồi tôi sẽ thương cho mình hỉ. Nè mình răng mình cho biểu cô đỡ cho con sang đây mí tui chốc lát, từ hôm sanh nó đến hôm ni, tui chưa được bông hăn hôm mô hết...

Cụ Thượng khẽ thở dài nói :

- Đã biểu mình yếu, mình cứ để cho bác sĩ và cô đỡ nuôi con hộ. Hôm mô mình khỏe về rồi đưa luôn con nó về với mình...

Phu nhân có vẻ nghi hỏi :

- Hay là có chuyện chi đó mà mình cũng như bác sĩ dấu tôi...

Cụ Thượng ghé gần vợ, khẽ thở dài nói :

- Thật ra thì chả có chuyện chi hết nhưng sợ dĩ để con bên đó, nhờ bác sĩ và cô đỡ Chính nuôi hộ vì...

- Răng... con nó răng mình ?

Cụ Thượng khẽ nói :

- Kỳ lắm mình ơi ? Thằng Bầy Út ni mới sanh mà lông lá đầy người. Lông đen nháy từ chân lên đến đầu, trừ khoảng cổ và mặt. Tội quá mình hỉ, nó lại không có xương sống nữa nên nó nằm suốt ngày. Mình có nghe tiếng khóc của con khóc, nó khóc lớn lắm nhưng rất lạ...

Phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Có phải tiếng khóc của hấn tru lên không ?

Cụ Thượng gật đầu.

- Đúng rồi tiếng hấn khóc đó...

Rồi Cụ Thượng khẽ thờ dài nói :

- Thật tội nghiệp, cũng vì nó như rứa nên bác sĩ mới không đem cho mình thấy con, sợ mình vừa sanh bị xúc động mạnh có thể sanh đau nặng nên bác sĩ mới biểu cô đỡ nuôi riêng, nhứt là không muốn để cho những người nằm sanh quanh đây biết thằng Bầy là con của mình rồi họ đồn ra thì phiền lắm...

Phu nhân ghen ngào thương con nói :

- Thì dù rằng nó cũng là con mình, họ đồn chi ?

Cụ Thượng đáp :

- Bác sĩ và cô đỡ ở nơi nì, chu đáo lắm, nếu họ không giữ cho mình để người ta biết thằng Bầy thì rồi thiên hạ họ sẽ ác khẩu đồn láo, đồn liếng là mình sanh ra chó thì răng ?

Phu nhân giận tái mặt :

- Đứa mô đồn rứa tui cắt lưỡi chúng nó ngay hỉ !

Cụ Thượng an ủi vợ :

- Mình biết được đứa mô đồn. Chỉ nghe bên ngoài nói rứa thì thiên hạ đồ vô đây coi thì răng, thành phố Huế có rộng chi cho cam, hễ có tiếng đồn là cả thành phố nì biết, mình mần răng mà cản được. Do đó, bác sĩ có mời tôi đến nói chuyện thằng Bầy nhà mình. Tui biểu để tui sang hỏi ý kiến mình coi quyết định răng ?

Cụ Bà đau đớn uất hận :

- Mình nói răng tui không hiểu ? Chuyện nì mà phải bàn với bàn. Dù rằng hấn cũng là con mình, tội nghiệp cho hấn nếu quả hấn như rứa, thì đây là hấn gánh tất cả những chi mà mình phải chịu...

Bác sĩ nói chuyện với mình những chi hỉ, răng mình không nói rõ cho tui biết ?

Cụ Thượng đành phải nói thật :

- Bác sĩ hỏi mình có nuôi thằng Bầy không ? Hay gọi hấn vô mấy bà phước nuôi trẻ mồ côi, trẻ thiếu

tháng để nhờ các bà nuôi hộ mình trả tiền hàng tháng cho các bà...

Phu nhân gay gắt hỏi :

- Không con tôi đẻ ra, chính tôi phải nuôi nó...

Phu nhân nghẹn ngào nói không ra lời. Phu nhân nghĩ đến gã tài xế đó vì bà mà chết một cách đau thương. Gã đã hiện hồn lên cho bà biết, nếu gã sống không được làm chồng bà, thì chết làm con bà, phu nhân thương hại gã, nhớ đến gã phu nhân lại thấy thương đứa con xấu số mới ra đời đã mang nhiều tội nguyên, ông lại định cho người khác nuôi không nghĩ gì đến phụ tử tình thâm, phu nhân ứa lệ nói :

- Ông ác lắm, ông độc lắm, con ông mà ông không muốn nhận là con. Ông muốn ruồng rẫy nó cho nó đi khuất mắt, cho người khác không phải là mẹ nó, không sanh ra nó, đâu biết thương nó để ông giữ lấy tiếng tăm của ông. Tôi sanh nó ra, rồi đứt ruột vì nó, tôi mang nặng đẻ đau ra nó, tôi không bao giờ xa nó cả. Ông muốn đứt tình với nó thì ông hãy đứt tình với tôi đã.

- Nó ở đâu tui ở đó, con tôi, tôi nuôi không ai có quyền bắt mẹ con tôi phải xa nhau...

Phu nhân khóc lóc thảm thiết. Bà như người khủng. Bà ray rứt chồng :

- Các người hãy trả con cho tui. Tôi không mượn các người nuôi nó. Tôi sanh nó ra tui nuôi nó... Các người ác độc lắm, các người ích kỷ lắm, chỉ muốn sống sung sướng một mình... Trả con tui cho tui...

Cụ Thượng hoảng sợ vì phu nhân vừa khóc vừa la, thật ra Cụ Thượng rất sợ, rất nể vợ. Bà muốn chi Cụ Thượng cũng chịu hết. Cụ chỉ đề nghị với vợ là đứa con tội nguyên cho các bà phước nuôi hộ chớ phải Cụ Lớn muốn đứt tình cha con đâu... Cụ Thượng năn nỉ hỏi phu nhân :

- Sao mình lại nói rứa. Con mình là con tui. Mình thương con như thể rằng tui cũng thương như rứa, tui đâu có muốn đứt tình với con. Mình đừng nói rứa khổ tâm cho tui mang tiếng ác. Mình bằng lòng nuôi con thì tui cũng bằng lòng... Con của chúng ta chớ con của ai mà tui ruồng bỏ... Tui van mình đừng nghĩ những chuyện quấy cho tui, tội nghiệp mà mình.

Mặc dầu Cụ Lớn đã hết sức năn nỉ, phu nhân vẫn khóc thút thít vẫn đòi cho được đứa con tội nguyên.

Cụ Thượng đành phải bảo mục Tám Canh sang xin với bác sĩ đưa cậu Bảy sang cho phu nhân nhưng bác sĩ từ chối nói :

- Mục về phòng trình với Cụ Bà là mời Cụ Bà sang bên này tui sẽ trình mọi việc để Cụ Bà nghe. Không thể đưa cậu Bảy sang cho Cụ Bà được, sợ những người sanh ở đây trông thấy cậu Bảy, họ đồn bậy đồn bạ mang tiếng tới Cụ Lớn lại làm rộn bệnh viện, phiền lắm, tôi giữ đây là gì tiếng tăm danh giá của Cụ Lớn...

Mục Tám Canh không dám nói với phu nhân. Mục phải trình riêng Cụ Thượng để tùy Cụ Thượng định đoạt. Cụ Thượng lắc đầu thều não nói :

- Bác sĩ tốt lắm nhưng bà lại nghĩ rằng tui không muốn nuôi cậu Bảy thật là khổ ! Bà nghi oan cho tui... Bây chừ mần răng mà nói với bà ấy cho bà ấy nghe được, nói không khéo bà lại làm rầm lên thì phiền lắm...

Mục Tám Canh nói với Cụ Thượng :

- Bẩm Cụ Lớn bây chừ để con vô trình Cụ Bà là cậu Bảy đang ngủ say nếu bỗng cậu về cậu khóc thì phiền lắm cậu khóc tiếng rất lớn và lạ lắm thiên hạ nghe được thì kỳ quá. Có lẽ nói rứa Cụ Bà sẽ bằng lòng...

Cụ Thượng gật đầu nói :

- Ủ' mụ Tám trình rứa là phải, nếu Cụ Bà nghi ngờ thì tui sẽ nói ra cho Cụ Bà biết về chuyện bông cậu Bầy sang cho bà lỡ cậu Bầy khóc thì cả bệnh viện này biết chuyện cậu Bầy mà đồn ầm ra ngoài phiên lắm...

Mụ Tám Canh vào đến giường phu nhân nằm thưa :

- Bẩm Cụ Lớn, bác sĩ nói hiện cậu Bầy đang ngại sợ bông cậu, cậu thức dậy, cậu khóc...

Phu nhân quắc mắt hỏi :

- Khóc thì răng ? Răng các người lại không muốn cho tui gặp con tui là răng ? Các người ác rứa hỉ !

Đứng ngoài nghe Cụ Bà gắt với mụ Tám Canh, Cụ Lớn hoảng vội vô ngay ôn tồn nói với phu nhân :

- Minh à, con nó đang ngủ. Bác sĩ sợ đánh thức con nó dậy nó khóc... Minh chưa nghe tiếng con nó khóc đó chứ. Tiếng nó khóc dữ lắm mấy người nằm đây nghe tiếng của con khóc họ sẽ đồn ra ngoài thiên hạ họ tưởng chuyện chỉ vô trong ni coi thì phiền quá. Bác sĩ ông muốn giữ cho nên ông mới biểu để con dậy rồi đưa sang cho mình bông.

Lúc ấy, phu nhân mới nghĩ ra tiếng khóc của cậu con út mới sanh của phu nhân khóc lớn. Tru lên như tiếng chó tru, phu nhân lặng thinh không nói. Cụ Lớn lại nói thêm :

- Hay tui thưa lại với bác sĩ, chiều nay để mình về trại rồi đưa con về trại luôn, chứ ở nơi ni mình muốn bông con phải đem con sang bên ni, mấy người nằm sanh ở đây trông thấy chú nhỏ là họ đồn ra ngoài thiên hạ ác miệng sẽ gây ra nhiều chuyện bận rộn mình hỉ...

Phu nhân buồn rầu khẽ gật đầu :

- Dợ, mình trình với bác sĩ cho tui mang con về trại nuôi chiều ni tui về cũng được, có chi mời bác sĩ về trại thăm nom cho tui và con cũng được.

Thấy phu nhân bằng lòng, Cụ Lớn mừng rỡ nói :

- Ủ' để tui vô trình với bác sĩ xin con về ngay chiều ni cho tiện.

Cụ Lớn sang phòng bác sĩ, bác sĩ chấp thuận và hứa mỗi ngày ông đến trại của Cụ Lớn để thăm bệnh và chỉ thuốc cho Cụ Bà và cậu Bầy. Nói chuyện xong với bác sĩ. Cụ Lớn sang buồng phu nhân nằm biểu mụ Tám Canh :

- Chiều ni Cụ Bà về rồi hỉ, bây chừ mụ Tám về trại thu dọn phòng riêng để Cụ Bà về nghĩ nhứt là sửa soạn cho cậu Bầy nằm nữa...

Phu nhân gật đầu biểu mụ Tám :

- Mụ dọn căn phòng tui dọn phía trước đó, còn căn phòng bên kia là để Cụ Lớn ngại hỉ ! Mụ biểu thằng Cừu Mạnh lên dọn dẹp căn thận nghe không ?

Mụ Tám lễ phép đáp :

- Dợ... bẩm Cụ Lớn dọn ngay phòng bên trái chỗ trước kia Cụ Lớn vẫn ngại buổi trưa. Dợ, còn cậu Bầy phải mua một cái nôi riêng, bẩm Cụ Lớn...

Phu nhân gật đầu :

- Nói thì dễ Cụ Lớn ra hệu Saji mua cũng được. Ở chỗ đó bán nhiều thứ nôi làm bên Pháp đẹp lắm dễ đưa hơn là nôi mua ngoài Đông Ba.

Phu nhân quay sang biểu Cụ Lớn :

- Mình ra Saji mua nôi hỉ ! Khoảng bốn giờ chiều trời mát là tui đưa con về, biểu tài xế đánh xe thẳng vô đây cho tui đưa con ra cho tiện...

Cụ Lớn gật đầu :

- Phải, bốn giờ chiều mình về cho mát. Tui biểu tài xế đánh xe vô đón mình. Tui cũng đi theo để đón mình cho tiện...

Nói rồi, Cụ Lớn quay sang phía mục Tám dặn :

- Mục về ngay chứ hỉ, rồi khoảng ba giờ chiều mục vô hầu Cụ Bà cũng được. Đúng bốn giờ chiều tui cho đánh xe vô đón Cụ Bà với cậu Bảy và mục về luôn...

- Bậy chừ tôi ra Saji mua nôi cho cậu Bảy.

Mục Tám Canh lễ phép thưa :

- Dạ, bẩm Cụ Lớn con về trại bậy chừ để thu dọn buồng đón Cụ Bà và cậu Bảy về ?

Cụ Thượng gật đầu rồi quay lại nói với phu nhân :

- Thôi tôi về bộ mình hỉ ! Chiều tôi đưa xe đón mình và con về trại.

Phu nhân gật đầu, khẽ thở dài không trả lời chồng.

Mục Tám Canh xách chiếc lán mây đựng vật dụng ra về, dọn dẹp. Cụ Thượng rẽ sang phòng làm việc của bác sĩ Quan Đốc bệnh viện Thừa Thiên để xin phép chiều ni đem con và vợ về trại.

Buổi chiều, Cụ Thượng bảo người tài xế lái xe riêng của Cụ Lớn Thượng Thơ Bộ Lại đánh xe vô bệnh viện Huế để Cụ Lớn đón phu nhân và công tử về. Cụ Thượng sợ gã tài xế trông thấy cậu Bảy đưa con mới sanh của Cụ Bà lòng lá đầy người và tiếng khóc tru lên như chó tru nên cụ phải dặn mục Tám Canh bọc kín cậu Bảy lại ôm vào lòng không cho gã tài xế trông thấy hình dáng của cậu con trai út của Cụ Lớn, còn phu nhân đi vớ, bịt khăn len thâm mới ra xe, cánh cửa kiển đã quay lên, Cụ Lớn ngồi bên trên với tài xế, còn băng dưới phu nhân với mục Tám Canh bồng cậu Bảy. Mục Tám đỡ cậu Bảy ngủ đã mới dám bồng ra xe.

Cụ Thượng thấy phu nhân và mục Tám Canh đã ra xe bèn giục tài xế mở máy phóng về trại. Ngồi trên xe Cụ Lớn cầu Trời khấn Phật cho cậu Bảy nằm im đừng cất tiếng khóc mà gã tài xế có thể nghi ngờ được vì tiếng khóc của cậu Bảy thật kỳ lạ. Tiếng khóc của cậu Bảy vừa lớn lại kéo dài như tiếng chó đêm khuya trắng lặn kêu gào trắng.

Xe hơi về vô trại rồi ngừng trước cửa tư thất. Gã tài xế thắng gấp quá nên cậu Bảy giật mình thức dậy oe oe khóc. Cụ Thượng giật mình gắt :

- Răng mi thắng lạ. Thắng mạnh làm cậu tỉnh giấc khóc... Mục Tám mở cửa lẹ đưa cậu Bảy xuống...

Cụ Thượng giục, mục Tám Canh cuống lên không biết mở cửa màn răng nữa. Tiếng khóc của cậu Bảy đã

lớn lại nhanh làm Cự Lớn và phu nhân hoảng sợ gã tài xế nghe được tiếng khóc kỳ lạ của cậu Bầy. Cự Lớn giục :

- Răng mở cửa không được rứa. Cậu khóc quá hi... Tài mi mở cửa lẹ cho mụ Tám xuống.

Gã tài xế vội xoay người lại đẩy khóa cửa mở bật cánh cửa ra. Mụ Tám Canh vội vã tung cánh cửa đi xuống, đem vội cậu Bầy vô nhà trong. Cậu Bầy khóc dữ dội, tiếng khóc của cậu lớn dần và rất lạ đã trở thành tiếng tru không ra tiếng của thú chó dại hay chó sói ngoài rừng.

Phu nhân nghe tiếng khóc của đứa con, bà cau mặt buồn rầu hỏi :

- Răng hần khóc lạ rứa, tiếng hần khóc nghe phát ớn hi...

Cụ Thượng khẽ thở dài nói :

- Vì rứa, bác sĩ trong bệnh viện mới không để mình nuôi khi mình còn nằm trong bệnh viện. Mình nuôi con mà hần khóc như rứa, đám sản phụ nằm gần đó nghe được mần rằng họ không đồn nhảm...

Phu nhân cau mặt hỏi :

- Đồn rằng !

Cụ Thượng đáp :

- Bầy chừ ví dụ họ đồn là mình sanh ra người chó. Rồi khi đó bên ngoài đồn ầm lên, thiên hạ vô nhà thương coi mình sẽ chống đỡ như thế nào ? Bác sĩ và cô đỡ Chính đối với gia đình mình tốt lắm nên sau khi thấy mình sanh thẳng Bầy như rứa, cô đỡ phải đem hần sang phòng bên để nuôi riêng không cho đám sản phụ nằm gần đấy biết, cốt là giữ cho danh giá của mình.

Phu nhân khẽ thở dài chán nản. Bây giờ phu nhân mới biết rõ lý do bác sĩ và cô đỡ không đưa cậu con mới sanh của bà nuôi. Phu nhân vào trong căn buồng mà mụ Tám Canh đã thu dọn cẩn thận rồi. Cậu Bầy nằm gọn trong chiếc chăn chiên. Trông bộ mặt của cậu cũng khôi ngô nếu người ta che hết những đám lông đen muốt trên người cậu. Phu nhân nhìn cậu Bầy đang ngủ say sưa. Bà thoáng thấy đáng điệu và bộ mặt của gã tài xế tình nhân của bà trước kia. Phu nhân nằm xuống bên con, bồng cậu Bầy tựa mình bà ôm lấy con quay về phía mình. Phu nhân định cho con bú, bà vạch áo đưa vú cho cậu Bầy. Cậu Bầy háu ăn bú chùn chụt... Phu nhân thấy thích thú khi cho con bú. Cuộc đời làm mẹ phu nhân đã nuôi những đứa con thành người hiện đang du học ở Pháp hoặc học tại Huế, nhưng chưa lần nào phu nhân thấy thích nuôi bằng lúc này. Trước kia bà chỉ nuôi con trong một tháng đầu rồi đưa cho vú sữa nuôi tiếp. Lần này trước khi sanh cậu Bầy, Cụ Bà đã bảo với mụ Tám Canh đi tìm một vú sữa để nuôi cậu Bầy nhưng sau khi sanh, vú sữa chưa đến phu nhân vẫn không nhắc đến nữa. Ý phu nhân muốn lần này tự bà nuôi lấy đứa con này mặc dầu nó tàn tật...

Ý phu nhân thương cậu Bầy cậu con út mà bà cho rằng do mối tình vụng trộm giữa bà và gã tài xế mà có cậu Bầy tàn tật này, nhưng vì bà không muốn có giòng máu bình dân trong người bà nên bà đã cho ra cái thai đó.

Phu nhân chấp nhận sự tàn tật, quái thai của đứa con mới sanh vì phu nhân cho rằng đó là hậu quả của việc làm mà bà đối với gã tài xế tình nhân của bà.

Phu nhân nuôi con được hơn một tháng, bà thấy chán vì thỉnh thoảng bà còn phải ngồi đánh tứ sắc hay tài bàn với các phu nhân khác nên mỗi lần có đám bạc trong nhà, bà lại phải cho đem cậu Bầy xuống căn nhà ngang phía út đằng xa vì bà sợ cậu Bầy khóc tru lên như tiếng chó kêu, thiên hạ sẽ biết. Đã có một lần tái mặt đi vì tiếng khóc của cậu Bầy. Hôm ấy mấy bà Thượng Thơ họp nhau trong trại của Thượng Bộ Lại để đánh tứ sắc vui vẻ thì cậu Bầy đòi ăn khóc thét lên.

Tiếng khóc của cậu Bầy nghe thật xa, thật lớn và khi cậu Bầy đã khóc thì đừng ai hòng dỗ cậu nên thương ngày phu nhân vẫn cho một mụ đàn bà thân tín ngồi dỗ cậu Bầy, cho cậu Bầy ăn uống đầy đủ, hôm nọ mụ Sáu phải về quê thăm gia đình, phu nhân đã cắt một người khác dỗ cậu Bầy nhưng vì cậu Bầy đã quen lối cho ăn của mụ Sáu rồi nên khi thấy người khác cho ăn nhứt định cậu Bầy không chịu ăn. Và cứ thế là cậu Bầy khóc thét lên.

Tiếng khóc vang lên làm người đàn bà chịu trách nhiệm cho cậu Bầy ăn, đâm cuống cuống, càng dỗ dành cậu Bầy càng khóc hơn nữa bên ngoài chỗ đánh tứ sắc nghe tiếng khóc kỳ lạ đó của cậu Bầy, một bà Thượng Thơ cau mặt hỏi :

- Con chó mô mà khóc lạ rứa, nó tru lên như cho điên...

Phu nhân Quan Thượng Thơ Bộ Lại ngượng tím mặt nhưng không dám nói điều chi hết. Bà vừa thương cậu Bầy, vừa uất hận với bà Thượng Thơ vừa giận đứa nuôi cậu Bầy, phu nhân đứng dậy nói :

- Thôi tôi không đánh nữa... chán quá...

- Mọi người đều ngạc nhiên không hiểu vì rằng bà đang chơi vui về thua được đang cay cú bỗng nhiên phu nhân không đánh nữa, một bà nói :

- Cự Lớn không chơi nữa để tôi xin kể chân Cự Lớn...

Vừa nghe bà ngồi chau xin kể chân phu nhân cau mặt giận dữ nói :

- Chả ai kể chân được tui hết !

- Tui không muốn chơi nữa thì biểu các Bà Lớn thôi đừng chơi nữa chó tui không hết tiền mà ai kể chân tui được...

Một bà Thượng Thơ đang thua cay giận hỏi :

- Rứa là Cự Lớn đuổi chúng tôi phải không ?

Tiếng khóc của cậu Bầy vẫn tru lên nghe thật ghê rợn. Một bà ngạc nhiên khi nghe tiếng tru của loài chó ma điên khủng tru nghe khiếp rứa... Phu nhân lại càng cáu hơn nữa. Phu nhân đuổi thẳng tay những bà Thượng Thơ khác nói :

- Thôi các Bà Lớn về đi...

Các vị phu nhân Quan Thượng Thơ nghe phu nhân Quan Thượng Thơ Bộ Lại đuổi thì tất cả đỏ mặt đứng dậy không nói năng chi hết ra xe đi về...

Các Bà Lớn ra về rồi, phu nhân mới vào chỗ cậu Chó nằm túm người đàn bà đã dỗ cậu Bầy khóc mà đánh.

- Răng mi dỗ cậu khóc, con khôn nạn ni... Mi không biết bọn chúng hấn đang mĩa mai choa hỉ ! Tao đánh chết mi...

Mụ đàn bà khôn nạn kia đành chịu để Cự Lớn đánh mà không dám cãi lại. Cự Lớn đánh chán tay rồi Cự Lớn ôm lấy cậu Bầy khóc, Cự Lớn đích thân cho cậu Bầy ăn sữa.

Từ hôm đó, phu nhân đành phải để riêng cho cậu Bầy căn nhà ngang phía dưới để mình cậu Bầy ở với người vú nuôi cậu Bầy. Cậu Bầy không có xương sống nên suốt ngày cậu chỉ nằm, đói thì cậu khóc đòi

bú. Phải nói rằng chưa đứa trẻ nào nuôi lại dễ dàng bằng cậu Bầy, ăn rất khỏe mau lớn, không bệnh tật chi hết.

Cậu Bầy không biết chạy nhưng cậu Bầy lại biết bò dễ dàng mới bảy tháng cậu Bầy đã bò được. Cậu Bầy cũng không nói được, cậu cần chi là cậu hú lên rít từng tiếng như tiếng chó con kêu. Bộ lông đen nháy của cậu Bầy ngày càng dài mượt, đen mượt, móng chân móng tay của cậu Bầy rất sắc và dài. Cậu Bầy lại háu ăn, hề cậu không bằng lòng điều chi, việc đầu tiên là cậu Bầy hú lên như tiếng chó hú và rít từng hồi. Và hề chính người đã làm cậu Bầy không bằng lòng mà lại bông hay đỡ cậu Bầy là cậu túm lấy cào cào. Răng cậu Bầy cũng nhọn, miệng cậu chảy nước ra chẳng khác miệng chó, do đó đám gia nhân lên đặt tên là cậu Chó.

Cậu Chó mang cái tên đó kể từ hôm cậu Bầy cắn lão Cửu Mạnh gã phu xe cho Cụ Thượng. Cửu Mạnh là gã lính lệ rất lém lỉnh, đẹp trai nói năng duyên dáng nên hầu hết những đứa ở gái từ tuổi dậy thì 17, 18 hoặc những mụn xồn xồn ở trong trại của Cụ Thượng đều qua tay của Cửu Mạnh hết. Mặc dầu đi lính bạc Cửu Mạnh mỗi tháng chỉ có 7 đồng lương nhưng Cửu Mạnh ăn tiêu rất sang trọng diện rất hách. Lúc nào Cửu Mạnh cũng chải chuốt, đầu bóng loáng, bận bộ áo năm thân kiểu áo nhà quan bằng lụa trắng, thắt giây lưng đỏ, đi đôi dép, trông có dáng thơ sinh. Do đó những đứa ở gái trong nhà Cụ Thượng đều chú ý đến Cửu Mạnh. Cửu Mạnh có tài tán gái rất hay bất cứ người con gái nào dù là thiếu nữ đang xuân trong tuổi dậy thì hoặc thiếu phụ đã xồn xồn nghe Cửu Mạnh tán tỉnh là phải xiêu lòng. Cửu Mạnh có thể khóc trước mặt người đẹp rất dễ dàng, đó là chưa kể lối thề bặt mạng của Cửu Mạnh khi hắn cần phải thề để lấy lòng tin của người đẹp. Cửu Mạnh lại có tài làm vè và ca Nam Ai, Nam Bắc hoặc hò Mái Đầy cùng với lối chơi đàn bầu nỉ non tình tứ.

Sở dĩ cậu Bầy cắn Cửu Mạnh một phát gần đứt thịt tay chỉ vì câu chuyện sau đây :

Phu nhân có nuôi được một thiếu phụ, vợ một ông Lý Trường vừa mới sanh nhưng người chồng chị ta anh Lý Trường là tay cường hào trong Xã thuộc Huyện Hương Thủy đánh bạc thiếu tiền thuế anh ta liền tổ chức đám cướp đến cướp tiền nhà viên Cai Tổng sở lại để lấy tiền bù vào tiền thuế mà thầy Lý đã đánh mất. Nào ngờ vừa đánh cướp được số bạc trên 20 ngàn đồng của thầy Cai Tổng trở về nhà thì lại nạn quân phân bắt tề nên xảy ra vụ chính trong mấy gã đi cướp sách dao chém nhau thành ra việc đồ bể nên Quan Huyện Hương Thủy đi bắt được gần hết các tên ăn cướp trong đó có thầy Lý Trường du đảng.

Giữa lúc thầy Lý Trường bị bắt thì chị Lý lại sanh một đứa con kháu khỉnh. Cô Lý sống trong sự lo âu chạy vay cho chồng may ra thoát khỏi cảnh tù tội. Cô Lý bán cả ruộng đai Quan Huyện mà thầy Lý vẫn chưa được tha về sau có người giới thiệu cô Lý đến van lạy Cụ Lớn Thượng Thơ Bộ Lại, phu nhân và Quan Thượng Thơ để chạy cho thầy Lý của cô Lý.

Lúc đó phu nhân đang cần một người vú sữa nên khi gặp cô Lý mang bầu sữa thật tốt nên phu nhân quần lấy tìm mọi cách hứa giúp thầy Lý thoát khỏi vòng lao lý mà vẫn giữ được chức Lý Trường như cũ nếu cô Lý chấp thuận ở lại trong trại của Cụ Thượng nuôi cậu Bầy trong một gian nhà riêng, vì thương chồng cô Lý phải bằng lòng. Phu nhân cẩn thận cho cô Lý đến nhờ bác sĩ khám hộ coi cô Lý có tốt không ? Bác sĩ khám cho biết sữa của cô Lý thật tốt nuôi cậu Bầy rất hợp nên phu nhân bảo cô Lý ở lại luôn rồi Cụ Thượng sẽ đòi Quan Huyện Hương Thủy về Kinh, bảo Quan Huyện phải tha thầy Lý dù rằng thầy Lý có là chánh phạm trong vụ ăn cướp.

Nhờ cô Lý hy sinh, bỏ con mới sanh ở nhà cho mẹ chồng nuôi bằng cơm, bằng cháo không có sữa mẹ vì sữa của cô Lý còn phải để nuôi cậu Bầy con trai út của Cụ Thượng.

Ngày đầu, sau khi phu nhân đưa cô Lý đi khám bệnh tổng quát thử sữa tốt rồi, Cụ thượng hứa sẽ tha chồng cô Lý với điều kiện cô Lý phải ở lại trại Cụ Thượng nuôi cậu Bầy ba năm không có lương chỉ có quần áo, cơm mà thôi. Cô Lý gạt nước mắt thương con đành chịu để con đói khổ để sữa lại cho con người ta bú. Khi暮 Tám Canh đưa vào căn buồng, tới nơi cậu Chó nằm ngủ cô Lý được暮 Tám Canh trao cậu Bầy cho. Cậu Bầy được bọc trong chiếc tã dây và chiếc khăn bông che kín nên cô Lý tưởng cậu Bầy cũng như những đứa con nít khác nên cô Lý vạch vú cho cậu Bầy bú, cậu Bầy bú rất khỏe, sữa Cô Lý lại tốt

nên cậu Bảy đánh một bầu sữa thật no cứng bụng cậu mới tiểu và đại tiện. Cô Lý phải lấy tã thay cho cậu Bảy. Nào ngờ khi cô Lý giở chiếc tã và khăn cũ ra thấy người cậu Bảy đen nghịt những lông dài. Cô Lý hốt hoảng lo ngại vội đặt cậu Bảy xuống mặt tã mét chạy ra tìm mẹ Tám Canh, biết là cô Lý đã trông thấy cái dáng tượng quái thai của cậu Bảy nên cô Lý sợ mẹ Tám Canh vội chạy lên hỏi :

- Chi đó thiêm Lý ?

Cô Lý run quá nói :

- Mẹ ơi, cậu Bảy ra răng mẹ ?

Mẹ Tám Canh cười hỏi :

- Răng thiêm Lý trông thấy người cậu Bảy lông đen phải không ?

- Dợ...

- Lông đen thì răng mà sợ ! Người cậu Bảy như rứa đó nhưng cậu Bảy hiền lắm, hễ ăn no là cậu ngủ. Đừng để cho cậu Bảy khóc đó hỉ vì Cụ Bà không muốn cậu Bảy khóc mớ. Cô Lý phải tìm mọi cách dỗ dành cậu Bảy, cho cậu Bảy bú cần thận thì cậu Bảy nằm im.

Cô Lý lắc đầu nói :

- Cháu sợ quá mẹ Tám ơi ! Răng cậu Bảy lại nhiều lông đen rứa. Khấp thân mình cậu Bảy lông đen trông kỳ quá hỉ !

Mẹ Tám cười nói :

- Răng mà kỳ, trời sanh ra mà cô Lý...

Cậu Bảy đặt được nằm trên giường cậu چرا quây không thấy người ôm dỗ nên cậu Bảy khóc thét lên.

Tiếng khóc của cậu Bảy thật là thê thảm, kinh khủng tiếng cậu Bảy khóc thật lớn lại tru lên y như tiếng chó sói sủa trắng nghe phát ớn, cô Lý nghe tiếng khóc lấy làm lạ hỏi :

- Tiếng chi mà như tiếng chó tru rứa mẹ Tám. Ở đây hình như có chó dại răng mẹ Tám...

Mẹ Tám vỗ lên vai cô Lý rồi nói :

- Đừng nói bậy, Cụ Bà nghe được thì chết đòn. Đó là tiếng khóc của cậu Bảy đó. Cô Lý để cậu Bảy nằm trên giường một mình nên cậu Bảy khóc. Cô Lý vô lẹ lên kéo Cụ Bà nghe được tiếng cậu Bảy khóc, Cụ Bà quở chết. Cô Lý vô dõ cậu Bảy đi.

Cô Lý hoảng sợ ngần ngại, cô Lý rơm rớm nước mắt nói :

- Cháu sợ lắm mẹ Tám ơi !

- Sợ chi ?

- Không hiểu răng cháu sợ cậu Bảy lắm. Từ khi thấy cậu Bảy lông lá đầy người rồi tiếng khóc kỳ lạ đó làm cháu sợ quá mẹ Tám ơi, vô mí cháu cho cháu đỡ sợ, chó mình cháu không dám vô. Nếu Cụ Bà quở cháu có lẽ cháu đành phải trốn mất, cháu lo quá mẹ Tám ơi ! Răng cậu Bảy lại có dáng điệu kỳ lạ đó rứa mẹ Tám ?

Mụ Tám Canh đành phải dỗ cô Lý và nói :

- Thôi để tui đưa cô Lý vô hỉ, cô Lý cứ bông lầy cậu Bảy cho bú cậu Bảy ngoan lắm mà. Trời sanh ra cậu Bảy kỳ rứa nhưng cậu Bảy hiền khô. Tiếng khóc của cậu Bảy tuy lớn nhưng nghe như tiếng chó tru vậy mà dỗ cậu Bảy cậu hết khóc là cười ngay. Cậu Bảy ngoan lắm mà. Trước kia chưa có cô Lý, tui trông nom cho cậu Bảy cho cậu Bảy ăn uống đó... Thôi để tui vô cho cậu Bảy nằm với cô Lý hỉ !

Cô Lý khẽ gật đầu nói :

- Dợ, trăm sự chi nhờ mợ cả, mợ Tám ơi... con khổ quá mà mợ Tám, con lo quá mà mợ Tám ơi...

Mụ Tám Canh mỉm cười đưa cô Lý vô buồng trở lại, mụ thấy cậu Bảy đang tru lên, chân tay đập thành thịch, phân và nước tiểu bắn tung tóe, mụ Tám Canh vội dỗ cậu Bảy :

- Trời ơi cậu Bảy, mụ Tám đây nè... Cậu Bảy không có người trông nom nên cậu Bảy khóc phải không ! Mụ Tám đây mà, mụ Tám bông cậu Bảy hỉ...

Cậu Bảy như biết có người vô cậu Bảy im lặng, mụ Tám dẫn cô Lý lại và nói :

- Cô Lý ra lấy chậu nước nóng cho tui để tui rửa lau cho cậu Bảy, trời ơi, cậu Bảy bậy cả ra tã, ra lót rồi... Cậu Bảy khóc mà eo ơi, thương cậu Bảy quá chừng... Cậu Bảy nín đi hỉ...

Cô Lý buồn rầu ra lấy chiếc chậu thau men xứ rót nước nóng pha cho vừa để lau, rửa cho cậu Bảy. Cô Lý bung chiếc chậu nước nóng vô, mụ Tám mới cởi trần cậu Bảy ra, cô Lý trông rõ ràng người cậu Bảy toàn lông đen nháy y như lông chó mực. Người cậu Bảy to con lắm chứ không nhỏ như những đứa bé khác cùng tháng cùng ngày sanh với cậu Bảy. Mụ Tám Canh rửa sạch những chỗ bẩn dính vào đám lông đen nháy trên mông trên bụng cậu Bảy. Mụ Tám lấy sà bông thơm để rửa cho cậu Bảy thật sạch rồi quần chặt tã lót mới lên người cậu Bảy, mụ Tám gọi cô Lý lại nói :

- Nè cô Lý trông tội quần tã lót cho cậu Bảy đó hỉ, cô Lý cũng phải quần như rửa kéo Cự Bà xuống thăm thấy để lộ những đám lông đen của cậu Bảy cự quờ đó...

Cậu Bảy tắm sạch sẽ rồi, cậu lại quơ tay tìm vú. Cậu lồng tay vào ngực mụ Tám, buồn buồn kéo tay cậu Bảy ra và nói :

- Cậu Bảy mi mi đi... Kia bàn tay cậu Bảy đi tìm mi mi đó...

Cậu Bảy vẫn quơ tay tìm vú. Cô Lý ghen ngào nghĩ đến đứa con của cô ở nhà có lẽ cũng đang tìm vú mẹ nhưng làm sao cho thấy vì cô Lý đang ở đây để cho cậu Bảy, con Cự thượng bú. Cô Lý bông lầy cậu Bảy rồi ngồi xuống bên giường vạch bên vú trái cho cậu Bảy bú cậu Bảy ừng ực thật khỏe. Cậu Bảy bú xong, cô Lý đặt cậu Bảy nằm xuống dỗ cậu Bảy ngủ...

Vì muốn cứu chồng khỏi cảnh lao tù, cô Lý phải nhẫn nhục ở lại nuôi cậu Bảy. Cậu Bảy với hôn danh là cậu Chó đã được cô Lý chăm sóc hết sức chu đáo sữa của cô Lý rấp hạp với cậu Chó nên cậu Chó rất mau lớn, Cự Bà tỏ ra vui mừng và chịu chuộng cô Lý. Hết những ngày trong dinh Cự Thượng có đám bạc là cô Lý được Cự Bà cho ít tiền trong số tiền sâu Cự Bà thu được. Ở trong nhà Cự Thượng chỉ có công việc chăm lo cho cậu Chó, cô Lý không phải sờ đến việc chi nặng nhọc vì Cự Bà cho rằng cô Lý làm việc nặng nhọc sữa sẽ xấu đi cậu Bảy bú không được mạnh, Cự Bà không bằng lòng. Ở trong nhà Cự Thượng được năm tháng, cô Lý nhớ con, nhớ gia đình nên cô Lý xin về quê thăm gia đình nhưng Cự Bà nhứt định không chịu. Cự Bà cho rằng cô Lý về quê sẽ cho con bú sữa tốt dành riêng cho cậu Chó làm cậu Chó mất nhiều sữa, vả lại người đi ở vú phải kiêng nhiều thứ nhứt là chuyện gần chồng, sữa sẽ xấu mà người ta gọi là sữa phạm phòng, cậu Bảy bú vào sanh bệnh, do đó Cự Thượng nhứt định cương quyết không cho cô Lý về quê thăm gia đình nên khi được Cự Bà cho biết không cho về, cô khóc thút thít thật đáng thương.

Cụ Bà thấy cô Lý khóc mới an ủi :

- Mày nhớ con mày tao cũng thương hại mày lắm nhưng còn con tao thì ai thương đây ? Thôi bây chừ mi gọi mẹ mi bỗng con lên đây cho con mi thăm mi rồi choa cho mi tiền mi giờ về cho con mi và mẹ mi. Mi đừng về nữa, cậu Bảy đang mền tay mền chân mi mà mi về thì khổ cho cậu nó đó hi...

- Đây choa cho mi 5đ00 mi giữ về cho con mi hi...

Cô Lý đành gạt nước mắt ở lại. Lòng thương con càng rạt rào, cô Lý đành phải nhờ người gửi tiền về quê cho con, và nhắn mẹ cô Lý bỗng con của cô lên cho cô chơi với con cho đỡ nhớ thương.

Vài ngày sau, cả thầy Lý và mẹ cô Lý bỗng thằng Hồng con trai cô Lý lên dinh Cụ Thượng thăm cô Lý.

Cụ Bà được tin mẹ và chồng cô Lý đưa lên thăm. Cụ gọi mụ Tám Canh lên nói :

- Răng cả chồng con Lý cũng lên đó hi !

Mụ Tám đáp :

- Dạ, mẹ chồng, chồng và con trai của cô Lý lên thăm cô nó. Trông thằng con trai cô nó gầy ốm quá, thưa Cụ Lớn người chồng coi bộ cũng được...

Cụ Bà cau mặt chửi :

- Tổ cha mi, tao hỏi chi đến chồng nó mà mi biểu được mi lại không được. Tao dặn mi hi Tám... Tao giao cho mi việc ni mi phải giữ cho kỹ, hễ có chuyện chi mi chết mới choa đó hi ?

Mụ Tám Canh không biết Cụ Bà dặn dò chi mà lại dọa nạt trước, mụ đâm ớn bèn hỏi :

- Bầm Cụ Lớn chuyện chi, xin Cụ Lớn cho con biết con có đảm đương được không ?

Cụ Bà vẫn còn sắc giận :

- Chuyện chi mô mà mi không đảm đương được... Tao có biểu mi lên rừng lấy sừng tê hay xuống biển mò ngọc trai mô mi sợ. Tao biểu cái ni hi ! Thằng chồng con Lý đến thăm nó, tao biểu mi phải làm cách răng giữa con Lý một nơi không cho vợ chồng hấn sấp lại gần nhau, tối đi ngủ mi biểu con Lý bỗng cậu Bảy vô ngủ chỗ ngang đó hi chỗ mi ngủ đó, rồi phải canh con Lý không cho hấn lại gần chồng hấn đó nhen mi biết không, cậu Bảy bú sữa của con Lý đã được, cậu Bảy mập mạp bây chừ để cho con Lý sấp lại chồng hấn là ngày mai cậu phải bú thứ sữa phải gió đó, sữa phạm phòng là cậu đau đó hi. Cậu mà đau mụ chết với choa...

Mụ Tám hoảng sợ, mụ làm cách răng mà canh cho được. Vả lại vợ chồng người ta xa cách hàng năm nay răng mà làm như rứa cho được. Tội chết, mụ Tám thù người ra chưa biết trả lời răng với phu nhân.

Phu nhân thấy mụ Tám đứng thù ra không trả lời bèn hỏi :

- Răng mụ có bằng lòng không ? Nếu mụ không canh chừng được thì choa gọi hấn lên bảo thằng cho hấn biết, tối ni chỉ có mẹ con Lý nằm ở trong ni thôi, còn thằng chồng hấn nằm ra ngoài...

Mụ Tám nghĩ, có lẽ làm như thế tiện hơn. Mụ thưa với phu nhân :

- Dạ, bầm để lát nữa, con biểu chồng cô Lý ra ngoài nằm tiện hơn, chớ mần răng mà con canh cho được...

Phu nhân gật đầu nói :

- Được rồi, lát nữa mi biểu hỉ !

- Dợ...

Mụ Tám Canh đi xuống nhà. Ở nhà ngang, cô Lý đang hú hí chơi với thằng con trai. Đã hơn một năm nay sanh con ra là đưa cho mẹ chồng nuôi, cô Lý lên trên dinh Cụ Thượng để nuôi cậu Chó. Sữa của cô đáng lẽ thằng con cô được hưởng thì nay cậu Chó bú. Cô Lý bỗng thằng nhỏ nhưng hấn không chịu, hấn nhìn cô Lý trừng trừng rồi xà sang phía bà nội hấn có lẽ thằng nhỏ không biết cô Lý là mẹ của hấn. Cô Lý buồn rầu kéo thằng nhỏ lại nói :

- Lại đây với mẹ Cu, ời chà mẹ thương con Cu lắm mà... Cu không nhớ mẹ à. Cu ngoan lắm...

Thằng Cu nghe mẹ nó nựng, nó nhìn mẹ nó rồi cũng quay đi, hấn gọi bà nội hấn :

- Bà... Bà...

Chồng cô Lý thấy con không theo vợ liền mắng con :

- Thằng Cu hư hỉ ! Mẹ con đó rằng con không theo mẹ con.

Cô Lý vạch vú cho thằng Cu coi và như :

- Lại đây mẹ cho ty hỉ Cu...

Thằng Cu lắc đầu vì từ thuở nhỏ, mới sanh đến giờ nó co được bú đôi vú của mẹ nó lần mô đâu mà hấn thiết. Hấn xà vào bà nó, ôm chặt lấy bà nó. Anh Lý cười :

- Hấn không thiết vú...

Cô Lý buồn đến ứa lệ nhìn con.

Từ trên chỗ cậu Bẩy nằm có tiếng khóc vang xuống, cô Lý vội vã đứng dậy nói :

- Cậu Bẩy dậy để con xuống với cậu Bẩy chút mẹ hỉ.

Cụ Bà hiền lành đáp :

- Ừ xuống coi rằng cậu khóc...

Cô Lý đi thẳng xuống chỗ cậu nằm. Anh Lý trông theo bóng dáng của vợ với cặp mắt thèm khát. Đã hơn một năm nay anh mới lại được gặp lại vợ anh, sau khi ở tù ra, vợ anh đã lên trên ni đi ở vú nuôi cậu Bẩy để cứu anh khỏi vòng lao lý, anh không được gặp vợ. Hôm ni nhân vợ anh ra nhấc lên, anh ta mang con vá theo mẹ già lên thăm vợ. Nhìn cô đẹp lộng hấn lên, anh không ngờ vợ anh lại đẹp như thế. Khi trước ở ruộng làm nhieu, suốt ngày ngoài đồng, vợ anh có nước da đen. Nay chỉ ở trong nhà, ăn uống sung sướng để nuôi cậu Bẩy, nước da của vợ anh trắng hồng hấn lên. Anh Lý nhìn kỹ vợ thấy hình như thứ chi của vợ anh cũng xinh, cũng đẹp cả. Từ bộ quần áo trắng nõn, chiếc vòng đeo tay rồi đôi vòng tay càng làm cho chị Lý đẹp ra. Đôi mắt chị Lý con hơi có đuôi, miệng cười duyên dáng, anh Lý tắc lưỡi sung sướng :

- Mẹ thằng Cu dạo ni mập ra lại trắng hấn lên, đẹp còn hơn hồi con gái.

Trước kia, hồi còn con gái, chị Lý nổi tiếng là đẹp. Chị Lý con gái ông Lý Cự, con nhà hào lý trong thôn. Còn anh Lý là con trai học hành có chút chữ, nhà cũng khá lại có tánh ăn chơi nên hai người yêu nhau rồi lấy nhau. Đôi bên cha mẹ anh Lý và chị Lý cũng là chỗ giao tình trước nên khi thấy hai người bằng lòng cho làm đám cưới ngay.

Lấy vợ được hai tháng thì anh Lý được làm Lý Trường. Anh chơi bời lắm nên đánh bạc thiếu tiền thuế, anh tổ chức ăn cướp thuế nhà ông Cai Tổng thì chẳng may bị bắt nên chị Lý mới sanh mà phải đi ở vú nuôi cậu Bầy, cô Lý có thai thì chồng bị bắt không có ai dưỡng thai. Cô Lý chạy vay mãi vẫn không mần răng chạy cho thầy Lý trắng án được. Thầy Lý bị giam ở lao Phủ Thừa gần một năm thì cô Lý sanh. Cô Lý chán nản, đau khổ vừa thương chồng, vừa thương con thì may có người mách giúp, đưa cô Lý lên dinh Cụ Thượng ở vú nuôi cậu Bầy để nhờ Cụ Thượng vận động cho anh Lý trắng án. Cụ Thượng đã cứu được anh Lý trắng án nhưng cô Lý lại phải ở trong dinh Cụ Thượng để trông nom hầu hạ con người khác. Cô Lý có gửi tiền về cho con. Nhiều lúc cô Lý nhớ con, nhớ mẹ, nhớ chồng cô chỉ ôm mặt khóc.

Hôm nay anh Lý đưa con và mẹ lên thăm vợ. Anh ta thấy vợ về trong dinh Cụ Thượng ăn mặc sung sướng trong nhà rất sang trọng khác hẳn lối ở trong làng nước động bùn lầy. Anh Lý thấy vợ đẹp lòng lấy hãnh lên. Anh lại thấy nhớ thương rạo rức trước sắc đẹp của vợ.

Cô Lý dỗ cậu Bầy, cô bồng cậu Bầy lên lòng rồi vạch vú cho cậu Bầy bú. Cậu Bầy bú chùn chụt, cô Lý vỗ về cậu Bầy. Cô nghĩ đến chồng cô, anh Lý đang ngồi ở nhà ngang bồng con với mẹ chồng. Cô Lý nghĩ đến những phút anh Lý và cô tha thiết bên nhau trong những đêm sáng lồng lộng, gió ngoài đồng thổi vì vút, anh chị đi tát nước đêm, ngồi bên nhau thủ thủ. Cô Lý nghĩ đến đêm tân hôn, sau một ngày vất vả nào lẽ tơ hồng, nào đi cho hai họ. Cái đêm mang đầy kỷ niệm của tuổi trẻ đó làm cô Lý đỏ mặt.

Mụ Tám Canh xuống nhà ngang chỉ thấy anh Lý ngồi bên con, còn bà mẹ chồng của cô Lý đang cho thằng bé ăn cơm, mụ hỏi :

- Cô Lý mô rồi hi !

Anh Lý ngơ ngác chỉ lên nhà ngang chỗ cậu Chó nằm nói :

- Dạ thưa bà nhà cháu lên nhà ngang chỗ cậu vừa khóc...

Mụ Tám Canh bèn gọi kẻ cả :

- Rứa hi ! Tối ni anh Lý định ở mô ?

Anh Lý không biết trả lời rằng nữa. Anh còn biết ở mô khi vợ anh làm ở đây, nuôi cậu Bầy trong dinh Cụ Thượng. Bà mẹ chồng chị Lý lễ phép thưa :

- Dạ thưa bà, mẹ con bà cháu tui định xin ở đây luôn rồi ngày mai hay một mẹ con bà cháu tui xin về.

Mụ Tám Canh khẽ thở dài :

- Cái nó mí khó đó hi... Cụ Bà không muốn anh Lý ở trong trại ni...

Anh Lý hốt hoảng đâm lo không hiểu vì rằng phu nhân lại ghét anh không cho anh ở trong trại. Anh Lý cuống lên hỏi :

- Răng, rứa bà, con còn biết chỗ mô để ở nữa ! Vì rằng Cụ Bà lại ghét con thưa bà ?

Mụ Tám Canh thương hại nói :

- Cụ Bà có ghét anh mô nhưng vì cụ kiêng không muốn cho anh ở trong ni gần chị Lý rồi sửa cho cậu bú hư, không tốt hi...

Bà mẹ chồng cô Lý gật đầu nói :

- Dạ điều đó cháu biết, dạ bẩm để cho cháu ở trong ni nhưng xin cho cháu ngủ riêng một nơi, chứ bây chừ ra ngoài cháu đâu biết chỗ mô để ở, khổ quá thằng cháu nhỏ ni đến với mẹ hần mà hần cũng không biết để theo, hần sợ mẹ hần khi mẹ hần đưa tay đòi bông hần...

Mụ Tám Canh nghĩ ngợi rồi nói :

- Tui nói thiệt, chú Lý ở chỗ mô cũng được, tui không ngăn cấm chú, chuyện chú nờ nằm mô cũng được hết hi, nhưng Cụ Bà cứ vì Cụ Bà sợ cậu Bẩy bú phải sữa phạm phòng, cậu đau, mất sức nên Cụ Bà biểu chú nờ ra ngoài ngủ...

Bây chừ bà đã nói rứa tui nghĩ hay là để chú nờ lên nằm với chú Cửu Mạnh ở nhà trên cũng được. Mấy anh em nằm chung với nhau cho vui còn thím Lý nằm dưới ni với bà, tui và cậu Bẩy, à cả thằng cháu nhỏ ni nữa...

Anh Lý nghe mụ Tám nói, có vẻ ngượng. Anh tần ngần không nói năng chi hết, Cửu Mạnh ngồi đó nghe mụ Tám Canh nói, bèn cười nói :

- Bà nờ thì biết chi chuyện nờ, tại chị Tám ni bày ra chứ chi nữa ! Vợ chồng người ta xa nhau hàng năm nay mới gặp ai mà chẳng có phút nhớ thương. Chị Tám ni ác dữ đa...

Mụ Tám Canh tức giận cầm cây chổi quét Cửu Mạnh rồi nói :

- Chú khốn nạn ni đừng đồ tiếng ác cho tui hi ! Tui cản ngăn chú thím nờ làm chi cho thêm tội...

Cửu Mạnh cười rộ :

- Lâu ni anh Đội không về thăm chị rồi chị ích kỷ, thấy thiên hạ hú hí chị ức chứ chi nữa. Tui lạ chi chị nữa, chị Tám ơi ! Chị ác chi dữ vậy ? Ai đòi mỡ treo mèo nhện đói răng được. Anh Lý ơi, anh mần cách răng nói với chị Tám ni là xong hết... Chị nờ thù đám vợ chồng khấn khít nhau lắm, chớ Cụ Bà mần răng biết chuyện quỷ nờ...

Mụ Tám Canh uất hận chửi thề :

- Cha tổ mi Mạnh ơi, mi đồ chi những chuyện ác nhon, thất đức rứa cho choa. Mi có dám lên trình với Cụ Bà không, choa dất mi lên choa hỏi ngay trước mặt Cụ Bà cho mi thấy. Cụ Bà đào mã ông, mã cha mi lên bây chừ đó hi...

Nói rồi mụ Tám quay sang phía anh Lý nói :

- Anh đừng nghe mồm miệng thằng khốn nạn ni hần chia rẽ vợ chồng người ta, hần đặt đủ điều đủ thứ. Rồi lần ni hần thấy, hần chết tổ mạ hần mí tui, tui lên trên dinh bẩm với Cụ Bà thì Cụ Bà đào xới tam đại nhà mi lên cho coi.

Cửu Mạnh vẫn cười khúc khích điệu cợt :

- Thôi mà, anh Lý có chi đó hỏi lộ cho chị Tám đi cho rồi trong trại ni mình chị Tám trông coi hết, anh

chị muốn yên thân đêm nay thì cứ hồi lộ chị Tám là xong ngay. Chị nó cũng nhớ anh Đội, đã trên một năm nay không về thăm chị nó, chị nó đang giận nên chị nó giận lây cả đến anh chị nữa ghen.

Mụ Tám cãi không lại miệng Cửu Mạnh, mụ uất cầm guốc liệng Cửu Mạnh chửi :

- Mồ cha thằng khốn nạn, mi gieo chi chuyện ác đức rủa mi, choa lên nhà trên bầm với Cụ Lớn thì mi chết mẹ mi ngay Cửu Mạnh ơi...

Cô Lý ngồi trên nhà ngang cho cậu Bảy bú, chị nghĩ miên man đến chồng, đến con, chị nhớ thương anh Lý. Chị khẽ thở dài nảo ruột, cậu Chó bú cho no rồi lim dim mắt ngủ...

Chị Lý đặt cậu Chó nằm trên nệm, đắp cho cậu Chó nằm ngủ chẵn gối hai bên cho cậu đỡ giật mình chị mới đi ra. Chị Lý hé mở cửa trông thấy anh Lý đứng thờ thần ngoài hiên. Anh Lý buồn rầu vì lời mụ Tám vừa nói. Đêm ni có lẽ anh Lý phải nằm chỗ khác, với vợ anh, dù là chồng anh vẫn không được bén mảng đến. Hơn năm trời xa cách lòng nhớ thương vợ rạo rức. Càng trông thấy chị Lý trắng nõn nước da đẹp lộng, đôi mắt đen nháy, miệng cười duyên dáng, anh Lý càng thấy yêu mến vợ hơn nữa, nhiều lúc ngồi nhìn vợ trân trân. Anh Lý so sánh chị Lý dưới ruộng làm quần quật suốt ngày sương nắng nôi nên nước da của chị Lý đỏ hồng thiếu hẳn màu trắng nõn nà, màu trắng say đắm. Anh ước mơ như hồi anh đang yêu chị Lý, chưa được cùng nhau nên duyên chồng vợ. Có những lúc cầm tay chị Lý, anh Lý đứng trân không biết nói rằng ra sao ! Trong khi anh thấy lòng anh rạo rức những nỗi nhớ thương, yêu mến người tình trẻ đẹp. Thời gian đầu trôi, anh Lý và chị Lý nên duyên chồng vợ. Sau đêm tân hôn vợ chồng đụng chạm anh lại càng thấy say mê người vợ trẻ đẹp anh càng thương yêu đậm đà hơn nữa. Vợ chồng anh Lý đã sống trong những giờ phút cực kỳ sung sướng mê ly của tình yêu chân thật...

Thế rồi, tai biến đến với anh, chỉ vì anh Lý thích chơi bởi cờ bạc đánh thua số thuế trong làng anh đành phải tổ chức ăn cướp thuế của thầy Cai Tổng. Tuy chuyện cướp chót lọt, anh đủ tiền trang trải số nợ thuế, nợ vạt thì chuyện đồ bể suýt anh phải ở tù. May lúc đó, vợ anh mới sanh. Cụ Thượng cần vú sữa nuôi cậu Bảy vợ anh Lý nhờ người giới thiệu vô hầu ở dinh Cụ Thượng nuôi cậu Chó để xin Cụ Thượng tha cho chồng chị về nuôi mẹ già và con dại. Cụ Bà đã cho chị Lý đi thử sữa, thấy sữa chị Lý đã cứu được chồng chị thoát vòng lao lý. Một năm trời trôi qua chị Lý ở trong trại của Cụ Thượng để nuôi cậu Chó. Chị Lý được Cụ Thượng thương mến, cho tiền luôn luôn nên chị Lý cũng đành dùm được một số tiền lớn. Chị Lý nhặn mẹ chồng, chồng và con lên để chị thăm hỏi và cho tiền.

Từ sáng đến giờ đã gần chiều, chị Lý quanh quẩn bên chồng, bên con và mẹ chồng chị chưa biết chuyện anh Lý không được ngủ trong trại vì sợ anh Lý với chị Lý làm chuyện vợ chồng, sữa không tốt cậu Chó sẽ bú phải sữa phạm phòng sinh bệnh. Do đó khi ló đầu ra thấy chồng chị Lý vậy chồng lên chỗ nuôi cậu Chó.

Anh Lý thấy vợ vậy ngần ngại không dám lên vì anh sợ mụ Tám trông thấy, anh Lý ngượng ngùng e lệ... Chị Lý vẫn vậy chồng rồi rít làm anh Lý cuống lên. Anh quay lại nhìn vào trong nhà ngang coi mụ Tám Canh đâu. Anh thấy mụ Tám Canh đang ngồi nói chuyện với mẹ anh. Cửu Mạnh đã đi đâu mất. Anh Lý đi vội lên nhà ngang rồi tọt vào chỗ vợ nuôi cậu Chó.

Chị Lý mở cửa đón anh Lý. Trống ngực đập thùm thụp phần bị xúc động khi gặp lại vợ nơi vắng vẻ, phần lo ngại mụ Tám biết. Chị Lý mỉm cười nhìn chồng duyên dáng, kéo tay chồng lại phía mình.

- Mình nhớ tui không ?

Anh Lý chỉ đáp gọn :

- Nhớ...

Vợ chồng anh Lý nhìn nhau trong ánh mắt thân yêu, anh Lý ôm vợ rồi khẽ nói :

- Tội ni tui ngủ ở ngoài...

Chị Lý ngạc nhiên quay lại hỏi chồng :

- Răng rứa... ?

- Cụ Bà biểu rứa...

- Cụ mô... ?

- Bà Tám đó !

- Mụ Tám Canh hỉ ! Răng mụ nớ biểu được mình ngủ ngoài ?

- Mụ nói Cụ Bà dạy rứa vì Cụ Lớn sợ, Cụ Lớn cũ...

Chị Lý khẽ thở dài, nước mắt trào ra. Chị nhớ thương chồng chị cảm động trước sự săn sóc của chồng. Chị Lý xà vào lòng chồng nhìn anh Lý... Anh kéo tay vợ ngồi dậy nói :

- Một năm rồi hỉ... Một năm vợ chồng mình xa nhau lẹ quá hỉ...

Chị Lý nghẹn ngào khóc :

- Tui nhớ mình quá, nhiều lúc tui nằm mơ thấy mình nhưng khi thức giấc thì chả có ai hết, tui khóc suốt đêm.

Anh Lý nghẹn ngào cúi xuống hôn vợ. Bàn tay triu mến của chị Lý xoa trên mặt anh Lý... Chị Lý nhìn ra ngoài thấy cánh cửa mở hé bèn bảo chồng :

- Mình ra khép cánh cửa lại... À thôi để tui khép cho mình không biết cài cửa lại bung ra ngay đó...

Chị Lý nhanh nhẹn nhào người xuống, chân chấm đất chị sỏ đôi guốc đi ra cửa khép chặt cánh cửa lại rồi đi vào lại. Anh Lý chắc bụng vì cánh cửa đã đóng, anh ôm vợ nhắc bổng lên.

Cậu Chó khẽ cựa mình, mở mắt nhìn. Cậu nhìn trân trân khi thấy chị Lý nằm bên anh Lý cậu vẫn nhìn mà không khóc. Chị Lý quay lại thấy cậu Chó đã dậy chị giục chồng :

- Lẹ lên mình, cậu Bầy dậy rồi...

Anh chồng cuống lên, anh Lý bèn lên nhìn vợ, còn chị Lý cũng vờ quay ra ôm lấy cậu Bầy rồi vẫy tay bảo anh Lý ghé tay gần chị để chị nói :

- Thôi mình xuống dưới nhà đi, không mụ Tám nghi lên bây chừ đó.

Anh Lý sượng sùng quay đi, anh rón rén bước ra khỏi phòng cậu Bầy nằm rồi khép chặt cửa lại.

Anh Lý vừa ra khỏi phòng cậu Bầy thì mụ Tám Canh đã gọi giật anh :

- Chú Lý à, chú ở mô ra đó... ?

Anh Lý ngượng ngượng, không biết trả lời rằng nữa. Anh chỉ vào phòng cậu Bầy rồi nói :

- Thừa bà tui ngồi chơi với cậu Bầy !

Mụ Tám Canh hỏi :

- Cậu Bầy ngủ hay thức, chị Lý đâu ?

Anh Lý đáp :

- Dạ, cậu Bầy thức, nhà tôi đang cho cậu Bầy bú...

- Rứa hả...

Nghe mụ Tám nói, anh Lý mừng rỡ, biết rằng câu chuyện giữa vợ chồng anh, mụ Tám không hay biết chi hết... Anh Lý đi lên nhà ngang với mẹ của anh và thằng con nhỏ chị Lý ôm cậu Bầy vào lòng, vạch vú cho cậu Bầy bú. Chị Lý khẽ vỗ vào người cậu Chó và dỗ cho cậu Chó nằm ngủ. Cậu Chó mở mắt nhìn chị Lý như có chuyện khác lạ. Cậu Chó mới ba tuổi nhưng cậu đã khôn lăm. Cậu Chó không nói được nhưng cậu lại nghe được, cậu biết người quanh cậu nói chi sở dĩ cậu Chó không nói được vì lưỡi của cậu ngắn quá cậu Chó cười rất duyên dáng. Tánh của cậu Chó từ thuở nhỏ khi nằm bú, tay bên kia cậu Chó vẫn hoạt động, sờ vú hoặc ôm chặt lấy chị Lý.

Cậu Chó bú chùn chup, tay cậu ôm lấy chị Lý. Chị Lý vỗ vào người cậu Bầy khẽ ru. Chị Lý mơ màng nghĩ đến chồng con. Bỗng chị giật mình tay kéo cậu Chó ra rồi nói :

- Bầy, cậu hư nhì !

Cậu Chó có vẻ không bằng lòng, cậu đạp hai chân để phản đối. Chị Lý đành phải ôm lấy cậu dỗ cậu Chó là con út cưng của Cụ Thượng nhứt là đôi với gia nhân bà cho rằng tất cả những nghiệp chương, oan khiên trong nhà Cụ Thượng đều dồn vào cậu Chó, để cậu Chó nhận hết cho các anh chị của cậu Chó, nên Cụ Bà rất chiều cậu Chó nhứt là mỗi khi nghĩ đến oan hồn của gã tài xế đã vì phu nhân mà mang mối hận lòng đành tự vận chết, phu nhân càng thương cậu Chó hơn nữa. Vì thương cậu Chó nên phu nhân càng quý chị Lý. Phu nhân biết việc ngăn cản không cho chồng chị Lý ở lại đêm là điều trái luật tự nhiên nhưng vì sức khỏe của cậu Chó cụ buộc phải làm như thế. Bởi vậy sau khi mụ Tám Canh xuống nhà dưới tìm mọi cách bảo anh Lý ra khỏi trại ngủ, phu nhân cứ hối hận mãi. Phu nhân thấy Cừ Mạnh đang lau chiếc xe nhà gọng kiếng vàng chóc bèn gọi :

- Cừ Mạnh...

Cừ Mạnh ngẩng đầu lên nghe tiếng Cụ Bà gọi bèn lật đặt đứng lên thưa :

- Dạ, bẩm Cụ Lớn...

Cụ Bà gật đầu :

- Mi xuống biểu mụ Tám Canh gọi chị Lý nuôi cậu Bầy lên trên ni choa biểu có việc cần hi !

Cừ Mạnh dợ một tiếng rồi đi thẳng xuống nhà ngang. Tánh Cừ Mạnh hay bông lơn nên hề gặp người như mụ Tám Canh là hần nói đùa hần trêu, Cừ Mạnh làm bộ nghiêm trang đi thẳng vào chỗ anh Lý ngồi chơi với con và mụ Tám Canh đang ngồi chơi bắt chấy chỗ mẹ anh Lý. Cừ Mạnh biết mụ Tám Canh đang cần ánh sáng để bắt chấy cho mẹ anh Lý nên hần đứng ngăn chặn ánh sáng. Mụ Tám Canh đang bắt chấy bỗng thấy sập bóng một người che mất ánh sáng từ phía ngoài chiếu vào. Mụ Tám Canh quay lại thấy Cừ Mạnh đang cười nham nhở. Mụ Tám Canh cau mặt hỏi :

- Mù hi chú ! Không thấy người ta đang bắt chấy à, rặng đứng sập bóng đó hi ?

Cừ Mạnh cười nói :

- Răng mù ! Ai biết mù bắt chấy...

Mụ Tám gắt :

- Rửa không mù hi...

Cửu Mành gật đầu :

- Ủ thì mù vậy. Nè mù Tám lên ngay trên nhà trên Cự Lớn đòi hi...

Mụ Tám cau mặt nhìn Cửu Mành :

- Nè đừng nói ỡm ờ đó hi !

- Tui nói thiệt đó, Cự Lớn vừa biểu tui xuống gọi mù đó... lên ngay Cự Lớn đòi, chắc có chuyện chi đó. À Cự Lớn còn dặn là phải gọi cả chị Lý lên nữa hi.

Nghe Cửu Mành nói đến chị Lý, mù Tám Canh mới tin là thật vội đứng dậy định xuống chỗ chị Lý đang cho cậu Bẫy bú nhưng rồi mù gọi anh Lý :

- Chú Lý hi, chú xuống gọi thím nó lên trên ni để rồi lên hầu Cự Bà, Cự Bà đòi đó hi...

Anh lật đặt đứng dậy xuống chỗ chị Lý đỡ cậu Bẫy để gọi chị Lý thì vừa lúc chị Lý đẩy cửa đi ra, chị Lý thấy chồng bèn cười lằng lơ hỏi :

- Mình đi mô đó...

Anh Lý đáp :

- Mình lên nhà ngang cho bà chi đó gọi, hình như Cự Lớn đòi mình đó...

Chị Lý lằng lơ nhìn chồng rồi bất ngờ đưa tay nắm lấy tay chồng bấm mạnh thiết tha :

- Nhớ mình quá hà...

Anh Lý nhìn vợ thương hại. Sự thật anh cũng nhớ chị Lý lắm, nhưng anh Lý có về nhà quê hơn chị Lý, anh không biết làm cách nào để cho chị Lý thấy mối tình nồng nàn của anh đối với chị. Anh nhìn vợ trong ánh mắt thèm khát của người chồng đã phải xa vợ hàng năm. Chị Lý đi lên nhà ngang với anh Lý. Anh Lý hỏi :

- Cậu Bẫy ngủ rồi hi...

- Rồi.

Cửu Mành đứng nhìn vợ chồng chị Lý đi lên nhà ngang, hần mỉm cười gọi mù Tám Canh nói :

- Nè chị Tám ơi... ra tui biểu chị Tám ơi...

Mụ Tám Canh tưởng chuyện chi chạy ra hỏi :

- Chi đó chú Cửu ?

Cửu Mành chỉ vợ chồng anh Lý rồi nói :

- Trông vợ chồng chị Lý đẹp đôi đó hỉ chị Tám ?

Mụ Tám Canh nguyệtch Cừ Mạnh :

- Chú ni răng mà hay để ý chuyện vợ chồng người ta rứa...

Cừ Mạnh cười nham nhở :

- Thì vợ chồng anh Lý đẹp đôi, tui nói đẹp đôi chứ răng nữa... Nhưng chị Tám ơi, đẹp đôi mà mần chi tới ni chị Tám được lệnh canh chừng không cho anh Lý đến bên chị Lý là chết một cửa tứ rồi.

Mụ Tám Canh đắm vào vai Cừ Mạnh nói :

- Chú ni lãnh nhách...

Cừ Mạnh cười nói :

- Thì rõ ràng như rứa răng là lãnh nhách, chị Tám có được lệnh cho anh Lý đến gần chị Lý không ?

Mụ Tám Canh cau mặt nói :

- Nè câm miệng đi, đừng nói mà chị Lý biết, chị nớ giận đó hỉ. Đó là lệnh của Cụ Bà mô phải của tui...

Cừ Mạnh làm bộ buồn rầu nói :

- Nhưng chị mần như rứa thì ác quá. Vợ chồng người ta cũng như vợ chồng chị mà chị Tám ơi. Hàng năm mới gặp lại nhau một lần, vợ chồng Ngâu một năm còn có tháng bảy để sụi sụi bên nhau, lý mô mà chị lại ác đức như rứa...

Khi đó chị Lý đã đặt cậu Bẫy xuống giường cho cậu Bẫy ngủ le te đi lên nhà ngang gặp mụ Tám Canh hỏi :

- Bà Tám chi rứa, bà gọi tui hỉ ?

- Ủ, cô Lý lên Cụ Lớn đòi... Đi cô Lý, thôi đừng đứng đây nữa thẳng khôn nạn ni ăn nói ồm ờ lảm...

Cừ Mạnh nhìn mụ Tám Canh lắc đầu nói :

- Trông chị Tám mập mạp phúc đức rứa mà răng chị ác rứa.

Mụ Tám quay lại xĩa xối vào mặt Cừ Mạnh :

- Nè không câm cái lỗ miệng chú, thì chú chết đó hỉ, tui méc với Cụ Lớn thì chú chết không kịp ngáp đó nghen...

Cừ Mạnh nghe mụ Tám dọa méc phu nhân, hấn có vẻ ngại liền nói :

- Tui nói chi mà chị định méc. Nè đừng có chơi cái trò đó hỉ, chị ác vừa vừa rứa...

Mụ Tám Canh cười :

- Suốt ngày chú chỉ nói nhảm...

Nói rồi mụ Tám quay lại cầm tay chị Lý nói :

- Thôi đi lên trên đó đi cô Lý...

Anh Lý đứng bên mái hiên nhìn theo dáng điệu vợ đi lên trên nhà phụ nhân ở. Anh Lý không hiểu phụ nhân định dạy chi nữa. Lúc này anh Lý đã biết ý phụ nhân không muốn anh ở lại trong trại vì sợ anh gần vợ làm hư sửa cho cậu Bầy bú nhưng bây chừ thì anh Lý cũng chả cần nữa.

Mụ Tám Canh đưa chị Lý lên hầu phụ nhân, vừa thấy chị Lý phụ nhân vội hỏi :

- Cậu Bầy ngủ rồi ?

Chị Lý lễ phép đáp :

- Dợ, bẩm Cụ Lớn, cậu bú no rồi ngủ...

- Ngoan hỉ... À nè Lý, răng hôm mô mẹ chồng của mi về...

Chị Lý đáp :

- Dạ bẩm ngày mai mẹ con và chồng con với cháu về...

- Rứa hỉ ? Tối ni Lý mi biểu chồng mi ra ngoài ngủ hỉ, choa cho vợ chồng và con mi 50đ00 đó là tiền choa thưởng cho mi đó hỉ. Mi biểu chồng mi ra ngoài mà ngủ hỉ. Trong trại ni choa kiêng thì mi biểu chồng mi chịu khó ra ngoài mà ngủ rồi sáng mai vô đưa mẹ chồng với con mi về...

Chị Lý có vẻ buồn khi nghe Cụ Lớn dạy, phải anh Lý ra ngoài ngủ chỗ khác. Chị Lý mân mê tà áo, mắt chị rung rung lệ buồn khổ. Phụ nhân có vẻ thương hại chị Lý nhưng vì phải giữ gìn sức khỏe cho cậu Bầy. Cụ Bà không thể để anh Lý trong vòng trại được, phụ nhân nhỏ nhẹ nói với chị Lý :

- Lý hỉ đó là choa muốn giữ sức khỏe của cậu Bầy nên mới phải biểu chồng mi ra ngoài nằm, mi nuôi cậu Bầy mi cũng muốn cho cậu Bầy mạnh khỏe hỉ, chớ cậu Bầy gầy ốm người ta cũng cười mi hỉ. Thôi bây chừ mi cầm lấy 50đ00 đây xuống nhà dưới đưa cho mẹ để mẹ mi lấy tiền tậu ruộng đất chi để rồi mi biểu thằng Lý ra ngoài ngủ cho yên tâm hỉ !

Chị Lý cầm lấy tiền rồi cúi người quay xuống nhà dưới. Thấy chị Lý đi rồi phụ nhân lại thấy thương chị Lý, phụ nhân biểu mụ Tám Canh rằng :

- Tám, mụ theo con Lý xuống coi hấn nói chuyện chi mí mẹ chồng và chồng hấn. Cũng tội nghiệp nhưng biết mần răng được. Choa biết con Lý buồn lắm. Thôi mi xuống an ủi hấn đi hỉ...

Mụ Tám Canh thưa rằng :

- Bẩm Cụ Lớn, lúc này con đã biểu mí anh Lý và mẹ của anh ta rồi...

Cụ Lớn vội hỏi :

- Rứa hỉ...

- Dợ, mẹ anh Lý biểu anh Lý ngủ ngoài cũng được nhưng anh Lý không quen ai hết. Vậy xin Cụ Lớn cho anh Lý nằm ngủ chung với chú Cừ Mạnh, còn chị Lý nằm với con và cậu Bầy...

Cụ Lớn suy nghĩ rồi nói :

- Thôi được rồi nhưng mụ cứ biểu hấn ra ngoài ngủ thì yên tâm hơn hỉ, nhưng nếu hấn không có chỗ ngủ

thì hãy cho hắn ngủ trong trại ni.

Mụ Tám Canh cười nói :

- Dạ, bẩm Cụ Lớn. Chị Lý sợ anh Lý ra ngủ ở ngoài rồi anh Lý đi chơi bỏ chị Lý, chị Lý có vẻ buồn là rứa...

Phu nhân gật đầu nói :

- Rứa hỉ... Ừ phải lắm, thằng Lý ni cũng là đứa chơi bời nên hắn mới bị tù khi hắn đang làm Lý Trưởng và con vợ hắn mới phải mần cho mình hỉ con Lý sợ là phải... Rứa thì thôi. Mụ cứ cho thằng Lý nằm trong trại nhưng đừng để cho chúng nó xấp lại gần nhau hỉ... Minh không độc chi mô nhưng vì phải giữ sức khỏe cho cậu Bảy, sữa của cô Lý đang tốt hể có chồng gần nó là sữa hư ngay, chắc mi cũng biết nhiều đứa nhỏ bị đau chết vì sữa phạm phòng đó hỉ. Mi phải chịu trách nhiệm về chuyện đó hỉ mụ Tám...

Mụ Tám đành phải nhận cái trách nhiệm chẳng đẹp này :

- Dợ...

Phu nhân gật đầu nói :

- Thôi rứa, mi xuống dưới nhà đi không thằng Lý lại đi khỏi trại tội nghiệp cho con Lý...

Mụ Tám Canh lật đật đi xuống nhà dưới...

Trong căn nhà rộng chị Lý đang ôm con ngồi bên cạnh mẹ chồng, con và anh Lý ngồi hút thuốc và nói chuyện với Cửu Mạnh. Anh Lý thấy Cửu Mạnh đi lính lệ hầu trong tư dinh của Cụ Thượng có vẻ nhàn hạ nên anh gạ chuyện để hỏi cách xin vô lính lệ như Cửu Mạnh.

Mụ Tám Canh vội vã đi xuống thấy chị Lý đang ngồi ôm con bèn nói :

- Thôi xong rồi, Cụ Bà bằng lòng cho nằm trong trại nhưng anh Lý phải nằm với chú Cửu Mạnh đó hỉ...

Cửu Mạnh nhìn trôn mụ Tám Canh rồi hỏi :

- Trời răng, anh Lý lại nằm chung mí tui... Mụ ni nói lộn xộn quá hỉ... Anh Lý đến đây đâu phải để nằm chung mí tui. Nằm mí tui anh Lý răng chịu được ? Còn chị Lý nằm mô ?

Mụ Tám Canh nguýt Cửu Mạnh nói :

- Thằng mắc dịch ni lúc mô cũng diều... Cụ Lớn biểu rứa Cụ Lớn thương hại anh Lý bây chừ ra ngoài ngủ, biết chỗ mô mà ngủ nên Cụ Lớn cho ngủ trong trại nên không cho vợ chồng anh Lý ngủ chung, bắt anh phải ngủ chung mí chú...

Cửu Mạnh vẫn giữ giọng đùa cợt :

- Rứa tui phải canh anh Lý hỉ ?

Mụ Tám Canh đánh lên vai Cửu Mạnh rồi nói :

- Ai biểu chú canh... Chú chỉ việc cho anh Lý nằm chung là được rồi, không nói lời thôi chi nữa...

Cửu Mạnh cười hời hợt mồm :

- Rửa đêm nay anh Lý đi mô tui không biết đó ghen...

Mụ Tám Canh lắc đầu :

- Thằng khốn nạn mắc dịch ni định đùa vừa rửa...

Nghe mụ Tám Canh nói Cụ Lớn cho ngủ trong trại anh Lý mừng rỡ :

- Dợ, được tui ngủ với chú Cừ cũng được chứ, bây chừ ngủ ngoài tui mãn răng biết chỗ mô mà ngủ...

Chị Lý ngượng ngịu ôm con ngồi bên mẹ chồng im lặng, Cừ Mạnh nhìn chị Lý xinh đẹp đôi má ửng hồng, đôi môi tươi thắm cười nói :

- Chị Lý nè...

Chị Lý quay lại hỏi :

- Chi đó chú Cừ ?

Cừ Mạnh chỉ mụ Tám Canh rồi nói :

- Tui nói thiệt chị hỉ, mọi việc đều do mụ Tám ni bày đặt hết chứ Cụ Lớn răng biết được chuyện nọ tề. Bây chừ chị muốn chi thì cứ nói mí mụ Tám là xong hết...

Chị Lý lắc đầu nói :

- Thôi tui chả muốn chi hết, anh Lý nhà tui nằm với chú là được rồi...

Mụ Tám Canh thích thú nói :

- Thấy chưa, tiên sư thằng khốn nạn mi có nghe mẹ mi nói không ? Thằng mắc dịch lắm chuyện lắm... Mọi việc là do Cụ Lớn định hết, choa biết chi mô mà mi cứ gieo tiếng ác cho choa, may mà chị Lý mí anh Lý là người biết điều chớ như mồm miệng mi thì răng mà không biết mất lòng. Thật răng trời không đánh chết những thứ mắc dịch như Cừ Mạnh ni cho xong...

Cừ Mạnh cười hô hô :

- Trời đánh chi tui... Tui có chia rẽ vợ chồng người ta mô ? Tui có bắt vợ chồng người ta xa nhau mô ? Tui là thằng lúc mô cũng mãn vợ chồng người ta xấp lại gần nhau cho vui vẻ cả... Mụ mới là người đáng bị thiên lôi đã đó hỉ...

Mụ Tám Canh biết khó mà cãi lại với Cừ Mạnh mụ vớ cây phết trần định quất Cừ Mạnh thì Cừ Mạnh nhanh chân đã nhảy tới nắm lấy cây phết trần trên tay, mụ Tám cuống lên hoa cây roi mà không đánh được Cừ Mạnh, Cừ Mạnh cười thích thú nói :

- Chà răng mà mụ dữ rửa mụ Tám, hèn chi thầy Đới khiếp mụ là phải, bây chừ thầy Đới đang hú hí mí bà trẻ để mụ trợ trợ ở đây là phải rồi... Thật đánh đùa mụ hỉ...

Mụ Tám cười đăm Cừ Mạnh thùm thụp, Cừ Mạnh đẩy mụ Tám ngã xuống giường rồi đâm đầu chạy...

Trời bắt đầu chạng vạng, đèn điện đã bật... Cậu Bẩy nằm trong buồng đã thức dậy, tru lên gọi chị Lý. Chị Lý hốt hoảng chạy lên buồng cậu Bẩy nằm để bông cậu Bẩy. Cừ Mạnh xuống nhà dưới vẫy anh Lý ra nói :

- Lát nữa anh Lý lên buồng tui mà nằm hi... Anh cứ nằm đó, tui đi về Vĩ Dạ một lát rồi vô...

Anh Lý gật đầu đáp :

- Dợ...

Mụ Tám Canh được giao phó nhiệm vụ canh chừng anh chị Lý mụ Tám phải ngủ chung mớ chị Lý.

Vợ chồng anh Lý làm bộ như không cần thiết chi đến chuyện vô vậ ban chiều chị Lý và anh Lý đã gặp nhau trong buồng cậu Bảy, sự yêu đương đã khấn khít mà mụ Tám cũng như Cửu Mạnh không hay biết... Do đó, bây chừ gần đến lúc đi ngủ anh Lý đành hoảng lên căn nhà dành cho Cửu Mạnh ngủ để nằm...

Trời cuối tháng kể mười một âm lịch, Huế rét cóng mưa phùn tầm tã.

Chị Lý bận chiếc áo bông ngắn ngồi bên chiếc lò sưởi nói chuyện với mẹ chồng và mụ Tám Canh, anh Lý cũng ngồi bên vợ, căn phòng mụ Tám Canh và chị Lý nằm bên còn phòng của cậu Bảy tức cậu Chó nằm, chị Lý đã cho cậu Chó ăn và bú no, ru cậu Chó ngủ, đắp chăn căng mùng cẩn thận rồi chị Lý mới sang bên phòng mụ Tám Canh ngồi nói chuyện. Thỉnh thoảng cậu Chó cựa mình lên tiếng là chị Lý lại phải vội sang nằm dỗ dành cậu Chó nằm im, cậu Chó quen hơi, ngủ yên chị Lý lại sang bên phòng mụ Tám Canh ngồi sưởi để nói chuyện với mẹ chồng bông con trai của chị.

Trời đã về khuya, bốn bề vắng lạnh, mụ Tám Canh đã bắt đầu ngáp ngủ nên mụ giục anh Lý :

- Bây chừ anh Lý vô buồng chú Cửu Mạnh mà nghỉ đi...

Anh Lý ngượng ngịu đáp :

- Anh Cửu dặn tui ở đây chờ, anh ra ngoài về rồi mới lên ngủ...

Mụ Tám Canh cau mặt nói :

- Mần răng anh chờ được thằng khốn nạn đó, hấn đi với mèo của hấn mà, có đêm hấn không về ngủ nữa hi. Thôi anh lên phòng của hấn mà ngủ trước đi...

Chị Lý nhìn chồng rồi nói :

- Mình có biết buồng của chú Cửu Mạnh không ?

Anh Lý lắc đầu :

- Mô biết...

Chị Lý cười nói :

- Rửa đẽ tui đưa mình lên đó mà ngủ, chờ chú Cửu đến khi mô chú về, chú lang bang lắm hi...

Mụ Tám Canh gật đầu đồng ý :

- Ủi thiêm Lý đưa chú nớ lên rồi xuống đây ngủ với tui cho vui...

Chị đứng dậy đi trước, anh Lý theo sau về buồng của Cửu Mạnh. Căn buồng Cửu Mạnh ở trại ni nơi dành cho đám gia nhân nằm. Vì Cửu Mạnh ở hầu Cụ Thượng đã lâu nên chú dành được căn phòng khang trang. Tuy là lính lệ kéo xe nhà hầu Cụ Thượng nhưng chú Cửu Mạnh sửa soạn ra phết, chú chải chuốt bận áo trắng tinh, thắt giây lưng nhiều điều để chú chiêm gái. Chú Cửu có hàng chục cô gái mê chú, nào

cô bán đậu hũ, cô bán chè, cô đi ở mướn đều say mê chú Cửu. Có nhiều khi chú Cửu làm các cô ghen đánh nhau dầy vô chú đủ điều mần Cửu Mạnh phải trốn trong trại hàng tuần không dám ra...

Chị Lý đưa anh Lý vô buồng chú Cửu Mạnh rồi, chị rũ chiếu, trải giường cho anh Lý nằm. Anh Lý thấy trong buồng vắng vẻ chỉ còn có anh và chị Lý vợ anh mà thôi, nên lúc này anh lợi dụng hoàn cảnh như anh đã lợi dụng lúc ban chiều dưới phòng cậu Chó.

Anh Lý nắm lấy tay vợ hỏi :

- Mình nằm ở mô ?

Chị Lý nhìn chồng bằng cặp mắt lẳng lơ đáp :

- Dưới phòng mụ Tám đó...

Anh Lý lắc đầu đáp :

- Nằm chi ác ôn rứa... Răng mình không nằm bên phòng cậu Bảy...

Chị Lý đáp :

- Nằm bên phòng cậu Bảy là khi mô cậu Bảy khóc chứ...

Anh Lý ôm lấy vợ định nựng thì chị Lý đã đẩy tay anh Lý ra nói :

- Ê người ta thấy đó hi...Mần chi mà nóng rứa, ban chiều rồi mà mình.

Anh Lý rầu rĩ :

- Anh nhớ mình quá...

Chị Lý chưa xót đáp :

- Em cũng rứa nhưng hoàn cảnh của mình răng được...

- Ở đây không có ai biết...

- Lỡ chú Cửu về thì răng ?

- Biết lúc mô chú về mà lo...

- Còn mụ Tám thấy lâu mụ mò lên đó hi... Thôi để lúc khác.

Anh Lý đành buông vợ ra rồi nói :

- Đêm ni anh xuống chỗ cậu Bảy hi...

Chị Lý hỏi :

- Xuống răng, em nằm bên mụ Tám mà...

- Thì khi cậu Bảy khóc em cũng sang dỗ cậu Bảy chứ... Anh nằm bên nó mí em...

Chị Lý lắc đầu nhìn chồng thương hại :

- Không được mô, có khi mụ Tám nghe tiếng cậu Bảy khóc, mí cầm đèn sang cho em vô dỗ cậu Bảy, mụ thấy thì phiền lắm hỉ, Cụ Bà bắt kiêng mà...

Anh Lý gay gắt :

- Kiêng chi chỗ vợ chồng mà kiêng...

- Cụ Bà sợ cậu Bảy bú phải sữa phạm phòng mới bắt mình kiêng...

Anh Lý khẽ thở dài nói :

- Nhưng anh nhớ mình quá hỉ...

Chị Lý thương hại chồng nhưng không còn biết cách nào nữa.

- Biết rằng được, người ta bắt kiêng mà... Và lại chiều ni em đã chịu mình rồi hỉ...

Anh Lý bẽn lẽn vì quả anh quá tham lam. Chị Lý thấy chồng lặng thinh bẽn lẽn nói :

- Thôi mình chịu khó chút hỉ... Ngày mai mình còn ở đây mà...

Anh Lý chán nản :

- Mai rồi cũng như ri chứ chi nữa...

Chị Lý cười nói :

- Thì mình chịu khó chút rồi em liệu mà... Em cũng nhớ mình lắm chứ riêng chi mình...

Anh Lý thở dài đành bỏ vợ ra. Chị Lý đứng dậy nói :

- Thôi em về mình hỉ...

Anh Lý vẫn tiếc rẻ :

- Về chi vội rứa, đứng đây chút nữa...

- Thôi mà mình lỡ mụ Tám thấy lâu mà tới thì rặng...

- Tới thì rặng, anh và mình ngồi như ri chớ mần chi mô mà sợ...

Chị đành phải ngồi nán lại với chồng. Bỗng từ buồng cậu Bảy vọng ra tiếng khóc ré của cậu Bảy chị Lý vội vàng đứng dậy nói :

- Thôi em về hỉ, cậu Bảy dậy rồi đó...

Không đợi anh Lý trả lời chị Lý chạy vội ra khỏi buồng, thì vừa lúc đó Cửu Mạnh đi vô, hai người đụng chạm nhau, chị Lý hốt hoảng hỏi :

- Ai ?

Cửu Mạnh ôm đầu lau nhàu :

- Đi mô mà vội rửa bà nội ơi, đừng vào mặt người ta rồi nè...

Chị Lý cười nói :

- Anh Cửu đó hi trời ơi, cậu Bảy khóc, tui đi vội lên bông cậu Bảy...

- Anh Lý mô ?

Nghe Cửu Mạnh hỏi anh Lý đáp :

- Tui đây anh Cửu...

Cửu Mạnh cười nói :

- Chà anh chị ở trong buồng tui hi chết cha xui quá mạng đó ghen...

Anh Lý cuống lên không nói năng nữa. Chị Lý chạy vội lên buồng cậu Bảy giữa lúc mẹ Tám từ trong nhà đi ra định gọi chị Lý nhưng khi thấy chị Lý đi xuống, mẹ Tám bèn bảo :

- Cậu Bảy khóc đó cô Lý ơi, làm chi trên nó mà lâu rửa...

Chị Lý cười không trả lời đi thẳng vô buồng cậu Bảy, ôm cậu dỗ dành :

- À ơi, cậu Bảy ngủ đi hi... Lý đây nè cậu Bảy bú tí hi...

Chị Lý vạch vú cho cậu Bảy bú, cậu Bảy bú ừng ực, tay ôm ngang hông chị Lý, cậu Bảy nằm thẳng cẳng bú một cách ngon lành. Cậu Bảy bú cho no là lim dim mắt ngủ...

Chị Lý ôm cậu Bảy trong lòng dỗ cho cậu Bảy ngủ say mới đặt cậu Bảy nằm trên chiếc đệm bông xung quanh có chấn chiên. Trời mùa đông gió lạnh mưa phùn thật là buồn tẻ tái, chị Lý ôm cậu Bảy trong lòng mà dạ nao nao nhớ đến người chồng đang nằm cách chị chẳng bao xa...

Chị Lý nhớ thương rộn ràng nên chị nằm xuống bên cậu Bảy tay vắt ngang người cậu Bảy cho cậu Bảy nằm yên.

Trời càng về khuya ánh đèn trong phòng cậu Bảy chiếu sáng làm chị Lý chói mắt, chị quơ tay sờ chiếc ống bấm tắt điện. Trong phòng tối mù. Chị Lý đắp chăn lên người hơi chiếc len tỏa ấm khắp người chị Lý, chị Lý thiu thiu ngủ rồi ngủ quên lúc mô không biết.

Chị Lý đang ngủ say bỗng có bàn tay là trên người chị. Chị Lý khẽ giật mình đưa tay nắm lấy bàn tay giá lạnh rồi chị lại ngủ. Trong giấc ngủ chị Lý mang biết bao nhớ thương...

Chị Lý tưởng chồng khẽ hỏi :

- Mình xuống đây màn chi ? Mẹ Tám biết thì rằng ?

Gã đàn ông không nói năng chi hết. Chị cho rằng người chồng xa cách của chị vì quá nhớ thương chị mà làm liều nhưng đến khi gã nhào lên chị Lý hốt hoảng hỏi :

- Anh là ai ?

Gã đàn ông vội đáp :

- Em, anh Lý đây.

- Ai ?

- Cữu Mạnh...

- Chú Cữu, chú màn chi lạ rứa tôi la lên đó hỉ...

Cữu Mạnh đáp liêu :

- Em la lên thì em xấu mô phải anh, chồng em biết, chồng em cứ nghi em thì răng... Rồi còn mạ chồng em nữa, còn em nữa...

Câu dọa của Cữu Mạnh làm chị Lý đâm hoảng, chị Lý khẽ thờ dài trách :

- Anh bức tui quá anh Cữu...

- Anh yêu em mà Lý...

Chị Lý khẽ thờ dài... Chị Lý không còn biết nói năng ra sao nữa bỗng cậu Bảy cự mình chị đẩy Cữu Mạnh ra quay lại với cậu Bảy, Cữu Mạnh lén lút rút êm, chị Lý nằm ôm lấy cậu Bảy...

Trong khi ấy anh Lý vẫn nằm trong căn phòng của Cữu Mạnh chiếc chăn chiên dày ấm làm anh thích thú, êm ấm hơn những chiếc chăn dưới quê anh. Anh Lý nằm yên chỗ rồi, trời rét quá thành ra anh chỉ nằm nghĩ đến chị Lý mà không muốn xuống dưới đất. Anh Lý ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Mãi đến khi anh nghe như tiếng động anh mở mắt dậy thì ra Cữu Mạnh đang thay quần áo... Anh Lý vội hỏi :

- Chú Cữu chưa đi ngủ hỉ... Chú đi chơi đến lúc nì mới về đó hỉ ? Mấy giờ rồi chú Cữu ?

Cữu Mạnh cười đáp :

- Mười một giờ khuya rồi... Anh ngủ đã lâu chưa ?

Anh Lý đáp :

- Lâu rồi... Tui thức chờ anh về không thấy, nằm ấm chỗ ngủ thiếp đi...

Cữu Mạnh cười nói :

- Sướng hỉ... Nằm xuống là ngủ ngay được, anh nì sung sướng thiệt hỉ... Răng anh không xuống mí chị Lý...

Nghe Cữu Mạnh hỏi anh Lý khẽ thờ dài :

- Cự Lớn kiêng...

Cữu Mạnh làm bộ thương hại anh nói :

- Tội chưa, mỡ treo mèo nhịn đôi... Ừ cũng đừng nên xuống anh Lý à, mụ Tám Canh hay hót lắm đó hỉ... Anh xuống lằng nhằng có khi mụ Tám tâu với Cự Bà thì phiền lắm đó hỉ...

Anh Lý lặng thinh không nói. Anh nằm xích vào bên trong dành chỗ Cữu Mạnh nằm. Cữu Mạnh thay quần áo ngủ rồi chải tóc trước khi ngủ hấn còn bơm chút nước bông thơm phưng phức làm anh Lý phát thèm.

- Chà anh Cửu bơm nước bông chi mà thơm rứa...

Cửu Mạnh hãnh diện đáp :

- Bơm chút ngủ cho khỏe...

Cửu Mạnh lên giường bên anh Lý, gã lính lệ khôn vặt. Hắn định chèn bên trong, nếu anh Lý có nhớ thương vợ cũng không dám trèo qua người hắn mà đi, hắn đã biết, Cửu Mạnh có vẻ đặc ý vì lối khôn vặt của hắn. Anh Lý nằm nghĩ đến người vợ xinh đẹp đang nằm phía nhà dưới cũng mong chờ anh. Anh Lý không ngờ gã lính lệ Cửu Mạnh đều cáng đã thay anh rồi. Người đàn bà dễ bị quyến rũ trong phút nhẹ lòng là tất cả đều trôi qua dễ dàng. Chị Lý ở trong tình trạng đó.

Cửu Mạnh và anh Lý nằm ngủ cho đến sáng... Trời đã sáng rõ, anh Lý và Cửu Mạnh đã dậy nhưng vì trời lạnh buốt, mưa dầm ướt sũng mọi người đều ru rú trong nhà. Cậu Bảy vẫn còn nằm trong chăn. Chị Lý cho cậu Bảy bú, xi cho cậu Bảy làm công việc tiêu hóa xong thì chị đỡ cho cậu Bảy nằm yên chỗ, chị đi xuống nhà dưới anh Lý và Cửu Mạnh ngồi quanh bếp lửa để sưởi.

Chị Lý vừa xà đầu vô trong thấy Cửu Mạnh, chị bẽn lẽn. Nào ngờ Cửu Mạnh vẫn tro trên gọi chị Lý lại :

- Chị Lý anh Lý ngồi ni nè...

Chị Lý mỉm cười gật đầu. Anh Lý nhìn theo vợ cũng chỉ mỉm cười. Cửu Mạnh đệm thêm :

- Thì vô trong ni cho anh Lý coi mặt một tý không được răng mà ác rứa, vợ chồng người ta làm như vợ chồng Ngâu hi...

Mụ Tám Canh vừa thức dậy nghe tiếng Cửu Mạnh nói, mụ đã lên tiếng chửi :

- Nói chi đó chú Cửu ? Chi bép xép miệng vừa rứa không tui lên méc Cụ Lớn, Cụ Lớn cắt lưỡi chú đó hi ? Chú biểu ai ác ?

Cửu Mạnh biết mình lỡ lời, cười khanh khách nói :

- Chi mô, ai chi ? Mụ Tám cũng lắm chuyện lắm hi, tui nói chi mà mụ định méc...

Mụ Tám Canh hỏi :

- Đứa mô nói thiên hạ ác ? Chú định nói Cụ Lớn phải không ?

Cửu Mạnh cuống lên :

- Nè chị Tám ơi, đừng ác khẩu đồ vạ cho thiên hạ, tui nói :

Mụ Tám Canh cười cướp lời :

- Mí ai thì tui còn giữ đức lại cho con cháu, chứ với chú thì thôi rồi hết phúc đức. Giữ phúc đức mí chú mần chi cho thêm tồn thọ hi...

Cửu Mạnh cười nói :

- Nói như chị rứa thì hết rồi, tôi cũng đến vái trời mi chị thôi chị Tám ôi... Một khi chị đã phúc đức rồi thì tui còn nói năng răng được nữa...

Mụ Tám cười một cách đặc ý... Mụ từ trên giường xuống đất, đưa chân sò đôi guốc lẹp kẹp đi ra mắc áo

lấy chiếc áo cánh bông hai tay mụ xoa vào nhau cho ấm. Thằng Cu con trai chị Lý nằm dưới nhà nó cũng đã mở mắt dậy. Nó lồm cồm bò dậy nhưng mắt hấn vẫn nhắm. Ghèn đóng cả hai con mắt của thằng Cu. Bà mụ chồng chị Lý thấy cháu nội đã dậy ôm lấy cháu khề nói :

- Ngồi xích vô đây con, trời rét quá hi...

Chị Lý đi vào chỗ con trai và mụ chồng ngồi, thấy thằng Cu ghèn đóng chặt mí mắt bèn bồng lấy con nựng :

- Con ra đây mụ rửa mắt con hi...

Thằng Cu đẩy tay mụ nó, rồi quay lại ôm chặt lấy bà nội của hấn gọi :

- Nội hi, con không đi mô... Nội rửa mặt cho con hi...

Mẹ chồng chị Lý thương con dâu muốn đỡ cho cháu nội biết chị Lý là mẹ của nó nên bà đỡ cháu nói :

- Cu ra mụ Cự rửa mặt cho hi ! Mẹ Cự thương Cu mà...

Thằng Cu lắc đầu nguây nguây :

- Không, Cu ngồi đây mí nội hi. Cu không đi mí cô nớ...

Thằng Cu vẫn gọi chị Lý bằng cô vì từ ngày sanh nó ra, bố nó ở tù, mẹ nó chị Lý phải đi ở đợ, làm vú nuôi cậu Bảy, bố nó cho bà nội nó nuôi nên nó chỉ biết bà nội nó chứ đâu có biết mụ nó. Vì không biết mụ nó thằng Cu ôm chặt lấy bà nội, chị Lý đành phải nói :

- Thôi mẹ bế thằng Cu xuống rửa mặt cho hấn. Con đi lấy nước nóng bỏ vô tí muối và trầu không rồi mụ rửa mặt cho hấn hi... Thằng Cu đau mắt đó mụ à, mắt hấn ghèn bịt kín cả rồi... Phải vỗ nước lên mắt nó thì ghèn mới nhả ra, gỡ mới được, không đau nó đó mụ à...

Bà mẹ chồng chị Lý có vẻ thương con dâu, bà nói :

- Ủi mụ thằng Cu lấy nước nóng, bỏ chút muối vô và vò lá trầu không để mụ rửa mặt cho thằng Cu...

Anh Lý ngồi nhà bên nghe vợ và mụ anh nói chuyện bèn đứng dậy định sang chỗ mụ anh nằm thì Cừu Mạnh đã ngăn lại nói :

- Sang bên nớ mần chi lữ Cự Bà thấy, Cự Lớn lại tưởng anh nằm bên nớ thì phiền lắm đó hi...

Anh Lý đâm hoảng ngừng lại, Cừu Mạnh đã cầm tay anh Lý kéo ngồi xuống và nói :

- Thì ngồi xuống đây cho nó ấm, để chị ấy cho thằng nhỏ rửa mặt đã...

Anh Lý cười nói :

- Ngồi bên lò sưởi như thế ni lát nữa ra ngoài rét cóng lăm rồi lười không muốn đi đâu nữa...

Cừu Mạnh cười lạt nói :

- Anh đến thăm chị Lý chớ có phải đến nơi ni để mần ăn mô mà anh cần phải ra ngoài nớ...

Anh Lý đành phải ngồi bên bếp lửa...

Trời rét ở Huế rét buốt lại thường có mưa dầm ướt át. Gió lạnh như xoáy vào thịt da. Chị Lý như có vẻ ngượng với chồng, thẹn với Cửu Mạnh nên chị xuống nhà ngang thăm mẹ chồng và con xong chị lại về chỗ cậu Bảy nằm... Trời đã sáng rõ, Cửu Mạnh đứng dậy vươn vai rồi nói :

- Trời lạnh quá, đang ngồi bên bếp lửa ấm chả muốn đi mô cả, giờ lại phải lấy xe ra rước Cụ Lớn đi mần...

Cửu Mạnh ra ngoài sân lấy chậu thau múc nước rửa mặt. Mụ Tám Canh cầm ấm nước sôi le te đi lên nhà trên Cửu Mạnh bèn hỏi :

- Chị Tám, Cụ Lớn dậy chưa ?

Mụ Tám Canh gật đầu đáp :

- Rồi Cụ Ông, Cụ Bà đang uống trà tàu, chú sửa soạn xe ra thì vừa...

- Trời lạnh quá rét cóng cả tay... Ngại quá chừng chị Tám...

Mụ Tám nguýt Cửu Mạnh :

- Con trai chi mà yếu rứa. Trời ni mà kêu là lạnh. Chú chạy một quãng là hết lạnh ngay...

Cửu Mạnh cười nói :

- Chị bận áo bông như rứa mần chi mà lạnh. Trời mưa dầm gió lạnh, đường trơn thấy mờ. Chạy xe không khéo ngã nữa à...

Trên nhà, Cụ Ông và Cụ Bà co ro trong bộ quần áo len dày ngoài phủ áo bông ngời xấp chân bằng tròn trên sắp gụ để uống trà tàu. Cụ Bà và Cụ Ông đều có bông ắp riêng ủ trong người cho có hơi nóng. Dưới đất chiếc lò nấu nước đầy than hồng. Siêu nước sôi vẫn đặt trên lò lửa. Mụ Tám đưa nước lên chuyển vô ấm nước sôi. Hơi trà tàu bốc lên thơm phức. Mỗi sáng Cụ Thượng uống trà tàu trước khi đi mần. Hai cụ ghiền trà tàu nên trà tàu của hai cụ uống thường là thứ trà thượng hảo hạng được mấy chú thương đưa đến biếu. Cụ Thượng năm độ gần 50 tuổi còn Cụ Bà mới 42 tuổi, đáng điệu của hai cụ vẫn còn nhiều hào khí nét mặt Cụ Thượng Bà trái soan, đôi mắt tròn kiêu mắt bồ câu lông đen nháy nên trông Cụ Bà vẫn còn trẻ đẹp, lối đẹp của một vị mạng phụ phu nhân.

Sau ngày sanh cậu Bẩy Cụ Bà có vẻ ngán sanh rồi nên Cụ Bà thường hay gắt nhau với Cụ Ông mỗi khi Cụ Ông định bõm som. Có những lúc gia đình vui vẻ Cụ Ông thấy Cụ Bà vẫn còn xuân sắc, sức vóc vẫn tươi đẹp nên Cụ Ông nhìn Cụ Bà lẳng lơ nói :

- Trông mình chả khác đi tí mô hết... Năm nay ngoài 40 tuổi rồi mà trông như khi còn 30, hồi mình còn làm Tham Tri Bộ Lại. Đạo ni, tui có cảm tưởng như mình lại đẹp hơn hồi mình ở Nghệ An, Thanh Hóa đó hỉ...

Nghe Cụ Ông tán dương sắc đẹp của mình, Cụ Bà nhìn Cụ Ông lẳng lơ cười nói :

- Thôi đi ông, chi mà còn đẹp như hồi 30... Tôi thấy người tui đạo ni cũng yếu rồi đó hỉ... Sau ngày sanh thằng Bẩy tui thấy ngán quá, chi sợ phải sanh lần nữa thì chết. Thiên hạ cười cho... Ai cũng gọi mình bằng cụ hết mà vẫn còn sanh.

Trưởng Nam của hai cụ là quan bác sĩ danh tiếng ở Huế đã có vợ, sanh được ba đứa con nghĩa là hai cụ đã có cháu nội rồi chả lẽ mẹ chồng sanh con dâu cũng sanh.

Nghe Cụ Bà nói, Cụ Ông vừa đáp :

- Ủ hế, mới ngày mô, tui với mình tể tơ hồng, bây chừ đã trên 25 năm rồi. Mình đã có cháu nội. Thằng Bẩy nhà mình với con trai thằng Đốc bằng tuổi nhau đó hỉ...

Cụ Bà cười đáp :

- Rửa mà bây chừ lại sanh nữa thì người ta cười thôi óc...

Cụ Ông bèn nóng hỏi :

- Rửa chứ bây răng, chả lẽ cai hỉ, cai răng được mình còn khỏe mình còn có nhiều tình cảm, răng mà cai được...

Cụ Bà nói :

- Tui nghe người ta nói có thuốc cai răng đó, răng mình không hỏi thằng Đốc coi răng. Hấn có thuốc chi không ?

Cụ Ông gật đầu nói :

- Ủ hế, thử hỏi coi nó có thứ thuốc chi không ? Có thuốc cai được sanh thì khỏe hỉ...tha hồ, chả còn lo chi hỉ...

Cụ Bà cười véo đùi Cụ Ông lắng lơ hỏi :

- Tha hồ chi đồ quỉ.

Cụ Ông cười khanh khách !

- Thì rứa chứ răng nữa... Không có thuốc mà ri thì có khi tui phát khùng vì mình hỉ.

Cụ Bà lắc đầu cười phân bì :

- Đàn ông mấy ông thì dễ, chả lo chi nữa. Các ông như gậy thẳng ăn mảy đó, còn đám phụ nữ chúng tôi mới khổ chứ. Chúng tôi là người có xúc cảm chứ mô phải là cây cỏ mà không biết chi, nhưng nghĩ đến chuyện chữa sanh mà phát ón, đành phải chịu bầm bụng rứa.

Cụ Ông mằn bộ ngây thơ hỏi :

- Rứa hỉ, tui tưởng mấy bà mằn gan không còn biết chi nữa...

Cụ Bà nguyệtch Cụ Ông rồi dần từng tiếng :

- Bộ chỉ có mấy ông là nôn nóng thôi hỉ, còn bọn ni chết rồi chắc... Các cụ đã nói đàn ông dương còn đàn bà là âm. Phía dương của các ông thì nôn nóng dữ dần, còn phía âm thì ngấm ngấm lắng dịu chớ mô cũng rứa, cũng khác khoải chờ mong như rứa chứ riêng mô không biết.

Ở tuổi từ bốn mươi đến năm mươi tình vợ chồng còn mặn nồng hơn lúc nào hết nhưng hoàn cảnh gia đình nhứt là gia đình quan lại có công lớn như gia đình Cụ Thượng, thật là khó khăn cả Cụ Ông lẫn Cụ Bà đều sợ lỡ có mang thì răng. Đi sanh thì được rồi nhưng thiên hạ sẽ cười và sanh ở thời kỳ này dễ nguy lắm. Nhiều khi bác sĩ phải yêu cầu mằn rằng, nếu sanh không thì nguy đến tính mạng. Tình vợ chồng không thể kiên cữ được mãi, một phút bốc đồng một ngoại cảnh tạo ra, vợ chồng nhớ thương lại thời kỳ son trẻ, một hứng thú bất ngờ là dễ có thai lắm, tình cảnh của Cụ Thượng thật đáng thương. Sau mỗi lần hứng thú là một lần lo ngửa ngáy hàng tháng. Cụ Bà dần vật Cụ Ông, trách móc Cụ Ông.

Tháng sáu năm ngoái, gia đình Cụ Thượng đã xảy ra một vụ xáo xáo chỉ vì hai tháng Cụ Bà bị ỉn kinh. Cụ Bà hốt hoảng tưởng rằng mình có mang. Thế là cụ dần vật Cụ Ông. Cụ Bà nhieéc móc Cụ Ông, nào là mấy người sung sướng quá chừng mà, mấy người có biết cái cực, cái khổ của người đàn bà sanh nở mô ? Các người chỉ biết hùng hục cho sướng các người, cho thỏa thân thích các người thôi. Bậy chứ răng đây ? Tháng trước còn tưởng ỉn kinh nhưng tháng ni cũng không thấy nữa, rứa là chết rồi còn chi nữa. Đã biểu là không được người ta cười cho, ai lại từng ni tuổi đầu rồi, có dâu, có rể, có cháu nội rồi, mà bà nội còn đi sanh thì người ta cười thúi đầu ra chứ...

Cụ Ông đành chỉ biết năn nỉ, van lạy Cụ Bà, rồi Cụ Ông thề bồi đủ thứ để Cụ Bà vui lòng trong chốc lát.

Thế rồi một hôm Cụ Ông đi mằn về, Cụ Bà tươi vui, rồi rít vầy Cụ Ông lại khề nói :

- Rồi, có rồi mình ơi, may quá tui mừng quá...

Cụ Ông không hiểu là chuyện chi bèn hỏi :

- Chi mà rồi, mình nói tôi không hiểu chi hết...

Cụ Bà cầm tay Cụ Ông khề bảo :

- Tôi không phải có mang... Hôm ni thấy rồi đó...

Mặt Cụ Ông cũng tươi lên :

- Rửa thì may quá hỉ... Tui đỡ khổ...

Cụ Bà cười duyên dáng, liếc nhìn Cụ Ông rồi hỏi :

- Tôi lo quá, gần một tháng ni, tui lo mất ngủ. Minh cũng đã ngoài 40 rồi, còn có mang thè lè trông mắc cỡ quá mà...

Cụ Ông kéo tay Cụ Bà về phía mình, định hôn nhưng Cụ Bà đã lắc đầu không chịu :

- Thôi đi ông, đừng làm chuyện nớ, khổ lắm lo thấy mồ đó hỉ...

Cụ Ông vẫn trơ tráo :

- Hôm ni phải ăn mừng chi chứ ?

- Mừng chi ?

- Rửa là mừng rồi...

- Mừng xuống hỉ !

- Chứ rằng, không mừng xuống thì lại khổ nữa...

Cụ Ông thở ra náo ruột !

- Rửa thì chết tui rồi... Minh biết chuyện sanh đẻ là trời cho mới được, tránh đi mô...

Cụ Bà lắc đầu nguây nguây :

- Thôi, tui xin ông, tui sợ lắm, mắc cỡ lắm. Chứ rửa ri rằng được nữa...

Cụ Ông lắc đầu than :

- Rửa thì tui mãn răng được... Trước kia còn có quan hoạn, mình xin hoạn đi còn được, chứ bây chừ rằng có, chịu răng nỗi khổ quá sức mà mình... May đàn bà thuộc về âm ngấm ngấm không nóng sốt như bọn đàn ông ni...

Cụ Bà nghe Cụ Ông than thở cũng có vẻ thương bèn nói :

- Rằng tui biểu ông hỏi anh Đốc coi rằng, ông không chịu hỏi...

Cụ Ông lắc đầu đáp :

- Hỏi rằng... Hắn là con cái, mình là bậc cha mẹ hỏi chi chuyện kỳ rửa.

Cụ Bà vắn lại :

- Rằng ông biểu mí tui chuyện nớ là chuyện khoa học ở bên tây, người tây dạy nhau mà. Minh hỏi y như người học chứ rằng nữa...

Cụ Ông cười nói :

- Chi mà học mí hành chuyện lạ nớ... Ai mà không biết trời sanh ra là biết rồi chi mà học. Minh là cha mẹ hấn lại hỏi hấn chuyện nớ...

- Hấn học giỏi hơn mình. Vả lại hấn là người chuyên môn về các chuyện nớ, hấn khảo cứu nhiều mà...

- Kỳ lắm...

- Rửa thì thôi, chịu vậy...

Tuần trà tàu vừa cạn, Cụ Ông đứng dậy thì mụ Tám đã bung chậu nước nóng lên cho Cụ Ông rửa mặt. Cụ Ông cầm chiếc khăn mặt khô nhúng vào chậu nước nóng. Khăn mặt hút nước đầy sũng, Cụ Ông đắp vào mặt rồi mới lau rửa. Rửa mặt xong Cụ Ông lấy chiếc kéo nhỏ tỉa râu. Cụ vuốt bộ râu dài đạo mạo rồi quay lại biểu Cụ Bà :

- Trông bộ râu của tui đẹp thế ni, rửa mà hôm mô bà giận bà kẹp nó vô tráp thiệt là khổ, râu xoắn lại từng mảng, phải vuốt cả tuần lễ mới phẳng như ri. Thôi hỉ, từ ni là thôi đừng cặp râu vô tráp nữa hỉ...

Cụ Bà nguýt Cụ Ông :

- Rửa thì đừng lang bang đi chơi nữa... Tui nghe người ta nói ông đi chơi dữ dẩn lắm hè.

Cụ Ông cau mặt nói :

- Trời ơi ! Đứa mô ngoan ngôn đồn chét người vậy ! Tui mà còn chơi bởi chi nữa. Việc Vua, việc nước bề bộn rặng mà còn chơi bởi được...

Cụ Bà lắc đầu nói :

- Nghe ông nói rặng mà tin cho được... Súc ông rửa, ông chịu rặng nổi mà không đi chơi...

Cụ Ông vuốt bộ râu, mắt chăm chú ngắm trong gương, tay đưa chiếc kéo nhỏ tỉa râu. Cụ Ông bậm môi lại để tỉa râu cho dễ. Tỉa xong mấy sợi râu rìa ra ngoài Cụ Ông nói :

- Mấy bà nói rặng cũng được... Ở nhà thì cấm cứ sợ có mang rồi lại nghi là đi chơi. Mần rửa chỉ khổ tui đàn ông ni mà thôi, chả được chi hết, mỡ treo mèo nhịn đói lại còn bị đòn là ăn vụng, cho nên mang tiếng oan là rửa...

Tỉa xong bộ râu, Cụ Ông vào buồng thay quần áo, bận chiếc áo kếp đeo bài ngà ra ngoài, khoác chiếc áo ba đờ suy dày, chân đi giày đen bóng, dáng điệu thật oai nghiêm, không một ai mới trông thấy Cụ Thượng mà dám biểu cụ là người vừa sợ vợ lại vừa nể Cụ Bà.

Cửu Mành quần xong đôi xà cạp, bận chiếc áo năm thân bên ngoài bận chiếc áo bành tô màu vàng phân ngựa, kéo chiếc xe nhà gọng đồng ra đặt ngay trước cửa, chờ Cụ Ông ra đi mần.

Cụ Ông gật đầu chào Cụ Bà :

- Tôi đi mần mình hỉ...

Cụ Bà lễ phép gật đầu, tay bà đưa lên quệt cốt trầu dính hai bên mép và đáp :

- Dợ...

Bỗng Cụ Bà nhớ chuyện chi bèn gọi gật Cụ Ông lại nói :

- Mình nhớ vụ thầy Huyện Nga Sơn Thanh Hóa xin đổi về Nông Cống hi, thầy Huyện nó là rể của cụ Hiệp Tá Trần đó, thầy nó con nhà gia giáo làm quan cũng khá lắm mà, mình nâng đỡ người ta cũng được phúc...

Cụ Thượng gật đầu :

- Về Nông Cống Huyện to lắm đó hi... Được mùa Nông Cống sống cả mọi nơi, trước ở Thanh Hóa chắc mình còn nhớ, cho hấn về Nông Cống là phải có chi mới được...

Cụ Bà cười gật đầu :

- Rồi, tui đã nhận rồi, mình nhớ làm lệnh ngay, từ về Đốc bộ đường Thanh Hóa chuyển cho thầy Huyện Nga Sơn về Nông Cống...

- Bao nhiêu ?

Cụ Bà đưa tay ra hiệu hai ngón :

- Hai ngàn được không ?

Cụ Thượng gật đầu :

- Rẻ đó, hai ngàn là rẻ nhưng chỗ quen biết bên cụ Hiệp Tá Trần thì cũng được rồi...

- Rửa mình nhớ làm lệnh ngay hi, không người ta mong đó hi... Chiều ni tui mời cụ Hiệp Trần sang đánh tứ sắc bên ni, tui cho cụ biết đó hi...

- Dợ.

Cụ Thượng ra xe, Cửu Mạnh vừa thấy Cụ Lớn ra hấn chạy, vội lại chặn còng xe để Cụ Lớn ngồi cho vững, hấn mới nhắc còng xe lên kéo chạy.

Trong nhà, Cụ Bà vẫn ngồi sưởi bên chiếc lồng ấp than hồng. Mụ Tám Canh lo dọn dẹp ấm trà tàu mà hai cụ vừa uống buổi sáng. Cụ Bà hỏi mụ Tám Canh :

- Răng, hôm qua con Lý nằm mô ? Chồng nó nằm mô ?

Mụ Tám Canh đáp :

- Dợ, bẩm Cụ Lớn chị Lý nằm mí con bên buồng cậu Bảy nằm, còn anh Lý nằm mí chú Cửu Mạnh...

Phu nhân có vẻ không tin Cửu Mạnh, bà nói :

- Thằng Cửu Mạnh chơi bời lắm, sợ hấn đi chơi về rồi nằm ngủ quên đi thì lúc nó người ta có khiêng hấn vớt ra sông hấn cũng không biết mô tê chi mô mà giữ mí gìn...

Mụ Tám Canh cười đáp :

- Bẩm Cụ Lớn con dặn ý chú Cửu nên chú nó cũng phải biết lo lắm, giữ chú Lý ở trong buồng không cho đi mô hết...

Cụ Bà cười hỏi :

- Rửa hi ?

- Dợ...

Thấy công việc đã thành công, Cụ Bà mới giở giọng đạo đức giả :

- Rửa cũng tội cho vợ chồng thằng Lý nhưng biết rằng được. Con mình đang ăn chơi khỏe mạnh, sợ lỡ bị sửa phạm phòng thì phiền lắm hỉ. Tồn tiền thì chả cần nhưng hao sức của cậu Bầy thì thật là nguy lắm hỉ... Rửa hôm mô mạ chồng và chồng con Lý về...

Mụ Tám Canh thưa :

- Dạ bẩm nghe mô hôm ni, mạ chồng chị Lý xin về...

Phu nhân Cụ Thượng gật đầu nói :

- Lúc mô mạ chồng con Lý về biếu lên trên ni, tao cho ít tiền về nuôi con hỉ... Thôi cũng đền công cho con Lý nuôi nấng cậu Bầy. Tội nghiệp con Lý cũng hiền lành dễ biếu... Thôi mi xuống dưới nhà biếu cho mẹ chồng con Lý hãy nghe không ?

Mụ Tám Canh xá một xá thật dài rồi lui ra, le te đi xuống nhà ngang chỗ Cữu Mạnh, anh Lý, chị Lý và bà mạ chồng chị Lý, tay bồng thằng Cu con chị Lý ngồi nói chuyện, mụ Tám ngồi xà xuống bên bà mẹ chồng chị Lý rồi nói :

- Hôm ni, bác về phải không ?

Bà mẹ chồng chị Lý gật đầu đáp :

- Dợ, độ gần trưa có nắng tui định xin phép về. Mẹ con bà cháu chúng tôi đi cũng đã mấy bữa rồi. Ở trên ni hai bữa, đi về hai bữa là bốn bữa... Nhà cửa bề bộn chả có ai trông nom hết.

Mụ Tám Canh gật đầu nói :

- Rửa thì được rồi... Cụ Lớn có dạy, lúc mô bác về thì bác lên chào Cụ Lớn rồi Cụ Lớn cho tiền về tiêu trong gia đình... Rửa là Cụ Lớn thương lắm đó hỉ. Cụ Lớn vẫn quý chị Lý là người thật thà, nuôi cậu Bầy rất mát tay nên nhân bác ra ngoài ni chơi với chị Lý Cụ Lớn muốn thưởng cho chị Lý số tiền về cho gia đình chi trong gia đình...

Bà mẹ chồng chị Lý có vẻ cảm động trước sự săn sóc của Cụ Lớn, bà khẽ nói :

- Dợ bẩm, chắc nó cũng nhờ nơi Cụ Lớn che chở, chồng nó mới thoát được cơn hoạn nạn... Thật là hồng phúc cho gia đình tui.

Chị Lý hỏi :

- Mạ định trưa ni về à. Rửa để con về buồng cậu Bầy nằm thu dọn lại mớ vải quần áo đưa mẹ về bận hay may cho mấy đứa cháu con bác Hương Bạ cũng được...

Anh Lý đưa mắt nhìn chị Lý với dáng điệu nhớ thương, thêm khát :

- Hôm ni đưa con về, độ gần Tết mình mần răng xin phép về được thì hay quá, vừa thăm nhà vừa chơi với con mấy bữa...

Chị Lý khẽ gật đầu đáp :

- Được rồi để đến hôm nớ, tui cố gắng xin với Cụ Lớn để về thăm con mấy bữa... Từ ngày đi đến hôm nì sanh thằng Cu là bỏ lại cho mạ nuôi lên mấy lần lên trên nì thằng Cu không còn biết em là ai nữa...

Chị Lý đứng dậy đi xuống buồng cậu Bầy nằm. Chị đi ra đến cửa bèn đứng lại gọi :

- Nhà ơi... tui biểu nhà hỉ...

Anh Lý nghe tiếng vợ gọi, bèn đứng dậy đi ra, chị Lý vẫy chồng lại gần khẽ nói :

- Tý nữa mình xuống hỉ... Tui chờ mình dưới buồng cậu Bầy đó hỉ...

Anh Lý khẽ gật đầu :

- Ủa...

Chị Lý xuống phòng cậu Bầy nằm, anh Lý vào buồng có chiếc lò sưởi than hồng, nơi mụ Tám Canh, Cử Mạnh bà mạ anh Lý bông thằng Cu con anh Lý, ngồi nói chuyện mùa màng mưa gió. Anh Lý đợi lúc mọi người ngồi mãi nói chuyện đồng ruộng, anh lên xuống dưới buồng cậu Bầy nơi chị Lý nằm chờ chồng.

Tiếng động cửa làm chị Lý giật mình quay ra thấy chồng chị mỉm cười :

- Mình xuống dưới nì có ai biết không ?

Anh Lý lắc đầu :

- Họ đang ngồi nói chuyện mí mẹ...

- Rửa hỉ... Vô trong nì mình...

Anh Lý bạo dạn đi về phía vợ nằm cho cậu Bầy bú, anh ngồi nghiêng mình bắt chân chữ ngũ tay phải choàng ngang người vợ, mắt anh nhìn thẳng mặt vợ và nói :

- Mình ở trên nì, không ra đồng, người mình trắng hăn ra đó hỉ... lại mập ra nữa à...

Chị Lý nhìn chồng mỉm cười, tay cầm lấy tay chồng, ngập ngừng rồi nói :

- Ở nhà có vợ, có chồng dù có đau ốm tý chút cũng vui hơi là ở trên nì chồng vợ xa nhau. Có nhiều lúc em nhớ mình không ngủ được, rồi lại khóc...

Anh Lý cảm động trước lời nói chân thành của vợ :

- Lỗi tự anh hết ! Anh đừng nghĩ đến chuyện chơi bời thì mô phải như vậy. Mình đã vì anh mà phải hy sinh...

Chị Lý đành an ủi chồng :

- Thôi, tất cả là do số mạng hết...

Cậu Chó giật mình. Chị Lý dỗ :

- Cậu Bầy ngoan hỉ... Cậu Bầy ngủ đi hỉ rồi chị thương cậu Bầy...

Chị Lý cố nhét chiếc vú vào miệng cậu Bầy. Cậu Bầy bú chùn chực nhưng mắt cậu vẫn nhìn trân trân anh Lý làm anh Lý cũng có vẻ ngượng.

Trong khi ấy bên bếp sưởi, Cừ Mành thấy vắng anh Lý đã酣 nghi nhưng Cừ Mành chưa vội đứng dậy. Hắn ngồi nán một lát độ mười lăm phút không thấy anh Lý xuống, Cừ Mành vội đứng dậy nói :

- Đi rửa cái xe, không trưa ni đón Cụ Lớn Cụ Lớn chửi đập đầu hi... Trời mưa dầm, đường lầy trơn quá cỡ, bánh xe lầy bùn dơ...

Cừ Mành đi ra ngoài, hắn vội sang phòng bên nơi hắn ngủ rồi hắn vòng phía sau đi xuống chỗ cậu Bảy nằm. Cánh cửa buồng cậu Bảy đóng chặt, Cừ Mành nghe rõ tiếng si sầm bên trong của vợ chồng chị Lý. Hắn nóng ruột lên ra phía sau, hắn sợ đứng phía trước ngó vô trên nhà Cụ Lớn hay mục Tám Canh có thể nhìn thấy. Cừ Mành vội đi ra phía sau nhìn vào kẽ hở của tấm vách trông rõ mồn một bên trong.

Tối qua, Cừ Mành đã dùng mảnh khốe của gã lính lệ cường ép được chị Lý nên hôm ni, hắn thấy chân tay hắn run run ghen uất. Hắn có cảm tưởng như hắn bắt được người tình thân yêu nhất của hắn đang ngoại tình. Cừ Mành đành phải gồng mình lên để chịu đựng những giây phút uất hơn trời qua, hắn phải nhận chân sự thật. Anh Lý mới là chồng chính thức của chị Lý, hắn chỉ là thằng khôn vật, ăn ké mà thôi. Cừ Mành tự an ủi cho cơn ghen uất trong người hắn hạ xuống. Cừ Mành quyết phá không để anh Lý hưởng trọn vẹn phút sung sướng của người chồng... Cừ Mành đi vọt ra phía trước đồng dặc gọi lớn :

- Anh Lý ơi ! Anh Lý mô rồi, lên sửa soạn cho bà cụ về cà... Chà anh ni đi mô hi...

Nghe tiếng Cừ Mành gọi, anh Lý hốt hoảng, chị Lý cuống cuống nói :

- Mình ra coi chi mà Cừ Mành gọi dữ rứa... Mạ về à.

Anh Lý khề thờ dài, đành phải chạy ra, khề đẩy cái then cài, lên bước ra ngoài. Anh Lý vội như người ở phía sau đi lại nghe tiếng người gọi mình mới đáp :

- Chi đó, chú Cừ ?

Cừ Mành hỏi sỏ lá :

- Anh ở mô đó ?

Anh Lý thân nhiên đáp :

- Ở sau nhà ni...

- Rửa hỉ, răng có về không ? Bà cụ đang sửa soạn quần áo cho thằng Cu nhà anh để về đó...

Anh Lý gật đầu đáp :

- Rửa hỉ...

Cừ Mành cười nói :

- Vô coi bà cụ có biểu chi anh không ? Tui thấy mình bà cụ lui hui tìm quần áo cho thằng Cu để thu xếp mà chả thấy anh mô, tui mới đi tìm...

Anh Lý tưởng thật liền vào chỗ mạ anh ngồi sưởi nói chuyện với mục Tám Canh, thấy bà cụ vẫn ôm cháu trong lòng, thằng Cu ngủ khì, mục Tám Canh vẫn ngồi nói chuyện mưa nắng anh Lý bèn hỏi :

- Mạ định về à ?

Bà cụ gật đầu đáp :

- Ủ' định trưa ni ăn cơm xong thì về... Trưa về trời có nắng ấm áp hơn, chứ đi buổi sáng rét lạnh quá hỉ...

Anh Lý bèn hỏi :

- Dạ, răng nghe nói mạ sắp quần áo chi cho thằng Cu ?

Bà cụ ngạc nhiên :

- Mô, ai biểu mi rứa ?

- Chú Cừu...

Mụ Tám Canh cười nói :

- Thằng quỉ rứa thôi... Hấn vừa ở trong ni ra đã xạo rồi. Bà cụ vẫn ngồi nói chuyện nơi ni mà...

Cừu Mạnh từ bên ngoài đi vô, mụ Tám Canh hỏi :

- Răng chú nói bà cụ mạ anh Lý sắp quần áo cho thằng Cu để về...

Cừu Mạnh trơ trẽn đáp :

- Thì lúc nãy nghe bà cụ nói rứa nên tui biểu cho anh biết xuống giúp bà cụ để về cho sớm...

Nghe Cừu Mạnh nói, mụ Tám Canh ngúych Cừu Mạnh rồi nói :

- Thằng ni ồm ờ, sỗ lá lăm đó hỉ chú Lý... Nhiều lúc hấn dựng đứng bịa chuyện nói lừa người ta... Tánh hấn rứa nên nhiều lúc Cụ Lớn giận đào ông bới cha hấn lên mà hấn cũng không chừa... Thằng khốn nạn ni, chứng mô vẫn tật nớ...

Anh Lý không ngờ Cừu Mạnh ghen, theo phá anh nên khi nghe mụ Tám Canh chửi Cừu Mạnh anh Lý cười nói :

- Tội nghiệp anh Cừu, vui tánh quá mà... Anh Cừu mô có phá con mô bà Tám...

Cừu Mạnh thích thú cười hô hô...

- Rứa đó hỉ ? Anh Lý nói đúng tánh tui vui chuyện chi ác đức như thiên hạ mô anh Lý. Thiên hạ ngấm ngấm đá ngấm chết voi đó hỉ... Vợ chồng người ta một năm mới gặp nhau một lần, mà thiên hạ vô méc làm như thiên hạ tranh vợ, cướp chồng của người ta không bằng rồi bày chuyện canh chừng, kiêng cử...

Mụ Tám Canh biết Cừu Mạnh nói moi móc mình, mụ quắc mắt nhìn Cừu Mạnh rồi bất ngờ rút thanh củi châm trong bếp đập Cừu Mạnh. Cừu Mạnh hoảng hốt nhảy cẳng... Vết than củi vạch một vạch đen trên chiếc áo trắng tinh mới ủi của Cừu Mạnh làm Cừu Mạnh suýt soa :

- Trời ơi, mẹ Tám ơi mụ chơi chi mà bất nhân ác đức dữ rứa mụ Tám. Mụ quyết như ri thì chết tui rồi, áo tui vừa giặt lại vừa ủi xong, có chiếc áo mới mà mụ chơi cỡ ni thì mụ giết tui rồi...

Mụ Tám gắt :

- Cho thằng khốn nạn chết đi cho rồi... Thằng khốn nạn vu oan giá họa biểu mạ mi làm chuyện ác đức chia uyên rẽ thúy...

Nói rồi, mụ Tám Canh bắt ngờ lại quệt thêm một đường than đen vào ngực áo Cữu Mành làm Cữu Mành nhảy lùi lại để tránh thì vừa lúc chị Lý đi xuống. Cả thân hình Cữu Mành dấp vào người chị Lý đành phải đưa tay ra ôm lấy Cữu Mành và xô ra làm Cữu Mành ngã chúi xuống, chồng bốn giò lên trời, làm cả đám cười rộ. Chị Lý vừa buồn cười lại vừa giận hỏi :

- Anh Cữu mành chi rứa ?

Cữu Mành quay lại thấy chị Lý bèn nói :

- Đây chị Tám chơi như ri đây !

- Chị nó lấy than quệt lên áo tui như ri... Chị Tám chơi toàn chuyện tuyệt tự... Thảo mô thầy Đội Canh không dòm ngó chi đến chị nó là phải lắm... Ai mà không sợ thứ như chị Tám... Có thiên lôi hay hà bá mới chịu nổi chị nó...

Mụ Tám Canh uất hận vì lời nói móc của Cữu Mành mụ chửi thề tùm lum :

- Thằng khốn nạn mở miệng là nói nhảm... Thằng Đội Canh là tía của mi răng mà mi biết hấn sợ choa...

- Mỗi lần nghe mi nói chỉ muốn gõ miện mi lại thôi... Được rồi lát nữa tao lên méc mí Cự Lớn là mi biểu choa chia duyên rẽ thủy không cho anh chị Lý ở gần nhau đó ghen... Mi đừng chối ghen. Lúc nó Cự Lớn có đào ông, bới cha mi lên thì mi đừng cãi. Lúc nó mi mà cãi choa dẫn chị Lý lên mành chứng thì mi chết không kịp ngáp con ơi...

Nghe mụ Tám Canh dọa bầm với phu nhân. Cữu Mành đâm hoảng, Cữu Mành biết rõ chuyện ngăn cản không cho anh Lý xáp gần nhau là do lệnh của phu nhân vì phu nhân sợ hư sữa của chị Lý, cậu Bầy uống phải sữa không tốt sanh bệnh. Nên nay mụ Tám lên méc với phu nhân Cữu Mành dám bị đòn lắm. Phu nhân đối với đám gia nhân rất nghiêm khắc nhứt là đối với bọn lính lệ Cữu, Bát Phẩm, Đội Trưởng, nhiều lúc phu nhân sai nọc ra đánh từng hèo kiểu các quan ngày xưa đánh Lý Hương, phu nhân còn mang trong người nặng tánh chất phong kiến quan lại, mọi người trong nhà đều phải ra thưa, vô gửi bầm báo cẩn thận lễ phép, bởi vậy khi mụ Tám dọa thưa với phu nhân Cữu Mành đâm hoảng năn nỉ :

- Chuyện nói đùa rứa mà chị Tám nỡ nào lên bầm với Cự Lớn... Cự Lớn đánh tui chị có sung sướng chi không ? Chị Tám chả biết thương em út chi hết...

Nghe Cữu Mành năn nỉ, mụ Tám cười nói :

- Đã biết rứa răng mi còn mở miệng nói láo... Mi không biết việc ngăn không cho anh Lý mí chị Lý xáp gần nhau là do lệnh của Cự Bà mô phải của choa mà mi dám đặt điều ác miện, lỡ anh Lý nghi oan thì răng...

Cữu Mành nham nhở quay lại hỏi chị Lý :

- Răng chị Lý có oán chị Tám không ? Anh Lý có mắt mát tí mô mà sợ oán phải không chị Lý ?

Chị Lý đỏ ửng mặt. Chị biết Cữu Mành đã biết chuyện trong phòng cậu Bầy nên Cữu Mành mới nói bóng, nói gió như rứa, chị Lý cười e lệ nói :

- Mành chi mà oán, chị Tám như thiên lôi chỉ mô đánh đó chứ chị Tám có ghét chi vợ chồng tui mô... Đó là lệnh của Cự Lớn mà...

Chị Lý muốn chấm dứt câu chuyện ờ ở đó nên chị quay sang hỏi bà mẹ chồng của chị :

- Lúc mô mạ và nhà con đưa cháu về ?

Bà mạ chồng chị Lý đáp :

- Chốc nữa, ăn cơm xong, trời trưa nắng hấy về cho ắm chó về sớm sương đồng còn lạnh buốt lắm. Và lại từ nì về quê mình cũng chả xa chi cho lắm. Ra ngoài tê, đi xe đồ năm xu một người về đến đầu phủ Ninh Từ phủ Ninh về làng mình chỉ băng qua cánh đồng là đến nơi. Rứa thì độ xế chiều là mạ con bà cháu choa về đến nhà rồi...

Chị Lý gật đầu nói :

- Rứa để con đi lấy mấy mảnh vải, mớ quần áo đưa mạ về bận, may quần áo cho thằng Cu...

Mụ Tám Canh sực nhớ điều chi bèn nói :

- À để tui lên nhà lục lấy mớ quần áo cũ của Cụ Lớn bỏ ra nhưng còn tốt cháu đưa cho anh Lý bận, chà có cặp áo the len tốt quá mà Cụ Lớn đã bỏ, để tui lấy xuống cho anh Lý hỉ...

Mụ Tám gần như là quản gia trong trại Cụ Thượng nên mọi việc trong nhà mụ đều biết. Hàng năm Cụ Thượng thái ra mấy mớ quần áo, thứ rách thì để làm mụn và, hoặc để lau xe, còn thứ lành thì chọn ra cho người mần trong nhà. Quyền phân phát là do mụ Tám định đoạt nhân anh Lý lên thăm vợ ra về. Mụ Tám lấy mớ quần áo Cụ Thượng thái ra cho anh Lý. Mụ ôm một ôm xuống nhà dưới cho mạ con anh Lý chọn. Trông mớ quần áo còn lành lặn, anh Lý thích thú :

- Quần áo nì còn bận được ít ra một năm nữa rứa mà Cụ Lớn đã thái rồi, thật phí quá...

Mụ Tám Canh cười nói :

- Quần áo nhà quan mà, có rứa anh mới được hưởng mớ quần áo nì chứ !

Anh Lý đứng dậy thử mặc chiếc áo đan hơi sòn nhưng với anh Lý thì đó là thứ áo hạng nhứt, đẹp nhứt làng anh rồi. Tết năm nay tha hồ anh diện. Mấy cô gái trong xóm anh tha hồ mà tằm tắc khen anh Lý đẹp trai lại diện nữa. Anh Lý ngấm đi ngấm lại chiếc áo đan đã sòn vai và cổ... Chị Lý nhìn chồng mỉm cười :

- Trông nhà tôi bận chiếc áo nì vừa hỉ !

Cửu Mạnh cười nói :

- Dáng anh Lý cùng vóc dáng với Cụ Lớn y hệt.

Bà cụ thân mẫu anh Lý thu xếp xong các bị côi, nhét đầy những thứ quần áo thái của cậu Chó đem về cho thằng Cu. Còn anh Lý mang một tay nải quần áo cũ của Cụ Lớn. Chị Lý dồn được ít tiền đưa cả cho chồng.

Từ hôm Cửu Mạnh đột nhập được buồng của chị Lý, hẳn chỉ mong cho anh Lý về sớm lúc nào hay lúc ấy, Cửu Mạnh ra bộ sốt sắng chăm lo cho anh Lý thu xếp quần áo ra về. Cơm trưa xong, mẹ con, bà cháu anh Lý xếp gọn mọi thứ đeo lên vai ra về. Chị Lý dẫn mạ chồng lên chào Cụ Lớn và phu nhân.

Phu nhân an ủi bà mạ chồng chị Lý, cho mỗi người mấy đồng bạc tiền lộ phí, còn Cụ Lớn chỉ an ủi xuống vì chẳng bao giờ Cụ Lớn có tiền trong túi. Mạ con anh Lý chào Cụ Lớn và phu nhân để ra về.

Chị Lý tiễn chân mạ chồng, chồng và con ra khỏi trại vài trăm thước mới quay về. Cửu Mạnh thấy chị Lý trở về bèn cười hỏi :

- Chà, hôm ni chị Lý đi tiễn anh Lý tha hồ mà khóc hỉ !

Chị Lý nguýtch, liền lườm Cửu Mành hỏi :

- Khóc chi mô ? Chú Cửu đừng lộn xộn hỉ...

Cửu Mành cười hỏi :

- Lộn xộn chi mô ? Ai biểu chị là tui lộn xộn...

Chị Lý vờ đi ngang Cửu Mành, chị đưa tay véo Cửu Mành vào cánh tay, chị nghiêng răng nói :

- Không lộn xộn hỉ, tối qua chó mô lộn xộn...

Cửu Mành cười :

- Đó hỉ, chị Lý biểu tui là chó đó hỉ... Được rồi chị biết chó ra răng chứ chị Lý...

Chị Lý hăm :

- Hôm ni mạ chồng tui, chồng tui về rồi anh lộn xộn là tui méc với Cụ Lớn hỉ... Tui quá mạng mà anh Cửu ?

Cửu Mành vẫn trơ trên :

- Nào có ai ép ai mô ? Thuận bên nớ, bằng lòng bên ni thì được chó ai ép được ai nè ?

Chị Lý gật đầu cười nói :

- Rửa được rồi hỉ ! Rồi anh biết tui đó hỉ. Tui la lên thì anh chết một cửa tứ đó ghen... Cụ Bà biết thì anh mất hàm Cửu phẩm. Cụ Lớn cứ cho cậu Bẩy mà anh lại mần rửa là anh phá rồi còn chi nữa...

Cửu Mành cười lặng lẽ đi vô, vì vừa nhìn thấy mẹ Tám Canh từ dưới nhà le te đi lên. Mẹ Tám Canh thấy chị Lý bèn hỏi :

- Răng anh Lý về rồi hỉ cô Lý ?

- Dợ, nhà tui về rồi bà Tám...

- Tội nghiệp quá, trông anh Lý thiệt tội hỉ... Vợ chồng hàng năm mới gặp nhau rửa mà Cụ Bà cứ không cho anh nớ ngủ dưới ni, ác thiệt...

Chị Lý cười mỉm :

- Cụ Lớn sợ cậu Bẩy bú sữa không được tốt nên Cụ Lớn mới bắt cứ như rửa, vả lại vợ chồng ăn ở với nhau còn lâu còn dài mà bà Tám...

Mẹ Tám Canh nghĩ đến cảnh của chị Lý lại nghĩ đến cảnh của mẹ. Lão Đội Canh mê cô đầu vợ bé bỏ mẹ Tám hồi khi mẹ Tám bước đi bước nữa lại gặp phải cảnh cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt, thật khổ tâm. Bất giác mẹ Tám Canh thở dài đậm sụt :

- Thật rửa, mỗi người một cảnh chả ai giống ai hết. Rửa mới khổ, con tạo thật đắng cay chả cho ai được vừa lòng hết...

- Như tui với lão Đội nhà tui đó, khi bần bần chạy ngược chạy xuôi van lạy hết đầu ni đến cửa nớ mới được đi Đội Lệ thì hấn đã mèo chuột lấy vợ cô đầu, bỏ vợ con cái từ hồi tám mần...

Cửu Mành ngồi bên trong nghe mẹ Tám phàn nàn cho số phận hấn cười khanh khách nói :

- Thật tội nghiệp chị Tám, người ăn ở hiền lành như rửa mà Trời nỡ mô gây chi chuyện éo le. Thầy Đội mê say vợ bé, bỏ chị Tám đơn cô...

Mẹ Tám Canh biết Cửu Mành trêu mình, mẹ xì một tiếng thật dài nói :

- Thôi cầm mồm mi lại thằng khốn nạn. Mi giữ hồn mi đó hỉ bép xép vừa vừa rửa không tao méc với Cụ Bà thì Cụ Bà cất lưỡi, vắn không còn cái răng mô mà cắn cơm nữa đó...

Cửu Mành vẫn cười nói :

- Trời ơi, tui mần chi chị mà chị hăm tui dữ thần vậy chị Tám, tui phàn nàn cho số phận cô đơn hăm hiu của chị, chớ nào tui có dám nói năng lộn xộn chi mô mà chị hăm tôi hoài...

Mẹ Tám Canh dài miệng chửi thề :

- Mô tổ mi, phàn nàn rửa à, mi nói toàn chuyện móc lò chuyện của mẹ nội mi, mi còn lạ chi nữa mà mi nói...

Cửu Mành hăm lại :

- Chị nói rửa thì được rồi hỉ, chừ bây chừ chị có cậy mồm tui, tui cũng không nói chị nữa. Trời ơi, thấy chị như rửa tui mới phàn nàn, tui gặp thầy Đội Canh tui mới trách móc thầy nớ, tui hăm thầy nớ mới sợ tui chớ... Nè chị Tám chị biết không, mỗi lần tui hăm thầy Đội Canh là thầy nớ cuống lên vẫn còn sợ chị lắm đó hỉ...

Mẹ Tám Canh nghe Cửu Mành nói đến chuyện thầy Đội Canh chồng của mẹ, mẹ lại thấy thích thú muốn nghe chơi. Mẹ hết giận Cửu Mành, nên mẹ vồn vã hỏi :

- Mi gặp nó ở mô ? Nó về trong ni hôm mô mà mi gặp ?

Cửu Mành đáp :

- Vài tháng tui lại gặp thầy Đội Canh một lần trong dinh Cụ Lớn đó, thầy Đội về dinh làm chi không biết nhưng mỗi lần về thầy lại vô hầu Cụ Lớn trong dinh nớ. Có lần thầy Đội về thì thầy mang đủ thứ về tết lễ Cụ Lớn.

Cửu Mành nói đến đây, thì Cụ Thượng về đến, mẹ Tám và Cửu Mành đi ra. Cụ Bà hỏi Cụ Ông :

- Việc đi Tri Phủ mần răng ?

Cụ Thượng cười nói :

- Thì hấn đi Tri Phủ rồi, thế lực lắm mới được đẩy chừ.

- Rửa hỉ ! Nghe nói chị Huyện...

Cụ Thượng nghe gọi con dâu là chị Huyện, bèn cười nói :

- Hấn đã được vinh thăng lên Tri Phủ rồi răng bà cứ gọi hấn là Huyện, sai hấn đó hỉ.

Cụ Thượng Bà cười gật đầu :

- Ủ hỉ, tui quen, chị Phủ quen thân với cụ Phó Khâm Sứ nên việc vận động của hấn có vẻ thắng hơn những ông khác. Chiều ni, chị Phủ đi gặp chị Phó Khâm Sứ để xin cho anh nó đi Tri Phủ Nông Cống.

Cụ Thượng gật đầu nói :

- Rửa hỉ, nếu có quen với cụ Phó Khâm Sứ thì được, ông được thăng Khâm Sứ Trung Kỳ, còn cụ Khâm thì đi toàn quyền Đông Dương.

Tiếng xe hơi đỗ bên ngoài, Cụ Bà ngoảnh ra bên thấy Quan Huyện từ trên xe bước xuống bên nói :

- Anh Huyện về đó.

Quan Huyện vô nhà thấy chú và mẹ đang ngồi nói chuyện bên chào :

- Thưa chú đi làm về, thưa mẹ...

Cụ Thượng Bà cười hỏi :

- Chị Phủ mô không về ?

Quan Phủ, Quan Huyện đã thăng chức Tri Phủ hạng nhì đáp :

- Thưa mẹ nhà con đến cụ Phó Khâm Sứ, có lẽ ăn cơm luôn ở nhà cụ Sứ chiều ni.

Lúc đó Duyên bỗng con thập thò bên ngoài, Quan Phủ trông thấy bên lên tiếng gọi ?

- Chi đó thím Bầy. Thím vô trong ni, chú và mẹ trong ni nè...

Cụ Bà nói :

- Bầy đó hỉ. Vô trong ni chi đó ?

Duyên bỗng thẳng Phiên vô chào bố mẹ chồng và nói :

- Dạ, thưa chú và thưa mẹ, con bỗng cháu lên để xin với chú mẹ cho con đưa cháu về quê thăm gia đình con ít bữa.

Cụ Thượng cau mặt hỏi :

- Răng con đưa cả thằng Phiên về hỉ ? Nó còn yếu lắm, mới sanh được gần một tháng, đi như rửa gió máy thì răng ?

Quan Phu sợ Cụ Thượng ngăn không cho Duyên về, ông bên nói :

- Mai con về, thím Bầy đi xe của con. Về đến Huyện con cho tài xế đưa thím Bầy về tận nhà thì gió máy chi thưa chú...

Cụ Thượng Bà gật đầu :

- Ủ được, mai có anh Phủ về Huyện cho mẹ con nó về theo cũng được...

Nói rồi Cụ Thượng Bà quay lại phía Cụ Ông khẽ nói :

- Cho nó về, ở đây không được mô, thằng Bầy không biết kiêng cử chi cho vợ con nó hết...

Cụ Thượng cười nói :

- Thằng quý...

Cụ Thượng Bà cười nói khẽ :

- Thằng Bầy giống tánh ông đó hỉ.

Cụ Thượng Ông cười quay lại nói cặp mắt thật lẳng lơ :

- Đó là máu của bà đó...

- Đồ quý...

Nói xong, Cụ Bà nghĩ đến con trai và con dâu còn đứng đó bèn bảo với Duyên :

- Thôi được rồi, mạ và chú bằng lòng cho con về quê với anh Phủ. Mà đưa thằng Phiên mạ bồng coi răng...

- Chà cháu của nội nè lại đây nội bồng chút nè, ngoan quá hỉ ?

Duyên trao thằng Phiên cho mạ chồng, Cụ Bà kéo nón lên chụp xuống quá trán của thằng Phiên, nhìn bộ mặt trái xoan ngày thơ của thằng Phiên rồi cười nói với Cụ Thượng :

- Trông thấy thằng nhỏ xinh quá ông hỉ... Răng nó giống anh Phủ đó chứ...

Quan Phủ giật mình nhưng ông lấy bình tĩnh ngay nói :

- Cháu giống bác, thằng Phiên về sau đẹp giai lắm đó mạ ơi...

Cụ Thượng Bà gật đầu nói :

- Ủi thằng Phiên giống con thì nó thông minh. Tội nghiệp chú nó tàn tật, rửa mà sanh đứa con mô cũng đẹp hết.

Thằng Cù con Lụa trông cũng xinh lắm, tội nghiệp lúc đầu thấy con Lụa có mang, tao nghi không phải con của thằng Bầy, nhưng về sau một tháng Duyên về làm dâu nhà tao, nhập phòng với thằng Bầy còn trinh tiết vợ nó có mang ngay, tao mới không nghi con Lụa nữa...

Anh Phủ coi thằng Cù con của con Lụa cũng xinh lắm :

Quan Phủ cười đáp :

- Dạ, thưa mạ, mấy đứa con của chú Bầy đứa mô cũng trông thông minh đẹp trai, à mà chú nó cũng may đó hỉ, sanh toàn con trai.

Cụ Thượng Ông cười :

- Ủi, vì thằng Bầy khỏe hơn đám vợ của hắn nên sanh toàn con trai.

Cụ Bà nguyền chồng :

- Xí, ông ni chỉ được nói tầm phào...

Cụ Thượng Bà quay vào trong nhà thì Thượng Ông không bỏ lỡ cơ hội hỏi Quan Phủ :

- Tiền mô con !

Ông Phủ gật đầu thưa :

- Dợ, con đưa chú mà...

- Mai mi về Huyện rồi chưa đưa...

- Dợ, để con về hỏi nhà con...

- Ý không được mà, vợ mi lại nói với bà thì phiền lắm, tan cửa nát nhà bây chừ... Mi không xoay được thì cũng phải bảo choa chứ.

Quan Phủ thấy chú có vẻ lo lắng về số tiền thì đâm ra thương hại. Ông móc ví lấy tiền đưa cho Cụ Thượng. Nào ngờ sau khi đó, Cụ Thượng Bà từ bên trong lẹ kẹ đi ra. Cụ Thượng Ông hốt hoảng nói :

- Bả ra đó lát nữa hãy đưa..

Nào ngờ Cụ Thượng Bà nghe được câu đó nên khi cụ vừa ra đến đã hỏi :

- Chuyện chi đó anh Phủ. Chú mi hỏi tiền hỉ !

Cụ Thượng Ông hốt hoảng cãi :

- Mô...

Cụ Thượng Bà trừng mắt hỏi :

- Chuyện chi mà ông nói bà ra đó...

Quan Phủ thấy chú mình cuống lên bèn nói :

- Chú có nói chi mô, con biểu với chú là mạ biểu con đi Tri Phủ Nông Cống...

Đàn bà vốn có thứ giác quan thứ sáu rất nhạy cảm, họ tình nghi rất đúng nên Cụ Thượng Bà, sau khi nghe Quan Phủ nói, bèn lừ mắt nhìn Cụ Thượng Ông và nói :

- Nè tui nói thiệt để ông biết đó hỉ, vợ chồng nó vừa đi mần quan chưa có chi mô, đừng có lấy tiền của vợ chồng hấn đó hỉ. Mà tui nói thiệt anh Phủ hỉ ! Ông không thiếu chi mô, ông chỉ thiếu tiền chơi bời mà thôi. Tiền đó có cũng được mà không có cũng được chả chết chi ai hết. Ông có hỏi tiền cứ nói là không có.

- Tôi mà nghe ông lấy tiền nơi mô thì ông chết mí tôi...

Cụ Thượng lắc đầu nói :

- Răng bà đa nghi rứa ! Tui cần chi tiền mà phải lấy của con cái. Chơi bời không chơi, rượu chè cũng không. Đi mần xong là về nhà, chớ có đi mô ?

Cụ Thượng Bà bấu môi :

- Tui lấy ông đã trên ba mươi năm ni rồi, tui lại là chi tánh của ông nữa ? Ông còn nhớ hồi ông mần Tổng Đốc An Tịnh không ? Ông nhân tình với con ả đào ở Nghệ An. Ông hành hạ tui đủ thứ...

Cụ Thượng Ông cười nói :

- Chuyện cũ rích đã qua rồi, bây chừ tui khác hẳn chắc bà biết rồi chứ chi nữa. Từ khi về kinh mận Thượng Thơ Bộ Lại, bà có thấy tui chơi bời chi mô ?

Quan Phủ mỉm cười nhìn chú :

Cụ Thượng Bà thấy đã 6 giờ chiều mà bà Phủ chưa có về bèn hỏi :

- Răng chị Phủ chưa về hỉ ?

- Dợ thưa mạ, nhà con phải ăn cơm với cụ Phó Khâm Sứ, có lẽ khuya mới về...

Cụ Thượng Bà cau mặt nói :

- Răng mi cho vợ mi đi khuya như rứa... ?

- Dợ thưa mạ đi vận động mà...

Cụ Thượng Bà gật đầu thông cảm cái hoàn cảnh con trai nói :

- Chị Phủ không về, anh ở lại đây ăn cơm với chú và mạ luôn hỉ. Mấy đứa nhỏ đi theo mạ nó hỉ ?

Quan Phủ đáp :

- Dạ không, mấy cháu đến nhà ngoại của chúng nó thăm ngoại chúng nó vừa ở Đà Lạt về hồi giáp Tết.

Mụ Tám Canh và Bát Mành dọn cơm ra ngoài bàn cho hai Cụ Thượng. Quan Phủ chờ lúc mạ của ông vào trong bèn dúi cho Cụ Thượng Thơ 500đ00 và nói :

- Tiền đó chú đem trả lại cho Cụ Thượng Bộ Công...

Cụ Thượng gật đầu cười.

Đêm hôm ấy bà Phủ không về. Mãi đến sáng hôm sau, bà mới tự lái xe về nhà hơn hờ cho chồng biết :

- Xong rồi đó hỉ. Độ chiều nay là có lệnh bổ nhiệm gởi sang bên Bộ Lại cho chú, mình đã nói với chú chưa ?

Quan Phủ mừng rỡ đáp :

- Xong rồi hỉ, may quá, anh đã trình với chú xong rồi hể có lệnh là bổ nhiệm là chú ban hành ngay... À hôm ni mình có về Huyện không ? Anh phải về Huyện thu xấp tiền bạc nữa. Sáng ni anh cho thím Bảy Hai về quê thăm gia đình luôn.

Bà Phủ gật đầu nói :

- Em không về, trưa nay còn phải ăn cơm với cụ Phó Khâm Sứ nữa, mình còn phải trả ơn người ta...

Quan Phủ cau mặt hỏi :

- Đêm qua không đủ hỉ !

Bà Phủ biết chồng đã ghen bèn cười nói :

- Định qua sông phải không ? Người ta tốt với mình, người ta hẹn trưa nay ăn cơm, chả lẽ mình từ chối.

- Nếu mình không bằng lòng cho em đi thì em về luôn Huyện với mình, còn được hay không em không biết đó hỉ ?

Nghe vợ nói theo ông về Huyện, Quan Phủ đâm ngại vì ông còn muốn đi với Duyên, lại nữa còn chuyện đi Tri Phủ Nông Công nên ông vội vã nói với vợ :

- À nhớ nói rằng mô nhưng em cũng hiểu, anh cũng kệt lắm mà. Mần rằng mà anh chịu nổi khi nghĩ em với thằng cha Phó Khâm Sứ...

- Trời ơi... Những lúc em nghiêng răng cắn câu, đôi mắt lim dim anh rằng chịu nổi...

Bà Phủ phát vào vai chồng cười nói :

- Chuyện của mình mà em phải rứa đó, đồ quỷ nói chi lạ rứa...

Quan Phủ cau mặt có vẻ tức tối :

- Rứa em thấy anh ăn nằm với người khác em có ghen không ?

Bà Phủ cau mặt đáp :

- Răng không ghen, anh mà rứa thì anh chết...

- Răng em không cho anh ghen với em ?

- Chuyện em khác, đó là bất đắc dĩ vì chuyện của anh mà em phải rứa chứ mô phải chuyện của em hay là do em tạo ra. May đó hỉ, anh giục em phải mần như rứa chớ mà phải chuyện của em, do em tự động thì có lẽ anh đã cắn lưỡi anh chết rồi...

Quan Phủ cười nói :

- Việc chi phải tự vận cho em thông thả với nó hỉ. Anh tìm cách giết cả hai đó ghen.

Bà Phủ cười :

- Thôi đừng nói chuyện qui đó nữa ! Bây chừ anh có bằng lòng cho em đi ăn cơm trưa với cụ Khâm Sứ không ?

Quan Phủ kéo vợ lại hôn và nói :

- Thôi được, em đi ăn cơm với cụ Phó Phâm Sứ, còn anh về Huyện hỉ. Hôm mô em về Huyện ?

Bà Phủ đáp :

- Em ở lại Huế cho đến khi anh ở Huyện về Huế đón em về luôn. À mà về Huyện mần chi nữa, răng tuần

ni anh cũng có lệnh đi thuyền chuyển rồi, đi luôn chứ chi nữa.

Quan Phủ cười đáp :

- Mần chi mà vội rửa, mình đi cũng phải đằng hoàng chứ, hàng Huyện rằng cũng tổ chức tiệc tiễn chân và đón Quan Huyện mới chớ. Răng em cũng phải về Huyện một lần nữa đó hỉ !

Bà Huyện cười gật đầu :

- Ủ hỉ, rửa anh cũng về Huyện rồi trở lại Huế đón em, về Huyện lần chót. À mà anh đã trình với chú chưa ?

- Rồi

- Chú nói rằng ?

Quan Phủ đáp :

- Chú cho anh coi bảng danh sách các vị Tri Huyện được thăng Tri Phủ hạng nhì, lại còn có một ông Tiên Sĩ Luật đáng lẽ đi làm Luật Sư nhưng ông xin sang làm quan bên Nam Triều nên ông được đặc cách làm Tri Phủ hạng nhất. Ông ta lại là con rể của cụ Thượng Bộ Công nữa, nên cụ Thượng Bộ Công vận động cho con rể đi làm Tri Phủ Nông Cống...

Bà Phủ cười nói :

- Rửa hỉ, may quá nếu em không quen thân với cụ Phó Khâm Sứ thì mần răng mà anh tranh giành chức đó được với con rể cụ Thượng Bộ Công. Rửa đó hỉ, anh đã biết ơn em chưa hỉ ? Răng còn mần chi ?

Quan Phủ cười đáp :

- Ủ nghĩ đến chuyện đi Tri Phủ Nông Cống, anh cũng thấy khoái thật nhưng khi nghĩ đến lúc em nằm trong vòng tay của lão Phó Khâm Sứ rồi lúc em nghiêng răng, mắt em lim dim, tay em ghì mạnh, miệng rên thì anh thấy ức không chịu nổi...

Bà Phủ cười khẽ véo vào tay chồng nói :

- Anh làm như ai cũng như anh ! Anh, em mới mần như rửa chớ lão Khâm Sứ em như người gõ ý chứ. Anh biết không, khi người ta không yêu thì có lẽ là sung sướng, thú vị mô. Anh chỉ ghen nhảm...

Quan Phủ cười bĩu môi :

- Em mần như em làm được chuyện nó không bằng. Anh tưởng chuyện nó là chuyện tự nhiên hể đụng phải em là em phải như rửa rồi...

Bà Phủ đấm vào vai chồng thùm thụp :

- Chỉ nói nhảm...

Quan Huyện tức tối :

- Hôm mô em mí lão Phó Khâm Sứ, anh rình thử bên ngoài coi ra răng hỉ ?

Bà Phủ gật đầu đáp :

- Được rồi hỉ. Anh cứ rình thử coi ra rãng...

Nghe vợ nói, Quan Phủ có vẻ tin vào lòng trung thành của bà Phủ, còn việc phải giao thiệp với Quan Phó Khâm Sứ, thật ra chỉ vì quyền lợi, danh vọng của chồng bà mà thôi. Quan Phủ sung sướng kéo bà Phủ lại phía mình hôn lia lịa. Bà liếc xéo chồng rồi nói :

- Hôm ni anh về Huyện à ?

- Ừ, lát nữa anh lái xe về Huyện, phiền quá lại phải cho thím Bầy về Huyện để thím về thăm gia đình của thím nó nữa...

Bà Huyện thật thà đáp :

- Thì tiện xe anh cho thím nó về cũng được chứ rãng nữa. À mà em nhờ anh chuyện ni hỉ...

- Chuyện chi ?

- Em còn mấy bát hụi ở Huyện nữa, anh biểu hộ thầy Đề thu hộ cho em hỉ. Lát nữa em đưa cho anh cuốn sổ ghi những người chơi hụi với em, trong đó có cả thầy Đề, thầy Thừa Hành, thầy Thừa Thu, thầy Lục Mỹ và thầy Đội Lệ Thúc...

Quan Huyện cau mặt đáp :

- Anh sắp về rồi, bây chừ em lấy sổ đưa cho anh đã ?

Bà Phủ vào trong nhà lấy chiếc sách cầm tay, mở ra lấy cuốn sổ tay ghi những người chơi hụi với bà Phủ trao Quan Phủ.

- Anh cứ đưa cuốn sổ này cho thầy Đề Huyện rồi báo với thầy Đề là em nhờ thầy nó thu hộ sổ hụi còn lại cho em...

Lúc đó, Bát Mãnh từ dưới nhà đi lên, Quan Phủ bèn vẫy Bát Mãnh lại nói :

- Chú Bát xuống trình với cô Bầy Hai là sửa soạn để về Huyện...

- Dợ bảm Quan Lớn, mợ Bầy Duyên phải không ạ ?

- Ừ phải rồi mợ Bầy Duyên...

- Dợ mợ Bầy đã sửa soạn xong rồi !

- Rửa chú mời mợ nó lên đi. Tôi đi ngay bây chừ...

Bà Phủ thấy chồng sửa soạn lên đường bèn bảo :

- Rửa em về thăm chú một lát rồi em đi đến nhà cụ Phó Khâm sứ hỉ...

- Ừ.